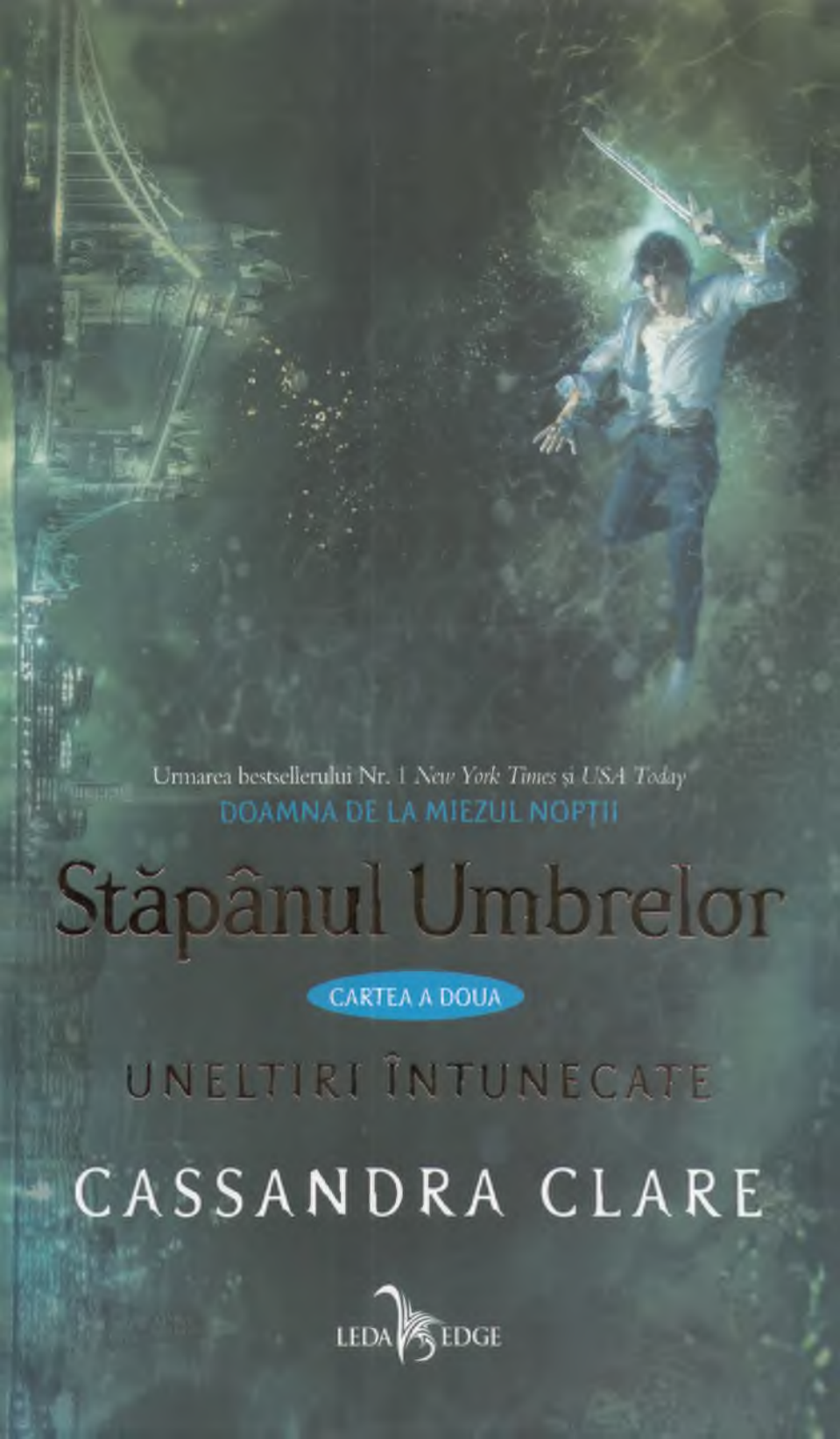

Urmarea bestsellerului Nr. 1 *New York Times* și *USA Today*

DOAMNA DE LA MIEZUL NOPȚII

Stăpânul Umbrelor

CARTEA A DOUA

UNELTIRI ÎNTUNECATE

CASSANDRA CLARE

LEDA EDGE

CASSANDRA CLARE

„NOUA REGINĂ
A ROMANELOR FANTASY."

Wall Street Journal

NU RATAȚI SERIILE
CARE AU CUCERIT ÎNTREAGA LUME!

Publicate în cincizeci de milioane de exemplare.

INSTRUMENTE MORTALE

DISPOZITIVE INFERNALE

CRONICILE LUI MAGNUS BANE

UNELTIRI
ÎNTUNECATE

LEDA EDGE
fantasy

Ți-ai da sufletul-pereche în schimbul sufletului tău?

Emma Carstairs a aflat că dragostea pe care o împărtășește cu **parabatai**-ul ei, Julian Blackthorn, nu este numai interzisă, dar îi poate distruge pe amândoi. Știe că ar trebui să fugă cât mai departe de Julian. Dar cum poate face asta când familia Blackthorn este amenințată din toate părțile?

Singura lor speranță este Cartea Neagră a Morții, un tom de magie având o putere cumplită. Toată lumea o vrea. Dar numai cei din familia Blackthorn o pot găsi. Ca urmare a unei înțelegeri ascunse cu Regina Elfilor Luminii, Emma și cea mai bună prietenă a ei, Cristina, împreună cu Mark și Julian Blackthorn călătoresc la Curțile spiritelor naturii. Între timp, tensiunile din ce în ce mai mari între vânătorii de umbre și repudiați au dus la apariția Cohortei, o facțiune extremistă a vânătorilor de umbre care militează pentru înregistrarea repudiaților și a nefilimilor „nepotriviți".

Când repudiații se întorc împotriva Conclavului, o nouă amenințare apare sub forma Stăpânului Umbrelor – Regele Elfilor Întunericului, care își trimite cei mai aprigi războinici pentru a-i ucide pe cei cu sânge de Blackthorn și pentru a pune mâna pe Cartea Neagră. În vreme ce pericolul devine tot mai mare, Julian urzește un plan riscant care depinde de cooperarea unui inamic imprevizibil. Dar izbânda poate veni cu un preț pe care el și Emma nici nu și-l imaginează, unul ce va aduce cu sine o judecată a sângelui care ar putea avea repercusiuni pentru tot și toți cei pe care îi iubesc ei cel mai mult.

CASSANDRA CLARE

UNELTIRI ÎNTUNECATE

CARTEA A DOUA

Stăpânul Umbrelor

LEDA EDGE

Cassandra Clare

este autoarea bestsellerului Nr. 1 *New York Times* și *USA Today* **Doamna de la Miezul Nopții**, ca și a seriei INSTRUMENTE MORTALE și a trilogiei DISPOZITIVE INFERNALE, bestselleruri internaționale. A mai scris, împreună cu Sarah Rees Brennan și Maureen Johnson, **Cronicile lui Magnus Bane**, iar cu Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson și Robin Wasserman, **Tales from The Shadowhunter Academy**. De asemenea, este coautoare, împreună cu soțul său, Joshua Lewis, a **The Shadowhunter's Codex** și, împreună cu Holly Black, a seriei ȘCOALA DE MAGIE MAGISTERIUM (publicată la Corint Junior). Cărțile ei s-au vândut în peste 50 de milioane de exemplare în toată lumea și au fost traduse în mai bine de 35 de limbi, fiind ecranizate într-un film de lungmetraj, **Instrumente Mortale: Orașul Oaselor** și un serial TV, **Shadowhunters**.

În prezent, Cassandra locuiește în vestul statului Massachusetts.

Vizitați site-ul cassandraclare.com. Aflați mai multe despre lumea vânătorilor de umbre pe site-ul shadowhunters.com.

Designul copertei: Russell Gordon
Ilustrația copertei © 2015 [illegible] Nielsen

www.cassandraclare.com

CASSANDRA CLARE

Stăpânul Umbrelor

CARTEA A DOUA

UNELTIRI ÎNTUNECATE

Traducere din limba engleză de ROXANA OLTEANU

CORINT BOOKS
—2017—

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Cassandra Claire, *LORD OF SHADOWS*
Copyright © 2017 by Cassandra Claire, LLC
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLARE, CASSANDRA
Uneltiri Întunecate / Cassandra Clare ; trad.: Roxana Olteanu. - București : Corint Books, 2016
3 vol.

Vol. 2 : **Stăpânul Umbrelor.** - 2017.

PENTRU JIM HILL

Eu am spus: Durere și suferință.
El a spus: Păstrează-le. Rana este locul prin care
intră Lumina în tine.

Rumi

PARTEA ÎNTÂI

Tărâm de vis

TĂRÂM DE VIS
de Edgar Allan Poe

Pe-un drum obscur și solitar,
De îngeri răi bântuit doar,
Pe unde Noaptea-Idolon
Veghează drept, pe-un negru tron,
Venit-am, îndurând destule
Din ultima, palida Thule,
Dintr-un fatidic limb ce zace sublim
Dincolo de Spațiu, dincolo de Timp.

Adânci văi, nesfârșite valuri,
Titanici codri, peșteri, maluri
Pe care nu-i om să le descopere
Sub roua-lacrimi ce le-acopere;
Munți ce se-aruncă în etern
În mări ce n-au un singur țărm.
Mări care tind făr' de noroc
Nălțate spre ceruri de foc;
Lacuri ce nesfârșit își poartă
Solitara lor apă, solitară și moartă,
Tăcuta lor apă, tăcută și-nghețată
De zăpada crinilor asupră-i plecată.

Prin lacuri ce astfel își poartă
Solitara lor apă, solitară și moartă,
Trista lor apă, tristă și-nghețată
De zăpada crinilor asupră-i plecată;
Prin munți, pe lângă râuri,

Murmurând lin, murmurând pururi,
Prin păduri sure, prin mocirle
Unde stau broaște și șopârle,
Prin smârcuri, mlaștini de miasme
Unde-și au lăcașul iasme,
În orice loc mai diabolic,
În orice colț mai melancolic,
Aici călătorul se trezește înfiorat
De amintirile trecutului învolburat:
Forme sepulcrale ce se opresc și suspină de dor
Când trec pe lângă călător,
Forme de prieteni în alb veșmânt,
În agonie duși în ceruri și-n pământ.

Pentru inima ale cărei dureri sunt legiune,
Aceasta este o liniștită regiune;
Pentru duhul ce prin umbre a apucat-o
Aceasta, oh, aceasta e un Eldorado!
Dar călătorul ce trece prin ea
Nu poate, nu cutează a o vedea!
Tainele-i nu-s dezvăluite
Privirilor umane obosite;
Așa vru Craiul ei care-a oprit
Să se ridice-asupră-i ochiul de gene umbrit;
De-aceea tristul suflet ce aici se-abate
O vede doar prin sticle-ntunecate.

Pe-un drum obscur și solitar
De îngeri răi bântuit doar,
Pe unde Noaptea-Idolon
Veghează drept pe-un negru tron,
Treceam spre cas', cu griji destule
Din ultima, palida Thule.[1]

[1] Traducere în limba română de Dan Botta.

1

SOLITARA LOR APĂ

KIT ABIA DE CURÂND AFLASE CE ESTE UN ÎMBLĂCIU, IAR ACUM, DEASUPRA capului său, se găsea un panou plin cu astfel de arme, lucioase, ascuțite și letale.

Nu mai văzuse până atunci ceva care să semene cu sala armelor de la Institutul din Los Angeles. Pereții și podeaua erau din granit alb-argintiu și prin toată camera erau mese solide de granit care o făceau să semene cu o expoziție de arme și armuri dintr-un muzeu. Erau acolo tot felul de bâte și ghioage, un soi de bastoane cu aspect ciudat, coliere, ghete, jachete de protecție în care se ascundeau cuțite subțiri și plate, bune de înjunghiat sau de aruncat. Ghioage pline de țepi metalici fioroși și arcuri de toate dimensiunile și formele posibile.

Mesele de granit erau și ele încărcate de mormane de instrumente sclipitoare făcute din *adamas*, acea rocă asemănătoare cu cuarțul pe care vânătorii de umbre o extrăgeau din pământ și pe care doar ei știau cum s-o prelucreze în săbii, pumnale și stele. Dar cel mai interesant i se părea lui Kit raftul unde erau pumnalele.

Nu că ar fi vrut neapărat să învețe cum se folosește un pumnal — nu era mai interesat de arme mortale mai mult decât un adolescent obișnuit, credea el, și, oricum, mai grozavă i s-ar fi părut, să zicem, o

mitralieră sau un aruncător de flăcări. Dar pumnalele astea erau adevărate opere de artă, cu mânerele lor de aur și argint incrustate cu pietre prețioase — safire albastre, rubine rotunde, cu modele lucioase în formă de spini gravate în platină sau cu diamante negre.

Ar fi putut să găsească cel puțin trei indivizi în Piața Umbrelor care să-i dea bani buni pe ele, fără să se târguiască.

Poate chiar patru.

Kit și-a scos de pe el jacheta din denim — habar nu avea căruia dintre frații Blackthorn îi aparținuse; dimineață, după ce ajunsese la Institut, găsise la picioarele patului o grămadă de haine curate, iar el se îmbrăcase cu asta. S-a văzut în treacăt în oglinda de pe peretele opus. Părul blond ciufulit și o ultimă urmă de vânătaie pe fața lui palidă. A desfăcut fermoarul de la buzunarul interior al jachetei și a început să-l burdușească cu pumnale băgate în teacă, alegându-le pe cele mai fițoase.

Ușa sălii s-a dat de perete. Kit a pus înapoi pe raft pumnalul pe care se pregătea să-l ia și s-a întors repede. Avusese impresia că nu îl auzise nimeni când ieșise tiptil din dormitor, dar dacă se prinsese de ceva în timpul scurt pe care îl petrecuse la Institut, asta era că Julian Blackthorn vede tot, și nici frații lui nu sunt prea departe de el.

Dar nu era Julian. Era un tânăr pe care Kit nu-l mai văzuse niciodată, deși parcă i se părea ceva cunoscut la el. Era înalt, cu un păr blond și ciufulit și aspect de vânător de umbre — umeri largi, brațe musculoase, iar dungile negre ale Peceților de rună cu care se protejau ei se vedeau pe la gulerul tricoului și la marginea mânecii.

Ochii lui aveau o culoare neobișnuită, un auriu închis. Pe deget avea un inel de argint masiv, așa cum aveau majoritatea vânătorilor de umbre. S-a uitat la Kit cu o sprânceană ridicată.

— Se pare că-ți plac armele, nu? a întrebat el.

— Sunt OK.

Kit s-a tras puțin înapoi spre una dintre mese, sperând să nu zăngăne pumnalele din jachetă.

Bărbatul s-a apropiat de raftul pe care îl răscolise Kit și a luat pumnalul pe care acesta tocmai îl lăsase din mână.

— Ai ales unul bun, a spus el. Ai văzut inscripția de pe mâner?

N-o văzuse.

— A fost făcut de unul dintre ucenicii lui Wayland Fierarul, cel care a făcut Durendal și Cortana. Bărbatul a învârtit puțin pumnalul în mână, după care l-a pus înapoi pe raft și a adăugat: Nu e o armă la fel de extraordinară cum e Cortana, dar după ce îl arunci se întoarce la tine. Convenabil.

Kit și-a dres vocea.

— Probabil că face mulți bani, a spus el.

— Nu cred că frații Blackthorn intenționează să-l vândă, a spus bărbatul, sec. Eu sunt Jace, apropo. Jace Herondale.

A făcut o pauză. Părea că așteaptă o reacție, dar Kit nu era dispus să o aibă. Bine, auzise de numele Herondale. Avea impresia că numai numele ăsta îl rostise toată lumea în cele două săptămâni cât stătuse el aici. Dar asta nu însemna că voia să-i dea bărbatului — lui Jace — satisfacția pe care era clar că o caută.

Jace nu părea tulburat de tăcerea lui.

— Iar tu ești Christopher Herondale.

— De unde știi? l-a întrebat Kit, cu o voce plată, lipsită de entuziasm.

Detesta numele Herondale. Detesta cuvântul în sine.

— Trăsături de familie, a spus Jace. Semănăm. De fapt, semeni cu toți cei din familia Herondale pe care i-am văzut în ilustrații. A făcut o pauză, apoi: Plus că Emma mi-a trimis o poză cu tine prin telefon.

Emma. Emma Carstairs îi salvase viața. Nu vorbiseră prea mult de atunci, totuși — înainte de moartea lui Malcolm Fade, Înaltul Magician din Los Angeles, fusese un haos. Nimeni nu-l băgase prea mult în seamă și, oricum, avea impresia că ea îl consideră un copil.

— Bine. Sunt Kit Herondale. Toată lumea îmi spune asta, dar pentru mine nu înseamnă nimic. A strâns din fălci. Sunt un Rook. Kit Rook.

— Știu ce ți-a spus tatăl tău. Dar ești un Herondale. Și asta înseamnă ceva.

— Ce? Ce înseamnă? a întrebat Kit.

Jace s-a rezemat de peretele sălii armelor, chiar sub panoul cu săbii masive. Kit spera să-i cadă una în cap.

— Știu că ai auzit de vânătorii de umbre, a spus el. Multă lume a auzit, mai ales repudiații și mundanii cu darul Vederii. Adică așa cum credeai că ești și tu, nu?

— Niciodată nu am crezut că sunt un *mundan*, a spus Kit.

Oare vânătorii ăștia de umbre nu pricepeau cum sună cuvântul ăsta când e rostit de ei?

Dar Jace l-a ignorat.

— Societatea vânătorilor de umbre și istoria lor sunt lucruri despre care nu prea au auzit cei care nu sunt nefilimi. Lumea vânătorilor de umbre este alcătuită din familii, și fiecare își prețuiește numele. Fiecare dintre familii are o istorie pe care o transmite din generație în generație. Purtăm toată viața gloria și povara numelor noastre, tot ce au făcut strămoșii noștri, bine sau rău. Încercăm să ne ridicăm la înălțimea numelor noastre, astfel încât cei care vin după noi să nu ducă o povară prea mare.

Și-a încrucișat brațele la piept. Încheieturile mâinilor erau pline de Peceți; pe dosul mâinii stângi era una care semăna cu un ochi deschis. Kit observase că semnul ăsta îl aveau aproape toți vânătorii de umbre.

— Pentru vânătorii de umbre, numele tău de familie are o semnificație deosebită. Familia Herondale a construit destinele multor generații de vânători de umbre. Nu mai suntem așa mulți — de fapt, toată lumea credea că eu sunt singurul rămas. Numai Jem și Tessa și-au păstrat speranța că mai exiști și *tu*. Te-au căutat multă vreme.

Jem și Tessa. Cei care, împreună cu Emma, îl ajutaseră pe el să scape de demonii care îi uciseseră tatăl. Și care îi spuseseră o poveste: povestea unui Herondale care și-a trădat prietenii și a fugit și a început o nouă viață departe de nefilimi. O nouă viață și o nouă ramură a familiei.

— Am auzit de Tobias Herondale, a spus Kit. Deci eu aș fi urmașul unui mare laș.

— Oamenii au și defecte, a replicat Jace. Nu toți membrii familiei tale sunt grozavi. Dar dacă te mai întâlnești cu Tessa, și o să te întâlnești, să-ți povestească ea de Will Herondale. Sau de James Herondale. Sau de mine, desigur, a adăugat el, modest. După părerea vânătorilor de umbre, sunt destul de special. Nu zic asta ca să te intimidez.

— Nu mă simt intimidat, a răspuns Kit, întrebându-se cât de serios vorbea tipul acesta.

Era o sclipire în ochii lui când vorbea, ai fi zis că poate să și glumească, dar era greu de spus.

— Simt că vreau să fiu lăsat în pace.

— Știu că e cam mult de digerat, a spus Jace. A întins brațul și l-a bătut ușor pe spate. Dar Clary și cu mine rămânem aici cât e nevoie ca tu să...

Bătaia aceea pe spate a dislocat unul dintre pumnalele din buzunarul jachetei lui Kit. A alunecat printre ei și a căzut pe podeaua de granit, strălucind acolo ca un ochi acuzator.

— OK, a spus Jace după un moment de tăcere. Deci furi arme.

Kit, care își dădea seama că e inutil să nege, nu a zis nimic.

— Bine, uite, știu că tatăl tău a fost un escroc, dar tu ești acum un vânător de umbre și... stai, ce mai e în jacheta aia? l-a întrebat Jace. A făcut o mișcare complicată cu piciorul stâng și a aruncat pumnalul în aer. L-a prins fără ezitare, și rubinele de pe mâner parcă împrăștiau lumina. Dă-o jos!

Fără să spună nimic, Kit și-a scos jacheta și a aruncat-o pe masă. Jace s-a întors spre ea și a desfăcut buzunarul. Amândoi s-au uitat tăcuți la strălucirea lamelor și a pietrelor prețioase.

— Deci, a făcut Jace. Înțeleg că voiai să fugi?

— De ce să stau? a izbucnit Kit.

Își dădea seama că n-ar fi trebuit să țipe, dar nu se putea abține — se adunaseră prea multe: pierderea tatălui său, ura lui față de Institut, aroganța nefilimilor, pretenția lor ca el să accepte un nume de familie de care nu-i păsa și nici nu voia să-i pese.

— N-am ce căuta aici. N-aveți decât să-mi spuneți toate chestiile astea despre numele meu, dar pentru mine nu înseamnă nimic. Eu sunt fiul lui Johnny Rook. Toată viața m-am antrenat să fiu ca tatăl meu, nu ca *voi*. Nu am nevoie de voi. De niciunul dintre voi. Nu vreau decât niște bani cu care să pornesc o afacere, să am taraba mea în Piața Umbrelor.

Ochii aurii ai lui Jace s-au îngustat și Kit a văzut atunci pentru prima oară pe sub masca lui arogantă și mistocară sclipirea unei inteligențe ascuțite.

— Și ce să vinzi acolo? Tatăl tău vindea informații. I-au trebuit ani de zile și o grămadă de magie rea să-și construiască relațiile. Chiar vrei să-ți vinzi sufletul așa, ca să trăiești de azi pe mâine la marginea Lumii de Jos? Dar ce zici de cel care ți-a ucis tatăl? Ai văzut cum a murit, nu?

— Demonii...

— Mda, demonii, dar pe demoni i-a trimis cineva. Gardianul o fi mort, dar asta nu înseamnă că nu te mai caută nimeni. Ai cincisprezece ani. Poate că ți se pare că vrei să mori, dar, crede-mă, nu vrei.

Kit a înghițit în sec. A încercat să-și imagineze cum ar sta el la tarabă în Piața Umbrelor, așa cum făcuse în ultimele zile. Dar adevărul este că până acum el fusese în siguranță la Piață datorită tatălui său. Pentru că oamenii se temeau de Johnny Rook. Ce s-ar întâmpla cu el fără protecția tatălui său?

— Dar nu sunt un vânător de umbre, a spus Kit.

S-a uitat în jurul lui, la milioanele de arme, la grămezile de *adamas*, la toate echipamentele, platoșele și centurile cu arme. Era ridicol. El nu era un ninja.

— Nici măcar n-aș ști ce să fac ca să fiu vânător de umbre.

— Mai ai răbdare o săptămână, a spus Jace. Încă o săptămână la Institut. Acordă-ți o șansă. Emma mi-a spus că ai reușit să te lupți cu demonii ăia care ți-au ucis tatăl. Numai un vânător de umbre ar fi putut face asta.

Kit abia dacă-și mai amintea cum se bătuse cu demonii în casa tatălui său, dar știa că o făcuse. Cumva, corpul lui preluase controlul, și el se luptase, ba, curios, chiar îi și plăcuse, așa, puțin și pe ascuns.

— Asta ești, a spus Jace. Ești un vânător de umbre. Parțial înger. Prin venele tale curge sângele îngerilor. Ești un Herondale. Asta înseamnă, în paranteză fie spus, că faci parte nu doar dintr-o familie ai cărei membri sunt de o frumusețe uimitoare, ci și dintr-o familie care deține o grămadă de proprietăți de valoare, printre care o casă în Londra și un conac în Idris, iar la averea asta probabil că ai și tu dreptul. Asta, sigur, dacă te interesează.

Kit s-a uitat la inelul de pe mâna stângă a lui Jace. Era din argint, greu, și părea vechi. Și valoros.

— Ascult.

— Nu-ți spun decât să mai stai o săptămână. La urma urmei — Jace a zâmbit — cei din familia Herondale nu pot rezista în fața unei provocări.

*

— Un demon teuthida? a întrebat Julian în receptor, încruntându-se. Ăsta e, practic, un soi de calmar, nu?

Replica nu s-a auzit: Emma putea să-și dea seama că e vocea lui Ty, dar nu auzea ce spune.

— Da, suntem la debarcader, a continuat Julian. Până acum n-am văzut nimic, dar abia am ajuns. Păcat că nu s-au gândit să facă și aici locuri de parcare pentru vânătorii de umbre...

Cu mintea doar pe jumătate la ce spunea Julian, Emma s-a uitat în jur. Soarele abia apusese. Mereu îi plăcuse debarcaderul de la Santa Monica, de când era mică și părinții ei o aduceau aici să joace hochei aerian și să se dea în carusele demodate. Îi plăceau mâncarea stradală — burger și milkshake, scoici fripte și uriașe acadele răsucite — și Pacific Park, vechiul parc de distracții amplasat chiar la capătul debarcaderului, de unde vedeai Oceanul Pacific.

În timp, mundanii băgaseră milioane de dolari în debarcader, ca să facă din el o atracție turistică. Acum, Pacific Park era plin de carusele noi și strălucitoare; vechile cărucioare la care se vindea *churro* nu mai existau, în locul lor apăruseră chioșcuri unde găseai înghețată artizanală și homari. Dar scândurile de sub picioarele ei erau la fel de vechi și crăpate de soare și de sare. Aerul mirosea și acum a zahăr și a alge. Caruselul umplea și acum aerul cu muzică mecanică. Era și acum jocul în care dădeai un ban și câștigai un panda uriaș. Iar sub debarcader erau și acum spațiile alea întunecoase, unde se adunau mundanii vagabonzi și uneori creaturi mai sinistre.

Asta era chestia cu vânătorii de umbre, s-a gândit Emma, uitându-se la uriașa roată mare, împodobită cu leduri strălucitoare. De-a lungul debarcaderului stăteau la coadă mundanii nerăbdători să se urce în ea; peste balustradă se zăreau apele întunecate ale oceanului și spuma albă a valurilor care se spărgeau. Vânătorii de umbre puteau să vadă frumusețea lucrurilor create de mundani — luminile roții reflectându-se așa de strălucitor în ocean, încât ai fi zis că sub apă era un foc de artificii, roșii, albastre, verzi, violete și aurii —, dar vedeau și partea întunecată, pericolul și putreziciunea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Julian, băgând telefonul în buzunarul de la jacheta de echipament.

Vântul — pe debarcader era mereu vânt, un vânt care bătea încontinuu dinspre ocean, aducând cu el mirosul de sare și de locuri îndepărtate — ridica buclele moi ale părului lui șaten, care păreau că-i sărută obrajii și tâmplele.

Gânduri întunecate, ar fi vrut Emma să răspundă. Dar n-a putut. Odinioară, Julian era persoana căreia putea să-i spună orice. Acum era singura persoană căreia n-ar fi putut să-i spună orice.

A preferat să-i evite privirea.

— Mark și Cristina unde sunt?

— Acolo. A arătat cu mâna: La cerculețe.

Emma i-a urmărit privirea către chioșcul pictat unde oamenii se luau la întrecere să vadă cine poate să arunce un cerc de plastic în jurul gâtului uneia din duzina de sticle așezate în rând. A încercat să nu se simtă superioară la gândul că pentru mundani asta părea să fie ceva complicat.

Fratele vitreg al lui Julian, Mark, avea trei cercuri de plastic în mână. Cristina, cu părul ei negru strâns în coc, stătea lângă el și râdea, mâncând floricele cu aromă de caramel. Mark a aruncat cercurile: toate trei deodată.

Fiecare dintre ele a zburat spiralat în direcții diferite și a aterizat pe gâtul unei sticle.

Julian a oftat.

— S-a dus discreția.

Din grupul mundanilor adunați în jurul chioșcului s-au auzit urale și exclamații de uimire. Din fericire, nu erau prea mulți, iar Mark a putut să-și încaseze premiul — ceva într-o pungă de plastic — și să plece fără prea multă tevatură.

S-a întors la ei împreună cu Cristina. Vârfurile urechilor lui ascuțite ieșeau printre buclele de păr blond, dar avea iluzia magică, așa că mundanii nu le vedeau. Mark era pe jumătate elf, iar sângele lui de repudiat se vedea din delicatețea trăsăturilor, din forma urechilor și din unghiurile ascuțite ale pomeților și ochilor.

— Deci e un demon calmar? a întrebat Emma, doar ca să umple cumva tăcerea care se așternuse între ea și Julian.

În ultimul timp, fuseseră o groază de momente de tăcere între ei. Nu trecuseră decât două săptămâni de când totul se schimbase, dar

ea simțea diferența asta până în măduva oaselor. Îl simțea distant, cu toate că el nu fusese decât extrem de politicos și amabil de când îi spusese despre ea și Mark.

— Așa s-ar părea, a răspuns el.

Mark și Cristina se apropiaseră destul încât să se audă ce vorbeau; Cristina tocmai își terminase punga de floricele și se uita în ea cu tristețe, ca și cum ar fi sperat să se umple la loc. Emma o înțelegea foarte bine. În timpul acesta, Mark se uita la premiul lui.

— Vine la marginea debarcaderului și înhață oameni, mai ales copii, sau pe oricine se apleacă peste balustradă să facă fotografii noaptea. Dar acum a prins curaj. Se pare că cineva l-a văzut în zona jocurilor, lângă masa de hochei... ăla e un *caras auriu*?

Mark a ridicat punguța lui de plastic. Înăuntru era un mic pește portocaliu care înota în cerc.

— E cea mai bună patrulă pe care am făcut-o, a spus el. N-am mai primit niciodată ca premiu un pește.

Emma a suspinat în sinea ei. Mark fusese în ultimii ani la Vânătoarea Sălbatică, cel mai anarhic și mai fioros neam al elfilor. Aceștia zburau prin cer călare pe tot soiul de creaturi fermecate — motociclete, cai, căprioare, câini masivi și mârâitori — și prădau câmpurile de luptă, furând lucruri de valoare de la cadavre și dându-le ca tribut la Curțile Elfilor.

Începuse să se obișnuiască din nou în familia lui de vânători de umbre, mai erau însă momente când viața normală părea să-l uimească. Acum observase că toată lumea se uita la el cu sprâncenele ridicate. A părut ușor alarmat și a luat-o delicat de umeri pe Emma, ținându-și punga în mâna cealaltă.

— Am câștigat un pește pentru tine, frumoasa mea, a spus el și a sărutat-o pe obraz.

Era un sărut delicat, dulce și sensibil, iar Mark avea mirosul lui dintotdeauna: de aer rece și de plante tinere. Și era absolut logic, s-a gândit Emma, ca Mark să presupună că toată lumea era surprinsă fiindcă se aștepta să-i ofere ei premiul. La urma urmei, era iubita lui.

Emma a schimbat o privire îngrijorată cu Cristina, ai cărei ochi negri erau acum foarte mari. Julian părea că e gata să vomite sânge.

A fost doar o expresie de moment, după care și-a luat din nou aerul indiferent, dar Emma s-a îndepărtat puțin de Mark și i-a zâmbit, scuzându-se.

— N-aș putea să țin un pește în viață, a spus ea. Eu ucid plantele doar când mă uit la ele.

— Bănuiesc că și eu aș avea aceeași problemă, a replicat Mark, uitându-se la pește. Păcat, voiam să-l botez Magnus, fiindcă are solzii ăștia strălucitori.

Auzindu-l, Cristina a început să râdă. Magnus Bane era Înaltul Magician din Brooklyn și avea o predilecție pentru tot ce strălucea.

— Presupun că ar trebui să-i dau drumul, a spus Mark.

Până să răspundă cineva, Mark s-a apropiat de balustrada debarcaderului și a golit punga, cu pește cu tot, în ocean.

— Nu vrea nimeni să-i spună că peștișorul auriu e o specie de apă dulce și nu poate supraviețui în ocean? a spus încet Julian.

— Nu prea, a răspuns Cristina.

— Tocmai l-a omorât pe Magnus? a întrebat Emma, dar, înainte ca Julian să răspundă, Mark s-a întors spre ei.

De pe chipul lui dispăruse orice urmă de voioșie.

— Am văzut ceva printre pietrele de sub debarcader. Ceva care sigur nu e om.

Emma a simțit un fior pe piele. Demonii care populau oceanul erau rareori văzuți pe uscat. Uneori, avea coșmaruri în care oceanul părea să se reverse și își vomita conținutul pe plajă: creaturi țepoase, cu tentacule, vâscoase și negre, strivite pe jumătate de greutatea apei.

În câteva secunde, toți vânătorii de umbre aveau în mână arme — Emma strângea în pumn sabia ei de aur, Cortana, pe care i-o dăruiseră părinții ei, Julian avea un pumnal serafic, iar Cristina briceagul ei.

— În ce parte s-a dus? a întrebat Julian.

— Spre capătul debarcaderului, a răspuns Mark; numai el nu își scosese arma, dar Emma știa cât e de rapid. Porecla lui la Vânătoarea Sălbatică era *elful-săgeată*, pentru că lovea rapid și precis cu arcul și cu pumnalul. Spre parcul de distracție, a adăugat.

— Mă duc eu acolo, a spus Emma. O să încerc să-l îndepărtez de marginea debarcaderului. Mark, Cristina, voi coborâți sub debarcader și încercați să-l prindeți dacă vrea să intre iar în apă.

Abia au avut timp să dea din cap, că Emma a și luat-o la fugă. Simțea vântul prin părul împletit, în timp ce încerca să-și facă loc prin mulțime spre parcul luminat din capătul debarcaderului. În mâna ei, Cortana părea caldă și solidă, iar picioarele parcă îi zburau pe scândurile mâncate de apă. Se simțea liberă, fără griji, cu mintea și trupul concentrate doar la misiune.

Auzea pași în urma ei. Nu trebuia să se întoarcă, știa că e Jules. Pașii lui au răsunat alături de pașii ei în toți anii în care fusese un vânător de umbre războinic. Sângele lui se vărsase în războaiele ei. El îi salvase viața, și ea îi salvase viața. El făcea parte din ființa ei de războinică.

— Uite-l, l-a auzit, dar îl văzuse și ea: o siluetă întunecată, cumva cocoșată, care începuse să se cațere pe suporturile de fier ale roții mari.

Nacelele colorate încă se roteau, iar ocupanții lor țipau de plăcere, fără să-și dea seama de nimic.

Emma a pornit spre roată și a început să se suie pe ea. Ea și Julian își făcuseră rune de iluzie magică înainte de a ajunge la debarcader, așa că erau invizibili pentru ochii mundanilor. Asta nu însemna însă că nu-și făceau simțită prezența. Mundanii care stăteau la coadă au început să înjure și să țipe când ea trecea printre ei, călcându-i pe picioare sau îmbrâncindu-i cu cotul.

Tocmai se apropiase o nacelă, legănându-se, și o pereche — o fată care mânca vată de zahăr violacee și un băiat înalt și subțire, îmbrăcat în negru — se pregătea să urce. Emma s-a uitat în sus și l-a zărit pe demonul teuthida cocoțat tocmai în vârful schelei. Înjurând, a trecut de cei doi tineri, gata să-i trântească la pământ, și a sărit în nacelă. Era octogonală, cu o banchetă de jur împrejur, așa că era loc destul în ea. A auzit țipete de uimire când nacela s-a ridicat, îndepărtând-o de haosul pe care ea îl crease jos, de cuplul care se pregătea să urce și care acum țipa la încasator, și de ceilalți oameni de la coadă care strigau unii la alții.

Nacela s-a zgâlțâit sub picioarele ei și a început să se legene când Julian a aterizat lângă ea. El și-a întins gâtul spre capătul roții.

— Îl vezi?

Emma s-a uitat cu ochii mijiți. Îl *văzuse* pe demon, era sigură de asta, dar acum părea că dispăruse. Din unghiul acesta, roata imensă era un amalgam de lumini strălucitoare, spițe rotitoare și bare de fier vopsite

în alb. Cele două nacele care veneau sub ea și Julian erau goale; probabil că oamenii de jos încă se mai certau.

Bun, s-a gândit Emma. Cu cât erau mai puțin oameni în roată, cu atât era mai bine.

— Stai.

A simțit mâna lui Julian pe braț, întorcând-o spre el. Tot trupul i s-a încordat.

— Rune, a spus el repede, și ea și-a dat seama că are stela în mână.

Nacela încă mai urca. Emma vedea acum sub ei plaja, apa întunecată care uda nisipul, dealurile înalte din Palisades Park ridicându-se vertical deasupra autostrăzii, încoronate de copaci și verdeață.

Stelele se zăreau ca prin ceață, dar tot erau vizibile în luminile strălucitoare de la debarcader. Julian i-a apucat brațul nici strâns, dar nici delicat, cu un fel de distanțare profesionistă. I-a întors mâna și a început să deseneze cu mișcări rapide pe încheietura ei rune de Protecție, rune de Viteză și Agilitate și rune de Auz amplificat.

Nu mai fusese așa de aproape de el de două săptămâni. Apropierea lui o amețea, parcă era puțin beată. Capul lui era aplecat, cu ochii la desene, iar ea a profitat de ocazie ca să-l soarbă din priviri.

Luminile parcului păreau acum chihlimbarii și galbene, pudrându-i pielea bronzată cu aur. Părul îi cădea pe frunte în valuri fine. Știa ce delicată este pielea lui în jurul gurii, cunoștea senzația umerilor lui în mâna ei, tari, puternici și plini de vibrație. Avea gene lungi și dese, atât de negre, încât păreau de cărbune; aproape că se aștepta să vadă praf negru pe pomeții obrajilor de la ele atunci când clipea.

Era frumos. Fusese întotdeauna frumos, dar ea observase asta prea târziu. Și acum stătea cu mâinile lăsate în lateral și o durea tot corpul, pentru că nu-l putea atinge. Nu va mai putea niciodată să-l atingă.

El a terminat de desenat și a întins stela cu mânerul spre ea. A luat-o fără să spună un cuvânt, iar el a tras puțin de gulerul tricoului, pe sub jachetă. Pielea lui avea acolo o nuanță mai palidă decât pe fața și mâinile bronzate, și pe ea se vedeau urmele șterse și albicioase ale vechilor rune.

A trebuit să se apropie mai mult ca să deseneze. Runele parcă înfloreau sub vârful stelei: Agilitate, Văz pe timp de noapte. Capul ei era la nivelul bărbiei lui. Se uita fix la gâtul lui și l-a văzut cum înghite în sec.

— Măcar spune-mi, a început el. Măcar spune-mi că te face fericită. Că Mark te face fericită.

Ea a ridicat repede capul spre el. Terminase de desenat runele. Julian a întins mâna să ia stela dintre degetele ei nemișcate. Pentru prima oară după o perioadă care ei i se păruse o veșnicie, el se uita direct la ea, cu ochii acum bleumarin din cauza culorilor nopții și ale oceanului care se întindeau în jurul lor pe măsură ce se apropiau de vârf.

— Sunt fericită, Jules, a spus ea.

Ce mai însemna o minciună după atât de multe altele? Niciodată nu fusese o persoană care să poată mintă cu ușurință, dar acum începea să se obișnuiască. Descoperise că atunci când siguranța celor pe care îi iubea depindea de o minciună, putea să mintă.

— Așa e mai... mai bine, mai sigur pentru amândoi.

Gura lui delicată a căpătat o expresie dură.

— Nu asta am...

Ea a icnit brusc. Din spatele lui se ridicase o formă răsucită, lucioasă ca uleiul, agățată cu tentacule sale franjurate de o spiță a roții. Avea gura larg deschisă și în ea se vedea un cerc perfect de dinți.

— *Jules!* a țipat Emma și a sărit din nacelă, agățându-se de una dintre barele subțiri de fier care treceau printre spițe.

Prinsă cu o mână de bară, a izbit cu Cortana și l-a nimerit pe teuthida în spate. Creatura a scos un urlet și din ea a pornit să țâșnească limfă; Emma a început să țipe când lichidul a stropit-o pe gât și i-a ars pielea.

În corpul rotunjit și striat al demonului s-a înfipt un pumnal. Emma s-a tras cu mâinile pe o bară, s-a uitat în jos și l-a văzut pe Julian aplecat peste marginea nacelei, cu un alt pumnal în mână. Și-a luat avânt și l-a aruncat și pe acela...

Pumnalul a nimerit în fundul unei nacele goale. Demonul teuthida reușise să dispară cu o viteză incredibilă. Emma îl auzea cum coboară, hodorogind pe încrengătura de bare metalice din interiorul roții.

Emma a băgat Cortana în teacă și a început să se târască pe bara ei, coborând spre partea de jos a roții. Ledurile păreau că explodează în jurul ei cu lumini violete și aurii.

Mâinile îi erau pline de sânge și de limfa împrăștiată de demon, și coborârea era alunecoasă. Într-un fel total aiurea, ceea ce vedea de

pe schelele roții era superb, marea și nisipul se întindeau în jurul ei în toate direcțiile, ca și cum ar fi fost agățată de capătul lumii.

În gură avea gust de sânge și de sare. Sub ea, îl vedea pe Julian, care ieșise din nacelă și se cățăra acum pe o spiță de mai jos. A ridicat capul spre ea și i-a făcut semn cu mâna; ea a privit în direcția indicată de el și l-a văzut pe demonul teuthida aproape de mijlocul roții.

Tentaculele lui se mișcau în toate părțile, izbindu-se de fiarele roții. Emma simțea reverberațiile până în oase. A întins gâtul să vadă ce face și a înghețat — roata era prinsă în mijloc cu un nit imens, care o ținea de suporturile ei de metal. Demonul teuthida trăgea de nit, încercând să-l scoată. Dacă reușea să-l desprindă, roata ar fi căzut cu totul din angrenaj și s-ar fi rostogolit pe debarcader ca o roată de bicicletă.

Emma nu își făcea iluzii că cei din roată sau din apropierea ei ar fi putut să supraviețuiască. Roata s-ar fi prăbușit cu tot cu nacele, strivindu-i pe toți. Demonii trăiau din distrugere, din energia morții. Pentru ei, moartea era un festin.

Roata uriașă s-a zguduit. Demonul teuthida se ținea strâns cu tentaculele de nit, răsucindu-l. Emma a început să coboare și mai repede, dar era mult prea departe de mijlocul roții. Julian era mai aproape, dar Emma știa cu ce era înarmat: cu două pumnale, pe care deja le aruncase, și cu pumnale serafice, care însă erau prea scurte ca să ajungă până la demon.

El s-a uitat la ea în timp ce se întinsese pe bara de metal, ținându-se cu o mână de ea și întinzând-o pe cealaltă.

Ea și-a dat seama imediat, fără să stea prea mult pe gânduri, care era planul lui. A inspirat adânc și și-a dat drumul de pe bară.

A căzut spre Julian și a întins mâna către el. S-au prins unul de altul și și-au încleștat mâinile, și ea l-a auzit icnind în clipa în care i-a susținut greutatea. Ea s-a legănat un pic în față și în spate, cu mâna stângă în mâna lui dreaptă, și și-a scos Cortana din teacă. Inerția căderii o ducea în față, spre mijlocul roții.

Demonul teuthida a ridicat capul când a văzut-o apropiindu-se și, pentru prima oară, Emma i-a zărit ochii — erau ovali, acoperiți cu un strat protector strălucitor ca oglinda. Când și-a îndreptat Cortana spre el, ochii aceia au părut să se mărească de uimire, ca la oameni; sabia l-a lovit pe demon în cap, ajungând până la creier.

Tentaculele lui au zvâcnit — ultimul spasm înainte de moarte —, apoi demonul a scăpat din lama sabiei și a căzut grămadă, alunecând pe spițele înclinate ale roții. A ajuns jos și s-a rostogolit.

Emmei i s-a părut că aude în depărtare un plesnet de apă. Dar nu era timp de întrebări. Julian se încordase și acum o trăgea spre el. Ea a pus Cortana în teacă, în timp ce el o ridica, mai sus, până pe bara unde era el, și a aterizat acolo, căzând stângace, jumătate peste el.

El continua s-o țină strâns de mână și respira precipitat. Privirile li s-au întâlnit pentru o clipă. Spițele se roteau, aducându-i aproape de pământ. Emma vedea acum mulțimea de mundani de pe plajă, strălucirea apei la țărm, ba chiar și un cap blond și unul brunet, care păreau să fie Mark și Cristina...

— Am făcut treabă bună amândoi, a spus Julian în cele din urmă.

— Știu, a spus Emma; și chiar știa.

Asta era cel mai rău: că el avea dreptate, că ei doi încă acționau perfect împreună ca *parabatai*. Ca parteneri de luptă. Ca o pereche potrivită de soldați care niciodată n-ar putea fi separați.

Mark și Cristina îi așteptau sub debarcader. Mark se descălțase și intrase în apa oceanului. Cristina își strângea briceagul. La picioarele ei se vedeau urme de nisip ud.

— Ați văzut scârboșenia aia de calmar cum a căzut din roată? a întrebat Emma, apropiindu-se de ea cu Julian.

Cristina a dat din cap.

— A căzut la mal. Nu era mort, așa că Mark l-a tras pe plajă și l-a terminat. Cristina a lovit nisipul cu piciorul. A fost foarte grețos, Mark s-a umplut de mâzgă.

— Și eu am urme de limfă, s-a plâns Emma, uitându-se la hainele ei pătate. A fost un demon mizerabil.

— Dar tu ești la fel de frumoasă, a spus Mark, cu un zâmbet galant.

Emma i-a zâmbit și ea, cât putea de frumos. Îi era extrem de recunoscătoare lui Mark, care își juca rolul în toată povestea asta fără să se plângă, deși probabil era aiurea pentru el. Cristina credea că Mark are ceva de câștigat din asta, dar Emma nu putea să-și imagineze ce. Nu era ca și cum lui Mark i-ar fi făcut plăcere să mintă — petrecuse atâția

ani printre elfi, care erau incapabili să spună vreun neadevăr, încât a minți i se părea ceva nefiresc.

Julian se îndepărtase de ei și vorbea cu cineva la telefon, de data aceasta cu voce scăzută. Mark a ieșit din apă și și-a băgat picioarele ude în ghete. Nici el și nici Cristina nu erau total sub iluzia magică, și Emma a observat privirile holbate ale mundanilor care treceau pe acolo când el se îndrepta spre ea — pentru că era înalt și frumos și pentru că avea niște ochi care străluceau mai tare decât beculețele de la roata cea mare. Și pentru că un ochi era albastru și celălalt auriu.

Și pentru că avea ceva deosebit, ceva nedefinit și straniu, semnul acelei sălbăticii a elfilor, care o făcea mereu pe Emma să se gândească la cerurile nesfârșite, la libertate și la absența legilor. *Sunt un băiat pierdut,* păreau că spun ochii lui. *Găsește-mă.*

Când a ajuns la Emma, a întins mâna și i-a dat la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Ea a fost străbătută de o senzație ciudată — tristețe sau euforie, un dor de ceva, nu știa nici ea de ce.

— Era Diana, a spus Julian, iar Emma, chiar și fără să se uite la el, știa cum arată fața lui — gravă, gânditoare, analizând atent situația. Jace și Clary au venit să aducă un mesaj de la Consul. O să facă o întrunire la Institut și vor să fim și noi acolo.

2

NESFÂRȘITE VALURI

CEI PATRU AU INTRAT ÎN INSTITUT ȘI S-AU DUS DIRECT LA BIBLIOTECĂ, fără să-și mai schimbe hainele. Abia când au intrat repede în încăpere Emma și-a dat seama că toți, și ea, și Mark, și Cristina și Julian erau plini de urme de limfă de la demon, și s-a gândit că poate ar fi fost bine să fi făcut un duș înainte.

Acoperișul bibliotecii fusese spart cu două săptămâni înainte, după care fusese reparat în grabă; luminatorul cu vitralii avea acum geam simplu, securizat, iar decorațiunile frumoase ale plafonului erau acoperite cu scânduri de sorb pe care erau gravate rune.

Lemnul de sorb avea calități protectoare — ținea la distanță magia neagră. Pe lângă asta, avea efect și asupra elfilor — când au intrat în cameră, Emma a văzut că Mark începe să clipească și să se uite pieziș la scânduri. El îi spusese că atunci când se apropie prea mult de lemnul de sorb are impresia că pielea i se umple de scântei. Emma se întreba ce efect ar avea lemnul de sorb asupra unui elf pur-sânge.

— Îmi pare bine că ați reușit să veniți, a spus Diana.

Stătea în capul uneia dintre mesele lungi din bibliotecă, cu părul strâns într-un coc lucios. La gât avea un lanț gros de aur, care strălucea

pe pielea sa brună. Rochia ei negru cu alb era, ca de obicei, impecabilă și fără nicio cută.

Lângă ea stătea Diego Rocio Rosales, un personaj important pentru Conclav, deoarece primise o instruire exemplară ca un Centurion, dar și pentru familia Blackthorn, care îl poreclise Diego cel Perfect. Chiar *era* enervant de perfect — ridicol de frumos, un luptător spectaculos, deștept și mereu politicos. Reușise să-i frângă inima Cristinei înainte ca ea să plece din Mexic, ceea ce, în mod normal, ar fi însemnat că Emma trebuia să facă planuri să-l omoare, dar nu putea, pentru că în urmă cu două săptămâni cei doi se împăcaseră.

I-a zâmbit Cristinei, cu dinții lui albi și uniformi. Insigna de Centurion strălucea pe umărul lui, iar pe plăcuța de argint se distingeau cuvintele *Primi Ordines*. Nu era doar Centurion, făcea parte și din Prima Companie, elita absolvenților de la Școala de Solomonie. Pentru că, desigur, era perfect.

Vizavi de Diana și Diego stăteau două persoane pe care Emma le cunoștea foarte bine: Jace Herondale și Clary Fairchild, conducătorii Institutului din New York, pe care îi cunoscuse când erau de vârsta ei de acum. Jace era atunci frumos și plin de bucle aurii, iar în timp devenise foarte grațios. Clary era roșcată, cu niște ochi verzi plini de încăpățânare, și dădea impresia că este foarte fragilă. Avea o voință de fier, Emma avusese ocazia să-și dea seama de asta.

Clary a sărit în picioare, luminându-se la față, în timp ce Jace s-a rezemat de spătarul scaunului, zâmbind.

— V-ați întors! a strigat ea și s-a repezit la Emma.

Purta o pereche de blugi și un tricou jerpelit pe care scria MADE IN BROOKLYN, care, probabil, îi aparținuse celui mai bun prieten al ei, Simon. Părea uzat și moale, exact genul de tricouri pe care Emma le împrumuta de la Julian și refuza să i le mai dea înapoi.

— Cum a fost cu demonul-calmar?

Emma nu putea să răspundă din îmbrățișarea strânsă a lui Clary.

— Minunat! a răspuns Mark. Chiar minunat! Sunt plini de lichid calmarii ăștia.

Părea într-adevăr încântat.

Clary i-a dat drumul Emmei și s-a uitat încruntată la amestecul acela de limfă, apă de mare și mâzgă neidentificabilă care se transferase pe tricoul ei.

— Înțeleg ce spui.

— Eu o să mă mulțumesc să vă urez bun venit de la distanță, a spus Jace, făcându-le cu mâna. Vine un miros tulburător de calmar din direcția voastră.

S-a auzit un chicotit înăbușit repede. Emma s-a uitat în sus și a văzut niște picioare atârnate printre stâlpii balustradei de la galerie. Amuzată, a recunoscut membrele lungi ale lui Ty și șosetele cu imprimeuri ale lui Livvy. Se cățăraseră la galerie, locul perfect de unde puteai să tragi cu urechea — nici nu-și mai amintea de câte ori ea și Julian spionaseră de acolo întrunirile lui Andrew Blackthorn când erau copii, îmbătați de gândul că sunt prezenți la o ședință a Conclavului și simțindu-se plini de importanță.

S-a uitat la Julian și a văzut că și el observase prezența celor doi și a văzut chiar și momentul în care el, ca și ea, a decis să nu spună nimic despre asta. Întreg procesul lui de gândire era limpede pentru ea doar din zâmbetul său — era ciudat cât de transparent era el pentru ea în clipele în care nu se controla, și cât de puține înțelegea atunci când el voia să se ascundă.

Cristina s-a dus la Diego și l-a bătut ușor pe umăr. El i-a sărutat încheietura mâinii. Emma l-a văzut pe Mark uitându-se la ei cu o expresie impenetrabilă. În ultimele două săptămâni, Mark îi spusese o grămadă de lucruri, dar nimic despre Cristina. Niciodată despre Cristina.

— Deci cam despre câți demoni marini vorbim acum? a întrebat Diana. În total.

A făcut un gest, invitându-i să se așeze la masă. Ei s-au așezat, plescăind din hainele ude; Emma s-a așezat lângă Mark, vizavi de Julian. Acesta i-a răspuns Dianei extrem de calm, ca și cum *nu* s-ar fi scurs din el pe podea tot felul de lichide.

— Săptămâna asta au fost câțiva mai mici, a spus el, dar e normal într-o perioadă cu furtuni. Eșuează pe plajă. Am făcut câteva patrulări aici, iar cei din familia Ashdown au patrulat ceva mai la sud. Cred că i-am prins pe toți.

— Ăsta a fost chiar mare, a adăugat Emma. Vreau să zic, nu prea am văzut unii așa de mari. De obicei, ăștia mari nu ies din ocean.

Jace și Clary au schimbat între ei o privire.

— E ceva ce ar trebui să știm? a întrebat Emma. Colectați cumva demoni acvatici mari ca să decorați Institutul sau ceva de genul ăsta?

Jace s-a aplecat în față și și-a pus coatele pe masă. Avea o față calmă, de pisică, și ochi de ambră lipsiți de expresie. Clary îi spusese la un moment dat că atunci când l-a văzut prima oară a avut impresia că seamănă cu un leu. Emma înțelegea de ce: leii par așa de calmi și lenevoși până când trec brusc la acțiune.

— Poate că ar trebui să discutăm despre motivul care ne-a adus aici, a început el.

— Am crezut că ați venit pentru Kit, a spus Julian. Că e un Herondale și de-asta.

De sus s-au auzit foșnete și șoapte înăbușite. În nopțile din urmă, Ty dormise în fața ușii lui Kit, un comportament ciudat pe care nimeni nu-l comentase. Emma presupunea că Ty îl considera pe Kit un tip neobișnuit și interesant, așa cum considera câteodată neobișnuită și interesantă o șopârlă sau o albină.

— Parțial, a răspuns Jace. Acum ne-am întors de la o ședință a Consiliului din Idris. De-asta am ajuns așa târziu, cu toate că aș fi vrut să vin imediat când am auzit de Kit. Jace s-a lăsat din nou pe spate și și-a așezat un braț pe spătar. N-o să vă surprindă că s-a discutat foarte mult despre situația lui Malcolm, a zis el.

— Vrei să zici despre situația în care Înaltul Magician din Los Angeles s-a dovedit a fi un criminal în masă *și* un necromant? a întrebat Julian.

Se simțeau multe aluzii în întrebarea lui: Conclavul nu îl suspectase niciun moment pe Malcolm, aprobase numirea lui în funcția de Înalt Magician și nu făcuse nimic să oprească acele crime comise de el. Au trebuit să facă asta cei din familia Blackthorn.

De sus s-au auzit iar chicoteli. Diana a tușit, încercând să-și ascundă un zâmbet.

— Ne scuzați, i s-a adresat ea lui Jace și Clary. Cred că avem șoareci.

— N-am auzit nimic, a spus Jace.

— Pur și simplu am fost uimiți că ședința Consiliului s-a terminat așa de repede, a spus Emma. Noi credeam că va trebui să depunem mărturie. Despre Malcolm și despre tot ce s-a întâmplat.

Emma și frații Blackthorn mai depuseseră mărturie în fața Consiliului. Cu ani în urmă, după Războiul Întunecat. Nu era o experiență pe care Emma ar fi murit de nerăbdare s-o repete, dar era ocazia să prezinte varianta lor asupra celor întâmplate. Să explice de ce cooperaseră cu elfii, încălcând flagrant Legile Păcii Reci. De ce făcuseră cercetări asupra lui Malcolm Fade, Înaltul Magician din Los Angeles, fără să anunțe Conclavul, și cum acționaseră când au descoperit că el era vinovat de acele crime sadice.

Și de ce Emma l-a ucis.

— I-ați spus deja lui Robert, Inchizitorul, a răspuns Clary. V-a crezut. A depus mărturie în numele vostru.

Julian a ridicat o sprânceană. Robert Lightwood, Inchizitorul Conclavului, nu era un om cald și prietenos. Îi povestiseră lui ce s-a întâmplat pentru că nu avuseseră încotro, dar nu era persoana de la care te-ai fi putut aștepta la favoruri.

— Robert nu e un tip chiar așa de rău, a spus Jace. Pe bune. S-a mai înmuiat de când a devenit bunic. Și, de fapt, Conclavul nu era așa interesat de voi pe cât era interesat de Cartea Neagră.

— Se pare că nimeni nu și-a dat seama că era în biblioteca de aici, a spus Clary. Institutul din Cornwall este celebru pentru colecția lui deosebit de bogată de cărți de magie neagră... are originalul de la *Malleus Maleficarum, Daemonatia.* Toată lumea și-a imaginat că e acolo, închisă bine.

— Familia Blackthorn a condus cândva Institutul din Cornwall, a zis Julian. Poate că a adus-o tata când a fost numit conducător al Institutului de aici. Julian părea tulburat. Deși nu știu de ce ar fi vrut s-o aducă, a adăugat.

— Poate a adus-o Arthur, a sugerat Cristina. El a fost fascinat întotdeauna de cărțile vechi.

Emma a clătinat din cap.

— Nu cred. Cartea era probabil aici când Sebastian a atacat Institutul, înainte să vină Arthur.

— Cam ce legătură ar fi între faptul că nu au vrut să venim acolo să depunem mărturie și discuțiile legate despre șederea mea aici? a întrebat Mark.

— A fost ceva, a spus Clary, uitându-se în ochii lui. Dar, Mark, să știi că nu le-am fi permis niciodată să te forțeze să te întorci la Vânătoarea Sălbatică. *Toată lumea* s-ar fi împotrivit.

Diego a încuviințat din cap.

— Conclavul a deliberat, a confirmat el, și a fost de acord ca Mark să rămână aici, cu familia lui. Ordinul inițial fusese ca niciun vânător de umbre să nu se ducă să îl caute, dar el a venit singur aici, așa că ordinul nu a fost încălcat.

Mark a dat din cap, țeapăn. Niciodată nu păruse să îl simpatizeze pe Diego cel Perfect.

— Și, crede-mă, a adăugat Clary, s-au bucurat să profite de portița asta. Cred că și celor care îi urăsc de moarte pe elfi le-a părut rău de ce a pățit Mark.

— Dar nu și de ce a pățit Helen? a întrebat Julian. S-a spus ceva de revenirea ei?

— Nimic, a răspuns Jace. Îmi pare rău. Nici nu vor să audă de asta.

Chipul lui Mark s-a crispat. În clipa aceea, Emma îl putea vedea pe războinicul din el, vedea umbra întunecată a câmpurilor de luptă bătute de Vânătoarea Sălbatică și pe cel care trecea printre cadavre.

— O să facem presiuni în continuare, a adăugat Diana. E o victorie pentru noi că ești aici, Mark, și o să profităm de această victorie. Dar în clipa asta...

— Ce mai e în clipa asta? a întrebat Mark. Nu s-a terminat criza?

— Suntem vânători de umbre, a spus Jace. O să îți dai seama că niciodată nu se termină criza.

— În clipa asta, a reluat Diana, Consiliul a avut de discutat faptul că pe toată coasta Californiei a fost semnalată prezența unor demoni acvatici mari. Un număr record de demoni. În ultima săptămână au fost văzuți mai mulți decât în ultimul deceniu. Acest demon teuthida cu care v-ați luptat voi nu a fost o excepție.

— Noi presupunem că se întâmplă asta deoarece trupul lui Malcolm și Cartea Neagră se găsesc încă în ocean, a spus Clary. Și credem că poate fi legat și de vrăjile făcute de Malcolm în timpul vieții.

— Dar vrăjile dispar odată cu moartea magicianului, a protestat Emma.

Se gândea la Kit. Gardienii plasați de Malcolm pentru a păzi casa lui Rook dispăruseră în clipa în care el a murit. În câteva ore, casa era atacată de demoni.

— Ne-am dus la el acasă după ce a murit, ca să căutăm dovezi pentru ceea ce făcea. Din casă nu mai rămăsese decât un morman de moloz.

Jace a dispărut brusc sub masă. A ieșit o clipă mai târziu cu Church în brațe, motanul cu jumătate de normă al Institutului. Church își ținea labele întinse și avea o expresie total satisfăcută.

— Și noi am crezut la fel, a spus Jace, așezându-și motanul pe genunchi. Dar, după cum spune Magnus, s-ar părea că există vrăji care pot fi *activate* după moartea unui magician.

Emma s-a uitat urât la Church. Știa că motanul locuise odinioară în Institutul din New York, dar i se părea nepoliticos din partea lui să-și arate simpatiile așa, pe față. Motanul stătea pe picioarele lui Jace, torcând, și nici n-o băga în seamă.

— Ca un fel de alarmă care se declanșează când deschizi ușa? a sugerat Julian.

— Da, numai că în cazul ăsta moartea reprezintă ușa, a răspuns Diana.

— Și care ar fi soluția? a întrebat Emma.

— Probabil că am avea nevoie de cadavrul lui ca să închidem vraja, ca să zic așa. Și n-ar fi rău să găsim un indiciu despre felul în care a făcut-o, a explicat Jace.

— Ruinele convergenței au fost cercetate foarte amănunțit, a spus Clary. Dar o să verificăm și casa lui Malcolm mâine, doar ca să fim siguri.

— Nu e decât moloz, a avertizat-o Julian.

— Un moloz care va trebui îndepărtat foarte repede, înainte să-l observe mundanii, a subliniat Diana. Mai există acum ceva iluzie

magică acolo, dar nu pentru mult timp. Asta înseamnă că doar câteva zile locul acela va fi neumblat.

— Și nu e rău să ne mai uităm o dată, a adăugat Jace. Mai ales că acum Magnus ne-a sugerat și cam *ce* ar trebui să căutăm.

A început să-l scarpine pe Church între urechi, dar n-a mai dat detalii.

— Cartea Neagră este un obiect puternic de necromanție, a spus Diego cel Perfect. Ar putea produce tulburări pe care nici măcar nu ni le imaginăm. Impulsul ăsta al demonilor acvatici de a ieși pe uscat pune mundanii în pericol... deja au dispărut câțiva de pe debarcader.

— Deci, a spus Jace. Mâine o să ajungă aici o echipă de Centurioni...

— Centurioni?

În ochii lui Julian a apărut pentru o fracțiune de secundă groaza, dar Emma era convinsă că expresia aceea de frică și vulnerabilitate era vizibilă doar pentru ea. Oricum, a dispărut aproape imediat.

— De ce?

Centurioni. Elita vânătorilor de umbre, instruiți la Școala de Solomonie, o școală săpată în stâncile munților Carpați și înconjurată de un lac înghețat. Ei studiau învățături ezoterice și cunoșteau perfect poporul elfilor și prevederile Păcii Reci.

Și se pare că erau specialiști și în demonii acvatici.

— E o veste excelentă, a spus Diego cel Perfect.

Nu se putea să *nu* spună asta, s-a gândit Emma. Diego și-a atins mândru insigna de pe umăr:

— Ei vor găsi cadavrul și cartea.

— Să sperăm, a spus Clary.

— Dar voi sunteți deja aici, Clary, a replicat Julian, cu o voce înșelător de calmă. Tu și Jace, și dacă i-ați chema pe Simon și Isabelle, pe Alec și Magnus, sunt sigur că ați putea să le găsiți imediat.

Nu vrea străini aici, s-a gândit Emma. Oameni care să se amestece în treburile Institutului, care să dorească să stea de vorbă cu unchiul Arthur. Reușise să păstreze secretele Institutului chiar cu toate cele ce se întâmplaseră cu Malcolm. Și acum iar erau amenințați de venirea acestor Centurioni.

— Clary și cu mine suntem în trecere, a spus Jace. Nu putem rămâne să participăm la căutări, deși am vrea. Avem o misiune primită de la Consiliu.

— Ce fel de misiune? a vrut să știe Emma.

Ce misiune ar putea fi mai importantă ca recuperarea Cărții Negre și curățarea definitivă a mizeriei făcute de Malcolm?

Dar din schimbul de priviri dintre Jace și Clary și-a dat seama că sunt o groază de chestii importante pe care ea nici nu și le putea imagina. Emma nu și-a putut stăpâni o mică explozie de furie interioară; ar fi vrut să fie ceva mai mare, să fie egală cu Jace și Clary și să poată afla secretele lor și secretele Consiliului.

— Îmi pare rău, a răspuns Clary. Nu putem spune nimic.

— Deci nici măcar n-o să fiți de față? a întrebat Emma. Cu tot ce se întâmplă, și Institutul nostru este invadat...

— Emma, a spus Jace. Știu că v-ați obișnuit să fiți singuri și să nu vă deranjeze nimeni. Să nu răspundeți decât în fața lui Arthur.

Dacă ar fi știut el... Dar asta era imposibil.

Jace a continuat:

— Dar rostul unui Institut nu este numai de a centraliza activitatea Conclavului, ci și de a găzdui vânătorii de umbre care trebuie să se simtă bine într-un oraș pe care nu-l cunosc. Sunt aici cincizeci de camere pe care nu le folosește nimeni. Deci dacă nu aveți un motiv serios pentru care să îi refuzați...

Cuvintele parcă rămăseseră suspendate în aer. Diego își privea mâinile. Nu știa chiar tot adevărul despre Arthur, dar Emma era convinsă că bănuia ceva.

— Puteți să ne spuneți, a completat Clary. O să păstrăm secretul cu sfințenie.

Dar nu era secretul Emmei, ca să poată să-l dezvăluie. S-a abținut să se uite la Mark, Cristina, Diana sau Julian, singurii de la masa aceea care știau adevărul despre cine conduce de fapt Institutul. Un adevăr care trebuia ascuns Centurionilor, obligați prin statut să-l raporteze Consiliului.

— Unchiul Arthur nu s-a simțit prea bine în ultimul timp, după cum presupun că știți, a spus Julian, arătând cu mâna spre scaunul în care în mod normal trebuia să stea șeful Institutului. Eram doar îngrijorat că prezența Centurionilor aici ar putea să-i agraveze starea, dar, având în vedere importanța misiunii lor, o să-i facem să se simtă cât mai confortabil.

— De la Războiul Întunecat, Arthur a suferit de dureri groaznice de cap și de la rănile primite atunci, a adăugat Diana. Voi face eu medierea între el și Centurioni până când se va simți mai bine.

— Chiar nu aveți de ce să vă faceți griji, a spus Diego. Sunt Centurioni — soldați ordonați și disciplinați. Nu vor da petreceri sălbatice și nu vor avea solicitări nerezonabile. A cuprins cu un braț umerii Cristinei și i-a spus: Mă bucur că am ocazia să-ți prezint câțiva prieteni de-ai mei.

Cristina i-a zâmbit. Emma nu s-a putut abține și a aruncat o privire spre Mark, să vadă dacă se uita la Cristina și Diego așa cum făcea adeseori, într-un fel pe care se mira că nu-l observase și Julian. Într-o bună zi va observa, și atunci o să fie complicat să răspundă la întrebările lui.

Dar ziua aceea nu avea să fie azi, fiindcă la un moment dat, în ultimele minute, Mark se strecurase fără zgomot afară din bibliotecă. Nu mai era.

Mark asocia diferite camere din Institut cu diferite senzații, majoritatea noi, apărute după venirea lui aici. Biblioteca acoperită cu lambriuri din lemn de sorb îl făcea să se simtă tensionat. Intrarea, acolo unde se întâlnise pentru prima oară cu Sebastian Morgenstern cu mulți ani în urmă, îl făcea să simtă înțepături pe piele și îi înfierbânta sângele.

În camera lui se simțea singur. În camerele gemenilor, a lui Dru sau a lui Tavvy, se simțea ca un frate mai mare. În camera Emmei se simțea în siguranță. Camera Cristinei îi era interzisă. În camera lui Julian se simțea vinovat. Iar în sala de antrenamente se simțea ca un vânător de umbre.

După ce a plecat din bibliotecă, a pornit fără să se gândească înspre sala de antrenamente. Pentru el, încă era prea mult de suportat felul în care vânătorii de umbre își ascundeau emoțiile. Cum puteau accepta o lume în care Helen era exilată? Lui i se părea de neîndurat, îi era dor în fiecare zi de sora lui. Și cu toate astea, toți s-ar fi uitat ciudat la el dacă ar fi urlat de durere sau dacă ar fi căzut în genunchi. Știa că Jules nu voia să vină Centurionii aici — dar expresia lui aproape că nu se schimbase. Elfii puteau să ascundă, să înșele sau să păcălească, dar nu erau în stare să acopere o durere sinceră.

Din motivul acesta s-a dus direct la panoplia cu arme, fiindcă ardea de nerăbdare să se descarce puțin prin antrenament. Diana avusese mai demult un magazin de arme în Idris, așa că ei aveau întotdeauna la dispoziție o splendidă colecție de arme cu care să se antreneze: *machaera* grecești, cu lama ascuțită, *spatha* vikinge, *claymore* — săbiile scoțiene cu două mânere — și *zweihänder*, sau *bokken* japoneze de lemn, pe care le foloseau numai la antrenamente.

S-a gândit la armele elfilor. La sabia pe care o avea el când era cu Vânătoarea Sălbatică. Elfii nu foloseau niciodată arme din fier, pentru că obiectele de fier le făceau rău. Sabia pe care o purtase el la Vânătoarea Sălbatică era făcută din corn și era foarte ușoară. La fel de ușoară ca săgețile din tolbă. Ușoară ca vântul de sub picioarele calului său, ca aerul care șuiera pe lângă el în timp ce călărea.

A luat o sabie *claymore* din panoplie și a răsucit-o încetișor în mână. Simțea că e făcută din oțel — nu era chiar fier, ci un aliaj de fier —, dar nu a avut reacția obișnuită pe care o au elfii la atingerea fierului.

O simțea grea în mână. Dar multe i se păruseră grele de când se întorsese acasă. Așteptările celorlalți atârnau greu pentru el. Iubirea lui pentru această familie era grea.

Chiar și povestea asta în care îl implicase Emma era grea. Avea încredere în ea. Nu se întrebase dacă e bine sau rău ce face ea; dacă ea credea că e bine, credea și el asta.

Dar pentru el nu era simplu deloc să mintă, și detesta faptul că trebuie să-și mintă familia.

— Mark?

Era Clary, urmată de Jace. Probabil că întrunirea din bibliotecă luase sfârșit. Amândoi își puseseră echipamentul; părul roșu al lui Clary părea și mai strălucitor, ca o pată de sânge pe uniforma neagră.

— Sunt aici, a răspuns Mark și a pus la loc sabia.

Luna plină urcase sus pe cer și își filtra lumina albă prin geamuri. Lumina ei desena o cărare peste mare, din locul în care săruta orizontul până la marginea plajei.

Jace nu a spus nimic la început, ci s-a uitat la Mark cu ochii lui aurii umbriți de gene, ca ai unui șoim. Mark nu putea să nu se gândească la momentul în care se întâlnise cu ei, chiar după ce fusese luat

la Vânătoarea Sălbatică. Era ascuns în tunelurile de la Curtea Elfilor Luminii când ei au venit, și când i-a văzut a început să-l doară inima. Doi vânători de umbre, pășind cu capul sus pe tărâmul periculos al elfilor. Nu erau speriați, nu erau gata să fugă. Nu le era frică.

Se întrebase dacă el va mai avea vreodată acea mândrie, lipsa aceea de spaimă. Chiar și atunci când Jace i-a pus în mână lampa-vrăjitoarei, chiar și când i-a spus *Arată-le de ce e în stare un vânător de umbre, arată-le că nu ți-e frică*, lui Mark îi fusese aproape rău de groază.

Nu pentru el. Pentru familia lui. Cum se vor descurca ei într-o lume aflată în război, fără ca el să fie acolo să-i protejeze?

Surprinzător de bine, fusese răspunsul. Până la urmă, nu avuseseră nevoie de el. Îl aveau pe Jules.

Jace s-a așezat pe pervazul ferestrei. Era mai mare decât atunci când îl întâlnise Mark prima oară, evident. Era mai înalt, cu umerii mai lați, dar la fel de grațios. Se spunea că până și Regina Elfilor Luminii fusese impresionată de chipul și purtarea lui, iar aristocrația elfilor rareori era impresionată de oameni. Chiar dacă erau vânători de umbre.

Dar uneori *erau* impresionați. Mark avea bănuiala că propria lui existență era o dovadă. Mama lui, Lady Nerissa de la Curtea Elfilor Luminii, se îndrăgostise de tatăl lui, care era vânător de umbre.

— Julian nu vrea să vină aici Centurionii, a spus Jace. Așa e?

Mark s-a uitat suspicios la cei doi.

— N-am cum să știu.

— Mark n-o să ne dezvăluie secretele fratelui său, Jace, a intervenit Clary. Tu ai dezvălui secretele lui Alec?

Fereastra din spatele lui Jace era așa de înaltă și de curată, așa de transparentă, încât Mark își imagina uneori că poate să zboare prin ea.

— Poate, dacă ar fi spre binele lui, a răspuns Jace.

Clary a scos un sunet de neîncredere, deloc elegant.

— Mark, a zis ea. Avem nevoie de ajutorul tău. Avem câteva întrebări legate de elfi și de Curțile lor — planul propriu-zis de construcție al acestora — și nu găsim nicăieri răspuns, nici în Labirintul Spiralat, nici la Școala de Solomonie.

— Și, sincer, nici nu vrem să fie prea vizibil că facem o investigație, pentru că misiunea asta e secretă, a adăugat Jace.

— Misiunea voastră e pe Tărâmul Elfilor? a întrebat Mark.

Amândoi au încuviințat din cap.

Mark era șocat. Vânătorii de umbre nu se simțiseră niciodată în largul lor pe Tărâmul Elfilor, și după Pacea Rece se feriseră de el ca de foc.

— De ce? S-a întors repede cu spatele la panoplie. E un fel de misiune de răzbunare? Pentru că Iarlath și alți câțiva au colaborat cu Malcolm? Sau... pentru ce i-au făcut Emmei?

Emma mai avea și acum nevoie să i se schimbe pansamentele. De câte ori vedea liniile alea roșii care îi brăzdau pielea, lui Mark i se făcea rău și se simțea vinovat. Erau ca o plasă din fire de sânge care îl ținea legat în înșelăciunea asta a lor.

Ochii lui Clary erau blânzi.

— Nu avem de gând să facem rău nimănui, a spus ea. Nu va fi nicio răzbunare. E vorba doar de niște informații.

— Voi vă gândiți că sunt îngrijorat pentru Kieran, a înțeles Mark.

Numele lui Kieran l-a zgâriat pe gât ca o așchie de os. Îl iubise pe Kieran, iar Kieran îl trădase și se întorsese la Vânătoarea Sălbatică; de câte ori se gândea la el, Mark avea senzația că ceva în el sângerează.

— Nu sunt îngrijorat pentru Kieran, a spus el.

— Atunci nu te deranjează dacă o să vorbim cu el, a replicat Jace.

— Nu sunt îngrijorat pentru el, a reluat Mark. Aș putea să fiu îngrijorat pentru *voi*.

Clary a râs încetișor.

— Mulțumesc, Mark.

— Kieran e fiul Regelui de la Curtea Elfilor Întunericului, a continuat Mark. Regele are cincizeci de fii. Toți vor să urce pe tron. Regele s-a săturat de ei. Îi era dator lui Gwyn, așa că i l-a oferit pe Kieran. Așa cum faci cadou o sabie sau un cățel.

— După câte înțeleg eu, Kieran a venit la tine și s-a oferit să te ajute, împotriva dorinței elfilor. S-a pus și pe el în pericol ajutându-te, a remarcat Jace.

Mark și-a spus în gând că n-ar trebui să fie surprins că Jace știa lucrurile astea. Emma îi făcea adesea confidențe lui Clary.

— Îmi era dator. Din cauza lui au suferit mult oamenii pe care îi iubesc.

— Totuși, ar fi o șansă să ne răspundă la întrebări, a stăruit Jace. Mai ales dacă i-am spune că ne sprijini tu.

Mark nu a răspuns. Clary l-a sărutat pe Jace pe obraz și i-a spus ceva la ureche, după care a ieșit din sală. Jace s-a uitat după ea, cu chipul cald. Mark a simțit un ghimpe de invidie. Se întreba dacă va avea și el vreodată pe cineva la fel; veselia și drăgălășenia lui Clary păreau să se potrivească perfect cu sarcasmul și forța lui Jace. Se întreba dacă el și Kieran se potriviseră vreodată. Dacă s-ar fi potrivit cu Cristina, într-o altfel de situație.

— Ce vreți să-l întrebați pe Kieran? a vrut să știe.

— Câte ceva despre Regină și despre Rege, a răspuns Jace. Observând iritarea lui Mark, a adăugat: O să-ți spun câte ceva și ție, dar să știi că nu ar trebui să-ți spun nimic. Conclavul mi-ar lua gâtul dacă ar afla. A oftat. Sebastian Morgenstern a lăsat o armă la una dintre Curțile Elfilor, a spus el. O armă care ar putea să ne distrugă pe toți nefilimii.

— Mai precis, ce face arma asta? a întrebat Mark.

— Nu știu. Asta trebuie să aflăm noi. Dar știm că e o armă mortală.

Mark a dat din cap.

— Cred că vă va ajuta Kieran, a spus el. Și pot să vă dau o listă cu numele elfilor care ar putea să simpatizeze cu cauza voastră, care nu va fi populară. Nu știu dacă vă dați seama cât de mult vă urăsc ei. Dacă într-adevăr au arma, sper s-o găsiți, pentru că n-ar avea nicio ezitare s-o folosească și nicio milă pentru voi.

Jace s-a uitat la el pe sub genele alea care semănau foarte bine cu ale lui Kit. Privirea lui era atentă și nemișcată.

— Pentru *noi*? a zis. Și tu ești unul dintre noi.

— Mi se pare că depinde pe cine întrebi, a replicat Mark. Ai o foaie și un pix? Să-ți scriu numele alea...

Trecuse prea mult timp de când unchiul Arthur nu mai ieșise din camera lui de la mansardă, acolo unde dormea, mânca și lucra. Julian a strâmbat din nas urcând împreună cu Diana treptele înguste — aerul era mai stătut ca de obicei, mirosea urât a resturi de mâncare și transpirație. Umbrele erau întunecate. Arthur însuși era o umbră, așa cum stătea aplecat

peste birou, cu o lampa-vrăjitoarei pusă într-o farfurie pe pervazul de deasupra. Nu a avut nicio reacție la prezența lui Julian și a Dianei.

— Arthur, a spus Diana, trebuie să-ți vorbim.

Arthur s-a întors încet în scaunul lui. Julian a simțit cum îi alunecă privirea, mai întâi asupra Dianei și apoi asupra lui.

— Domnișoara Wrayburn, a spus el într-un târziu. Cu ce vă pot ajuta?

Diana îl mai însoțise pe Julian și altă dată în mansardă, dar rar. Acum, că adevărata lor situație era cunoscută de Mark și de Emma, Julian se hotărâse să-i mărturisească și Dianei ceea ce știau amândoi, deși niciodată nu vorbiseră despre asta.

Ani de zile, încă de când avea doisprezece ani, Julian purtase singur povara adevărului că unchiul Arthur era nebun, cu mințile risipite din perioada în care fusese întemnițat la Curtea Elfilor Luminii. Avea perioade de luciditate, ajutat de medicamentul pe care i-l aducea Malcolm Fade, dar perioadele astea nu erau prea lungi.

Dacă s-ar fi aflat acest lucru în Conclav, Arthur ar fi fost imediat înlăturat din funcția de conducător al Institutului. Cel mai probabil ar fi ajuns închis în Basilias, fără să aibă voie să iasă sau să primească vizite. În absența lui, nemaifiind niciun Blackthorn adult care să conducă Institutul, copiii ar fi fost separați, trimiși la Academia din Idris sau risipiți în toată lumea. Determinarea cu care se luptase Julian ca să împiedice asta dusese la cinci ani de secrete, cinci ani în care l-a ascuns pe Arthur de restul lumii și în care a ascuns lumea de Arthur.

Uneori, se întreba dacă e bine ce face pentru unchiul lui. Dar mai conta? Oricum ar fi fost, el trebuia să-și protejeze frații și surorile. Dacă era nevoit, l-ar fi sacrificat pe Arthur, și dacă se trezea uneori în toiul nopții plin de remușcări, icnind panicat, asta era.

Și-a amintit cum s-a uitat Kieran la el cu privirea aceea pătrunzătoare de elf: *Ai o inimă nemiloasă.*

Poate era adevărat. În clipa asta, lui Julian i se părea că inima lui e moartă în piept, o simplă umflătură inertă. Avea impresia că totul se petrece cumva la distanță — ba chiar i se părea că se mișcă mai încet, ca și cum ar înainta prin apă.

Totuși, era ușurat că o avea pe Diana lângă el. Arthur îl confunda uneori cu tatăl lui mort, sau cu bunicul lui, dar Diana nu făcea parte din trecutul lui, și se părea că n-are cum să n-o recunoască.

— Medicamentul acela pe care ți-l făcea Malcolm, a început Diana. Ți-a vorbit vreodată despre el? Ce conținea?

Arthur a clătinat încet din cap.

— Băiatul nu știe?

Julian a înțeles că se referă la el.

— Nu, a răspuns el. Malcolm nu mi-a spus niciodată.

Arthur s-a încruntat.

— Nu există undeva niște resturi, reziduuri care să poată fi analizate?

— Am folosit ultimele picături acum două săptămâni.

Julian îl îndopase pe unchiul lui cu un cocktail puternic făcut cu medicamentul lui Malcolm când veniseră ultima oară la Institut Jace, Clary și Inchizitorul. Nu avusese curaj să riște, și Arthur să nu fie pe picioare și cu mintea cât mai limpede.

Julian era destul de sigur că Jace și Clary ar fi ascuns situația lui Arthur dacă ar fi aflat de ea. Dar nu era corect să le ceară acest lucru și, în plus, nu avea încredere în Inchizitor, în Robert Lightwood. Nu avea încredere în el de acum cinci ani, când acesta îl silise să fie judecat într-un proces brutal, cu Sabia Mortală, pentru că era convins că Julian minte.

— Nu mai ai niciun pic din el, Arthur? l-a întrebat Diana. Poate ai mai ascuns pe undeva?

Arthur a clătinat iar din cap. În lumina palidă a lămpii-vrăjitoarei, părea bătrân — mult mai bătrân decât era, cu părul lui încărunțit, cu ochii decolorați ca apa oceanului în lumina zorilor. Trupul lui era slab sub halatul cenușiu și jerpelit, atât de slab încât se vedea prin material osul umărului.

— Nu știam că Malcolm se va dovedi a fi asta, a spus el.

Un ucigaș, un asasin, un trădător.

— În plus, eu depindeam de băiat. Și-a dres glasul. De Julian.

— Nici eu nu știam ce e cu Malcolm, a spus Julian. Problema e că o să avem oaspeți. Centurioni.

— *Kentarch*, a murmurat Arthur și a deschis unul dintre sertarele biroului, ca și cum ar fi vrut să caute ceva. Așa erau numiți în armata bizantină. Dar centurionul a fost întotdeauna stâlpul armatei. Avea sub comanda lui o sută de oameni. Un centurion putea să aplice o pedeapsă unui cetățean roman care altfel era protejat de lege. Centurionii erau mai presus de lege.

Julian nu era prea convins că centurionii romani aveau prea multe în comun cu cei de la Școala de Solomonie. Dar cam înțelesese ce voia să spună unchiul lui.

— Exact, și asta înseamnă că trebuie să fim deosebit de atenți. La cum trebuie să te porți cu ei. La ce trebuie să faci.

Arthur și-a dus degetele la tâmple.

— Sunt așa de obosit, a murmurat el. N-am putea... dacă i-am cere lui Malcolm să ne mai dea puțin medicament...

— Malcolm e mort, l-a întrerupt Julian.

Îi spuseseră deja asta, dar se părea că unchiul lui încă nu înțelesese. Era fix genul de greșeală pe care nu trebuia s-o facă de față cu niște străini.

— Există și medicamente mundane, a spus Diana, după un moment de șovăială.

— Dar Conclavul? a întrebat Julian. Pedeapsa pentru folosirea unui tratament medical mundan este...

— Știu care e pedeapsa, l-a întrerupt Diana, pe un ton surprinzător de ridicat. Dar suntem disperați.

— Dar nu știm care medicament și cum se ia. N-avem nici cea mai vagă idee de felul în care tratează mundanii o astfel de afecțiune.

— Eu nu sunt *bolnav*. Arthur a trântit sertarul biroului. Elfii mi-au distrus mintea. Am *simțit* cum cedează. Niciun mundan nu poate înțelege asta, ca să poată trata.

Diana a schimbat o privire îngrijorată cu Julian.

— Ei bine, avem mai multe posibilități. O să te lăsăm, Arthur, și ne ducem să discutăm. Știm cât de importantă este munca ta.

— Da, a murmurat unchiul lui Julian. Munca mea...

Și s-a aplecat iar deasupra hârtiilor lui, uitând instantaneu de Diana și Julian. În timp ce ieșea după Diana din cameră, Julian se întreba ce satisfacție găsește unchiul lui în poveștile străvechi cu zei și eroi, dintr-o vreme în care dacă îți acopereai urechile și refuzai să asculți cântecul sirenei te puteai feri de nebunie.

Când au ajuns la capătul scărilor, Diana s-a întors spre Julian și i-a spus încet:

— În seara asta va trebui să te duci în Piața Umbrelor.

— Ce?

Julian era șocat. Piața Umbrelor era interzisă nefilimilor, care nu ajungeau acolo decât dacă aveau vreo misiune, iar nefilimilor minori le era absolut interzis să se ducă acolo.

— Cu tine?

Diana a clătinat din cap.

— Eu nu pot să merg acolo.

Julian n-a mai întrebat-o de ce. Aveau un fel de înțelegere tacită că Diana are niște secrete și Julian nu făcea presiuni să le afle.

— Dar acolo sunt magicieni, a spus ea. Magicieni pe care nu-i cunoaștem, dar care vor păstra secretul în schimbul unor bani. Niște magicieni care nu te cunosc. Și elfi. La urma urmelor, asta e o nebunie provocată de elfi, nu o afecțiune naturală. Poate e cineva care știe cum ar putea să-și revină. A tăcut un moment, gândindu-se. Ia-l cu tine pe Kit, a adăugat. El cunoaște Piața Umbrelor mai bine ca oricine, și repudiații au încredere în el.

— Dar e un copil! a obiectat Julian. Și n-a mai ieșit din Institut de când a murit tatăl lui.

De când a fost ucis, de fapt. Făcut bucăți în fața ochilor lui.

— I-ar putea fi greu.

— Va trebui să se obișnuiască și cu situațiile grele, a replicat Diana, cu o expresie dură. Acum e un vânător de umbre.

3

UNDE-ȘI AU LĂCAȘUL IASME

DIN CAUZA TRAFICULUI AGLOMERAT, JULIAN ȘI KIT AU AVUT NEVOIE de o oră ca să ajungă din Malibu la Old Pasadena. Când au găsit, în sfârșit, un loc de parcare, pe Julian îl durea groaznic capul, iar faptul că de la plecarea din Institut Kit nu rostise o vorbă nu-l ajuta cu nimic.

Chiar dacă soarele apusese de mult, spre vest cerul mai păstra și acum niște urme roșiatice și negre. Vântul bătea dinspre est, și din acest motiv chiar și în mijlocul orașului se simțea mirosul deșertului: de nisip și pietriș, de cactuși și coioți, aroma pătrunzătoare a salviei.

Kit a sărit din mașină chiar în clipa în care Julian a oprit motorul, ca și cum n-ar fi suportat să mai stea niciun moment lângă el. Când trecuseră pe lângă ieșirea din autostradă care ducea spre vechea casă a lui Rook, Kit îl întrebase dacă n-ar putea să facă un ocol, ca să-și ia niște haine de acasă. Julian îi spusese că nu, nu era prudent, mai ales noaptea. Kit se uitase la el de parcă Julian îi înfipsese un cuțit în spate.

Julian era obișnuit cu rugăminți, bosumflări și proteste și să i se spună cât e de detestat. Avea patru frați mai mici. Dar în privirea urâtă pe care i-a aruncat-o Kit era ceva special. Acesta îl ura sincer.

Acum, când Julian încuia mașina, Kit a pufnit disprețuitor.

— Arăți ca un vânător de umbre.

Julian și-a privit hainele. Blugi, ghete și o jachetă vintage primită cadou de la Emma. Cum runele de iluzie magică nu îi erau de folos în Piața Umbrelor, trebuise să-și tragă mâneca jos, pentru a acoperi runa Vederii, și să-și ridice gulerul de la jachetă ca să acopere Pecețile care se vedeau deasupra tricoului.

— De ce? a întrebat el. Nu se vede nicio Pecete.

— Nici nu trebuie, a spus Kit cu o voce plictisită. Arăți ca un polițai. Așa arătați voi mereu.

Durerea de cap a lui Julian s-a intensificat.

— Și ce propui?

— Lasă-mă să mă duc singur, a spus Kit. Pe mine mă cunosc, au încredere în mine. Îmi răspund la orice întrebare și îmi vând tot ce vreau. A întins mâna: O să am nevoie de niște bani, evident.

Julian s-a uitat la el uluit.

— Doar nu ți-ai imaginat că o să meargă așa!

Kit a ridicat din umeri și și-a retras mâna.

— Ar fi putut să meargă.

Julian a pornit spre aleea care ducea în Piața Umbrelor. O singură dată fusese aici, cu mai mulți ani în urmă, dar și-o amintea bine. Aceste Piețe ale Umbrelor răsăriseră după Pacea Rece precum ciupercile după ploaie, pentru că repudiații puteau astfel să-și desfășoare afacerile în afara noilor Legi.

— Deci, lasă-mă să ghicesc. Planul tău era să iei niște bani de la mine, să te prefaci că te duci în Piața Umbrelor, după care să sari într-un autobuz care să te ducă în afara orașului?

— De fapt, planul meu era să iau niște bani de la tine, să mă prefac că mă duc în Piața Umbrelor și după aia să sar în Metrolink, a spus Kit. Au acum și trenuri care pleacă din oraș. S-au dezvoltat mult, să știi. Ar trebui să te pui la curent cu chestiile astea.

Pentru o fracțiune de secundă, Julian s-a întrebat ce ar face Jace dacă el l-ar strânge de gât pe Kit. Tocmai voia să spună asta cu glas tare, dar între timp ajunseseră la capătul aleii, unde se zărea un fel de licărire în aer. L-a apucat pe Kit de braț și au trecut dincolo amândoi odată.

Au ajuns chiar în mijlocul Pieței. Luminile străluceau peste tot în jurul lor, făcând invizibile stelele de pe cer. Până și luna părea doar un contur palid.

Julian încă îl mai ținea strâns de braț pe Kit, dar acesta nu dădea semne că ar vrea să fugă. Se uita în jurul lui cu o tristețe care îl făcea să pară și mai mic — uneori lui Julian îi era greu să-și amintească de faptul că Ty și Kit erau de aceeași vârstă. Ochii lui albaștri — limpezi, de culoarea cerului, fără acea nuanță verzuie specifică familiei Blackthorn — se plimbau acum peste Piață, absorbind totul.

Tarabele așezate pe rânduri erau luminate cu făclii care împrăștiau o lumină aurie, albastră și verde ca otrava. Pe laturile tarabelor erau spaliere pline cu flori de leandru alb și jacaranda care cădeau în cascade, împrăștiind un parfum dulceag. Fete și băieți elf de o mare frumusețe dansau pe muzică de flaut și cimpoi. De peste tot se auzea chemarea *vino să cumperi, vino să cumperi.* Pe tarabe erau arme, bijuterii, flacoane cu poțiuni și prafuri.

— Pe aici, a spus Kit, smulgându-și brațul din mâna lui Julian.

Julian l-a urmat. Simțea toți ochii ațintiți asupra lui și se întreba dacă nu cumva Kit avusese dreptate și dacă nu arăta ca un polițai, sau, mă rog, ca un super-polițai. Era un vânător de umbre, fusese întotdeauna un vânător de umbre. Nu aveai cum să-ți ascunzi adevărata identitate.

Au ajuns la un capăt al Pieței, unde lumina era mai slabă și se puteau vedea liniile albe vopsite pe asfalt, care dezvăluiau că locul acela era în timpul zilei o parcare.

Kit s-a îndreptat spre o tarabă unde o femeie-elf stătea în fața unui afiș pe care scria că acolo puteai să-ți afli viitorul și să cumperi poțiuni de iubire. Când l-a văzut apropiindu-se, femeia i-a zâmbit luminos.

— Kit! a exclamat ea.

Purta o rochiță albă care contrasta cu pielea ei albăstruie, iar vârfurile ascuțite ale urechilor ieșeau prin părul de culoarea lavandei. La gât și la mâini avea lănțișoare subțiri de aur și argint. S-a uitat urât la Julian.

— El ce caută aici?

— Nefilimul e în regulă, Hyacinth, a spus Kit. Garantez eu pentru el. Vrea doar să cumpere ceva.

— Ca toată lumea, a murmurat ea. I-a aruncat lui Julian o privire vicleană. Ești un nefilim frumușel. Ochii tăi au aproape aceeași culoare cu ai mei.

Julian s-a apropiat de tarabă. În astfel de momente, și-ar fi dorit să fie și el cât de cât bun la flirtat. Nu era. Nu simțise niciodată nici cea mai mică dorință pentru altă fată în afară de Emma, așa că nu învățase să facă asta.

— Caut o poțiune care să vindece nebunia unui vânător de umbre, a spus el. Sau cel puțin să anihileze temporar simptomele.

— Ce fel de nebunie?

— A fost torturat la Curți, a răspuns Julian direct. Mintea lui a fost distrusă de halucinații și poțiunile pe care a fost silit să le bea.

— Un vânător de umbre cu nebunie provocată de elfi? Vai de mine, a făcut ea, și se simțea neîncrederea în vocea ei.

Julian a început să-i povestească despre unchiul Arthur, fără să-i dezvăluie numele: i-a vorbit despre situația lui și despre afecțiunea lui. I-a spus că avea perioade scurte de luciditate. Că uneori avea momente în care era dur și crud. Că nu își recunoștea rudele decât uneori. A descris poțiunea pe care i-o dădea Malcolm, pe vremea când ei credeau că Malcolm le e prieten și aveau încredere în el.

Bineînțeles că nu a menționat numele lui Malcolm.

Când a terminat, femeia-elf a clătinat din cap.

— Ar trebui să cauți un magician, a spus ea. Un magician își permite să aibă de-a face cu un vânător de umbre. Eu nu. Nu vreau să fiu adusă în fața Curților sau a Conclavului.

— Nu trebuie să știe nimeni, a spus Julian. Te plătesc bine.

— Ești copil.

Se simțea o ușoară compătimire în vocea ei.

— Tu crezi că poți ține un secret în fața repudiaților? Crezi că nu a vuit Piața de vestea căderii Gardianului și de moartea lui Johnny Rook? De vestea că nu mai avem un Înalt Magician? De dispariția lui Anselm Nightshade, chiar dacă a fost un om oribil... A clătinat din cap. Nu trebuia să veniți aici, a spus ea. Niciunul dintre voi nu e în siguranță.

Kit părea nedumerit.

— Vorbești despre el, a spus, făcând un semn cu capul spre Julian. Vrei să zici că el nu e în siguranță.

— Nici tu nu ești, băiețel, s-a auzit o voce răgușită din spatele lor.

S-au întors amândoi. În fața lor se afla un bărbat scund. Era palid și părea bolnav. Avea un costum cenușiu de lână din trei piese, în care probabil fierbea pe căldura aia. Părul și barba erau negre și tunse cu grijă.

— Barnabas, a spus Kit, clipind des.

Julian a observat că Hyacinth părea să se facă mică în spatele tarabei sale. În spatele lui Barnabas se adunase un mic grup de oameni.

Bărbatul cel mărunțel a făcut un pas înainte.

— Barnabas Hale, a spus el, întinzând mâna.

În clipa în care degetele bărbatului s-au strâns în jurul mâinii lui, Julian a simțit că se crispează. Doar datorită pasiunii lui Ty pentru șopârle și șerpi, care îl silea pe Julian să le scoată afară din Institut și să le arunce mereu în iarbă, a reușit să nu-și retragă mâna cu repulsie.

Pielea lui Barnabas nu era palidă — era acoperită cu solzișori albicioși. Avea ochii galbeni și se uita amuzat la Julian, ca și cum s-ar fi așteptat să-și smulgă mâna repede. Solzii pe care i-a simțit Julian erau ca niște pietricele fine și reci, nu erau vâscoși, dar aveai impresia că sunt. Julian i-a ținut mâna în mâna lui momente lungi, apoi i-a dat drumul.

— Ești magician, a spus el.

— Niciodată n-am susținut contrariul, a replicat Barnabas. Iar tu ești un vânător de umbre.

Julian a oftat și și-a lăsat mâneca la locul ei.

— Presupun că nu avea rost să încerc să ascund asta.

— Deloc, a răspuns Barnabas. Mulți dintre noi putem recunoaște pe loc un nefilim, și pe urmă, tânărul Rook a fost subiectul principal al discuțiilor din oraș. Și-a întors spre Kit ochii cu pupile înguste. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa cu tatăl tău, i-a spus.

Kit a răspuns printr-o aplecare scurtă a capului.

— Barnabas e proprietarul Pieței Umbrelor. Sau al terenului pe care se organizează Piața, și el încasează chiria pentru tarabe.

— E adevărat, a încuviințat Barnabas. Așa că acum înțelegi că vorbesc serios când vă spun să plecați.

— Dar nu facem nimic rău! a protestat Julian. Am venit pentru o afacere.

— Nefilimii nu fac „afaceri" în Piața Umbrelor, a spus Barnabas.

— Cred că o să afli că fac, l-a contrazis Julian. Un prieten de-ai mei a cumpărat niște săgeți de aici recent. S-au dovedit a fi otrăvite. Știi ceva despre asta?

Barnabas a întins spre el un deget scurt și gros.

— Exact la asta mă refer, a spus el. N-ai cum să-ți schimbi, nici dacă vrei, mentalitatea asta că tu poți pune orice întrebare și că tu faci regulile.

— Chiar ei fac regulile, a spus Kit.

— Kit, a șoptit Julian printre dinți. Nu mă ajuți.

— Un prieten de-ai *mei* a dispărut de curând, a spus Barnabas. Malcolm Fade. Știi ceva despre asta?

În mulțimea din spatele lui s-a auzit un murmur. Julian și-a încleștat pumnii în lateral. Dacă ar fi fost singur, nu și-ar fi făcut griji — putea să iasă rapid din mulțime și să ajungă la mașină. Dar acum era mai complicat, căci trebuia să-l apere și pe Kit.

— Vezi? a făcut Barnabas. Pentru orice secret crezi tu că știi, știm și noi unul. Știu ce s-a întâmplat cu Malcolm.

— Dar știi ce a făcut? l-a întrebat Julian, controlându-și tonul cu grijă.

Malcolm fusese un asasin, un asasin în masă. Ucisese repudiați și mundani deopotrivă. Cu siguranță nimeni nu i-ar fi putut învinui pe cei din familia Blackthorn că l-au omorât.

— Știi *de ce* s-a întâmplat?

— Eu nu văd decât că încă un repudiat moare de mâna unui nefilim. Iar Anselm Nightshade este acum închis pentru un pic de magie simplă. Ce mai urmează? Barnabas a scuipat pe pământul din fața picioarelor lui. Poate că a fost o vreme în care aș fi tolerat vânători de umbre în Piață. Când eram dispus să iau și banii lor. Dar vremea aia s-a dus.

Privirea magicianului s-a mutat spre Kit.

— Pleacă! i-a spus. Și ia-ți și prietenul nefilim cu tine.

— Nu e prietenul meu, a răspuns Kit. Și eu nu sunt ca ei, sunt ca voi...

Barnabas clătina din cap. Hyacinth se uita la ei, cu palmele ei albastre sub bărbie și cu ochii mari.

— Vine o perioadă neagră pentru vânătorii de umbre, a spus Barnabas. O perioadă cumplită. Puterea lor va fi distrusă, forța lor va fi făcută pulbere, iar sângele lor va curge ca apa în râurile lumii.

— Destul! l-a oprit Julian cu asprime. Nu încerca să-l sperii.

— O să plătiți pentru Pacea Rece, a spus magicianul. Se apropie întunericul, Christopher Herondale, și te sfătuiesc să stai departe de Institut și de vânătorii de umbre. Ascunde-te, așa cum a făcut tatăl tău și cum a făcut și tatăl tatălui tău. Doar așa vei fi în siguranță.

— De unde știi cine sunt? a întrebat Kit. De unde știi numele meu adevărat?

Era prima oară când Julian îl auzea că admite faptul că numele lui adevărat era Herondale.

— Toată lumea știe, a răspuns Barnabas. Numai despre asta s-a vorbit în Piață în ultimul timp. N-ai sesizat cum se uita lumea la tine când ai intrat?

Deci nu la Julian se holbau. Sau cel puțin nu numai la Julian. Nu era asta cine știe ce consolare, a gândit Julian, mai ales când vedea expresia de pe fața lui Kit.

— Eu credeam că mă pot întoarce aici, a spus Kit. Aș fi vrut să preiau taraba tatălui meu. Să lucrez în Piață.

Dintre buzele lui Barnabas a ieșit o limbă subțire și despicată.

— Cine e născut vânător de umbre va rămâne mereu vânător de umbre, a replicat el. Nu poți să scoți asta din sângele tău. Îți spun pentru ultima oară, băiete: pleacă din Piață! Și nu te mai întoarce!

Kit s-a dat un pas înapoi, s-a uitat în jur și pentru prima oară a văzut fețele întoarse spre el, majoritatea reci și ostile, multe pline de o curiozitate lacomă.

— Kit..., a dat să spună Julian, întinzând mâna spre el.

Dar Kit deja plecase.

Lui Julian i-au trebuit doar câteva clipe să-l ajungă din urmă — băiatul nu încercase de fapt să fugă; se repezise prin mulțime, orbește, fără o direcție anume. S-a oprit în fața unui chioșc mare, care părea că tocmai era dezmembrat.

Acum nu mai rămăsese din el decât scheletul din lemn. Aveai impresia că scândurile chioșcului fuseseră smulse cu mâna. Bucăți rupte de lemn

zăceau împrăștiate pe asfalt și o firmă atârna strâmb de acoperiș, pe care scria PARȚIAL SUPRANATURAL? NU EȘTI SINGUR. DISCIPOLII GARDIANULUI TE INVITĂ SĂ TE ÎNSCRII LA LOTERIA FAVORURILOR! LASĂ NOROCUL SĂ INTRE ÎN VIAȚA TA!

— Gardianul, a spus Kit. Malcolm Fade era Gardianul?

Julian a dat din cap.

— El l-a băgat pe tata în toată povestea aia cu discipolii și cu Teatrul de la Miezul Nopții, a continuat Kit, gânditor. Din cauza lui Malcolm a murit.

Julian nu a spus nimic. Johnny Rook nu fusese vreo persoană de calitate, dar fusese tatăl lui Kit. Nu ai decât un tată. Și Kit avea dreptate.

Apoi Kit s-a apropiat de chioșc și a izbit cu toată puterea în scândura inscripționată. Aceasta s-a desprins și a căzut. În clipa în care și-a retras mâna, strângând din ochi, Julian a văzut în el, pentru o fracțiune de secundă, un vânător de umbre. Dacă magicianul n-ar fi fost deja mort, Julian era absolut convins că l-ar fi ucis Kit.

O parte din mulțimea care se adunase la taraba lui Hyacinth îi urmărise și acum se uita la ei. Julian a pus mâna pe spatele lui Kit, și Kit nu i-a dat-o la o parte.

— Să mergem, a spus Julian.

Emma se spăla cu grijă — partea proastă, atunci când erai vânător de umbre și aveai părul lung, era că nu știai niciodată după o luptă dacă nu mai ai limfă în el. Odată, ceafa ei rămăsese verde timp de o săptămână.

Când a revenit în dormitor, îmbrăcată cu un pantalon de trening și un top scurt și frecându-și părul cu un prosop verde, l-a găsit pe Mark ghemuit la picioarele patului, cu cartea *Alice în Țara Minunilor* în mână.

Era îmbrăcat cu niște pantaloni de pijama de bumbac pe care Emma îi cumpărase cu trei dolari de la un vânzător ambulant de pe marginea autostrăzii Pacific Coast. Lui Mark îi plăceau pantalonii aceia pentru că materialul din care erau făcuți semăna curios de mult cu cel din care erau făcuți pantalonii largi și ușori pe care îi purtase pe Tărâmul Elfilor. Dacă era deranjat de frunzele de trifoi imprimate pe el și de cuvintele brodate SĂ AI NOROC, n-a spus niciodată. Când a intrat Emma, s-a ridicat în picioare, și-a trecut mâinile prin păr și a zâmbit.

Mark avea un zâmbet care putea să-ți frângă inima. Părea că zâmbește cu toată fața și ochii i se luminau, aprinși de o lumină albastră și aurie.

— O seară ciudată, într-adevăr, a spus el.

— Nu mă lua pe mine cu „într-adevăr".

S-a trântit pe pat, lângă el. Mark nu dormea în pat, dar nu părea să fie deranjat de salteaua uriașă pe care o folosea ca pe un soi de sofa. A lăsat cartea jos și s-a rezemat de tăblia de la picioarele patului.

— Știi care sunt regulile legate de folosirea cuvântului „într-adevăr" în camera mea. Ca și de folosirea cuvintelor „măcar că", sau „odinioară" sau „vai mie"

— Dar „fir-ar să fie"?

— Pedeapsa pentru „fir-ar să fie" este cea mai grea, a răspuns ea. Va trebui să alergi dezbrăcat în ocean în fața Centurionilor.

Mark părea nedumerit.

— Și apoi?

Ea a oftat.

— Scuze, am uitat. Majoritatea oamenilor nu se simt confortabil când sunt dezbrăcați în fața unui necunoscut. Crede-mă pe cuvânt.

— Adevărat? N-ai înotat niciodată goală în ocean?

— Asta nu e chiar același lucru, dar nu, n-am făcut-o niciodată.

S-a rezemat și ea de tăblia patului, lângă el.

— Ar trebui să facem asta odată, a spus el. Noi toți.

— Nu pot să mi-l închipui pe Diego cel Perfect smulgându-și hainele în fața noastră și sărind în valuri. Poate doar în fața Cristinei. Poate.

Mark a coborât din pat și s-a așezat pe mormanul de pături pe care Emma i-l pusese pe jos.

— Mă îndoiesc, a replicat. Pun pariu că înoată complet îmbrăcat. Altfel ar fi nevoit să renunțe la insigna lui de Centurion.

Ea a început să râdă, iar el i-a răspuns cu un zâmbet, deși părea obosit. Emma îl înțelegea. Nici pe ea nu o oboseau activitățile normale de vânător de umbre. Ci prefăcătoria. Poate era normal ca ea și Mark să se simtă în largul lor doar noaptea, când erau singuri, fiindcă atunci nu mai trebuiau să se prefacă.

Erau singurele momente în care ea se mai relaxa din ziua în care Jem îi vorbise despre blestemul *parabatai*-lor, când îi spusese că acei *parabatai* care se îndrăgostesc unul de celălalt ajung să înnebunească și să-i distrugă pe cei dragi și pe ei înșiși.

Înțelesese imediat: nu putea permite să se întâmple asta. Să i se întâmple asta lui Julian. Sau familiei lui, pe care și ea o iubea. Nu putea să se împiedice să-l iubească pe Julian. Era imposibil. Așa că trebuia să-l facă pe Julian să n-o mai iubească.

Julian însuși îi arătase cum să facă asta, cu doar câteva zile în urmă. Câteva cuvinte, pe care el i le șoptise aproape de pielea ei, într-unul din rarele lui momente de vulnerabilitate: era gelos pe Mark. Era gelos că Mark putea să vorbească și să flirteze cu ea cu atâta ușurință, în timp ce el trebuia să ascundă mereu ce simte.

Mark stătea acum rezemat de tăblia patului, alături de ea, cu ochii pe jumătate închiși. Pe sub pleoape abia se vedeau niște semiluni de culoare, iar genele lui erau ceva mai întunecate decât părul. Ea și-a amintit că îl chemase în camera ei. *Vreau să ne prefacem că suntem apropiați. Că ne iubim.*

El îi întinsese mâna, și ea văzuse furtuna din ochii lui. Sălbăticia aceea care îi amintea că Tărâmul Elfilor nu era doar iarbă verde și idilă. Că erau acolo cruzime sălbatică, lacrimi și sânge și fulgere care brăzdau cerul nopții ca un pumnal.

De ce să mințim? întrebase el.

În prima clipă, ea crezuse că vrea să spună *De ce vrei să mințim așa?* Dar nu asta voise el să spună, ci *De ce să mințim, când putem să facem să fie adevărat?*

Stătuse dreaptă în fața lui, simțind că o doare tot trupul, până în suflet, toate locurile acelea de unde îl smulsese pe Julian, ca și cum și-ar fi smuls carnea de pe ea.

Se spunea că erau unii care se duceau la Vânătoarea Sălbatică după ce au suferit o pierdere grea, preferând să-și urle durerea în ceruri decât să sufere în tăcere în viețile lor cenușii. Își amintea cum zburase prin ceruri cu Mark, care o ținea de mijloc: lăsase atunci cerul să absoarbă țipetele ei de încântare, fiorul libertății pe care i-l dădea acel cer unde nu exista durere, nici neliniște, ci doar uitare.

Și acolo era Mark, frumos, așa cum e frumos cerul nopții, oferindu-i aceeași libertate prin mâna lui întinsă. *Ce-ar fi dacă l-aș putea iubi pe Mark?* s-a gândit ea. *Ce-ar fi dacă aș face ca minciuna asta să devină adevăr?*

Atunci n-ar mai fi minciună. Dacă l-ar putea iubi pe Mark, n-ar mai exista niciun pericol. Julian ar fi în siguranță.

Încuviințase din cap. Îl prinsese de mână pe Mark.

Și-a amintit din nou de acea noapte din camera ei, de expresia ochilor lui atunci când i-a spus *De ce să mințim?* Și-a amintit de mâna lui caldă, de degetele lui strângându-se în jurul încheieturii ei. Cum erau gata să se împiedice, încercând să se apropie mai repede unul de celălalt, cum s-au ciocnit stânjenitor, de parcă ar fi dansat și ar fi greșit pasul. L-a prins atunci pe Mark de umeri și s-a întins să-l sărute.

Venise foarte suplu de la Vânătoarea Sălbatică, nu era la fel de musculos ca Julian, îi simțea oasele claviculei și umerii cumva ascuțiți. Dar pielea lui era fină acolo unde ajunseseră mâinile ei, pe sub tricou, în partea de sus a spatelui. Și gura lui era caldă pe buzele ei.

Avea un gust dulce-amărui și era fierbinte, ca și cum avea febră. S-a apropiat instinctiv de el; până atunci nu își dăduse seama că tremură, dar tremura. El a deschis ușor gura, buzele lui explorau buzele ei și îi trimiteau în tot corpul valuri de fierbințeală. El i-a sărutat colțul gurii, maxilarul, obrazul.

Apoi s-a retras.

— Em, a spus el, cu un aer uimit. Ai gust de sare.

Ea și-a retras mâna cu care îl ținea de gât și și-a atins fața. Era udă. Plângea.

El s-a încruntat.

— Nu înțeleg. Vrei ca lumea să creadă că suntem un cuplu, dar plângi de parcă ți-aș face rău. Ți-am făcut ceva rău? Julian nu m-ar ierta niciodată.

Menționarea numelui lui Julian a făcut-o să se prăbușească. S-a lăsat la picioarele patului și și-a strâns genunchii cu brațele.

— Julian are multe pe cap, a spus ea. Nu pot să-l las să-și mai facă griji și pentru mine. Pentru relația mea cu Cameron.

I-a cerut scuze în gând lui Cameron Ashdown, care, într-adevăr, nu-i făcuse niciun rău.

— Nu e o relație bună, a spus ea. Nu e sănătoasă. Dar de fiecare dată când se termină, o iau de la capăt. Trebuie să închei odată. Și nu vreau ca Julian să-și facă griji. Deja sunt prea multe — Conclavul va analiza consecințele morții lui Malcolm, legătura noastră cu Curțile...

— Ssst, a făcut el, așezându-se lângă ea. Înțeleg.

El a întins mâna și a luat o pătură de pe pat. Emma s-a uitat la el surprinsă cum înfășoară pătura în jurul lor, acoperindu-le bine umerii.

Atunci s-a gândit la Vânătoarea Sălbatică, cum fusese el probabil cu Kieran, cum se adăposteau ei acolo, înveliți cu mantiile, ca să se încălzească.

El i-a urmărit cu degetele conturul obrazului, dar era un gest prietenesc. Fierbințeala sărutului dispăruse. Și Emma era bucuroasă. Nu i se păruse în regulă să simtă asta, nici măcar o umbră din senzația asta, cu altcineva în afară de Julian.

— Cei care nu sunt elfi își găsesc liniștea în minciună, a spus Mark. Nu pot să judec eu. O să fac asta pentru tine, Emma. Nu te voi abandona.

Ea s-a rezemat de umărul lui. Se destinsese și se simțea ușoară.

— Dar trebuie să-i spui Cristinei, a adăugat el. Este cea mai bună prietenă a ta, nu poți să-i ascunzi un lucru atât de important.

Emma a dat din cap. Mereu își pusese în plan să-i spună Cristinei. Era singura care știa ce simte pentru Julian și n-ar fi crezut nicio clipă că Emma se îndrăgostise brusc de Mark. Trebuia să-i spună din motive obiective, și Emma voia s-o facă.

— Am încredere deplină în ea, a spus. Acum, mai povestește-mi despre Vânătoarea Sălbatică.

El a început să povestească, depănând amintirea unei vieți trăite în nori și în pustiuri și în locuri pierdute din lume. Orașe goale din fundul canioanelor de aramă. Rămășițele orașului Oradour-sur-Glane, unde el și Kieran dormiseră într-o șură de paie pe jumătate arsă. Nisipul și mirosul oceanului în Cipru, în stațiunea pustiită unde copacii creșteau prin acoperișurile hotelurilor părăsite.

Încet, Emma a adormit în brațele lui Mark, în sunetul poveștilor șoptite de el. A fost oarecum surprinsă că el a venit și în noaptea următoare — asta făcea ca relația lor să pară mai convingătoare, spunea el, dar ea a văzut în ochii lui că îi place să stea cu ea, așa cum îi plăcea și ei.

Și așa, de atunci și-au petrecut împreună toate nopțile, sub pături întinse pe podea, făcând schimb de povești; Emma i-a vorbit despre Războiul Întunecat, i-a spus că uneori se simțea pierdută acum, când

nu mai trebuia să-l caute pe ucigașul părinților ei, iar Mark i-a vorbit despre frații și surorile lui, despre discuțiile pe care le-a avut cu Ty, despre faptul că e îngrijorat că Ty simte că nu se poate baza pe el, că se teme tot timpul că el va pleca.

— Spune-i doar că e posibil să pleci, dar că te vei întoarce mereu la el, i-a sugerat Emma. Spune-i că-ți pare rău dacă l-ai făcut să creadă altceva.

El s-a mulțumit să dea din cap. Nu i-a spus niciodată dacă făcuse așa, dar ea îi urmase sfatul și îi mărturisise Cristinei adevărul. Fusese o eliberare imensă, și plânsese ore în șir în brațele ei. Primise și permisiunea de la Julian să-i spună Cristinei câte ceva despre Arthur — suficient ca ea să-și dea seama de ce era imperativă prezența lui Julian la Institut, cu familia lui. Îi ceruse voie lui Julian să-i spună asta, și fusese o discuție teribil de stânjenitoare, dar Julian păruse aproape ușurat la gândul că o să mai știe cineva.

Ar fi vrut să-i ceară să le spună și celorlalți din familie adevărul despre Arthur. Dar n-a putut. Avea impresia că Julian își ridicase în jurul lui niște ziduri la fel de impenetrabile precum spinii din jurul castelului Frumoasei Adormite. Se întreba dacă Mark observase asta, dacă ceilalți observaseră, sau doar ea vedea.

Acum s-a întors spre Mark. Adormise pe podea, cu obrazul în palmă. S-a strecurat și ea jos din pat și s-a ghemuit lângă el, printre perne și pături.

Mark dormea mai bine când era cu ea — el îi spusese asta și ea îl credea. Începuse și să mănânce mai bine, punea repede mușchi pe el, cicatricele începeau să se estompeze și obrajii căpătaseră culoare. Emma era bucuroasă. E adevărat că în fiecare zi simțea că moare înlăuntrul ei, dar asta era problema sa și o va rezolva. Nimeni nu era dator s-o ajute și, într-un fel, parcă se bucura de durere. Asta însemna că Julian nu suferă singur, chiar dacă el așa credea.

Și dacă putea să-l ajute pe Mark cu ceva, tot era bine. Îl iubea, așa cum ar fi trebuit să-l iubească pe Julian: unchiul Arthur ar fi numit genul acesta de iubire *philia*, iubire prietenească. Și, cu toate că nu-i putea spune lui Julian cum se ajutau ea și Mark, măcar avea senzația că făcea tot ce putea pentru el: îl făcea pe fratele lui să se simtă mai bine.

Chiar dacă el nu avea să afle niciodată.

O bătaie în ușă a scos-o din reverie. S-a ridicat; lumina din cameră era slabă, dar a putut să vadă părul roșu aprins și fața lui Clary care se uita curioasă înăuntru.

— Emma? Ești trează? Stai cumva pe *podea*?

Emma s-a uitat spre Mark. Era limpede că dormea, înfășurat în pături, iar Clary nu îl putea vedea. A ridicat două degete spre Clary, care a dat din cap și a închis ușa; două minute mai târziu, Emma era în hol, trăgându-și fermoarul la hanorac.

— Putem merge undeva să vorbim? a întrebat Clary.

Era tot așa de micuță, încât Emma uita uneori că are douăzeci de ani. Acum își împletise părul în codițe și părea și mai tânără.

— Pe acoperiș, a decis Emma. Vino cu mine.

A condus-o pe Clary pe hol, apoi au urcat scara și au deschis trapa, ajungând pe acoperișul larg și întunecat. Nici ea nu mai fusese aici din noaptea în care urcase cu Mark. Avea impresia că trecuseră de atunci ani de zile, deși știa că nu fuseseră decât câteva săptămâni.

Ziua, țiglele negre ale acoperișului erau fierbinți și lipicioase de la căldură. Noaptea însă erau reci — nopțile în deșert sunt întotdeauna răcoroase, temperatura coboară brusc imediat după apusul soarelui —, iar briza oceanului făcea să-i fluture părul umed.

A traversat acoperișul cu Clary după ea până la locul ei preferat, de unde se vedeau perfect oceanul, autostrada care șerpuia printre dealurile de lângă Institut și munții care se înălțau în spate, cu vârfurile umbrite.

Emma s-a așezat la marginea acoperișului, cu genunchii la piept, lăsând aerul deșertului să-i mângâie pielea și să-i fluture părul. Lumina lunii făcea cicatricele ei să pară argintii, mai ales cea groasă, pe care o avea pe interiorul brațului drept. O avea din Idris, de când se trezise acolo țipând după părinții ei, iar Julian, știind ce-i trebuie, îi pusese Cortana în brațe.

Clary s-a așezat ușor lângă ea și ținea capul sus, ca și cum ar fi ascultat răsuflarea oceanului, ușoara lui mișcare de du-te-vino.

— Ei bine, la nivel de priveliște, ați bătut cu siguranță Institutul din New York. De pe acoperișul de-acolo nu văd decât Brooklynul. S-a întors spre Emma: Jem Carstairs și Tessa Gray îți trimit complimente.

— Ei sunt cei care v-au spus despre Kit? a întrebat Emma.

Jem era rudă de departe cu Emma și era foarte bătrân — deși părea de douăzeci și cinci de ani, avea cam o sută douăzeci și cinci. Tessa era soția lui, la rândul ei o magiciană foarte puternică. Ei îi descoperiseră pe Kit și pe tatăl lui, chiar înainte ca Johnny Rook să fie măcelărit de demoni.

Clary a încuviințat din cap.

— Acum sunt plecați în misiune... nici n-au vrut să-mi spună ce caută.

— Credeam că sunt în căutarea Cărții Negre.

— S-ar putea. Știu că mai întâi voiau să ajungă în Labirintul Spiralat. Clary s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în mâini. Știu că Jem ar fi vrut să îți fie alături, continuă ea. Să ai cu cine vorbi. I-am spus că poți să stai de vorbă cu mine, dar nu m-ai mai sunat deloc din noaptea în care a murit Malcolm...

— Nu a murit. L-am *omorât* eu, a întrerupt-o Emma.

Încerca să nu uite niciun moment că ea îl ucisese pe Malcolm, că ea îi înfipsese Cortana în pântece, pentru că i se părea aproape ireal. Și o durea, așa cum te doare când te zgârii pe neașteptate într-un gard de sârmă ghimpată: o durere surprinzătoare, venită parcă de nicăieri. Deși meritase să moară, totuși o durea.

— N-ar trebui să mă simt așa de rău, nu? A fost o persoană oribilă. Trebuia s-o fac.

— Da și da. Dar asta nu simplifică întotdeauna lucrurile, a spus Clary. A întins mâna și a prins-o de bărbie, întorcându-i fața spre ea. Uite, dacă e cineva care să înțeleagă, eu sunt aceea. L-am omorât pe Sebastian. Fratele meu. Am înfipt pumnalul în el.

Preț de o clipă, Clary a părut mult mai tânără decât era. Preț de o clipă, ai fi zis că e de vârsta Emmei.

— Și acum mă mai gândesc la asta, încă mai visez asta. Era și ceva bun în el, nu mult, doar un pic, însă asta mă chinuie. Potențialul acela minuscul pe care l-am distrus.

— Era *un monstru*, a spus Emma, oripilată. Un criminal, mai rău decât Valentine, mai rău decât oricare altul. Trebuia să-l ucizi. Dacă nu l-ai fi ucis, ar fi ajuns să distrugă lumea, la propriu.

— Știu. Clary a lăsat mâna jos. Nu a existat nici cea mai mică șansă de recuperare cu Sebastian. Dar asta nu oprește coșmarurile, nu? Îl

visez uneori pe fratele pe care aș fi putut să-l am într-o altă lume. Pe cel cu ochii verzi. Iar tu poate îl visezi pe prietenul care ai crezut că este Malcolm. Când moare cineva, odată cu acea persoană moare și visul nostru legat de cine ar fi putut ea să fie. Chiar dacă noi cu mâna noastră am ucis-o.

— Credeam că o să fiu fericită, a spus Emma. Atâția ani nu am vrut decât răzbunare. Să mă răzbun pe cel care mi-a ucis părinții. Acum știu ce s-a întâmplat cu ei, și l-am ucis pe Malcolm. Dar nu simt decât... un gol.

— Și eu am simțit asta, după Războiul Întunecat, a replicat Clary. Ani de zile alergasem, mă luptasem și fusesem disperată. Apoi situația s-a normalizat. Dar eu nu credeam că era așa. Ne obișnuim să trăim într-un fel, chiar dacă e greu sau e rău. Când lucrurile se schimbă, rămâne un loc gol, care trebuie umplut cu ceva. E în firea noastră să umplem golul acela cu neliniște și teamă. Poate să dureze mult ca să punem acolo ceva bun.

O clipă, Emma a reușit să vadă, dincolo de expresia lui Clary, în trecut, și și-a amintit de fata care o urmărise într-o încăpere mică din Idris, care refuzase s-o lase să sufere singură și care îi spusese: *Eroii nu sunt întotdeauna cei care înving. Uneori, sunt cei care pierd. Însă continuă să lupte, continuă să se întoarcă. Nu se dau bătuți. Asta e ceea ce îi face eroi.*

Cuvintele acestea o ajutaseră pe Emma să treacă de cea mai grea perioadă din viața ei.

— Clary, pot să te întreb ceva?

— Sigur. Orice.

— Nightshade, a spus Emma. Știi tu, vampirul...

Clary părea surprinsă.

— Șeful vampirilor din Los Angeles? Cel pe care voi l-ați descoperit apelând la magia neagră?

— Era adevărat, nu? Chiar folosea magie ilegală?

Clary a dat din cap.

— Da, sigur. S-a verificat totul în restaurantul lui. Sigur folosea magie neagră. N-ar fi acum în închisoare dacă n-ar fi fost așa! I-a atins ușor mâna Emmei. Știu că uneori Conclavul face chestii urâte, a spus ea. Dar sunt acolo și oameni care încearcă să fie corecți. Anselm era sigur un personaj negativ.

Emma a dat din cap, fără să spună nimic. Nu de Anselm era ea preocupată.

Ci de Julian.

Buzele lui Clary s-au arcuit într-un zâmbet.

— În fine, gata cu chestiile plicticoase, a spus ea. Vorbește-mi despre ceva plăcut. Nu mi-ai mai povestit de un secol despre viața ta amoroasă. Te mai întâlnești și acum cu tipul ăla, Cameron Ashdown?

Emma a clătinat din cap.

— Acum... sunt cu Mark.

— Cu *Mark*?

Ai fi zis că Emma îi pusese în mână o șopârlă cu două capete.

— Mark Blackthorn?

— Nu, *alt* Mark. Da, Mark Blackthorn.

În vocea ei se strecurase un ton de apărare.

— De ce nu?

— Doar că... pur și simplu nu m-am gândit niciodată că voi doi ați putea fi împreună.

Clary părea absolut șocată.

— Serios, dar cu cine credeai că pot fi? Cu Cameron?

— Nu, nu cu el. Clary și-a ridicat picioarele la piept și s-a rezemat cu bărbia pe genunchi. Exact asta e chestia, a zis ea. Adică... cum să spun, cu cine te vedeam eu, n-avea nicio logică. A lăsat ochii în jos când a văzut privirea nedumerită a Emmei și a adăugat repede: De fapt, n-are importanță. Dacă ești fericită cu Mark, mă bucur.

— Clary, ce anume nu îmi spui?

A urmat o tăcere lungă. Clary se uita înspre apele întunecate. Într-un târziu, a început să vorbească.

— Jace m-a cerut în căsătorie.

— *Oh!* Emma deja întinsese brațele s-o îmbrățișeze pe prietena ei, dar a văzut expresia lui Clary și a înghețat. Ce s-a întâmplat?

— Am spus nu.

— Ai spus *nu*?

Brațele Emmei au căzut.

— Dar voi sunteți aici... împreună... nu mai sunteți?...

Clary s-a ridicat în picioare. S-a dus la marginea acoperișului, cu ochii spre ocean.

— Suntem și acum împreună, a răspuns ea. I-am spus că am nevoie de mai mult timp. Sunt convinsă că mă crede nebună sau... în fine, nu știu ce crede.

— Și chiar ai? Nevoie de timp?

— Ca să decid dacă mă căsătoresc cu Jace? Nu.

Vocea lui Clary era încărcată de o emoție pe care Emma nu o putea descifra.

— Nu. Știu răspunsul. Sigur că vreau. Nu va mai exista altcineva pentru mine. Așa stau lucrurile.

Implacabilul care se simțea în cuvintele ei a înfiorat-o pe Emma. *Nu va mai exista altcineva pentru mine.* Parcă recunoștea senzația asta, și parcă o speria.

— Atunci de ce ai spus asta?

— Știi, aveam și eu visuri, a răspuns Clary; se uita fix la cărarea făcută de lumina lunii pe apele întunecate, care semăna cu o linie de vopsea albă pe o pânză neagră. Când eram de vârsta ta. Visam la cum va fi, la îngeri și la profeții. După ce s-a terminat Războiul Întunecat, nu am mai visat. Am crezut că n-o să mai visez din nou, dar în ultimele șase luni, visele au reapărut.

Emma nu prea înțelegea.

— Visele?

— Nu sunt la fel de clare ca înainte. E un fel de senzație... o siguranță că urmează să se întâmple ceva îngrozitor. Ca un zid de întuneric și de sânge. O umbră care se întinde peste lume și acoperă totul. Clary a înghițit în sec. Dar e ceva mai mult de atât, a urmat ea. Nu neapărat o imagine cu ce se va întâmpla, cât siguranța că se va întâmpla.

Emma s-a ridicat în picioare. Ar fi vrut să-i pună mâna pe umăr, dar ceva o reținea. Asta nu era Clary, fata care o alinase atunci când muriseră părinții ei. Era cealaltă Clary, cea care se dusese în Edom, pe tărâmul demonilor, ca să-l ucidă pe Sebastian Morgenstern. Cea care îl înfruntase pe Raziel.

— Siguranța că ce?

— Că o să mor, a spus Clary. Nu peste mult timp. Curând.

— E ceva legat de misiunea voastră? Crezi că ți se va întâmpla ceva?

— Nu... n-are nicio legătură cu asta, a răspuns Clary. Mi-e greu să-ți explic. Știu că se va întâmpla, dar nu știu cu precizie nici când și nici cum.

— Toată lumea se teme de moarte, a spus Emma.

— Nu toată lumea se teme, și nici eu, dar mi-e teamă să-l părăsesc pe Jace. Mi-e teamă de ce ar însemna pentru el moartea mea. Și cred că dacă am fi căsătoriți ar fi și mai rău. Se schimbă situația atunci când ești căsătorit. Îi promiți cuiva că vei fi alături de el. Iar eu nu pot să promit că o să stau prea mult lângă el... A privit în jos. Îmi dau seama că sună ridicol. Dar eu știu ce știu.

A urmat o tăcere lungă. Zgomotul oceanului parcă se amplificase jos, la fel și vântul deșertului.

— I-ai spus și lui? a întrebat Emma.

— Nu ți-am spus decât ție. Clary s-a întors spre ea și a privit-o cu neliniște. Vreau să-ți cer o favoare. Uriașă, a spus și a inspirat adânc. Dacă într-adevăr am să mor, vreau să-i spui... lui Jace și celorlalți... că am știut. Că am știut că voi muri și că nu mi-a fost frică. Și să-i spui lui Jace că de aceea am refuzat.

— Eu... dar de ce eu?

— Nu știu pe altcineva care să-și poată păstra calmul auzind asta, sau să nu aibă impresia că am intrat în criză și am nevoie de psihiatru... în fine, Simon, de exemplu, așa ar crede.

Ochii lui Clary s-au luminat curios când a pomenit numele *parabatai*-ului ei.

— Și în tine am încredere, Emma.

— O s-o fac, a spus Emma. Și sigur că poți să ai încredere că n-o să spun nimănui, dar...

— Nu am spus că am încredere că o să păstrezi secretul, a răspuns Clary. Deși am. În visele mele, te văd și pe tine cu Cortana în mână.

S-a întins spre ea, ridicându-se pe vârfuri, și a sărutat-o pe Emma pe frunte. Era un gest aproape matern.

— Am încredere că vei continua să lupți, Emma. Am încredere că nu vei renunța niciodată.

Abia când au ajuns la mașină și-a dat seama Kit că avea mâna plină de sânge. Nu simțise niciun pic de durere când izbise cu pumnul în firma aceea, dar acum îl durea.

Julian, care se pregătea să urce, a șovăit.

— Aș putea să te vindec, a spus el. Cu o *iratze.*

— Ce-o mai fi și aia?

— O rună de vindecare. E una dintre cele mai delicate. Așa că, dacă e prima, ar fi mai ușor.

Prin capul lui Kit au trecut mai multe replici sarcastice, dar era prea obosit ca să le spună.

— Nu mă împungi tu pe mine cu baghetele tale magice! a spus el. Nu vreau decât să ajung — era gata să spună *acasă*, dar s-a oprit la timp — înapoi.

Pe drum, Kit a tăcut, cu ochii pe geam. Autostrada era aproape pustie și se întindea în fața lor, cenușie și goală. La lumina farurilor s-au văzut indicatoarele pentru Crenshaw și Fairfax. Acesta nu era frumosul Los Angeles cu munți, plaje, peluze verzi și conace. Era acel Los Angeles cu asfalt crăpat, copaci chirciți și aer îmbâcsit de smog.

Aici fusese dintotdeauna casa lui Kit, dar acum, uitându-se în jur, se simțea detașat. Ca și cum vânătorii de umbre îl îndepărtaseră deja de tot ce îi fusese până atunci familiar, trăgându-l pe orbita lor ciudată.

— Și deci ce o să se întâmple cu mine? a rostit pe neașteptate, rupând tăcerea.

— Cum?

Julian s-a încruntat, cu privirea la mașinile din oglinda retrovizoare. Kit îi vedea ochii, culoarea lor albastră-verzuie. Era o nuanță aproape șocantă, și se părea că toți cei din familia Blackthorn aveau ochii ăștia — în fine, Mark avea numai unul —, cu excepția lui Ty.

— Deci, de fapt, Jace e adevărata mea familie, a spus el. Dar nu pot să mă duc să stau cu el, pentru că el și iubita lui sexy pleacă într-un soi de misiune secretă.

— Presupun că voi, ăștia din familia Herondale, aveți un anumit stil, a mormăit Julian.

— Ce?

— O cheamă Clary. Dar, una peste alta, ai dreptate. Nu te poate lua acum cu el, așa că o să rămâi la noi. Nu e nicio problemă. Vânătorii de umbre au grijă de ceilalți vânători de umbre. Așa se întâmplă de obicei.

— Chiar crezi că e o idee foarte bună? a întrebat Kit. Vreau să zic, casa voastră e deja cam aiurea, cu unchiul vostru agorafob și cu fratele tău ciudat.

Julian și-a încleștat mâinile pe volan, dar nu a spus decât:

— Ty nu e ciudat.

— Mă refeream la Mark, a replicat Kit.

A urmat o pauză curioasă.

— Ty *nu* e ciudat, a adăugat el. E doar autist.

Pauza care a urmat a fost și mai lungă, și Kit s-a întrebat dacă nu cumva îl jignise pe Julian.

— Nu e nicio problemă, a reluat el într-un târziu. Când eram la școala mundană, am întâlnit niște copii care erau în spectru. Ty are ceva în comun cu ei.

— Ce spectru? a întrebat Julian.

Kit s-a uitat surprins la el.

— Chiar nu știi ce înseamnă?

Julian a clătinat din cap.

— Poate că n-ai observat, dar nu prea avem de-a face cu cultura mundană.

— Nu e cultură mundană. E...

Neurobiologie. Știință. Medicină.

— Voi nu aveți raze X? Antibiotice?

— Nu, a spus Julian. Pentru chestii banale, cum ar fi migrenele, avem rune de vindecare. Pentru chestii mai grave, îi avem ca doctori pe Frații Tăcuți. Medicina mundană e strict interzisă. Dar dacă tu crezi că poți să-mi spui ceva despre Ty...

Kit voia uneori să-l urască pe Julian. Chiar voia. Avea impresia că lui Julian îi plac la nebunie regulile; era inflexibil, enervant de calm și la fel de lipsit de emoții pe cât spunea toată lumea că sunt vânătorii de umbre. Numai că, de fapt, nu era așa. Când rostea numele fratelui său, se simțea o iubire așa de mare în vocea aia, care îi arăta lui Kit că tot ce crezuse el era minciună.

Kit s-a simțit dintr-odată cumva încordat. Mai devreme, după discuția cu Jace, nu se mai simțise la fel de neliniștit cum fusese după moartea tatălui său. Jace îl făcuse parcă să creadă că poate nu va fi așa de greu. Că încă sunt într-o lume în care poți face încercări ca să vezi ce iese.

Acum, însă, cu ochii la șoseaua cenușie care se întindea în fața lui, se întreba dacă ar putea să trăiască într-o lume în care tot ce știa el era

considerat anormal, unde toate valorile lui — așa cum erau ele, după ce a trăit alături de un tată care avea porecla Rook Escrocul — erau întoarse cu susul în jos.

Unde asocierea cu oamenii despre care se spunea că sunt sânge din sângele lui presupunea că cei din lumea în care trăise până acum îl priveau cu ură.

— Nu contează, a spus el. N-am vrut să spun nimic despre Ty. Doar aberații mundane.

— Îmi pare rău, Kit, a spus Julian.

Ajunseseră acum pe autostrada de pe coastă. Apa se vedea departe, paralel cu șoseaua, luna rotundă era sus pe cer și trasa o cărare perfectă până în mijlocul oceanului.

— Pentru ce s-a întâmplat în Piață.

— Acum ei mă urăsc, a spus Kit. Toți cei pe care îi cunosc.

— Nu, l-a contrazis Julian. Se tem de tine. E o diferență.

Poate era, s-a gândit Kit. Dar în clipa asta, nu era prea convins că are importanță.

4

DINTR-UN FATIDIC LIMB

CRISTINA S-A OPRIT ÎN VÂRFUL DEALULUI UNDE FUSESE ODINIOARĂ CASA lui Malcolm Fade și s-a uitat la ruinele din jur.

Malcolm Fade. Nu îl cunoscuse la fel de bine ca pe cei din familia Blackthorn. Fusese prietenul lor vreme de cinci ani, sau cel puțin așa crezuseră, și trăise la numai câțiva kilometri distanță în formidabila lui casă de sticlă și oțel construită pe dealurile aride din Malibu. Cristina îl vizitase o dată aici, cu Diana, și fusese încântată de degajarea și amorul lui. Se gândise atunci că i-ar fi plăcut ca și Înaltul Magician din New Mexico să fie ca Malcolm, cu înfățișarea lui aparent tânără și plin de farmec, nu ca morocănoasa bătrână cu urechi de liliac care trăia în Parque Lincoln.

După aceea, Malcolm se dovedise a fi un asasin, și totul se destrămase. Minciunile ieșiseră la iveală, încrederea lor în el se pierduse, ba chiar și viața lui Tavvy fusese pusă în pericol până când reușiseră să-l aducă înapoi și Emma îl terminase pe Malcolm cu o lovitură de sabie în pântece.

Cristina auzea vuietul mașinilor care treceau pe autostrada de jos. Ca să ajungă aici, urcaseră coasta abruptă a dealului, și acum era

transpirată și o mânca pielea. Clary Fairchild stătea pe un morman de moloz, manevrând un obiect cu aspect curios, ceva între un pumnal serafic și unul dintre acele instrumente pe care mundanii le foloseau pentru a descoperi metale sub nisip. Mark, Julian și Emma se împrăștiaseră în alte părți ale ruinelor și căutau printre bucățelele de metal și sticlă.

Jace preferase să-și petreacă ziua împreună cu Kit în sala de antrenamente a Institutului. Cristina îl admira pentru asta. Fusese crescută cu ideea că nimic nu e mai important ca familia, iar Jace și Kit erau singurii supraviețuitori ai familiei Herondale. În plus, băiatul avea nevoie de prieteni — era un puști ciudat, prea mic ca să fie frumos, dar cu niște ochi mari și albaștri care te făceau să ai încredere în el chiar și atunci când îți fura din buzunare. Avea ceva viclean, semăna puțin cu Jaime, cel mai bun prieten al ei din copilărie, genul acela de viclenie care te poate duce foarte ușor la infracțiune.

— *¿En que piensas?* a întrebat-o Diego, venind din urma ei.

Era îmbrăcat în blugi și avea în picioare ghete de lucru. Cristina ar fi vrut să nu o irite atât de tare insistența lui de a-și pune insigna de Centurion chiar și pe mâneca unui tricou negru absolut obișnuit.

Era frumos. Mult mai frumos decât Mark, într-adevăr, dacă trebuia să fie obiectivă. Avea trăsături mai regulate, linia obrazului mai dreaptă, pieptul și umerii mai largi.

Cristina a dat la o parte câteva bucăți de tencuială colorată. Ea și Diego primiseră sarcina să caute în partea de est a casei, unde era aproape sigură că fuseseră dormitorul și dressingul lui Malcolm. Găsea peste tot fâșii de material.

— De fapt, mă gândeam la Jaime.

— Ah.

Ochii lui întunecați au căpătat o expresie de înțelegere.

— E normal să-ți fie dor de el. Și mie mi-e dor.

— Atunci ar trebui să vorbești cu el.

Cristina își dădea seama că sună cam sec. Nu se putea abține. Nu știa prea bine de ce Diego o scotea din minți, în sens negativ. Poate pentru că atâta timp îl învinovățise că o trădase și îi era greu să scape

de furia aceea. Poate pentru că acum, că nu îl mai considera vinovat, trebuia să-l învinovățească pe Jaime, și nu i se părea corect, pentru că acesta nu era aici să se apere.

— Nu știu unde e, a spus Diego.

— Chiar nu știi? Adică nu știi în ce loc e sau nu știi cum să iei legătura cu el?

Partea asta îi scăpase cumva. Poate pentru că Diego nu-i spusese nimic despre asta.

— Nu vrea să-l deranjez, a spus Diego. Toate mesajele mele cu foc s-au întors blocate. Nu a vorbit nici cu tata.

Mama lor murise.

— Și nici cu verii noștri.

— Dar de unde știi că mai trăiește? a întrebat Cristina, dar imediat i-a părut rău.

Ochii lui Diego au avut o fulgerare.

— E totuși fratele meu mai mic, a spus el. Aș fi aflat dacă murea.

— Centurionule!

Era Clary, care îi făcea semn cu mâna din vârful dealului. Diego a pornit repede spre ea, fără să se mai uite înapoi. Cristina era conștientă că îl supărase; simțindu-se vinovată, a dat tare cu piciorul într-un bolovan mare de tencuială care mai păstra în el o bucată de armătură metalică, înfiptă acolo ca o scobitoare.

Bolovanul s-a rostogolit într-o parte. Cristina a început să clipească des văzând obiectul care fusese sub bucata de tencuială, apoi s-a aplecat să-l ia. Era o mănușă — o mănușă bărbătească, din piele moale ca mătasea, dar de o mie de ori mai solidă ca ea. Pe piele era imprimat un desen care înfățișa o coroană de aur ruptă în două.

— Mark! a strigat ea. *¡Necesito que veas algo!*

În clipa următoare și-a dat seama că fusese atât de uimită, încât i se adresase lui Mark în spaniolă, dar nu avea importanță. Mark se apropia de ea călcând ușor peste bolovani. Era chiar deasupra ei, și vântul îi flutura buclele fine, palid-aurii, descoperindu-i vârfurile ascuțite ale urechilor. Părea alarmat.

— Ce este?

Cristina i-a întins mănușa.

— Nu cumva este emblema uneia dintre Curți?

Mark a răsucit mănușa în mână.

— Coroana ruptă este simbolul Regelui de la Curtea Întunericului, a murmurat el. El se considera adevăratul Rege al ambelor Curți, și cât timp Curtea Întunericului va rămâne separată de Curtea Luminii, coroana e ruptă în două. Mark și-a lăsat capul într-o parte, ca o pasăre care studiază o pisică de la o distanță sigură. Dar genul acesta de mănuși... Kieran avea astfel de mănuși atunci când a venit la Vânătoarea Sălbatică. Au lucrătură fină. Numai aristocrații aveau mănuși ca acestea. De fapt, numai fiii Regelui le purtau.

— Nu cumva crezi că e mănușa lui Kieran? a întrebat Cristina.

Mark a clătinat din cap.

— Ale lui au fost... distruse. La Vânătoarea Sălbatică. Dar asta înseamnă că cine l-a vizitat pe Malcolm și a uitat mănușa asta fie avea o funcție mare la Curte, fie a fost însuși Regele.

Cristina s-a încruntat.

— E foarte ciudat să se găsească aici.

Cozile i se desfăcuseră și acum șuvițele lungi de păr îi erau aduse de vânt pe față. Mark a întins mâna și i-a dat o șuviță după ureche. Degetele lui au întârziat puțin pe obrazul ei. Ochii aveau o expresie visătoare, îndepărtată. Ea s-a înfiorat de intimitatea gestului.

— Mark, a spus ea. Oprește-te!

El a lăsat mâna jos. Nu părea supărat, așa cum sunt de obicei băieții când o fată le spune să n-o atingă. Părea nedumerit și trist.

— Din cauza lui Diego?

— Și din cauza Emmei, a spus ea, încet.

Nedumerirea lui părea și mai mare.

— Dar tu *știi* că este numai...

— Mark! Cristina!

Era Emma, care îi striga din locul în care ea și Julian se duseseră lângă Diego și Clary. Cristina s-a simțit ușurată că nu a mai fost nevoită

să-i răspundă lui Mark; a luat-o la fugă peste mormanele de piatră și sticlă, bucuroasă că ghetele și echipamentul ei de vânător de umbre o protejau de muchiile acelea ascuțite.

— Ați găsit ceva? a întrebat ea, apropiindu-se de micul grup.

— Ți-ai dorit vreodată să privești îndeaproape un tentacul grețos? a întrebat-o Emma.

— Nu, a răspuns Cristina, apropiindu-se circumspectă.

Clary părea într-adevăr să aibă ceva scârbos de moale înfipt în vârful armei ei ciudate. Acel ceva se zvârcolea ușor, și pe pielea verde, pestriță, se vedeau un fel de ventuze roz.

— Se pare că nimeni nu răspunde „da" la întrebarea asta, a remarcat Emma, tristă.

— Magnus mi-a făcut odată cunoștință cu un vrăjitor care avea tentacule de-astea, și-a amintit Clary. Îl chema Marvin.

— Presupun că nu sunt rămășițele lui Marvin, a spus Julian.

— Nici nu știu dacă sunt rămășițele cuiva, a răspuns Clary. Ca să poți comanda demonilor acvatici, îți trebuie Pocalul Mortal sau ceva de genul acesta — o bucată dintr-un demon puternic, pe care să faci vrăji. Cred că am găsit o dovadă clară că moartea lui Malcolm are legătură cu recentele atacuri ale demonilor teuthida.

— Și acum ce facem? a întrebat Emma, uitându-se cu coada ochiului la tentacul.

Nu fusese niciodată mare fan al oceanului sau al monștrilor care trăiau acolo, dar s-ar fi luptat cu orice și oricine pe uscat.

— Acum ne întoarcem la Institut, a spus Clary, și ne gândim care e următorul pas. Cine vrea să ducă tentaculul?

Nu s-a oferit nimeni.

— Cred că glumești, a spus Kit. În niciun caz n-o să sar de pe chestia aia.

— Măcar încearcă. Jace s-a aplecat de pe grinda pe care era urcat. E neașteptat de simplu.

— Încearcă! a strigat Emma.

După ce se întorseseră de la casa lui Malcolm, venise în sala de antrenamente, curioasă să vadă ce se întâmplă. Îi găsise pe Ty și Livvy

stând pe podea și uitându-se la Jace, care încerca să-l convingă pe Kit să arunce câteva cuțite (ceea ce era dispus să facă) și apoi să-l învețe să sară și să cadă (ceea ce nu era dispus să facă).

— Tata m-a avertizat că voi, ăștia, o să vreți să mă omorâți, a spus Kit.

Jace a oftat. Era îmbrăcat în echipamentul de antrenament și stătea în echilibru pe unul din căpriorii din tavanul ascuțit, care alcătuiau o rețea complicată. Unele grinzi erau la circa nouă metri de podea, altele pe la șase metri. De-a lungul anilor, Emma învățase să cadă de pe grinzile alea, uneori rupându-și oasele.

Un vânător de umbre trebuia să știe să se cațere — demonii erau rapizi și adesea aveau multe picioare, reușind să se urce pe pereții clădirilor ca niște păienjeni. Dar era foarte important să înveți și cum să cazi.

— Poți s-o faci! a strigat Emma.

— Da? Și ce se întâmplă dacă mă prăbușesc lat pe podea?

— O să-ți organizăm funeralii de stat, a spus Emma. Îți punem cadavrul într-o barcă și o împingem într-o cascadă, ca vikingii.

Kit s-a uitat urât la ea.

— Asta-i dintr-un film.

Ea a ridicat din umeri.

— Poate.

Jace, pierzându-și răbdarea, s-a aruncat jos de pe grinda cea mai înaltă. S-a rotit grațios în aer și apoi a aterizat pe vine, fără zgomot. S-a ridicat în picioare și i-a făcut cu ochiul lui Kit.

Emma și-a ascuns un zâmbet. Când avea doisprezece ani, fusese îndrăgostită până peste cap de Jace. Mai târziu, își dorise să *fie* Jace — cel mai bun în toate: cel mai bun luptător, cel mai bun supraviețuitor, cel mai bun vânător de umbre.

Încă nu ajunsese acolo, dar nici nu renunțase la idee.

Kit a părut impresionat, chiar fără voia lui, după care s-a încruntat iar. Părea foarte firav lângă Jace. Era cam de aceeași înălțime cu Ty, dar mai puțin musculos. Totuși, potențialul de vânător de umbre puternic era acolo, în forma brațelor și a umerilor. Emma îl văzuse cum se lupta atunci când era în pericol. Știa de ce era în stare.

— O să poți să faci și tu asta, a spus Jace, arătând spre grindă și apoi spre Kit. Când o să vrei.

Emma citea limpede expresia din ochii lui Kit. *Poate n-o să vreau niciodată.*

— Care ziceați că e mottoul nefilimilor? a întrebat ea.

— *Suntem pulbere și umbre*, a spus Ty, fără să ridice ochii din carte.

— Unii dintre noi suntem o pulbere foarte arătoasă, a adăugat Jace, chiar în clipa când ușa se deschidea și Clary băga capul prin deschizătură.

— Veniți la bibliotecă, le-a cerut ea. Tentaculul începe să se dizolve.

— Mă înnebunești cu vorbele tale sexy, a spus Jace, punându-și jacheta.

— *Adulți*, a mormăit Kit dezgustat și a ieșit din cameră.

Spre amuzamentul Emmei, Ty și Livvy s-au ridicat instantaneu în picioare și au ieșit după el. Se întreba ce anume le trezise interesul pentru Kit — pur și simplu faptul că era de vârsta lor? Jace, desigur, ar fi pus asta pe seama celebrei charisme pe care o aveau cei din familia Herondale, deși, din câte știa ea, rudele de până la el nu fuseseră așa de charismatice.

Biblioteca era destul de mizerabilă. Tentaculul începuse, într-adevăr, să se dizolve și se transforma într-un lichid vâscos roz-verzui care o făcea pe Emma să se gândească la niște jeleuri topite. Așa cum spunea Diana, asta însemna că nu aveau prea mult timp la dispoziție să identifice demonul. Cum Magnus nu răspundea la telefon și nimeni nu dorea să implice Conclavul, nu aveau de ales decât să cerceteze, ca întotdeauna, cărțile. Fiecare a primit câte un teanc de cărți groase despre creaturi acvatice cu care s-a retras în diverse colțuri, examinând picturi, desene, schițe și, din când în când, fotografii.

La un moment dat, după câteva ore, Jace a decis că au nevoie de mâncare chinezească. Aparent, puiul *kung pao* și tăieteii cu sos de fasole neagră erau obligatorii în cercetările făcute de echipa de la Institutul din New York. A plecat cu Clary într-un birou gol, să creeze un Portal — dintre vânătorii de umbre, numai Clary putea face asta — și

le-a promis celorlalți că vor primi cea mai bună mâncare chinezească din Manhattan.

— Am găsit! a anunțat Cristina la vreo douăzeci de minute după ce plecaseră Jace și Clary.

Ținea în mână un exemplar imens din *Carta Marina.*

Ceilalți s-au strâns în jurul mesei mari, și Diana a confirmat că tentaculul îi aparține unui demon makara, demon care — potrivit schițelor de pe hărțile din *Carta Marina* — era ceva între caracatiță și limax și avea un cap enorm, ca de albină.

— Neplăcut nu e faptul că avem de-a face cu un demon acvatic, a spus Diana, încruntată. Ci faptul că demonii makara nu supraviețuiesc pe uscat mai mult de o zi, două.

Jace a deschis ușa bibliotecii. El și Clary erau încărcați de cutii de carton alb cu verde, pe care scria JADE WOLF.

— Ne ajută cineva și pe noi?

Echipa de cercetare s-a risipit pentru scurtă vreme, ca să încarce mesele lungi cu mâncare. Era acolo *lo mein,* promisul pui *kung pao, mapo tofu, zhajiangmian,* orez cu ou și delicioase crochete cu susan, care semănau cu niște bomboane calde.

Toată lumea și-a luat câte o farfurie de carton în față, inclusiv Tavvy, care își aranja soldații de jucărie în spatele unor rafturi. Diego și Cristina se așezaseră pe sofa, Jace și Clary stăteau pe jos, împărțindu-și tăieteii. Copiii se certau pe pui, mai puțin Mark, care încerca să-și dea seama cum se folosesc bețișoarele. Emma presupunea că pe Tărâmul Elfilor nu există așa ceva. Julian se așezase la masă vizavi de Ty și Livvy, uitându-se încruntat la tentaculul care continua să se dizolve. În mod uimitor, asta nu părea să-i strice pofta de mâncare.

— Voi sunteți în relații bune cu marele Magnus Bane, nu? i-a întrebat Diego pe Jace și Clary, după câteva minute plăcute, în care toată lumea mânca.

— *Marele* Magnus Bane?

Jace s-a înecat cu orezul lui prăjit. Church se instalase la picioarele lui, atent la orice eventuală bucățică de pui scăpată.

— În relații bune, da, a răspuns Clary, zâmbind cu un colț al gurii. De ce?

Jace începea să se înroșească la față. Clary l-a bătut pe spate. Church adormise cu o labă în aer.

— Aș fi vrut să-i iau un interviu, i-a explicat Diego. Cred că e un subiect bun în vederea unui studiu pentru Labirintul Spiralat.

— E cam ocupat acum cu Max și Rafael, a spus Clary. Bine, aș putea să-l întreb...

— Cine e Rafael? a întrebat Livvy.

— Fiul lor mai mic, a spus Jace. Tocmai au adoptat un băiat din Argentina. Un vânător de umbre care și-a pierdut părinții în Războiul Întunecat.

— La Buenos Aires! a exclamat Emma, întorcându-se spre Julian. Când ne-am întâlnit cu el la Malcolm, spunea că Alec este la Buenos Aires și că urma să plece și el acolo. Probabil că asta voiau să facă.

Julian s-a mulțumit să dea din cap, dar nu s-a uitat la ea să-i confirme amintirea. Nici nu ar fi trebuit să se aștepte la asta, s-a gândit Emma. Multă vreme, Julian nu va mai fi așa cum era, poate niciodată nu va mai fi așa.

A simțit că se îmbujorează, cu toate că nimeni nu a părut să observe asta, în afară de Cristina, care s-a uitat la ea, îngrijorată. Diego o ținea pe după umeri, dar ea stătea cu mâinile în poală. I-a făcut Emmei un mic semn cu mâna, sau mai degrabă cu degetul.

— Poate ar fi cazul să ne întoarcem la subiectul nostru, a spus Diana. Dacă demonii makara nu trăiesc decât o zi sau două pe uscat...

— Atunci demonul acesta a fost foarte recent în casa lui Malcolm, a completat Livvy. Adică, după ce a murit el.

— Ceea ce e ciudat, a remarcat Julian, uitându-se în carte. Este un demon de apă adâncă, foarte periculos și *foarte* mare. Ai zice că cineva l-ar fi observat. În plus, ce putea să caute într-o casă prăbușită?

— Cine știe ce dorințe ar putea avea un demon acvatic? a făcut Mark.

— Dacă nu căuta colecția lui Malcolm de încălzitoare elegante cu tentacule, ar trebui să ne imaginăm că a fost invocat, a spus Julian.

Demonii makara nu vin așa pe uscat. Stau pe fundul oceanului și din când în când scufundă navele.

— Poate un alt magician? a sugerat Jace. Cineva care colabora cu Malcolm?

— Catarina nu crede că Malcolm colabora cu cineva, a spus Diana. Era prieten cu Magnus, dar prefera singurătatea — din motive obiective, după cum s-a văzut.

— Dar și dacă ar fi colaborat cu un alt magician, n-ar fi avut niciun motiv să anunțe asta, a remarcat Diego.

— Mie mi se pare evident că Malcolm a fost hotărât să facă rău și de dincolo de mormânt, a spus Diana.

— Ei bine, nu am găsit doar acest tentacul, a intervenit Cristina. Mark, arată-le mănușa.

Emma o văzuse deja pe drumul de întoarcere, dar s-a aplecat și ea deasupra mesei alături de ceilalți după ce Mark a scos mănușa din buzunar și a pus-o pe masă.

— Sigiliul Regelui Întunericului, a explicat Mark. Mănușile astea sunt rare. Kieran avea astfel de mănuși când a venit la Vânătoarea Sălbatică. Uneori, la petreceri, puteam să-i recunosc pe frații lui după mantii, după apărători sau mănuși cum e asta.

— Deci e ciudat că Malcolm avea o astfel de mănușă, a remarcat Livvy.

Emma nu îl mai vedea lângă ea pe Ty; căuta oare cărți prin rafturi?

— Niciun prinț al elfilor nu ar ceda de bunăvoie un astfel de articol, a spus Mark. Doar dacă ar vrea să facă o favoare deosebită, sau un fel de legământ.

Diana s-a încruntat.

— Știm că Malcolm a colaborat cu Iarlath.

— Dar el nu era prinț. Nu era nici măcar nobil, a spus Mark. Mănușa ar fi un indiciu că Malcolm a încheiat un fel de înțelegere chiar cu cineva de la Curtea Elfilor Întunericului.

— Știm că s-a dus la Curtea Elfilor Întunericului cu mai mulți ani în urmă, a zis Emma. Chiar Regele i-a dat versurile acelea cu care ar fi trebuit s-o readucă din morți pe Annabel. *Focul arde, apa curge.*

— *De fapt, e-al lui Blackthorn sânge,* a completat Julian.

Și fusese cât pe ce să se întâmple așa. Ca s-o reînvie pe Annabel, Malcolm voise să sacrifice sângele unui Blackthorn. Îl răpise pe Tavvy și fusese gata să-l ucidă. Numai când își amintea de asta, Emma avea frisoane.

— Dar acesta nu este de mult sigiliul Regelui, a spus Mark. L-a ales după ce a început Pacea Rece. Timpul se scurge altfel pe Tărâmul Elfilor, dar... A clătinat din cap, ca și cum ar fi spus *nici chiar așa de altfel.* Mă tem, a încheiat el.

Jace și Clary s-au uitat unul la celălalt. Se pregăteau să plece pe Tărâmul Elfilor să caute o armă, nu-i așa? Emma s-a aplecat spre ei, vrând să-i întrebe ce știu, dar înainte să apuce să rostească întrebarea, clopoțelul Institutului a început să sune, stârnind ecouri în toată clădirea.

S-au uitat surprinși unii la alții. Dar Tavvy a fost primul care a întrebat, ridicând capul din colțul în care se juca.

— Cine a venit?

Kit se pricepea de minune la ceva, și anume să se strecoare din cameră neobservat. Făcuse asta toată viața, când tatăl lui se întâlnea cu magicieni nerăbdători sau cu vârcolaci agitați.

Așa că nu a fost prea greu să iasă din bibliotecă când toată lumea vorbea și se ospăta cu mâncare chinezească. Clary tocmai îl imita pe unul căruia toată lumea îi spunea Inchizitorul, iar ceilalți râdeau. Kit s-a întrebat dacă s-or fi gândit vreodată că e ciudat să ocupi o poziție guvernamentală al cărei nume îți sugera tortura.

Mai fusese în bucătărie de câteva ori. Era una dintre camerele care îi plăceau cel mai mult din casă — i se părea primitoare, cu pereții ei albaștri și cu chiuveta demodată. Nici frigiderul nu era prost dotat. Kit a presupus că vânătorilor de umbre li se face foame frecvent, având în vedere că se antrenau așa de mult.

Se întreba dacă și el va fi nevoit să se antreneze așa, dacă acum era vânător de umbre. Se întreba dacă va ajunge să aibă și el mușchi și pătrățele pe abdomen, la fel ca Julian și Jace. Acum era mai degrabă slăbănog, ca Mark. Și-a ridicat tricoul și și-a privit abdomenul plat și nedefinit. Clar n-avea pătrățele.

A lăsat tricoul jos și a luat din frigider o cutie Tupperware plină cu prăjituri. Ar putea să-i irite pe vânătorii de umbre dacă ar refuza să se antreneze și să stea așa, să mănânce carbohidrați. *Vă sfidez, vânătorilor de umbre,* le-a spus el în gând, desfăcând cutia și aruncându-și o prăjitură în gură. *Îmi bat joc de voi mâncând dulciuri.*

A dat drumul ușii frigiderului și era gata să țipe. A înghițit prăjitura reflex, cu ochii mari.

Ty Blackthorn stătea în mijlocul bucătăriei, cu căștile atârnate de gât și cu mâinile înfipte în buzunare.

— Și alea sunt destul de bune, a spus el, dar mie îmi plac mai mult cele cu caramel.

Gândurile legate de revolta prin prăjituri au zburat din capul lui Kit. Deși dormea în fața dormitorului lui, Ty nu îi adresase până acum prea multe cuvinte. Probabil că cel mai mult vorbise cu el atunci când îl amenințase pe Kit cu cuțitul, în casa lui Rook, iar Kit nu considera momentul acela drept interacțiune socială.

A așezat cutia pe dulap. Avea, ca de fiecare dată, senzația că Ty îl studiază, că poate îi evaluează plusurile și minusurile sau ceva de genul ăsta. Dacă Ty ar fi fost altfel, probabil Kit ar fi încercat să-i caute privirea, dar știa că acesta nu se va uita în ochii lui. Într-un fel, era mai relaxant așa.

— Ai sânge pe mână, a remarcat Ty. Am văzut mai devreme.

— Ah. Da. Kit și-a privit încheieturile zdrelite ale degetelor. M-am lovit în Piața Umbrelor.

— Cum? a întrebat Ty, rezemându-se de marginea dulapului.

— Am dat cu pumnul într-o scândură, a spus Kit. Eram furios.

Ty a ridicat sprâncenele. Avea sprâncene interesante, ușor ascuțite la mijloc, ca niște „V"-uri cu vârful în sus, și foarte negre.

— Te-ai simțit mai bine?

— Nu, a recunoscut Kit.

— Pot să te rezolv, a spus Ty și a scos din buzunarul blugilor unul dintre creioanele alea magice ale vânătorilor de umbre.

Stele, așa le numeau ei. A întins mâna spre el.

Kit a presupus că ar putea să-l refuze, așa cum îl refuzase și pe Julian în mașină. Dar n-a făcut-o. I-a întins mâna încrezător, cu palma în sus, cu venele albastre expuse în fața băiatului care nu demult îi pusese cuțitul la gât.

Degetele lui Ty erau reci și atente când i-au prins mâna lui Kit. Avea degete lungi — ca toți vânătorii de umbre, după cum observase Kit. Poate că avea legătură cu faptul că trebuiau să mânuiască tot felul de arme. Se pierduse destul în contemplare ca abia să tresară când stela i-a atins antebrațul, lăsând în urmă o senzație de căldură, ca și cum s-ar fi apropiat de flacăra unei lumânări.

Ty ținea capul aplecat. Părul lui negru i se revărsase pe față. Când a terminat, și-a luat stela și i-a dat drumul la mână.

— Uită-te la mână, a spus el.

Kit și-a răsucit mâna și a văzut că marginile rănilor se lipiseră și pielea roșie devenise din nou netedă. S-a uitat la semnul negru de pe antebraț. Se întreba cât va dura până va dispărea. I se părea uluitor, ca și cum era dovada clară că torul era adevărat. Că, într-adevăr, era un vânător de umbre.

— Destul de tare, a recunoscut el. Chiar puteți vindeca orice? Cum ar fi, să zicem, diabetul sau cancerul?

— Anumite afecțiuni. Cancerul nu se vindecă mereu. Mama mea a murit de cancer. Ty și-a băgat stela la loc. Dar mama ta? l-a întrebat. Și ea era vânător de umbre?

— Nu cred, a spus Kit.

Tatăl lui îi spusese în câteva rânduri că mama fusese o dansatoare din Vegas care fugise după ce se născuse Kit, dar în ultimele două săptămâni se gândise că ar fi posibil ca tatăl lui să nu-i fi spus adevărul despre ea. Cu siguranță nu-i spusese adevărul nici despre celelalte.

— A murit, a adăugat el, nu pentru că într-adevăr credea asta, ci pentru că își dăduse seama că nu vrea să vorbească despre ea.

— Deci amândurora ne-a murit mama, a spus Ty. Crezi că o să vrei să rămâi aici? Să devii un vânător de umbre?

Kit a dat să răspundă, dar s-a oprit, pentru că în încăpere s-a auzit ecoul suav al unui clopoțel.

— Ce-i asta?

Ty a ridicat capul. Kit a zărit pentru o clipă culoarea ochilor lui: fix cenușii, cenușiul acela care zici că e argint.

Înainte să răspundă, ușa de la bucătărie s-a deschis. Era Livvy, cu o cutie de suc în mână. Nu a părut surprinsă să-i vadă pe Ty și Kit; a trecut printre ei și s-a așezat pe masă, încrucișându-și picioarele lungi.

— Au venit Centurionii, i-a anunțat. Toată lumea se agită ca niște găini cu capul tăiat. Diana s-a dus să-i întâmpine, Julian zici că vrea să omoare pe cineva...

— Și tu vrei să știi dacă vin cu tine să-i spionăm, a spus Ty. Nu?

Ea a dat din cap și a adăugat:

— Propun să mergem undeva unde să nu fim văzuți, fiindcă dacă ne prinde Diana, două ore de acum încolo o să facem paturi și o să pregătim prosoape pentru Centurioni.

A părut să fie un argument decisiv; Ty a încuviințat din cap și a pornit spre ușă. Livvy a sărit de pe masă și s-a dus după el.

S-a oprit cu mâna pe ușă și s-a uitat peste umăr la Kit.

— Vii și tu?

El a ridicat din sprâncene.

— Ești sigură că vrei să vin?

Nu îi trecuse prin cap să se invite — gemenii păreau că alcătuiesc o echipă perfectă, în care nu mai e nevoie de altcineva.

Ea a zâmbit. A zâmbit și el, ezitant; era obișnuit cu fetele, chiar și cu fetele frumoase, dar Livvy avea ceva care îl făcea agitat.

— Normal, a răspuns ea. Te avertizez: sunt obligatorii comentariile răutăcioase și șmechere la adresa celor pe care îi spionăm. Cu excepția membrilor familiei mele.

— Dacă o faci pe Livvy să râdă, primești punctaj dublu, a adăugat Ty, din hol.

— OK, în cazul ăsta...

Kit a pornit după ei.

În fond, ce spusese Jace? Că cei din familia Herondale nu pot să se abțină în fața unei provocări.

Cristina se uita uimită la grupul de vreo douăzeci de Centurioni care intrau pe ușa Institutului. Abia dacă avusese timp să se obișnuiască cu ideea că îi va întâlni pe prietenii lui Diego de la Școala de Solomonie, și în mod sigur nu se gândise să se prezinte așa, îmbrăcată în uniforma plină de praf și cu părul prins în codițe.

În fine. Și-a îndreptat umerii. Munca vânătorilor de umbre era de multe ori murdară; în mod sigur nu se așteptau s-o găsească impecabilă. Deși, a văzut ea uitându-se în jur, ei așa păreau. Uniforma lor era normală, dar purtau peste ea o jachetă în stil militar, cu nasturi de metal strălucitori și cu o eșarfă pusă în diagonală, imprimată cu bastoane de Centurion, din butuci de viță-de-vie. Pe spatele jachetei era simbolul familiei Centurionului respectiv: un băiat cu păr nisipiu avea pe spate un lup, o fată cu pielea maronie avea un cerc de stele. Băieții erau tunși scurt, iar fetele aveau părul împletit sau legat la spate. Păreau curați, eficienți și te cam speriau.

Diana stătea de vorbă cu doi dintre ei la ușa Sanctuarului: un băiat cu tenul închis la culoare, care purta insigna *Primi Ordines*, și băiatul care avea lupul pe spatele jachetei. S-au întors și i-au făcut cu mâna lui Diego când acesta a coborât scările, urmat de Cristina și de ceilalți.

— Nu pot să cred că au venit deja, a mormăit Emma.

— Purtați-vă frumos, a spus Diana încet și i-a împins ușor către musafiri.

Pentru ea era simplu să spună asta, s-a gândit Cristina. Nu *ea* era plină de praf. Diana i-a luat de mână pe Emma și pe Julian, să socializeze cu Centurionii, l-a împins pe Julian spre o indiană drăguță, cu un inel de aur în nas, și a plantat-o pe Emma în fața unei fete și a unui băiat, bruneți amândoi — în mod clar gemeni —, care au privit-o cu sprâncenele ridicate.

Când i-a văzut, Cristina și-a adus aminte de Livvy și de Ty și s-a uitat să vadă dacă nu trag cu ochiul de la etaj, așa cum obișnuiau. Dacă erau acolo, ea nu i-a văzut; poate se ascunseseră, și nu i-ar fi învinovățit

pentru asta. Toată podeaua era plină de bagaje: cineva va trebui să-i ducă pe Centurioni în camere, să-i facă să se simtă bine, să-și bată capul cu mâncarea...

— Nu mi-am dat seama, a spus Mark.

— Ce nu ți-ai dat seama? a întrebat Diego, după ce le-a făcut semn cu mâna celor doi băieți cu care vorbea Diana.

Băieții se îndreptau acum spre ei.

— Cât de mult seamănă Centurionii cu niște soldați, a răspuns Mark. Până acum îi vedeam ca pe niște studenți.

— Chiar *suntem* studenți, a spus Diego, tăios. Chiar și după ce absolvim școala, rămânem tot cărturari.

Cei doi Centurioni au ajuns lângă ei înainte ca Mark să apuce să răspundă; Diego i-a bătut pe spate și s-a întors spre ei să facă prezentările.

— Manuel, Rayan. Ei sunt Cristina și Mark.

— *Gracias*, a spus băiatul cu păr nisipiu — era șaten-deschis, cu șuvițe palide, decolorate de soare. Zâmbea cu un colț al gurii, foarte dezinvolt. *Un placer conocerte.*

Cristina și-a înăbușit o exclamație de uimire.

— Vorbești spaniola?

— *Es mi lingua materna*, a râs Manuel. M-am născut la Madrid și am crescut la Institutul de acolo.

Chiar avea accentul acela spaniol — „c"-ul era moale, și, când i-a mulțumit, cuvântul *gracias* s-a auzit ca *grathiath*. Era fermecător.

În cealaltă parte a camerei, a văzut-o pe Dru cu Tavvy de mână — îi spuseseră să stea în bibliotecă și să aibă grijă de Tavvy, dar ea voia să-i vadă pe Centurioni; s-a dus la Emma, a tras-o de mânecă și i-a spus ceva la ureche.

Cristina i-a zâmbit lui Manuel.

— Eram gata să-mi fac anul de studiu la Madrid.

— Dar plajele sunt mai frumoase aici, a replicat el și i-a făcut cu ochiul.

Privind pieziș, Cristina a văzut-o pe Emma cum se duce spre Julian și îl bate pe umăr, cumva stânjenită. I-a spus ceva, iar el a dat din cap și a ieșit după ea din cameră. Unde se duceau? Ar fi vrut să îi

urmeze, în loc să stea și să facă conversație cu prietenii lui Diego, chiar dacă erau drăguți.

— Am vrut să fiu obligată să vorbesc tot timpul în engleză..., a început Cristina, când a văzut că expresia lui Manuel se schimbă, apoi Rayan a apucat-o de mânecă și a tras-o deoparte, la timp ca o fată să se năpustească spre Diego și să-l apuce de braț.

Era o fată cu pielea albă, palidă, cu obrajii rotunzi și cu părul des, șaten, prins în coc. S-a aruncat la pieptul lui Diego, iar el parcă a devenit transparent, ca și cum i s-a scurs tot sângele din față.

— Zara?

— Surpriză!

Fata l-a sărutat pe obraz.

Cristina a început să se simtă brusc cam amețită. Poate stătuse prea mult în soare la casa lui Malcolm. Dar, pe bune, nu fusese un soare *chiar așa* de puternic.

— Nu am crezut că vii și tu, a spus Diego.

Părea că nu-și revenise din uimire. Rayan și Manuel aveau acum un aer cam încurcat.

— Spuneai... spuneai că o să fii în Ungaria...

— A, chestia aia. Zara a făcut un gest indiferent cu mâna. Până la urmă s-a dovedit o poveste ridicolă. Câțiva nefilimi care pretindeau că nu le mai funcționează stelele și pumnalele serafice, dar erau ei incompetenți. E mult mai important să fiu aici!

S-a agățat de brațul lui Diego și s-a întors spre Cristina și Mark cu un zâmbet luminos. Încă îl ținea pe Diego de braț, dar, văzând că Mark și Cristina se uită la ea și nu spun nimic, iar Diego părea că e gata să vomite, i-a înghețat zâmbetul.

— Sunt Zara Dearborn, a spus ea în cele din urmă, dându-și ochii peste cap. Sunt convinsă că ați auzit de mine. Sunt logodnica lui Diego.

5

ÎN CERURI ȘI-N PĂMÂNT

EMMA ÎL CONDUCEA PE JULIAN PRIN INSTITUT, PE HOLURILE PE CARE amândoi le cunoșteau bine chiar și pe întuneric. Nu rosteau niciun cuvânt. Codițele Emmei săltau în mers. O clipă, atenția lui Julian s-a fixat pe ele, gândindu-se la miile de dăți în care plecase cu ea din Institut cu armele în mână, râzând, sporovăind și făcând planuri pentru misiunea care îi aștepta.

Gândindu-se cât de ușor se simțea când ieșeau din Institut, gata să urce în mașină și să gonească pe autostradă, cu vântul în păr și cu gustul acela de sare pe piele. Acum, când au pășit în curtea plată și nisipoasă din spatele Institutului, amintirile astea îl apăsau greu.

Jace și Clary îi așteptau acolo. Amândoi erau echipați și aveau câte o raniță la ei. Stăteau de vorbă în șoaptă, cu capetele aplecate unul spre celălalt. Umbrele lor, desenate precis de lumina soarelui de după-amiază, păreau să se contopească.

Emma și-a dres vocea și cei doi s-au îndepărtat.

— Ne pare rău să plecăm așa, a spus Clary, puțin stânjenită. Am considerat că e mai bine să evităm întrebările Centurionilor despre misiunea noastră. S-a uitat în jur. Unde e Kit? a întrebat.

— Cred că e cu Livvy și Ty, a spus Emma. Am trimis-o pe Drusilla să-l cheme.

— Sunt aici.

Kit, o umbră blondă, cu mâinile în buzunare, deschisese ușa Institutului cu umărul. Are pasul ușor, s-a gândit Julian. O trăsătură firească a vânătorilor de umbre. Tatăl lui fusese un hoț și un mincinos. Și oamenii de genul acela au pasul ușor.

— Avem ceva pentru tine, Christopher, a spus Jace, cu o sobrietate care nu îi era caracteristică. Sau, mai bine zis, Clary are ceva pentru tine.

— Uite. Clary s-a apropiat de el și i-a pus în mână un obiect argintiu, strălucitor. Este inelul familiei Herondale. I-a aparținut lui James Herondale înainte să fie al lui Jace. James a fost foarte apropiat de familia Blackthorn, când trăia.

Expresia de pe fața lui Kit era indescifrabilă. A strâns inelul în pumn și a dat din cap. Clary i-a mângâiat ușor obrazul. Era un gest cumva matern și, preț de o clipă, Julian a văzut pe fața lui Kit vulnerabilitatea.

Băiatul acesta avusese o mamă, și-a dat el seama deodată, și nimeni nu știa nimic despre ea.

— Mersi, a spus Kit.

Și-a pus inelul pe deget, și a părut surprins că i se potrivește. Inelele vânătorilor de umbre se potriveau întotdeauna, asta făcea parte din magia lor.

— Dacă te gândești să-l vinzi, a spus Jace, eu nu aș face asta.

— De ce nu?

Kit a ridicat fața spre el; ochii lui albaștri au privit în ochii aurii ai lui Jace. Culoarea ochilor lor era diferită, dar chipul lor era același: forma pleoapelor, pometii înguști și conturul feței.

— Pur și simplu nu aș face-o, a spus Jace, apăsat; Kit a ridicat din umeri, apoi a dat din cap și a intrat în Institut.

— Ai vrut să-l sperii? a întrebat Emma, după ce s-a închis ușa în urma lui.

Jace s-a mulțumit să zâmbească.

— Mulțumește-i lui Mark pentru ajutor, a spus el, apoi a îmbrățișat-o și i-a ciufulit puțin părul.

Momentele următoare au fost pentru îmbrățișări și rămas-bun; Clary a promis să le trimită un mesaj de foc atunci când va putea, iar

Jace s-a asigurat că aveau numerele de telefon ale lui Alec și Magnus, în caz că se iveau probleme.

Nimeni nu a spus că, practic, ar avea *Conclavul* în caz că se iveau probleme. Dar Clary și Jace aflaseră de mici că e bine să fii prudent când e vorba de Conclav, și se părea că nici acum, când se făcuseră mari, nu erau mai puțin suspicioși.

— Nu uita ce ți-am spus atunci, pe acoperiș, i-a șoptit Clary Emmei, cu mâinile pe umerii ei. Ce mi-ai promis.

Emma a dat din cap, cu un aer serios care la ea era neobișnuit. Clary s-a îndepărtat și a ridicat stela, pregătindu-se să facă un Portal prin care să treacă pe Tărâmul Elfilor. Tocmai când forma Portalului începuse să se contureze și trecerea se vedea licărind în aerul uscat, ușa Institutului s-a deschis.

De data aceasta era Dru, iar fața ei rotundă avea o expresie neliniștită. Își răsucea o codiță pe deget.

— Emma, ar fi bine să vii, a spus ea. S-a întâmplat ceva cu Cristina.

Nu avea de gând să participe la jocul lor tâmpit de spionare, și-a spus Kit. Chiar dacă gemenii, ghemuiți într-un colț de la etaj și ascunși bine de balustradă, păreau să se distreze copios, pândindu-i pe cei de jos.

În linii mari, jocul lor era să încerce să ghicească, din limbajul trupurilor sau din gesturi, ce spun cei de acolo. Livvy avea o imaginație debordantă și făcea scenarii dramatice despre niște oameni care probabil vorbeau doar despre vreme — deja stabilise că fata sud-asiatică drăguță cu stele pe jachetă era îndrăgostită de Julian sau că doi dintre Centurioni erau spioni secreți ai Conclavului.

Ty făcea mai rar presupuneri, dar Kit bănuia că sunt mai întemeiate. Era un bun observator al detaliilor, de exemplu ce simbol avea cineva pe spate și cam ce însemna simbolul respectiv.

— Ce crezi de Diego cel Perfect? l-a întrebat Livvy pe Kit, când acesta s-a întors de la întâlnirea cu Clary și Jace.

Livvy își ținea genunchii la gură, îmbrățișându-și cu mâinile picioarele lungi. Părul ondulat strâns în coadă îi sălta pe umeri.

— Un individ îngâmfat, a spus Kit. Părul lui e prea bine aranjat. Nu am încredere în tipii care își aranjează așa de bine părul.

— Eu cred că fata cu părul prins în coc e supărată pe el, a spus Ty, apropiindu-se de balustradă.

Fața lui delicată era îngustă și ascuțită. Kit i-a urmărit privirea și l-a văzut pe Diego discutând aprins cu o fată palidă, care gesticula cu mâinile.

— Inelul.

Livvy i-a luat mâna lui Kit să se uite. Inelul familiei Herondale strălucea stins pe degetul lui. Kit observase deja lucrătura fină, cu păsări care parcă zburau de-a lungul inelului.

— Ți l-a dat Jace?

El a clătinat din cap.

— Clary. A zis că i-a aparținut lui James Herondale.

— James...

Părea că face eforturi să-și amintească ceva. Apoi a scăpat un mic țipăt și i-a lăsat mâna când deasupra lor s-a ivit o umbră.

Era Emma.

— Ei bine, spionilor, a spus ea. Unde e Cristina? Am căutat-o deja în camera ei.

Livvy a arătat în sus. Kit s-a încruntat; nu crezuse că mai e ceva la etajul al doilea, în afară de pod.

— Aha, a făcut Emma. Mersi. A făcut un gest exasperat cu mâinile. Când o să pun mâna pe Diego...

De jos s-a auzit o exclamație. Toți patru s-au aplecat spre balustradă, exact când fata cea palidă îl pălmuia pe Diego.

— Ce naiba...?

Emma a părut uimită, dar apoi a devenit din nou furioasă. S-a răsucit pe călcâie și a pornit spre scări.

Ty a zâmbit și, cu buclele alea ale lui și ochii deschiși la culoare, semăna cu un heruvim pictat pe pereții unei biserici.

— Fata aia chiar *era* supărată, a spus el, părând încântat că avusese dreptate.

Kit a început să râdă.

Deasupra Institutului, cerul era plin de culoare: roz închis, roșu ca sângele, auriu intens. Soarele apunea, iar deșertul era acum scăldat de

lumină. Până și Institutul părea să strălucească, iar apa strălucea și ea, acolo, departe, așteptând apusul soarelui.

Cristina era exact acolo unde presupusese Emma. Așezată elegant, ca întotdeauna, cu picioarele încrucișate pe jacheta pe care o întinsese pe jos.

— Nu a venit după mine, a spus ea când Emma s-a apropiat.

Părul negru îi flutura în vânt și perluțele din urechi luceau stins. Și pandantivul de la gât strălucea, iar lumina soarelui dezvăluia cuvintele gravate pe el: *Binecuvântată să fie puterea Îngerului, care îmi învață mâinile în război și degetele în luptă.*

Emma s-a așezat pe acoperiș, cât mai aproape de prietena ei. S-a întins spre ea, i-a luat mâna și i-a strâns-o cu putere.

— Te referi la Diego?

Cristina a dat din cap. Nu se vedeau urme de lacrimi pe fața ei; părea surprinzător de calmă, având în vedere situația.

— Fata aceea a venit și a zis că e logodnica lui, a spus Cristina. Și eu am crezut că trebuie să fie pe undeva o greșeală. Chiar și după ce m-am întors și am fugit de acolo, am crezut că e o greșeală și că el va veni după mine să-mi explice. Dar nu a venit, și asta înseamnă că a rămas acolo pentru ea. Pentru că este într-adevăr logodnica lui și contează mai mult pentru el decât contez eu.

— Nu știu cum a putut să facă asta, a spus Emma. E ciudat. Te iubește așa de mult... pentru tine a venit aici.

Cristina a scos un sunet înăbușit.

— Ție nici măcar nu-ți place!

— Îmi place... în fine, îmi plăcea... uneori, a spus Emma. Perfecțiunea asta a lui e cam enervantă. Dar felul ăla în care se uita la tine. Nu te poți preface așa.

— Are o logodnică, Emma. Nu e doar o iubită. O logodnică. Cine știe de când sunt logodiți. *Logodiți.* Urmează să se *căsătorească.*

— Pot să le distrug eu nunta, a sugerat Emma. O să sar din tort, dar nu la modul sexy. Eventual, cu niște grenade.

Cristina a pufnit ușor, apoi a întors capul.

— Mă simt atât de *proastă*, a spus ea. M-a mințit și eu l-am iertat, și apoi iar m-a mințit... cât de idioată pot să fiu? Cum naiba am putut să am încredere în el?

— Pentru că ai vrut să crezi în el, a spus Emma. Îl cunoști de atâta timp, Tina, și asta e foarte important. Când cineva face parte din viața ta atâta timp, când vrei să-l scoți din viața ta e ca și cum ai vrea să smulgi o plantă cu rădăcină cu tot.

Cristina a tăcut mult timp.

— Știu, a spus ea. Știu că tu înțelegi.

Emma a simțit gustul amărăciunii și a înghițit în sec. Acum trebuia să-i fie alături Cristinei, nu să se plângă de problemele ei.

— Când eram mică, a spus ea, veneam aici cu Jules la apus în fiecare zi, practic, și așteptam fulgerul verde.

— Ce?

— Fulgerul verde. Când apune soarele, dar exact în clipa când dispare, o să vezi un fulger verde de lumină.

S-au uitat amândouă la apă. Soarele cobora spre orizont, iar cerul era brăzdat de linii roșii și negre.

— Dacă-ți pui atunci o dorință, o să se împlinească.

— Oare? a rostit Cristina încet, uitându-se cu Emma la cer.

— Nu știu, a spus Emma. Până acum mi-am pus o mulțime de dorințe.

Soarele a mai coborât câțiva milimetri. Emma încerca să se gândească ce dorință ar putea să-și pună. Chiar și când era mică, își dădea seama că sunt anumite dorințe care nu se pot îndeplini: să fie pace în lume, să revină la viață părinții tăi morți. Universul nu se putea întoarce pe dos pentru tine. Nu poți să-ți pui decât dorințe mărunte: să ai un somn fără coșmaruri, prietenul tău cel mai bun să fie în siguranță încă o zi, să fie soare de ziua ta.

— Mai știi că înainte de a veni Diego ziceai să mergem împreună în Mexic? Să petrecem acolo un an de călătorie?

Cristina a dat din cap.

— Mai e ceva până să pot pleca, a spus Emma. Abia la iarnă fac optsprezece ani. Dar după aia...

O să plece din Los Angeles. O să petreacă un an cu Cristina, o să învețe, o să se antreneze și o să călătorească.

Fără Jules. Emma a înghițit în sec, îndurerată de gândul acesta. Era o durere cu care trebuia să se obișnuiască.

— Mi-ar plăcea, a răspuns Cristina.

Soarele era acum doar un contur de aur.

— Dorința asta o să mi-o pun. Și poate și să-l uit pe Diego.

— Dar atunci va trebui să uiți și lucrurile frumoase, nu numai pe cele urâte. Și știu că au fost și lucruri frumoase. Emma și-a strecurat degetele printre degetele Cristinei. Nu e persoana potrivită pentru tine, i-a spus. Nu e destul de puternic. Mereu te dezamăgește. Știu că te iubește, dar asta nu e de ajuns.

— Se pare că nu numai pe mine mă iubește.

— Poate că a început relația asta cu ea ca să te uite pe tine, a spus Emma. Și apoi te-a recăpătat pe tine, deși nu se aștepta, și nu a știut cum să rupă relația cu ea.

— Ce idiot! a replicat Cristina. Adică, dacă ar fi așa, dar nu e.

Emma a început să râdă.

— OK, bine, nici eu nu cred asta. S-a aplecat spre ea: Uite, dă-mi voie să-l bat eu pentru tine. O să te simți mult mai bine.

— Nu, Emma. Să nu pui mâna pe el. Vorbesc serios.

— Aș putea să-l bat cu picioarele, a sugerat Emma. Sunt înregistrate ca arme mortale.

Și-a legănat încet picioarele.

— Trebuie să-mi promiți că nu-l atingi.

Cristina s-a uitat la ea cu o privire așa de serioasă, încât Emma și-a ridicat mâna liberă într-un gest de capitulare.

— Bine, bine, promit. Nu-l voi atinge pe Diego cel Perfect.

— Și nici să nu țipi la Zara, a adăugat Cristina. Nu e vina ei. Sunt sigură că nici măcar nu știa că exist.

— Atunci îmi pare rău pentru ea, a spus Emma. Pentru că tu ești una dintre cele mai grozave persoane pe care le cunosc.

Cristina a zâmbit. Acum soarele aproape nu se mai vedea. Un an cu Cristina, s-a gândit Emma. Un an în care să fie departe de toți și de toate care îi aminteau de Jules. Un an în care să uite. Dacă putea să reziste.

Cristina a scos o exclamație înăbușită.

— Uite acolo!

Cerul a avut o strălucire verde. Emma a închis ochii și și-a pus dorința.

*

Când a ajuns în camera ei, Emma a descoperit cu surprindere că Mark și Julian erau deja acolo, stând fiecare pe câte o margine a patului, cu brațele încrucișate la piept.

— Cum se simte? a întrebat Mark, imediat ce Emma a închis ușa. Cristina, vreau să spun.

Avea o privire neliniștită. Julian părea indiferent, avea o expresie impenetrabilă și autocratică, ceea ce însemna că e furios.

— E supărată?

— Normal că e supărată, a spus Emma. Și cred că nu atât de mult fiindcă de câteva săptămâni era din nou iubitul ei, cât pentru faptul că se cunosc de atâta timp. Viețile lor au fost mereu împletite.

— Unde e acum? a întrebat Mark.

— O ajută pe Diana și pe ceilalți să pregătească dormitoarele pentru Centurioni, a spus Emma. N-ai zice că e ceva prea vesel să te plimbi cu cearșafuri și prosoape în brațe, dar ea a spus că o să se simtă bine.

— Pe Tărâmul Elfilor, l-aș fi provocat la duel pe Rosales pentru asta, a spus Mark. Și-a încălcat promisiunea, și încă o promisiune de iubire. L-aș înfrunta în luptă dacă ea ar vrea să mă bat pentru onoarea ei.

— Nicio șansă, a răspuns Emma. Cristina m-a pus să-i promit că n-o să-l ating nici măcar cu un deget, și presupun că asta e valabil și pentru voi.

— Prin urmare, spui că nu putem face nimic?

Mark s-a încruntat, ceea ce îl făcea să semene cu Julian. Amândoi aveau ceva în comun, s-a gândit Emma, chiar dacă unul era blond și altul brunet; în clipa asta se vedea mai bine ca oricând că sunt frați.

— Am putea să ajutăm la pregătirea dormitoarelor, ca să se ducă și ea la culcare, a spus Emma. Diego s-a încuiat cu Zara într-un birou, așa că nu se va întâlni cu el, dar puțină odihnă i-ar prinde bine Cristinei.

— O să ne răzbunăm pe Diego pregătindu-i prosoapele? a întrebat Julian.

— Propriu-zis, nu sunt prosoapele lui, a răspuns Emma. Sunt prosoapele prietenilor lui.

S-a îndreptat spre ușă și băieții au pornit după ea cam fără tragere de inimă. Era limpede că ei ar fi preferat o luptă pe viață și pe moarte decât să aranjeze camere pentru Centurioni. Nici Emma nu era încântată de asta. Julian se pricepea mai bine ca ea la spălat rufe și la pregătit paturi.

— Aș putea să am grijă de Tavvy, a sugerat ea.

Mark pornise înaintea ei pe hol, și ea a rămas alături de Julian.

— Doarme, a spus el.

Nu i-a spus cum își găsise timp să-l culce și pe Tavvy în toată nebunia asta. Așa era Julian. El găsea întotdeauna timp.

— Știi ce mi se pare mie ciudat?

— Ce? a întrebat Emma.

— Diego știa sigur că se va afla totul. Chiar dacă nu se aștepta ca Zara să vină în seara asta cu ceilalți Centurioni, toată lumea știa. Unul dintre ei ar fi spus sigur ceva de logodnica lui.

— Ai dreptate. Diego o fi necinstit, dar idiot nu e.

— Ai putea să-l rănești și altfel decât în bătaie, a spus Julian.

O spusese foarte încet, să-l audă doar ea; și era ceva întunecat în vocea lui, ceva care o făcea pe Emma să se înfioare. S-a întors să-i răspundă, dar a văzut-o pe Diana venind spre ei, cu o expresie pe care o are cineva care te prinde fofilându-te.

I-a trimis pe toți în diverse părți din Institut: pe Julian la mansardă, să vadă ce face Arthur, pe Mark la bucătărie, iar pe Emma în bibliotecă, să-i ajute pe gemeni la curățenie. Kit dispăruse.

— Nu a fugit, a informat-o Ty plin de solicitudine. Pur și simplu nu a vrut să facă paturi.

Până au terminat curățenia, până au stabilit care sunt dormitoarele Centurionilor și au făcut aranjamente pentru livrarea de alimente, s-a făcut târziu. Au trebuit să stabilească și patrulele care urmau să facă de serviciu în schimburi în noaptea aceea, ca să verifice dacă nu apar demoni acvatici.

Când era pe hol, în drum spre camera ei, Emma a observat o dâră de lumină sub ușa dormitorului lui Julian. De fapt, ușa era puțin întredeschisă și din cameră se auzea muzică.

Fără măcar să se gândească ce face, s-a trezit în fața ușii, cu mâna pregătită să bată. De fapt, chiar *bătuse*. A lăsat mâna jos, aproape șocată, dar el deja deschisese ușa.

Ea l-a privit, clipind des din ochi. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni vechi de pijama, avea un prosop pe umăr și o pensulă în mână. Era pătat de vopsea pe piept și pe păr.

Deși nu o atingea, ea era perfect conștientă de trupul lui, de căldura lui. De spiralele negre ale Peceților de pe pieptul lui, ca niște liane înfășurate pe o coloană. Unele dintre semne erau făcute chiar de ea, pe vremea când atingerea lui nu o făcea să-i tremure mâinile.

— Ai nevoie de ceva? a întrebat-o el. E târziu, și probabil că Mark te așteaptă.

— Mark?

Aproape uitase de Mark, pentru o clipă.

— Am văzut că s-a dus în camera ta.

Din pensulă se scurgeau stropi de vopsea pe jos. Emma vedea în spatele lui camera în care avea impresia că nu mai fusese de o veșnicie. Pe podea era întinsă o folie de plastic și pe perete erau culori proaspete, care indicau că Julian reface pictura care îi împodobea jumătate din cameră.

Își amintea când pictase asta, după ce se întorseseră din Idris. După Războiul Întunecat. Stătuseră în pat, treji, așa cum făceau adesea de când erau mici. Emma îi povestise că găsise în bibliotecă o carte cu povești, genul acela de cărți pe care mundanii le citeau cu sute de ani în urmă: cum erau ei sângeroși și criminali și triști. Îi povestise despre castelul Frumoasei Adormite, cum era el înconjurat de spini și cum se povestea că sute de prinți încercaseră să treacă de ghimpii aceia ca s-o salveze pe prințesă, dar toți muriseră sfâșiați de spini și din trupurile lor nu nu mai rămăseseră decât oasele albite de soare.

A doua zi Julian se apucase să-și picteze pereții: castelul și bariera de ghimpi, oasele albe și prințul cel trist, cu sabia care avea lama știrbită. Emma fusese impresionată de asta, chiar dacă fuseseră nevoiți să dioarmă o săptămână în camera ei, ca să se usuce vopseaua.

Nu îl întrebase niciodată de ce îl atrăgea așa de mult imaginea aceea, povestea în sine. Știuse întotdeauna că dacă ar vrea să-i spună, i-ar spune.

Emma și-a dres vocea.

— Ai spus că aș putea să-i fac rău lui Diego fără să-l ating. La ce te gândeai?

El și-a trecut mâna liberă prin păr. Părea răvășit — și era așa de frumos, încât o durea.

— Poate ar fi mai bine să nu-ți spun.

— A făcut-o pe Cristina să sufere, a spus Emma. Și am impresia că nici nu-i pasă.

El a ridicat mâna și și-a frecat ceafa. Mușchii pieptului și ai stomacului s-au întins în mișcarea aceea, și ea era perfect conștientă de textura pielii lui și își dorea cu disperare să poată întoarce cumva timpul înapoi și să fie din nou persoana care nu se face praf la vederea lui Julian, cel cu care crescuse și pe care îl văzuse pe jumătate dezbrăcat de un milion de ori.

— I-am văzut fața când a fugit Cristina, a spus el. Nu cred că trebuie să-ți faci griji că nu suferă. A pus mâna pe mânerul ușii și a adăugat: Nu poate nimeni să citească gândurile cuiva sau să-i cunoască toate motivațiile. Nici măcar tu, Emma.

Și i-a închis ușa în nas.

Mark se întinsese pe podea, lângă patul Emmei. Avea picioarele goale și era înfășurat pe jumătate în pătură.

Părea că doarme, ochii lui erau ca două semiluni umbroase pe pielea lui palidă, dar l-a deschis pe jumătate pe cel albastru când Emma a intrat în cameră.

— Sigur se simte bine?

— Cristina? Da. Emma s-a așezat lângă el pe podea, rezemată de tăblia patului. E nasol, dar o să-și revină.

— Cred că e greu, a spus el cu vocea răgușită de somn, s-o merite cineva.

— Îți place de ea, nu? l-a întrebat Emma.

El s-a întors pe o parte și s-a uitat la ea cu privirea aceea cercetătoare de elf care o făcea să se simtă ca și cum ar fi undeva, pe un câmp, privind vântul care răscolește iarba.

— Sigur că îmi place.

Emma detesta intensitatea din limbajul elfilor; pentru ei, „a plăcea pe cineva" nu exista, trăiau într-o lume unde iubeai sau urai, unde disprețuiai sau adorai.

— Inima ta simte ceva pentru ea, a spus ea.

Mark s-a ridicat în capul oaselor.

— Cred că ea nu... nu are aceleași sentimente față de mine.

— De ce nu? Sigur că nu e moartă după elfi, asta știi și tu. Dar pe tine te place...

— Este amabilă, blândă și are o inimă generoasă. Sensibilă, atentă, amabilă...

— Ai mai zis o dată „amabilă".

Mark s-a uitat urât la ea.

— Nu seamănă deloc cu mine.

— Nu trebuie să semănăm cu cineva ca să iubim persoana aia, a spus Emma. Uită-te la noi. Semănăm destul de bine, dar nu avem sentimente de-astea.

— Numai pentru că tu iubești pe altcineva.

Mark spusese asta degajat, dar Emma s-a uitat la el surprinsă. *Știe de Jules*, s-a gândit ea, panicată pentru o clipă, dar apoi și-a amintit despre minciuna cu Cameron.

— Ce păcat, nu? a spus ea încet, încercând să-și potolească bătăile inimii. Noi doi, împreună... ar fi fost simplu.

— Pasiunea nu e ceva simplu. Nici lipsa pasiunii.

Mark s-a rezemat de ea. Emma îi simțea umărul cald. Și-a amintit de sărutul lor, de degetele ei în părul lui fin. De trupul lui, sensibil și solid.

Dar deși a încercat să păstreze imaginea asta, ea s-a risipit precum nisipul care curge printre degete. Ca nisipul de pe plaja aceea unde a stat cu Julian, în singura lor noapte petrecută împreună.

— Pari întristată, a remarcat Mark. Îmi pare rău că ți-am vorbit despre iubire. I-a atins obrazul: Într-o altă viață, poate. Tu și cu mine.

Emma s-a rezemat cu capul de tăblia patului.

— Într-o altă viață.

6

AICI CĂLĂTORUL

CUM BUCĂTĂRIA ERA PREA MICĂ PENTRU A ÎNCĂPEA ACOLO LOCATARII Institutului plus douăzeci și ceva de Centurioni, micul dejun fusese așezat în sufragerie. Ochii acelor Blackthorni zugrăviți în tablouri se uitau la farfuriile cu ouă și bacon și la mormanele de pâine prăjită. Cristina s-a strecurat cu grijă prin mulțime, încercând să rămână neobservată. Se îndoia că ar fi coborât aici dacă nu ar fi simțit nevoia disperată de a bea o cafea.

S-a uitat după Mark și Emma, dar niciunul nu era acolo. Emma nu era o persoană matinală, iar Mark încă avea tendința de a fi nocturn. Julian venise și așeza masa cu expresia aceea amabilă și cumva degajată pe care o avea întotdeauna în fața străinilor.

E ciudat, s-a gândit ea, că a ajuns să-l cunoască destul de bine pe Julian ca să-și dea seama de asta. Aveau ceva în comun, ei doi, și anume că amândoi o iubeau pe Emma, dar îi despărțea faptul că ea știa ceva ce el nu credea că știe. Julian încerca să-și ascundă iubirea pentru Emma, iar Cristina încerca să ascundă faptul că știa asta. Ar fi vrut să-i poată spune că e alături de el, dar Julian ar fi fost îngrozit să...

— *Cristina.*

Era gata să scape ceașca din mână. Diego. Arăta groaznic, tras la față, cu cearcăne, ciufulit. Își pusese un echipament obișnuit și părea că-și pierduse insigna de Centurion.

A ridicat mâna spre el.

— *¡Aléjate de mí, Diego!*

— Te rog, ascultă-mă...

Cineva s-a apropiat de ei. Era spaniolul acela cu păr nisipiu, Manuel.

— Ai auzit ce a spus, i s-a adresat el în engleză lui Diego.

Momentan, nu se uita nimeni la ei, fiecare își vedea de conversația lui.

— Las-o în pace.

Cristina i-a întors spatele și a ieșit din cameră.

Mergea dreaptă. Refuza să-și mai grăbească pașii pentru cineva. Era o Rosales. Nu avea nevoia de mila niciunui Centurion.

A deschis ușa de la intrare și a coborât scările. Ar fi vrut ca Emma să fie trează. S-ar fi putut duce cu ea în sala de antrenamente ca să-și descarce acolo frustrările cu pumnii și picioarele.

A mers la întâmplare până când a fost gata să se lovească de trunchiul cocoșat al scorușului care nu se știe cum rezistase în iarba neîngrijită din fața Institutului. Fusese pus acolo de elfi — era copacul de biciuire, de pedeapsă. Rămăsese acolo și după ce se terminase pedeapsa, când ploaia spălase sângele Emmei de pe pietre și din iarbă.

— Cristina, *te rog!*

S-a răsucit brusc. Diego era acolo, se pare că nu luase în seamă sfatul lui Manuel. Chiar arăta groaznic. Cearcănele de sub ochi păreau tăiate în obraz.

Pe iarba asta o dusese în brațe cu doar două săptămâni în urmă, când fusese rănită. O ținuse strâns și îi șoptise întruna numele. Și în tot timpul ăsta el era logodit cu altcineva.

S-a rezemat de trunchiul copacului.

— Tu chiar nu înțelegi de ce nu vreau să te văd?

— Sigur că înțeleg, a spus el. Dar nu e ceea ce crezi.

— Serios? Adică *nu* ești logodit? Nu urmează să te căsătorești cu Zara?

— Este, într-adevăr, logodnica mea, a răspuns el. Dar, Cristina, e mult mai complicat decât pare.

— Nu văd ce poate fi atât de complicat.

— I-am scris. După ce ne-am împăcat noi. I-am spus că s-a terminat.

— Nu cred că a primit scrisoarea ta.

Diego și-a trecut mâna prin păr.

— Ba da, a primit-o. Mi-a spus că a citit-o și că a venit aici tocmai din cauza asta. Sincer, n-am crezut că va veni. Când am văzut că nu mi-a mai dat niciun semn, am crezut că s-a terminat. Am crezut că... am crezut că sunt liber.

— Deci ai rupt relația cu ea aseară?

El a ezitat, iar în clipa aceea de ezitare, toate gândurile care încă mai stăruiau în adâncul sufletului ei, toate speranțele că ar putea fi la mijloc o greșeală, toate s-au evaporat precum ceața la răsăritul soarelui.

— Nu, a răspuns el. Nu pot s-o fac.

— Dar tocmai mi-ai spus că ai făcut-o, prin scrisoare...

— Situația s-a schimbat, a spus el. Cristina, trebuie să mă crezi.

— Nu. Nu, n-am să te cred. Am crezut în tine, în ciuda celor auzite cu urechile mele. Nu știu dacă e ceva adevărat din ce mi-ai spus până acum. Nu știu dacă ce mi-ai spus despre Jaime e adevărat. Unde e?

Diego și-a lăsat mâinile să-i atârne pe lângă corp. Părea învins.

— Sunt lucruri pe care nu ți le pot spune. Aș vrea să mă crezi.

— Ce se întâmplă?

Vocea subțire și limpede a Zarei a răsunat în aerul uscat; se îndrepta spre ei, cu insigna de Centurion strălucind în soare.

Diego s-a uitat la ea cu o expresie îndurerată.

— Stăteam de vorbă cu Cristina.

— Asta văd și eu. Zara avea un zâmbet mic ce părea fixat acolo. I-a aruncat Cristinei o privire și i-a pus mâna pe umăr lui Diego. Hai înăuntru, i-a spus. Trebuie să stabilim sectoarele pe care le cercetăm azi. Tu cunoști zona asta bine. E timpul să dai o mână de ajutor. Tic-tac!

A bătut cu degetele în cadranul ceasului.

Diego s-a mai uitat o dată la Cristina, apoi s-a întors spre logodnica lui.

— Bine.

Cu o ultimă privire plină de superioritate, Zara l-a luat de mână pe Diego și aproape că l-a tras după ea în Institut. Cristina s-a uitat după ei, iar în stomac cafeaua pe care o băuse parcă se transformase în acid.

Spre dezamăgirea Emmei, Centurionii au refuzat să ia pe cineva din familia Blackthorn în misiunea lor de căutare a cadavrului lui Malcolm.

— Nu, mulțumim, a spus Zara, care părea că-și luase singură funcția de șef al Centurionilor. Noi suntem pregătiți pentru astfel de misiuni, iar prezența unor vânători de umbre cu mai puțină experiență nu ar face decât să ne distragă atenția.

Emma s-a uitat urât la Diego, care stătea lângă Zara. El și-a ferit privirea.

Aproape toată ziua au fost plecați, și s-au întors la cina pe care familia Blackthorn se chinuia s-o pregătească. Spaghete — o groază de spaghete.

— Mi-e dor de pizza vampirilor, a bombănit Emma, uitându-se cu ciudă la castronul imens de sos roșu.

Julian s-a strâmbat. Stătea în fața unei oale cu apă care fierbea, și aburii îi transformaseră părul în cârlionți umezi.

— Poate măcar ne spun și nouă dacă au descoperit ceva.

— Mă îndoiesc, a spus Ty, care se pregătea să pună masa.

Era o activitate care îi plăcuse întotdeauna; era încântat să așeze cu precizie fiecare tacâm, uneori repetând operațiunea. Livvy îl ajuta; Kit se făcuse nevăzut și nu știa nimeni unde e. Părea mai iritat ca toți de prezența Centurionilor. Emma nu putea să-l învinovățească — nici nu se obișnuise bine la Institut, când acesta fusese luat cu asalt de indivizii ăștia care se așteptau să fie serviți.

Ty avusese dreptate în mare parte. Cina a fost o întrunire mare și gălăgioasă; Zara a reușit cumva să se instaleze în capul mesei, luându-i locul Dianei, și le-a făcut rezumatul zilei — cercetaseră anumite sectoare din ocean, nu găsiseră nimic relevant, deși câteva urme de magie neagră indicau o zonă mai îndepărtată din ocean, unde trăiau demonii acvatici.

— Mâine o să investigăm, a spus ea, înfășurând elegant spaghetele pe furculiță.

— Cum faceți investigația? a întrebat Emma, a cărei curiozitate de a afla mai mult despre tehnicile avansate ale vânătorilor de umbre o făcea să treacă peste antipatia față de Zara.

La urma urmelor, cum spusese și Cristina, nu Zara era vinovată de situația asta, ci Diego.

— Aveți echipamente speciale?

— Din păcate, informațiile acestea sunt rezervate absolvenților Școlii de Solomonie, a spus Zara cu un zâmbet rece. Nu pot fi dezvăluite nici măcar celui *mai bun* vânător de umbre din generația sa.

Emma a roșit și s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Ce-ar vrea să însemne asta?

— Știi și tu ce spune lumea despre tine în Idris, a răspuns Zara. Avea un ton degajat, dar ochii ei căprui semănau cu niște pumnale. Că tu ești noul Jace Herondale.

— Dar vechiul Jace Herondale încă există, a spus Ty nedumerit.

— E doar o vorbă, i-a explicat Julian în șoaptă. Adică cineva e la fel de bun ca el.

În mod normal i-ar fi spus *O să-ți desenez, Ty.* Reprezentările vizuale ale unor expresii pe care Ty le considera confuze, precum „a muri de râs" sau „cea mai tare invenție de la pâinea feliată încoace" se concretizau în desene hilare făcute de Julian, cu note explicative care traduceau sensul corect al expresiilor.

Faptul că nu a spus asta a făcut-o pe Emma să se uite la el mai atent. Era puțin dat peste cap de prezența Centurionilor, și nu-l putea învinovăți pentru asta. Când Julian nu avea încredere în cineva, își activa toate instinctele de protejare: să ascundă pasiunea lui Livvy pentru computere, modul neobișnuit în care Ty procesa informațiile, filmele de groază care îi plăceau lui Dru. Lipsa de respect pentru reguli a Emmei.

Julian și-a ridicat paharul cu apă cu un zâmbet extraordinar de artificial.

— Nefilimii nu ar trebui să-și împărtășească informațiile? Ne luptăm cu aceiași demoni. Când un grup deține niște informații, nu cumva are un avantaj incorect?

— Nu neapărat, a intervenit Samantha Larkspear, sora geamănă a Centurionului pe care Emma îl cunoscuse cu o seară în urmă.

Pe el îl chema Dane; amândoi aveau fața îngustă, palidă și părul negru și drept.

— Nu toți sunt pregătiți să folosească o armă, iar o armă prost mânuită e o armă pierdută.

— Dar toată lumea poate să învețe, a replicat Mark.

— Atunci poate într-o zi te vei duce la Școala de Solomonie și vei învăța, a spus fata din Mumbai.

O chema Divya Joshi.

— E puțin probabil ca Școala de Solomonie să accepte pe cineva cu sânge de elf, a afirmat Zara.

— Conclavul este dogmatic, a zis Diego. E adevărat.

— Nu îmi place cuvântul „dogmatic", l-a contrazis Zara. Conclavul e conservator. El caută să restabilească limitele dintre repudiați și vânătorii de umbre. Amestecul duce la confuzie.

— Gândiți-vă doar la ce s-a întâmplat cu Alec Lightwood și Magnus Bane, a spus Samantha, fluturându-și furculița. Toată lumea știe că Magnus se folosește de influența pe care o are ca să-l determine pe Inchizitor să-i scape basma curată pe repudiați. Chiar și când sunt acuzați de crimă.

— Magnus n-ar face asta niciodată, a protestat Emma.

Renunțase să mai mănânce, deși murea de foame când se așezaseră la masă.

— Iar Inchizitorul nu îi judecă pe repudiați, îi judecă doar pe vânătorii de umbre, a adăugat Julian. Robert Lightwood n-ar putea „să-i scape basma curată" nici dacă ar vrea.

— În fine, a spus Jessica Beausejours, o fată Centurion cu un ușor accent francez și cu inele pe toate degetele. Alianța asta dintre repudiați și vânătorii de umbre va fi desființată foarte curând.

— N-o s-o desființeze nimeni, a contrazis-o Cristina.

Buzele ei păreau doar o linie.

— E doar un zvon.

— Apropo de zvonuri, a spus Samantha. Am auzit că Bane l-a păcălit pe Alec Lightwood și l-a făcut să se îndrăgostească de el folosindu-se de magie.

Ochii îi sclipeau, și părea că încă nu s-a decis dacă ideea asta o atrage sau o dezgustă.

— Nu e adevărat! s-a revoltat Emma, cu inima bubuindu-i. Asta e o minciună.

Manuel s-a uitat la ea cu o sprânceană ridicată. Dane a început să râdă.

— În cazul ăsta, mă întreb ce o să se întâmple când se va spulbera vraja, a spus el. Ar fi o veste proastă pentru repudiați dacă Inchizitorul n-ar mai fi așa de prietenos cu ei.

Ty părea uluit. Emma nu putea să-l condamne. Se părea că niciunuia din grupul Zarei nu-i păsa de adevăr.

— Nu ați auzit ce a spus Julian? a întrebat el. Inchizitorul nu se ocupă de cazurile de încălcare a Acordurilor de către repudiați. El nu judecă...

Livvy i-a pus mâna pe braț.

— Cu toții susținem Acordurile, a intervenit Manuel, rezemându-se de scaun.

— A fost o idee bună că s-au încheiat Acordurile, a spus Zara. Dar orice unealtă trebuie perfecționată. Acordurile trebuie să fie îmbunătățite. De exemplu, magicienii trebuie să se supună unor reguli. Sunt prea puternici și prea independenți. Tatăl meu vrea să propună Conclavului să se facă înregistrarea magicienilor. Toți magicienii să fie obligați să ofere Conclavului informațiile pe care le dețin și Conclavul să știe permanent unde sunt. Dacă planul acesta are succes, s-ar putea extinde regulile la toți repudiații. Nu le putem permite să facă ce vor și noi să nu știm. Uitați-vă ce s-a întâmplat cu Malcolm Fade.

— Zara, e ridicol ce spui, a intervenit Jon Cartwright, unul dintre Centurionii mai mari — de vreo douăzeci și doi de ani, presupunea Emma.

De vârsta lui Clary și Jace. Singurul lucru pe care îl știa Emma despre el era că avea o iubită care se numea Marisol.

— Vorbești ca vechii membri ai Consiliului, cărora le era frică de schimbare.

— Sunt de acord, a întărit Rayan. Noi suntem studenți și luptători, nu legiuitori. Orice vrea să facă tatăl tău nu e relevant pentru Școala de Solomonie.

Zara părea indignată.

— E doar un registru...

— Sunt singurul care a citit *X-Men* și înțelege de ce e asta o idee proastă? s-a auzit vocea lui Kit.

Emma nu avea idee când își făcuse apariția, dar iată că venise și acum învârtea încet pastele pe furculiță.

Zara s-a încruntat puțin, dar apoi s-a luminat.

— Tu ești Kit Herondale, a spus ea. Pierdutul Herondale.

— N-am știut că sunt pierdut, a răspuns Kit. Nu m-am *simțit* niciodată pierdut.

— Cred că e plăcut să afli dintr-odată că faci parte din familia Herondale, a continuat Zara.

Emma s-a abținut să-i spună că cineva care nu a știut prea multe lucruri despre vânătorii de umbre e la fel de plăcut impresionat să afle că face parte din familia Herondale ca și cum ar afla că e o specie nouă de melc.

— L-am întâlnit și eu o dată pe Jace Herondale, a adăugat Zara.

S-a uitat în jur, entuziasmată.

— Uau! a făcut Kit.

Chiar că *e* un Herondale, s-a gândit Emma. Reușea să pună într-un singur cuvânt toată indiferența și sarcasmul lui Jace.

— Pun pariu că abia aștepți să te duci la Academie, a spus Zara. Fiind un Herondale, sunt convinsă că vei excela acolo. Aș putea să-ți pun o vorbă bună.

Kit n-a răspuns. Diana și-a dres vocea.

— Deci, care sunt planurile pentru mâine, Zara, Diego? Institutul vă poate ajuta cu ceva?

— Acum, dacă ai deschis discuția, a răspuns Zara, ne-ați fi de mare folos...

Toată lumea, cu excepția lui Kit, a ascultat cu atenție.

— ...dacă ne-ați spăla echipamentul, cât suntem noi plecați. Apa oceanului deteriorează hainele foarte repede, ați observat și voi, nu?

Noaptea a venit brusc, odată cu umbrele deșertului, dar, în ciuda zgomotului liniștitor al valurilor care se auzea pe fereastră, Cristina nu putea să adoarmă.

O chinuiau amintirile legate de casa ei. Mama ei, verii ei. Mai mult, zilele pe care le petrecuse alături de Diego și de Jaime: își amintea de un weekend în care urmăriseră un demon prin orașul părăsit Guerrero Viejo. De locul acela care părea desprins dintr-un vis, cu case pe jumătate inundate, cu buruieni înalte, cu clădiri decolorate de apă. Se așezase cu Jaime pe o stâncă, sub cerul plin de stele, și își împărtășiseră dorințele cele mai fierbinți: ea își dorea să pună capăt Păcii Reci, el, să recapete onoarea familiei lui.

Exasperată, s-a dat jos din pat și a coborât scările cu o lampa-vrăjitoarei în mână. Scările erau întunecate și pustii, iar Cristina a reușit să ajungă la ușa din spatele Institutului fără să facă prea mult zgomot.

Luna strălucea peste mica suprafață de pământ unde era parcată mașina Institutului. În spate era o grădină în care niște statui de marmură contrastau izbitor cu nisipul deșertului.

Cristinei i s-a făcut dintr-odată dor de grădina cu trandafiri a mamei ei. De parfumul florilor, mai dulce decât aroma de salvie a deșertului; de mama ei care trecea printre tufele îngrijite. Cristina spunea în glumă că mama ei are sigur un magician care o ajută să țină tufele acelea pline de trandafiri chiar și în verile cele mai fierbinți.

S-a îndepărtat de casă, îndreptându-se spre pâlcul de cireși și arini. Când s-a apropiat, a văzut acolo o umbră și a înlemnit, pentru că și-a dat seama că nu-și luase la ea nicio armă. *Idioată*, și-a spus — deșertul era plin de pericole, nu neapărat supranaturale. Pumele, de exemplu, nu fac diferența între mundani și nefilimi.

Dar nu era o pumă. Umbra s-a apropiat; Cristina s-a încordat, și apoi s-a relaxat. Era Mark.

În lumina lunii, părul lui avea culoarea argintului. Era îmbrăcat în blugi și avea picioarele goale. Când a văzut-o, a părut uimit; apoi s-a îndreptat spre ea fără șovăire și i-a pus mâna pe obraz.

— Oare ești doar o fantezie a mea? a spus el. Mă gândeam la tine, și, iată, ești aici.

Era o replică în stilul lui, o exprimare francă a emoțiilor sale. Pentru că elfii nu pot să mintă, s-a gândit ea, iar el crescuse printre ei și învățase să vorbească despre iubire cu Kieran, învățase să iubească lângă el; Kieran era mândru și arogant, dar spunea întotdeauna adevărul. Elfii nu consideră că dacă spui adevărul ești slab și vulnerabil, așa cum cred oamenii.

Cristina s-a simțit mai curajoasă.

— Și eu mă gândeam la tine.

Mark și-a trecut ușor degetul pe obrazul ei. Palma lui era caldă și mângâietoare.

— Cum te gândeai la mine?

— Mă gândeam la expresia pe care o aveai la masă când Zara și prietenii ei vorbeau despre repudiați. La durerea ta...

El a râs fără veselie.

— Trebuia să mă aștept la asta. Dacă aș fi fost un vânător de umbre activ în ultimii cinci ani, probabil că aș fi fost mai obișnuit cu astfel de discuții.

— Te referi la Pacea Rece?

El a dat din cap.

— Când un guvern ia o asemenea decizie, toți cei care aveau deja idei preconcepute sunt încurajați să-și exprime ura. Și să-și închipuie că nu fac decât să exprime curajos ceea ce crede toată lumea.

— Mark...

— În mintea Zarei, eu sunt demn de ură, a spus Mark.

Ochii lui erau adumbriți.

— Sunt convins că tatăl ei face parte din grupul care vrea ca Helen să rămână prizonieră pe insula Wrangel.

— Se va întoarce și ea, a spus Cristina. Acum că tu ai venit acasă și ai luptat cu loialitate alături de vânătorii de umbre, cu siguranță îi vor da drumul.

Mark a clătinat din cap, dar nu a spus decât:

— Îmi pare rău pentru Diego.

Ea și-a pus mâna peste degetele lui ușoare și reci ca ramurile de salcie. Ar fi vrut să-l atingă mai mult, mai apăsat, să-i simtă pielea pe sub tricou, pielea de pe obrazul care n-a avut niciodată nevoie să fie ras.

— Nu, a spus ea. De fapt, nu-ți pare rău. Nu-i așa?

— Cristina, a răsuflat Mark, parcă neajutorat. Aș putea să...

Cristina a clătinat din cap — dacă l-ar fi lăsat să îi ceară asta, nu ar fi fost în stare să-l refuze.

— Nu se poate, a spus ea. Emma.

— Dar știi că nu e adevărat, a spus Mark. O iubesc pe Emma, dar nu așa.

— Dar e important ce face ea. S-a îndepărtat de el. Julian trebuie să creadă asta.

El s-a uitat nedumerit la ea, iar Cristina și-a amintit că el nu știa nimic. Nu știa de blestem, nu știa că Julian o iubea pe Emma și că Emma îl iubea pe Julian.

— Toată lumea trebuie să creadă. Și în plus, a adăugat ea, mai e și Kieran. Abia ai rupt relația cu el. Iar eu abia am rupt relația cu Diego.

El părea și mai nedumerit. Cristina presupunea că elfii nu împărtășeau ideile oamenilor că fiecare trebuie să aibă libertate și timp ca să-și revină după o despărțire.

Și poate că erau niște idei stupide. Poate iubirea era iubire și trebuia să iubești atunci când ai ocazia. În mod sigur trupul ei îi striga minții să tacă: voia să-l îmbrățișeze, să se lipească de el, să-i simtă pieptul respirând pe pieptul ei.

Din întuneric a răsunat ceva. Părea că se rupsese o creangă imensă, care apoi era târâtă încet pe jos. Cristina s-a răsucit repede, pregătită să-și scoată briceagul. Dar briceagul ei era pe noptieră.

— Crezi că e patrula nocturnă a Centurionilor? l-a întrebat ea în șoaptă.

Și el scruta întunericul cu ochii mijiți.

— Nu. Nu a fost un zgomot omenesc. A scos din buzunar două pumnale serafice și i-a dat și ei unul, adăugând: Nu a fost nici animal.

Greutatea pumnalului din mâna Cristinei era familiară și liniștitoare. După o clipă în care și-a desenat runa Vederii de Noapte, l-a urmat pe Mark în întunericul deșertului.

Kit a deschis puțin ușa de la dormitor și s-a uitat pe hol.

Era pustiu. Ty nu mai stătea în fața ușii lui, citind sau întins cu căștile pe urechi. Pe sub celelalte uși nu se zărea lumină. Nu se vedea decât lumina difuză a plafonierelor.

Aproape că se aștepta să se declanșeze vreo alarmă când s-a strecurat pe coridor și a ieșit pe ușa din față a Institutului, să țiuie ceva sau să se lumineze casa. Dar nu s-a auzit nimic — doar scârțâitul ușii când a deschis-o și a închis-o în urma lui.

Era afară, pe veranda din capătul scărilor care duceau spre iarba vestedă din fața Institutului și mai departe, spre șoseaua care ajungea la autostradă. Faleza de la malul apei era scăldată în lumina lunii și strălucea argintiu și negru, iar pe ocean era desenată o cărare albă.

E frumos aici, s-a gândit Kit, punându-și rucsacul pe umăr. Dar nu destul de frumos ca să rămână. Nu aveai cum să renunți la libertate pentru o priveliște frumoasă.

A început să coboare scările. După ce a făcut primul pas, piciorul i-a zburat în sus, iar el a fost tras în spate. Rucsacul a zburat și el. O mână îl ținea strâns de umăr; Kit s-a zbătut să scape, gata să cadă pe scări, și unul dintre brațe s-a lovit de ceva solid. A auzit un icnet înfundat — abia dacă se vedea o siluetă, o umbră printre umbre care se aplecase deasupra lui, acoperind lumina lunii.

În clipa următoare se rostogoleau amândoi pe scări, Kit aluneca pe spate, iar umbra întunecată peste el. A simțit atingerea unor genunchi și coate ascuțite, și în clipa următoare s-a aprins o lumină: o chestie de-aia idioată de piatră pe care ei o numeau lampa-vrăjitoarei.

— Kit, s-a auzit o voce deasupra lui — vocea lui Tiberius. Nu te mai agita!

Ty și-a scuturat capul, ca să-și dea părul de pe față. Stătea în genunchi pe Kit, fix pe plexul solar, ceea ce făcea respirația dificilă, îmbrăcat în negru ca toți vânătorii de umbre care se duc la luptă. Numai fața și mâinile se vedeau foarte albe în întuneric.

— Voiai să fugi? l-a întrebat el.

— Voiam să mă plimb, a răspuns Kit.

— Nu, minți, a spus Ty, cu ochii la rucsacul lui Kit. Voiai să fugi.

Kit a oftat și și-a lăsat capul pe spate cu o bufnitură.

— Ce-ți pasă ție ce fac eu?

— Sunt vânător de umbre. Noi ajutăm oamenii.

— Acum *tu* minți, a spus Kit, cu convingere.

Ty a zâmbit. Era un zâmbet sincer, genul acela de zâmbet care luminează toată fața, și zâmbetul lui l-a făcut pe Kit să-și amintească de prima lor întâlnire. Atunci nu se suise așa pe el, dar îi ținuse un pumnal la gât.

Kit îl privise atunci și se gândise, uitând de pumnal: *Frumos.*

Frumos așa cum erau vânătorii de umbre, ca lumina lunii care se reflectă într-un ciob de sticlă: frumoși și mortali. Ființe frumoase și

crude, atât de crude cum numai cei care sunt convinși de justețea cauzei lor pot să fie.

— Am nevoie de tine, i-a spus Ty. Probabil că ești surprins să auzi asta.

— Sunt, a confirmat Kit.

Se întreba dacă o să vină și ceilalți. Nu auzea nici pași, nici voci.

— Ce s-a întâmplat cu patrula de noapte? a întrebat Kit.

— Probabil e la un kilometru de noi, a spus Ty. Treaba ei e să împiedice demonii să se apropie de Institut, nu să te împiedice pe tine să fugi. Acum, vrei sau nu să afli de ce am nevoie de tine?

Kit era curios, deși n-ar fi vrut. S-a proptit în coate și a dat din cap. Ty stătea pe el așa de degajat, de parcă ar fi stat pe canapea, dar cu degetele — lungi și rapide, experte în mânuirea cuțitului, și-a amintit Kit — scotocea pe la centura cu arme.

— Ești un infractor, a spus Ty. Tatăl tău a fost un escroc și tu ai vrut să fii la fel ca el. Probabil că rucsacul tău e plin de lucruri pe care le-ai furat din Institut.

— E... — a început Kit, dar s-a oprit când a văzut că Ty întinde mâna și trage fermoarul rucsacului, dând la iveală în lumina lunii colecția de pumnale, boxuri, teci, sfeșnice și toate cele furate — ... posibil, a încheiat el. Ce treabă ai tu cu asta, până la urmă? Niciunul nu-ți aparține.

— Eu vreau să rezolv mistere, a spus Ty. Să fiu detectiv. Dar se pare că nimeni de aici nu e interesat de asta.

— Păi n-ați prins voi de curând un criminal?

— Malcolm ne-a trimis un bilet, i-a explicat Ty cu o voce tristă, ca și cum ar fi fost dezamăgit că Malcolm l-a împiedicat să dezlege misterul cu mărturisirea lui. Și pe urmă, a *recunoscut* ce a făcut.

— Asta scurtează mult lista de suspecți, a spus Kit. Uite, dacă ai nevoie de mine ca să mă arestezi pentru distracția ta, cred că trebuie să-ți spun că e genul ăla de lucruri pe care nu poți să-l faci decât o dată.

— Nu vreau să te arestez. Vreau un partener. Pe cineva care se pricepe la infracțiuni și la oamenii care le comit și care să mă ajute.

În capul lui Kit parcă s-a aprins un bec.

— Vrei un... stai așa, tu ai dormit la ușa mea fiindcă voiai un soi de Watson pentru jocul tău de-a Sherlock Holmes?

Ochii lui Ty s-au luminat. Se mișcau și acum încontinuu pe Kit, ca și cum l-ar fi citit sau l-ar fi examinat, fără să se uite în ochii lui, dar asta nu îi făcea mai puțin luminoși.

— Ai auzit de ei?

Toată lumea a auzit de ei, a vrut să spună Kit, dar în loc de asta a spus:

— Nu am de gând să fac pe Watson pentru nimeni. Nu vreau să dezleg mistere. Nu mă interesează crimele. Nu mă interesează dacă se comit sau nu crime...

— Dar nu le considera crime. Consideră-le mistere. În plus, ce altceva o să faci? Să fugi? Și unde să te duci?

— Nu mă interesează...

— Ba te interesează, l-a contrazis Ty. Vrei să trăiești. La fel ca toată lumea. Doar că nu vrei să te simți prins în capcană, asta-i tot.

A lăsat capul pe o parte, iar ochii lui păreau albi și adânci în lumina lămpii-vrăjitoarei. Luna intrase în nori și ea era singura sursă de lumină.

— De unde ai știut că o să vreau să fug în seara asta?

— Pentru că începuseși să te obișnuiești aici, a spus Ty. Te obișnuiseși cu noi. Dar Centurionii nu-ți plac. Livvy a observat asta prima. Și după ce ți-a spus în seara asta Zara despre Academie, probabil că ai simțit că nu o să ai niciun cuvânt de spus în privința vieții tale.

Era adevărat, incredibil de adevărat. Kit nici nu găsea cuvinte să spună cum se simțise în seara aceea la masă. Ca și cum, dacă devenea vânător de umbre, era băgat într-o mașină care-l toca bine și scotea din el un Centurion.

— Mă uit la ei, a spus el, și mă gândesc că mi-ar fi imposibil să fiu așa, iar lor nu le plac cei care sunt diferiți.

— Nu ești obligat să te duci la Academie, a spus Ty. Poți să stai cu noi cât vrei tu.

Kit se îndoia că Ty are autoritatea de a face o promisiune ca asta, dar oricum aprecia ce îi spunea.

— Cât te ajut pe tine să rezolvi mistere, a spus el. Cam câte mistere ai de rezolvat, sau trebuie să aștept până când o mai ia razna vreun magician?

Ty s-a rezemat de un stâlp. Mâinile lui se mișcau ca niște fluturi de noapte.

— De fapt, chiar și acum se întâmplă ceva misterios.

Kit era intrigat, deși n-ar fi vrut.

— Ce anume?

— Eu cred că ei nu au venit aici cu misiunea pe care pretind că o au. Eu cred că pun la cale ceva, a spus Ty. Și în mod sigur ne mint.

— Cine minte?

Ochii lui Ty au strălucit.

— Centurionii, evident.

A doua zi era teribil de cald, una dintre acele zile rare când aerul pare să nu se miște, iar apropierea oceanului nu oferă nicio răcoare. Târziu, când Emma a coborât în sufragerie la micul dejun, ventilatoarele de plafon pe care le foloseau așa de rar se învârteau cu viteză maximă.

— Era un demon de nisip? o întreba Dane Larkspear pe Cristina. Demonii akvan și iblis se întâlnesc adesea în deșert.

— Știm și noi asta, a spus Julian. Mark v-a spus deja că era un demon acvatic.

— A luat-o la fugă chiar în clipa în care l-am prins în lumina lămpii-vrăjtoarei, a spus Mark. Dar a lăsat în urmă miros de apă de mare și nisip ud.

— Nu-mi vine să cred că nu există protecții magice de perimetru, a spus Zara. De ce nu s-a ocupat nimeni de asta? Va trebui să-i cer domnului Blackthorn să...

— Protecțiile magice de perimetru nu au reușit să-l țină la distanță pe Sebastian Morgenstern, a spus Diana. De atunci nu au mai fost folosite. Rareori sunt eficiente.

Din vocea ei se simțea că se abține cu greu să-și păstreze calmul. Emma nu putea s-o condamne pentru asta.

Zara s-a uitat la ea cu un fel de milă superioară.

— Ei bine, dat fiind că sunt atâția demoni care ies pe uscat... și care nu ar fi ieșit dacă n-ar fi fost cadavrul lui Malcolm Fade pe undeva pe acolo, să știți... eu cred că sunt invocați. Nu sunteți de aceeași părere?

S-au auzit murmure de aprobare: se părea că toți Centurionii, mai puțin Diego, Jon și Rayan, erau de acord cu ea. În timp ce se făceau planuri pentru instalarea protecțiilor magice în acea dimineață, Emma a încercat să-i prindă privirea lui Julian, ca să-i arate că-i împărtășește iritarea, dar el se uita la Mark și Cristina.

— Dar voi ce făceați aseară acolo afară?

— Nu puteam să dormim, a spus Mark. Ne-am întâlnit din întâmplare.

Zara a zâmbit.

— Sigur că da.

S-a întors și i-a spus ceva la ureche Samanthei. Amândouă au început să chicotească.

Cristina a roșit, furioasă. Emma a văzut că Julian își încleștează mâna pe furculiță. Apoi a lăsat-o încet lângă farfurie.

Emma și-a mușcat buzele. Dacă Mark și Cristina voiau să fie împreună, ea le-ar fi dat binecuvântarea. Ar fi putut să pună în scenă un soi de despărțire de Mark; „relația" lor deja își atinsese scopul. Julian aproape că nu mai suporta s-o privească, și doar asta urmărise ea, nu?

Dar nu părea prea încântat de ideea că relația ei cu Mark s-a terminat. Chiar deloc. Dacă la asta se gândea. Era o vreme când ea putea spune oricând la ce se gândește Julian. Acum nu putea să-i citească decât gândurile superficiale: sentimentele lui adevărate îi rămâneau ascunse.

Diego s-a uitat la Mark, apoi la Cristina, după care și-a împins în spate scaunul. A ieșit din cameră. După o clipă, Emma a lăsat șervețelul din mână și s-a dus după el.

El ajunsese rapid la ușa din spate și ieșise în parcare, fără să-și dea seama că ea vine după el — semn clar că era supărat, având în vedere nivelul lui de pregătire.

S-a întors spre ea s-o înfrunte, cu ochii negri fulgerând.

— Emma, a spus el. Știu că vrei să te certi cu mine. Că ai vrut asta de câteva zile. Dar acum nu e momentul potrivit.

— Și care ar fi momentul potrivit? Vrei să-l notezi în calendarul tău la rubrica „Nu se va întâmpla niciodată"? Emma a ridicat o sprânceană. Așa m-am gândit și eu. Hai cu mine!

A pornit pe lângă Institut și Diego a urmat-o cam fără voie. Au ajuns într-un loc unde era un mic dâmb de pământ printre cactuși, un loc pe care Emma îl cunoștea bine.

— Stai acolo, i-a făcut ea semn cu mâna.

El s-a uitat la ea nedumerit.

— Ca să nu fii văzut de la geam, i-a explicat ea, iar el a făcut morocănos ce i-a spus, încrucișându-și brațele la pieptul musculos.

— Emma. Tu nu înțelegi și nici n-ai cum să înțelegi, iar eu nu pot să-ți explic...

— Bineînțeles că nu poți, a spus ea. Uite, eu n-am fost întotdeauna cel mai mare fan al tău, dar aveam o părere mai bună despre tine.

Pe fața lui a tresărit un mușchi. Fălcile îi erau încleștate.

— Cum ți-am spus. Tu nu poți înțelege, iar eu nu-ți pot explica.

— Ar fi fost o chestie dacă era doar duplicitatea ta, pe care oricum o consider dezgustătoare, dar... Zara? Din cauza ta e aici. Tu *știi* că nu suntem... Tu știi că Julian trebuie să fie atent.

— N-ar trebui să-și facă prea multe griji, a spus Diego calm. Zara nu e interesată decât de situații din care ar putea să profite. Nu cred că o interesează secretele lui Arthur, vrea doar să se remarce în Conclav prin succesul misiunii.

— E ușor pentru tine să presupui asta.

— Tot ce fac eu are o motivație, Emma. Poate Cristina nu cunoaște acum această motivație, dar o va afla într-o bună zi.

— Diego, *toată lumea* are motivație pentru ceea ce face. Și *Malcolm* avea o motivație.

Buzele lui Diego s-au strâns într-o linie subțire.

— Nu mă compara pe mine cu Malcolm Fade.

— Pentru că era magician?

Vocea Emmei era joasă și amenințătoare.

— Pentru că și tu gândești la fel ca logodnica ta? Despre Pacea Rece? Despre magicieni și elfi? Despre *Mark*?

— Pentru că a fost un asasin, a spus Diego printre dinți. Indiferent ce crezi tu despre mine, Emma, să știi că nu sunt un bigot insensibil. Nu cred că repudiații ne sunt inferiori, sau că trebuie să fie înregistrați ori torturați...

— Dar recunoști că Zara așa crede.

— Eu nu i-am spus nimic.

— Poate acum poți înțelege de ce mă mir cum de ai preferat-o pe ea în locul Cristinei.

Diego s-a încordat... și a început să țipe. Emma uitase cât de repede putea să se miște, cu tot gabaritul lui: a făcut un salt în spate, înjurând și bătând din picior. S-a descălțat, gemând de durere. Pe glezna lui defilau coloane de furnici care urcau în sus pe picior.

— Vai de mine! a făcut Emma. Probabil că te-ai așezat pe un mușuroi de furnici roșii. Din greșeală, știi.

Diego lovea cu palma furnicile, înjurând mereu. În mișcarea lui, dărâmase partea de sus a mușuroiului și acum furnicile ieșeau în valuri.

Emma s-a dat un pas înapoi.

— Nu te speria. Nu sunt veninoase.

— M-ai păcălit să stau pe un mușuroi de furnici?

Se încălțase la loc, dar Emma știa că va avea mâncărimi zile în șir, dacă nu folosea o *iratze*.

— Cristina m-a pus să-i promit că nu te ating, așa că am fost nevoită să fiu creativă, a spus Emma. Nu trebuia s-o minți pe prietena mea cea mai bună. *Desgraciado mentiroso.*

El s-a holbat la ea.

Emma a oftat.

— Sper că înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă. N-aș vrea să-ți fi spus ceva gen „bidon turtit".

— Nu, a spus el. Spre mirarea ei, părea cumva amuzat. Înseamnă exact ce credeai tu că înseamnă.

— Perfect.

A pornit înapoi spre casă. Se îndepărtase destul de mult când a auzit că o strigă. S-a întors și l-a văzut în același loc, aparent insensibil la furnici sau la soarele fierbinte care îi bătea pe umeri.

— Crede-mă, Emma, a spus el destul de tare ca ea să audă, nimeni nu mă urăște în clipa asta mai mult ca mine.

— Chiar *crezi* asta? l-a întrebat ea.

Nu a strigat, dar știa că el o s-o audă. S-a uitat la ea lung, fără să spună nimic, iar Emma s-a întors și a plecat.

*

Ziua a rămas caniculară până spre apus, când deasupra oaceanului s-au adunat nori de furtună. Centurionii plecaseră înainte de prânz, iar Emma se uita îngrijorată pe geam la soarele care fusese acoperit de o masă de nori negri și la cerul brăzdat de fulgere.

— Crezi că pățesc ceva? a întrebat-o Dru, strângând agitată în palmă mânerul pumnalului. Nu s-au dus cu barca? Pare o furtună mare.

— Nu știm *ce* fac ei, a spus Emma.

Era gata să adauge că, din cauza plăcerii snoabe a Centurionilor de a-și ascunde activitatea în fața vânătorilor de umbre de la Institut, ar fi foarte dificil să pornească într-o misiune de salvare, dacă într-adevăr s-ar întâmpla ceva, dar a văzut fața lui Dru și nu a mai spus asta. Dru îl considera pe Diego un erou și îl venera; probabil că și acum îl simpatiza, după toate cele întâmplate.

Emma s-a simțit o secundă vinovată de faza cu furnicile.

— O să se descurce, i-a răspuns Emma, încurajator. Centurionii sunt foarte prudenți.

Livvy a chemat-o pe Dru să se antreneze cu ea, și Dru s-a dus spre salteaua pe care stăteau Ty, Kit și Livvy. Reușiseră cumva să-l convingă pe Kit să-și pună echipamentul de antrenament. Arăta ca un Jace în miniatură, cu buclele lui blonde și cu pomeții lui ascuțiți, s-a gândit Emma amuzată.

În spatele lor, Diana îi arăta lui Mark o poziție de luptă. Emma a clipit nedumerită — cu o clipă în urmă era și Julian acolo. Era sigură.

— S-a dus să vadă ce face unchiul vostru, a spus Cristina. Zicea că nu-i place când e furtună.

— Nu, lui Tavvy nu-i place...

Emma n-a mai continuat. Tavvy stătea într-un colț al sălii și citea. Și-a amintit de felul în care Julian dispărea când era furtună, spunând că lui Tavvy îi era frică.

Și-a pus Cortana în teacă.

— Mă întorc.

Cristina s-a uitat nedumerită după ea. Se părea că nimeni nu observase că a ieșit din sală pe hol. Pe ferestrele imense de pe coridor se strecura o lumină cenușie, cu tentă argintie.

A ajuns la scara care ducea spre mansardă și a urcat în fugă scările; cu toate că nu s-a obosit să-și ascundă zgomotul pașilor, se părea că nici Arthur, nici Julian nu au observat că a intrat în cameră. Ferestrele erau încuiate bine și acoperite cu hârtie, mai puțin una aflată deasupra biroului lui Arthur. Hârtia de acolo fusese ruptă și pe geam se vedeau norii care alergau pe cer, se ciocneau și se desfăceau ca niște gheme rotunde, negre și cenușii.

Pe nenumăratele mese de lucru ale lui Arthur erau tăvi cu mâncare neatinsă. În cameră mirosea a putred și a mucegai. Emma a înghițit în sec și s-a gândit că poate n-ar fi trebuit să vină.

Arthur era prăbușit pe scaunul lui, cu părul neîngrijit căzut pe ochi.

— Vreau să plece, spunea el. Nu-mi place să fie aici.

— Știu.

Julian vorbise cu o blândețe care pe Emma a surprins-o. Cum putea să nu fie furios? Ea era — era furioasă pe toate lucrurile care îl forțaseră pe Julian să se maturizeze prea repede. Care îl privaseră de copilărie. Cum putea el să se uite la Arthur fără să se gândească la asta?

— Și eu vreau să plece, dar nu am cum să-i gonesc. Trebuie să avem răbdare.

— Am nevoie de doctoria mea, a șoptit Arthur. Unde e Malcolm?

Emma s-a înfiorat văzând chipul lui Julian, și în clipa aceea a părut și Arthur s-o observe. A ridicat ochii și privirea i s-a fixat asupra ei... nu, nu asupra ei. Asupra sabiei.

— Cortana, a spus el. Făcută de Wayland Fierarul, legendarul creator al săbiilor Excalibur și Durendal. Se spune că ea îl alege pe cel care o poartă. Când Ogier a ridicat-o ca să-l lovească pe fiul lui Carol cel Mare pe câmpul de luptă, a venit un înger care i-a frânt sabia și i-a spus: „Mila este mai bună ca răzbunarea."

Emma s-a uitat la Julian. În mansardă era lumină slabă, dar tot putea să-i vadă pumnii strânși. Oare era supărat că venise după el?

— Dar Cortana nu a fost niciodată frântă, a remarcat ea.

— E doar o poveste, a liniștit-o Julian.

— Există adevăr în povești, a spus Arthur. Există adevăr în picturile tale, băiete, cum este într-un apus de soare sau într-un text de Homer.

Ficțiunea e adevăr, chiar dacă nu e realitate. Dacă vei crede doar în fapte și vei uita de povești, creierul tău va trăi, dar inima ta va muri.

— Înțeleg, unchiule. Julian părea obosit. Mă întorc mai târziu. Te rog, mănâncă ceva. Bine?

Arthur și-a rezemat fața în palme și a clătinat din cap. Julian a pornit spre ușă; pe la jumătatea drumului, a luat-o pe Emma de mână și a tras-o după el.

Nu a tras-o cu forță, dar ea l-a urmat, șocată pur și simplu de senzația pe care i-a dat-o mâna lui. În ultimul timp nu o mai atingea decât când îi desena rune, și îi lipseau enorm atingerile acelea prietenești cu care se obișnuise atâția ani: o mângâiere pe braț, o bătaie ușoară pe umăr. Modul lor secret de comunicare, desenând cu degetul cuvinte pe pielea celuilalt, cuvinte mute și invizibile pentru ceilalți.

Parcă trecuse o veșnicie. Iar acum, din punctul acela de contact se împrăștiau scântei pe tot brațul, se simțea încinsă, tulburată și confuză. Când au ieșit pe ușa de la intrare, degetele lui i-au cuprins încheietura.

După ce ușa s-a închis în urma lor, i-a dat drumul la mână și s-a întors cu fața spre ea. Emma avea senzația că aerul s-a făcut greu și dens, apăsându-i pieptul. Autostrada era ascunsă în ceață. Vedea valurile mari și cenușii spărgându-se la mal; de unde era ea, valurile acelea semănau cu spinarea unei balene. Vedea luna, care se chinuia să iasă din nori.

Julian respira greu, ca și cum ar fi alergat câțiva kilometri. Umezeala din aer îi lipise tricoul de piept. S-a rezemat de peretele Institutului.

— De ce ai venit în mansardă? a întrebat-o.

— Îmi pare rău.

Îi vorbise scorțos. Nu-i plăcea să fie așa cu Julian. Rareori avuseseră vreo ceartă care să nu se termine cu o scuză sinceră sau cu o glumă. *Am avut senzația că ai nevoie de mine, și nu puteam să nu vin.*

— Înțeleg dacă te-ai supărat...

— Nu m-am supărat.

Un fulger a luminat deasupra apei, albind cerul pentru o clipă.

— Tocmai asta mă termină, că nici nu pot să mă supăr, nu-i așa? Mark nu știe nimic de noi doi, nu vrea să mă rănească și n-are nicio vină. Iar tu... tu ai făcut ce trebuia. Nu pot să te urăsc pentru asta.

S-a dezlipit de perete și a făcut agitat câțiva pași. Se părea că toată energia furtunii se descarcă din corpul lui.

— Dar nu pot să suport. Ce să mă fac, Emma? Și-a trecut mâinile prin păr; din cauza umezelii, cârlionții i se lipeau de degete. Nu putem să trăim așa.

— Știu, a spus ea. O să plec. Mai sunt doar câteva luni. O să împlinesc optsprezece ani. O să ne facem anul de călătorie separat. Vom uita.

— Oare?

Gura lui s-a crispat într-un zâmbet imposibil.

— Trebuie, a spus Emma.

A început să tremure; era frig și norii alergau pe cer ca fumul unui cer ars.

— N-ar fi trebuit să te ating, a spus el. Se apropiase mai mult de ea, sau poate ea se apropiase de el, cu dorința de a-i lua mâinile în mâinile ei, așa cum făcea mereu. Niciodată nu am crezut că ceea ce avem se poate strica așa de ușor.

— Nu s-a stricat nimic, a șoptit ea. Am făcut o greșeală, dar faptul că am fost împreună nu e o greșeală.

— Cei mai mulți oameni ajung să greșească, Emma. Dar asta nu trebuie neapărat să le distrugă viața.

Ea a închis ochii, dar și așa îl vedea. Îl simțea, la numai câțiva centimetri de ea, îi simțea căldura, aroma de cuișoare care venea din hainele și din părul lui. Asta o înnebunea și genunchii îi tremurau ca și cum abia s-ar fi dat jos dintr-un carusel amețitor.

— Viețile noastre nu sunt distruse.

Brațele lui au cuprins-o. Pentru o clipă, a vrut să-i opună rezistență, dar era așa de obosită — așa de obosită să se lupte cu sentimentele ei. Nu mai crezuse că va mai avea vreodată asta, că Julian va mai fi vreodată în brațele ei, cu trupul lui neted și musculos și încordat, cu mâinile lui puternice de pictor mângâindu-i spatele, cu degetele care desenau litere și cuvinte pe pielea ei.

S-U-N-T-D-I-S-T-R-U-S.

A deschis ochii, îngrozită. Fața lui era așa de aproape, încât parcă o vedea prin ceață, ca lumini și umbre.

— Emma, a spus el, și brațele lui au strâns-o mai tare, mai aproape.

Și apoi a sărutat-o; amândoi s-au sărutat. Ea îl trăgea mai aproape; el își lipea corpul de corpul ei, toate curbele și toate adânciturile, toți mușchii și toate moliciunile. Își lipise gura întredeschisă de buzele ei și limba lui le mângâia încet.

În jurul lor a bubuit un tunet, iar în munți a lovit un fulger care a adus o fierbințeală uscată sub pleoapele ei.

A deschis gura și și-a lipit buzele de buzele lui, ținându-l strâns pe după gât. Avea gust de foc și de condimente. El o mângâia pe mijloc, pe șolduri. O trăgea mai aproape de el. Avea un fel de geamăt adânc în gât, care exprima dorință și teamă.

I s-a părut că durează o veșnicie. I s-a părut că durează doar o clipă. Mâinile lui se plimbau pe umerii ei, pe arcuirea coastelor, degetele lui i se strângeau pe șolduri. A ridicat-o și a lipit-o de el ca și cum amândoi și-ar putea completa perfect spațiile goale, apoi a început să vorbească repede, frenetic.

— Emma... am nevoie de tine, mă gândesc la tine mereu, mereu, îmi doream să fii cu mine acolo, în mansardă, și apoi m-am întors și tu erai acolo, de parcă m-ai auzit, de parcă ești întotdeauna lângă mine atunci când am nevoie de tine...

Fulgerul a căzut din nou, luminând universul: Emma și-a văzut mâinile pe marginea tricoului lui... ce naiba are de gând, să se dezbrace amândoi pe veranda din fața Institutului? A revenit la realitate; s-a îndepărtat de el, cu inima bubuindu-i în piept.

— Em?

S-a uitat la ea, ametit, cu privirea somnoroasă, fierbinte și plin de dorință. Ea a înghițit în sec. Dar cuvintele lui îi mai răsunau și acum în minte: el voise ca ea să fie acolo și ea venise ca și cum l-ar fi auzit — *simțise* dorința lui, o știuse și nu putuse să se oprească.

În toate săptămânile astea ea își repetase întruna că legătura lor de *parabatai* slăbise, iar acum el îi spunea că, practic, își citeau gândurile.

— Mark, a spus ea, și nu a fost doar un cuvânt, a fost Cuvântul, acel cuvânt care le amintea brutal de realitate.

Aerul lui visător a dispărut; s-a albit la față, îngrozit. A ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut să spună ceva — să explice, să se scuze — și cerul a părut că se rupe în două.

Amândoi s-au întors să se uite la norii care se desfăcuseră chiar deasupra lor. În aer a crescut o umbră, care devenea tot mai întunecată pe măsură ce se apropia: silueta unui om masiv, înfășurat în armură, călărind un cal pestriț, cu ochi roșii și plin de spume — negru-cenușiu, la fel ca norii de furtună de deasupra lor.

Julian a făcut o mișcare, ca și cum ar fi vrut să o împingă pe Emma în spatele lui, dar ea nu s-a clintit. Rămăsese cu ochii la calul acela care s-a oprit nechezând și lovind cu copita în pământ în fața treptelor Institutului. Bărbatul a ridicat ochii spre ei.

Ochii lui, la fel ca ochii lui Mark, aveau culori diferite, unul era negru și celălalt albastru. Chipul lui era teribil de cunoscut. Era Gwyn ap Nudd, stăpânul și căpetenia Vânătorii Sălbatice. Și nu părea deloc încântat.

7

ÎN MĂRI CE N-AU UN SINGUR ȚĂRM

PÂNĂ SĂ APUCE EMMA SAU JULIAN SĂ SPUNĂ CEVA, UȘA DIN FAȚA Institutului s-a dat de perete. În cadrul ei a apărut Diana, cu Mark în urma ei, îmbrăcat și acum în haine de antrenament. Diana era într-un costum alb și arăta frumoasă și formidabilă ca întotdeauna.

Când Mark a apărut în capul scărilor, calul înalt și pestriț al lui Gwyn s-a dat înapoi. Mark a părut mai mult decât surprins când i-a zărit pe Emma și pe Julian. Emma simțea că îi iau foc obrajii, dar Julian părea absolut liniștit și calm, cum era de obicei.

Li s-au alăturat și ei Dianei și lui Mark, în capul scărilor. Cei patru vânători de umbre s-au uitat în jos la Vânător — ochii calului său erau roșii ca sângele, ca și armura lui Gwyn, din piele groasă sângerie, zgâriată din loc în loc, cu urme de gheare sau de arme.

— Din cauza Păcii Reci, nu pot să-ți urez bun-venit, a rostit Diana. De ce ești aici, Vânătorule Gwyn?

Ochii bătrâni ai lui Gwyn au măsurat-o pe Diana din cap până în picioare; nu era pic de răutate sau aroganță în ei, doar acea cunoscută apreciere a elfilor pentru o persoană frumoasă.

— Încântătoare doamnă, a spus el, nu cred că am avut plăcerea.

Diana a părut să fie luată prin surprindere.

— Diana Wayburn. Sunt tutore aici.

— Cei care îi învață pe alții sunt la mare cinste pe Tărâmul de Sub Munte, a spus Gwyn.

Își ținea sub braț casca masivă, împodobită cu coarne de cerb. Cornul lui de vânătoare era agățat de șa.

Emma era șocată. Gwyn *se dădea* la Diana? Nu știa că și elfii fac chestia asta. L-a auzit pe Mark pufnind exasperat.

— Gwyn, a spus el. Îți urez bună sosire. Inima mea se bucură să te vadă.

Emma nu se putea abține să se întrebe dacă era adevărat. Știa că Mark are niște sentimente complicate pentru Gwyn. Îi vorbise câteodată despre asta în nopțile petrecute în camera ei, sprijinindu-și capul în mână. Acum imaginea ei despre Vânătoarea Sălbatică era mai limpede, cunoștea mai bine frumusețile și ororile de acolo, drumul ciudat pe care Mark fusese silit să-l străbată printre stele.

— Aș fi dorit să spun și eu așa, a replicat Gwyn. Aduc vești rele de la Curtea Elfilor Întunericului. Kieran cel din inima ta...

— Nu mai e acum în inima mea, l-a întrerupt Mark.

Era o expresie a elfilor asta, „cel din inima ta", însemnând iubit sau iubită.

— Kieran Vânătorul a fost găsit vinovat de moartea lui Iarlath, a reluat Gwyn. A fost judecat de Tribunalul Curții, dar nu a fost un proces lung.

Mark a roșit și s-a încordat.

— Și sentința?

— Moartea, a răspuns Gwyn. Va muri mâine-noapte, la răsăritul lunii, dacă nu se face nicio intervenție.

Mark nu s-a mișcat. Emma se întreba dacă ar trebui să facă ceva — să se apropie de el, să-l mângâie, să-l prindă de mână? Dar expresia de pe fața lui era impenetrabilă — dacă era suferință, ea nu și-a dat seama. Dacă era furie, atunci nu semăna cu furia pe care o mai văzuse înainte la el.

— Este o veste tristă, a spus Mark într-un târziu.

Julian a fost cel care a făcut prima mișcare, ducându-se lângă fratele lui. I-a pus mâna pe umăr; Emma s-a simțit ușurată.

— Atâta tot? a întrebat Gwyn. Altceva nu mai ai de spus?

Mark a clătinat din cap. Părea atât de fragil, s-a gândit Emma alarmată. Ca și cum puteai să-i vezi prin piele oasele.

— Kieran m-a trădat, a răspuns el. Nu mai înseamnă nimic pentru mine.

Gwyn s-a uitat uimit la Mark.

— El te-a iubit și te-a pierdut, de aceea a vrut să te ia înapoi, a spus el. A vrut să călărești din nou alături de el în Vânătoarea Sălbatică. Și eu am vrut. Erai unul dintre cei mai buni. Este atât de groaznic asta?

— Ai văzut ce s-a întâmplat.

Acum Mark chiar părea furios, și Emma a trebuit să-și amintească de scorușul contorsionat pe care îl îmbrățișase când Iarlath l-a biciuit pe Julian și apoi pe ea, în timp ce Kieran, Mark și Gwyn priveau. Și-a amintit de durere și de sânge, de biciul care îi ardea pielea ca focul, deși nicio durere nu era mai mare precum cea pe care o simțise văzându-l pe Julian rănit.

— Iarlath mi-a biciuit familia și prietenii. Din cauza lui Kieran. El i-a biciuit pe Emma și pe Julian.

— Iar acum pentru ei ai renunțat la Vânătoare, a spus Gwyn, și ochii lui bicolori s-au îndreptat strălucitori spre Emma, așadar asta este răzbunarea ta, dacă așa ai vrut. Dar unde e compasiunea ta?

— Ce vrei de la fratele meu? l-a întrebat Julian, ținând în continuare mâna pe umărul lui Mark. Vrei să vezi cum suferă, pentru plăcerea ta? De asta ai venit?

— Muritorilor, a spus Gwyn. Aveți impresia că știți așa de multe, dar știți foarte puține.

Mâna lui mare s-a încordat pe cască.

— Eu nu vreau să suferi pentru Kieran. Vreau să-l salvezi de la moarte, Vânătorule Mark.

Din depărtare s-a auzit o bubuitură de tunet, dar în fața Institutului era doar tăcere, atât de profundă, de parcă era un țipăt.

Chiar și Diana părea că amuțise. În liniștea așternută, Emma auzea zgomotele făcute de Livvy și de ceilalți din sala de antrenament, le auzea vocile și râsetele.

Expresia lui Julian era rece. Calculată. Mâna de pe umărul lui Mark se strânsese mai tare. *Vreau să-l salvezi de la moarte, Vânătorule Mark.*

Furia a copleșit-o rapid pe Emma; spre deosebire de Jules, ea nu și-a înăbușit-o.

— Mark nu mai e la Vânătoarea Sălbatică, a spus ea, înfierbântată. Nu-i mai spune „Vânător". Nu mai e.

— Este vânător de umbre, nu-i așa? a întrebat Gwyn; acum, după ce făcuse bizara solicitare, părea mai relaxat. Cine a fost vânător, va rămâne pentru totdeauna vânător.

— Și acum dorești să vânez pentru Kieran? Mark vorbea pe un ton ciudat, sacadat, de parcă i-ar fi fost greu să pronunțe cuvintele din cauza furiei. De ce eu, Gwyn? De ce nu tu? De ce nu altul dintre voi?

— Nu ai auzit ce am spus? Este ținut ostatic de tatăl său. Însuși Regele Elfilor Întunericului îl ține ascuns în temnițele Curții.

— Și Mark este indestructibil, crezi? Îți imaginezi că el poate pătrunde la Curtea Elfilor Întunericului, acolo unde Vânătoarea Sălbatică nu poate? Era Diana; coborâse o treaptă și vântul deșertului îi sufla acum prin părul negru. Numele tău e faimos, Gwyn ap Nudd, a continuat ea. Ai călărit în Vânătoarea Sălbatică sute de ani din timpul muritorilor. Sunt multe povești despre tine. Dar până acum nu am auzit că marea căpetenie a Vânătorii Sălbatice și-ar fi pierdut mințile.

— Vânătoare Sălbatică nu se supune legilor Curților, a spus el. Dar ne temem de ele. Nebunie ar fi să *nu* ne temem. Când au venit să-l ia pe Kieran, eu și toți vânătorii mei am fost siliți să facem legământ că nu ne vom împotrivi procesului sau sentinței. De încercăm să-l salvăm pe Kieran, înseamnă moarte pentru noi.

— De-asta ai venit la mine. Pentru că eu n-am făcut legământ. Pentru că și dacă aș fi făcut, eu aș putea să mint. Un hoț mincinos, asta dorești, a spus Mark.

— Eu am vrut pe cineva în care să am încredere, a replicat Gwyn. Unul care n-a jurat, unul care ar îndrăzni să sfideze Curtea.

— Nu vrem să ne certăm cu tine, a intervenit Julian, păstrându-și cu greu calmul, dar Emma bănuia că numai ea își dă seama de efortul lui. Dar trebuie să înțelegi că Mark nu poate face ce îi ceri. Este mult prea periculos.

— Noi, Poporul Cerului, nu ne temem de pericole, nici de moarte, a spus Gwyn.

— Dacă nu vă temeți de moarte, a replicat Julian, atunci lăsați-l pe Kieran să moară.

Gwyn a tresărit simțind răceala din vocea lui Julian.

— Kieran nu are nici douăzeci de ani.

— Nici Mark nu are douăzeci de ani, a spus Julian. Dacă tu crezi că ne temem de tine, ai dreptate. Am fi nebuni să nu ne temem. Știu *cine* ești, Gwyn — știu că ai pus odată pe cineva să mănânce inima tatălui său. Știu că ai luat Vânătoarea Sălbatică de la Herne, după o luptă pentru Cadair Idris. Știu lucruri care te-ar surprinde. Dar sunt fratele lui Mark. Și nu voi permite să-și riște din nou viața pe Tărâmul Elfilor.

— Vânătoarea Sălbatică este și ea o frăție, a spus Gwyn. Dacă nu poți să-l salvezi pe Kieran din iubire, atunci fă-o din prietenie.

— Destul! a izbucnit Diana. Noi te respectăm, Vânătorule Gwyn, dar discuția asta a luat sfârșit. Mark nu poate fi luat de la noi.

Vocea lui Gwyn a sunat ca un tunet cavernos.

— Și dacă el vrea să se ducă?

Cu toții s-au uitat la Mark. Chiar și Julian s-a întors spre el, luându-și încet mâna de pe umărul lui. Emma a văzut bine frica din ochii lui. Își imagina că este reflectarea propriei sale frici. Dacă Mark îl mai iubea pe Kieran — chiar și puțin de tot...

— Nu vreau să mă duc, a spus Mark. Nu vreau să mă duc, Gwyn.

Chipul lui Gwyn s-a crispat.

— Nu ai onoare.

Lumina începea să se întrezărească printre nori. Furtuna se îndrepta spre munți. Sclipirea cenușie punea un văl peste ochii lui Mark, făcându-i de necitit.

— Am crezut că mi-ești prieten, a spus el, apoi s-a întors și a intrat poticnit înapoi în Institut, trântind ușa în urma lui.

Gwyn a dat să descalece, dar Diana a ridicat mâna, cu palma spre el.

— Știi că nu poți intra în Institut, l-a oprit ea.

Gwyn a părut că se prăbușește. Pentru o clipă, cum se uita la Diana, fața lui a părut ridată și bătrână, deși Emma știa că nu are vârstă.

— Kieran nu are nici douăzeci de ani, a spus el din nou. E doar un băiat.

Chipul Dianei s-a îmblânzit, dar înainte să apuce să mai spună ceva, calul lui Gwyn s-a ridicat în două picioare. Ceva a zburat din mâna lui Gwyn și a aterizat pe treapta de la picioarele Dianei. El s-a aplecat și calul a pornit ca din pușcă, iar coama și coada lui s-au pierdut într-o flacără albă. Flacăra a țâșnit spre cer și a dispărut printre norii cerului de noapte.

Julian a împins cu umărul ușa Institutului.

— Mark? Mark!

Când s-a întors, a avut impresia că holul gol se învârte cu el. Simțea frica pentru fratele lui ca pe o apăsare pe piele, care îi strângea venele și făcea ca sângele să-i curgă mai încet. Nu era o frică de ceva concret — Gwyn plecase; Mark era în siguranță. Fusese doar o cerere, nu o răpire.

— Jules?

Mark a apărut dinspre dulapul de sub scară, unde se vedea limpede că fusese doar ca să-și pună haina. Părul lui blond era răvășit și părea nedumerit.

— A plecat?

— A plecat.

Era Emma, care apăruse în spatele lui Julian. Diana, la un pas în urma ei, închidea ușa. Mark a traversat camera, îndreptându-se fără nicio șovăire spre Emma și a îmbrățișat-o.

Gelozia bruscă i-a tăiat lui Julian respirația.

Credea că se obișnuise să-i vadă așa pe Mark și pe Emma. Nu erau o pereche neapărat demonstrativă. Nu se sărutau și nici nu se drăgăleau de față cu alții. Emma nu putea face asta, s-a gândit Julian. Nu era așa. Era hotărâtă și realistă, și ar fi făcut tot ce trebuia să facă. Dar nu era crudă.

Mark se ducea la ea de obicei — ca s-o îmbrățișeze tandru și scurt, să-i pună o mână pe umăr, să-i alunge de pe obraz o geană căzută. Dar pe el îl durea infinit mai mult să vadă asta, mai mult decât dacă ar fi văzut la ei o îmbrățișare pasională. În fond, atunci când suferi de sete, visezi o picătură de apă, nu un bazin întreg.

Dar acum, senzația îmbrățișării lor era așa de proaspătă, încă îi mai simțea gustul în gură, încă mai simțea în nări aroma de trandafiri desprinsă din hainele ei. Avea să reia în minte scena sărutului lor la nesfârșit, știa asta, o va relua până când va începe să se estompeze și să se fragmenteze, să se strice ca o fotografie care a fost îndoită și dezdoită de prea multe ori.

Dar acum era prea recent, ca o rană abia deschisă. Iar imaginea Emmei în brațele lui Mark era ca un acid aruncat pe carne vie, o trezire brutală la realitate: nu-și permitea să fie sentimental și nu-și permitea să se gândească la posibilitatea că ea să fie a lui, nici măcar într-un viitor imaginar. Să te gândești la posibilități înseamnă să te expui în fața durerii. El trebuia să se concentreze pe realitate — pe realitate și pe responsabilitatea pe care o avea față de familia lui. Altfel va înnebuni.

— Crezi că se va întoarce?

Emma s-a îndepărtat de Mark. Julian a avut impresia că s-a uitat la el cu o privire îngrijorată, dar nu era sigur. Și era inutil să se întrebe așa ceva. Și-a strivit cu furie curiozitatea.

— Gwyn? a spus Mark. Nu. L-am refuzat. Nu va implora și nu va mai veni.

— Ești sigur? a întrebat Julian.

Mark s-a uitat la el cu o privire ironică.

— Nu te lăsa prostit de Gwyn, a spus el. Dacă nu-l ajut eu, va găsi pe altcineva să-l ajute sau o va face singur. Kieran va scăpa nevătămat.

Emma a scos un suspin ușurat. Julian nu a spus nimic — se gândise și el la Kieran. Își amintea cum băiatul-elf fusese cauza biciuirii Emmei și cum îi frânsese inima lui Mark. Dar își amintea și că el îl ajutase să-l învingă pe Malcolm. Fără el, n-ar fi avut nicio șansă.

Și și-a adus aminte ce-i spusese Kieran înainte de lupta cu Malcolm. *Tu nu ești blând. Ai o inimă necruțătoare.*

Dacă ar fi putut să-l salveze pe Kieran riscându-și propria viață, ar fi făcut-o. Dar nu putea să riște viața fratelui său. Dacă asta însemna că e necruțător, atunci așa să fie. Și dacă Mark avea dreptate, atunci Kieran oricum va scăpa.

— Diana! a spus Emma.

Tutorele lor stătea rezemat de ușa de la intrare și se uita în palmă.

— Ce ți-a aruncat Gwyn?

Diana a întins mâna; în palma ei brună strălucea o ghindă mică de aur.

Mark a părut uimit.

— Este un dar al elfilor, a spus el. Când vei sparge ghinda, Gwyn va veni să te ajute.

— De ce să-i fi dat așa ceva Dianei? a întrebat Emma.

Pe buzele lui Mark s-a așternut umbra unui zâmbet când a început să urce scările.

— A admirat-o, a spus el. Rareori l-am văzut pe Gwyn să admire o femeie. Chiar credeam că inima lui e închisă pentru astfel de lucruri.

— Lui Gwyn *i s-a pus pata* pe Diana? a întrebat Emma, cu ochii sclipitori. Adică, nu că n-ai fi foarte atrăgătoare, Diana, dar mi se pare o chestie prea rapidă.

— Așa sunt elfii, a spus Julian.

Aproape că îi era milă de Diana, niciodată n-o văzuse așa de tulburată. Își frământa buza de jos cu dinții, și Julian și-a dat seama că de fapt Diana nu era prea în vârstă, avea cam vreo douăzeci și opt de ani. Nu era mult mai mare decât Jace și Clary.

— Nu înseamnă nimic, a spus ea. În afară de asta, avem lucruri mult mai importante de făcut!

I-a pus ghinda în palmă lui Mark, exact în clipa în care ușa din față s-a deschis și au început să intre Centurionii. Păreau bătuți de vânt și erau toți uzi până la piele. Diana, care părea ușurată că nu se mai discută de viața ei amoroasă, a plecat după pături și prosoape (toată lumea știa că runele de uscare erau foarte eficiente pentru piele, dar asupra hainelor nu aveau efect).

— Ați găsit ceva? a întrebat Emma.

— Cred că am găsit locul în care cadavrul s-a cufundat în nisip, a spus Manuel. Dar marea era prea agitată ca să ne putem scufunda. Va trebui să mai încercăm și mâine.

— *Manuel!* l-a atenționat Zara amenințător, de parcă el ar fi dezvăluit parola secretă care le va deschide sub picioare porțile Infernului.

Manuel și Rayan și-au dat ochii peste cap.

— Nu e ca și cum n-ar ști ce căutăm, Zara!

— Metodele Școlii de Solomonie sunt secrete. Zara și-a aruncat jacheta udă în brațele lui Diego și s-a întors spre Emma și spre Julian. Bun, a spus. Ce avem la masă?

— Nici nu pot să-i disting, a spus Kit. Din cauza uniformelor. Îi face să arate pe toți la fel. Ca furnicile.

— Furnicile nu arată toate la fel, a replicat Ty.

Stăteau la galeria de la etaj și se uitau în jos, la intrarea din Institut. Centurionii murați se fâțâiau de colo-colo; Kit a văzut că Julian, Emma și Diana încearcă să facă conversație cu cei care nu plecaseră deja în sufragerie ca să se încălzească la șemineu.

— Deci, încă o dată, ăștia cine sunt? Și de unde sunt?

— Dane și Samantha Larkspear, a spus Livvy, arătând spre doi centurioni bruneți. Din Atlanta.

— Gemeni, a adăugat Ty.

— Ce tupeu au! a făcut Livvy, zâmbind.

Kit se gândise că ea nu va fi chiar așa de încântată de ideea lui Ty de a-l introduce și pe el în planurile lui detectivistice, dar când s-au dus la ea în cameră să-i spună, a zâmbit șmecherește și i-a spus „Bine ai venit în club"

Livvy a arătat cu degetul.

— Manuel Casales Villalobos. Din Madrid. Rayan Maduabuchi, de la Institutul din Lagos. Divya Joshi, de la Institutul din Mumbai. Dar nu toți au legături cu un Institut. Diego n-are, Zara n-are și nici prietena ei, Jessica, franțuzoaică, presupun. Acolo sunt Jon Cartwright, Gen Whitelaw și Thomas Aldertree, toți absolvenți de Academie.

Livvy și-a lăsat capul într-o parte. Și niciunul dintre ei nu are atâta minte încât să intre în casă când plouă.

— Mai spune-mi o dată de ce crezi că pun ceva la cale, a cerut Kit.

— Bine, a spus Ty.

Kit observase deja că Ty îți dădea un răspuns direct când îl întrebai ceva, indiferent de ton sau de intonație. Dar simțea nevoia să-și amintească de ce se suiseră aici și de ce se holbează la niște idioți.

— Azi-dimineață eram în fața camerei tale când am văzut-o pe Zara că intră în biroul Dianei. M-am dus după ea și am văzut că se uita prin hârtiile de acolo.

— Poate avea un motiv, a spus Kit.

— Să se uite pe ascuns prin hârtiile Dianei? Ce motiv? a întrebat Livvy pe un ton atât de ferm, încât l-a făcut pe Kit să admită că dacă ceva pare dubios, atunci probabil chiar e dubios. I-am trimis lui Simon Lewis un mesaj și i-am zis de Cartwright, Whitelaw și Aldertree, a spus Livvy, cu bărbia proptită de balustradă. El spune că Gen și Thomas sunt OK, iar Cartwright e cam tăntălău, dar una peste alta inofensiv.

— Poate nu sunt toți implicați, a replicat Ty. Trebuie să vedem care sunt implicați și care nu.

— Cum adică tăntălău? a întrebat Kit.

— Cred că ceva între tont și fătălău. Cum ar fi, mare și prost.

Livvy și-a construit repede zâmbetul ei când a văzut umbra care îi acoperă — Cristina, cu mâinile în șolduri și cu sprâncenele ridicate.

— Ce faceți voi trei aici? a întrebat ea.

Kit o respecta foarte mult pe Cristina Rosales. Deși părea atât de delicată, o văzuse cum azvârle cu briceagul și nimerește fix la țintă de la o sută de metri.

— Nimic, a răspuns Kit.

— Facem comentarii răutăcioase la adresa Centurionilor, a spus Livvy.

Pentru o clipă, Kit a avut impresia că ea voia să-i certe. Dar Cristina s-a așezat lângă Livvy, zâmbind.

— Particip și eu, a spus ea.

Ty își pusese brațele pe balustradă. Și-a aruncat ochii cenușii ca norii de furtună spre Kit.

— Mâine, a șoptit el, îi urmărim să vedem unde se duc.

Kit a fost uimit să-și dea seama că abia așteaptă.

S-a dovedit o seară destul de neplăcută — Centurionii, chiar dacă erau acum uscați, păreau epuizați și nu voiau să povestească ce făcuseră. În schimb, au dat năvală în sufragerie și au înfulecat mâncarea de pe masă ca niște lupi înfometați.

Kit, Ty și Livvy nu erau nicăieri. Emma nici nu putea să-i condamne. Mesele astea cu Centurionii erau din ce în ce mai neplăcute. Deși Divya, Rayan și Jon Cartwright au făcut tot ce le-a stat în putere să susțină o conversație amicală despre cum vrea fiecare să-și petreacă anul de călătorie, Zara i-a întrerupt rapid cu o lungă descriere a misiunii pe care o avusese în Ungaria, înainte să vină aici.

— Niște vânători de umbre care se plângeau că nu le-au funcționat stelele și pumnalele serafice în timpul unei lupte cu elfii, a spus ea, dându-și ochii peste cap. Noi le-am spus că e doar o iluzie — elfii joacă murdar, iar asta ar trebui să se învețe la Academie.

— De fapt, elfii nu joacă murdar, a intervenit Mark. Joacă remarcabil de curat. Au un cod de onoare foarte strict.

— Onoare?

Samantha și Dane au început să râdă în același timp.

— Mă îndoiesc că știi ce înseamnă asta, cor...

S-au oprit. Dane fusese cel care vorbise, dar Samantha a fost cea care a roșit. Cuvântul nerostit plutea în aer. *Corcitură.*

Mark și-a tras scaunul și a ieșit din cameră.

— Scuze, a spus Zara în tăcerea care s-a lăsat după plecarea lui. Dar n-ar trebui să fie așa de sensibil. O să audă lucruri și mai urâte dacă se duce la Alicante, mai ales la ședințele Consiliului.

Emma o privea fix, nevenindu-i să creadă.

— Asta nu înseamnă că e în regulă, a spus ea. Doar pentru că ar putea să audă lucruri urâte de la bigoții din Consiliu nu înseamnă că trebuie să le audă prima oară acasă.

— Sau să le audă *vreodată* acasă, a spus Cristina, ai cărei obraji erau roșu-închis.

— Nu mai încercați să ne faceți să ne simțim vinovați! a izbucnit Samantha. Noi am fost plecați toată ziua încercând să curățăm mizeria făcută de *voi*, când ați avut încredere în Malcolm Fade, de parcă ai putea avea încredere în repudiați. Voi n-ați învățat nimic din Războiul Întunecat? Elfii ne-au lovit pe la spate. Asta fac repudiații, și asta vă vor face și Mark sau Helen, dacă nu aveți grijă.

— Nu știi nimic despre fratele meu sau despre sora mea, a spus Julian. Te rog să te abții și să nu le mai rostești numele.

Diego stătuse lângă Zara fără să scoată un cuvânt. Până la urmă a început să vorbească, abia mișcându-și buzele.

— O ură atât de oarbă nu face cinste uniformei de Centurion, a murmurat el.

Zara a ridicat paharul, cu degetele încleștate pe piciorul subțire.

— Eu nu-i urăsc pe repudiați, a spus ea, și în vocea ei se simțea o convingere rece.

Suna mai înfiorător decât pasiunea cu care vorbise înainte.

— Acordurile n-au funcționat. Pacea Rece nu funcționează. Repudiații nu respectă regulile noastre și nicio altă regulă, dacă nu e în interesul lor. Încalcă Pacea Rece când au chef. Noi suntem războinici. Demonii trebuie să se teamă de noi. Și repudiații trebuie să se teamă de noi. Odinioară eram măreți: eram temuți și stăpâneam totul. Acum suntem doar o umbră din ce eram atunci. Eu nu spun decât că atunci când un sistem nu merge, când ne aduce atât de jos ca acum, ne trebuie un alt sistem. Unul mai bun.

Zara a zâmbit, și-a aranjat o șuviță de păr din cocul ei imaculat și a sorbit din pahar. Și-au terminat cina în tăcere.

— Minte. Stă acolo și minte, ca și cum părerile ei ar fi realitatea, a izbucnit Emma furioasă.

După cină, se retrăsese cu Cristina în camera ei; stăteau amândouă pe pat, iar Cristina își răsucea pe degete o șuviță din părul ei negru.

— Cred că pentru ea chiar reprezintă realitatea, pentru ea și pentru cei ca ea, a spus Cristina. Dar nu trebuie să ne pierdem timpul cu Zara. Când veneam aici, mi-ai spus că o să-mi povestești ceva.

Emma i-a povestit Cristinei, cât de concis a putut, cum a decurs vizita lui Gwyn. În timp ce Emma vorbea, pe fața Cristinei se citea tot mai multă îngrijorare.

— Mark e bine?

— Cred că da... uneori e foarte greu de citit.

— E și el un om care are foarte multe pe cap, a spus Cristina. Te-a întrebat vreodată ce e cu tine și Julian?

Emma a clătinat din cap cu putere.

— Nu cred că i-ar trece vreodată prin cap că eu și Julian avem altfel de sentimente decât cele de *parabatai*. Jules și cu mine ne cunoaștem de atâta timp. Mark presupune că și Julian are aceleași sentimente pentru mine ca și el, frățești.

Emma și-a frecat tâmplele.

— Ce ciudate sunt lucrurile astea care ne orbesc, a remarcat Cristina.

Și-a ridicat genunchii la piept și i-a înconjurat cu brațele.

— Ai încercat să iei legătura cu Jaime? a întrebat Emma.

Cristina și-a culcat obrazul pe genunchi.

— I-am trimis un mesaj de foc, dar n-am primit nimic.

— A fost prietenul tău cel mai bun. Îți va răspunde. Emma a început să se joace cu un colț din pătura de lână a Cristinei. După o vreme, a spus: Știi ce-mi lipsește cel mai mult? Legat de Jules. Să fim... pur și simplu *parabatai*. Să fim Emma și Julian. Mi-e dor de prietenul meu cel mai bun. De cel căruia îi spuneam totul, mereu. De cel care știa totul despre mine. Și cele bune, și cele rele.

Îl și vedea pe Julian cu ochii minții în timp ce vorbea, îl vedea cum arăta în timpul Războiului Întunecat, cu umerii lui înguști și cu privirea hotărâtă.

În cameră a răsunat o bătaie în ușă. Emma s-a uitat la Cristina — aștepta pe cineva? —, dar ea a părut la fel de surprinsă.

— *¡Pasa!* a strigat Cristina.

Era Julian. Emma s-a uitat la el uimită, și imaginea lui Julian cel mic din mintea ei a început să se șteargă și l-a văzut pe Julian, cel care stătea în fața ei: un Julian aproape matur, înalt și musculos, cu părul lui buclat și dezordonat și cu umbra fină a bărbii pe obraz.

— Știi cumva unde e Mark? a întrebat el fără niciun preambul.

— Nu e în camera lui? a întrebat Emma. A plecat de la masă și am presupus că...

Julian a clătinat din cap.

— Nu e acolo. Ar putea fi în camera ta?

Făcea eforturi vizibile s-o întrebe asta, s-a gândit Emma. A văzut-o pe Cristina mușcându-și buzele și a sperat ca Julian să nu fi remarcat. Nu trebuia să afle cât de multe știe Cristina.

— Nu, a spus Emma. La mine e încuiat. A ridicat din umeri. Nu am așa de mare încredere în Centurioni.

Julian și-a trecut mâna prin păr, pe gânduri.

— Uite... mă îngrijorează Mark. Veniți cu mine ca să vedeți ce vreau să spun.

Cristina și Emma l-au urmat pe Julian în camera lui Mark; ușa era deschisă larg. Mai întâi a intrat Julian, apoi Emma și Cristina, uitându-se amândouă cu mare atenție în jur, de parcă Mark ar fi putut să fie ascuns printr-un dulap, pe undeva.

Camera lui Mark se schimbase mult de când se întorsese de pe Tărâmul Elfilor. Atunci era plină de praf, o cameră clar nefolosită, păstrată doar în memoria lui. Toate lucrurile lui fuseseră adunate și puse într-o debara, iar draperiile, pline de praf, erau mereu trase.

Acum arăta cu totul altfel. Mark își ținea hainele frumos împăturite, așezate în teanc la picioarele patului; odată îi spusese Emmei că nu înțelegea ce sens are un șifonier sau un dulap, din moment ce, dacă îți pui hainele acolo, nu le mai vezi.

Pervazul ferestrelor era plin cu tot felul de obiecte din natură — flori în diverse stadii de ofilire, frunze și ace de cactus, scoici aduse de pe plajă. Patul era aranjat perfect; era limpede că nu dormise niciodată în el.

Julian și-a luat ochii de la patul acela prea perfect aranjat.

— Ghetele lui nu mai sunt aici, a spus el. Nu are decât o pereche. Trebuiau să ne trimită alte ghete de la Idris, dar până acum nu le-am primit.

— Nici jacheta nu e, a remarcat Emma.

Era singura lui jachetă groasă, din denim și îmblănită.

— Rucsacul... avea și el un rucsac, nu?

Cristina și-a înăbușit o exclamație. Emma și Julian s-au întors repede spre ea și au văzut cum ia o bucățică de hârtie care tocmai apăruse în aer, în dreptul umărului ei. Hârtia era sigilată cu rune strălucitoare; acestea au început să se stingă când ea a luat mesajul de foc.

— E pentru mine, a spus și a desfăcut-o. De la Mark.

A citit repede scrisoarea; obrajii i-au pălit și le-a întins-o celor doi fără un cuvânt.

Julian a luat mesajul, iar Emma l-a citit și ea peste umărul lui.

Draga mea Cristina,

Știu că vei arăta acest mesaj oamenilor potriviți, la momentul potrivit. Pot să am încredere că tu vei face ceea ce e necesar atunci când trebuie să fie făcut.

De acum știi ce s-a întâmplat după arestarea lui Kieran. Cu toate că lucrurile s-au sfârșit urât pentru noi, el a fost ani de zile protectorul meu pe Tărâmul Elfilor. Îi sunt dator și nu pot să-l las să moară în sumbra Curte a tatălui său. În seara asta iau cărarea lunii spre Tărâmul Elfilor. Spune-le fraților și surorilor mele că mă voi întoarce cât pot de repede. Spune-i Emmei că voi reveni. Am mai revenit o dată de pe Tărâmul de Sub Munte. O voi face și acum.

Mark Blackthorn

Julian a cocoloșit nervos hârtia, cu degete tremurătoare.

— Mă duc după el.

Emma a vrut să-l prindă de braț, dar apoi și-a amintit și a lăsat mâinile să-i cadă.

— Vin cu tine.

— Nu, a oprit-o Julian. Înțelegi ce vrea să facă Mark? Nu poate să invadeze de unul singur Curtea Elfilor Întunericului. Regele Umbrelor îl va ucide într-o clipă.

— Sigur că înțeleg, a spus Emma. De-asta trebuie să ajungem la Mark înainte să intre pe Tărâmul Elfilor. Odată ce pătrunde acolo, ne va fi practic imposibil să-l mai găsim.

— Mai e și chestiunea timpului, a adăugat Cristina. Odată ce trece granița, timpul pentru el se va scurge altfel. Ar putea să se întoarcă peste trei zile sau peste trei săptămâni...

— Sau trei ani, a încheiat Emma încruntată.

— Tocmai de-asta trebuie să plec după el acum, a spus Julian. Înainte să ajungă pe Tărâmul Elfilor și înainte ca timpul să devină dușmanul nostru...

— Eu pot să vă ajut, a spus Cristina.

Poporul elfilor fusese domeniul pe care Cristina îl studiase la școală. Odată, îi mărturisise Emmei că își alesese acest domeniu și datorită lui Mark, de care auzise când era copil. I se păruse fascinant acest băiat vânător de umbre care fusese luat de elfi în timpul Războiului Întunecat.

Cristina și-a atins ușor pandantivul de la gât, pandantivul de aur cu imaginea lui Raziel.

— Acesta e un pandantiv care poartă binecuvântarea elfilor. Familia mea are... A ezitat o clipă, apoi a continuat: Are mai multe. Cu mulți ani în urmă, a fost foarte apropiată de poporul elfilor. Avem multe astfel de simboluri ale prieteniei lor. Nu vorbim prea des despre asta, din cauza atitudinii pe care o are Conclavul față de cei care sunt prieteni cu elfii... care e așa cum știți.

S-a uitat prin camera lui Mark.

— Și ce poate să facă pandantivul acesta? a întrebat Emma.

— Împiedică trecerea prea rapidă a timpului pentru muritori pe Tărâmul Elfilor.

Cristina ținea pandantivul în mână, uitându-se întrebător la Julian, ca și cum ar fi vrut să spună că mai are și alte surprize în mânecă, dacă ar vrea s-o asculte.

— E un singur pandantiv, a spus Julian. Cum ne poate proteja pe toți?

— Dacă eu am acest pandantiv pe Tărâmul Elfilor, forța lui de protecție se va extinde și asupra ta, și asupra Emmei, ba chiar și asupra lui Mark, atâta timp cât nu vă îndepărtați prea mult de mine.

Julian s-a rezemat de perete și a oftat.

— Și presupun că nu vrei să mi-l dai mie, să-l port pe Tărâmul Elfilor, dacă mă duc singur.

— În niciun caz, a răspuns Cristina ferm. E o moștenire de familie.

Emma era în stare s-o sărute pe Cristina. S-a mulțumit să-i facă cu ochiul. Cristina a zâmbit discret, cu un colț al gurii.

— Atunci mergem toți trei, a spus Emma, și Julian a părut să-și dea seama că nu mai are rost să se opună.

A dat din cap spre ea, și în ochii Emmei a văzut ceva din vechea lui privire de *parabatai*, acea privire care spunea că se așteaptă să se arunce amândoi în pericol. Împreună.

— Pandantivul ne va ajuta să luăm cărarea lunii, a spus Cristina. În mod normal, numai cei cu sânge de elf pot găsi acest drum. Și-a îndreptat spatele. Mark nu s-a gândit că putem să ne ducem după el, de aceea a trimis scrisoarea.

— Cărarea lunii? s-a mirat Julian. Ce e asta, mai precis?

La asta, Cristina a zâmbit. Era un zâmbet ciudat — nu chiar de fericire: oricum, Emma se aștepta să nu fie prea fericită din cauza îngrijorării — dar avea ceva uimit, aerul cuiva care e pe punctul de a experimenta ceva ce nu s-a gândit niciodată că va avea ocazia să facă.

— O să vă arăt, le-a spus.

Și-au adunat lucrurile în grabă. Casa era întunecată, dar neobișnuit de vie datorită respirațiilor nenumăraților ei locatari. Când Julian a ieșit pe hol, punându-și rucsacul pe umăr, l-a văzut pe Ty dormind în fața camerei lui Kit, rezemat de perete și cu bărbia în palmă. În fața lui, pe podea, era o carte deschisă.

Julian s-a oprit puțin în fața ușii de la mansardă. A ezitat. Putea să lase un bilet și să plece. Era cel mai simplu. Nu aveau prea mult timp; trebuiau să ajungă la Mark înainte ca acesta să pătrundă pe Tărâmul Elfilor. Nu ar fi fost un act de lașitate. Doar că era mai practic. Numai că...

A deschis ușa și a urcat scările hotărât. Arthur era acolo unde îl lăsase, la birou. Lumina trimitea prin fereastră raze perfect drepte.

Arthur a lăsat stiloul din mână și s-a întors spre Julian. Părul cărunt îi încadra ca într-o ramă ochii obosiți de Blackthorn. Julian avea impresia că se uită la o fotografie neclară a tatălui său, o fotografie care fost afectată în procesul developării și a deformat cumva unghiurile feței.

— Trebuie să plec pentru câteva zile, a spus Julian. Dacă ai nevoie de ceva, vorbește cu Diana. Cu nimeni altcineva. Doar cu Diana.

Ochii lui Arthur au devenit ușor sticloși.

— Vrei să... unde te duci, Julian?

Julian s-a gândit să mintă. Se pricepea să mintă, o făcea cu ușurință. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu a vrut.

— Mark a... plecat înapoi, a spus el. Mă duc după el, sper să-l ajung din urmă înainte să treacă pe Tărâmul Elfilor.

Arthur s-a cutremurat.

— Te duci după fratele tău pe Tărâmul Elfilor? a întrebat el răgușit, și Julian și-a amintit de puținele lucruri pe care le știa despre viața unchiului său — că fusese ostatic, împreună cu tatăl lui Julian, Andrew, ani de zile pe Tărâmul Elfilor, că Andrew se îndrăgostise de o nobilă de acolo, împreună cu care le dăduse naștere lui Helen și lui Mark, în timp ce Arthur fusese separat de el, întemnițat și torturat cu vrăji.

— Da.

Julian și-a așezat mai bine rucsacul pe umăr.

Arthur a întins brațul, ca și cum ar fi vrut să-l apuce de mână, iar Julian s-a dat un pas înapoi, șocat. Unchiul lui nu-l atinsese niciodată. Arthur a lăsat brațul jos.

— În republica Roma, a spus el, fiecare general care câștiga un război avea desemnat un servitor. Generalul trecea pe străzi călare, acceptând mulțumirile și recunoștința poporului, iar sarcina servitorului era să-i șoptească la ureche *Respice post te. Hominem te esse memento. Memento mori.*

— Uită-te în spatele tău, a tradus Julian. Amintește-ți că ești om. Amintește-ți că vei muri.

A simțit un fior vag pe șira spinării.

— Ești tânăr, dar nu ești nemuritor, a spus Arthur. Dacă o să ajungi pe Tărâmul Elfilor, și eu mă rog să nu ajungi, căci, dacă există Iad,

acela este Iadul, dacă ajungi acolo, nu asculta nimic din ce-ți spun elfii. Nu te încrede în promisiunile lor. Jură că o să faci așa, Julian.

Julian a respirat adânc. Se gândea la generalul acela de demult, forțat să nu lase gloria să-i intre în cap. Să nu uite că totul e trecător. Că toate se duc. Și fericirea, și suferința și durerea.

Toate, mai puțin iubirea.

— Jur, a rostit el.

— Trebuie să așteptăm momentul potrivit, a spus Cristina. Când lumina lunii pe apă pare solidă. Dacă vă uitați atent, o să vedeți — un fel de fulger verde.

I-a zâmbit Emmei, care stătea între ea și Jules, așezați unul lângă altul la marginea oceanului. Vântul abia bătea, iar oceanul se întindea în fața lor, dens și negru, tivit cu alb în locul unde apa întâlnea nisipul. Se vedea spuma mării acolo unde valurile se spărseseră, după ce aduseseră pe mal alge și cochilii, până departe, pe plajă.

Cerul se limpezise după furtuna de mai devreme. Luna era sus și desena o linie perfectă, neîntreruptă pe apă, până la orizont. Valurile făceau un zgomot lin, ca niște șoapte, și se împrăștiau la picioarele Emmei, care era încălțată cu ghete impermeabile.

Jules stătea cu ochii pe ceas — ceasul fusese al tatălui său, un ceas mare, cu mecanism demodat, care acum lucea la încheietura lui. Emmei i s-a strâns puțin stomacul când a văzut că el încă mai poartă brățara din sticlă de mare pe care i-o făcuse ea.

— E aproape miezul nopții, a spus el. Mă întreb ce avans o avea Mark în fața noastră.

— Depinde cât de mult a trebuit să aștepte momentul potrivit pentru a porni pe acea cărare, a răspuns Cristina. Sunt mai multe astfel de momente. Miezul nopții e doar unul dintre ele.

— Și deci care e planul de capturare? a întrebat Emma. Mergem pe varianta simplă, îl alergăm și-l punem la pământ, sau încercăm să-i distragem atenția cu farmecul dansului, după care îl prindem de picioare cu lasoul?

— Glumele nu ne ajută cu nimic, a spus Julian, cu ochii la apă.

— Glumele întotdeauna ajută, a replicat Emma. Mai ales când nu facem altceva decât să așteptăm ca apa să se solidifice...

Cristina a scos un țipăt.

— *Pornim! Acum!*

Emma a plecat prima, sărind peste micul val care se spărgea la picioarele ei. O jumătate de creier îi spunea și acum că se aruncă în apă și că o să se ducă la fund. A fost șocată să simtă sub ghete contactul cu o suprafață dură.

A început să alerge ușor, apoi s-a întors să se uite la plajă. Stătea pe o cărare lucioasă, care părea făcută din cristal dur de stâncă, subțire ca sticla. Lumina lunii pe apă devenise solidă. Julian era deja în spatele ei, înaintând cu atenție, iar Cristina venea în fugă după el.

Când a ajuns la ei, Emma i-a auzit exclamația de mirare. Ca vânători de umbre, văzuseră cu toții minuni, dar genul acesta de magie a elfilor avea ceva distinct: părea să se întâmple într-un spațiu intermediar al lumii normale, între lumină și întuneric, între două minute. Ca nefilimi, ei trăiau în spațiul lor. Aici era *între spații.*

— Să mergem, a spus Julian, și Emma a pornit mai departe.

Cărarea era largă; părea că e flexibilă și se îndoaie sub picioarele ei, odată cu mișcarea fluxului. Era ca și cum ar fi mers pe un pod suspendat deasupra unei prăpăstii.

Numai că dacă se uita în jos, nu vedea un spațiu gol; ce vedea acolo o înspăimânta mult mai mult. Hăul negru al oceanului, unde plutiseră trupurile părinților ei morți, înainte să fie aduși la mal. Ani de zile își imaginase cum luptaseră ei, cum muriseră, în apă, cu kilometri de apă în jur, absolut singuri. Acum știa mai multe despre moartea lor, știa că erau deja morți când Malcolm Fade le aruncase trupurile în mare. Dar cu frica nu poți să te pui, n-ai cum s-o convingi: frica trăiește în oasele tale.

La distanța asta, Emma s-ar fi așteptat ca apa să fie opacă din cauza adâncimii. Dar lumina lunii o făcea să strălucească parcă din interior. Emma se putea uita în ea ca într-un acvariu.

A văzut tufe întregi de alge, mișcându-se și dansând, legănate de curenți. Zvâcnirea bancurilor de pești. Siluete întunecate, mai mari.

O mișcare neașteptată, grea și imensă — poate o balenă sau poate ceva mai mare și mai rău — demonii de apă puteau atinge dimensiunea unui stadion de fotbal. Și-a imaginat că această cărare cedează brusc și ei plonjează cu toții în întuneric, în imensitatea asta rece și mortală și plină de monștri orbi, cu dinți ascuțiți ca de rechin, și Îngerul mai știe ce altceva o mai fi acolo...

— Nu te uita în jos.

Era Julian, care o ajunsese din urmă. Cristina era ceva mai departe în spate și se uita uimită în jur.

— Uită-te drept în față. Mergi spre orizont.

Ea a ridicat capul. Îl simțea pe Julian lângă ea, îi simțea căldura prin haine, zbârlindu-i părul de pe brațe.

— Sunt bine.

— Nu ești. El o spusese sec. Știu ce simți față de ocean.

Acum erau departe de țărmul care se vedea ca o linie strălucitoare, undeva, la distanță, un fel de panglică cu lumini tremurătoare de la casele și restaurantele de pe coastă.

— Păi, după cum am aflat, părinții mei nu au murit în ocean. Emma a respirat întretăiat. Nu s-au înecat.

— Asta nu îți șterge din minte toate coșmarurile.

Julian s-a uitat la ea. Vântul aducea pe obrazul lui șuvițe fine de păr. Ea și-a amintit senzația pe care a avut-o când i-a atins părul, și-a amintit că atunci când el o ținea în brațe ea se simțea bine ancorată, nu numai în lume, ci și în ea însăși.

— Detest senzația asta, a spus ea, și în prima clipă nici ea n-a înțeles prea bine despre ce vorbește. Detest frica. Mă face să mă simt slabă.

— Emma, toată lumea se teme de ceva. Julian s-a apropiat puțin mai mult; ea i-a simțit umărul pe umărul ei. Ne e teamă de ceva, pentru că ținem la ceva. Ne e teamă să pierdem un om pentru că îl iubim. Ne temem de moarte pentru că prețuim viața. Nu-ți dori să nu te temi. Asta ar însemna că nu mai simți nimic.

— Jules...

A vrut să se întoarcă spre el, uimită de intensitatea cuvintelor lui, dar s-a oprit, auzind pașii grăbiți ai Cristinei, și vocea ei ridicată, strigând:

— *Mark!*

8

PE LÂNGĂ RÂURI

EMMA L-A VĂZUT IMEDIAT PE MARK. ERA O UMBRĂ PROFILATĂ PE CĂRAREA strălucitoare în fața lor, iar luna făcea să-i lucească părul palid. Se părea că el încă nu-i observase.

Emma a început să alerge, cu Julian și Cristina pe urmele ei. Deși cărarea se mișca și se clătina sub picioarele ei, era obișnuită să alerge pe nisipul moale care îi fugea sub picioare. Acum îl vedea bine pe Mark: se oprise și se întorsese spre ei, uimit.

Nu mai avea hainele de echipament. Acum purta niște haine asemănătoare cu cele cu care fusese îmbrăcat când venise la Institut, numai că acestea erau curate și întregi: bumbac moale, piele neagră, ghete înalte, cu șireturi, și o raniță în spate. Când s-au apropiat, Emma a văzut stelele reflectate în ochii lui.

A lăsat sacul jos și s-a uitat acuzator la cei trei urmăritori.

— Ce căutați aici?

— Pe bune? Julian a dat la o parte cu piciorul sacul lui Mark și l-a prins de umeri. Ce cauți *tu* aici?

Julian era mai înalt decât Mark, o chestie care Emmei i se părea foarte ciudată — ani de zile, Mark fusese cel înalt. Cel înalt și cel

mai mare. Dar acum nu mai era nici înalt și nici mai mare. Era doar o siluetă fragilă și palidă în întuneric pe lângă Julian, solid și înalt. Aveai impresia că dintr-o clipă în alta se va transforma în lumină de lună și va dispărea.

El și-a întors privirea spre Cristina.

— Ai primit mesajul meu de foc.

Ea a dat din cap și buclele de păr, prinse cu o clamă-bijuterie în creștetul capului, i s-au legănat pe lângă obraji.

— L-am citit cu toții.

Mark a închis ochii.

— Nu m-am gândit niciodată că ați putea să veniți după mine pe cărarea lunii.

— Dar am venit. Julian l-a strâns mai tare de umeri. Nu intri sub nicio formă pe Tărâmul Elfilor, cu atât mai puțin singur.

— Pentru Kieran, a spus Mark simplu.

— Kieran te-a trădat, a replicat Julian.

— Îl vor *ucide*, Jules, a spus Mark. Din cauza mea. Kieran l-a ucis pe Iarlath din cauza mea. Mark a deschis ochii ca să-l privească drept în față pe fratele lui. Nu trebuia să plec fără să vă spun. Nu a fost corect din partea mea. Știam că veți încerca să mă opriți și știam că nu am prea mult timp. Nu-l voi ierta niciodată pe Kieran pentru ce ți s-a întâmplat ție și Emmei, dar nu-l voi lăsa nici să moară sau să fie torturat.

— Mark, poporul elfilor nu e prea mulțumit de tine, a spus Julian. Au fost siliți să renunțe la tine, și nu le place să dea înapoi ce au luat. Dacă intri acolo, vor încerca să te țină la ei, și nu-ți va fi ușor, te vor tortura. Nu pot să permit asta.

— Și atunci vei fi tu temnicerul meu, frate? Mark și-a întins mâinile în față, cu palmele în sus. O să-mi fereci încheieturile cu fier rece și picioarele cu spini?

Julian a tresărit. Era mult prea întuneric să vezi trăsăturile de Blackthorn pe fața lui Mark, și în semiobscuritatea aceea cei doi frați păreau pur și simplu un vânător de umbre și un elf, mereu în conflict.

— Emma, a spus Julian, luându-și mâinile de pe umerii lui Mark.

În vocea lui se simțea o amărăciune disperată.

— Mark te iubește. Convinge-l *tu*.

Emma a simțit amărăciunea lui Julian ca pe niște ghimpi care îi zgârie carnea, iar în urechi îi răsunau și acum cuvintele pline de durere rostite de Mark: *Vei fi tu temnicerul meu?*

— Nu vrem să te împiedicăm să te duci acolo, a spus ea. Mergem și noi cu tine.

Chiar și în lumina palidă a lunii, s-a văzut cum lui Mark îi dispare culoarea din obraji.

— Nu. Se vede de la distanță că sunteți nefilimi. Sunteți îmbrăcați și în uniformă. Runele voastre nu sunt ascunse. Vânătorii de umbre nu sunt prea iubiți pe Tărâmul de Sub Munte.

— Se pare că numai Kieran e iubit, a spus Julian. El e norocos să aibă loialitatea ta, noi nu o avem.

Mark a roșit auzindu-l și s-a întors spre el cu ochii strălucitori de furie.

— Bine, opriți-vă... opriți-vă! a spus Emma, apropiindu-se de ei.

Apa strălucitoare s-a îndoit și s-a lăsat sub picioarele ei.

— Amândoi...

— *Cine pășește pe cărarea lunii?*

Apăruse o siluetă care vorbea cu o voce puternică, ce răsuna peste valuri. Mâna lui Julian s-a dus direct la centura unde avea atârnat pumnalul. Emma scosese deja pumnalul serafic; Cristina avea rozeta în mână. Degetele lui Mark s-au dus la gât, acolo unde fusese vârful de săgeată pe care i-l oferise în dar Kieran. Acum nu mai era acolo. Chipul lui s-a crispat, apoi s-a relaxat, când și-a dat seama cine e.

— E un phouka, a spus el în șoaptă. Cei mai mulți dintre ei sunt inofensivi.

Silueta apărută pe cărare se apropiase. Era un elf înalt, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni zdrențăroși, strânși la mijloc cu sfoară. În părul lung și negru se vedeau fire împletite de aur care străluceau pe pielea întunecată. Era desculț.

A vorbit, și vocea lui avea sunetul fluxului la apus.

— Voiți să treceți prin Poarta lui Lir?

— Da, a răspuns Mark.

Ochii de un auriu metalic, lipsiți de iris sau pupilă, au trecut de la Mark la Cristina, apoi la Julian și la Emma.

— Numai unul dintre voi e elf, a spus phouka. Ceilalți sunt oameni. Nu... nefilimi.

Buzele lui subțiri s-au întins într-un zâmbet.

— Asta e o surpriză. Câți dintre voi vor să treacă poarta spre Tărâmul Umbrelor?

— Toți, a spus Emma. Toți patru.

— Dacă Regele sau Regina află de voi, vă vor ucide, a spus phouka. Poporul elfilor nu e prieten cu cei care au sângele Îngerului, mai ales după Pacea Rece.

— Eu sunt pe jumătate elf, a spus Mark. Mama mea a fost Lady Nerissa, de la Curtea Elfilor Luminii.

Phouka a ridicat din sprâncene.

— Moartea ei ne-a întristat pe toți.

— Iar aceștia sunt frații și surorile mele, a continuat Mark, profitând de acest avantaj. Ei mă vor însoți, iar eu îi voi proteja.

Phouka a ridicat din umeri.

— Nu e treaba mea ce se întâmplă cu voi pe tărâm. Numai că trebuie să plătiți vama.

— Nicio plată, a spus Julian, cu mâna strânsă pe pumnal. Nicio vamă.

Phouka a zâmbit.

— Vino aici să vorbim doar noi doi, și apoi vei hotărî dacă vrei să plătești sau nu. Eu nu te silesc.

Julian s-a întunecat la față, dar s-a dus la el. Emma se chinuia să audă ce îi spune lui phouka, dar zgomotul vântului și al valurilor o împiedica. În spatele lor, aerul părea că se rotește și se întunecă: Emmei i s-a părut că vede acolo ceva, o arcadă care semăna cu cadrul unei uși.

Julian stătea nemișcat în timp ce phouka îi vorbea, dar Emma a văzut că îi tresare un mușchi pe obraz. În clipa următoare, și-a scos de la mână ceasul tatălui său și i l-a pus în mână elfului.

— O plată, a spus tare phouka, în timp ce Julian se întorcea la ei. Cine urmează?

— Eu, a spus Cristina și a pășit atentă spre el.

Julian s-a așezat lângă Mark și Emma.

— Te-a amenințat? l-a întrebat Emma în șoaptă. Jules, dacă te-a amenințat...

— Nu m-a amenințat. N-aș fi lăsat-o pe Cristina să se apropie de el dacă m-ar fi amenințat.

Emma s-a întors și a văzut-o pe Cristina că își scoate agrafa-bijuterie. Părul i s-a revărsat ca o cascadă pe umeri și pe spate, mai negru decât marea nopții. I-a întins elfului bijuteria și s-a întors spre ei, părând ametită.

— Mark Blackthorn va fi cel din urmă, a spus phouka. Lăsați-o pe fata cu păr de aur să vină la mine acum.

Emma simțea privirile celorlalți urmărind-o, pe a lui Julian mai intensă ca oricare. Și-a adus aminte de tabloul acela în care o pictase deasupra oceanului, cu corpul făcut din stele.

Se întreba ce făcuse cu acele tablouri. Dacă nu cumva le aruncase pe toate. Oare le aruncase sau le dăduse foc? O durea inima la gândul acesta. Erau niște tablouri așa de frumoase, fiecare tușă din ele era o soaptă, o promisiune.

A ajuns la elful care zâmbea în felul acela viclean în care zâmbeau cei din neamul lui când erau amuzați. Phouka a plecat capul să-i vorbească; vântul vuia în jurul lor. Stătea alături de el într-un cerc făcut din nori. Nu-i mai vedea pe ceilalți.

— Dacă ai de gând să mă amenințe, i-a spus ea, înainte ca el să deschidă gura, să știi că am să vin după tine, dacă nu acum, mai târziu. Și va dura mult până ai să mori.

Phouka a început să râdă. Și dinții lui erau din aur, cu contur de argint.

— Emma Carstairs, a spus el. Văd că nu știi prea multe despre phouka. Noi suntem seducători, nu luptători. Când îți voi spune ce am de spus, o să-ți dorești să ajungi pe Tărâmul Elfilor. Și o să dorești să-mi oferi ce-ți cer.

— Și ce îmi ceri?

— Stela aceea, a spus el, arătând cu mâna spre centura ei.

Emma s-a umplut de revoltă. Stela aceea i-o dăduse Jace, cu mulți ani în urmă, la Idris, după Războiul Întunecat. Era simbolul a tot ce îi marcase viața după război. Clary îi oferise cuvinte, și ea le păstra ca pe o comoară, Jace îi dăduse stela și odată cu ea îi oferise un scop în viață fetiței îndurerate și speriate. De câte ori o atingea, se gândea la rostul acela: *Acum viitorul e al tău. Fă-l așa cum vrei tu.*

— La ce i-ar folosi unui elf stela? a întrebat ea. Voi nu desenați rune, și oricum runele nu au efect decât asupra vânătorilor de umbre.

— Stela nu ne folosește la nimic, a spus el. Dar osul prețios de demon al mânerului este foarte folositor.

Ea a clătinat din cap.

— Alege altceva.

Phouka s-a aplecat spre ea. Mirosea a sare și a alge arse de soare.

— Ascultă, a spus el. Dacă vei pătrunde pe Tărâmul Elfilor, vei vedea din nou chipul unor persoane dragi, acum moarte.

— Ce? Emma a simțit șocul ca pe un pumnal. Minți!

Emma și-a simțit gura uscată.

— Nu trebuie să le spui celorlalți ce ți-am spus, altfel nu se va întâmpla, a spus phouka. Nu pot să-ți spun nici ce înseamnă asta. Eu sunt un simplu mesager — dar mesajul e adevărat. Dacă vrei să-i mai vezi o dată pe cei pe care i-ai iubit și i-ai pierdut, dacă vrei să le mai auzi vocea, trebuie să treci prin Poarta lui Lir.

Emma a scos stela de la centură. A simțit un junghi în inimă când i-a dat-o elfului. S-a întors și a pornit spre ceilalți aproape fără să vadă, cu ecoul cuvintelor lui în urechi. Abia și-a dat seama că Mark a trecut pe lângă ea, cel din urmă care trebuia să vorbească cu elful. Inima îi bătea prea tare.

Cei pe care i-ai iubit și i-ai pierdut. Dar pierduse mulți, foarte mulți oameni dragi în Războiul Întunecat. Pe părinții ei — dar nici măcar nu îndrăznea să se gândească la ei, pentru că avea impresia că n-ar mai putea să judece drept, n-ar mai putea să meargă înainte. Pe tatăl fraților Blackthorn, Andrew. Pe fostul ei tutore, Katerina. Poate...

Zgomotul făcut de vânt și de valuri s-a oprit. Mark stătea în fața lui phouka, palid la față: ceilalți trei păreau șocați, și Emma murea de

curiozitate să știe ce le-a spus phouka. Cum au putut să fie convinși Jules, Cristina sau Mark să coopereze?

Elful a întins mâna.

— Poarta lui Lir se deschide, a spus el. Treceți acum sau fugiți repede spre țărm; cărarea lunii începe de acum să dispară.

S-a auzit un zgomot ca de gheață care se sparge sub căldura soarelui de primăvară. Emma s-a uitat în jos: cărarea sclipitoare de sub ei se umpluse de linii negre, acolo unde apa oceanului se infiltra prin crăpături.

Julian a luat-o de mână.

— Trebuie să plecăm, a spus.

În spatele lui Mark, aflat în fața lor pe cărare, se formase o arcadă de apă. Avea o strălucire argintie, iar în interiorul ei era un vârtej rotitor de apă.

Cu un hohot de râs, phouka a sărit de pe cărare și a plonjat grațios în valuri. Emma și-a adus aminte că nu a văzut ce îi oferise Mark. Nu că acum ar mai fi avut vreo importanță. Cărarea se dezintegra rapid sub ei: acum erau doar niște bucăți plutitoare, precum banchizele de gheață de la poli.

Cristina era lângă ea. Toți trei s-au repezit înainte, sărind de pe o bucată pe alta. Mark le făcea semne și striga la ei, în timp ce arcada de apă începea să se solidifice. Dincolo de ea, Emma vedea iarbă verde, lumina lunii și copaci. A împins-o înainte pe Cristina, Mark a prins-o și cei doi au dispărut prin poartă.

A vrut să facă un pas, dar cărarea i-a cedat sub picioare. S-a scufundat în apa neagră de sub ea preț de câteva secunde, care ei i s-au părut o veșnicie. Apoi Julian a prins-o. Cu brațele lui în jurul ei, au căzut amândoi prin arcadă.

Umbrele se lungiseră în mansardă. Arthur stătea nemișcat, cu ochii pe fereastra de pe care hârtia fusese ruptă, uitându-se la lumina lunii care strălucea deasupra apei. Bănuia unde sunt Julian și ceilalți: cunoștea cărarea lunii, așa cum cunoștea toate cărările de pe Tărâmul Elfilor. Fusese urmărit pe cărările acelea de cete de știme și de spiriduși, care alergau în fața stăpânilor lor, prinți și prințese de o frumusețe

nepământeană. Într-o iarnă, căzuse într-o pădure și greutatea trupului său sfărâmase crusta de gheață a unui lac. Își amintea cum se vedeau stropii de sânge pe suprafața de argint a lacului.

„Ce frumos!" se entuziasmase o nobilă-elf, văzând sângele lui Arthur infiltrându-se în zăpadă.

Așa își imagina câteodată și mintea lui: o suprafață spartă care reflectă o imagine fragmentată și imperfectă. Știa că nebunia lui nu e nebunie omenească. Apărea și dispărea, și uneori abia îl afecta, încât spera că nu se va mai ivi din nou. Dar iar revenea, strivindu-l cu o mulțime de oameni pe care nimeni nu-i putea vedea, cu un cor de voci pe care nimeni nu-l auzea.

Medicamentul îl ajutase, dar acum nu-l mai avea. Julian i-l adusese mereu, de când era copil. Arthur nu știa prea bine câți ani are acum. Era destul de mare. Uneori se întreba dacă îl iubește pe băiatul acesta. Dacă l-a iubit pe vreunul dintre copiii fratelui său. Se întâmplase de multe ori să se trezească cu obrajii uzi din vise în care copiilor li se întâmplau lucruri groaznice.

Dar poate că asta era din cauza sentimentului de vinovăție. Nu avusese nici puterea de a-i crește și nici curajul de a da voie Conclavului să-l înlocuiască cu un conducător mai bun. Deși, cine i-ar fi ținut atunci împreună? Nimeni, poate, iar o familie nu trebuie să fie despărțită.

S-a auzit scârțâitul ușii de la scară. Arthur s-a întors repede. Poate Julian renunțase la planul lui nebunesc și se întorsese. Cărarea lunii era periculoasă. Apa în sine era plină de pericole. El crescuse lângă mare, în Cornwall, și își aducea bine aminte de monștrii ei. *Și amară ca sângele e țâșnirea lor; iar țepii lor sunt colți ce devorează.*[1]

Sau poate nici nu erau monștri.

Ea a apărut în capul scărilor și s-a uitat la el rece. Părul îi era strâns în spate așa de tare, încât pielea de pe față părea întinsă. A înclinat ușor capul, uitându-se în jur la încăperea înțesată și murdară, la geamurile acoperite cu hârtie. Chipul ei avea ceva care i-a stârnit din negura minții o amintire.

---

[1] Algernon Charles Swinburne, *Imn către Proserpina.*

O amintire care l-a umplut de o groază rece. Și-a încleștat mâinile de brațul fotoliului, iar în mintea lui a început să răsune un fragment dintr-o veche poezie. *Și pielea albă, de lepros; era coșmarul Viața-n-Moarte, ce-ngheață sângele în trup...*[1]

— Arthur Blackthorn, presupun, a spus ea cu un zâmbet mic. Eu sunt Zara Dearborn. Cred că l-ai cunoscut pe tatăl meu.

Emma a aterizat cu un bufnet pe covorul gros de iarbă, cu Julian în brațe. O clipă, el a rămas deasupra ei, cu coatele sprijinite în pământ și cu fața luminată de lună. Aerul era rece, dar corpul lui era cald. Ea a simțit cum pieptul lui se dilată când a inspirat adânc, a simțit un curent de aer pe obraz când el și-a întors repede capul.

În clipa următoare a sărit în picioare, apoi s-a aplecat s-o tragă și pe ea. Dar ea deja se ridicase, s-a uitat în jur și a văzut că se află într-un luminiș, în mijlocul unor copaci.

Lumina lunii era destul de puternică, și Emma vedea că iarba e de un verde intens, iar copacii din jur erau plini de fructe în culori vii: prune violete, mere roșii sau niște fructe în formă de stea și de trandafir, pe care Emma nu le mai văzuse niciodată. Mark și Cristina erau și ei acolo, sub pomi.

Mark își sumetecase mânecile și întinsese brațele, de parcă voia să atingă aerul de pe Tărâmul Elfilor, să îl simtă pe piele. Își lăsase capul pe spate și buzele lui erau ușor întredeschise; Emma a simțit că roșește uitându-se la el. Avea impresia că este un moment de intimitate, ca atunci când se întâlnesc doi îndrăgostiți.

— Emma, a șoptit Cristina. Privește.

A arătat cu mâna spre cer.

Stelele erau altfel. Se arcuiau și se roteau în desene pe care Emma nu le recunoștea, și erau *colorate* — albastru de gheață, verde rece, auriu lucios, argintiu strălucitor.

— E așa de frumos! a șoptit ea.

---

[1] Samuel Taylor Coleridge, *Balada bătrânului marinar.*

L-a văzut pe Julian uitându-se la ea, dar Mark a fost primul care a vorbit. Nu mai avea înfățișarea aceea pierdută, dar tot mai părea puțin amețit, ca și cum aerul din Ținutul Elfilor era un vin, iar el băuse prea mult.

— Câteodată, Vânătoarea Sălbatică trecea prin cerul Tărâmului Elfilor, le-a explicat el. Pe cerul unde stelele par praf de nestemate, pudră de rubine și safire și diamante.

— Am auzit de stelele de pe Tărâmul Elfilor, a spus Cristina încet, plină de uimire. Dar n-am crezut că le voi vedea vreodată.

— N-ar trebui să ne odihnim? a întrebat Julian.

Cerceta luminișul, scrutând cu atenție copacii. Trebuia să te aștepți ca Julian să pună întrebarea rațională.

— Să ne adunăm energia pentru călătoria de mâine?

Mark a clătinat din cap.

— Nu putem. Trebuie să călătorim noaptea. Pe aceste tărâmuri, eu nu știu să mă orientez decât după stele.

— Atunci avem nevoie de rune de Energie.

Emma i-a întins brațul Cristinei. Nu a vrut să-l întristeze pe Jules — runele făcute de *parabatai* erau mai puternice decât celelalte —, dar și acum mai simțea atingerea lui de atunci, din cădere. Mai simțea și acum spasmul pe care îl avusese când respirația lui îi atinsese obrazul. În clipa asta trebuia ca el să nu se apropie de ea și să nu vadă ce era în ochii ei. Așa cum se uitase Mark la cerul de pe Tărâmul Elfilor — așa își imagina că se uită și ea la Julian.

Atingerea Cristinei o calma și o reconforta, stela ei descria mișcări rapide și ferme, desenând simbolul runei de Energie pe antebrațul ei. Când a terminat, i-a dat drumul la mână. Emma a așteptat să simtă impulsul obișnuit, căldura aceea care o cuprindea de obicei, ca după o doză dublă de cafeină.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu funcționează, a spus ea, încruntată.

— Dă-mi voie să văd... Cristina s-a apropiat de ea, s-a uitat la mâna ei și a făcut ochii mari. Uite.

Pecetea desenată de Cristina, neagră precum cerneala, devenea acum palidă și argintie. Se topea ca gheața. În câteva secunde a părut că intră în piele și nu s-a mai văzut.

— Ce naiba..., a început Emma.

Dar Julian se întorsese deja spre Mark.

— Runele, a spus el. Funcționează aici? Pe Tărâmul Elfilor?

Mark părea uimit.

— Nu m-am gândit niciodată că n-ar putea să funcționeze. Nu am auzit nimic despre asta.

— Am studiat ani de zile elfii, a spus Cristina. N-am găsit nicăieri informația că runele n-ar funcționa în tărâmul lor.

— Când ai încercat ultima oară să folosești rune aici? l-a întrebat Emma pe Mark.

El a clătinat din cap și buclele blonde i-au acoperit ochii. Și le-a dat pe spate cu degetele lui subțiri.

— Nu-mi amintesc, a spus el. Nu am avut stelă, mi-au frânt-o, dar lampa-vrăjitoarei funcționa...

A scotocit în buzunar și a scos de acolo o piatră rotundă cu rune, perfect netedă. Toată lumea s-a uitat cum el o ridică, așteptând cu respirația tăiată să se aprindă.

Nu s-a întâmplat nimic.

Înjurând în șoaptă, Julian a scos de la centură un pumnal serafic. În lumina lunii, *adamasul* strălucea slab. A întors pumnalul cu lama în sus, ca să reflecte strălucirea multicoloră a stelelor.

— *Michael!* a rostit el.

S-a văzut ceva sclipind în pumnal — o pâlpâire scurtă, palidă. Apoi a dispărut. Julian a rămas cu ochii la el. Un pumnal serafic ce nu putea fi adus la viață nu era mai de folos ca un cuțit de plastic: bont, greu și scurt.

Cu un gest violent, a aruncat pumnalul. Acesta a alunecat pe iarbă. Julian a ridicat capul. Emma simțea cât efort face să se stăpânească. Simțea asta ca pe o apăsare pe piept, care o făcea să respire cu greutate.

— Deci, a spus el. Va trebui să străbatem Tărâmul Elfilor, un loc în care vânătorii de umbre nu sunt bine-veniți, orientându-ne numai

după stele, fără să putem folosi rune, pumnale serafice sau lampa-vrăjitoarei. Cam asta ar fi, în mare, situația?

— Eu aș spune că exact asta e situația, a spus Mark.

— În plus, ne ducem la Curtea Elfilor Întunericului, a completat Emma. Care se presupune că e ceva ce seamănă cu filmele de groază la care se uită Dru, doar că mai puțin amuzantă.

— Atunci vom călători noaptea, a spus Cristina. A arătat cu mâna în depărtare. Sunt niște repere pe care le-am văzut pe hărți. Vedeți munții aceia din depărtare, care se profilează pe cer? Cred că sunt Munții Spinoși. La poalele lor se află Tărâmul Elfilor Întunericului. Nu e prea departe.

Emma a simțit că Mark se relaxează auzind vocea plăcută a Cristinei. Dar la Julian nu părea să aibă efect. Ținea fălcile încleștate și pumnii strânși pe lângă corp.

Nu că Julian nu s-ar fi înfuriat vreodată. Dar nu lăsa niciodată să se vadă asta. Lumea credea că este liniștit și calm, dar asta era doar o iluzie. Emma și-a amintit cum citise odată că vulcanii au cele mai bogate văi, cel mai plăcut și mai pașnic aer, tocmai pentru că focul care pulsează în ei împiedică pământul să înghețe.

Dar când erup, pot devasta totul pe kilometri întregi.

— Jules, a spus ea.

El a privit-o cu ochii strălucind de furie.

— N-om avea noi lampa-vrăjitoarei și rune, dar suntem tot vânători de umbre. Cu tot ce înseamnă asta. Putem s-o facem. *Putem.*

Emmei i s-a părut destul de prost discursul ei, dar a văzut că focul din ochii lui se stinge.

— Ai dreptate, a spus el. Îmi pare rău.

— Iar mie îmi pare rău că v-am adus aici pe toți, a rostit Mark. Dacă aș fi știut... cu runele... dar probabil că e ceva care s-a întâmplat de curând...

— Nu tu ne-ai adus aici, a spus Cristina. Noi am venit după tine. Și am intrat cu toții aici nu doar pentru tine, ci și pentru ce ne-a spus phouka, nu-i așa?

Cei pe care i-ai iubit și i-ai pierdut.

— În cazul meu, așa e, a spus Emma și s-a uitat spre cer. Ar cam trebui să mergem. Mai sunt probabil doar câteva ore până la ziuă. Și dacă nu avem rune de Energie, va trebui să ne luăm energia după moda veche.

Mark părea nedumerit.

— Droguri?

— Ciocolată, a răspuns Emma. Am adus *ciocolată*. Mark, cum ai putut să te gândești la așa ceva?

Mark a zâmbit strâmb și a ridicat din umăr.

— Umor de elfi?

— Credeam că elfii fac glume pe seama altora sau pun la cale farse pentru mundani, a remarcat Julian.

— Uneori spun niște povești foarte lungi, în versuri, pe care ei le consideră amuzante, a recunoscut Mark. Dar trebuie să admit că niciodată n-am înțeles de ce.

Julian a oftat.

— Asta sună chiar mai rău decât tot ce am auzit până acum despre Curtea Elfilor Întunericului.

Mark s-a uitat la Julian cu o privire recunoscătoare, ca și cum i-ar fi spus că înțelege că fratele lui s-a stăpânit, în parte și pentru el, dar pentru ei toți, ca să fie bine. Ca să poată merge înainte și să-l găsească pe Kieran, cu Julian în fruntea lor, ca întotdeauna.

— Haideți, a spus Mark, întorcându-se. Pe aici... ar trebui să pornim; nu mai sunt multe ceasuri până în zori.

Mark s-a îndreptat spre umbrele dintre copaci. De crengile lor atârna ceață, ca niște frânghii albe și aurii. Frunzele foșneau delicat în vânt, deasupra lor. Julian s-a dus lângă fratele lui; Emma a auzit că îi spune „Și calambururi? Măcar spune-mi că nu fac și calambururi!"

— Felul în care își spun băieții că se iubesc e foarte ciudat, i-a zis Cristina Emmei, aplecându-și capul pe sub crengi. De ce nu pot s-o spună direct? E așa de greu?

Emma i-a zâmbit prietenei sale.

— Te iubesc, Cristina. Și mă bucur că ai avut ocazia să vizitezi Tărâmul Elfilor, chiar dacă în niște circumstanțe mai stranii. Poate îți găsești un elf sexy și uiți de Diego cel Imperfect.

Cristina a zâmbit.

— Și eu te iubesc, Emma, a spus ea. Și poate așa o să fac.

Lista de nemulțumiri pe care le avea Kit față de vânătorii de umbre se lungise acum așa de mult, încât începuse s-o treacă pe hârtie.

Indivizi îngâmfați și proști, nu mă lasă să mă duc acasă să-mi iau lucrurile.

Nu vor să-mi spună deloc ce ar trebui să fac ca să devin într-adevăr un vânător de umbre. Ar trebui să mă duc undeva să mă antrenez?

Nu vor să-mi spună cât trebuie să stau aici, spun doar „atâta timp cât ai nevoie" Până la urmă, n-ar trebui să merg și eu la școală? La o școală oarecare?

Nu vor să vorbească despre Pacea Rece sau să spună ce proastă e.

Nu mă lasă să mănânc prăjituri.

S-a gândit puțin, apoi a tăiat-o pe ultima de pe listă. De fapt, îl lăsau să mănânce prăjituri, dar el bănuia că îl condamnau pentru asta.

Nu par să priceapă ce e autismul sau afecțiunile mintale, sau terapia sau tratamentul medical. Oare au încredere în chestii gen chimioterapie? Și dacă o să am cancer? Probabil că n-o să am. Dar dacă aș avea...

Nu vor să-mi spună cum au reușit Tessa și Jem să-l găsească pe tata. Sau de ce îi ura tata așa de tare pe vânătorii de umbre.

Asta a fost cel mai greu de scris. Kit îl considerase mereu pe tatăl lui un mic escroc, un hoț simpatic, ceva gen Han Solo, care se descurcă și el cum poate prin galaxie. Dar hoții simpatici nu sunt sfâșiați de demoni în clipa în care vrăjile lor complicate de protecție se risipesc. Și cu toate că ceea ce se întâmplase la Piața Umbrelor îl pusese pe gânduri, aflase totuși ceva: tatăl lui nu fusese ca Han Solo.

Uneori, în orele târzii ale nopții, Kit se întreba cum e el însuși.

Apropo de orele târzii ale nopții, a mai găsit o nemulțumire de scris pe listă.

Mă forțează să mă scol devreme.

Diana, care avea titlul oficial de tutore, dar care părea mai degrabă gen gardian-bară-director de școală, îl trezise pe Kit dis-de-dimineață și îl dusese împreună cu Ty și cu Livvy într-un birou aflat pe colț, cu o priveliște fabuloasă și cu o masă imensă de sticlă. Părea că e plină de

nervi, cum sunt în general adulții când îi supără cineva, dar își varsă nervii pe tine.

Kit nu se înșelase. Diana era în momentul acela furioasă pe Julian, Emma, Mark și Cristina, care, după câte spunea Arthur, dispăruseră în plină noapte pe Tărâmul Elfilor ca să-l salveze pe un anume Kieran, de care Kit nu auzise niciodată. Din discuția care a urmat, a priceput că acest Kieran era fiul Regelui Întunericului și fostul iubit al lui Mark, două informații interesante, pe care Kit le-a pus bine la păstrare pentru altă dată.

— Nu e bine deloc, a încheiat Diana. Orice călătorie pe Tărâmul Elfilor este strict interzisă nefilimilor, dacă nu au permisiune specială.

— Dar se vor întoarce, nu? a întrebat Ty. Părea speriat. *Mark* se va întoarce?

— Sigur că se vor întoarce, a spus Livvy. E o simplă misiune. O misiune de salvare, a adăugat ea, întorcându-se spre Diana. Conclavul nu va înțelege că trebuiau să plece?

— Să salveze un elf — nu, a răspuns Diana, clătinând din cap. Elfii nu beneficiază de protecția noastră, conform Acordurilor. Centurionii nu trebuie să afle. Conclavul ar fi furios.

— Eu n-o să le spun, a zis Ty.

— Nici eu, a adăugat Livvy. Evident.

Amândoi s-au uitat la Kit.

— Eu nici măcar nu înțeleg de ce mă aflu aici, a spus el.

— Ai și tu dreptate, a încuviințat Livvy. S-a întors la Diana. El de ce e aici?

— Fiindcă mi se pare că ai darul de a afla tot ce se întâmplă, i-a spus Diana lui Kit. Am crezut că e mai bine să controlez informațiile pe care le primești. Și să obțin o promisiune din partea ta.

— Că n-o să spun? Normal că nu. Nici măcar nu-mi plac Centurionii. Sunt...

Așa cum mi-am imaginat întotdeauna că sunt vânătorii de umbre. Dar voi nu sunteți așa. Sunteți... altfel.

— Javre, a încheiat el.

— Nu-mi vine să *cred*, a izbucnit Livvy, că Julian și ceilalți și-au găsit o aventură distractivă și pe noi ne-au lăsat aici să le pregătim prosoape Centurionilor.

Diana a părut surprinsă.

— Credeam că o să fii supărată, a spus ea. Îngrijorată pentru ei.

Livvy a clătinat din cap. Părul ei lung, cu o nuanță mai deschis decât părul lui Ty, a zburat în jurul ei.

— Să fiu îngrijorată că ei se distrează și vizitează Tărâmul Elfilor? Când noi ne plictisim aici? Când o să se întoarcă, o să-i spun eu vreo *două* lui Julian.

— Două ce? În prima clipă, Ty a părut nedumerit, dar apoi s-a luminat la față. Ah, o să-l înjuri.

— O să folosesc toate cuvintele urâte pe care le știu, și până atunci mai caut și altele.

Diana își mușca buzele.

— Deci sunteți OK?

Ty a dat din cap.

— Cristina a studiat ani de zile elfii, Mark a fost Vânător, iar Julian și Emma sunt deștepți și curajoși, a spus el. Sunt convins că o să fie toți bine.

Diana părea șocată. Kit era și el surprins, trebuia să recunoască. Îl uimise că frații Blackthorn păreau așa de uniți, încât sintagma „de nedespărțit" părea insuficientă. Dar Livvy și-a păstrat aceeași iritare voioasă când s-au dus să le spună lui Dru și Tavvy că ceilalți plecaseră la Academia Vânătorilor de Umbre să aducă ceva de acolo — era foarte convingătoare, le-a spus chiar că se dusese cu ei și Cristina, pentru că acum o vizită la Academie era obligatorie în anul de călătorie — și le-a repetat povestea asta unui Diego încruntat și unor Centurioni care erau pe acolo, inclusiv logodnicei lui Diego, căreia Kit îi spunea în gând Infecta Zara.

— Pe scurt, a încheiat Livvy cu voce dulce, s-ar putea să vă spălați singuri prosoapele. Acum ne scuzați, eu și Ty îl ducem pe Kit să viziteze perimetrul.

Zara a ridicat o sprânceană.

— Perimetrul?

— Sectorul acela cu protecții magice pe care l-ați făcut *voi*, a spus Livvy și a ieșit din cameră.

Nu i-a târât propriu-zis după ea pe Ty și pe Kit, dar a reușit să facă asta cu forța personalității ei. Când ușile Institutului s-au închis în urma lor, ea deja cobora scările.

— Ați văzut ce față au făcut Centurionii? i-a întrebat, în timp ce treceau pe lângă zidurile masive ale Institutului.

Avea ghete în picioare și niște pantaloni scurți de blugi care lăsau să i se vadă picioarele lungi și bronzate. Kit se străduia să nu arate că se uită.

— Nu cred că le-a plăcut când le-ai spus să-și spele singuri prosoapele, a remarcat Ty.

— Poate trebuia să le desenez o hartă, să știe unde e detergentul, a spus Livvy. Asta fiindcă le plac așa de mult hărțile, ai înțeles.

Kit a început să râdă. Livvy s-a uitat la el, puțin bănuitoare.

— Ce e?

Au trecut prin parcarea din spatele Institutului și au ajuns la un gard scund de salvie, în spatele căruia era grădina. Dramaturgi și istorici greci stăteau acolo în poziții statuare, cu coronițe de lauri. Păreau extrem de nepotrivite statuile alea, dar până la urmă, Los Angeles era un oraș plin de lucruri care nu-și aveau locul acolo.

— A fost amuzat, a spus Kit. Atâta tot.

Ea a zâmbit. Tricoul ei albastru se potrivea cu ochii, iar lumina soarelui găsea șuvițele roșii și arămii din părul ei castaniu și le făcea să strălucească. La început, pe Kit îl enervau asemănările astea dintre frații Blackthorn — cu excepția lui Ty, desigur —, dar, trebuia să admită, dacă moșteneai astfel de trăsături de familie, adică ochi luminoși, albaștri-verzi, și păr negru ondulat, nu era prea rău. El nu moștenise de la tatăl lui decât firea capricioasă și atracția pentru escrocherie.

Iar de la mamă...

— Ty! a strigat Livvy. Ty, dă-te jos de acolo!

Acum se îndepărtaseră mult de casă, erau în plin deșert. Kit fusese doar de câteva ori în munții Santa Monica, în excursie cu școala. Își

amintea cum inspira aerul acela care mirosea a sare și a salvie și briza caldă și blândă a deșertului. Șopârle verzi și iuți apăreau ca niște frunze printre cactuși și dispăreau la fel de repede. Peste tot erau împrăștiate stânci mari — desprinse din munte de vreun ghețar, cu un milion de ani în urmă.

— Cobor când termin cu asta.

Ty era foarte ocupat să se cațere pe una dintre cele mai mari stânci de acolo, căutând expert locuri în care să-și pună mâinile și picioarele. A reușit să ajungă în vârf și a întins mâinile pentru echilibru, fără nicio frică. Arăta ca și cum era gata să pornească în zbor, cu părul lui negru fluturând ca niște aripi.

— E bine ce face? a întrebat Kit, uitându-se la el cum urca.

— E un cățărător foarte bun, a spus Livvy. Înainte mă speria când îl vedeam. Nu avea deloc simțul realității, ca să-și dea seama când e în pericol și când nu. La Leo Carillo am crezut că o să cadă de pe stâncă și o să-și spargă capul. Dar Jules s-a dus cu el peste tot, și Diana, și l-au învățat să se cațere.

S-a uitat în sus la fratele ei și a zâmbit. Ty se lăsase pe vine și se uita în jos la ocean. Kit putea să-l vadă cu ochii minții undeva, pe un câmp pustiu, cu o mantie neagră fluturându-i pe umeri, ca un erou de benzi desenate.

Kit a respirat adânc.

— Tu nu crezi cu adevărat ce i-ai spus Dianei.

Ea s-a întors repede și s-a uitat la el.

— Că nu ești îngrijorată pentru Julian și ceilalți.

— De ce crezi asta?

Tonul ei era neutru, controlat.

— V-am urmărit, a spus el. Pe toți.

— Știu. A ridicat capul spre el, cu ochii ei luminoși, cumva amuzați. Ziceai că iei notițe în minte.

— Un obicei. Tata m-a învățat că lumea e împărțită în două categorii. Unii care pot fi mințiți și păcăliți, și alții care nu pot fi. Așa că trebuie să observi oamenii. Să încerci să-ți dai seama cum sunt. Cum ticăie.

— Și noi cum ticăim?

— Ca o mașinărie complicată, a spus Kit. Sunteți toți conectați — se mișcă unul, se mișcă și ceilalți. Pleacă altul într-o parte, pleacă și ceilalți. Sunteți mai legați între voi decât toate familiile pe care le-am văzut eu. Și n-ai cum să-mi spui că nu ești îngrijorată pentru Julian și pentru ceilalți... știu că ești. Știu ce credeți voi despre Tărâmul Elfilor.

— Că sunt răi? E mult mai complicat de atât, crede-mă.

Ochii albaștri ai lui Livvy și-au mutat privirea spre fratele ei. Ty se întinsese acum pe stâncă și abia se mai vedea.

— Și de ce crezi că aș minți-o pe Diana?

— Julian minte ca să vă protejeze pe toți, a spus Kit. Dacă el nu e aici, minți *tu*, ca să-i protejezi pe cei mici. Nu e niciun motiv de îngrijorare, Julian și Mark s-au dus la Curtea Elfilor Întunericului și sperăm să ne trimită o carte poștală în care să spună că le-ar fi plăcut să fim și noi acolo.

Livvy părea prinsă la mijloc între iritare și ușurare — era furioasă că el ghicise adevărul, dar era și ușurată că există o persoană față de care nu trebuia să se prefacă.

— Crezi că am convins-o pe Diana? a întrebat ea într-un târziu.

— Cred că ai convins-o că *tu* nu ești îngrijorată, a spus Kit. *Ea* este și acum. Probabil că în clipa asta trage toate sforile posibile ca să-i găsească.

— Cam ducem lipsă de sfori, poate ai observat, a replicat Livvy. Ca Institut, suntem mai ciudați.

— Nu prea am cu ce să compar. Dar te cred.

— Dar tot nu mi-ai spus. Livvy și-a dat după ureche o șuviță de păr. Noi facem parte din categoria celor care pot fi păcăliți, sau nu?

— Nu, a spus Kit. Dar nu pentru că sunteți vânători de umbre. Pentru că se pare că voi chiar țineți mai mult la ceilalți decât țineți la voi înșivă. Așa că mi-ar fi greu să te conving să fii egoistă.

Ea s-a îndepărtat câțiva pași, apoi a mângâiat ușor o floare roșie de pe o tufă verde-argintie. Când s-a întors spre Kit, părul îi venise în față și ochii ei aveau o strălucire neobișnuită. În primul moment, Kit a crezut că o să înceapă să plângă sau să țipe la el.

— Sărută-mă, a spus ea.

Kit nu știuse unde se va ajunge cu conversația asta, dar sigur n-ar fi crezut că aici. A reușit doar să se abțină să nu tușească.

— *Ce?*

— M-ai auzit.

S-a întors la el, pășind încet și hotărât. El a încercat să nu se holbeze iar la picioarele ei.

— Ți-am cerut să mă săruți.

— De ce?

Ea a zâmbit. În spate, Ty stătea iar în echilibru pe stâncă, uitându-se la apă.

— N-ai mai sărutat pe nimeni până acum? l-a întrebat ea.

— Ba da. Dar nu văd ce relevanță are să te sărut aici și acum.

— Ești sigur că ești un Herondale? Sunt convinsă că un Herondale n-ar ezita când i s-ar ivi o astfel de ocazie. Livvy și-a încrucișat mâinile la piept. Ai vreun motiv pentru care nu vrei să mă săruți?

— Unul ar fi că ai un frate mai mare înfricoșător, a spus Kit.

— Nu am un frate mai mare înfricoșător.

— Ai dreptate. Ai *doi*.

— Bine, a spus Livvy, lăsând brațele în jos și întorcându-se cu spatele. Bine, dacă nu vrei...

Kit a prins-o de umăr. Era caldă, căldura corpului ei se simțea prin tricoul subțire.

— Dar vreau, totuși.

Spre propria lui uimire, chiar voia. Tot universul lui parcă se dezintegra; avea impresia că alunecă spre ceva, spre un necunoscut întunecat, cu colțuri ascuțite de oportunități nedorite. Și, iată, în fața lui stătea o fată frumoasă, care îi oferea ceva de care să se agațe, o modalitate de a uita, ceva de care să se prindă și să se țină, chiar dacă pentru scurt timp.

A văzut pe gâtul ei pulsul ușor accelerat când ea a întors puțin capul, și părul ei i-a mângâiat mâna.

— Bine, a spus ea.

— Dar spune-mi un lucru. De ce eu? De ce vrei să te sărut eu?

— N-am sărutat până acum pe nimeni, a spus ea încet. În toată viața mea. De fapt, nici nu prea m-am *întâlnit* cu nimeni. Suntem doar

noi împotriva lumii întregi, și nu mă deranjează asta, aș face orice pentru familia mea, dar am senzația că pierd toate șansele pe care le-aș putea avea. Tu ești de vârsta mea, ești un vânător de umbre și nu ești nervant. Nu am prea multe opțiuni.

— Ai putea săruta un Centurion, a sugerat Kit.

Auzind asta, ea s-a întors complet spre el, cu fața indignată; mâna lui rămăsese tot pe umărul ei.

— OK, sugestia asta cred că e cam deplasată, a recunoscut el.

Dorința de a o săruta îl copleșea, așa că a renunțat să se mai împotrivească, i-a cuprins umărul cu brațul și a tras-o spre el. Ea a făcut ochii mari, apoi a lăsat capul spre spate, ridicând gura spre el și buzele lor s-au atins surprinzător de delicat.

Era un sărut moale și dulce și cald, și ea s-a așezat mai bine sub brațul lui, și-a pus mâinile pe umerii lui mai întâi ezitant, apoi decis. L-a strâns tare și l-a tras spre ea, iar el a închis ochii, orbit de albastrul oceanului din depărtare. A uitat de pământul de sub el, de lumea din jur, de toate, în afară de senzația că este alintat de cineva care îl ține în brațe. De cineva căruia îi pasă de el.

— Livvy! Ty! *Kit!*

Era vocea Dianei. Kit s-a trezit din visare și i-a dat drumul lui Livvy; ea s-a îndepărtat de el cu un aer uimit și cu mâna la gură.

— Voi toți! a strigat Diana. Veniți înapoi imediat! Am nevoie de voi!

— Deci cum a fost? a întrebat-o Kit. A fost OK, ca primul tău sărut?

— N-a fost rău. Livvy a luat mâna de la gură. Chiar te-ai implicat. Nu mă așteptam.

— Un Herondale nu oferă sărutări superficiale, a declarat Kit.

S-a auzit o mișcare zorită, și Ty a coborât de pe stâncă; acum se îndrepta spre ei printre tufișuri.

Livvy a râs încetișor.

— Cred că e prima oară când te aud că îți spui Herondale.

Ty s-a apropiat de ei, cu fața lui palidă și inexpresivă. Kit nu putea să descifreze nimic — dacă îi văzuse sau nu sărutându-se. Dar de ce s-ar fi păsat, dacă ar fi văzut?

— Se pare că în noaptea asta o să fie senin, a spus el. Nu e niciun nor.

Livvy a spus ceva gen „e vreme bună pentru a-i urmări pe Centurionii dubioși", după care deja înainta lângă Ty, așa cum făcea mereu. Kit i-a urmat, cu mâinile în buzunarele de la blugi, și simțea greutatea inelului Herondale pe deget, ca și cum abia acum și-ar fi dat seama de ea.

Tărâmul de Sub Munți. Câmpia Deliciilor. Țara de Dedesubtul Valului. Tărâmul Celor Veșnic Tineri.

Pe măsură ce treceau orele, Emma își aducea aminte de toate denumirile pe care le auzise vreodată pentru Tărâmul Elfilor. Conversațiile lor erau din ce în ce mai rare, iar în cele din urmă s-au încheiat într-o tăcere epuizată; Cristina își târa picioarele alături de Emma, fără să spună un cuvânt, cu pandantivul ei care lucea în lumina lunii. Mark era în fruntea grupului și din când în când verifica drumul după poziția stelelor. Munții Spinoși se vedeau tot mai clar și mai aproape, ridicându-se reci și impunători pe cerul de culoarea safirelor înnegrite.

Dar nu se vedeau întotdeauna. Drumul pe care mergeau ei trecea pe sub copaci cu crengi joase, foarte apropiați, uneori cu crengi încâlcite. Nu o dată Emma a zărit în întuneric sclipiri de ochi strălucitori. Când se auzeau foșnete, ridica ochii repede și vedea niște umbre deasupra lor, iar din spate se auzeau râsete îndepărtate.

— Sunt ținuturile elfilor sălbatici, a spus Mark, când drumul a cotit după un deal. Elfii nobili stau la Curte sau în oraș. Le place confortul.

Ici și colo vedeau urme de locuire: ruine vechi de ziduri de piatră încărcate de mușchi, garduri de lemn îmbinate fără niciun cui. Au trecut pe lângă mai multe sate în ora de dinaintea ivirii zorilor: toate erau în ruină, întunecate, cu geamurile sparte și pustii. Pe măsură ce înaintau, au început să vadă și altele. Prima oară, Emma s-a oprit și a scos un strigăt — iarba de sub picioarele lor s-a dizolvat brusc, transformându-se într-un fel de cenușă în jurul gleznelor ei.

S-a uitat uimită în jur și a văzut că și ceilalți erau la fel de surprinși. Ajunseseră la marginea unui câmp rotund, care părea afectat de ceva.

Emmei îi amintea de fotografiile acelea cu cercuri făcute în mijlocul recoltelor. Totul în cercul acela era cenușiu-albicios și avea un aer sinistru: iarba, copacii, frunzele, plantele. Prin vegetația cenușie erau risipite oase de animale mici.

— Ce mai e și asta? a întrebat ea. Un soi de magie neagră a elfilor?

Mark a clătinat din cap.

— N-am mai văzut așa ceva până acum. Am face bine să ne grăbim.

Nimeni n-a protestat, dar pe când înaintau grăbiți pe dealuri și prin orașe fantomatice, au văzut mai multe astfel de câmpuri arse. În cele din urmă, cerul a început să se lumineze. Toți erau gata să cadă din picioare de epuizare când au trecut de drum și s-au trezit pe niște coline împădurite.

— Putem să ne odihnim aici, a propus Mark. A arătat cu mâna spre un teren mai înalt, ascuns de niște pietre. Pietrele acelea ne oferă puțin adăpost și acoperire.

Emma s-a încruntat.

— Aud apă? E vreun izvor? a întrebat.

— Știi că nu putem bea apă de aici, a spus Julian, în timp ce ea cobora spre deal, spre locul de unde se auzea un fluid care curgea peste pietre și rădăcini de copaci.

— Știu, dar măcar ne putem spăla puțin de...

A tăcut brusc. Era un izvor, un soi de izvor care tăia valea dintre două dealuri, dar apa nu era apă. Era stacojie și vâscoasă. Curgea lent, leneș, roșie și groasă, printre trunchiurile negre ale copacilor.

— Tot sângele vărsat pe Pământ curge în izvoarele acestui tărâm, a spus Mark, lângă ea. Tu mi-ai spus asta odată.

Julian s-a apropiat de râul de sânge și a îngenuncheat. A băgat vârful degetelor în apă, cu un gest rapid. Le-a scos roșii de acolo.

— Se încheagă, a spus el, cu un amestec de fascinație și dezgust, și s-a șters degetele pe iarbă. Chiar e sânge uman?

— Așa spun ei, a confirmat Mark. Nu toate râurile de pe Tărâmul Elfilor sunt așa, dar ei spun că sângele oamenilor uciși pe Pământ se varsă în izvoarele și râurile din aceste păduri.

— Cine sunt *ei*? a întrebat Julian, ridicându-se. Cine ți-a spus asta?

— Kieran, a răspuns Mark, simplu.

— Și eu știu povestea asta, a spus Cristina. Sunt mai multe variante ale legendei, dar majoritatea celor pe care le-am auzit spun că e sânge de om, de mundan.

S-a dat puțin înapoi, și-a luat avânt și a sărit pe celălalt mal al râului de sânge, la câțiva pași de el.

Ceilalți au urmat-o și au urcat pieptiș dealul până sus, unde era multă iarbă și de unde se vedea toată regiunea. Emma bănuia că pietrele acelea fuseseră la un moment dat un soi de avanpost.

Și-au desfăcut păturile și și-au întins hainele, ca să se încălzească. Mark s-a ghemuit sub pătură și a dormit imediat. Cristina s-a așezat cu grijă, înfășurată în haina ei bleumarin, cu părul ei lung revărsat peste brațul pe care își culcase capul.

Emma și-a găsit un loc în iarbă, și-a împăturit jacheta și a făcut din ea pernă. Nu avea cu ce să se învelească, și a început să tremure când a simțit iarba rece, în momentul în care își așeza Cortana rezemată de o piatră din apropiere.

— Emma.

Era Julian, care se întorsese spre ea. Stătuse așa de nemișcat, încât ea crezuse că doarme. Nici nu-și amintea să se fi întins așa de aproape de el. În lumina zorilor, ochii lui străluceau ca niște sticle de mare.

— Am o pătură în plus. Ia-o tu.

Era o păturică moale, cenușie, pe care de obicei o ținea la capătul patului. Emma s-a forțat să nu se mai gândească la momentele acelea, când soarele îi trezea în camera lui Julian cu pătura ghem la picioare, căscând și întinzându-se.

— Mersi, a șoptit ea, strecurându-se sub pătură.

Iarba era umedă de rouă. Julian se uita și acum la ea, cu capul așezat pe braț.

— Jules, a șoptit ea. Dacă lampa-vrăjitoarei nu funcționează aici, pumnalele serafice nu funcționează, runele nu funcționează... ce înseamnă asta?

După voce, el părea îngrijorat.

— M-am uitat într-un han, într-unul dintre orașele prin care am trecut, și am văzut pe perete scrijelită o rună angelică. Era stropită cu

sânge... zgâriată și ștearsă. Nu știu ce s-a întâmplat aici după Pacea Rece, dar știu că elfii ne urăsc.

— Crezi că pandantivul Cristinei va funcționa?

— Cred că doar magia vânătorilor de umbre e blocată aici, a spus el. Pandantivul Cristinei este un dar de la elfi. Ar trebui să meargă.

Emma a dat din cap.

— Noapte bună, Jules, a șoptit ea.

El a zâmbit slab.

— E dimineață, Emma.

Ea nu a mai răspuns, doar a închis ochii — dar nu de tot, încă îl mai vedea. Nu mai dormiseră alături din acea zi teribilă când Jem i-a povestit despre *parabatai* și de blestemul lor, și până acum nu-și dăduse seama cât de dor îi era de asta. Era epuizată, avea impresia că oboseala îi iese din oase și se scurge în pământ când corpul a început să i se relaxeze; uitase cum e să lași conștiența să plece încet, având alături persoana în care crezi cel mai mult. Chiar și aici, pe Tărâmul Elfilor, unde vânătorii de umbre erau detestați, se simțea mai în siguranță decât când era singură în camera ei, pentru că Jules era aici, atât de aproape, încât, dacă întindea mâna, l-ar fi putut atinge.

Nu putea întinde mâna, desigur. Nu putea să-l atingă. Dar respirau unul lângă altul, respirau în același ritm, și Emma a renunțat să mai fie trează, alunecând în vis cu imaginea lui Julian în lumina zorilor.

9

ACELE TĂRÂMURI

KIT A MAI GĂSIT CURÂND ÎNCĂ CEVA DE ADĂUGAT LA LISTA LUI CU nemulțumiri legate de vânătorii de umbre. *Mă trezesc în toiul nopții.*

Mai precis, Livvy l-a trezit, l-a zgâlțâit ca să-l scoată dintr-un vis cu demoni mantizi. S-a ridicat în fund, respirând greu, cu pumnalul în mână — unul dintre pumnalele pe care le luase din sala de antrenamente. Fusese pe noptieră și nici nu-și dăduse seama cum de îl luase în mână.

— Nu e rău, a spus Livvy; stătea aplecată deasupra patului său, cu părul strâns și aproape invizibilă în întuneric, din cauza echipamentului. Ai reflexe rapide.

Pumnalul era la jumătate de centimetru de pieptul ei, dar ea nu se mișcase. Kit l-a aruncat cu zgomot pe noptieră.

— Cred că glumești.

— Scoală-te, a spus ea. Ty a văzut-o adineauri pe Zara strecurându-se pe ușa din față. Pe ea o monitorizăm.

— O ce?

Kit abia se dăduse jos din pat căscând, că Livvy i-a și aruncat în brațe un teanc de haine negre. A ridicat din sprâncene când i-a văzut boxerii, dar n-a făcut niciun comentariu.

— Pune-ți echipamentul, a spus ea. Îți explicăm pe drum.

A ieșit din cameră și l-a lăsat pe Kit să se schimbe. Mereu se întrebase cum o fi să îmbraci echipamentul vânătorilor de umbre. Ghetele, pantalonii, tricoul, jacheta dintr-un material negru și solid, plus centura grea cu arme — toate păreau foarte incomode, dar nu erau. Hainele erau ușoare și flexibile, cu toate că dintr-un material așa de dur, încât, când a luat pumnalul de pe noptieră și a încercat să taie cu el mâneca jachetei, lama lui nici măcar n-a zgâriat materialul. Ghetele au părut să i se potrivească perfect, la fel ca inelul, iar centura cu arme era bine fixată și ușoară.

— Arăt bine? a întrebat el când a ieșit pe hol.

Ty se uita gânditor la mâna lui dreaptă, pe dosul căreia lucea o rună.

Livvy a ridicat degetul mare în sus.

— În mod sigur ai fi fost scos din Calendarul Vânătorilor de Umbre Sexy.

— *Scos?* a exclamat Kit, când au început să coboare scările.

Ochii ei aveau o privire jucăușă.

— Pentru că ești mult prea tânăr, desigur.

— Nu există Calendarul Vânătorilor de Umbre Sexy, a spus Ty. Tăceți din gură, trebuie să ieșim din casă fără să ne vadă cineva.

S-au strecurat pe ușa din spate și au pornit pe drumul care ducea spre plajă, cu grijă să nu fie văzuți de patrula de noapte. Livvy i-a spus în șoaptă lui Kit că Ty are la el o agrafă de păr pe care Zara a uitat-o pe masă, și aceasta acționa ca o busolă, conducându-i în direcția ei. Se părea că se dusese pe plajă și mergea de-a lungul țărmului. Livvy i-a arătat urmele de pași care erau gata să fie șterse de apele fluxului.

— Putea să fie și un mundan, a spus Kit, de dragul discuției.

— Care a avut fix traseul acesta? a făcut Livvy. Uite, mergem și în zigzag acolo unde a mers ea.

Kit nu avea cum s-o contrazică. Era atent să se țină după Ty, care ar fi zis că zboară peste dune de nisip, bolovani și pietre colțuroase, care se înmulțiseră pe măsură ce înaintau spre nord. A escaladat un zid de piatră alarmant de înalt și a sărit în partea cealaltă; Kit, care alerga după el, era gata să se împiedice și să cadă lat în nisip.

A reușit să se echilibreze și s-a simțit ușurat. Nu era prea sigur în fața cui nu voia să cadă ca un prost, în fața lui Livvy sau a lui Ty. Poate a niciunuia.

— Acolo, a spus Ty în șoaptă, arătând un loc unde în peretele de stâncă al falezei dintre plajă și autostradă se deschidea o gaură neagră.

În apă erau mormane de stânci ascuțite, și valurile se spărgeau în ele, aruncând în aer la mare înălțime stropi argintii.

Nisipul se terminase și acum se aflau pe un teren pietros. Au înaintat cu grijă pe acolo, chiar și Ty, care s-a aplecat la un moment dat să examineze ceva într-o adâncitură umplută cu apă de reflux. S-a ridicat în picioare zâmbind, cu o stea-de-mare în mână.

— Ty, a spus Livvy. Pune-o la loc, dacă n-ai de gând să arunci cu ea în Zara.

— Să strice o stea-de-mare așa de bună, a mormăit Kit, și Ty a râs.

Aerul sărat îi încurcase părul negru și drept, iar ochii îi străluceau ca lumina lunii pe apă. Kit a rămas uitându-se la el, incapabil să găsească ceva inteligent de spus, iar Ty a pus cu grijă steaua-de-mare înapoi în apă.

Au ajuns la intrarea în peșteră fără alte opriri dedicate faunei. Livvy a intrat prima, urmată de Ty și de Kit. Acesta s-a oprit o clipă când s-a văzut învăluit de întuneric.

— Nu văd nimic, a spus el, încercând să nu se lase copleșit de panică.

Detesta întunericul, dar cui îi place?

Lumina s-a aprins la fel de brusc precum apariția unei stele căzătoare. Era o lampa-vrăjitoarei, pe care Ty o ținea în mână.

— Vrei să-ți fac o rună pentru Vederea Nocturnă? l-a întrebat Livvy, cu stela în mână.

Kit a clătinat din cap.

— Fără rune, a spus el.

Nu prea știa de ce refuză. Nu că acea *iratze* îl duruse. Dar avea impresia că asta e ultima frontieră, acceptarea definitivă că e vânător de umbre și nu doar un băiat cu sângele lor în vene care a decis să facă un popas la Institut, înainte de a se gândi la un plan mai bun.

Ce plan o mai fi fost și ăsta. Kit a încercat să nu se mai gândească la asta în timp ce înaintau prin tunel.

— Crezi că asta poate fi o parte de convergență? a întrebat Livvy în șoaptă.

Ty a clătinat din cap.

— Nu, falezele de pe coastă au fost dintotdeauna pline de peșteri. Vreau să zic, ar putea fi aici orice, cuiburi de demoni, vampiri, dar nu cred că are vreo legătură cu Malcolm. Iar liniile energetice sunt departe de aici.

— Aș fi vrut să nu fi spus „cuiburi de demoni", a zis Kit. Parcă ar fi vorba de niște păianjeni.

— Unii demoni sunt păianjeni, a spus Ty. Cel mai mare demon-păianjen văzut vreodată avea șase metri înălțime și o mandibulă lungă de aproape un metru.

Kit s-a gândit la uriașii demoni mantizi care îl sfâșiaseră pe tatăl lui. E greu să găsești o replică șmecheră referitoare la un păianjen uriaș când ai văzut oasele albe din cutia toracică a tatălui tău.

— Ssst! Livvy a ridicat o mână. Aud niște voci.

Kit a ascultat cu atenție, dar nu a auzit nimic. Bănuia că îi mai lipsește vreo rună, una care să-ți dea auz de Superman. Dar vedea și el niște lumini care se mișcau undeva, în față, unde tunelul făcea un cot.

Au mai înaintat puțin, dar Kit a rămas în spatele lui Ty și Livvy. Tunelul s-a deschis într-o încăpere vastă, un fel de cameră cu pereți crăpați de granit, pe jos cu pământ bătătorit și cu un miros de mucegai și putreziciune. Plafonul era înalt și cufundat în întuneric.

În mijlocul încăperii se aflau o masă și două scaune. Singurele surse de lumină erau niște pietre runice așezate pe masă; pe unul dintre scaune stătea Zara. Kit s-a lipit instinctiv cu spatele de perete; de cealaltă parte a tunelului, Ty și Livvy au făcut la fel.

Zara examina niște hârtii pe care le întinsese pe masă. Lângă mâna ei era o sticlă cu vin și un pahar. Nu era echipată, purta un costum obișnuit, negru, și părul era prins într-un coc extrem de strâns.

Kit se chinuia să vadă ce citește, dar era mult prea departe. Dar a reușit să deslușească niște cuvinte scrijelite pe masă: FOCUL VREA SĂ ARDĂ. N-avea nici cea mai vagă idee ce însemna asta. Nici Zara nu părea să facă ceva prea interesant; poate pur și simplu venise aici să

citească în liniște. Poate în secret se săturase de Diego cel Perfect și se ascundea de el. Cine ar fi putut s-o condamne pentru asta?

Zara a ridicat capul, încruntată. Venea cineva — Kit auzea bine pașii repezi, după care, în capătul celălalt al încăperii a apărut un tip ciufulit și cu blugi.

— E Manuel, a șoptit Livvy. Poate au o aventură?

— Manu, a spus Zara, încruntată; nu părea prea îndrăgostită. Ai întârziat.

— Scuze.

Manuel a zâmbit cu inocență, apoi a apucat scaunul liber și l-a așezat invers, ca să stea călare pe el, cu brațele în jurul spătarului.

— Nu fi supărată, Zara. A trebuit să stau până când au adormit Rayan și Jon — aveau chef de vorbă, și eu n-am vrut să risc să fiu văzut de cineva din Institut. A arătat spre hârtii: Ce ai acolo?

— Noutăți de la tata, a răspuns Zara. A fost dezamăgit de ultimele decizii ale Consiliului, evident. Hotărârea de a-l lăsa pe corcitura aia de Mark Blackthorn să stea printre nefilimii decenți ar scandaliza pe oricine.

Manuel a ridicat paharul cu vin. În lichidul roșu sclipea lumina.

— Oricum, trebuie să ne gândim la viitor, a spus el. La urma urmei, nu am venit aici ca să scăpăm de Mark. El reprezintă o problemă minoră, la fel ca și frații lui.

Ty, Livvy și Kit s-au uitat unii la alții nedumeriți. Fața lui Livvy era crispată de furie. A lui Ty era lipsită de expresie, dar mâinile lui se mișcau neliniștite pe lângă corp.

— E adevărat. Primul pas este Registrul, a spus Zara. A bătut cu palma în hârtii, făcându-le să foșnească. Tata spune că în Idris Cohorta e puternică, și ei cred că Institutul din Los Angeles e acum bun de înhățat. Incidentul cu Malcolm i-a făcut pe mulți să se îndoiască de capacitatea celor de pe Coasta de Vest de a judeca drept. Iar faptul că Înaltul Magician din Los Angeles și șeful vampirilor de aici s-au dovedit a fi implicați în magie neagră...

— N-a fost vina noastră, a șoptit Livvy. Era imposibil să știm că...

Ty i-a făcut semn să tacă, dar Kit a pierdut ultima parte din replica Zarei. Acum îi vedea numai rânjetul, care semăna cu o tăietură roșie pe față.

— Deci încrederea nu e prea mare, a încheiat ea.

— Și Arthur? a întrebat Manuel. Presupusul conducător al Institutului? Nu l-am văzut nici măcar o dată.

— E un lunatic, a spus Zara. Tata mi-a spus că bănuia de mult. L-a cunoscut la Academie. Am vorbit personal cu Arthur. A crezut că sunt cineva pe nume Amatis.

Kit s-a uitat întrebător la Livvy, care a dat din umeri, fără să înțeleagă.

— Va fi foarte simplu să-l aducem în fața Consiliului și să demonstrăm că e nebun, a spus Zara. Nu știu cine conduce Institutul în locul lui, Diana, îmi imaginez, deși, dacă Diana ar fi vrut funcția asta, ar fi obținut-o.

— Deci intră în scenă tatăl tău, Cohorta are grijă ca el să fie votat și Institutul e al lui, a spus Manuel.

— Al nostru, l-a corectat Zara. Eu voi conduce alături de el Institutul. Are încredere în mine. Vom fi o echipă.

Manuel nu părea impresionat. Probabil mai auzise asta și înainte.

— Și apoi, Registrul.

— Absolut. O să putem atunci să facem imediat propunerea de Lege, și, după ce va fi votată, o să trecem la marcare. Toți repudiații vor purta un semn distinctiv.

Ochii Zarei sclipeau. Lui Kit i s-a strâns stomacul. Asta semăna așa de bine cu istoria mundană, încât simțea în gură gust de fiere.

— Putem începe cu Piața Umbrelor, a spus Zara. Cu creaturile care se adună acolo. Dacă reușim să luăm în custodie mai mulți de acolo, în scurt timp putem să-i înregistrăm și pe ceilalți.

— Iar dacă nu vor să se înregistreze, un pic de durere o să-i convingă rapid, a spus Manuel.

Zara s-a încruntat.

— Am impresia că îți place tortura, Manu.

El s-a aplecat în față, cu coatele pe masă, cu fața lui deschisă, frumoasă și fermecătoare.

— Am impresia că și ție îți place, Zara. Știu că îmi admiri activitatea. Manuel și-a flexat ușor degetele. Doar că nu vrei să recunoști asta în fața lui Diego cel Perfect.

— Pe bune? Și ei îi spun așa? a mormăit încet Kit.

Zara a întors capul, dar Manuel a zâmbit.

— Până la urmă, va trebui să-i spui și lui care sunt planurile Cohortei, a zis el. Știi bine că n-o să fie de acord cu ele. Dacă există un iubitor al repudiaților, el e.

Zara a pufnit cu dezgust.

— Prostii. Nu are nimic în comun cu dezgustătorul Alec Lightwood și Alianța lui stupidă sau cu odrasla aia de demon care îi e iubit. Poate că cei din familia Blackthorn sunt niște idioți care îi iubesc pe elfi, dar Diego e doar... confuz.

— Dar Emma Carstairs?

Zara a început să strângă paginile scrisorii de la tatăl ei. Nu s-a uitat la Manuel.

— Ce-i cu ea?

— Toată lumea spune că e cel mai bun vânător de umbre de la Jace Herondale încoace, a spus Manuel. Un titlu pe care știu că de mult timp te lupți să-l câștigi.

— Vanessa Ashdown zice că e o târfă înnebunită după băieți, a spus Zara, și cuvintele urâte au părut să răsune cu ecou în încăperea cu pereți de piatră.

Kit s-a gândit la Emma și la sabia ei, la Emma, care i-a salvat viața, la Emma care o îmbrățișa pe Cristina și care se uita la Julian de parcă era rupt din soare, și s-a întrebat ce-ar păți oare dacă data viitoare când s-ar întâlni cu Zara ar călca-o pe picior.

— Nici eu nu am fost prea impresionată de ea. E banală, chiar banală.

— Sunt convins, a spus Manuel, iar Zara s-a ridicat în picioare cu hârtiile în mână. Dar tot nu înțeleg ce vezi la Diego.

— Nici n-ai cum. E o alianță de familie.

— O căsătorie aranjată? Ce mundan și medieval!

Manuel a luat de pe masă pietrele runice, și o clipă lumina din cameră a părut că dansează, alcătuind un desen ciudat de umbră și strălucire.

— Deci, ne întoarcem?

— Ar fi cazul. Dacă ne vede cineva, zicem că am verificat paza. Zara a mototolit scrisoarea de la tatăl ei și a băgat-o în buzunar. Consiliul se întrunește curând, a spus. Tata le va citi la ședință scrisoarea în care eu afirm că Arthur Blackthorn e incapabil să conducă Institutul, după care își va anunța propria candidatură.

— Nici n-o să știe ce i-a lovit, a spus Manuel, înfundându-și mâinile în buzunare. Și, desigur, când se termină totul...

— Nu-ți face griji, l-a întrerupt Zara, iritată. O să primești ceea ce vrei. Deși ar fi mult mai bine dacă te-ai implica mai mult.

Se întorsese deja să plece; Kit a văzut cum îi strălucesc ochii lui Manuel uitându-se după ea. Era ceva neplăcut în expresia lui, un soi de poftă, dar Kit nu-și dădea seama dacă e dorința pentru Zara sau pentru altceva misterios.

— Vai, dar mă implic, a spus Manuel. Și eu îmi doresc la fel de mult ca tine să scap de repudiați. Numai că nu-mi place să fac ceva pe degeaba.

Zara, care se îndrepta spre coridorul pe care intrase Manuel, i-a aruncat o privire peste umăr.

— Nu va fi pe degeaba, Manu. Îți promit eu.

Și au plecat, lăsându-i pe Kit, Ty și Livvy în tunel, amuțiți din cauza șocului.

Sunetul care a trezit-o pe Cristina fusese așa de slab, încât la început a crezut că i s-a părut. Stătea întinsă, tot obosită, și clipea des din cauza luminii cețoase a soarelui. Se întreba cât o mai fi până la apus, atunci când puteau să pornească din nou la drum, orientându-se după stele.

Sunetul s-a auzit din nou, ca un fel de chemare dulce și îndepărtată; s-a ridicat în coate și și-a dat părul pe spate. Era umed de rouă. Și-a trecut degetele prin el, regretând că nu are nimic cu care să-l prindă. Rareori își lăsa părul pe spate, și acum greutatea lui o deranja.

Îi vedea pe Emma și pe Julian, dormeau ghemuiți pe jos. Dar unde era Mark? Pătura lui era mototolită acolo, și ghetele erau așezate lângă ea. Vederea lor a făcut-o să se ridice în picioare: dormiseră cu toții încălțați, pentru orice eventualitate. El de ce și le-o fi scos?

S-a gândit s-o trezească pe Emma, dar apoi și-a spus că poate exagerează, poate Mark se dusese doar să se plimbe. Și-a scos briceagul de la centură, a trecut pe lângă Emma și Julian și a început să coboare dealul. Când a păsit pe lângă ei, a văzut că se țineau de mână, și a simțit un junghi în inimă. Se găsiseră unul pe celălalt, în somn. Se gândea dacă ar trebui să le desfacă mâinile delicat, ca să nu simtă. Dar nu, nu putea face asta. Nu ai cum să-i desparți *delicat* pe Emma și pe Julian. Simplul gest de a le desface mâinile era ca un act de violență, ca o ruptură a țesăturii universului.

Încă mai plutea peste tot o ceață grea, iar razele soarelui pătrundeau prin câteva locuri, creând un fel de voal alb și strălucitor, prin care nu putea să vadă decât fragmentar.

— Mark? a strigat ea încet. Mark, unde ești?

A auzit iar sunetul acela, acum mai clar: muzică. Erau sunete de cimpoi și de harpă. Și-a încordat auzul — și a fost gata să țipe când a simțit o atingere pe umăr. S-a întors repede și l-a văzut pe Mark în fața ei, cu mâinile ridicate în sus, ca și cum voia să se apere.

— N-am vrut să te sperii, s-a scuzat el.

— Mark, a spus ea, respirând precipitat, apoi a făcut o pauză. Ești Mark? Elfii obișnuiesc să țească iluzii, nu-i așa?

El a lăsat capul într-o parte. Părul blond i-a alunecat pe frunte. Ea și-a amintit că atunci când venise, avea părul până la umeri și semăna cu o ilustrație dintr-o carte, înfățișând un prinț-elf. Acum era scurt, fin și buclat. Ea îi făcuse tunsoarea asta modernă, care acum, pe Tărâmul Elfilor, părea dintr-odată nepotrivită.

— Nu pot să-mi aud inima, și nici ce îmi spune ea. Nu pot să aud decât vântul.

Erau cuvintele pe care i le spusese el prima oară.

— Tu ești, a spus ea, răsuflând ușurată. Ce faci aici? De ce nu dormi? Trebuie să ne odihnim, dacă vrem să ajungem la Curtea Elfilor Întunericului la răsăritul lunii.

— Auzi muzica? a întrebat-o el.

Acum se auzea mai tare, se deslușeau limpede sunete de vioară și flaut, de dans, ba chiar și râsete.

— E o serbare.

Inima Cristinei a bătut mai tare. Serbările elfilor erau legendare. Spiritele naturii dansau pe muzică fermecată, beau vin fermecat și uneori dansau zile la rând. Mâncarea de acolo putea crea delir, te putea face să te îndrăgostești sau să înnebunești... să-ți trăiești visul...

— Ar trebui să te culci la loc, a spus Mark. Serbările pot fi periculoase.

— Mi-am dorit întotdeauna să văd o serbare. S-a răzvrătit deodată: Mă duc mai aproape.

— Cristina, *nu!*

Vorbise precipitat, dar ea se întorsese și pornise spre dealul de unde se auzeau zgomotele. S-a întors spre el, cu o șuviță de păr lipită de obrazul umed.

— *Tu* ne-ai adus aici, a spus ea și apoi s-a repezit spre muzica pe care acum o auzea mai tare, din toate părțile.

Mark a tras o înjurătură, dar a venit după ea.

Cristina a ajuns la o pajiște de la poalele colinei și s-a oprit să privească. Pajiștea era un carusel colorat de mișcare. Din toate părțile răsuna o muzică suavă.

Și peste tot, evident, erau elfi. Mai mulți muzicanți stăteau în mijlocul dansatorilor și cântau cu instrumentele lor, cu capul dat pe spate și bătând ritmul cu piciorul. Erau acolo elfi de pădure cu pielea verde, mâini noduroase și ochi galbeni ca seva, care dansau. Elfi albaștri și verzi și sclipitori ca apa, cu păr transparent, care le atârna în cascadă până la picioare. Fete frumoase cu flori în păr, la gât și la mijloc, și cu copite; băieți frumoși, îmbrăcați în haine zdrențăroase, și cu ochii arzători ca de febră, care întindeau mâinile spre ele când se roteau.

— Vino să dansezi, strigau ei, vino să dansezi, fată frumoasă, *chica bella*, vino să dansezi cu noi!

Cristina a înaintat spre ei, spre muzică și spre dans. Pajiștea era și acum învăluită de ceața care brăzda cu fâșii albe pământul și ascundea cerul albastru. Când a pătruns în ea, ceața a început să strălucească, plină de parfumuri stranii, de fructe, de vin și fum de bețișoare parfumate.

A început să danseze, mișcându-și trupul în ritmul muzicii. Cu fiecare gură de aer, se simțea mai euforică. Dintr-odată, nu mai era fata

care se lăsase păcălită de Diego Rosales, nu doar o dată, ci de două ori, nu mai era fata care respecta regulile și avea încredere în oameni până când aceștia o înșelau fără mustrări de conștiință, ca și cum n-ar fi făcut decât să răstoarne pe masă un pahar. Nu mai era fata care stătea deoparte, lăsându-i pe prietenii ei să acționeze necugetat și așteptând momentul în care cad, ca să-i prindă. Acum ea era cea care cădea.

Niște mâini au prins-o și au răsucit-o. Mark. Ochii lui străluceau. A tras-o spre el, a prins-o în brațe, dar îmbrățișarea lui era furioasă.

— Ce faci, Cristina? a întrebat-o el în șoaptă. Îi cunoști pe elfi, știi cât de periculos e ce faci.

— De-asta o și fac, Mark.

Nu îl mai văzuse așa de furios de când Kieran venise călare la Institut cu Iarlath și Gwyn. A simțit în piept un mic fior de încântare tainică, pentru că putea să-l facă să se înfurie așa.

— Aici vânătorii de umbre sunt urâți, ai uitat? i-a spus el.

— Ei nu știu că sunt vânător de umbre.

— Crede-mă, i-a șoptit Mark, apropiindu-se atât de mult, încât îi simțea în ureche respirația fierbinte. Știu.

— Atunci nu le pasă, a spus Cristina. E o serbare. Am citit despre serbări. Elfii se pierd în muzică, la fel ca oamenii. Dansează și uită, la fel ca noi.

Mâinile lui Mark s-au strâns pe talia ei. Era un gest protector, și-a spus ea. Nu însemna nimic. Cu toate acestea, pulsul i s-a accelerat. Când venise prima oară la Institut, Mark era slab ca un băț și avea ochii înfundați în orbite. Acum îi simțea corpul musculos și puternic.

— Nu te-am întrebat niciodată, a spus el, în timp ce se mișcau prin mulțime.

Erau aproape de două fete care dansau împreună; amândouă aveau pe părul negru coroniță sofisticate făcute din fructe de pădure și ghinde. Erau îmbrăcate cu rochii roșcate, și în jurul gâtului subțire aveau panglici maronii; s-au îndepărtat în foșnetul rochiilor, râzând de nepriceperea lor la dans. Cristinei nu-i păsa.

— De ce elfii? Cum de ți-ai ales domeniul ăsta de studiu?

— Din cauza ta.

A lăsat capul pe spate, să se uite la el, și a văzut uimirea așternându-se pe fața lui expresivă. Colțurile gurii începeau să i se arcuiască ușor.

— Din cauza ta, Mark Blackthorn.

A mea? Buzele lui au desenat cuvintele.

— Eram în grădina de trandafiri a mamei mele când am auzit ce ți s-a întâmplat, a spus ea. Aveam doar treisprezece ani. Războiul Întunecat era pe sfârșite și fusese anunțată Pacea Rece. Toată lumea vânătorilor de umbre auzise de exilarea surorii tale și de faptul că tu ai fost abandonat. Unchiul meu îmi povestise lucrurile astea. Cei din familia mea mereu râdeau de mine că sunt slabă de inimă și că nu e greu să mă facă cineva să plâng, și unchiul meu știa că o să-mi fac griji pentru tine, așa că mi-a povestit, și, în final, a spus: „Acum, băiatul tău pierdut nu va mai fi găsit niciodată."

Mark a simțit un nod în gât. Emoția părea că îi încarcă ochii cu nori de furtună; el nu avea puterea de disimulare a lui Julian.

— Și așa a fost?

— Ce să fie?

— Ai plâns?

Se mișcau și acum pe ritmul muzicii, dar era o mișcare aproape mecanică: Cristina nu se mai gândea la pașii dansului, era conștientă numai de respirația lui Mark, de degetele ei așezate pe gâtul lui, de el în brațele ei.

— Nu am plâns, a spus ea. Dar m-am hotărât să mă dedic în totalitate desființării Păcii Reci. Nu era o lege corectă. Nu va fi niciodată.

Gura lui s-a deschis ușor.

— Cristina...

I-a întrerupt o voce ca de porumbel. A ciripit suav, delicat și ușor:

— Ceva de băut, doamnă, domnule? Ceva să vă răcoriți după dans?

Un elf care avea o față de pisică — cu blană și mustăți — stătea în fața lor, îmbrăcat într-o uniformă edwardiană ponosită. Ținea în mână o tavă de aur pe care se aflau o mulțime de pahărele pline cu lichide de diferite culori: albastre, roșii, chihlimbarii.

— Sunt băuturi fermecate? a întrebat Cristina, cu respirația tăiată. O să mă facă să am vise ciudate?

— Vă vor potoli setea, doamnă, a spus elful. Și nu vă cer în schimb decât un zâmbet pe buzele dumneavoastră.

Cristina a luat un pahar cu lichid chihlimbariu. Avea gust de fructul pasiunii, dulce-acrișor — a apucat să ia doar o înghițitură, că Mark i-a zburat paharul din mână. Paharul a căzut cu un clinchet la picioarele lor, iar lichidul i-a stropit mâinile. El a lins picăturile de pe mână, uitându-se urât la Cristina.

Ea s-a dat un pas înapoi. Simțea că i se umple pieptul de o căldură plăcută. Vânzătorul de băuturi se certa cu Mark, care a reușit să-l facă să plece cu o monedă — un penny mundan. Mark s-a dus după Cristina.

— Oprește-te! a spus el. Cristina, oprește-te, te duci spre mijlocul serbării, iar acolo muzica e mai puternică...

Ea s-a oprit și i-a întins mâna. Se simțea neînfricată. Știa că ar trebui să fie îngrozită: înghițise o băutură fermecată și se putea întâmpla orice. Dar în loc de asta, simțea că zboară. Că se eliberează, și numai Mark o ține cu picioarele pe pământ.

— Dansează cu mine, a spus ea.

El a luat-o de mână. Părea tot furios, dar a luat-o de mână și a ținut-o strâns.

— Ai dansat destul. Și ai băut destul.

— A dansat destul?

Erau tot fetele acelea cu rochii roșcate, care râdeau cu gurile lor roșii. În afară de culoarea ochilor, cele două arătau identic. Una dintre ele și-a scos panglica de la gât — Cristina a făcut ochii mari: pe gâtul ei erau niște cicatrice oribile, ca și cum i-ar fi fost retezat capul.

— Dansați împreună, a spus fata, ca și cum ar fi scuipat cuvintele, ca și cum i-ar fi blestemat, și a aruncat panglica în jurul mâinilor lor, legându-i de încheieturi. Legătură plăcută, *Vânătorule.*

I-a zâmbit lui Mark, și dinții ei erau negri, de parcă fuseseră vopsiți, și ascuțiți ca niște ace.

Cristina a icnit, gata să cadă pe spate, trăgându-l după ea pe Mark, pentru că erau prinși cu panglica aceea. Se întindea ca o bandă de cauciuc, nu se rupea și nu ceda. Mark s-a dus după ea, a luat-o de mâini, trecându-și degetele printre degetele ei.

A tras-o după el, mergând repede și sigur pe terenul denivelat, reușind să găsească spărturile din ceața densă. Și-au făcut loc printre perechile de dansatori și au mers până când iarba de sub ei nu mai era călcată în picioare, iar muzica abia se mai auzea.

Mark a schimbat direcția, îndreptându-se spre un pâlc de copaci. S-a strecurat pe sub crengi, ridicându-le pe cele mai joase, ca să poată trece și Cristina. După ce a trecut, le-a lăsat să cadă și au ajuns într-un loc cu pământ bătătorit, ascuns de restul lumii prin crengile lungi și pline de fructe, care atârnau până la pământ.

Mark s-a așezat și a scos de la centură un pumnal.

— Vino aici, i-a spus el și a tăiat panglica lungă ce îi ținea legați.

Panglica a scos un sunet ascuțit, ca țipătul unui animal rănit, dar a cedat. El i-a dat drumul Cristinei și a lăsat cuțitul din mână. Printre crengi se strecurau câteva raze de soare și, în lumina aceea palidă, panglica din jurul încheieturii lui părea că e de sânge.

Și Cristina avea încă panglica pe mână, dar acum nu o mai ardea, și capătul tăiat atârna pe pământ. A tras de ea cu unghiile și a reușit să o scoată. Degetele îi tot alunecau. Probabil din cauza băuturii fermecate, s-a gândit ea.

S-a uitat la Mark. Era tras la față și ochii lui, auriu și albastru, erau încercănați.

— Putea să se termine foarte prost, a spus el, aruncând panglica. Un farmec de legare poate să unească definitiv două persoane, după care una dintre ele înnebunește și se duce să se înece, trăgând-o și pe cealaltă după ea.

— Mark, a murmurat Cristina. Îmi pare rău. Trebuia să te ascult. Tu știi mai multe lucruri despre serbări decât mine. Ai experiență. Eu nu am decât cărțile.

— Nu, a spus el pe neașteptate. Și eu am vrut să merg. M-am simțit bine să dansez cu tine. A fost plăcut să fiu acolo cu cineva...

— Uman? a întrebat Cristina.

Căldura din pieptul ei s-a transformat într-o senzație ciudată, un fel de apăsare care devenea mai fierbinte când se uita la el. La arcuirea pomeților lui, la scobiturile tâmplelor. Cămașa lui largă, de culoarea grâului, era desfăcută la gât și putea să vadă locul acela pe care ea îl

considera cea mai frumoasă parte a trupului unui bărbat — mușchiul fin al claviculei și adâncitura aceea vulnerabilă.

— Da, cu cineva uman, a recunoscut el. Toți suntem umani, știu. Dar am impresia că nu am cunoscut niciodată pe cineva mai uman ca tine.

Cristina simțea că i se taie respirația. Probabil că din cauza ceții elfilor și a farmecelor lor, s-a gândit ea.

— Ești caldă, a spus el, ești una dintre cele mai calde ființe pe care le-am cunoscut. La Vânătoarea Sălbatică nu era prea multă căldură. Când mă gândesc că, atunci când s-a dat sentința Păcii Reci, era cineva la mii de kilometri de Idris, cineva care nu mă cunoștea, dar care a plâns pentru un băiat abandonat...

— Ți-am zis că n-am plâns, l-a întrerupt Cristina pe un ton ridicat.

Mâna lui Mark era palidă și aproape transparentă. I-a simțit degetele pe obraz. Le-a luat ude de pe fața ei.

— Dar plângi acum, a spus el.

Când s-a uitat la mâna lui, a văzut că era udă de lacrimile ei. Iar când s-a aplecat spre el și l-a sărutat, în lumina cețoasă, buzele ei aveau gust de sare.

În primul moment, Mark a rămas nemișcat, uimit, și Cristina s-a înfiorat de groază, o groază mai mare decât cea provocată de un demon înfricoșător. Că poate Mark nu a dorit asta, că poate sărutul ei l-a îngrozit...

— Cristina, i-a spus el după ce ea s-a îndepărtat.

S-a așezat în genunchi și a îmbrățișat-o puțin neîndemânatic, strecurându-și mâna în părul ei.

— *Cristina*, a spus el iar, cu respirația întretăiată și cu vocea răgușită de dorință.

Ea i-a prins fața în mâini, acoperind cu palmele scobitura obrajilor, și a fost uimită de finețea lor, atât de diferită de asprimea obrazului lui Diego. De data aceasta l-a lăsat să se apropie de ea, să o cuprindă cu brațul stâng și să-și lipească buzele de buzele ei.

Sub pleoape s-au aprins stele. Nu orice fel de stele, ci stelele multicolore de pe Tărâmul Elfilor. A văzut nori și constelații, a simțit în gura lui gustul nopții. Buzele lui se mișcau mereu, îi șoptea și acum numele, printre sărutări. Cu mâna liberă i-a mângâiat mijlocul și spatele.

A scos un geamăt când degetele ei s-au strecurat pe lângă gulerul cămășii și i-au mângâiat clavicula, atingându-i vena de pe gât, unde sângele pulsa repede.

A spus ceva într-o limbă necunoscută, iar în clipa următoare s-a întins pe pământ, cu ea deasupra, a lipit-o de el cu putere, ținând-o de spate și de umeri, și ea s-a întrebat dacă așa fusese și cu Kieran, violent și năvalnic. Și-a amintit de seara aceea când i-a văzut sărutându-se în deșertul din spatele Institutului, cât de frenetică era îmbrățișarea lor, cum se ciocneau trupurile lor, cum s-a trezit atunci dorința în ea, ca și acum.

El și-a arcuit spatele și ea l-a auzit cum geme când i-a mângâiat corpul, i-a sărutat gâtul și pieptul, prin cămașă, apoi i-a desfăcut nasturii și el a râs încet, respirând precipitat, rostindu-i numele, după care a spus:

— N-am crezut niciodată că ai putea să te uiți la mine, tu, care faci parte din nobilimea vânătorilor de umbre, tu, care ești un fel de prințesă...

— E uimitor ce poate face un strop de băutură fermecată.

Voia să pară că flirtează cu dezinvoltură. Dar Mark a înlemnit sub ea. Apoi s-a mișcat repede, cu grație, și într-o clipă stătea la un metru de ea, cu mâinile ridicate, ca și cum ar fi vrut s-o țină la distanță.

— Băutură fermecată? a repetat el ca un ecou.

Cristina s-a uitat la el surprinsă.

— Băutura aceea dulce pe care mi-a dat-o elful cu față de pisică. Ai gustat-o și tu.

— Nu avea nimic în ea, a spus Mark, cu o asprime care nu îi era caracteristică. Mi-am dat seama de cum am gustat-o. Era un simplu suc de mure, Cristina.

Cristina a avut o tresărire pentru că l-a văzut așa de furios, dar și pentru că și-a dat seama că ceea ce făcuse nu fusese din cauza vreunei magii.

— Dar eu credeam...

— Credeai că mă săruți fiindcă ești amețită, a spus el. Nu pentru că vrei s-o faci sau pentru că mă placi.

— Dar eu te plac. S-a ridicat în genunchi, dar Mark deja era în picioare. Te-am plăcut din prima clipă.

— De-asta te-ai împăcat cu Diego? a spus Mark și s-a dat un pas înapoi, clătinând din cap. Poate că nu sunt în stare să fac asta.

— Ce anume?

Cristina s-a ridicat și ea.

— Să fiu cu cineva care minte, a răspuns Mark rece.

— Dar și tu ai mințit, a spus Cristina. Ai mințit că ești cu Emma.

— Și tu ai luat parte la minciuna aia.

— Pentru că trebuia să fie spusă. Pentru binele lor. Dacă Julian n-ar fi fost îndrăgostit de ea, n-ar fi trebuit să-l facem să creadă...

S-a întrerupt brusc, văzându-l cum se albește la față.

— Ce-ai spus?

Cristina și-a acoperit gura cu mâna. Iubirea dintre Julian și Emma era pentru ea un lucru atât de bine știut, încât uneori uita că ceilalți nu-l cunosc. Iubirea lor se vedea din fiecare gest al lor, din fiecare cuvânt, chiar și acum; cum era posibil ca Mark să nu știe?

— Dar ei sunt *parabatai*, a spus el, șocat. E ilegal. Pedeapsa... Julian nu ar face așa ceva. Sigur n-ar face-o.

— Îmi pare așa de rău. Nu trebuia să spun asta. Era doar o bănuială...

— Nu era nicio bănuială, a oprit-o Mark și s-a întors, după care a pornit pe sub ramurile joase ale copacilor.

Cristina s-a dus după el. Trebuia să-l facă să înțeleagă că nu trebuie să îi spună ceva lui Julian. Trădarea secretului o apăsa pe piept ca o piatră, uitase de umilința ei în fața fricii pentru Emma, a groazei pentru ce făcuse. S-a strecurat printre crengi, simțind cum frunzele cu margini uscate îi zgârie pielea. A trecut de ele și a ajuns pe colina verde, unde l-a văzut pe Julian.

Muzica îl trezise pe Jules, muzica și o senzație de căldură care îl învăluia. Nu îi mai fusese așa cald de mult, nici chiar când era în patul lui, înfășurat în pături.

A clipit și a deschis ochii. Auzea muzică de undeva, din depărtare, se răspândea suavă pe tot cerul. A întors capul și a tresărit văzând imaginea familiară, Emma lângă el, cu capul pe jachetă. Mâinile lor stăteau împreunate pe iarbă, degetele lui bronzate îi țineau strâns degetele ei mai mici.

Și-a retras repede mâna, cu inima bubuind, și s-a ridicat în picioare. Se întreba dacă el întinsese mâna după ea, în somn, sau ea. Nu, ea nu ar face asta. Îl avea pe Mark. Poate că l-a sărutat pe el, pe Julian, dar numele lui Mark îl rostise.

Se gândise că o să fie bine să doarmă atât de aproape de ea, dar se pare că se înșelase. Și acum avea impresia că îl arde mâna, dar restul corpului se răcise. Emma a murmurat ceva și s-a întors, părul ei blond s-a revărsat peste mâna care avea palma în sus, ca și cum o întindea spre el.

Nu mai putea suporta. Și-a luat jacheta de pe jos, a pus-o repede pe el și a plecat să se uite de pe deal. Poate își dădea seama cât mai era până la poalele muntelui. Cât mai aveau până să ajungă la Curtea Elfilor Întunericului, ca să termine această misiune nebunească. Nu îl condamna pe Mark, nu. Pentru el, Kieran era ca un membru al familiei, și Julian înțelegea mai bine ca oricine ce înseamnă familia.

Dar deja începuse să se gândească la copiii rămași la Institut, se întreba dacă erau furioși, panicați, supărați. Niciodată nu-i mai lăsase singuri. Niciodată.

Vântul își schimbase direcția și muzica a început să se audă mai tare. Julian s-a dus la marginea dealului și a văzut o poiană întinsă, cu iarbă verde, presărată din loc în loc cu pâlcuri de copaci și, ceva mai departe, o pajiște pe care se zărea ca prin ceață un vârtej colorat de mișcare.

Dansatori. Se mișcau în ritmul unei muzici care părea să țâșnească din pământ. Un ritm insistent, ca o chemare. Te chema să dansezi, să te lași purtat de el, așa cum te-ai lăsa purtat de valuri spre mal.

Julian a simțit atracția muzicii, dar era destul de departe ca să fie afectat. Degetele lui, însă, tânjeau după pensule. Oriunde se uita, vedea culori intense și mișcări care îl făceau să-și dorească să fie în studioul lui, cu șevaletul în față. Avea impresia că se uită la niște fotografii ale căror culori fuseseră ajustate la saturație maximă. Frunzele și iarba erau de un verde intens, ca de otravă. Fructele erau mai strălucitoare decât nestematele. Păsările care pluteau lin prin aer aveau un penaj atât de viu colorat, încât Julian s-a întrebat dacă aici nu aveau niciun dușman natural care să le vâneze, dacă rostul acestor culori era pur și simplu etalarea frumuseții.

— Ce s-a întâmplat?

S-a întors și a văzut-o chiar în spatele lui, la marginea dealului. Emma. Părul ei lung era desfăcut și flutura în vânt, semănând cu o foaie subțire și lucioasă de metal. Inima a început să-i bată mai tare, simțind o atracție mult mai mare decât cea pentru muzica elfilor.

— Nimic.

Tonul lui a fost mai dur decât intenționase.

— Mă uitam după Mark și Cristina. După ce apar, trebuie să plecăm. Mai avem mult de mers.

Ea s-a apropiat de el cu o expresie gânditoare. Razele soarelui pătrundeau printre nori, luminându-i părul și făcându-l să semene cu valuri unduioase de șofran. Julian și-a strâns mâinile în pumn, refuzând să le lase să-și ridice degetele și să se îngroape în părul mătăsos pe care Emma îl desfăcea numai noaptea. Îi amintea lui Julian de clipele acelea de liniște dintre apus și noapte, când copiii dormeau și el era singur cu Emma, de momentele acelea când vorbeau încet și intim, și când el nu-și dădea deloc seama că relația lor e ceva mai mult decât una dintre doi *parabatai*. În curbele feței ei somnoroase, în părul ei desfăcut, în umbra pe care genele o lăsau pe obraji era o pace pe care Julian o vedea rareori.

— Auzi muzica? l-a întrebat ea, apropiindu-se cu un pas.

Era destul de aproape încât s-o atingă. Julian se întreba dacă așa se simt și dependenții de droguri. Când dorești ceva ce nu ar trebui să ai. Când te gândești că „o dată nu contează"

— Emma, nu! a spus el.

Nu știa nici el prea bine ce îi cerea. *Nu sta așa de aproape de mine, nu pot să suport. Nu te uita așa la mine. Nu fi tot ceea ce îmi doresc și nu pot avea. Nu mă face să uit că îi aparții lui Mark și că oricum nu ai putea să fii a mea.*

— Te rog, a spus ea. Se uita la el cu ochi mari și îndurerați. Te rog, am nevoie...

Acel Julian care nu putea rezista la gândul că cineva are nevoie de el și-a descleștat pumnii și și-a desferecat picioarele. Într-o secundă a fost lângă ea, trupurile lor aproape că s-au ciocnit. I-a pus mâna pe obraz. Nu avea Cortana la ea, a observat el cu o uimire îndepărtată. Cum de nu o avea?

Ochii ei s-au aprins. S-a ridicat pe vârfuri, și-a îndreptat fața spre el. Buzele ei se mișcau, dar el nu putea să audă ce spune din cauza vuietului pe care îl avea în urechi. Și-a amintit cum fusese odată izbit de un val care l-a băgat la fund, cum stătea acolo cu respirația tăiată, incapabil să se ridice. Simțise și groază, dar și un fel de abandon: ceva mai puternic ca el îl controla, și nu mai trebuia să se lupte.

Mâinile ei îl țineau de gât, buzele ei erau pe buzele lui și el a abandonat lupta, a capitulat. Tot trupul i s-a încordat, inima îi bătea tare, gata să explodeze, venele vibrau de sânge și de energie. A luat-o în brațe și a ridicat-o, micuță și puternică în brațele lui. A gemut, incapabil să respire, la gustul dulce și intens al sângelui.

Dar nu al Emmei. Nu o putea gusta pe Emma, senzația ei familiară, și parfumul ei, acum diferit. Nu mai avea dulceața pielii calde de soare, mirosul de ierburi din săpun și șampon, mirosul de echipament, de aur și de fată.

E imposibil să crești lângă o persoană, să visezi la acea persoană, să o lași să-ți modeleze sufletul și să-și pună amprenta pe inima ta, și să nu știi că cea pe care o săruți nu e ea. Julian s-a smucit și s-a șters la gură cu dosul palmei. Mâna era mânjită de sânge.

Avea în față o femeie-elf, cu pielea fină și palidă, netedă și fără riduri. Râdea, cu buzele ei roșii. Părul ei avea culoarea pânzei de păianjen — chiar *erau* pânze de păianjen, cenușii și fine și ușoare. Putea să aibă orice vârstă. Nu avea pe ea decât o rochie neagră, ponosită. Era frumoasă și hidoasă în același timp.

— Mă încânți, vânătorule de umbre, a spus ea cu o voce melodioasă. Nu te întorci în brațele mele să ne mai sărutăm?

A întins mâinile spre el. Julian s-a dat înapoi. Nu sărutase în viața lui pe altcineva în afară de Emma; se simțea rău, de la stomac și de la inimă. A vrut să-și scoată pumnalul serafic, să ardă aerul care era între ei, să simtă fierbințeala cunoscută urcându-i pe brat și prin vene, cauterizându-i greața.

Mâna lui ajunsese la centură, când și-a amintit: pumnalele serafice nu funcționează aici.

— Lasă-l în pace! a strigat cineva. Pleacă de lângă fratele meu, *Ieanansídhe!*

Era Mark. Ieșea dintre copaci, cu Cristina în urma lui. În mână avea un pumnal.

Femeia-elf a râs.

— Armele voastre nu funcționează pe acest tărâm, vânătorule de umbre.

S-a auzit un declic și briceagul Cristinei s-a deschis în palma ei.

— Vino aici și spune-i asta tăișului meu, femeie-păianjen.

Elful s-a retras șuierând și Julian a văzut pe dinții lui propriul său sânge. Se simțea amețit de greață și de furie. Elful s-a răsucit și a dispărut într-o clipă, ca un vârtej cenușiu de ceață care coboară pe deal.

Muzica se oprise. Și dansatorii începuseră să se risipească: soarele apunea și pământul se acoperea de umbre groase. Orice fel de serbare ar fi fost, se pare că nu aprecia căderea nopții.

— Julian, frate! Mark s-a apropiat repede de el, cu ochii plini de îngrijorare. Pari bolnav, stai jos, bea puțină apă...

De undeva de pe deal s-a auzit un fluierat. Julian s-a întors. Emma stătea în vârful dealului, punându-și Cortana în teacă. Julian a observat ușurarea care s-a așternut pe fața ei când i-a văzut.

— Nu știam unde sunteți, a spus Emma, coborând dealul în grabă. Se uita la ei zâmbind cu speranță. M-am gândit că ați mâncat fructele elfilor și acum alergați dezbrăcați pe pajiștea verde.

— Fără nuditate, a spus Julian. Fără pajiști verzi.

Emma a strâns mai bine chinga de care era prinsă Cortana. Părul îi era adunat într-o coadă lungă la spate și doar câteva șuvițe îi scăpau din ea. S-a uitat la chipurile lor încordate și a făcut ochii mari.

— E totul în regulă?

Julian simțea și acum în tot corpul atingerea acelei *leanansídhe*. Știa ce este o *leanansídhe* — un elf sălbatic ce poate lua înfățișarea persoanei pe care o dorești și care te seduce și se hrănește cu sângele și cu pielea ta.

Măcar era singurul care o văzuse pe Emma. Mark și Cristina au văzut-o pe *leanansídhe* în forma ei reală. Din acest motiv, toți au fost cruțați de umilință și pericol.

— Totul e în regulă, a spus el. Ar trebui să plecăm. Stelele încep să clisară și mai avem mult de mers.

— Bine, a spus Livvy, oprindu-se în fața unei uși înguste de lemn.

Nu semăna deloc cu celelalte uși din Institut, care erau moderne, din sticlă și metal. Arăta ca un avertisment.

Livvy nu părea prea dornică să intre.

Se hotărâseră să se ducă direct în biroul lui Arthur Blackthorn — Kit. de fapt, fusese mai mult martor la discuție. Chiar dacă era două noaptea, chiar dacă nu-i plăcea să-și bată capul cu afacerile Centurionilor, voia neapărat să afle ce plănuia Zara.

Voia să pună mâna pe Institut, îi explicase Livvy pe când se înserceau, călcând pe nisip și pe pietre. De-asta și spusese lucrurile alea despre Arthur — era clar că e capabilă să spună orice minciună.

Kit nu se gândise niciodată prea mult la Institutele astea — întotdeauna le considerase un soi de secții de poliție pline de vânători de umbre care aveau misiunea să supravegheze anumite locații. I se părea că sunt un fel de orașe-stat de mici dimensiuni, care se ocupau de o anumită zonă, dar care erau conduse de o familie numită de Consiliul din Idris.

— Pe *bune* există o țară privată în care locuiesc numai vânători de umbre? a întrebat Kit când au ajuns pe drumul care ducea spre Institut; acesta se vedea ca o umbră în fața munților din spate.

— Da, a spus Livvy scurt.

Cu alte cuvinte, *taci și ascultă.* Kit avea senzația că ea încearcă să protejeze ceea ce văzuse explicându-i lui. A tăcut și a lăsat-o.

Un Institut era condus de un conducător sau o conducătoare, care stătea acolo cu familia; tot aici mai stăteau și alte persoane care își pierduseră familia, sau orfani nefilimi — care erau numeroși. Conducătorul unui Institut avea o putere remarcabilă: din rândurile conducătorilor erau de obicei aleși Consulii, și ei aveau posibilitatea să propună Legi care puteau să fie adoptate prin vot.

Toate Institutele erau la fel de goale precum cel din Los Angeles. De fapt, aglomerația de acum, datorată prezenței Centurionilor, era neobișnuită. Institutele trebuiau să fie goale, ca în caz de necesitate să

poată fi găzduit acolo și un batalion de vânători de umbre. Nu existau alți angajați, pentru că nu era nevoie: vânătorii de umbre care lucrau pentru Institut erau membri ai Conclavului, și ei stăteau în oraș, fiecare la casa lor.

Nu erau nici prea mulți, a adăugat Livvy, întristată. Mulți dintre ei muriseră în războiul de acum cinci ani. Dar dacă tatăl lui Zara avea să ajungă conducătorul Institutului din Los Angeles, nu doar că putea să propună Legea lui bigotă, dar cei din familia Blackthorn ar fi izgoniți și n-ar avea unde să se ducă în afară de Idris.

— Și e așa nasol la Idris? a întrebat Kit, în timp ce urcau scările.

Nu că și-ar fi dorit să ajungă acolo. Abia începuse să se obișnuiască aici. Dar nici nu ar fi rămas la Institut dacă tatăl Zarei ar fi preluat conducerea — în niciun caz, mai ales dacă era la fel ca Zara.

Livvy s-a uitat la Ty, care nu intervenise deloc în tirada ei.

— Idris e OK. De fapt, e chiar grozav. Dar aici e casa noastră.

După aceea au ajuns la ușa lui Arthur, și toată lumea a tăcut. Kit se gândea dacă nu ar fi fost mai bine să o ia el înainte. Pe el nu-l interesa prea tare dacă Arthur Blackthorn se enervează sau nu.

Ty s-a uitat la ușă tulburat.

— N-ar trebui să-l deranjăm pe unchiul Arthur. I-am promis lui Jules.

— Trebuie, a spus Livvy cu simplitate, și a deschis ușa.

Era o scară îngustă care ducea spre o cameră întunecată, aflată chiar sub acoperișul casei. Acolo erau o mulțime de birouri, și pe fiecare dintre ele era o lampă — și erau atât de multe lămpi, că încăperea era luminată toată. Fiecare carte, fiecare foaie de hârtie acoperită cu un scris ilizibil, fiecare farfurie cu resturi de mâncare erau luminate puternic.

La unul dintre birouri stătea un bărbat. Peste blugi și hanoracul uzat avea un halat de baie; era desculț. Halatul fusese odată albastru, probabil, dar acum ajunsese un fel de alb murdar de la prea multe spălări. Era clar un Blackthorn — pătul lui aproape alb avea bucle la fel ca părul lui Julian și ochii erau de un albastru-verzui strălucitor.

Ochii aceștia au trecut peste Livvy și Ty și s-au oprit asupra lui Kit.

— Stephen, a spus el, scăpând stiloul din mână.

Acesta a căzut pe jos, făcând o baltă de cerneală neagră pe podea.

Livvy rămăsese cu gura căscată. Ty se lipise de perete.

— Unchiule Arthur, el e Kit, a spus Livvy. Kit Herondale.

Arthur a chicotit pe înfundate.

— Herondale, într-adevăr.

Ochii lui păreau că ard: aveau ceva bolnav, ca și cum ar fi avut febră. S-a ridicat în picioare, a venit la Kit și s-a uitat atent la fața lui.

— De ce l-ai urmat pe Valentine? Tu, care aveai totul? „Cu adevărat, nu e nici măcar Apollo, cu părul și coarda de aur a harpei, un zeu aprig de urmat, un zeu frumos de venerat?"[1]

Venea dinspre el un miros amar, de cafea veche. Kit s-a dat un pas în spate.

— Ce fel de Herondale vei fi tu? a șoptit Arthur. William sau Tobias? Stephen sau Jace? Frumos, aprig sau amândouă?

— *Unchiule*, a spus Ty; vorbise tare, dar vocea îi tremura puțin. Trebuie să vorbim cu tine. Despre Centurioni. Vor să preia Institutul. Nu vor să mai fii tu conducător.

Arthur s-a răsucit spre Ty cu o expresie fioroasă — nu se uita chiar urât, dar cam așa ceva. Apoi a început să râdă.

— E-adevărat? Este? a întrebat el. A început să râdă mai tare, apoi râsul a părut că se transformă în plâns. S-a întors și s-a trântit pe fotoliu, la birou. Ce *glumă*, a spus el cu violență.

— Nu e o glumă..., a început Livvy.

— Vor să-mi ia *mie* Institutul. Ca și cum eu aș conduce Institutul! N-am condus un Institut în viața mea, copii. *El* face totul: el ține corespondența, stabilește ședințele, el vorbește cu Consiliul.

— Cine face totul? a întrebat Kit, deși știa că nu era cazul să intre în discuție.

— Julian.

Era vocea Dianei; stătea în capul scării de la mansardă și se uita în jur, ca și cum lumina puternică de acolo o surprindea. Avea un aer resemnat.

— Se referă la Julian.

---

[1] Algernon Charles Swinburne, *Imn către Proserpina.*

10

Așa vru Craiul ei

Erau în biroul Dianei. Pe fereastră, oceanul se vedea ca o foaie ondulată de aluminiu, luminată de o lumină neagră.

— Îmi pare rău că a trebuit să aflați de unchiul vostru, a spus Diana. Stătea rezemată de birou, în jeanși și pulover, dar tot arăta impecabil; avea o bentiță de piele pe cap, care îi îngrămădea buclele în spate. Am sperat... și eu, și Julian... am sperat să nu aflați niciodată.

Kit se rezema de peretele de vizavi; Ty și Livvy stăteau pe biroul ei. Amândoi păreau împietriți, ca și cum ar fi fost trântiți la pământ de o furtună și acum abia își reveneau. Kit nu fusese niciodată mai conștient ca acum că erau gemeni, în ciuda diferențelor de culoare.

— Deci în toți anii ăștia a fost Julian, a spus Livvy. A condus Institutul. A făcut totul. L-a acoperit pe Arthur.

Kit și-a adus aminte de vizita pe care o făcuse cu el în Piața Umbrelor. Nu petrecuse prea mult timp cu al doilea frate ca vârstă din familia Blackthorn, dar întotdeauna i se păruse că e înspăimântător de matur, ca și cum ar fi fost mult mai mare decât vârsta lui adevărată.

— Trebuia să ne dăm seama. Ty învârtea în mână cablurile subțiri ale căștilor atârnate de gât. Trebuia să-mi dau seama.

— Nu vedem bine lucrurile care sunt prea aproape de noi, a spus Diana. Așa suntem noi, oamenii.

— Dar Jules..., a șoptit Livvy. Avea doar doisprezece ani. Cred că a fost așa de greu.

Fața ei strălucea. La început, Kit a avut impresia că se reflectă în ea lumina de la geam. Abia apoi și-a dat seama — erau lacrimi.

— Întotdeauna v-a iubit mult, a spus Diana. Așa a vrut el să facă.

— Avem nevoie de el aici, a spus Ty. Avem nevoie de el *acum*.

— Eu ar trebui să plec, a spus Kit.

Nu se simțise niciodată așa de stânjenit. Mă rog, poate nu chiar niciodată — mai fusese și incidentul cu cei cinci vârcolaci beți și cușca plină cu tritoni, din Piața Umbrelor —, dar, oricum, rareori.

Livvy a ridicat capul, și fața ei plină de lacrimi era amenințătoare.

— Ba nu, nu trebuie. Trebuie să stai aici ca să ne ajuți să-i explicăm Dianei povestea cu Zara.

— Dar n-am înțeles nici jumătate din ce a spus ea, a protestat Kit. Cu conducătorii de Institut, cu registrele alea...

Ty a respirat adânc.

— O să-i explic eu, a spus el.

Părea că povestirea îl calmează: recita încet faptele, unul după altul. Când a terminat, Diana s-a dus la ușă și a răsucit cheia de două ori.

— Vă mai amintiți și alte detalii? a întrebat ea, întorcându-se de la ușă.

— O singură chestie, a spus Kit, surprins și el că poate să contribuie cu ceva. Zara a spus că următoarea ședință de Consiliu va avea loc în curând.

— Presupun că atunci vor să le spună despre Arthur, a zis Livvy. Și să-și pună în aplicare planul cu Institutul.

— Cohorta e o facțiune puternică în cadrul Conclavului, le-a explicat Diana. Sunt niște oameni josnici. Consideră că e normal să-i torturheze pe repudiații pe care îi prind că încalcă Acordurile. Ei susțin necondiționat Pacea Rece. Dacă aș fi știut că tatăl Zarei este unul dintre ei...

A clătinat din cap.

— Zara nu poate să aibă acest Institut, a spus Livvy. *Nu poate!* Este casa noastră.

— Nu de Institut îi pasă ei, a spus Kit. Ea și tatăl ei vor puterea pe care ar căpăta-o având Institutul.

S-a gândit la repudiații pe care îi cunoștea din Piața Umbrelor, s-a gândit că aceștia ar putea fi arestați și siliți să poarte un soi de semne, un ecuson sau o insignă prin care să fie identificați...

— Dar Cohorta are un atu, a spus Livvy. A aflat de Arthur, iar noi nu ne putem permite să se afle. Are dreptate: vor încredința altcuiva conducerea Institutului.

— Nu știți nimic despre familia Dearborn sau despre Cohortă? Ceva care să-i poată discredita? a întrebat Kit. Să-i împiedice să pună mâna pe Institut?

— Chiar și așa, am pierde Institutul, a spus Ty.

— Da, dar n-ar mai putea să treacă la înregistrarea repudiaților. Poate nu pare ceva așa de rău, dar niciodată nu se termină aici. E clar că pe Zara n-o interesează dacă repudiații trăiesc sau mor... când va ști unde e fiecare, când toți vor fi nevoiți să-i dea raportul, Cohorta va avea putere asupra lor. Kit a oftat. Ar trebui să mai citiți și voi câteva cărți de istorie mundană.

— Poate ar fi bine s-o amenințăm că-i spunem lui Diego, a sugerat Livvy. El nu știe, și, cu toate că a fost un nesimțit cu Cristina, nu pot să cred că ar fi de acord cu asta. Dacă ar ști, s-ar despărți de Zara, și ea nu vrea asta.

Diana s-a încruntat.

— Nu suntem într-o poziție prea puternică, dar tot e ceva. S-a dus la birou și a luat de acolo un stilou și o agendă. O să le scriu lui Alec și lui Magnus. Ei conduc Alianța dintre repudiați și vânătorii de umbre. Dacă e cineva care să știe ceva despre Cohortă sau să ne dea ceva cu care să-i putem învinge, ei sunt aceia.

— Și dacă nu știu nimic?

— Încercăm cu Diego, a spus Diana. Aș fi vrut să am mai multă încredere în el, dar... A oftat. Îmi e simpatic. Dar simpatic mi-a fost și Manuel. Oamenii nu sunt ceea ce par.

— Și continuăm să susținem că Julian și ceilalți s-au dus la Academie? a întrebat Livvy, dându-se jos de pe birou.

Ochii ei erau încercănați de oboseală. Ty avea umerii căzuți. Și Kit se simțea de parcă cineva îl lovise cu un sac de nisip.

— Dacă află cineva că s-au dus pe Tărâmul Elfilor, nici nu mai contează ce facem cu Zara — oricum pierdem Institutul.

— Să sperăm că se vor întoarce repede, a spus Diana, uitându-se pe geam la luna care-și reflecta lumina în apa oceanului. Și dacă speranța nu e de ajuns, atunci să ne rugăm.

Pădurile dispăruseră și, pe când amurgul se transforma în noapte, cei patru vânători de umbre înaintau pe niște câmpuri verzi, spectrale, separate de niște ziduri scunde de piatră. Din când în când, vedeau prin ceață ciudatele petice de pământ pârjolit. Uneori, zăreau în depărtare conturul unui oraș, și atunci tăceau, ca nu cumva să atragă atenția cuiva.

Sus, pe deal, mâncaseră și ultimele provizii pe care le mai aveau și care nu fuseseră prea multe. Emmei nu îi era însă foame. Stomacul îi ghiorăia de supărare.

Nu putea uita ce văzuse când se trezise singură în iarbă.

Se ridicase și se uita în jur după Julian. Nu mai era acolo, chiar și urma corpului său în iarbă începea să nu se mai vadă.

Aerul era greu, gri-auriu, și capul îi vuia când a urcat pe creastă, ca să-l strige.

Și atunci îl văzuse, pe la jumătatea dealului; vântul rece și umed îi ondica mânecile și vârfurile părului. Nu era singur. Lângă el era o fată elf, îmbrăcată cu o rochie neagră, zdrențuită. Părul ei avea culoarea petalelor de trandafiri arse, un fel de roz-cenușiu, și îi plutea fin deasupra umerilor. Emma a avut impresia că fata s-a uitat o clipă la ea și a zâmbit. Poate totuși i s-a părut. Dar știa sigur că nu a fost doar o părere ceea ce s-a întâmplat pe urmă, când fata s-a apropiat de Jules și l-a sărutat.

Nu știa prea bine ce credea că se va întâmpla; o parte din ea spera ca Jules s-o respingă. Nu a respins-o. Ba mai mult, a luat-o în brațe și

a tras-o spre el, cu mâna în părul ei sclipitor. Emmei i s-a strâns stomacul când a văzut cum o lipește de el. O ținea strâns, buzele lor erau lipite și fata îl mângâia pe spate.

Imaginea asta avea ceva aproape frumos, într-un fel oribil. Emma a simțit un junghi în inimă, pentru că își aducea aminte cum se simțise când îl sărutase pe Jules. Iar el nu avea nicio ezitare, nicio șovăire, nicio reținere care să arate că mai păstrează o bucățică din el și pentru Emma. Se abandonase cu totul în acel sărut, și era atât de frumos când făcea asta, pe cât de oribil era gândul că l-a pierdut definitiv.

A avut impresia că simte efectiv că i se frânge inima, așa cum se sparge un obiect din porțelan fin.

Fata-elf s-a îndepărtat apoi, după care și-au făcut apariția Mark și Cristina, iar Emma n-a mai fost în stare să se uite: a întors capul, ghemuită în iarbă, încercând să nu vomite.

Stătea pe pământ, cu pumnii încleștați. *Ridică-te,* și-a spus ea cu duritate. Măcar atât îi datora lui Jules. El își ascunsese durerea pe care o simțise când ea încheiase relația cu el, și ea trebuia să facă la fel.

Cumva, a reușit să se ridice, să-și compună un zâmbet și să vorbească normal cu ei, când a coborât de pe deal. Să dea din cap, când s-au așezat și și-au împărțit mâncarea, când au apărut stelele și Mark a spus că atunci se poate orienta după ele. Să pară netulburată când au pornit la drum, Julian lângă fratele lui, ea și Cristina în spatele lor, urmându-l pe Mark pe potecile șerpuitoare și invizibile de pe Tărâmul Elfilor.

Acum, cerul strălucea de stele multicolore, care lăsau dâre de nuanțe diferite. Cristina era neobișnuit de tăcută și izbea cu vârful ghetei pietrele în timp ce mergea. Mark și Julian erau suficient de departe de ele ca să nu le poată auzi.

— *¿Qué onda?* a întrebat-o Cristina, întorcând ochii spre ea.

Emma stătea prost la spaniolă, dar până și ea a înțeles că o întreabă ce se întâmplă.

— Nimic.

Se simțea groaznic că o mințea pe Cristina, dar și mai groaznic se simțea din cauza sentimentelor ei. Avea impresia că dacă le mai dezvăluia și altcuiva, ar fi devenit mai reale.

— Ei, atunci bine, a spus Cristina. Fiindcă am eu ceva să-ți spun. A inspirat adânc. L-am sărutat pe Mark.

— Hooo! a făcut Emma, cu atenția distrasă. Ho-ho-*hooo!*

— Chiar ai spus „ho-ho-ho"?

— Da, a recunoscut Emma. Deci e o situație gen ura-bară-ce-ferice sau una gen oh-Doamne-ce-ne-facem?

Cristina și-a aranjat părul, agitată.

— Nu știu, îmi place foarte mult, dar... la început am crezut că l-am sărutat din cauza băuturii fermecate...

Emma a făcut ochii mari.

— Ai băut vin fermecat? Cristina! Uite așa ți se rupe filmul și te trezești a doua zi dimineață sub un pod, cu un tatuaj care spune ÎMI PLAC ELICOPTERELE.

— Nu era vin! Era doar suc!

— OK, OK. Emma a început să vorbească mai încet. Vrei să o termin cu Mark? Adică, știi tu, să anunț familia că ne-am despărțit?

— Dar Julian? a întrebat Cristina, tulburată. Cu el cum rămâne?

O clipă, Emma n-a putut vorbi — și-a amintit de el, de cum s-a apropiat de el fata-elf, cum i-a atins trupul și cum a strâns-o el în brațe.

Nu mai simțise niciodată o astfel de gelozie. O durea și acum, precum cicatricea unei răni mai vechi. Dar, curios, se bucura că o doare. Merita durerea asta, s-a gândit ea. Dacă Julian suferea, trebuia să sufere și ea, iar ea îl eliberase, și el avea tot dreptul să sărute fete-elf, să caute iubirea și să fie fericit. Nu făcea nimic greșit.

Și-a amintit ce-i spusese Tessa, că singura modalitate de a-l face pe Julian să n-o mai iubească era să-l facă să creadă că ea nu-l mai iubește. Să-l *convingă* de asta. Se pare că reușise.

— Cred că toată mascarada asta cu Mark și-a atins scopul, a spus ea. Deci dacă vrei...

— Nu știu, a răspuns Cristina. A inspirat adânc. Trebuie să-ți spun ceva. M-am certat cu Mark, și nu am vrut, dar...

— Stați!

Era Mark, de acolo, din față. S-a întors spre ele, cu Julian lângă el, și a întins mâna.

— Auziți asta?

Emma și-a încordat auzul. Și-ar fi dorit să se poată folosi de rune — îi lipseau tare mult runele care îmbunătățeau viteza, sau auzul, sau reflexele.

A clătinat din cap. Mark se schimbase de haine, și acum era îmbrăcat probabil cu cele pe care le avusese la Vânătoarea Sălbatică, unele mai zdrențuite și mai întunecate, și își mânjise chiar și fața și părul cu noroi. Ochii lui bicolori străluceau în lumina serii.

— Ascultați, a spus el, se aude mai tare, și dintr-odată Emma a auzit: muzică.

Un fel de muzică așa cum nu mai auzise, stranie și nemelodioasă, care îi făcea nervii să se încordeze.

— Curtea e aproape, a spus Mark. Sunt cimpoierii Regelui.

A intrat repede în pădurea deasă de lângă drum și s-a întors doar o dată, ca să le strige celorlalți: „Haideți după mine!"

Au pornit după el. Emma era conștientă de prezența lui Julian în fața ei; scosese de la centură o sabie scurtă cu care tăia buruienile înalte din calea lor. La picioarele Emmei se adunaseră grămezi de frunze și crengi pline de flori mici, de culoarea sângelui.

Muzica se auzea acum mai tare și, pe măsură ce înaintau prin pădurea deasă, creștea tot mai mult în intensitate; crengile de deasupra lor erau pline de luminițe fantomatice. Felinare multicolore atârnau de crengi, luminându-le drumul spre cea mai întunecată parte a pădurii.

Curtea Elfilor Întunericului s-a ivit brusc în fața lor — o explozie de muzică și lumină puternică ce a orbit-o pe Emma, după ce stătuse atât de mult în întuneric. Nu mai știa cum își imaginase ea că arată Curtea Elfilor Întunericului. Poate ca un castel imens de piatră, cu o cameră a tronului sumbră. O cameră decorată cu nestemate închise la culoare, aflată în vârful unui turn, la care se ajungea pe o scară întunecată, în spirală. Și-a amintit de întunericul și umbrele din Orașul Oaselor, de liniștea acelui loc, de răceala lui.

Dar Curtea Elfilor Întunericului era în aer liber — niște corturi și niște chioșcuri care nu erau prea diferite de cele din Piața Umbrelor, înghesuite într-un luminiș înconjurat de copaci deși. În mijloc era un

pavilion masiv de pânză, deasupra căruia fluturau în toate părțile steaguri de catifea pe care era desenată cu aur o coroană ruptă.

În pavilion se găsea doar un tron înalt, făcut dintr-o piatră neagră și lucioasă. Tronul era gol. Pe spătarul lui erau gravate cele două jumătăți de coroană, având sub ele o lună și un soare.

Câțiva reprezentanți ai nobilimii elfilor se învârteau prin pavilion, îmbrăcați cu pelerine negre. Pelerinele aveau emblema coroanei, iar ei purtau mănuși groase precum cea pe care o găsise Cristina printre rumele casei lui Malcolm. Majoritatea erau tineri; unii nu păreau să aibă mai mult de paisprezece-cincisprezece ani.

— Fiii Regelui Întunericului, a șoptit Mark.

Stăteau ascunși după niște bolovani și se uitau pe deasupra lor, cu armele în mână.

— Fete n-are deloc? a mormăit Emma.

— Fetele nu-i sunt de folos, a răspuns Mark. Se spune că pe fete le ucide la naștere.

Emma nu și-a putut stăpâni o tresărire de furie.

— Lasă-mă să mă apropii de el, a șoptit ea. Îi arăt eu la ce pot fi fetele de folos.

Apoi, pe neașteptate, a izbucnit muzica. Elfii de peste tot s-au apropiat de tron. Străluceau în hainele lor luxoase, aurii, verzi, albastre sau roșii ca focul, iar bărbații aveau haine la fel de viu colorate ca ale femeilor.

— Momentul e aproape, a spus Mark, chinuindu-se să vadă. Regele își cheamă nobilii.

Julian și-a îndreptat umerii, stând în continuare la adăpostul bolovanilor.

— Atunci ar trebui să pornim. Mă duc să văd dacă putem să ne apropiem mai mult de pavilion.

Sabia lui cu lamă scurtă sclipea în lumina lunii.

— Cristina, vino cu mine, a spus el.

După o clipă de uimire, Cristina a dat din cap.

— Desigur.

Și-a scos pumnalul, s-a uitat la Emma cu o privire prin care părea că-și cere scuze, și apoi a dispărut cu Julian printre copaci.

Mark s-a aplecat spre bolovanul masiv care îi împiedica să vadă pavilionul. Nu s-a uitat la Emma, dar a spus încet:

— Nu pot să fac asta. Nu mai pot să-l mint pe fratele meu.

Emma a înghețat.

— Să-l minți în legătură cu ce? a întrebat ea, deși știa răspunsul.

— Cu noi, a spus el. Să-l mint că ne iubim. Trebuie să punem punct.

Emma a închis ochii.

— Știu. Tu și Cristina...

— Mi-a spus, a întrerupt-o Mark. Că Julian e îndrăgostit de tine.

Emma nu a deschis ochii, dar și așa vedea lumina puternică a torțelor care înconjurau pavilionul și luminișul, o simțea cum îi ardea pleoapele.

— Emma, a spus Mark. Nu a fost vina ei. A fost un accident. Dar când mi-a spus cuvintele astea, am înțeles. N-a fost niciodată vorba de Cameron Ashdown, nu-i așa? Ai încercat să-l protejezi pe Julian de sentimentele lui. Dacă Julian te iubește, trebuie să-l convingi că ție ți-e imposibil să-l iubești.

Compasiunea lui aproape a copleșit-o. A deschis ochii — era o lașitate să-i închidă, iar cei din familia Carstairs nu erau lași.

— Mark, tu știi care e Legea. Și știi și secretele lui Julian — despre Arthur, despre Institut. Știi ce s-ar întâmpla dacă cineva le-ar afla, știi ce ne-ar face, ce i-ar face familiei tale.

— Sigur că știu, a răspuns el. Și nu sunt supărat pe tine. O să-ți fiu alături dacă găsești pe altcineva ca să-l amăgești. Uneori, trebuie să-i amăgim pe cei pe care îi iubim. Dar nu pot să fiu eu cel care îi provoacă durere.

— Dar numai tu poți fi acela. Crezi că dacă ar mai fi fost altcineva, te-aș mai fi rugat pe tine?

Auzea și ea disperarea din propria voce.

Ochii lui Mark s-au întunecat.

— De ce numai eu pot fi?

— Pentru că ești singurul pe care Julian e gelos, a spus ea, și a văzut uluiala care a apărut în ochii lui, exact când s-a auzit din spatele ei trosnetul unei crengi.

S-a răsucit, cu Cortana în mână. Era Julian.

— Ar fi trebuit să știi că nu e bine să ridici sabia asupra *parabatai*-ului tău, a spus el cu un zâmbet strâmb.

Emma a lăsat sabia jos. Oare auzise ceva din ce vorbise cu Mark? Nu părea să fi auzit.

— Și tu ar fi trebuit să știi că nu trebuie să faci zgomot când pășești.

— Nu am rune de Neauzire, a spus Jules, și s-a uitat apoi la Mark. Am găsit un loc mai aproape de tron, Cristina deja...

Dar Mark înlemnise. Se uita fix la ceva ce Emma nu vedea. Privirea lui Julian a întâlnit-o pe a ei, brusc alarmată, și în clipa următoare Mark a pornit hotărât prin tufișuri.

Ceilalți doi s-au repezit după el. Emma simțea cum i se scurge transpirația pe șira spinării, pentru că făcea eforturi să nu calce pe vreo creangă care să trosnească sau pe vreo frunză care să foșnească. Era dureros și aproape umilitor să-și dea seama cât de mult se bazau nefilimii pe runele lor.

S-a oprit brusc, gata să dea peste Mark. Acesta nu ajunsese prea departe, doar la marginea luminișului, unde nu putea fi zărit de cei din pavilion din cauza unor ferigi uriașe.

De aici vedeau perfect luminișul. Emma a privit cum se adună elfii Întunericului în fața tronului. Erau cel puțin o sută, dacă nu mai mulți. Îmbrăcați în haine bogate, mult mai elegante decât își imaginase ea. O femeie cu pielea închisă la culoare avea o rochie făcută din pene de lebădă de un alb imaculat, iar la gâtul subțire avea un colier de fulgi. Doi bărbați palizi aveau pelerine trandafirii de mătase și veste din pene albastre și lucioase. O femeie cu pielea de culoarea grâului și cu păr din petale de trandafir s-a apropiat de pavilion, îmbrăcată cu o rochie complicată, ca o colivie făcută din oase de animale mici legate între ele cu șnurulețe împletite din păr uman.

Dar Mark nu se uita la niciunul dintre ei și nici la pavilionul unde stăteau prinții Întunericului, care era evident că așteaptă. Se uita la doi dintre ei, amândoi îmbrăcați în haine negre de mătase. Unul era înalt, cu pielea cafeniu-închis, și avea la gât un craniu de corb făcut din aur. Celălalt era palid și brunet, cu fața îngustă și cu barbă. Între ei se vedea

trupul unui prizonier cu hainele pătate de sânge și corpul inert. Mulțimea le-a făcut loc să treacă, vorbind în șoaptă.

— Kieran, a murmurat Mark.

A dat să pornească spre el, dar Julian l-a prins de cămașă și l-a ținut așa de strâns, încât articulațiile mâinii i s-au albit.

— *Nu încă*, a șuierat el.

Ochii lui erau duri și scăpărători; în ei, Emma vedea acea neînduplecare despre care ea îi spusese odată că o sperie. Nu pentru ea, ci pentru el.

Prinții ajunseseră la un copac înalt, cu scoarța albă, aflat în fața pavilionului, puțin în stânga. Prințul cu barbă l-a izbit cu putere pe Kieran de copac. Cel care avea lanțul cu cap de corb i-a spus lui Kieran ceva pe un ton tăios, clătinând din cap. Celălalt prinț a râs.

— Cel cu barbă este prințul Erec, a spus Mark. Favoritul Regelui. Celălalt este prințul Adaon. Kieran spune că lui Adaon nu îi place să vadă oameni torturați. Dar lui Erec îi place.

Se părea că așa era. Erec a scos de undeva o frânghie cu spini și i-a întins-o lui Adaon, care a clătinat din cap și a pornit spre pavilion. Erec a ridicat din umeri și a început să-l lege pe Kieran de trunchiul copacului. Mâinile lui erau protejate de mănuși groase, dar Kieran nu avea decât o cămașă și niște pantaloni rupți, iar spinii i se înfigeau în încheieturile mâinilor și în glezne, și apoi în gât, atunci când Erec l-a legat strâns cu funia oribilă. În tot acest timp, Kieran a zăcut aproape inert, cu ochii pe jumătate închiși, și se vedea clar că nu mai simte nimic.

Mark s-a încordat, dar Julian nu i-a dat drumul. Cristina se întorsese, și acum se uita la scenă cu mâna la gură; a văzut îngrozită cum Erec termină de legat și se îndepărtează.

Sângele țâșnea ca dintr-o fântână din rănile făcute de spini. Capul lui Kieran căzuse pe spate, pe trunchiul copacului; Emma îi vedea acum ochiul argintiu și ochiul negru, acoperiți pe jumătate de pleoape. Pielea lui palidă era plină de vânătăi, pe obraz și deasupra șoldului, acolo unde cămașa era ruptă.

S-a simțit o mișcare deasupra pavilionului, și murmurele de pe pajiște au amuțit deodată la auzul unui sunet puternic de corn. Lângă

tron a apărut o siluetă înaltă. Era îmbrăcată complet în alb, alb precum sarea, cu o tunică de mătase albă și mănuși lungi până la cot, făcute din os alb. De o parte și de alta a capului avea coarne albe, care contrastau izbitor cu părul lui negru. Pe frunte avea o bentiță de aur.

Cristina a respirat adânc.

— Regele.

Emma îi vedea profilul: era frumos. Clar, precis, curat ca un desen sau ca o pictură care întruchipează perfecțiunea. Nu ar fi putut să descrie forma ochilor, a pomeților sau a gurii lui, și nu avea talentul lui Julian, ca să le picteze, știa numai că e straniu și superb și că își va aminti chipul Regelui de la Curtea Elfilor Întunericului toată viața ei.

El s-a întors, și atunci i-a văzut fața. A auzit-o pe Cristina scoțând un icnet slab. Fața Regelui era împărțită în două. Partea dreaptă era a unui bărbat tânăr, plină de lumină, eleganță și frumusețe, cu toate că ochiul era roșu ca focul. Partea stângă era o mască inumană, cu pielea cenușie și uscată, lipită de oase, plină de cicatrice oribile, cu orbita neagră și goală.

Kieran, legat de copac, s-a uitat o dată la fața monstruoasă a tatălui său, apoi a întors capul și a lăsat bărbia în piept, iar părul negru și încâlcit i-a căzut peste ochi. Erec s-a îndreptat repede spre pavilion, așezându-se lângă Adaon și ceilalți prinți care stăteau de-o parte și de alta a Regelui.

Mark respira greu.

— Chipul Regelui Întunericului, a spus el în șoaptă. Kieran mi-a povestit despre el, dar...

— Liniștește-te, i-a șoptit Julian. Să vedem ce spune.

Ca și cum l-ar fi auzit, Regele a început să vorbească.

— Popor al elfilor, a spus el. Ne-am adunat aici pentru o tristă datorie: să vedem cum se aplică dreptatea unui membru al poporului elfilor care a ridicat arma și l-a ucis pe altul în vreme de pace. Kieran Vânătorul a fost judecat pentru uciderea lui Iarlath de la Curtea Elfilor Întunericului, care era unul dintre cavalerii mei. El l-a tăiat cu sabia lui aici, în Ținutul Întunericului.

Mulțimea a început să murmure.

— Plătim un preț pentru pacea poporului nostru, a urmat Regele.

Vocea lui suna ca un clopoțel, plăcută și plină de ecouri. Emma a simțit o atingere pe umăr. Era mâna lui Julian, cea care nu îl ținea strâns pe Mark. Emma s-a uitat surprinsă la el, dar Julian privea în față, spre luminiș.

— Nici un elf al Întunericului nu va ridica mâna asupra altuia. Prețul nesupunerii e dreptatea. Moartea se plătește cu moarte.

Degetele lui Julian s-au mișcat repede pe mâna Emmei, scriind pe tricoul ei în limbajul lor vechi, folosit din copilărie. *R-Ă-M-Â-I-A-I-C-I.*

Ea a întors repede capul să se uite la el, dar el deja pornise. A auzit respirația gâfâită a lui Mark și l-a prins de mână, ca să nu plece după fratele lui.

Sub lumina stelelor, Julian a pășit în luminișul plin de nobili elfi. Emma, cu inima bubuind, l-a ținut strâns pe Mark de încheietură; tot corpul ei ardea de dorința de a fugi după *parabatai*-ul ei, dar el îi ceruse să rămână acolo, și ea va rămâne acolo, să-l țină pe Mark. Pentru că Julian se mișca de parcă ar fi avut un plan, iar dacă el avea un plan, era datoare să-i arate încredere în planul lui.

— Ce *face*? a gemut Cristina, chinuită de nesiguranță.

Emma nu putea decât să dea din cap. Câțiva elfi din marginea mulțimii îl zăriseră acum și scoteau țipete înăbușite de uimire, dându-se la o parte din calea lui. Nu făcuse nimic pentru a-și ascunde runele negre, permanente, de pe piele — runa Vederii, care era desenată pe dosul mâinii, părea că e un ochi care se uită urât la nobilii elfi în hainele lor împopoțonate. Femeia cu rochia făcută din oase a scos un țipăt ascuțit.

— *Vânător de umbre!* a țipat ea.

Regele și-a îndreptat spatele. În clipa următoare, un șir întreg de cavaleri-elfi cu armuri negre-argintii — printre care erau și prinții care îl târâseră pe Kieran la copac — îl înconjuraseră pe Julian, formând un cerc în jurul lui. Săbiile de argint și alamă și aur străluceau în fața lui ca un salut sinistru.

Kieran ridicase capul și se uita uimit. Când l-a recunoscut pe Julian, a fost complet șocat.

Regele s-a ridicat. Cele două jumătăți ale feței erau sumbre și înspăimântătoare.

— Aduceți-l pe spionul vânător de umbre la mine, ca să-l ucid cu mâna mea!

— Nu ai să mă ucizi.

Vocea lui Julian, calmă și sigură, s-a ridicat deasupra murmurelor.

— Nu sunt spion. Sunt trimis de Conclav, iar dacă mă ucizi, înseamnă că pornești războiul.

Regele a ezitat. Emma simțea o dorință sălbatică să râdă. Julian vorbise atât de calm și de sigur pe sine, încât și ea era gata să-l creadă. Pe fața Regelui se vedea îndoiala.

Parabatai-*ul meu*, s-a gândit ea, uitându-se la Jules, care stătea drept și cu capul sus, *singurul băiat de șaptesprezece ani din lumea asta care poate să îl țină pe gânduri pe Regele de la Curtea Elfilor Întunericului.*

— Conclavul te-a trimis pe tine? De ce n-a trimis o delegație oficială? a întrebat Regele.

Julian a dat din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la această întrebare. Poate chiar se așteptase.

— Nu a fost timp. Când am auzit că viața lui Kieran Vânătorul e în pericol, a trebuit să ne mișcăm rapid.

Kieran părea că se îneacă. Avea în jurul gâtului lațul cu spini. Sângele i se scurgea pe claviculă.

— Dar ce îi pasă Conclavului sau Consiliului de viața unui băiat din Vânătoarea Sălbatică? a întrebat Regele. Care mai e și criminal.

— Este propriul tău fiu, a spus Julian.

Regele a zâmbit. Era o priveliște bizară — jumătate din față zâmbea luminos, iar cealaltă jumătate făcea o grimasă înfiorătoare.

— Nimeni nu mă poate acuza, deci, de favoritisme. Curtea Elfilor Întunericului este o curte dreaptă.

— Cel pe care l-a ucis, a spus Julian. Iarlath. A comis crime față de semenii săi. A uneltit cu Malcolm Fade să ucidă elfi.

— Erau de la Curtea Elfilor Luminii, a replicat Regele. Nu erau de-ai noștri.

— Dar tu afirmi că ești conducătorul ambelor Curți, a spus Julian. Atunci cei care vor fi într-o bună zi supușii tăi n-ar trebui să se bucure de dreptatea și clemența ta?

Din nou s-au auzit murmure în mulțime, dar de data asta pe un ton mai scăzut. Regele s-a încruntat.

— Iarlath a ucis și nefilimi, a continuat Julian. Kieran a împiedicat uciderea altor vânători de umbre. De aceea îi suntem datori, iar noi ne onorăm datoriile. Nu îți vom permite să-i iei viața.

— Ce poți face tu să ne oprești? a izbucnit Erec. Singur, cum ai venit.

Julian a zâmbit. Deși Emma îl cunoștea de o viață, deși făcea parte din ea, siguranța rece pe care o avea acel zâmbet i-a înghețat sângele.

— Nu sunt singur.

Emma i-a dat drumul lui Mark. Acesta a pătruns în luminiș fără să se uite înapoi, iar Emma și Cristina l-au urmat. Niciunul nu-și scosese arma, deși Cortana care atârna în spatele Emmei era vizibilă pentru toți. Mulțimea s-a dat la o parte, lăsându-i să treacă și să ajungă la Julian. Când au pătruns în cercul făcut de cavalerii elfi, Emma și-a dat seama că Mark e tot cu picioarele goale. Pe iarba verde, păreau așa de albe, ca labele unei pisici.

Nu că ar fi avut vreo importanță. Mark era un luptător redutabil și cu picioarele goale. Emma știa bine asta.

Regele s-a uitat la ei și a zâmbit. Emmei nu i-a plăcut zâmbetul acela.

— Ce-i asta? a întrebat el. O delegație de copii?

— Suntem vânători de umbre, a spus Emma. Suntem mandatați de Conclav.

— Ați mai spus asta, a replicat prințul Adaon. Ce solicită Conclavul?

— O întrebare bună, a spus Regele.

— Solicităm o judecată prin luptă, a răspuns Julian.

Regele a râs.

— Numai un elf poate participa la o judecată prin luptă în Ținuturile Întunericului.

— Eu fac parte din poporul elfilor, a spus Mark. Pot s-o fac.

La cuvintele acestea, Kieran a început să se zbată.

— Nu! a strigat el violent, și sângele a început să i se scurgă pe degete, pe piept. *Nu.*

Julian nici măcar nu s-a uitat la el. Kieran era poate persoana pe care trebuiau s-o salveze, dar dacă pentru a-l salva trebuiau să-l torturheze, atunci așa făceau. *Tu ești băiatul care face tot ce trebuie să fie făcut pentru că nimeni altcineva n-o va face*, îi spusese odată Emma. Acum i se părea că trecuseră de atunci o mulțime de ani.

— Tu ești un Vânător Sălbatic, a spus Erec. Și pe jumătate vânător de umbre. Nu ești legat de nicio lege, și îi ești loial lui Gwyn, nu dreptății. Nu poți lupta. Iar ceilalți nu au sânge de elf, a adăugat cu o strâmbătură din buze.

— Nu e chiar așa, a răspuns Julian. Se spune adesea că nebunii și copiii sunt din lumea elfilor. Că este o legătură între ei. Iar noi suntem copii.

Erec s-a strâmbat.

— E ridicol. Sunteți mari.

— Regele a spus că suntem copii, a replicat Julian. „O delegație de copii." Oare îl faci mincinos pe Regele tău?

S-au auzit exclamații de uimire din toate părțile. Erec s-a albit.

— Regele meu, a început el, întorcându-se spre acesta. Tată...

— Tăcere, Erec, ai spus destule! l-a întrerupt Regele.

Ochii lui erau la Julian, și cel strălucitor, și orbita neagră și goală.

— Interesant băiatul ăsta, a spus el, neadresându-se în mod deosebit cuiva, arată ca un vânător de umbre și vorbește precum un nobil elf. S-a ridicat în picioare. Vei avea o judecată prin luptă. Cavaleri, coborâți spadele.

Zidul sclipitor de metal care îi înconjura pe Emma și pe prietenii ei a dispărut. În locul lor rămăseseră niște chipuri ca de piatră. Unii erau prinți, se cunoșteau după trăsăturile fine și delicate pe care le avea și Kieran. Unii aveau cicatrice urâte din bătălii. Vreo câțiva aveau fețele acoperite de o glugă sau de voal. În spatele lor, nobilii de la Curte se agitau și exclamau, vizibil surescitați. Cuvintele „judecată prin luptă" se auzeau de peste tot.

— Vei avea judecata, a repetat Regele. Numai că eu voi alege care dintre voi va lupta.

— Suntem dispuși cu toții, a spus Cristina.

— Sigur că sunteți. Stă în firea voastră, a vânătorilor de umbre. Vă sacrificați prostește. Regele s-a întors și i-a aruncat o privire lui Kieran, întorcând spre ei partea scheletică a feței. Acum, în ce fel să-l aleg? Știu. Cu o ghicitoare.

Emma a simțit că Julian se încordează. Nu îi plăcea ideea cu ghicitoarea. Era prea arbitrar. Lui Julian nu-i plăceau lucrurile pe care nu le putea controla.

— Apropiați-vă! le-a cerut Regele, făcându-le semn cu degetul.

Mâinile lui erau palide ca o scoarță albă de copac. De la fiecare articulație a degetului ieșea un fel de cârlig, ca o gheară scurtă.

Mulțimea s-a dat iar la o parte ca să-i lase să se apropie de pavilion. În timp ce înaintau, Emma a simțit un miros straniu în aer. Greu și dulce-amărui, ca seva de copac. Se intensifica pe măsură ce se apropiau de tron; s-au oprit și s-au uitat în sus la tron, iar Regele se ridica deasupra lor ca o statuie. În spatele lui era un șir de cavaleri cu fețele ascunse de măști din aur, argint sau alamă. Unele aveau formă de șoarece, altele de lei de aur sau de pantere de argint.

— În vise se găsește adevărul, a spus Regele, uitându-se în jos la ei.

Din unghiul în care era acum, Emma putea să vadă că separația ciudată a feței se încheia la gât, unde avea piele obișnuită.

— Spuneți-mi, vânătorilor de umbre: Intri într-o peșteră. În peșteră e un ou care luminează și strălucește din interior. Știi că seamănă cu visele tale — nu cu cele din timpul zilei, ci cu cele pe care dimineața ți le amintești doar pe jumătate. Oul se deschide. Ce iese de acolo?

— Un trandafir, a spus Mark. Cu ghimpi.

Cristina s-a uitat surprinsă la el, dar nu s-a mișcat.

— Un înger, a spus ea. Cu mâini însângerate.

— Un pumnal, a spus Emma. Pur și curat.

— Gratii, a spus încet Julian. Gratiile de la o temniță.

Expresia Regelui a rămas neschimbată. Murmurele care se auzeau în jur arătau că nobilii de la Curte erau mai degrabă nedumeriți decât supărați sau intrigați. Regele a întins o mână lungă cu gheare albe.

— Tu de acolo, fata cu părul strălucitor, a rostit. Tu vei fi luptătorul neamului tău.

Emma s-a simțit cuprinsă de ușurare. Va fi ea; ceilalți nu vor fi în pericol. Se simțea ușoară, ca și cum putea să respire, în sfârșit.

Cristina s-a întors spre ea cu o față abătută; Mark părea că face mari eforturi să se stăpânească. Julian a luat-o de braț și s-a apropiat de ea să-i spună ceva la ureche, cu un fel de disperare care se vedea din toate liniile trupului.

Ea a rămas nemișcată, cu ochii pe fața lui, indiferentă la haosul de la Curte. Răceala bătăliei o cuprinsese deja: fiorul acela care estompa emoțiile și făcea să dispară totul, în afară de luptă.

Julian făcea parte din asta, din începutul bătăliei și din răceala din toiul ei și din înverșunarea luptei. Nimic nu voia să vadă mai mult înaintea unei lupte decât chipul lui. Nimic altceva n-o făcea să se simtă mai în largul ei, să se simtă ca un adevărat vânător de umbre.

— Nu uita, i-a șoptit Julian la ureche. Ai mai vărsat sânge de elf și atunci, la Idris. Atunci ei te-ar fi ucis, ne-ar fi ucis pe toți. Și asta e tot o bătălie, Emma. Să nu ai nicio milă.

— Jules.

Nu și-a dat seama dacă el a auzit. Pe neașteptate, au fost înconjurați de cavaleri, iar aceștia au despărțit-o de ceilalți. Mâna ei a scăpat din strânsoarea lui. A mai apucat să arunce o privire către cei trei, înainte de a fi împinsă brutal înspre pavilion. Acolo se pregătise deja locul.

S-a auzit un sunet ascuțit de corn, care a sfâșiat noaptea ca un pumnal. Unul dintre prinți a ieșit din spatele pavilionului, alături de un cavaler mascat. Cavalerul avea o armură cenușie, care semăna cu o piele de animal. Casca îi acoperea toată fața. Pe cască erau pictate cu vopsea niște ochi mari și fioroși și o gură care rânjea. Cineva atinsese casca aceea cu mâinile îmbibate în vopsea și lăsase pe ea stropi, dându-i un aer fioros unei măști care altfel ar fi părut caraghioasă.

Prințul l-a dus pe cavalerul mascat în partea lui de teren și l-a lăsat acolo, cu fața spre Emma. Era înarmat cu o sabie lungă, turnată în fierăriile elfilor, cu lama de aur și mânerul bătut cu pietre prețioase. Tăișurile ei luceau, ascuțite ca lamele.

O sabie puternică, dar nicio sabie nu putea doborî Cortana. Sabia Emmei nu putea da greș. Numai ea însăși putea să dea greș.

— Regulile le știți, a spus Regele pe un ton plictisit. Odată începută lupta, niciunul dintre combatanți nu va putea fi ajutat de camarazi. Lupta se dă pe viață și pe moarte. Învingătorul este cel sau cea care trăiește.

Emma a tras Cortana. A strălucit cum strălucește soarele înainte de a se scufunda în mare.

Cavalerul cu cască nu a avut nicio reacție. Emma s-a concentrat pe postura lui. Era mai înalt decât ea, avea detentă mai mare. Picioarele lui erau bine fixate în pământ. În ciuda căștii ridicole, se vedea clar că este un luptător redutabil.

S-a așezat și ea în poziție de luptă: piciorul stâng în față, piciorul drept în spate, aplecată cu trunchiul spre adversar.

— Să înceapă lupta, a spus Regele.

Ca un cal care pornește năvalnic în cursă, cavalerul s-a repezit la Emma cu sabia înainte. Luată prin surprindere de viteza lui, Emma s-a răsucit, ferindu-se de sabie. Dar pierduse startul. Ar fi trebuit să ridice mai devreme Cortana. Se bazase pe agilitatea pe care i-o dădea runa Lovitură Sigură, numai că aici runa nu acționa. Un fior de groază cum nu mai avusese de multă vreme a cuprins-o când a auzit șuierul sabiei cavalerului, care a trecut pe lângă ea la numai câțiva centimetri.

Emma și-a amintit de cuvintele pe care i le spusese tatăl ei, demult, când abia învăța să se lupte. *Țintește inamicul, nu arma lui. Majoritatea luptătorilor se uită după arma ta. Un luptător bun caută să te lovească pe tine.*

Acesta era un luptător bun. Dar putea să se aștepte la altceva? Fusese ales de Rege, în fond. Acum nu putea decât să spere că Regele o subestimase pe ea.

Din două răsuciri rapide, a ajuns pe un dâmb acoperit cu iarbă. Poate așa reușea să scape de dezavantajul înălțimii. Iarba a foșnit. Emma nu avea nevoie să se uite ca să știe că luptătorul se îndrepta spre ea. S-a răsucit, învârtind Cortana deasupra capului.

Cavalerul nu s-a ferit aproape deloc. Sabia Emmei i-a despicat armura groasă, lăsând în ea o tăietură lungă. El nu a tresărit, însă, și nici nu părea rănit. Cu siguranță lovitura nu l-a încetinit. A lovit spre ea cu sabia, iar Emma s-a lăsat pe vine și sabia a vâjâit pe deasupra capului ei. El a lovit din nou, iar ea a făcut un salt înapoi.

Își auzea respirația precipitată în aerul rece al pădurii. Cavalerul elf era bun, iar ea nu avea avantajul runelor sau al pumnalelor serafice — nu avea nimic din armamentul obișnuit al vânătorilor de umbre. Și dacă va obosi mai repede? Dacă acest ținut întunecat îi secătuiește puterea din sânge?

A parat o lovitură, a făcut un salt înapoi și, curios, și-a amintit vocea batjocoritoare a Zarei: *Elfii luptă murdar.* Și apoi vocea lui Mark: *Elfii nu luptă murdar, de fapt. Luptă remarcabil de curat. Au un cod strict de onoare.*

Se aplecase, ca să lovească oponentul la picioare — el a sărit în sus, aproape levitând, apoi a izbit la rândul lui cu sabia, exact în clipa în care Emma luase de jos un pumn de pământ amestecat cu frunze, pe care le-a aruncat prin deschizătura căștii lui.

El s-a înecat și a făcut împleticit un pas înapoi. A fost doar o secundă, dar era de ajuns; Emma l-a lovit la picioare, unu-doi, apoi în piept. Platoșa lui s-a umplut de sânge; picioarele i-au cedat și a căzut pe spate, cu un zgomot de copac prăbușit.

Emma și-a pus piciorul pe sabia lui, iar mulțimea a început să urle. O auzea pe Cristina strigând-o, pe Julian și pe Mark. Cu inima bătându-i nebunește, stătea deasupra cavalerului nemișcat. Nici acum, când zăcea întins pe iarbă, într-o baltă de sânge, nu a scos niciun sunet.

— Scoate-i casca și pune-i capăt zilelor! a spus Regele. Așa e tradiția la noi.

Emma a inspirat adânc. Toată structura ei de vânător de umbre se revolta la ideea asta, să iei viața cuiva care zace la picioarele tale neînarmat.

S-a gândit la ce îi spusese Julian înainte de luptă. *Să nu ai nicio milă.*

A agățat cu vârful Cortanei marginea căștii. A înfipt-o acolo și a împins.

Casca a ieșit. Cel care zăcea în iarbă la picioarele Emmei era om, nu elf. Avea ochi albaștri și păr blond, ușor încărunțit. Chipul lui îi era mai cunoscut Emmei decât propriul ei chip.

Mâna i-a căzut pe lângă corp, cu Cortana atârnată de degetele parcă lipsite de nervi.

Era tatăl ei.

11

PE-UN NEGRU TRON

KIT STĂTEA PE TREPTELE INSTITUTULUI ȘI SE UITA LA APĂ.

Fusese o zi lungă și neplăcută. Relația dintre Centurioni și locatarii Institutului fusese mai tensionată ca oricând, dar cel puțin Centurionii nu știau *de ce*.

Diana făcuse eforturi eroice să le predea, ca și cum ar fi fost o zi normală. Nimeni nu se putea concentra — pentru prima oară, Kit, care era total pe dinafară când era vorba de compararea diverselor alfabete serafice, nu mai era cea mai absentă persoană din cameră. Dar scopul acestor lecții era să păstreze aparențele în fața Centurionilor, așa că au suportat.

Nici la cină situația n-a fost mai bună. După o zi lungă și udă în care nu găsiseră nimic, Centurionii erau iritați. Faptul că Jon Cartwright făcuse aparent o criză de isterie și plecase de la masă cine știe pe unde n-a schimbat în bine atmosfera. Judecând după buzele strânse ale Zarei, cu ea se certase, dar de ce, asta Kit nu știa. Pe cât e de moral să-i închizi în lagăr pe magicieni sau să-i bagi pe elfi în camera de tortură, a presupus el.

Diego și Rayan au făcut tot ce le-a stat în putere să mai înveselească atmosfera, dar nu au reușit. Livvy a stat cu ochii pe Diego aproape tot timpul, gândindu-se probabil la planul lor de a o opri pe Zara, dar era

evident că asta îi crea lui Diego o stare de agitație, din moment ce de două ori a încercat să-și taie friptura cu lingura. Ca să fie și mai rău, Dru și Tavvy parcă se molipsiseră de la vibrațiile negative din cameră și tot timpul mesei au bătut-o la cap pe Diana cu întrebări despre întoarcerea lui Julian și a celorlalți din „misiune"

Din fericire, după cină Kit a reușit să se strecoare neobservat, evitând spălarea vaselor, și și-a găsit un loc liniștit sub porticul din fața casei. Vântul care bătea dinspre deșert era rece și aromat, iar oceanul sclipea sub stele, o întindere netedă de negru care se termina cu valuri albe și înspumate.

Pentru a mia oară, Kit s-a întrebat de ce mai stă aici. Deși era poate stupid să dispară din cauza unei conversații aiurea de la cină, Kit își amintise de multe ori în ultimele zile că problemele familiei Blackthorn nu erau ale lui, și că nici n-ar trebui să fie ale lui. Era ceva să fii fiul lui Johnny Rook.

Era cu totul altceva să fii un Herondale.

Și-a atins inelul de argint, pe care îl simțea rece pe deget.

— Nu știam că ești aici.

Era vocea lui Ty; Kit l-a recunoscut înainte să se uite la el. Băiatul venise din cealaltă parte a casei și acum îl privea curios.

Avea ceva atârnat de gât, dar nu erau căștile lui obișnuite. Când a urcat scările spre el, o siluetă întunecată și subțire, îmbrăcat în tricou și blugi negri, Kit a văzut că Ty avea la gât ceva cu ochi.

S-a lipit cu spatele de perete.

— Ăla e cumva *un dihor*?

— E sălbatic, a spus Ty, rezemându-se de balustrada verandei. Dihorii sunt domesticiți. Deci, practic, e o nevăstuică, dar, dacă ar fi domesticită, ar fi un dihor.

Kit s-a holbat la animal. Acesta se uita clipind la el și își mișca lăbuțele.

— Uau! a făcut Kit.

Și chiar era serios.

Nevăstuica s-a dat jos pe brațul lui Ty și a sărit pe balustradă, după care a dispărut în întuneric.

— Dihorii sunt niște animale de companie foarte bune, a spus Ty. Sunt uimitor de devotați. Sau cel puțin așa se spune, că sunt uimitori. Nu știu de ce. Sunt curați, le plac jucăriile și liniștea. Și pot fi dresați să... S-a întrerupt. Ești plictisit?

— Nu. Kit a tresărit; părea că e plictisit? Îi plăcea să audă vocea lui Ty, entuziastă și meditativă. De ce? a întrebat.

— Julian spune că uneori oamenii nu vor să știe așa de multe despre anumite subiecte care îmi plac mie, a spus Ty. Așa că trebuia să te întreb.

— Presupun că asta e valabil pentru toată lumea, a remarcat Kit.

Ty a clătinat din cap.

— Nu. Eu sunt diferit.

Nu părea deranjat sau supărat din cauza asta. Era un lucru pe care îl știa despre el, și atât. Ty avea o siguranță de sine liniștită, pe care Kit a descoperit cu surprindere că o invidia. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap că ar putea găsi ceva de invidiat la un vânător de umbre.

Ty a urcat pe verandă și s-a așezat lângă el. Mirosea puțin a deșert, a nisip și salvie. Kit s-a gândit de ce îi place să audă vocea lui Ty: rareori se întâmpla să vezi că cineva are plăcerea sinceră de a-ți împărtăși niște informații. Kit presupunea că asta e la el și un mecanism de supraviețuire, mai ales acum — cu neplăcerile create de Centurioni și îngrijorarea pentru Julian și ceilalți, probabil că Ty era stresat.

— De ce ai ieșit afară? l-a întrebat Ty. Te gândești iar să fugi?

— Nu, a răspuns Kit.

Chiar nu se gândise. Poate doar puțin. Când se uita la Ty, nu voia să se mai gândească la asta. Ar fi vrut să descopere un mister pe care să i-l prezinte lui Ty spre rezolvare, așa cum i-ai oferi cuiva căruia îi plac bomboanele o cutie de *See's*.

— Mi-ar plăcea să fugim cu toții, a spus el cu o franchețe dezarmantă. Ne-a luat mult timp ca să ne simțim în siguranță aici, după Războiul Întunecat. Acum am iar senzația că Institutul este plin de dușmani.

— Te referi la Centurioni?

— Nu-mi place că sunt aici, a recunoscut Ty. În general nu-mi place când sunt mulți oameni. Când vorbesc toți în același timp și fac

gălăgie. Mulțimile sunt oribile — mai ales în locurile asemănătoare cu debarcaderul. Ai fost vreodată acolo? Ty s-a strâmbat. Toate luminile alea, și țipetele și oamenii. Parcă mi se sparg sticle în cap.

— Dar luptele? l-a întrebat Kit. Bătăliile, luptele cu demonii, și astea sunt zgomotoase și agitate, nu?

Ty a clătinat din cap.

— O luptă e altceva. Lupta e *ocupația* unui vânător de umbre. E în corpul meu, nu în mintea mea. Și dacă am căștile...

S-a întrerupt. În depărtare, Kit a auzit un zgomot slab, ca și cum s-ar fi spart un geam.

Ty a sărit în picioare, gata să dea peste Kit, și și-a scos pumnalul serafic de la centură. Îl ținea strâns în mână și se uita spre ocean cu o privire la fel de fixă ca a statuilor din grădina Institutului.

Kit s-a ridicat și el, cu inima bubuind.

— Ce s-a întâmplat? Ce-a fost asta?

— Perimetrul de protecție magică, pe care l-au amenajat Centurionii — așa se aude când cedează, a răspuns Ty. Vine ceva. Ceva periculos.

— Dar credeam că Institutul e un loc sigur!

— De obicei este, a spus Ty și a ridicat pumnalul. *Adriel!* a rostit el, și pumnalul a părut că se luminează din interior.

La lumina lui, Kit a văzut că drumul care venea spre Institut era plin de siluete mișcătoare. Nu erau oameni — niște chestii întunecoase, alunecoase, reci și umede, care se unduiau, și dinspre ele venea o duhoare care îi crea lui Kit o stare de vomă. Și-a amintit când fusese odată pe plaja Venice și trecuse pe lângă o focă aflată în putrefacție, acoperită de alge și viermi — cam așa mirosea, dar mai urât.

— Ține asta, i-a spus Ty, și Kit a descoperit că-i pusese pumnalul serafic în mână.

Avea impresia că ținea în mână un cablu viu. Pumnalul părea că pulsează și se mișcă, iar Kit nu putea decât să-l țină bine.

— N-am mai avut niciodată o chestie dė-asta în mână!

— Fratele meu spune întotdeauna că de undeva trebuie să începi.

Ty a scos de la centură un alt pumnal. Era scurt și ascuțit și, una peste alta, nu părea la fel de înfricoșător ca pumnalul serafic.

Care dintre frați? a vrut să întrebe Kit, dar n-a mai apucat. Acum auzea strigăte și pași care alergă, și s-a bucurat, fiindcă valul ăla întunecat de *chestii* ajunsese aproape de capătul drumului. Și-a răsucit încheietura într-un fel pe care nu îl crezuse posibil, și pumnalul a părut că se stabilizează — strălucea fără să se încălzească, de parcă era făcut din același material ca stelele sau ca luna.

— Deci acum că s-a trezit toată lumea, a spus Kit, presupun că nu ne retragem înăuntru, nu?

Ty și-a scos căștile din buzunar și a pășit pe ultima treaptă cu picioarele lui încălțate cu tenișii negri.

— Suntem vânători de umbre, a răspuns el. Noi nu fugim.

Luna a ieșit dintre nori exact când ușa din spatele lor s-a dat de perete și vânătorii de umbre au început să curgă afară. Câțiva Centurioni aveau în mână lampa-vrăjitoarei: noaptea s-a luminat și Kit chiar a văzut creaturile alea care veneau dinspre drum, răspândite pe toată iarba. Veneau direct spre Institut, iar pe verandă, vânătorii de umbre și-au ridicat armele.

— Demoni acvatici, a auzit Kit vocea sumbră a Dianei și dintr-odată și-a dat seama că se află în fața primei lui lupte adevărate, că îi place sau nu.

S-a uitat în jur. Noaptea era plină de lumină și de zgomote. Lucirea pumnalelor serafice lumina întunericul, ceea ce era în același timp o fericire, dar și un blestem.

Le-a văzut pe Livvy și Diana cu armele lor, apoi pe Diego, care venea după ele înarmat cu un topor imens. Imediat în urma lui erau Zara și ceilalți Centurioni.

Dar îi vedea și pe demonii acvatici, care erau mult mai groaznici decât și-ar fi imaginat. Erau niște creaturi care semănau cu niște șopârle preistorice, cu solzi ca de piatră, cu capul plin de dinți subțiri ca acele și cu ochi negri, morți. Creaturi care semănau cu meduze ce vibrau, cu colți, în care se vedeau organele hidoase: o inimă de o formă ciudată, un stomac transparent în care Kit putea să vadă ce mâncase unul dintre ei — ceva care avea brațe și picioare cu aspect uman... Chestii care semănau cu niște calmari uriași, cu fețe înfometate și tentacule cu ventuze din care se scurgea un lichid verde și acid, care ardea iarba.

Prin comparație, demonii care îi uciseseră tatăl erau chiar atrăgători.

— Pentru numele Îngerului, a șoptit Diana. Stați în spatele meu, Centurioni!

Zara s-a uitat urât la ea, deși oricum majoritatea Centurionilor stăteau grămadă pe verandă, cu gura căscată. Numai Diego părea că e gata să se arunce în luptă. I se umflaseră venele pe frunte și mâna îi tremura de ură.

— Suntem Centurioni, a spus Zara. Nu primim ordine de la tine...

Diana s-a întors spre ea.

— Taci din gură, copil prost! a rostit ea cu o furie rece. De parcă cei din familia Dearborn nu s-ar fi ascuns ca niște lași în Zürich pe vremea Războiului Întunecat! N-ai fost niciodată într-o luptă adevărată. Eu am fost. Să nu mai aud niciun cuvânt!

Zara s-a dat înapoi, înlemnită de uimire. Niciunul dintre Centurionii ei, nici măcar Samantha sau Manuel, nu au încercat să-i ia apărarea.

Demonii ajunseseră aproape de verandă — cârâiau, se unduiau și alunecau pe iarbă. Kit a simțit că Livvy se apropie de el și de Ty și se așază în fața lui. Încercau să-l blocheze, și-a dat el seama. Să-l apere. A simțit un val de recunoștință, după care un val de iritare — își imaginau că e un mundan neajutorat?

Se mai luptase cu demoni. Simțea că fierbe ceva în el. Ceva care a făcut pumnalul serafic să se aprindă mai tare. Ceva care l-a făcut să înțeleagă expresia de pe fața lui Diego când s-a întors spre Diana și a întrebat:

— Care sunt ordinele?

— Îi ucidem pe toți, evident, a spus Diana, iar Centurionii au început să coboare scările.

Diego l-a lovit cu toporul pe primul care i-a ieșit în cale; runele de pe lamă au strălucit când toporul a trecut prin masa aceea gelatinoasă din care a început să țâșnească un sânge gri-negru.

Kit s-a repezit înainte. În zona din fața scărilor era învălmășeală. A văzut adevărata puterea a pumnalelor serafice când Centurionii izbeau cu ele și înjunghiau, iar aerul s-a umplut de duhoarea sângelui demonic, și pumnalul din mâna lui strălucea și strălucea, și cineva l-a prins de mână și l-a oprit la capătul scărilor.

Era Livvy.

— Nu, a spus ea. Nu ești pregătit...

— Sunt OK, a protestat el.

Ty era deja la jumătatea scărilor; a dat mâna pe spate și a aruncat pumnalul. Acesta s-a înfipt în ochiul mare al unui demon plat, care semăna cu un pește; ochiul a clipit și s-a închis.

Ty s-a întors spre Kit și sora lui.

— Livvy, lasă-l...

Ușa s-a deschis din nou și Kit l-a văzut cu surprindere pe Arthur Blackthorn, care era tot cu blugi și cu halatul de baie pe deasupra, dar măcar era încălțat. Avea în mână o sabie veche și uzată.

Diana, care se lupta cu un demon-șopârlă, s-a uitat la el îngrozită:

— Arthur, nu!

Arthur gâfâia. Pe fața lui era groază, dar mai era și altceva, un fel de ferocitate. A coborât în goană scările și s-a repezit la primul demon pe care l-a întâlnit — o creatură franjurată, roșiatică, cu o gură imensă și o țeapă lungă. Când a lăsat țeapa în jos, Arthur a retezat-o, și creatura a început să salte prin aer țiuind, ca un balon dezumflat.

Livvy i-a dat drumul lui Kit. Se uita cu uimire la unchiul ei. Kit s-a întors, pregătindu-se să coboare scările, chiar în clipa în care demonii începuseră să se dea înapoi — se retrăgeau, dar de ce? Centurionii izbucniseră deja în urale în fața Institutului, dar lui Kit i se părea prea devreme pentru asta. Demonii nu pierdeau lupta. Nici n-o câștigau, dar era prea devreme pentru o retragere.

— Se întâmplă ceva, a spus el, uitându-se la Livvy și la Ty, care erau lângă el pe scări. Ceva nu e în regulă...

Aerul a fost sfâșiat de un hohot de râs. Demonii rămăseseră nemișcați în semicerc, blocând drumul spre șosea, dar niciunul nu înainta. Din mijlocul semicercului a apărut o siluetă desprinsă dintr-un film de groază.

Fusese om; încă mai avea o vagă siluetă umană, dar pielea lui era gri-cenușie, ca o burtă de pește, și mergea șchiopătat, pentru că o parte dintr-un braț și o latură a corpului lipseau. Cămașa îi era zdrențuită și se vedeau prin ea coastele albe, lipsite complet de carne, și pielea uscată și cenușie din jurul rănilor oribile.

Păr nu prea mai avea, dar ce mai rămăsese era complet alb. Fața îi era umflată ca a unui înecat, ochii erau lăptoși, albiți de apa mării. A zâmbit cu o gură care nu mai avea buze aproape deloc. Avea în mână un sac negru, ud.

— Vânători de umbre, a spus el. Ce dor mi-a fost de voi!

Era Malcolm Fade.

În tăcerea care s-a așternut la Curtea Elfilor Întunericului după demascarea cavalerului, Julian își auzea inima zbătându-i-se în piept. A simțit arsura în runa de *parabatai*, o durere ascuțită. Durerea Emmei.

Voia să se ducă la ea. Emma stătea ca un cavaler dintr-un tablou, cu capul plecat și cu sabia lăsată în jos, cu hainele stropite de sânge, cu părul ieșit pe jumătate din coadă, revărsat pe spate. A văzut că i se mișcă buzele: știa ce spune, chiar dacă nu o auzea. I-a venit în minte o amintire care acum i se părea veche de o mie de ani, când Emma era mică și întindea mâinile spre tatăl ei, ca s-o ia în brațe.

— *Tati?*

Regele a râs.

— Taie-i gâtul, fato, a spus el. Sau nu poți să-ți ucizi propriul tată?

— *Tată?* a repetat Cristina ca un ecou. Ce vrea să spună?

— E John Carstairs, a răspuns Mark. Tatăl Emmei.

— Dar cum...

— Nu știu, a spus Julian. E imposibil.

Emma a căzut în genunchi și și-a pus Cortana în teacă. În lumina lunii, când s-a aplecat asupra lui, și ea, și tatăl ei păreau niște umbre.

Regele a început să râdă, fața lui stranie parcă s-a desfăcut într-un rânjet, și odată cu el au început să râdă și curtenii, zbierând de veselie.

Nimeni nu se mai uita la cei trei vânători de umbre care rămăseseră în mijlocul luminișului.

Julian voia să se ducă la Emma. Voia cu disperare. Dar era o persoană care se obișnuise să nu facă sau să nu obțină ce voia. S-a întors spre Mark și Cristina.

— Du-te la ea, i-a spus Cristinei.

Ochii ei negri s-au făcut mari.

— Du-te la *el*, i-a spus lui Mark, și Mark a dat din cap și s-a strecurat prin mulțime, o umbră printre umbre.

Cristina a pornit după el, dar prin partea opusă. Curtenii încă mai râdeau, iar râsetele lor batjocoritoare umpleau noaptea. *Emoțiile omenești sunt atât de prostești, iar mințile și inimile oamenilor atât de fragile.*

Julian și-a scos pumnalul de la centură. Nu era un pumnal serafic, nici măcar unul cu rune, dar era din fier rece și se potrivea perfect în palma lui. Prinții care se aflau printre cavaleri se uitau spre pavilion și râdeau. Julian a ajuns acolo doar din câțiva pași, l-a prins pe prințul Erec din spate și i-a pus pumnalul la gât.

Primul lucru care i-a venit în minte lui Kit a fost: *Deci de-asta n-au putut să găsească ei cadavrul lui Malcolm.*

Al doilea a fost o amintire. Înaltul Magician fusese un obișnuit al Pieței Umbrelor și se purtase foarte amabil cu tatăl lui — deși abia mai târziu aflase că nu erau doar simple cunoștințe, ci complici. Totuși, magicianul vesel cu ochii violet era foarte popular în piață, și uneori îi dăduse lui Kit niște bomboane interesante, pe care pretindea că le adusese din niște locuri îndepărtate unde fusese el.

Fusese ciudat să afle că magicianul prietenos pe care îl știa el era un criminal. Și mai ciudat i se părea acum să vadă cum ajunsese. Magicianul s-a apropiat clătinându-se prin iarbă, fără nimic din vechea lui grație. Vânătorii de umbre s-au așezat imediat în formație, precum legiunile romane: se așezaseră în fața lui Malcolm în linie, umăr la umăr, cu armele scoase. Numai Arthur stătea deoparte. Se uita la Malcolm, mișcând necontenit buzele.

Iarba din fața lor era arsă și plină de sânge negru și cenușiu de demon.

Malcolm a rânjit atât cât putea cu fața lui distrusă.

— Arthur, a spus el, uitându-se la omul care se făcuse mic în halatul lui de baie pătat de sânge. *Ție*, mai cu seamă, ți-a fost dor de mine. Nu pari să o duci prea bine fără medicamentul tău. Chiar deloc.

Arthur se lipise de zidul Institutului. Din rândul Centurionilor s-au auzit murmure, întrerupte de vocea Dianei.

— Malcolm, a spus ea. Părea remarcabil de calmă, având în vedere situația. Ce vrei?

El s-a oprit, aproape de Centurioni, dar nu atât de aproape ca ei să-l poată lovi.

— V-ați distrat bine căutându-mi cadavrul, Centurionilor? A fost o plăcere deosebită să vă privesc. Bântuind în toate părțile cu barca voastră invizibilă, fără să aveți idee ce căutați și cum să găsiți. Dar în fond, niciodată nu v-ați descurcat prea bine fără ajutorul magicienilor, nu-i așa?

— Gura, scârboșenie! s-a răstit Zara, vibrând ca un cablu electric. Tu...

Divya a împins-o ușor cu cotul.

— Taci! i-a șoptit ea. Las-o pe Diana să vorbească.

— Malcolm, a spus Diana cu aceeași răceală. Lucrurile s-au schimbat. Acum avem sprijinul Conclavului. Știm cine ești și vom afla unde ești. Ești nebun să vii aici și să ne arăți ce cărți ai în mână.

— În mână, a spus el visător. Stai, unde e mâna mea? A, da. E în sacul ăsta...

Și-a băgat unica mână în sacul pe care îl avea cu el. Când a scos-o, s-a văzut capul unui om.

A urmat o tăcere îngrozită.

— *Jon!* a murmurat răgușit Diego.

Gen Aldertree părea că e gata să cadă din picioare.

— O, Doamne, biata Marisol! O să...

Zara se holba oripilată, cu gura căscată, dar n-a făcut nicio mișcare. Diego a înaintat un pas spre el, dar Rayan l-a prins de braț, exact când Diana s-a răstit:

— Centurioni! Rămâneți în formație!

Când Malcolm a aruncat în iarbă capul retezat, s-a auzit un icnet, ca și cum cineva ar fi gata să vomite. Kit și-a dat seama că el icnise. Se uita fix la vertebrele capului. Erau foarte albe pe pământul întunecat.

— Presupun că ai dreptate, i-a răspuns Malcolm Dianei. Ar cam fi timpul să nu ne mai prefacem, nu? Voi îmi știți slăbiciunile... și eu le știu pe-ale voastre. Să-l omor pe ăsta — a făcut un gest spre capul lui

Jon — mi-a luat doar câteva secunde, iar să vă distrug perimetrul protejat și mai puțin. Cât de mult crezi că o să-mi ia să obțin ceva ce-mi doresc cu adevărat?

— Și ce anume dorești? Ce vrei tu, Malcolm? a întrebat Diana.

— Vreau ce am vrut de la început. O vreau pe Annabel și vreau ceea ce mă va ajuta să o aduc înapoi.

Malcolm a râs. Era un soi de gâlgâit.

— Vreau sângele de Blackthorn.

Emma nu-și amintea când căzuse în genunchi, dar acum era îngenuncheată.

În jurul ei era pământ ars, plin de frunze uscate. Cavalerul elfilor — tatăl ei — zăcea pe spate, într-o baltă de sânge care se făcea tot mai mare. Sângele se infiltrase în pământul întunecat, care acum devenise aproape negru.

— Tati, a șoptit ea. Tati, te rog, uită-te la mine!

Nu mai rostise cuvântul „tati" de ani de zile. Poate de când avea șapte ani.

Ochii lui albaștri s-au deschis pe fața plină de cicatrice. Arăta exact așa cum și-l amintea ea — cu fire de păr blonde pe care le scăpase la bărbierit și cu ridurile din jurul ochilor, care îi dădeau o expresie de blândețe. Pe obraz avea sânge închegat. S-a uitat la ea cu ochii mari.

Regele a râs.

— Taie-i gâtul! Sau nu poți să-ți ucizi propriul tată, fato?

Buzele lui John Carstairs s-au mișcat, dar nu s-a auzit niciun sunet.

Vei vedea din nou chipul unei persoane pe care ai iubit-o și care acum e moartă, îi spusese phouka. Dar Emma nu visase niciodată asta, nu așa.

A ridicat mâna tatălui ei, acoperită de mănușa de piele.

— Renunț, a murmurat ea răgușită. Renunț, renunț, dar ajutați-l...

— A renunțat, a spus Regele.

Curtenii au început să râdă. Râsul lor răsuna din toate părțile, dar Emma abia îl auzea. Undeva, în străfundurile creierului, o voce îi spunea că nu e bine, că e ceva complet în neregulă, dar chipul tatălui ei părea că-i umple capul de vuiet, ca un talaz care se sparge. A vrut să

scoată stela — până la urmă, era tot vânător de umbre —, dar a lăsat mâna jos; nicio *iratze* n-ar funcționa aici.

— N-am să te las, a spus ea.

Capul îi vuia.

— N-am să te las aici. I-a strâns brațul mai tare, ghemuită în fața pavilionului, știind că Regele se uită la ea și că toți cei din jur râd. Rămân cu tine.

Arthur a făcut prima mișcare. S-a desprins de zid și s-a repezit la Livvy și la Ty. I-a luat de câte o mână și i-a tras spre ușa Institutului.

Amândoi se zbăteau, dar Arthur părea șocant de puternic. Livvy a întors capul și l-a strigat pe Kit. Arthur a dat cu piciorul în ușă ca s-o deschidă și i-a împins înăuntru pe cei doi nepoți. Kit a auzit-o pe Livvy strigând, apoi ușa s-a închis după ei.

Diana s-a uitat la Malcolm, ridicând o sprânceană.

— Sânge de Blackthorn, ai spus?

Malcolm a oftat.

— Câinii turbați și engleziii, a spus el. Și câteodată găsești pe cineva care e și una, și alta. Nu cred că-și închipuie că asta o să-i *meargă*.

— Vrei să spui că poți intra în Institut? a întrebat Diego.

— Spun că nu are importanță, a replicat Malcolm. Pusesem totul la punct înainte să mă ucidă Emma. Moartea mea... și chiar sunt mort, dar nu pentru mult timp, ce lucru minunat este Cartea Neagră!... moartea mea a eliberat demonii acvatici de pe coastă. Ceea ce ați văzut în noaptea asta nu reprezintă decât o mică parte din demonii pe care îi controlez. Ori îmi aduceți un Blackthorn, ori îi trimit pe uscat să ucidă și să-i distrugă pe mundani.

— O să te oprim, a spus Diana. Conclavul te va opri. Vor trimite vânători de umbre...

— Nu sunteți *destui*, a întrerupt-o Malcolm, jubilând. Începuse să se plimbe încet prin fața zidului pe care îl alcătuiau demonii acvatici adunați în spatele lui. Tocmai asta e frumos la Războiul Întunecat. Voi pur și simplu nu puteți ține piept tuturor demonilor din Pacific, nu când sunteți așa de puțini. A, nu spun că până la urmă n-ați putea

să învingeți. E posibil. Dar gândiți-vă câți vor muri în tot acest timp. Chiar merită să moară atâția pentru un amărât de Blackthorn?

— Nu îți vom da pe unul dintre noi ca să-l ucizi, Fade, a spus Diana. Știi bine.

— Tu nu vorbești în numele Conclavului, Diana, a replicat el. Iar Conclavul știe ce înseamnă un sacrificiu.

A încercat să zâmbească. Una dintre buzele putrezite a crăpat și din ea a început să i se scurgă pe bărbie un lichid negru.

— Unul pentru mulți.

Diana respira cu greutate, umerii ei se ridicau și se lăsau vizibil de furie.

— Și tu ce ai face? Ce beneficiu ai avea tu după atâta moarte și distrugere?

— Veți suferi și voi, a spus Malcolm. Deocamdată mi-e de ajuns că suferă și cei din familia Blackthorn. A ridicat ochii spre grupul din fața lui și a întrebat: Unde sunt Julian al meu și Emma? Dar Mark? Sunt prea lași ca să mă înfrunte? A chicotit. Păcat. Mi-ar fi plăcut să văd ce față face Emma când dă ochii cu mine. Poți să-i transmiți din partea mea că sper ca blestemul să-i distrugă pe amândoi.

Pe care amândoi? s-a gândit Kit, dar ochii lui Malcolm s-au oprit asupra lui și Kit a văzut o strălucire în privirea aceea lăptoasă.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, Herondale, i-a spus el. Nu s-a putut face nimic.

Kit a ridicat pumnalul *Adriel* deasupra capului. Era fierbinte în mâna lui strânsă și începuse să pâlpâie, dar arunca în jur o lumină care Kit spera să fie suficientă ca magicianul să vadă cum scuipă în direcția lui.

Ochii lui Malcolm s-au întunecat. S-a întors spre Diana.

— Vă dau termen până mâine-seară să vă hotărâți. Atunci o să mă întorc. Dacă nu îmi dați un Blackthorn, toată coasta va fi distrusă. Până atunci... A pocnit din degete și în aer a apărut o flacără violetă. Distrați-vă cu prietenii mei.

A dispărut, iar demonii acvatici s-au repezit spre Centurioni.

12

PRIN MUNȚI

MARK A REUȘIT SĂ-ȘI FACĂ LOC PRINTRE CURTENI. MAI FUSESE LA CURTEA Elfilor Întunericului numai la serbări: Curtea nu era mereu în același loc, se muta permanent în Ținuturile Întunericului. Acum, când înainta printre mulțimea de curteni, simțea miros de sânge în aerul nopții. Simțea miros de panică și de frică. Mirosul urii pe care o aveau ei pentru vânătorii de umbre. Regele le striga curtenilor să tacă, dar aceștia urlau la Emma să verse sângele tatălui ei.

Nimeni nu îl mai păzea pe Kieran. Se prăbușise în genunchi, cu greutatea trupului lăsată în frânghiile cu spini care îl strângeau asemenea unor sârme ghimpate. Sângele i se scugea alene din rănile de la încheieturile mâinilor, gât și glezne.

Mark a trecut și de ultimii curteni. Apropiindu-se, a văzut că la gâtul lui Kieran era un lanț de care atârna ceva. O săgeată de elf. Săgeata lui *Mark*. A simțit că i se strânge stomacul.

— Kieran.

I-a atins obrazul.

Kieran a deschis ochii încet. Chipul lui era cenușiu de durere și disperare, dar zâmbetul lui era blând.

— Atât de multe vise, a spus el. Acesta este sfârșitul? Ai venit să mă porți spre Ținuturile Luminoase? Nu ai fi putut alege un chip mai potrivit.

Mark a pipăit funiile cu spini. Erau solide. Cu un pumnal serafic ar fi putut să le taie, dar pumnalele serafice nu funcționau aici, așa că nu avea la îndemână decât unele obișnuite. Lui Mark i-a venit dintr-odată o idee, a întins mâna și a scos cu grijă săgeata de la gâtul lui Kieran.

— Oricare ar fi zeii care au făcut asta, a șoptit Kieran, blânzi au fost să-mi aducă în ultimul ceas singurul suflet pe care îl iubesc.

Capul i-a căzut pe spate, lipit de copac, lăsând să se vadă tăieturile adânci și roșii din gât făcute de spini.

— Mark al meu.

— Ssst, a făcut Mark, simțind un nod în gât.

Săgeata de elf era ascuțită, și a trecut-o ușor peste funiile din jurul gâtului lui Kieran, apoi peste cele de la încheieturi. Funiile au căzut, și Kieran a suspinat, cu durerea potolită.

— Este adevărat ce se spune, că durerea te părăsește când mori, a spus Kieran.

Mark i-a tăiat și funia cu care era legat de picioare și s-a ridicat.

— Ajunge, a rostit el. Sunt Mark, nu sunt o iluzie. Și nu mori, Kieran. Trăiești. L-a luat de mână și l-a ajutat să se ridice. Și acum evadezi.

Ochii lui Kieran păreau ametiți de lumina lunii. A întins mâinile spre Mark și i-a pus palmele pe umeri. În momentul acela Mark putea să se retragă, dar n-a făcut-o. S-a apropiat de Kieran în clipa în care și Kieran a început să se apropie, a simțit mirosul de sânge din venele lui tăiate și au început să se sărute.

Curbura buzelor lui Kieran îi era la fel de familiară lui Mark precum gustul zahărului sau lumina soarelui. Dar aici nu erau nici zahăr și nici raze de soare, nicio lumină și nicio dulceață, doar presiunea întunecată a Curții și mirosul de sânge. Și totuși, corpul lui îi răspundea corpului lui Kieran, îl lipea de trunchiul copacului, îl strângea, își trecea mâinile peste pielea lui acoperită de cicatrice și de răni proaspete.

Mark simțea că cineva îl scoate din propriul trup și îl ridică, simțea că este iar la Vânătoarea Sălbatică, ținându-l strâns de coamă pe Sulița

de Vânt, culcat pe gâtul lui în vântul care îi zbura părul, îi ardea gâtul și îi purta râsul. Avea brațele lui Kieran în jurul lui, singura căldură într-o lume rece, și buzele lui Kieran pe obraz.

Ceva i-a șuierat pe la ureche. S-a îndepărtat repede de Kieran. Încă o șuierătură, și l-a înghesuit instinctiv pe Kieran în copac.

Săgeți. Săgeți cu flăcări în vârf, care zburau deasupra Curții ca niște licurici mortali. Unul dintre prinții Întunericului se îndrepta în fugă spre ei, ridicând arcul.

Se pare că fuseseră totuși observați.

Iarba din fața Institutului părea că fierbe sub mulțimea de demoni acvatici și de Centurioni, sub tentaculele biciuitoare și pumnalele serafice care loveau. Kit aproape că s-a aruncat de pe scări în jos, gata s-o dărâme pe Samantha, care, lângă fratele ei, se lupta furioasă cu o creatură cenușie grotescă, plină de guri roșii sugătoare.

— Uită-te pe unde mergi! l-a certat ea, dar apoi a început să țipe, lovită în piept de un tentacul.

Kit s-a repezit cu Adriel înainte și a retezat tentaculul chiar deasupra umărului ei. Demonul a început să chiăie cu toate gurile și a dispărut.

— Dezgustător, a spus Samantha, care era acum plină de sângele cenușiu și gros al demonului.

Era încruntată, ceea ce i s-a părut lui Kit lipsă de recunoștință, dar n-a avut prea mult timp să se gândească; se întorsese cu pumnalul ridicat spre o creatură țepoasă, cu pielea plină de gâlme tari, ca o stea-de-mare.

Și-a adus aminte de Ty, cum stătea atunci pe plajă cu steaua-de-mare în mână, zâmbind. Asta l-a umplut de furie — până acum nu își dăduse seama cât de mult seamănă demonii cu ființele frumoase din lumea asta, ca și cum cineva le-ar fi luat și le-ar fi făcut să fie scârboase și scandaloase.

A lovit cu pumnalul. Demonul a țipat și s-a dat înapoi — după care a simțit niște brațe în jurul lui, care îl trag în spate.

Era Diana, acoperită pe jumătate de sânge, uman și demonic. Îl apucase pe Kit de braț și îl trăgea spre treptele Institutului.

— Sunt OK... n-am nevoie de ajutor, a gâfâit el, încercând să se elibereze.

Ea i l-a luat pe Adriel din mână și i l-a aruncat lui Diego, care l-a prins și imediat s-a răsucit și l-a înfipt în corpul gros al unui demon-meduză, lovind în același timp și cu toporul. Era foarte impresionant, dar Kit era prea furios ca să aprecieze.

— *Nu* am nevoie de *ajutor*! a țipat el iar, în timp ce Diana trăgea de el pe scări. N-am nevoie să fiu salvat!

Diana l-a răsucit cu fața la ea. Una dintre mânecile ei era plină de sânge, iar pe gât avea o urmă roșie, acolo de unde îi fusese lănțișorul smuls. Dar era la fel de impunătoare ca întotdeauna.

— Poate că nu, a spus ea. Dar frații Blackthorn au nevoie de ajutor, iar tu îi vei ajuta.

Șocat, Kit a încetat să se mai zbată. Diana i-a dat drumul, a deschis ușa Institutului cu umărul și a intrat; după ce s-a mai uitat o dată în urmă, a intrat și Kit.

Clipele care au urmat după ce Julian i-a pus pumnalul la gât lui Erec au fost haotice. Câțiva elfi de lângă pavilion au început să urle; cavalerii s-au tras înapoi, cu un aer îngrozit. Regele Întunericului striga.

Julian încerca să se concentreze: *Ține-ți prizonierul. Ține-i pumnalul la gât. Dacă scapă, nu mai ai nimic. Dacă îl ucizi prea repede, nu mai ai nimic. Asta e atuul tău. Profită de el.*

La porunca Regelui, cavalerii s-au dat la o parte, formând un soi de tunel prin care Julian a pornit, cu Erec în fața lui. Tunelul se încheia chiar sub tronul Regelui. Acesta stătea la marginea pavilionului, cu mantia albă fluturând în vânt.

Erec nu se zbătea, dar când au ajuns la pavilion, și-a întins gâtul ca să-și vadă tatăl. Julian a simțit că se uită unul la altul.

— N-o să-i tai gâtul fiului meu! a spus Regele Întunericului, uitându-se în jos la Julian cu dispreț. Ești vânător de umbre. Ai un cod de onoare.

— Tu te gândești cum erau vechii vânători de umbre, a spus Julian. Eu am crescut în timpul Războiului Întunecat. Am fost botezat în sânge și foc.

— Ești moale, a spus Regele, și blând, așa cum sunt îngerii blânzi.

Julian a apăsat mai tare cuțitul pe gâtul lui Erec. Prințul elf mirosea a frică și a sânge.

— Mi-am omorât propriul tată, a replicat Julian. Și crezi că nu ți-aș putea ucide fiul?

Pe fața Regelui a trecut o umbră de uimire. Adaon a luat cuvântul.

— Adevărat grăiește, a spus el. Mulți dintre ei s-au aflat în Sala Acordurilor în timpul războiului. Am fost de față. Nemilos este acesta.

Regele s-a încruntat.

— Adaon, tăcere!

Dar era limpede că îl tulburase. Se vedeau umbre mișcându-se în spatele ochilor lui.

— Prețul pe care l-ai plăti dacă ai vărsa sângele familiei mele la Curtea mea ar fi nespus. Nu doar tu l-ai plăti. Tot Conclavul ar plăti.

— Atunci nu mă obliga s-o fac, a spus Julian. Lasă-ne să plecăm în pace. Îl luăm pe noi cu Erec un kilometru, apoi îi dăm drumul. Să nu ne urmărească nimeni. Dacă simțim pe cineva pe urmele noastre, îl ucidem. *Eu* îl ucid.

Erec a înjurat și a scuipat.

— Lasă-l să mă ucidă, tată, a cerut el. Lasă ca sângele meu să fie începutul războiului.

Ochii Regelui s-au oprit o clipă asupra fiului său. *Este favoritul Regelui*, îi spusese Mark. Dar Julian se întreba dacă nu cumva Regele era mai preocupat de războiul care avea să vină, preocupat să controleze cum și când să înceapă, mai mult decât de soarta lui Erec.

— Tu crezi că îngerii sunt blânzi, a spus Julian. Nu e deloc așa. Ei fac dreptate cu sânge și foc dumnezeiesc. Se răzbună cu pumni și cu fier. Gloria lor e așa de mare, încât îți arde ochii dacă îi privești. Este o glorie rece și brutală.

Privirea lui a întâlnit privirea Regelui: ochiul plin de furie și orbita goală.

— Uită-te la mine, dacă te îndoiești că am s-o fac. Uită-te la ochii mei. Elfii văd multe, așa se spune. Ți se pare că sunt o persoană care are ceva de pierdut?

*

Erau în holul de la intrare: Ty, Livvy, Arthur și cei mici, Dru cu Tavvy în brațe. S-au luminat la față când i-au văzut intrând pe Diana și pe Kit, deși Kit nu știa pentru care dintre ei sunt bucuroși. Arthur se așezase pe scări și se uita tăcut la petele de sânge de pe halatul lui. Când i-a văzut, a sărit în picioare, dar a rămas agățat cu o mână de balustradă.

— Am auzit tot, a spus Livvy. Era cenușie la față din cauza șocului, și îl ținea de mână pe Ty. Malcolm vrea sânge de Blackthorn și are o armată de demoni...

— Când spune „sânge de Blackthorn", nu e posibil să ceară, de fapt, o sută de grame, să zicem? Sau o jumătate de kil? a întrebat Kit.

Toată lumea s-a uitat urât la el, mai puțin Ty.

— Și eu m-am gândit la asta, a spus el, uitându-se încântat la Kit. Dar vrăjile sunt scrise într-un limbaj arhaic. „Sânge de Blackthorn" înseamnă „viața unui Blackthorn"

— N-o să capete ce vrea, a replicat Diana; și-a scos jacheta plină de sânge și a aruncat-o pe jos. Ne trebuie un Portal. Acum.

Și-a scos telefonul din buzunarul blugilor și a format un număr.

— Dar nu putem să dispărem așa, pur și simplu, a spus Livvy. Malcolm va trimite aici toți demonii! Vor ucide oameni!

— Nu se poate negocia cu Malcolm, a spus Diana. Minte. Și dacă ar căpăta sângele de Blackthorn, tot ar putea trimite demonii. Cel mai bine e să vă ducem mai întâi pe voi într-un loc sigur și abia apoi să lovim.

— Dar...

— Are dreptate, a spus Kit. Malcolm i-a promis tatei tot felul de chestii, inclusiv că va fi în siguranță. Până la urmă, s-a dovedit că a avut grijă ca dacă el moare, să moară și tata.

— Catarina? Diana s-a întors într-o parte, cu telefonul la ureche. Vreau să-mi faci favoare. Mare.

— O să fim considerați niște lași, a spus Dru nefericită. Să fugim așa...

— Sunteți copii, a intervenit Arthur. Nimeni nu se așteaptă să vă avântați în luptă.

A traversat camera și s-a dus la fereastră. Nu s-a dus nimeni după el. Era de ajuns pentru ei să audă zgomotele de acolo. Tavvy își ținea obrazul lipit de umărul surorii lui.

— La Londra? a spus Diana. E perfect. Mersi, Catarina!

A închis telefonul.

— *Londra?* a exclamat Livvy. De ce Londra?

— De ce nu ne ducem la Idris? a întrebat Dru. Unde sunt Emma și Jules.

— Catarina nu poate deschide un Portal pentru Idris, a răspuns Diana, evitându-i privirea. Dar are un aranjament cu Institutul din Londra.

— Atunci trebuie să luăm legătura cu Conclavul! a insistat Dru.

S-a dat repede înapoi, văzând că aerul din fața ei începe să licărească.

— Trebuie să ne luăm lucrurile, a spus Tavvy, privind licăririle tot mai numeroase.

Se întindeau tot mai mult, devenit un fel de vârtej colorat de aer și culori.

— Nu putem pleca fără nimic.

— Nu avem timp pentru asta, a spus Diana. Și nu avem timp să luăm legătura cu Conclavul. Pe urmă, la Londra sunt câteva familii Blackthorn, locuri sigure, oameni pe care îi cunoașteți...

— Dar de ce? Dacă am vorbi la Conclav..., a început Livvy.

— E foarte posibil ca el să decidă să cedeze pe unul dintre voi în schimbul lui Malcolm, a rostit Arthur. Nu asta ai vrut să spui, Diana?

Diana nu a răspuns. Vârtejul de lumină începea să capete formă: forma unei uși înalte și largi, înconjurate de rune strălucitoare.

— Ca și Centurionii, cel puțin unii dintre ei, a spus Diana. Și de ei fugim, la fel ca de Malcolm. Mai au puțin și îi elimină pe demoni. Nu mai e timp.

— Diego niciodată n-ar..., a început Dru, indignată.

— Nu Diego e șeful lor, a întrerupt-o Diana.

Portalul era acum definitivat — o ușă deschisă, care se mișca insesizabil; prin ușă, Kit vedea un fel de sufragerie cu tapet înflorat, în culori palide. Imaginea i se părea complet nepotrivită.

— Acum, haideți... Drusilla, tu prima...

Cu o expresie de furie disperată, Drusilla a traversat camera și a pășit prin Portal, cu Tavvy în brațe. Kit se uita uimit cum dispar dincolo.

Apoi Livvy, cu Ty de mână, s-a îndreptat spre Portal. S-a oprit o clipă în fața lui, și forța magiei care crea Portalul făcea să-i fluture părul.

— Dar nu putem să lăsăm acest loc pe mâna Zarei și a Cohortei! a protestat ea, întorcându-se spre Diana. Nu putem să le permitem...

— Orice e mai bine decât să moară vreunul dintre voi. Acum duceți-vă!

Dar acum Ty era cel care ezita.

— Vine și Kit, nu?

Diana s-a uitat la Kit. El simțea că îl doare gâtul, nu știa de ce.

— Vin și eu, a spus el.

I-a privit pe cei doi intrând în vidul colorat și i-a văzut cum dispar. A privit-o și pe Diana trecând. Apoi s-a apropiat și el de Portal, dar s-a oprit în fața lui, uitându-se la Arthur.

— Vrei să treci tu primul? l-a întrebat.

Arthur a clătinat din cap. Avea o expresie ciudată — ciudată chiar și pentru Arthur. Deși, s-a gândit Kit, în seara aceea nu fusese așa de ciudat. Ca și cum situația de urgență îl forțase să se adune, așa cum nu o putea face în mod normal.

— Să le spui..., a început el, și mușchii obrazului i-au tresărit.

În spatele lui, ușa de la intrare s-a zguduit. Cineva voia să intre.

— Să le spui...

— O să le spui tu într-un minut, a zis Kit.

Simțea cum este atras de forța Portalului. O clipă a avut impresia că aude și voci de acolo, vocea lui Ty, a lui Livvy. Dar a rămas pe loc.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat pe Arthur.

Arthur s-a apropiat de Portal. În primul moment, Kit s-a relaxat, crezând că Arthur va trece prin Portal odată cu el. Dar i-a simțit mâna pe umăr.

— Să-i spui lui Julian că-i mulțumesc, a spus Arthur și l-a împins cu putere.

Kit a căzut într-un vid rotitor și lipsit de sunet.

Prințul elf a eliberat săgeata.

Kieran s-a mișcat mai repede decât Mark ar fi crezut că poate. Și-a răsucit trupul, ca să-l acopere pe Mark. Săgeata șuiera prin aer, fluierând ca o pasăre mortală. Mark a avut timp doar să-l apuce pe Kieran și să-l împingă deoparte, când săgeata a lovit, înfigându-se în spatele lui Kieran, chiar sub omoplat.

Kieran s-a prăbușit pe umărul lui Mark. Cu mâna liberă, Mark a scos un pumnal de la centură și l-a aruncat; prințul a căzut țipând, cu pumnalul în coapsă.

Mark a început să-l târască pe Kieran din luminiș. Nu mai zburau săgeți, dar din steagurile cu emblema coroanei sfârâmate ieșea foc. Fuseseră incendiate. Nobilii elfi țipau și se agitau; mulți dintre ei o luaseră la fugă.

Cu Kieran în brațe, Mark s-a făcut nevăzut în pădure.

— Emma, a șoptit Cristina.

Luminișul era acum îngreunat de zgomote: râsete, țipete, strigăte batjocoritoare. În depărtare îl vedea pe Julian, cu pumnalul la gâtul lui Erec; când se apropiase de pavilionul Regelui, din toate părțile s-au auzit exclamații uimite, dar Regele, cu ochii la Emma, nu îl văzuse.

Ea stătea în genunchi, strângând brațul luptătorului rănit. A ridicat capul și a văzut-o pe Cristina și i s-au luminat ochii.

— Ajută-mă cu tata, a spus ea.

Se chinuia să-i pună brațul după gât, ca să-l ridice. El zăcea inert și o clipă Cristina s-a temut că a murit.

El și-a smucit brațul din mâna Emmei și s-a ridicat chinuit în picioare. Era un bărbat înalt, și asemănarea dintre ei era evidentă: avea trăsăturile Emmei, aceeași formă a ochilor ca ea. Numai că ochii lui erau goi, iar albastrul lor avea ceva lăptos.

— Dă-mi drumul! a spus el. Jigodie de fată nefilim. Dă-mi drumul! S-a ajuns prea departe.

Cristinei i-a înghețat sângele în vene auzindu-l. Regele a izbucnit din nou în hohote de râs. Cristina a luat-o pe Emma de mână și a ridicat-o.

— Emma, nu poți să crezi tot ce vezi aici, a spus ea.

— *Este tatăl meu*, a stăruit Emma.

Cristina o ținea de încheietură și îi simțea pulsul accelerat. Emma a întins spre el mâna liberă.

— Tată. Te rog. Vino cu mine.

— Ești nefilim, a spus tatăl Emmei.

Pe gâtul lui se vedeau cicatrice albe de Peceți vechi.

— Dacă mă atingi, te târăsc la picioarele Regelui meu, și el te va ucide.

Elfii din jurul lor râdeau, țipau și se înghionteau, iar Cristina s-a simțit copleșită de o furie criminală la gândul că râsetele lor sunt provocate de groaza și tulburarea Emmei.

Una era să studiezi elfii. Una era să citești că emoțiile lor nu seamănă cu emoțiile umane. Că Elfii Întunericului sunt învățați să găsească plăcere în durerea altora. Să te învăluie într-o plasă de cuvinte și minciuni și să te privească zâmbind când te văd strivit de vicleșugurile lor.

Dar era cu totul altceva să vezi cu ochii tăi.

Dintr-odată, s-a produs agitație. Regele Întunericului a fugit în celălalt capăt al pavilionului; dădea porunci pe ton ridicat, iar cavalerii păreau bulversați.

Julian, s-a gândit Cristina. Și, da, acum îl vedea cum îl ținea pe Erec în fața lui, la picioarele pavilionului regal. Intenționat făcuse asta, ca să îi distragă atenția de la Emma și Cristina.

— Va fi destul de simplu de tranșat povestea asta, a spus Cristina. Și-a scos briceagul de la centură și i l-a întins cavalerului. Ia-l!

— Cristina, ce faci? a întrebat Emma.

— Este fier rece, a spus Cristina.

A mai făcut doi pași spre cavaler. Fața lui începea să se schimbe vizibil, semăna mai puțin cu Emma și mai mult cu altceva — ceva grotesc care se afla sub pielea aceea.

— Este vânător de umbre. Fierul rece nu îi face nimic.

S-a apropiat și mai mult, iar cavalerul care semănase cu John Carstairs se schimbase acum complet. Fața i s-a ridat, corpul s-a modificat, s-a îndoit, pielea lui a devenit zgrunțuroasă, de o culoare verde-cenușie. Buzele i-au ieșit în afară, ochii s-au făcut oribil de mari și de galbeni, iar părul a rămas lipicios și aspru.

Acolo unde fusese tatăl Emmei, era acum un prinț elf cu trup cocoșat și cap de broscoi. Emma se uita fix la el, albă la față. Gura lui largă s-a deschis și el a rostit cu voce hârâitoare:

— În fine, în fine, m-am eliberat de imaginea dezgustătorului nefilim...

Nu a apucat să termine. Emma a scos Cortana și s-a repezit la el, izbindu-l cu lama în gât.

S-a auzit un fel de pleoscăit umed. Din gură i-a țâșnit un sânge care semăna cu puroiul; elful s-a dat înapoi împleticindu-se, dar Emma s-a dus după el, răsucind sabia. Duhoarea sângelui și sunetul acela de carne ruptă a umplut-o de greață pe Cristina.

— Emma! a strigat ea. *Emma!*

Emma și-a retras sabia și l-a lovit iar și iar, până când Cristina a prins-o de umeri și a tras-o spre ea. Cavalerul elf s-a prăbușit la pământ, mort.

Emma tremura, plină de sângele lui puturos. A început să se clatine.

— Vino!

Cristina a luat-o de braț pe prietena ei și a dus-o mai departe de pavilion. Chiar în clipa aceea, aerul s-a umplut de șuierături melodioase. Săgeți. Erau săgeți de foc, care aduceau în luminiș o strălucire nepământeană. Cristina s-a ferit instinctiv, și a auzit un zdrăngănit la numai câțiva centimetri deasupra capului ei. Emma scosese Cortana și o săgeată se izbise de ea: s-a făcut bucăți imediat.

Cristina a grăbit pasul.

— Trebuie să ieșim de aici...

Una dintre săgețile de foc a nimerit într-un steag atârnat deasupra pavilionului Regelui. Steagul s-a aprins și a început să ardă rapid. La lumina focului, se vedeau prinții care fugeau din pavilion către pădure.

Dar Regele încă mai stătea în fața tronului, uitându-se în gol. Unde era Jules? Unde plecase cu Erec?

Pe când se apropiau de marginea luminișului, le-a apărut în față femeia cu rochie de oase. Ochii ei erau verzi, ca de pește, lipsiți de pupile, și străluceau ca uleiul la lumina stelelor. Cristina a călcat-o cu putere pe picior; țipetele ei s-au pierdut în urletele care se auzeau de la Curte, iar Cristina a îmbrâncit-o într-o parte. Femeia s-a izbit de pavilion și micile oase au început să cadă din rochia ei ca niște fulgi ciudați de zăpadă.

Mâna Emmei era în mâna Cristinei. Degetele ei erau reci ca gheața. Cristina a strâns-o mai tare.

— *Haide!* a spus ea, și au intrat în pădure.

Mark nu îndrăznea să se îndepărteze prea mult. Julian, Emma și Cristina rămăseseră la Curte. L-a tras pe Kieran în spatele unui stejar gros și l-a rezemat de trunchiul lui.

— Ești bine? Te doare? l-a întrebat el.

Kieran s-a uitat la el cu o exasperare evidentă. Înainte ca Mark să-l poată opri, a dus mâna la spate și a scos săgeata. Odată cu ea a țâșnit și sângele care i-a udat instantaneu tot spatele cămășii.

— Kieran, Dumnezeule, ce naiba...

— Ce zei străini invoci tu acum? l-a întrebat el. Parcă ai spus că nu sunt pe moarte.

— Nu ești. Mark și-a scos vesta de bumbac, a împăturit-o și a apăsat-o pe rana lui Kieran. Numai că acum aș putea să te omor fiindcă ești așa de prost.

— Vânătorii se vindecă repede, a spus Kieran cu un geamăt. Mark. Chiar ești tu.

Ochii îi străluceau.

— Știam că vei veni după mine.

Mark nu a răspuns. Era concentrat pe rana lui, să țină apăsat, dar avea în piept o senzație de neliniște. Relația dintre el și Kieran nu se încheiase în termeni prea buni. De ce să fi crezut că va veni după el, când Mark era gata să nu vină?

— Kier, a spus el.

A dat vesta la o parte; Kieran avusese dreptate în legătură cu vindecarea. Nu mai curgea acum decât un firișor de sânge. Mark a aruncat vesta plină de sânge și i-a atins obrazul. Era fierbinte ca focul.

— Arzi.

S-a întins să-i pună iar la gât lănțișorul cu săgeată, dar băiatul l-a oprit.

— De ce să am eu lănțișorul tău? a întrebat el încruntat. Tu trebuie să-l porți.

— Ți l-am dat înapoi, a spus Mark.

Kieran a râs răgușit.

— Mi-aș aminti de asta. Apoi a făcut ochii mari. Nu-mi amintesc să-l fi ucis pe Iarlath, a spus el. Știu că am făcut-o. Măcar asta mi-au spus. Și eu cred că am făcut-o, era un nemernic. Dar nu îmi amintesc. Nu îmi mai amintesc nimic de la momentul în care te-am văzut pe fereastra Institutului, când stăteai de vorbă în bucătărie cu fata aia. *Cristina.*

Mark și-a simțit tot trupul rece. Și-a trecut cu un gest automat lănțucul peste cap, simțind atingerea grea a săgeții pe piept. *Kieran nu își amintea?*

Asta înseamnă că nu își amintea că l-a trădat pe Mark, spunându-le celor de la Vânătoarea Sălbatică cum Mark le dezvăluise nefilimilor secretele elfilor. Nu își amintea de pedeapsă, de biciuirile îndurate de Julian și de Emma.

Nu-și amintea că Mark rupsese relația cu el. Că i-a dat lănțișorul înapoi.

Nu era de mirare că fusese convins că o să vină după el.

— *Fata aia* Cristina e chiar aici, s-a auzit o voce de sus.

Cristina se apropiase de ei în umbra pădurii. Părea tulburată, dar nici pe departe așa de tulburată ca Emma, care era stropită din cap până în picioare cu sânge de elf și avea o tăietură lungă pe obraz, care sângera. Mark a sărit în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Sunteți rănite?

— Cred că... cred că o să ne revenim, a răspuns Emma.

Părea șocată și alarmant de absentă.

— Emma l-a ucis pe cavalerul Regelui, a spus Cristina, și apoi a tăcut.

Mark a simțit că mai e ceva, dar n-a insistat.

Emma a clipit des din ochi, concentrându-și încet atenția asupra celor doi băieți.

— A, *tu* ești, i-a spus ea lui Kieran, pe un ton care îi era mai caracteristic. Față de Nevăstuică. Ai mai comis și alte acte de trădare monstruoasă în ultima vreme?

Kieran părea uluit. Nimeni nu-i vorbea așa unui prinț de la Curtea Elfilor Întunericului, și, în plus, nu-și amintea de ce era Emma furioasă pe el sau de ce îl acuza de trădare.

— Ai adus-o cu tine să mă salveze? l-a întrebat el pe Mark.

— *Toți* am venit să te salvăm.

Era Julian, care abia se vedea din spatele lui Erec, pe care îl împingea în fața lui. Emma a respirat adânc, cu o ușurare vizibilă. Julian s-a uitat repede la ea și au schimbat o privire. Era o privire pe care Mark o considerase întotdeauna o privire de *parabatai:* o scurtă privire de verificare, ca să te asiguri că celălalt e bine, că e alături de tine, viu și în siguranță. Dar acum, că știa adevăratele sentimente pe care Julian le avea pentru Emma, nu putea să nu se întrebe dacă între cei doi nu era ceva mai mult.

Gâtul lui Erec sângera acolo unde pumnalul lui Julian alunecase; se uita urât la ei pe sub sprâncenele groase și negre, cu fața contorsionată de un rânjet.

— Trădător de sânge, i-a spus el lui Kieran. A scuipat pe deasupra pumnalului. Ucigaș de neam.

— Iarlath nu era din neamul meu, a răspuns Kieran cu o voce obosită.

— Era mai aproape de neamul tău decât acești monștri, a replicat Erec, aruncându-le o privire otrăvită vânătorilor de umbre. Chiar și acum ne trădezi pentru ei.

— Așa cum m-ai trădat tu Regelui, tatăl nostru? a întrebat Kieran; stătea ghemuit între rădăcinile copacului și părea surprinzător de mic, dar când a ridicat fața către Erec, ochii lui erau duri ca niște pietre

prețioase. Crezi că nu știu la picioarele cui să arunc vina pentru exilul meu la Vânătoarea Sălbatică?

— Arogant, a spus Erec. Mereu ai fost un plod arogant, care a crezut că ar trebui să stea la Curte cu noi ceilalți. Eu sunt favoritul Regelui, nu tu. Nu ți-ai câștigat un loc în inima lui și nici în inimile celorlalți de la Curte.

— Și totuși pe mine mă simpatizau, a spus încet Kieran. Înainte ca...

— Ajunge! l-a oprit Julian. Curtea e în *flăcări*. După ce se potolește haosul, cavalerii vor veni după noi. E o nebunie să stăm aici la taclale.

— Treburile importante ale Curții nu sunt taclale, a mârâit Erec.

— Pentru mine, da. Julian a scrutat pădurea. Trebuie să existe un drum mai scurt pe aici spre Ținuturile Luminii. Poți să ne conduci?

Erec nu a spus nimic.

— Poate, a spus Kieran, ridicându-se nesigur pe picioare. Nu poate să mintă, să spună că nu știe, de-asta nu vorbește.

Emma s-a uitat la Kieran cu o sprânceană ridicată.

— Față de Nevăstuică, ești uimitor de săritor atunci când vrei.

— Mi-aș dori să nu-mi vorbești așa, a mormăit Kieran dezaprobator.

Erec a scos un geamăt — Julian îi apăsa mai puternic pumnalul pe gât. Mâna lui a tremurat puțin pe pumnal. Mark s-a gândit că e posibil să fie din cauza încordării, dar avea bănuiala că e ceva mai mult. Julian nu era un amator de tortură, chiar dacă putea să fie nemilos atunci când era vorba să-i protejeze pe cei dragi.

— Te ucid dacă nu ne duci în direcția bună, a spus el. Și o s-o fac încet.

— I-ai promis tatălui meu...

— Eu nu sunt elf. Pot să mint.

Erec era negru de furie, și asta l-a îngrijorat pe Mark. Elfii țineau supărarea mult timp. A început să meargă, totuși, și ceilalți l-au urmat, lăsând în urmă strălucirea portocalie care venea dinspre luminiș.

S-au îndreptat spre desișul pădurii. Aici copacii creșteau foarte aproape unul de altul, și din pământul întunecat ieșeau rădăcini groase. Pe ramurile joase ale copacilor creșteau buchețele de flori viu colorate,

roșii ca sângele sau verzi ca otrava. Au trecut pe lângă o fată, elf de copac, care stătea pe o creangă și râdea, având pe ea doar un fel de plasă complicată de fire argintii; i-a făcut cu ochiul lui Mark când a ajuns lângă ea. Kieran se rezema de umărul lui, iar Mark îl ținea de mijloc. Oare ceilalți se întrebau ce e cu ei doi? A văzut că din față Cristina se uită înapoi la ei, dar nu i-a putut descifra expresia.

Emma și Cristina mergeau una lângă alta. Julian era în față, lăsându-l pe Erec să-i îndrume. Mark tot se simțea neliniștit. I se părea că scăpaseră prea ușor. Să-i lase Regele de la Curtea Elfilor Întunericului să plece, și să-l ia cu ei și pe fiul lui favorit...

— Unde sunt ceilalți? a întrebat Erec, când pădurea devenise mai rară și cerul strălucitor și multicolor a devenit vizibil. Prietenii tăi.

— Prietenii mei? a întrebat Mark, nedumerit.

— Arcașii, a spus Erec. Săgețile alea cu foc de la Curte... trebuie să recunosc, a fost o mișcare bună. Ne întrebam cum o să vă descurcați cu armele după ce v-am luat puterile Îngerului.

— Cum ați făcut asta? l-a întrebat Mark. Ați pus un blestem pe aceste ținuturi?

— Asta nu ar conta, a spus Emma. Runele funcționează chiar și pe tărâmul demonilor. Aici e ceva mai ciudat.

— Și pământurile pârjolite, a adăugat Mark. Ce semnificație au ele? Sunt peste tot în Ținuturile Întunericului, ca un cancer.

— Ca și cum v-aș spune vouă! a izbucnit Erec. Și n-are niciun rost să mă amenințați — oricum mi-aș pierde viața dacă v-aș spune.

— Crede-mă, m-am plictisit să te tot amenință, a spus Julian.

— Atunci, dă-mi drumul! Cât timp ai de gând să mă ții? Pentru totdeauna? Pentru că atât ar trebui să mă ții ca să te aperi de tatăl meu și de cavalerii lui care vor veni după voi și vă vor tăia gâturile.

— Am spus că m-am plictisit să te amenință, nu că m-am plictisit să te țin ostatic, a răspuns Jules, bătându-l ușor pe gât cu lama pumnalului.

Ajunseseră la marginea pădurii, unde copacii se terminau și începeau câmpurile.

— Acum încotro?

Erec a pornit pe câmp și ei l-au urmat. Kieran atârna mai greu pe umărul lui Mark. Fața lui era palidă în lumina lunii. Stelele străluceau în firele lui de păr verzi și albastre — mama lui fusese elf de ocean, și ceva din frumusețea sclipitoare a apei rămăsese în culorile din părul și ochii lui.

Mark l-a strâns mai tare, aproape fără să-și dea seama. Era furios pe el, dar aici, pe Tărâmul Elfilor, sub cerul strălucitor și plin de culoare, era greu să nu-și amintească de trecut, să nu se gândească la vremurile acelea în care se agățase de el pentru căldura și tovărășia lui. Cum erau atunci doar ei doi, și cum crezuse că așa va fi mereu. Cum se gândea că e norocos că un prinț frumos precum Kieran îi acordă atenție.

Șoapta lui Kieran semăna cu o mângâiere pe gâtul lui Mark.

— Suliță de Vânt.

Suliță de Vânt era calul lui Kieran, sau fusese calul lui. Cu el venise de la Curte la Vânătoarea Sălbatică.

— Ce e cu el? Unde e?

— La Vânătoarea Sălbatică, a spus el și a început să tușească greu. Mi l-a dat în dar Adaon, când eram mic.

Mark nu îi întâlnise niciodată pe frații vitregi ai lui Kieran, pe zecile de prinți cu mame diferite, care locuiau la Curte. Adaon, aflase el din povestirile lui Kieran, era unul dintre cei mai blânzi. Erec era opusul lui. Se purtase brutal cu el aproape tot timpul, și Kieran rareori vorbea despre el fără furie.

— Mi s-a părut că-i aud copitele, a spus Kieran. Și acum le aud.

Mark a ascultat. La început n-a auzit nimic. Auzul lui nu era așa de fin ca al lui Kieran sau al adevăraților elfi, cel puțin când nu putea beneficia de rune. Și-a încordat auzul și în cele din urmă sunetul a ajuns la urechile lui. Erau într-adevăr copite, dar nu copitele lui Suliță de Vânt. Nu erau copitele unui singur cal. Era o năvală de copite, zeci de cai care veneau dinspre pădure.

— Julian! a strigat el.

Nu a putut să-și ascundă panica din voce; Julian l-a auzit, s-a întors repede, slăbind strânsoarea. Erec s-a smucit și a luat-o la fugă. A pornit pe câmp cu mantia neagră fluturând și a intrat în pădure.

— Și era un tovarăș așa de plăcut, a mormăit Emma. Chestia aia cu „voi, nefilimilor, veți muri scăldați în sânge" mi se părea foarte înviorătoare. A făcut o pauză; auzise și ea caii. Ce se...

Cortana a părut că zboară în mâna ei. Julian avea și acum pumnalul în mână; Cristina își scosese briceagul.

— Cavaleria Regelui, a spus Kieran, cu un calm surprinzător. Nu vă puteți lupta cu ei.

— Trebuie să fugim, a spus Mark. Acum!

Nu s-a opus nimeni. Au luat-o la fugă.

Au străbătut câmpul, au sărit peste un zid, iar în acest timp, Mark aproape că îl ducea în brațe pe Kieran. Pământul începuse să se cutremure sub loviturile de copită. Julian înjura, un șir lung de înjurături. Mark a presupus că la Institut nu avea cum să înjure chiar așa de mult. Se mișcau repede, dar nu suficient de repede, trebuiau să găsească o pădure sau ceva unde să se ascundă. Dar nimic nu se vedea în depărtare, iar poziția stelelor nu îi spunea mare lucru lui Mark. Era așa de obosit, încât stelele îl amețeau. Avea impresia că jumătate din forța lui se ducea la Kieran: nu trebuia doar să-l târască, trebuia să-l și ridice.

Au ajuns la un alt zid, nu atât de înalt ca să poată opri caii elfilor, dar destul de înalt ca să le pună piedică. Emma a făcut un salt, Julian a sărit după ea, abia atingând cu degetele zidul.

Kieran a clătinat din cap.

— Nu pot s-o fac.

— Kier..., a început Mark furios, dar Kieran lăsase capul în piept, ca un câine bătut.

Părul ud de transpirație și încurcat îi căzuse peste față, iar cămașa și pantalonii erau pline de sânge.

— Iar sângerezi. Parcă spuneai că te vindeci.

— Așa am crezut, a spus încet Kieran. Mark, lasă-mă aici...

Mark a simțit o mână pe umăr. Cristina. Își băgase briceagul la loc. S-a uitat drept în ochii lui.

— Te ajut eu să-l treci peste zid.

— Mulțumesc, a spus Mark.

Kieran nu părea să aibă putere să se mai uite la ea cu furie. Cristina s-a urcat pe zid și de acolo a întins mâinile spre ei; împreună cu Mark, a reușit să-l treacă pe Kieran de cealaltă parte a zidului. Au sărit jos, în iarbă, lângă Emma și Julian, care îi așteptau îngrijorați. Kieran aterizase lângă ei și se prăbușise la pământ.

— Nu mai poate să alerge, a spus Mark.

Julian s-a uitat peste zid. Acum copitele se auzeau și mai tare, ca și cum ar fi detunat deasupra capului. Deja se vedea avangarda cavaleriei de la Curtea Elfilor Întunericului, o linie neagră care se mișca.

— Trebuie, a spus Julian. Altfel ne omoară.

— Lăsați-mă aici! le-a cerut Kieran. Lăsați-i să mă omoare pe mine.

Julian s-a lăsat într-un genunchi. L-a apucat pe Kieran de bărbie, silindu-l pe prinț să se uite în ochii lui.

— Ai spus că sunt nemilos, i-a zis Julian, și degetele sale păreau palide pe pielea lui însângerată. Nu am nicio milă pentru tine, Kieran. Tu cu mâna ta ai făcut toate astea. Dar dacă îți închipui că am bătut drumul până aici ca să te salvăm doar ca să te lăsăm jos să mori, înseamnă că ești mai prost decât credeam. Și-a luat mâna de pe bărbia lui Kieran și l-a apucat de braț, să-l ridice în picioare. Ajută-mă, Mark!

L-au ridicat între ei și au pornit. Era o misiune extrem de grea. Din cauza panicii și a efortului de a-l susține pe Kieran, Mark își pierduse simțurile de vânător; se împiedicau de pietre și rădăcini, iar când au intrat într-o pădurice, se loveau de copaci și crengile lor joase le sfâșiau pielea și hainele. Pe la mijlocul pădurii, Kieran s-a înmuiat. Până la urmă leșinase.

— Dacă moare..., a început Mark.

— N-o să moară, a spus Julian sumbru.

— Am putea să-l ascundem aici și să ne întoarcem mai târziu după el...

— Nu e o pereche de pantofi. Nu putem să lăsăm pur și simplu pe cineva într-un loc și să ne așteptăm să-l găsim tot acolo, a șuierat Julian.

— Dar terminați odată..., a început Emma, apoi a scos o exclamație de uimire înăbușită. Vai!

Ieșiseră din pădurice. În fața lor se ridica un munte verde cu coaste domoale. Puteau să urce acolo, dar trebuiau să se țină bine cu mâinile și picioarele ca să ajungă în vârf. Era imposibil să facă asta ducându-l și pe Kieran.

Până și Julian s-a oprit brusc. Brațul lui Kieran fusese până atunci atârnat de gâtul lui; acum căzuse într-o parte. Mark avea senzația îngrozitoare că e deja mort. Ar fi vrut să-l așeze în iarbă, să vadă dacă îi bate inima și să fie alături de el, așa cum trebuie să fii alături de un vânător în ultimele lui clipe.

Dar a întors capul și s-a uitat în spatele lor. Cristina avea ochii închiși; ținea pandantivul în mână și buzele ei se mișcau într-o rugăciune mută. Emma ținea la fel Cortana, cu ochii strălucitori și atenți. Era gata să-i apere pe toți, inclusiv pe Kieran; era în stare să se ducă sub copitele cavaleriștilor negri. Iar ei veneau. Mark îi vedea acum ca pe niște umbre pe sub copaci. Caii lor erau ca fumul negru, cu ochii roșii ca tăciunii încinși, cu potcoave de argint și de aur. Focul și sângele le dădeau viață, erau niște asasini cruzi.

Lui Mark i s-a părut că-l vede și pe Rege în fruntea lor. Pe coiful lui de luptă erau desenate chipuri care țipă. Apărătoarea de față îi acoperea doar jumătatea umană și frumoasă, lăsând la vedere pielea moartă și cenușie. Unicul lui ochi părea că arde ca o otravă roșie.

Zgomotul pe care îl făceau semăna cu zgomotul pe care îl face un ghețar care se sparge. Asurzitor, mortal. Mark a simțit brusc dorința să știe ce spune Cristina, să audă cuvintele ei mute. S-a uitat la buzele ei. *Îngerule, ajută-ne, binecuvântează-ne, salvează-ne!*

— Mark. Julian a întors capul spre fratele lui, și ochii lui albăstri-verzi păreau dintr-odată vulnerabili, ca și cum se pregătea să spună ceva ce voia cu disperare să spună de mult timp. Dacă tu...

Muntele din fața lor a părut că se sfărâmă. Pe coasta dintre ei s-a desfăcut o bucată mare, pătrată, ca o ușă. Mark a rămas cu gura căscată. Mai auzise de astfel de lucruri, de munți care pot desface uși în fața ta, dar nu văzuse așa ceva.

În deschizătură se zărea lumină. Părea că e un coridor care merge șerpuit în inima muntelui. O femeie-elf, cu urechi delicate și ascuțite,

cu părul deschis la culoare, legat cu ghirlande de flori, stătea în ușă, cu un felinar în mână. A întins mâna spre ei.

— Veniți, a spus ea, cu accentul acela inconfundabil al celor de la Curtea Elfilor Luminii. Veniți repede, să nu ajungă la voi, pentru că sunt sălbatici călăreții Regelui și nu vă vor lăsa să scăpați cu viață.

— Dar tu? a întrebat Julian. Tu ne vrei binele?

Numai Julian era în stare să se ia la ceartă cu providența, și-a spus Mark. E adevărat însă că Julian nu avea încredere decât în familia lui. Și uneori nici în ea.

Femeia a zâmbit.

— Eu sunt Nene, a spus ea. Vă voi ajuta și nu vă voi face rău. Dar veniți mai repede.

Mark a auzit cum Cristina spune în șoaptă „mulțumesc". Apoi au luat-o cu toți la fugă, neîndrăznind să se uite în urmă. Au sărit unul după altul pe ușă, pe pământul bătătorit dinăuntru. Mark și Julian au intrat ultimii, ducându-l pe Kieran. Mark a mai zărit o dată călărețiii întunecați care veneau în spatele lor și le-a auzit răcnetele furioase și dezamăgite. Apoi ușa s-a trântit în urma lor și muntele s-a închis la loc.

13

TĂRÂM DE VIS

EMMA S-A UITAT ÎN JUR CU UIMIRE. INTRAREA ACEEA NU PĂREA SĂ FIE săpată în munte. Era din piatră netedă, cenușie, iar plafonul era din marmură albastră, decorat cu stele de aur. De la intrare, un coridor umbros ducea mai departe în interiorul muntelui.

Femeia-elf, Nene, a ridicat felinarul. Era plin cu licurici care zburau în toate părțile și aruncau o lumină limitată asupra micului grup. Emma l-a văzut pe Julian, ale cărui buze erau acum doar o linie subțire, de încordare, și pe Cristina, care își ținea strâns pandantivul. Mark tocmai îl lăsa jos pe Kieran, cu grijă. Nu și-a dat seama din prima clipă că era inconștient — capul îi atârna pe spate și hainele lui erau pline de sânge.

— Acum suntem în Ținuturile Elfilor Luminii, a spus Nene. Puteți să vă folosiți runele și lampa-vrăjitoarei. Se uita îngrijorată la Kieran. Puteți să vă vindecați prietenul.

— Nu putem.

Julian și-a scos lampa-vrăjitoarei din buzunar. Lumina ei era pentru Emma ca alinarea pe care ți-o dă apa în deșert.

— El nu e vânător de umbre.

Nene s-a apropiat cu pași ușori, cu sprâncenele ridicate de uimire. Mark stătea jos, ținându-l pe Kieran, care avea acum chipul alb ca gheața și ochii ca două semiluni palide.

— Este Vânător? a întrebat ea.

— Amândoi suntem..., a început Mark.

— Ai putea să faci ceva pentru el! l-a întrerupt Emma, înainte ca el să spună prea multe.

— Da.

Nene a îngenuncheat și a așezat felinarul lângă ea. A scos o fiolă din jacheta ei de blană albă, fără mâneci, pe care o purta peste rochie. A ezitat puțin, uitându-se la Mark.

— Tu n-ai nevoie de asta? Nu ești rănit?

El a clătinat din cap, nedumerit.

— Nu. De ce?

— Pentru tine am adus-o.

A desfăcut fiola. A dus-o spre buzele lui Kieran, rostind încet niște cuvinte într-o limbă pe care Emma nu o cunoștea.

Kieran a deschis gura și a înghițit. Pe la colțul gurii se scurgea un firicel de lichid auriu. A deschis ochii și s-a ridicat puțin, a mai luat o gură și încă o gură. Ochii lui au întâlnit privirea lui Nene pe deasupra sticluței și a întors capul, ștergându-se cu mâneca la gură.

— Păstrează restul, a spus el răgușit. E de ajuns.

S-a ridicat cu greu în picioare, ajutat de Mark. Ceilalți își puseseră stelele înapoi la centură. Pe brațul Emmei ardea acum o nouă rună de Vindecare, lângă care era o rună de Energie. Cu toate astea, corpul o durea și acum, și inima o durea. Îl vedea mereu pe tatăl ei, cum se uita la ea din iarbă.

Nu fusese el, de fapt, dar asta nu însemna că imaginea era mai puțin dureroasă.

— Haideți! a spus Nene, punând fiola la loc. Băutura îl va susține doar puțin timp. Trebuie să ajungem repede la Curte.

A pornit pe coridor și ceilalți s-au dus după ea, Mark susținându-l în continuare pe Kieran, care mergea împleticit. Julian ținea lampa-vrăjitoarei în mână, așa că holul era luminat. Pereții păreau de la distanță decorați cu un mozaic complicat, dar de aproape Emma a

văzut că este ceară transparentă, dedesubtul căreia erau presate petale de floare și aripi de fluture.

— Doamna mea, a spus Cristina.

Părul ei, ca și al Emmei, era încâlcit de frunze și bețișoare.

— De ce ai spus că ai adus băutura aceea pentru Mark? De unde știai că va veni aici?

— Am avut oaspeți aici, la Curte, a spus Nene. O fată vânător de umbre cu părul roșu și un băiat cu părul blond.

— Jace Herondale și Clary Fairchild, a ghicit Emma.

— Ei mi-au povestit de familia Blackthorn. Cunoșteam acest nume. Sora mea, Nerissa, a iubit un bărbat Blackthorn, și a avut doi copii de la el, și a murit de iubire pentru el când a părăsit-o.

Mark s-a oprit brusc. Kieran a scos un fel de șuierat de durere.

— Tu ești sora mamei mele? a întrebat Mark, uluit.

— Cred că în mod normal s-ar chema mătușă, a spus Emma.

Mark i-a aruncat o privire întunecată.

— Eu sunt cea care v-a dus pe tine și pe sora ta la ușa tatălui vostru, să vă crească, a răspuns Nene. Ești sângele meu.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva aveți și voi vreo rudă de mult pierdută pe Tărâmul Elfilor, a zis Kieran.

— Eu nu am, a rostit Cristina cu regret.

— Jumătate dintre rudele lui Mark *sunt* elfi, a remarcat Emma. Unde în altă parte să fie?

— Dar de unde știai că voi avea nevoie de ajutor? a întrebat Mark.

— Cel care v-a permis să treceți prin poarta lunii este un vechi prieten, a explicat Nene. Phouka mi-a spus de călătoria pe care vreți s-o faceți și mi-am dat seama care e misiunea voastră. Știam că nu veți putea supraviețui fără ajutor viclesugurilor Stăpânului Umbrelor.

— Săgețile de foc, a spus Julian.

Acum holul nu mai era pavat cu piatră și chihlimbar, era pur și simplu pământ. Din tavan atârnau rădăcini de care erau agățate flori sclipitoare, care luminau întunericul. Straturile de minerale din rocă își schimbau culoarea când te uitai la ele.

— Tu ai fost, a adăugat Julian.

Nene a dat din cap.

— Și alții, din Garda Reginei. Apoi nu a mai trebuit decât să vă urmăresc de la distanță și să vă deschid ușa. Nu a fost simplu, dar sunt multe uși care duc spre Ținuturile Luminii pe tărâmul Regelui. Mai multe decât știe el. S-a uitat la Kieran cu atenție. N-o să spui despre asta, Vânătorule, nu-i așa?

— Am crezut că-ți închipui că aș fi nefilim.

— Asta până să-ți văd ochii, a spus ea. Ca și nepotul meu, ești supusul lui Gwyn. A oftat încetișor. Dacă sora mea ar fi știut că fiul ei va suferi un astfel de blestem, i s-ar fi frânt inima.

Julian s-a întunecat la față, dar, înainte să spună ceva, a apărut în fața lor o siluetă. Ajunseseră într-un loc în care coridorul se deschidea spre o încăpere circulară din care porneau o mulțime de alte holuri.

Cel care le bloca înaintarea era un cavaler elf. Un bărbat înalt cu fața de culoarea grâului și cu o expresie serioasă, îmbrăcat cu o robă și o tunică din material viu colorat și lucios.

— Fergus, i-a cerut Nene. Dă-ne voie să trecem.

El a ridicat o sprânceană castanie și a început să turuie într-o limbă ciudată, care semăna cu ciripitul păsărilor — nu furios, dar evident iritat. Nene a ridicat mâna și i-a răspuns pe un ton aspru. Emma se uita la ea și avea impresia că seamănă puțin cu Mark. Nu doar din cauza părului blond — osatura ei era la fel de delicată ca a lui, ca și fermitatea gesturilor.

Paznicul a oftat și s-a dat la o parte.

— Putem merge acum, dar vom fi chemați în audiență la Regină la prima lumină, a spus ea, înaintând grăbită. Haideți, ajutați-mă să-l duc pe Vânător într-o odaie.

Emma ar fi avut câteva întrebări — de unde să știe când e aici prima lumină, de ce Nene părea să antipatizeze așa de mult Vânătoarea Sălbatică și, evident, unde se duc. Le-a ținut totuși pentru ea și în final au ajuns la capătul unui coridor ai cărui pereți erau din rocă șlefuită, decorată cu pietre semiprețioase: ochi de tigru, azurit și jasp. Nișele din stâncă erau acoperite cu draperii lungi de catifea brodate cu fir de aur.

Nene a dat la o parte una dintre draperii, și au văzut o cameră cu pereți netezi, care se curbau spre un tavan boltit. În cameră era un pat din crengi groase, pline de flori, cu un baldachin ale cărui perdele albe îl acopereau pe jumătate.

Nene a așezat jos felinarul.

— Pune-l în pat pe vânător, a spus ea.

Kieran nu mai rostise niciun cuvânt de când intraseră în Curtea propriu-zisă. S-a lăsat condus de Mark spre pat. Arăta destul de rău, s-a gândit Emma, pe când Mark îl ajuta să se întindă pe pat. Se întreba de câte ori făcuse asta Mark pentru el, când Kieran era epuizat după o vânătoare, sau de câte ori făcuse Kieran asta pentru Mark. Vânătoarea era o ocupație foarte periculoasă; nu putea să-și închipuie de câte ori s-au văzut cei doi însângerați.

— La Curtea asta există vreun vindecător? a întrebat-o Mark, îndreptându-și spatele.

— Eu sunt vindecătorul, a spus Nene. Dar rareori lucrez singură. De obicei am ajutoare, dar acum ora e târzie și Curtea e pe jumătate pustie.

Privirea ei s-a oprit asupra Cristinei.

— Tu mă vei ajuta.

— Eu?

Cristina părea speriată.

— Tu ai aer de vindecător, a spus Nene, apoi s-a dus repede la un dulap de lemn și a deschis ușile.

În dulap erau borcane cu ierburi, ghirlande de flori uscate și tot felul de fiole cu lichid colorat.

— Cunoști ceva de aici?

— Iarba surzilor, a spus Cristina prompt, ca la școală. Lăptucă indiană, fructul șarpelui, pocalul reginei.

Nene a părut impresionată. A scos dintr-un sertar un teanc de pânze albe, printre care erau și fâșii tăiate frumos ca niște bandaje, și i le-a dat Cristinei.

— Prea mulți oameni în cameră îngreunează vindecarea pacientului. Eu îi voi duce pe aceștia în camera de alături; tu trebuie să-i scoți hainele lui Kieran.

Obrajii Cristinei au luat foc.

— Mark ar putea să facă asta.

Nene și-a dat ochii peste cap.

— Cum dorești.

S-a întors spre pat, unde Kieran zăcea pe perne. Mark era mânjit pe cămașă și pe piele de sânge, dar nu părea să îi pese prea mult.

— Pisează niște iarba surzilor și dă-i-o s-o bea cu apă. Deocamdată nu îl bandaja. Trebuie să cercetăm rana.

A ieșit repede din cameră, iar Emma și Julian au plecat după ea. Au mai mers doar câțiva pași pe hol și au ajuns la o draperie roșie în spatele căreia era o ușă. Nene a dat-o la o parte și le-a făcut semn s-o urmeze.

Odată intrată, Emma a fost nevoită să-și înăbușe o exclamație de uimire. Camera era mult mai mare decât cealaltă. Plafonul se pierdea în întuneric. Pereții erau din cuarț argintiu, care străluceau din interior și aruncau în cameră o lumină blândă. Pe ei atârnau ghirlande de flori albe și crem, care făceau ca încăperea să miroasă ca o grădină. Pe o platformă cu trepte era un pat imens, acoperit cu o cuvertură bogat decorată și cu pernuțe de catifea.

— Vă convine? i-a întrebat Nene.

Emma n-a putut decât să dea din cap. Într-un capăt al camerei era un gard viu, deasupra căruia se ridica un grilaj de lemn încărcat cu trandafiri, iar în spatele lui se vedea o cascadă care curgea pe un perete de stâncă. Când s-a uitat peste gărduț, a văzut că apa cascadei se aduna într-un bazin de piatră înconjurat de pietre verzi și albastre așezate în formă de fluture.

— Nu e chiar așa de elegant ca la Institut, l-a auzit ea pe Julian, dar merge.

— A cui e camera asta? a întrebat Emma. A Reginei?

Nene a râs.

— Camera Reginei? Cu siguranță nu. Este a lui Fergus — de fapt, are două. E mult prețuit la Curte. Dar nu îl deranjează să dormiți aici — are tură de noapte. Nene a dat să plece, dar s-a oprit lângă draperie și s-a uitat la ei. Voi sunteți sora și fratele nepotului meu?

Emma a deschis gura, dar a închis-o la loc. Mark era pentru ea chiar ca un frate. Cu siguranță ea îl considera ca pe un frate, mai mult decât pe Julian.

— Da, a răspuns Julian, simțindu-i ezitarea.

— Și îl iubiți, a adăugat Nene.

— Cred că o să vezi, dacă ai răbdare să-l cunoști, că e foarte simplu să-l iubești, a spus Julian, iar Emmei parcă i-a crescut inima, de dor pentru el, de dorința ca el și Mark să fie împreună, fericiți și veseli, așa

cum ar trebui să fie doi frați, și pentru sfidarea care se citea în ochii lui Julian când se uita la Nene.

Îi datorezi fratelui meu iubirea pe care o merită; arată-i iubire, sau îți întorc spatele.

Nene și-a dres glasul.

— Și nepoata mea? Alessa?

— Acum o cheamă Helen, a spus Julian.

A făcut o pauză și Emma a văzut că se gândește dacă să-i spună care e situația lui Helen și a văzut că se decide să nu-i spună — nu avea destulă încredere în Nene, nu încă.

— Da, este sora mea, și da, o iubesc și pe ea la fel cum îl iubesc pe Mark. Amândoi sunt ușor de iubit.

— Ușor de iubit, a repetat Nene, gânditoare. Despre puțini oameni pe care îi cunosc eu aș putea să spun că sunt ușor de iubit. S-a întors iar spre ușă. Trebuie să mă grăbesc, înainte să-și dea sufletul băiatul vânător, a spus ea și a dispărut.

Julian s-a uitat la Emma cu sprâncenele arcuite.

— E foarte...

— Da, a încuviințat Emma, care nu avea nevoie de restul cuvintelor ca să știe ce vrea el să spună.

Ea și Julian aveau întotdeauna aceeași părere despre oameni. A simțit cum i se duc colțurile gurii în sus și i-a zâmbit, în ciuda tuturor celor întâmplate, în ciuda incredibilelor evenimente ale acelei nopți.

Și riscurile încă nu s-au terminat, s-a gândit ea, întorcându-se să se uite în jur. Nu fusese niciodată într-un loc așa de frumos. Auzise că există hoteluri în peșteră în Cappadocia sau Grecia, cu camere superbe săpate în stâncă, decorate cu mătăsuri și catifele. Dar aici florile erau cele care o încântau — florile acelea albe care miroseau a frișcă și a zahăr, la fel ca florile care creșteau în Idris. Păreau să radieze lumină.

Și era patul. Cu un fel de șoc întârziat, și-a dat seama că ea și Julian fuseseră lăsați singuri într-o cameră nebunesc de romantică, în care era un singur pat, foarte mare și foarte plușat.

Era limpede că grijile din noaptea aceea nu se sfârșiseră.

După ce a revenit în cameră, Nene i-a curățat delicat rana lui Kieran cu un prosop umezit, apăsând ușor cu degetele pe marginile ei. Kieran

stătea țeapăn pe marginea patului, fără să facă vreun gest prin care să arate că e afectat, dar Cristina vedea din crisparea gurii că îl doare.

Mark stătea tăcut lângă el. Părea stors, terminat, nu îl ținea de mână pe Kieran, stătea pur și simplu lângă el, umăr lângă umăr. De fapt, s-a gândit Cristina, ei nici nu erau genul de oameni care să se țină de mână. Vânătoarea Sălbatică nu era un loc în care astfel de gesturi de afecțiune să fie privite cu ochi buni.

— Săgeata a fost otrăvită cu omag, a spus Nene, după ce a curățat rana.

A luat un bandaj și a început să înfășoare pieptul slab al lui Kieran. Mark îi pusese acum o pereche de pantaloni curați, și pe pat, lângă el, era pregătită o cămașă. Pe spatele lui erau cicatrice care semănau cu cicatricele lui Mark, inclusiv pe brațe și antebrațe. Kieran era subțire, dar părea puternic, liniile mușchilor se conturau bine pe brațe și pe piept.

— Dacă ai fi fost om sau elf obișnuit, te-ar fi ucis, dar vânătorii au un sistem special de apărare. O să supraviețuiești.

— Da, a spus Kieran, cu o mișcare arogantă a bărbiei.

Dar Cristina avea o bănuială. El nu spusese *Da, știam că voi supraviețui.* Avusese dubii. Se gândise că ar putea să moară.

Chiar îi admira curajul. Nu se putea abține.

Nene și-a dat ochii peste cap și a legat pansamentul. În timp ce Kieran își încheia cămașa încet, cu degete tremurătoare, a bătut-o pe umăr pe Cristina, arătându-i tăvița de porțelan de pe noptieră unde erau niște pansamente scufundate într-un lichid verzui.

— Acolo sunt cataplasme pentru prevenirea infecției. La două ore, pune una nouă.

Cristina a dat din cap. Nu știa prea bine cum să facă, dacă avea cum să fixeze o alarmă care s-o trezească la două ore, sau să nu se mai culce deloc, dar se va descurca.

— Uite, a spus Nene, întinzându-i lui Kieran o altă sticluță. Bea asta. Nu îți face rău, te ajută.

După un moment de ezitare, el a băut. Pe neașteptate, a dat sticluța la o parte și a început să tușească.

— Cum îndrăznești..., a început el, dar apoi a dat ochii peste cap și s-a prăbușit pe perne.

Mark a apucat să-l prindă înainte să cadă pe spate și împreună cu Nene l-au așezat pe o parte.

— Nu te simți jignită, a spus el, observând iritarea lui Nene. Mereu țipă așa înainte să adoarmă.

— Are nevoie de odihnă, s-a mulțumit să remarce ea, apoi a ieșit din cameră.

Mark s-a uitat în urma ei, tulburat.

— Nu e deloc așa cum mi-am imaginat eu când visam că poate mai am o rudă pe Tărâmul Elfilor, a spus el. Ani de zile i-am căutat, am întrebat în stânga și-n dreapta — niciun semn. Renunțasem la idee.

— A făcut mari eforturi să te găsească și să te salveze, i-a zis Cristina. E clar că ține la tine.

— Nu mă cunoaște, a răspuns Mark. Elfii sunt foarte atenți când e vorba de o legătură de sânge. Nu putea să mă lase în mâinile Regelui Întunericului. Ce se întâmplă cu un membru al familiei îi afectează și pe ceilalți.

Ți-a atins părul, a vrut să-i spună Cristina. Se întâmplase foarte repede, dar ea văzuse: când Nene îl bandaja pe Kieran, a atins ușor cu vârfurile degetelor părul lui Mark. El nu simțise, și Cristina se întreba acum dacă ar crede-o.

S-a așezat și ea la picioarele patului. Kieran dormea ghemuit, mișcându-și agitat capul cu părul negru încurcat. Mark se rezemase de tăblia patului. Picioarele lui goale erau pe pat, la numai câțiva centimetri de ea, brațul întins aproape o atingea.

Dar ochii lui erau la Kieran.

— Nu își amintește, a spus el.

— Kieran? Ce nu își amintește?

Mark și-a strâns genunchii la piept. Îmbrăcat așa, cu pantalonii și cămașa rupte și pline de sânge, arăta la fel ca atunci când fusese adus de Vânătoarea Sălbatică.

— A fost bătut și torturat la Curtea Elfilor Întunericului, a explicat el. Mă așteptam. Așa își tratează prizonierii. După ce l-am dezlegat și l-am scos din luminiș, mi-am dat seama că i-au făcut și altceva, iar acum nu-și amintește că l-a ucis pe Iarlath. Nu-și mai amintește nimic din noaptea aceea, când ne-a văzut vorbind la bucătărie.

— Nu-și amintește de biciuire, de Emma și de Julian?

— Nu-și amintește nimic din ce s-a întâmplat, nici că l-am părăsit, a spus Mark îngândurat. Mi-a spus că știa că o să vin după el. Ca și cum am fi și acum... ce am fost.

— *Ce* ați fost? Cristina și-a dat seama că nu îl întrebase asta niciodată. V-ați făcut promisiuni? Aveți vreun termen pentru asta, cum ar fi *novio*?

— Iubit? a întrebat Mark încet. Nu, nimic de genul acesta. Dar a fost ceva, și pe urmă n-a mai fost nimic. Pentru că eram furios. S-a uitat la Cristina cu un aer jalnic. Dar cum pot să fiu furios pe cineva care nici măcar nu-și amintește ce a făcut?

— Sentimentele tale sunt sentimentele tale. Kieran a făcut acele lucruri. Le-a făcut, chiar dacă acum nu și le mai amintește. Cristina s-a încruntat. Ți se pare că sunt dură? Nu am intenționat să fiu. Dar eu am stat cu Emma după aceea. Eu i-am pansat rănile.

— Iar acum ai ajutat-o pe Nene să-l bandajeze pe Kieran. Mark a inspirat adânc. Îmi pare rău, Cristina. Probabil că pentru tine... nici nu pot să-mi închipui ce crezi. Să fii nevoită să stai aici cu mine, cu el...

— Adică după ce...

Cristina s-a îmbujorat. *După ce ne-am sărutat la serbare?* A căutat în inima ei vreun semn de gelozie, de amărăciune sau de furie față de Mark. Dar nu era nimic. Nici măcar furia pe care o simțise pentru Diego când apăruse Zara.

Ce departe i se păreau astea acum! Îndepărtate și lipsite de importanță. Zara n-avea decât să-l ia pe Diego; putea să stea liniștită cu el.

— Nu sunt supărată. Și, oricum, nu trebuie să-ți bați capul cu ce simt eu. Trebuie să ne concentrăm asupra salvării lui Kieran, ca să ne putem întoarce acasă.

— Nu pot să nu mă gândesc la ce simți, a spus Mark. Nu pot să nu mă gândesc la tine.

Cristina a simțit că-i bate inima mai tare.

— Ar fi o greșeală să credem că ne putem odihni liniștiți la Curtea Elfilor Luminii. E o vorbă care spune că singura diferență dintre Elfii Luminii și cei ai Întunericului e că Elfii Luminii fac rău pe față, iar ceilalți îl fac pe ascuns.

Mark s-a uitat în jos. Kieran respira liniștit, egal.

— Și nu știu ce o să facem cu Kieran. Să-l trimitem iar la Vânătoarea Sălbatică? Să-l chemăm pe Gwyn? Kieran nu o să înțeleagă acum de ce mă despart de el.

— Dar tu? Vrei să te desparți de el acum?

Mark nu a răspuns.

— Înțeleg, a spus Cristina. Chiar înțeleg. Atâta timp ai avut nevoie disperată de Kieran, încât nu ai putut să te gândești ce anume *vrei* de la el.

Mark a scos un sunet scurt. I-a luat mâna Cristinei și a strâns-o, uitându-se în continuare la Kieran. O strângea tare, dar ea nu și-a retras mâna.

Julian stătea pe marginea patului lui Fergus. Nu o vedea pe Emma din cauza gardului viu care ascundea bazinul de piatră, dar auzea zgomotul apei din bazin, un zgomot care stârnea ecouri în pereții de piatră.

Zgomotul acela îi încorda nervii. După ce se va spăla, ea va ieși din bazin și se va așeza în pat, lângă el. Împărțiseră același pat de sute de ori. Poate de o mie de ori. Dar asta nu însemna nimic când erau copii, iar mai târziu, când nu mai erau copii, el își spunea că tot nu înseamnă nimic, chiar dacă se trezea în toiul nopții și se uita la ea, la șuvițele de păr care îi gâdilau obrazul când dormea. Chiar dacă atunci când ea se trezea de dimineață să alerge pe plajă, el se culca pe locul ei și inspira parfumul de apă de trandafiri pe care îl lăsase pielea ei.

Respiră! Și-a înfundat mâinile în perna de catifea pe care o ținea pe genunchi. *Gândește-te la altceva!*

Nu că n-ar fi avut la ce să se gândească. Ajunseseră aici, la Curtea Elfilor Luminii, unde nu erau nici prizonieri, dar nici musafiri. Era la fel de greu să ieși de pe Tărâmul Elfilor pe cât era și să intri, iar ei încă nu aveau un plan de scăpare.

Dar era epuizat; era prima oară când se afla singur în dormitor cu Emma de când ea rupsese relația, și acum gândea cu inima, nu cu creierul.

— Jules? l-a strigat ea.

Și-a amintit de rarele situații în care ea îi spunea *Julian*, și felul în care suna cuvântul rostit de ea îi copleșea inima de plăcere.

— Nene mi-a lăsat o rochie și e... Emma a oftat. În fine, presupun că mai bine o s-o vezi.

A ieșit din spatele gardului care ascundea bazinul, cu părul despletit, îmbrăcată cu rochia aceea. De obicei, rochiile elfilor erau fie foarte împodobite, fie foarte simple. Aceasta era simplă. Breteluțele subțiri se încrucișau pe umerii ei; era făcută dintr-un material mătăsos, alb, care se lipise de corpul ei ud ca o piele, subliniindu-i curbura taliei și șoldurile.

Julian a simțit că i se usucă gura. De ce îi lăsase Nene o rochie? De ce n-ar fi putut Emma să se culce îmbrăcată cu hainele ei murdare? De ce îl ura atât de mult universul?

— E albă, a spus ea încruntată.

Pentru moarte și doliu, culoarea e albă. Funeraliile erau albe la vânătorii de umbre: pentru funeralii de stat exista echipament alb, și albă era și mătasea care se așeza peste ochii unui vânător de umbre mort atunci când era incinerat.

— Pentru elfi, albul nu înseamnă nimic, a spus el. Pentru ei e doar culoarea florilor și a naturii.

— Știu, doar că...

A oftat și a urcat desculță scările spre podiumul pe care era patul. S-a oprit să examineze salteaua enormă, clătinând din cap cu uimire.

— OK, poate că nu l-am apreciat noi din prima clipă pe Fergus, a spus ea. Dar cred că trebuie să recunoști că ar fi un patron de pensiune grozav. Probabil că ar strecura atent câte o bomboană sub pernă în fiecare noapte.

S-a urcat în pat și rochia s-a dat puțin la o parte, iar Julian și-a dat seama cu groază că e despicată în părți până aproape de coapsă. I-a văzut o clipă picioarele lungi când s-a așezat pe pat.

Universul nu doar că îl ura, voia să-l și ucidă!

— Mai dă-mi niște perne, a spus Emma și a luat repede vreo câteva de lângă Julian, înainte să apuce să facă el vreo mișcare.

Ținea strâns de perna pe care o avea pe genunchi și se uita la Emma calm.

— Să nu furi și păturile, a spus el.

— N-aș face asta niciodată.

Și-a îndesat pernele sub spate, ca să stea rezemată de ele. Părul ud i se lipise de gât și de umeri în șuvițe lungi de aur ud.

Ochii erau puțin roșii, ca și cum ar fi plâns. Emma plângea rareori. Și-a dat seama că sporovăiala ei veselă, pe care o începuse de când intraseră în dormitor, era de fapt o falsă voioșie — trebuia să fi înțeles asta mai demult, el, care o cunoștea pe Emma mai bine decât oricine.

— Em, a început el, incapabil să se abțină să vorbească sau să pună atâta tandrețe în tonul lui. Te simți bine? Ceea ce s-a întâmplat la Curtea Elfilor Întunericului...

— Mă simt atât de idioată, a spus ea, renunțând la bravadă.

Sub toată fațada aceea era Emma, Emma lui, cu toată forța și inteligența și curajul ei. Emma, care părea dărâmată.

— Știu că elfii fac farse. Știu că mint, chiar dacă nu mint. Și totuși acel phouka mi-a spus... mi-a spus că dacă intru pe Tărâmul Elfilor, voi vedea chipul cuiva pe care l-am iubit și care a murit.

— E exact stilul lor, a încuviințat Julian. I-ai văzut chipul, era chipul tatălui tău, dar nu era el. Era doar o iluzie.

— Parcă nici nu puteam procesa, a spus ea. Mi se tulburase mintea complet. Singurul lucru la care mă gândeam era că îl am din nou pe tata.

— Probabil că mintea ta chiar *fusese* tulburată, i-a explicat Julian. Sunt tot felul de farmece subtile care te pot tulbura aici. Și s-a întâmplat așa de repede. Nici eu nu mi-am dat seama că e o iluzie. Nu am mai auzit de vedenii așa de puternice.

Ea n-a răspuns. Se sprijinea în mâini, și corpul i se vedea prin rochia subțire. Julian a simțit parcă o durere, ca și cum ar fi avut sub piele o cheie care îi strângea și mai tare carnea de câte ori era întoarsă. Amintirile i-au atacat mintea cu furie — cum era când mâinile lui îi atingeau corpul, cum se simțeau dinții ei pe buza lui. Curbura corpului ei, lipit de corpul lui arcuit — două semiluni, două părți din simbolul infinitului.

El crezuse întotdeauna că dorința trebuie să fie o senzație plăcută. Niciodată nu-și închipuise că dorința taie așa, ca o lamă. Înainte de noaptea aceea petrecută pe plajă cu Emma, crezuse că o vrea mai mult ca orice. Crezuse că dorința asta îl va ucide. Dar acum știa că închipuirea era palidă. Că nici atunci când țâșnea din el ca sângele în forma unei picturi pe pânză, nu putea surprinde intensitatea atingerii pielii ei, dulceața și fierbințeala pe care o avea gustul gurii ei. Nu dorința ar putea să-l ucidă, s-a gândit el, ci ceea ce știa că nu poate avea.

Și-a înfipt unghiile în palme, tare. Din păcate, și le rosese prea mult ca să-l doară.

— Când am văzut că acea creatură nu e tata, mi-am dat seama cât de mult din viața mea a fost o iluzie, a continuat Emma. Mi-am petrecut atâta timp căutând răzbunarea, dar când am găsit-o nu am simțit nicio fericire. Nici Cameron nu m-a făcut fericită. Am crezut că astea mă vor face fericită, dar a fost o iluzie. Emma s-a întors spre el cu ochii aceia mari și incredibil de negri. Tu ești unul dintre singurele lucruri reale din viața mea, Julian.

El își simțea inima bătând în tot corpul. Toate celelalte emoții — gelozia pentru Mark, durerea despărțirii de Emma, îngrijorarea pentru copii, teama pentru ce le pregătea Curtea Elfilor Luminii — s-au estompat. Emma se uita la el, și obrajii ei erau îmbujorați, și gura era ușor întredeschisă, și dacă ea s-ar fi aplecat spre el, dacă ar fi dat cel mai mic semn că îl dorește, el ar fi cedat și s-ar fi prăbușit. Chiar dacă ar fi însemnat să-l trădeze pe fratele lui, tot ar fi făcut-o. Ar fi tras-o spre ea și și-ar fi îngropat fața în ea, în părul ei, în pielea ei, în trupul ei.

Ar fi fost ceva de care și-ar fi amintit mai târziu cu agonia dată de cuțite înroșite. Ar fi fost o amintire care i-ar fi spus mereu ce nu poate avea. Și s-ar fi urât pentru că l-a trădat pe Mark. Dar nimic din toate astea nu l-ar fi oprit. Știa cât de departe poate merge voința lui, și știa că ajunsese la capăt. Deja corpul îi tremura și respirația i se accelerase. Nu trebuia decât să întindă mâna...

— Vreau să fim din nou *parabatai*, a spus ea. Așa cum am fost înainte.

Cuvintele ei au explodat ca o bombă în capul lui. Nu îl voia pe el; voia să-l aibă *parabatai*, și atât. El se gândise până atunci ce vrea și câtă durere ar putea suporta, dar nu se întrebase dacă și ea îl vrea. Cum a putut să fie atât de idiot?

A vorbit calm.

— Întotdeauna vom fi *parabatai*, Emma. E o legătură pe viață.

— A fost aiurea de când noi... de când am început să fiu cu Mark, a spus ea, susținându-i privirea. Dar nu din cauza lui Mark. Din cauza noastră. Din cauza a ceea ce am făcut.

— O să fie bine, a răspuns el. Nu există vreo carte cu reguli pentru asta, ca să știm ce ar trebui să facem. Dar nu vrem să ne facem rău, așa că nu ne vom face rău.

— Au existat *parabatai* care au ajuns să se urască. Gândește-te la Lucian Graymark și la Valentine Morgenstern.

— Nouă nu ni se va întâmpla. Ne-am ales unul pe altul când eram copii. Ne-am mai ales o dată când aveam paisprezece ani. Eu te-am ales pe tine și tu m-ai ales pe mine. Asta e și semnificația ceremoniei de *parabatai*, nu? Un mod de a pecetlui o promisiune. În care spui că întotdeauna îl vei alege pe celălalt.

Ea s-a rezemat de brațul lui și i-a atins doar puțin umărul, dar a fost de ajuns ca trupul lui să se aprindă precum artificiile de pe debarcaderul Santa Monica.

— Jules?

El a făcut un semn din cap, neavând curaj să vorbească.

— Și eu te voi alege întotdeauna pe tine, a spus ea, apoi și-a rezemat capul de umărul lui și a închis ochii.

Cristina s-a trezit speriată dintr-un somn agitat. Lumina din cameră era slabă; stătuse ghemuită la capătul patului, cu picioarele strânse. Kieran dormea rezemat pe perne, amețit de somnifer, iar Mark dormea pe jos, învelit cu pături.

Două ore, spusese Nene. Trebuia să-i schimbe pansamentul lui Kieran la două ore. S-a uitat iar la Mark și nu a avut inima să-l trezească, așa că a oftat, s-a ridicat și s-a apropiat de prințul elf.

Mulți oameni par liniștiți când dorm, nu și Kieran. Respira greu și pe sub pleoape se vedea mișcarea necontenită a ochilor. Mâinile i se mișcau neliniștite sub pătură. Totuși nu s-a trezit când Cristina i-a ridicat cămașa, stângaci.

Pielea lui era fierbinte. Dar era dureros de frumos așa cum zăcea, cu părul lui negru-albăstrui.

I-a schimbat repede pansamentul; cel vechi era plin de sânge. Când s-a aplecat să-i tragă la loc cămașa, mâna lui a prins-o de încheietură ca o liană.

Ochii lui, negru și argintiu, o priveau. Și-a mișcat buzele — erau arse și uscate.

— Apă? a șoptit el.

A reușit cumva să toarne cu o singură mână apa din urcior într-un pocal și i l-a întins. El a băut fără să-i dea drumul la mână.

— Poate nu-ți amintești de mine, a spus ea. Eu sunt Cristina.

El a pus pocalul jos și s-a uitat la ea.

— Știu cine ești, a răspuns după o clipă. Am crezut... dar nu. Suntem la Curtea Elfilor Luminii.

— Da, a spus ea. Mark doarme, a adăugat, în caz că el era îngrijorat.

Dar Kieran părea cu mintea departe.

— Am crezut că voi muri în noaptea asta, a spus. Eram pregătit pentru asta. Eram gata.

— Nu întotdeauna se întâmplă cum credem noi, a replicat ea.

Nu i se părea o remarcă prea convingătoare, dar pe Kieran părea să-l fi liniștit puțin. Pe față i-a trecut o umbră de epuizare, ca o perdea care se lasă peste un geam.

A strâns-o mai tare.

— Rămâi cu mine, a spus.

Ea a tresărit surprinsă și era gata să răspundă — poate chiar să refuze —, dar n-a mai avut ocazia. El deja adormise.

Julian era treaz.

Ar fi vrut să doarmă; simțea că oboseala îi intrase în oase. Dar camera era învăluită în lumina aceea slabă, iar Emma era înnebunitor de aproape de el. Dormea și el îi simțea căldura trupului. Se dezvelise, și el îi vedea umărul, de pe care breteaua alunecase, și runa de *parabatai* de pe braț.

Se gândea la norii de furtună de atunci, cum îl sărutase ea pe treptele Institutului, înainte de a veni Gwyn. Nu, cel mai bine era să fie sincer cu el însuși. Să-și aducă aminte că ea se desprinsese și rostise numele fratelui lui. Așa se terminase.

Probabil că era de înțeles să aibă astfel de emoții nepotrivite, pentru că erau așa de aproape. O parte din el ar fi vrut ca ea să-l uite și să fie fericită. O parte din el ar fi vrut ca ea să-și amintească, așa cum își amintea și el, pentru că lui i se părea că acea amintire era o parte vie a corpului său.

Și-a trecut degetele prin păr, agitat. Cu cât încerca mai mult să îngroape aceste gânduri, cu atât mai vijelios apăreau ele, ca apa care se

prăbușea în bazinul de piatră. Ar fi vrut să se aplece spre ea, să o tragă spre el, să-i prindă gura într-un sărut — pe Emma cea adevărată, care să-l facă să uite de acea *leanansídhe* —, dar trebuia să se mulțumească să o țină aproape de el, să o țină în brațe în noaptea aceea, simțindu-i dilatarea și contractarea trupului în respirație. Trebuia să se mulțumească să doarmă în noaptea aceea atingându-și doar degetele mici.

— Julian, s-a auzit o voce suavă. Trezește-te, fiu al spinilor.

S-a ridicat în capul oaselor. La picioarele patului era o femeie. Nu era Nene și nici Cristina: o femeie pe care nu o mai văzuse niciodată, dar pe care o știa din ilustrații. Era foarte slabă, aproape sfrijită, dar frumoasă, cu buze pline și ochi albaștri, sticloși. Părul roșu îi ajungea până la mijloc. Rochia pe care o purta părea să fi fost făcută mai demult, când nu era așa de slabă, dar tot îi stătea bine: era albastru intens cu alb, decorată cu fulgi delicați, și îi înfășura corpul în moliciunea ei. Avea mâinile lungi, albe și palide, gura roșie, iar urechile erau ușor ascuțite.

Pe cap avea o diademă de aur — o coroană fin lucrată în atelierele elfilor.

— Julian Blackthorn, a spus Regina Elfilor Luminii. Ridică-te și vino cu mine, pentru că vreau să-ți arăt ceva.

14

PRIN STICLE-NTUNECATE

REGINA MERGEA FĂRĂ SĂ SPUNĂ NIMIC, IAR JULIAN, CU PICIOARELE GOALE, se grăbea după ea. Regina înainta hotărâtă pe coridoarele lungi de la Curte.

Pentru un om obișnuit, era foarte greu de înțeles geografia Tărâmului Elfilor, cu terenul mereu diferit și cu spații uriașe care încăpeau în spații mici. Ca și cum cineva ar fi pus în practică celebra întrebare a filosofului „câți îngeri pot sta pe vârful unui ac"

În drumul lor, au trecut pe lângă niște curteni. Aici, la Curtea Elfilor Luminii, era mai puțină iluzie magică întunecată, mai puține viscere și sânge și oase. Podoabe verzi reflectau culoarea plantelor și a copacilor și a ierbii. Peste tot era aur: bărbații aveau tunici aurii, femeile aveau rochii aurii, ca și cum ar fi încercat să aducă razele soarelui care nu ajungeau până aici, sub pământ. În sfârșit, au făcut o ultimă cotitură și au ajuns într-o încăpere circulară. Nu avea niciun fel de mobilă, pereții erau din piatră lucioasă și înaintau curbându-se spre un cristal din plafon. Chiar sub acel cristal era o platformă mare de piatră pe care se afla un bol de aur.

— Acesta este globul meu de cristal, a spus Regina. Una dintre comorile elfilor. Vrei să te uiți în el?

Julian a ezitat. Nu avea pregătirea Cristinei, dar știa și el ce e un glob de cristal. Puteai să privești într-o suprafață reflectorizantă, de obicei o oglindă sau un bazin de apă, și să vezi acolo ce se întâmplă în altă parte a lumii. Și-ar fi dorit să vadă ce face familia lui, dar cadouri de la elfi nu accepta decât dacă nu avea încotro.

— Nu, mulțumesc, doamna mea, a spus el.

A văzut în ochii ei un fulger de mânie. Lucrul acesta l-a surprins. S-ar fi gândit că Regina își stăpânește mai bine emoțiile. Dar furia a dispărut într-o clipă și ea i-a zâmbit.

— Un Blackthorn este gata să-și pună viața într-un grav pericol, a spus ea. Nu e un motiv suficient ca să te uiți în globul de sticlă? Nu vrei să știi ce se întâmplă cu familia ta, cu sângele tău?

Vocea ei semăna cu un ciripit.

— Din câte știu eu despre tine, Julian, fiu al spinilor, nu-ți stă în fire.

Julian și-a încleștat pumnii. Un Blackthorn care își pune viața în pericol? Oare era vorba de Ty, care se implica într-unul dintre misterele lui, sau de Livvy, cea încăpățânată și imprudentă? *De Dru? De Tavvy?*

— Nu ești ușor de ispitit, a spus ea cu o voce mai caldă și mai seducătoare.

Ochii îi sclipeau. Îi place, s-a gândit el. Vânătoarea, jocul.

— Cât de neobișnuit pentru cineva atât de tânăr.

Julian și-a amintit cu un fel de amuzament disperat cum fusese gata să clacheze lângă Emma, exact atunci. Dar aceea fusese o slăbiciune. Toată lumea are momente de slăbiciune. Atâția ani în care și-a refuzat tot ce-și dorea, de dragul familiei sale, îi întăriseră așa de mult voința, încât și el era surprins uneori.

— Dar nu pot să intru în globul de cristal ca să schimb ceva, nu? Ar fi doar o tortură să văd și să nu pot face nimic.

Regina a zâmbit.

— Nu pot să-ți spun. Nici eu nu știu ce se va întâmpla. Dar dacă nu te uiți, nici tu nu vei ști. Și din experiența mea cu oamenii și cu nefilimii, știu că nu suportați să nu știți. S-a uitat în jos, spre apa din bol: Ah, a ajuns la convergență.

Julian s-a apropiat de platforma de piatră înainte să-și dea seama ce face și s-a uitat în apă. Ce a văzut acolo l-a șocat.

Apa părea de sticlă, ca un ecran de televizor pe care sunt proiectate imagini de o claritate înfricoșătoare. Julian vedea munții Santa Monica în noapte, o imagine atât de familiară, încât instantaneu i s-a făcut dor de casă.

Luna se ridicase deasupra ruinelor convergenței. Câmpul cu iarbă uscată pe care erau risipiți bolovani se întindea până la oceanul care în depărtare se vedea albastru-negru. Printre bolovanii aceia mergea Arthur.

Julian nici nu-și mai amintea când îl văzuse pe unchiul lui în afara Institutului. Arthur își pusese o jachetă groasă și ghete și ținea în mână o lampa-vrăjitoarei, ce lumina slab. Niciodată nu semănase așa de mult cu un vânător de umbre, nici măcar când erau în Sala Acordurilor.

— Malcolm! a strigat Arthur. Malcolm, îți cer să vii la mine! Malcolm Fade! Sunt aici, cu sângele de Blackthorn!

— Dar Malcolm e mort, a murmurat Julian, cu ochii la bolul de apă. *A murit.*

— E o slăbiciune a neamului vostru să considerați moartea ceva definitiv, a spus Regina zâmbind, mai ales când e vorba de magicieni.

Frica l-a înjunghiat pe Julian ca o săgeată. Când plecase de la Institut, era convins că familia lui e în siguranță. Dar dacă Malcolm era acolo... căutând și acum sânge de Blackthorn... deși, dacă Arthur i-l oferea, înseamnă că nu-l căpătase... dar pe de altă parte, nu puteai avea încredere în Arthur...

— Ssst! a făcut Regina, ca și cum ar fi auzit gândurile lui învolburate. Privește!

— *Malcolm!* a strigat Arthur, și vocea lui a stârnit ecouri în munți.

— Sunt aici. Deși ai venit mai devreme.

Vocea îi aparținea unei umbre — o siluetă ciudată și întunecată. Julian a înghițit în sec când Malcolm a pășit în lumina lunii și el a văzut limpede ce se întâmplase cu el, sau ce își făcuse singur.

Apa din bol s-a tulburat. Julian era gata să întindă mâna spre acea imagine, dar s-a stăpânit și și-a tras mâna înapoi.

— Unde sunt? a întrebat el răgușit. Și ce fac acolo?

— Răbdare. Trebuie să ajungă într-un loc. Malcolm îl va duce acolo pe unchiul tău.

Regina exulta. Era convinsă că îl are în palmă pe Julian, s-a gândit el cu ură. Ea și-a înmuiat degetele lungi în apă și Julian a văzut un vârtej scurt de imagini — ușile Institutului din New York, Jace și Clary care dormeau pe o câmpie verde, Jem și Tessa într-un loc întunecat, plin de umbre — și apoi imaginea s-a stabilizat din nou.

Arthur și Malcolm erau într-o biserică, o biserică veche, cu vitralii și bănci de lemn sculptate. Pe altar era ceva acoperit cu o pânză neagră. Ceva care se mișca încet, ca un animal care se trezește din somn.

Malcolm stătea în picioare și se uita la Arthur, cu un zâmbet pe fața desfigurată. Semăna cu o creatură scoasă dintr-un soi de infern acvatic. Din crăpăturile și rănile lui curgea apă de mare. Ochii săi erau lăptoși și opaci; jumătate din părul lui alb nu mai exista, iar pielea scalpului era plină de zgârieturi și cruste. Era îmbrăcat într-un costum alb, iar rănile urâte contrastau puternic cu eleganța hainelor.

— În orice ritual cu sânge e mult mai bine ca sângele să fie dat de bunăvoie, a spus Arthur. Stătea în obișnuita lui postură neglijentă, cu mâinile în buzunarele blugilor. Îți voi da de bunăvoie sângele meu, dacă juri că îmi vei lăsa în pace familia.

Malcolm și-a lins buzele; limba lui era albăstruie.

— Doar asta dorești? Acea promisiune?

Arthur a dat din cap.

— Nu vrei Cartea Neagră? a întrebat Malcolm batjocoritor, bătând cu palma în cartea pe care o ținea la betelia pantalonilor. Nu vrei asigurări că n-am să-i mai fac rău vreodată unui nefilim?

— Răzbunările tale nu mă interesează, atâta timp cât familia mea e în siguranță, a răspuns Arthur, și lui Julian i s-au înmuiat genunchii de ușurare. Sângele de Blackthorn pe care ți-l ofer ar trebui să stingă setea ta pentru ei, magicianule.

Malcolm a zâmbit. Dinții lui erau încovoiați și ascuțiți ca ai unui rechin.

— Acum, dacă aș încheia înțelegerea asta cu tine, n-ar însemna că profit de faptul că ești nebun? a meditat el cu glas tare. Oare mintea ta zguduită înțelege situația? Oare ești confuz? Ametit? Știi cine sunt?

Arthur a strâns din ochi și Julian a simțit un fior de compasiune pentru unchiul său, dar și ură pentru Malcolm.

Ucide-l, a spus el în gând. *Spune-mi că ai luat cu tine un pumnal seraﬁc, unchiule, și că o să-l înjunghii cu el.*

— Unchiul tău nu poate fi înarmat, a spus Regina, Fade a avut grijă de asta. Privea imaginile cu o încântare extremă. Nefilimul nebun și magicianul nebun, a spus ea. Parcă ar fi o carte.

— Ești Malcolm Fade, trădător și ucigaș, a rostit Arthur.

— Ești chiar lipsit de recunoștință să spui asta despre cel care ți-a asigurat ani de zile doza de tratament, a murmurat Malcolm.

— *Tratament?* Mai degrabă niște minciuni temporare. Ai făcut asta doar ca să-l amăgești în continuare pe Julian, a replicat Arthur, și Julian a tresărit când și-a auzit numele. Îi dădeai medicamente pentru mine ca să capete încredere în tine. Familia mea te-a iubit. Mai mult decât m-a iubit pe mine. Ai înfipt un pumnal în inimile lor.

— O, a șoptit Malcolm, dacă aș fi putut...

— Prefer să fiu nebun în felul meu, decât să am nebunia ta, a spus Arthur. Ai avut așa de multe. Ai avut și iubire, și putere, și viață fără de moarte, și pe toate le-ai aruncat ca pe niște gunoaie de pe marginea drumului. S-a uitat la forma mișcătoare de pe altar: Mă întreb dacă ea te va mai iubi așa cum ești acum.

Chipul lui Malcolm s-a crispat.

— Destul! a spus el, și pe fața obosită și chinuită a lui Arthur a trecut o umbră de triumf.

Fusese, în felul lui, mai inteligent decât Malcolm.

— Sunt de acord să-ți fac promisiunea. Vino aici.

Arthur s-a apropiat. Malcolm l-a prins de braț și l-a tras spre altar. Arthur nu mai avea lampa-vrăjitoarei în mână, dar pe pereți erau sfeșnice cu lumânări care aruncau o lumină gălbuie și tremurătoare.

Malcolm l-a ținut pe Arthur cu o mână și l-a aplecat peste altar; cu cealaltă mână a tras pânza neagră, dând la iveală trupul lui Annabel.

— Vai! a șoptit Regina. Odinioară era așa de frumoasă!

Acum nu mai era. Annabel era un schelet, dar nu scheletul acela alb și curat pe care îl vedem de obicei în tablouri sau în fotografii. Pielea

era uscată, mumificată, plină de găuri prin care intrau și ieșeau viermi. Julian a simțit că i se face greață. Era acoperită cu un linţoliu alb și diafan, dar mâinile și picioarele erau vizibile: din loc în loc, pielea era jupuită, iar pe oasele și tendoanele uscate crescuse mușchi.

Părul negru și casant se revărsa din craniu. Când l-a văzut pe Malcolm, fălcile au început să se miște, iar din gâtul putred a ieșit un geamăt. Părea să clatine din cap.

— Nu-ți face griji, draga mea, a spus el. Ți-am adus ce îți trebuie.

— *Nu!* a strigat Julian, dar era așa cum se temuse el: nu putea să oprească evenimentele care se desfășurau în fața ochilor lui.

Malcolm a luat pumnalul care se afla lângă trupul lui Annabel și i-a tăiat gâtul lui Arthur.

Sângele a țâșnit ca dintr-o fântână pe cadavrul ei și pe postamentul de piatră unde era așezat. Arthur și-a dus mâna la gât, iar Julian a icnit, ținându-se cu mâinile de marginile bolului.

Linţoliul subțire care o acoperea pe Annabel s-a făcut roșu. Mâinile lui Arthur au căzut inerte pe lângă trup. Mai stătea în picioare doar pentru că era ținut de Malcolm. Sângele curgea peste părul friabil al lui Annabel și peste pielea ei uscată. Partea din față a costumului alb al lui Malcolm era acum stacojie.

— Unchiule Arthur, a șoptit Julian.

Își simțea buzele sărate. O clipă, a fost îngrozit că ar putea să plângă în fața Reginei, dar, spre ușurarea lui, își mușcase doar buzele. A înghițit sângele cu gust de metal, uitându-se cum trupul lui Arthur se lasă moale în mâna lui Malcolm, iar acesta îl dă nerăbdător la o parte. Arthur s-a prăbușit la podea, unde a rămas nemișcat.

— Annabel, a șoptit Malcolm.

Ea a început să se miște.

Mai întâi membrele, picioarele și mâinile s-au întins spre nicăieri. O clipă, Julian a crezut că se întâmplă ceva cu apa din bol, că vede acolo o reflexie ciudată, dar și-a dat seama că e Annabel. Era scăldată într-o strălucire albă — nu, de fapt era pielea ei, care acum începea să acopere oasele goale și tendoanele putrede. Cadavrul părea că se umflă

când carnea a început să-i umple pielea, ca și cum peste scheletul ei ar fi fost pusă un fel de mănușă fină. Cenușiul și albul s-au transformat în roz, picioarele goale erau pline și aveau călcâie, la fel ca un om viu. Se vedeau chiar și noițele de pe unghii.

Pielea îi acoperea repede oasele, strecurându-se pe sub pânzele ușoare, ridicându-se să-i acopere pieptul, clavicula, brațele. Mâinile s-au desfăcut cu degetele răsfirate, de parcă testau aerul. Gâtul s-a arcuit pe spate și părul castaniu a părut că explodează. Sub pânze, pieptul s-a ridicat, scobiturile din obraji s-au umplut și ochii s-au deschis.

Ochi de Blackthorn, care sclipeau albastru-verde, ca marea.

Annabel s-a ridicat în capul oaselor, ținând la piept pânzele pline de sânge. Sub ele se afla acum trupul unei femei tinere. Părul des cădea în valuri în jurul chipului palid și oval; buzele erau pline și roșii; ochii îi străluceau uimiți, uitându-se la Malcolm.

Și Malcolm era acum transformat. Toate rănile lui urâte păreau să fi dispărut, și pentru o clipă Julian l-a văzut așa cum probabil fusese el demult, un tânăr îndrăgostit. Avea ceva dulce în uimirea lui; părea înghețat și fața îi strălucea de adorație când Annabel a coborât ușor de pe altar. S-a dat jos lângă Arthur, care zăcea inert.

— Annabel, a spus Malcolm. Annabel a mea. Te-am așteptat așa de mult, am făcut atâtea ca să te întorci la mine. A făcut un pas stângaci spre ea. Iubirea mea. Îngerul meu. Uită-te la mine!

Dar Annabel se uita în jos, la Arthur. S-a aplecat încet și a luat pumnalul care căzuse lângă trupul lui. Când s-a ridicat și s-a uitat fix la Malcolm, fața ei era brăzdată de lacrimi. Buzele ei păreau să spună ceva — Julian s-a apropiat mai mult, dar sunetul era prea slab. Suprafața globului de cristal a început să tremure și să se agite, ca marea înaintea furtunii.

Malcolm părea șocat.

— Nu plânge, i-a spus el. Iubita mea Annabel...

A întins mâinile spre ea. Annabel a făcut un pas, înălțându-și fața spre el. El s-a aplecat s-o sărute, chiar în clipa în care ea a ridicat mâna și i-a înfipt pumnalul în trup.

Malcolm a privit-o uluit. Apoi a țipat. Era mai mult decât durere în țipătul lui — era un urlet în care spunea că a fost trădat și că are inima frântă. Un urlet care părea să sfâșie universul, risipind stelele.

S-a dat în spate, împleticindu-se, dar Annabel s-a dus după el ca o fantomă a sângelui și terorii, înfășurată în giulgiul ei alb și roșu. L-a înjunghiat încă o dată, în piept, iar el a căzut la pământ.

Nici când ea s-a apropiat de el nu a făcut vreun gest de apărare. Când a început să vorbească, sângele i s-a prelins din colțurile gurii.

— *Annabel,* a șoptit el. O, iubirea mea, iubirea mea...

Ea l-a înjunghiat cu furie în inimă. Trupul lui Malcolm a avut un spasm. Cazul i-a căzut pe spate, irisul s-a dus în sus și a rămas doar orbita albă. Fără nicio expresie, Annabel s-a aplecat deasupra lui și i-a smuls Cartea Neagră de la centură. S-a întors și a ieșit din biserică, fără să se uite înapoi, și a dispărut de pe imaginea globului de cristal.

— Unde s-a dus? a întrebat Julian: Abia dacă-și mai recunoștea vocea. Urmărește-o, folosește globul...

— Globul de cristal nu poate pătrunde în locuri cu magie neagră, a spus Regina.

Fața îi radia, de parcă tocmai văzuse ceva minunat.

Julian s-a îndepărtat brusc de ea — nu se putea abține. Ar fi vrut doar să se bage într-un colț al camerei și să zacă. Dar Regina l-ar fi crezut slab. S-a apropiat de perete și s-a rezemat de el.

Regina stătea cu mâna pe marginea bolului de aur, zâmbind.

— Ai văzut că Fade nici n-a ridicat mâna să se apere? Asta înseamnă iubire, fiu al spinilor. Primim cu brațele deschise cele mai crude lovituri, și când sângerăm, aducem în șoaptă mulțumiri.

Julian și-a îndreptat spatele.

— De ce mi-ai arătat asta?

— Vreau să facem un târg, a spus ea. Și nu aș fi vrut să nu știi lucrurile astea când o să facem această înțelegere.

Julian a încercat să-și potolească respirația, silindu-se să-și amintească de propriile întâmplări crude. Era în Sala Acordurilor, avea doisprezece ani și tocmai își ucisese tatăl. Era la Institut, și abia aflase

că Malcolm îl răpise pe Tavvy. Era în deșert, și Emma îi spunea că îl iubește pe Mark; pe Mark, nu pe el.

— Ce fel de înțelegere? a întrebat el, cu vocea dură ca o stâncă.

Ea a clătinat din cap. Pletele roșii s-au mișcat lin în jurul obrajilor ei slabi.

— O să fie de față toți din grupul vostru când se va face această înțelegere, vânătorule de umbre, a spus ea.

— Nu fac nicio înțelegere cu tine, a replicat Julian. Pacea Rece...

Ea a râs.

— Ai încălcat Pacea Rece de o mie de ori, copile. Să nu crezi că nu știu nimic despre tine sau despre familia ta. Cu toată Pacea Rece, cu toate câte am pierdut, sunt încă Regina Elfilor Luminii.

Julian s-a trezit întrebându-se la ce se referă când spune *toate câte am pierdut* — mai exact, ce pierduse? Sau se referea la constrângerile impuse de Pacea Rece, la regretul că pierduse Războiul Întunecat?

— În plus, a spus ea, nici nu știi ce vreau să-ți ofer. Și nici prietenii tăi. Cred că s-ar putea să fie foarte interesați, mai ales iubitul tău *parabatai*.

— Ai ceva pentru Emma? a întrebat el. Atunci de ce m-ai adus aici doar pe mine?

— Pentru că voiam să-ți spun ceva. Ceva ce s-ar putea să nu vrei să afle ea.

Pe buze i-a apărut un mic zâmbet. A mai făcut un pas spre el. Acum era atât de aproape, încât Julian vedea bine fulgii aceia de pe rochie și urmele de sânge de pe ei, care arătau că fuseseră smulși din trupul viu al păsării.

— Blestemul *parabatai*-lor. Știu cum se dezleagă.

Julian a simțit că se sufocă. Asta îi spusese phouka, atunci, la poartă: *Pe Tărâmul Elfilor, o să găsești pe cineva care știe cum să rupă blestemul* parabatai-*lor*.

Purtase gândul acesta în permanență de când veniseră aici. Se întrebase cine poate să fie. Dar era tocmai Regina — evident că era tocmai ea. Exact persoana în care nu avea deloc încredere.

— Blestemul? a spus el, încercând să pară uimit, ca și cum n-avea idee despre ce vorbea ea.

Prin ochii ei a trecut ceva nedefinit.

— Poate trebuia să spun legătura de *parabatai*. Dar pentru tine e un blestem, nu?

L-a prins de încheietură și i-a răsucit mâna cu palma în sus. Urmele arcuite ale unghiilor lui erau palide, dar vizibile. S-a gândit la globul de sticlă. S-a gândit că ea se uitase la el și la Emma, în camera lui Fergus. Evident că se uitase. Știuse când a adormit Emma. Când era el vulnerabil. Știa că o iubește pe Emma. Putea ascunde acest lucru de membrii familiei lui, dar nu putea să-i ascundă asta Reginei Elfilor Luminii, pentru care era limpede ca lumina zilei, deoarece ea era obișnuită să caute slăbiciunile și vulnerabilitățile cuiva în fața unor adevăruri crude.

— Așa cum spuneam, a zâmbit ea, primim cu brațele deschise rănile din iubire, nu-i așa?

S-a simțit cuprins de furie, dar curiozitatea lui era mai mare.

— Spune-mi. Spune-mi ce știi.

Câțiva cavaleri elfi, îmbrăcați în haine verzi, aurii și roșii, au venit în camera Emmei, s-o ducă în sala tronului. Ea era puțin nedumerită de absența lui Julian, dar s-a simțit mai bine când i-a întâlnit pe hol pe Cristina și pe Mark, cu escorta lor, și Mark i-a spus în șoaptă că unul dintre gardieni îl informase că Julian era deja acolo.

Emma și-a blestemat oboseala. Cum de n-a observat plecarea lui? Se forțase să doarmă, pentru că nu mai suporta nicio secundă să fie atât de aproape de el și să nu-l poată strânge în brațe. Iar el era calm, așa de calm; se uitase la ea cu o amiciție rece, și cu un fel de amabilitate, atunci când îi spusese că prietenia lor este intactă, iar pe ea a durut-o ca naiba și n-a mai vrut decât să șteargă totul prin somn.

A întins mâna să-și atingă Cortana care îi atârna pe spate. Avea în rucsac lucrurile ei și ale lui Julian. Se simțea ridicol cu o armă așezată peste o rochie diafană, dar nu avusese chef să se schimbe în fața gardienilor Reginei. Aceștia se oferiseră să-i ducă ei sabia, dar ea refuzase. Nimeni în afară de ea nu atingea Cortana.

Cristina părea că e gata să sară în sus de încântare.

— Sala tronului de la Curtea Elfilor Luminii, a șoptit ea. Am citit despre ea, dar nu am crezut că o voi vedea vreodată. Se spune că aspectul ei se modifică în funcție de dispoziția Reginei.

Emma și-a amintit de povestirile lui Clary, de o cameră de gheață și zăpadă unde Regina stătea îmbrăcată în aur și argint, de o perdea de fluturi care bat din aripi. Dar când au ajuns, nu era așa. După cum spusese Mark, Julian era deja acolo. Încăperea era ovală, goală și plină de un fum cenușiu. Fumul plutea deasupra podelei și lingea plafonul, de unde apăreau din când în când niște fulgere mici și negre. Nu exista nicio fereastră, dar fumul cenușiu creiona desene pe pereți — o câmpie cu flori moarte, un val care se sparge, scheletul unei creaturi înaripate.

Julian stătea pe treptele care duceau pe podiumul de piatră unde se afla tronul Reginei. Avea pe el un amestec de haine obișnuite și piese de echipament — peste tricou avea o jachetă care nu putea să fie decât de pe Tărâmul Elfilor. Strălucitoare, țesută cu fire lucioase, cu bucăți de brocart, și cu mânecile suflecate, lăsând să i se vadă antebrațele. La încheietura mâinii strălucea brățara din sticlă de mare.

A ridicat capul când au intrat. Chiar și în camera aceea fără culoare ochii lui străluceau.

— Înainte să spuneți voi ceva, am eu ceva de spus.

Mintea Emmei era doar pe jumătate atentă la cuvintele lui — cealaltă jumătate se gândea că el arată ciudat de degajat.

Părea calm, iar când Julian era așa de calm, însemna că e vorba de un lucru înfricoșător. Dar el a continuat să vorbească, și Emma a început să înțeleagă ce spune. Au trecut peste ea valuri de șoc. Malcolm: mort, viu și din nou mort? Arthur, ucis? Annabel trezită din mormânt? Cartea Neagră dispărută?

— Dar Malcolm era mort, a murmurat ea, parcă amorțită. Eu l-am ucis. Am văzut cum îi plutește trupul. Era *mort*.

— Regina m-a avertizat să nu credem că moartea e definitivă, a răspuns Julian. Mai ales în cazul magicienilor.

— Dar Annabel e vie, a spus Mark. Ce vrea ea? De ce a luat Cartea Neagră?

— Două întrebări foarte bune, Miach, s-a auzit o voce din partea cealaltă a camerei.

Toți s-au întors uimiți, în afară de Julian.

Ieșise din umbrele cenușii înfășurată în văluri și mai cenușii: o rochie lungă făcută din praf de cenușă și fluturi de noapte, decoltată suficient ca să i se vadă oasele pronunțate ale claviculei. Fața ei era îngustă, triunghiulară, dominată de ochii albaștri arzători. Părul negru era strâns la spate într-o plasă de argint. Regina. Avea o sclipire în ochi: răutate sau nebunie, nu aveai cum să-ți dai seama.

— Cine e Miach? a întrebat Emma.

Regina a arătat spre Mark cu o fluturare ușoară a mâinii.

— El, a răspuns ea. Nepotul servitoarei mele Nene.

Mark părea împietrit.

— Nene a numit-o pe Helen „Alessa", a spus Emma. Deci Alessa și Miach sunt numele lor pe Tărâmul Elfilor?

— Nu sunt numele lor complete, cele care le-ar da putere. Nu. Dar sună mult mai melodios decât Helen și Mark, nu credeți?

Regina s-a apropiat de Mark, ținându-și cu mâna poala rochiei. A întins mâna și i-a atins obrazul.

El nu s-a mișcat. Părea înghețat. Frica de nobilimea elfilor și mai ales de monarhii lor fusese sădită în el de mult. Doar Julian și-a îngustat ochii când Regina i-a mângâiat obrazul lui Mark.

— Frumos băiat, a spus ea. Te-ai pierdut la Vânătoarea Sălbatică. Ai fi putut să servești la Curtea mea.

— Ei m-au răpit, a replicat Mark. Tu n-ai făcut-o.

Chiar și Regina a părut puțin șocată.

— Miach...

— Numele meu e Mark.

Spusese asta fără ostilitate sau furie. Ca pe o simplă realitate. Emma a văzut sclipirea din ochii lui Julian, mândru de fratele lui; Regina și-a retras mâna. S-a întors spre tron, iar Julian s-a ridicat și a coborât treptele spre ceilalți, în timp ce Regina s-a așezat pe tron.

Le-a zâmbit, uitându-se în jos, spre ei, iar umbrele din jur s-au mișcat ca la poruncă, dobândind forme de flori.

— Deci acum Julian v-a spus tot ce era de spus. Acum putem negocia.

Emmei nu i-a plăcut cum a rostit numele lui Julian — cumva posesiv și languros. Se mai întreba unde fusese Regina când Julian le povestise ce s-a întâmplat. Nu fusese departe, era convinsă. Fusese pe aproape, să-l audă și să le savureze reacțiile.

— Ne-ai adus aici, doamna mea, deși nu știm pentru ce, a spus Julian.

Era limpede din expresia lui că nu știa ce plănuiește Regina să le ceară. Dar la fel de limpede era că nu se hotărâse s-o refuze.

— Ce vrei de la noi?

— Vreau s-o găsiți pe Annabel Blackthorn, a spus ea, și să-mi aduceți Cartea Neagră.

Ei s-au uitat unii la alții; la orice s-ar fi așteptat, dar nu la asta.

— Vrei doar Cartea Neagră? a întrebat Emma. Nu și pe Annabel?

— Doar Cartea, a răspuns Regina. Annabel nu mă interesează decât dacă are Cartea. Fiind adusă la viață după atât de mulți ani, probabil că și-a pierdut mințile.

— Ei, asta înseamnă că o să fie mai distractiv să o căutăm, a spus Julian. De ce nu-ți trimiți Curtea să cerceteze lumea mundană pentru tine?

— E foarte dificil din cauza Păcii Reci, a explicat Regina, sec. Eu sau supușii mei am fi prinși pe loc. Voi, însă, sunteți favoriții Consiliului.

— N-aș zice „favoriți", a replicat Emma. E puțin cam mult spus.

— Deci, spune-ne, ce vrea să facă Regina Elfilor Luminii cu Cartea Neagră? a întrebat Mark. Este o unealtă vrăjitorească.

— Dar periculoasă atunci când ajunge în mâinile cui nu trebuie, chiar dacă mâinile acelea sunt de elf, a spus Regina. Puterea Regelui Elfilor Întunericului a crescut după Pacea Rece. A pârjolit cu rău Tărâmul Elfilor Întunericului și a umplut râurile cu sânge. Ați văzut voi înșivă că lucrarea Îngerului nu supraviețuiește pe tărâmul lui.

— E adevărat, a încuviințat Emma. Dar de ce te interesează pe tine că Regele a transformat Tărâmul Elfilor Întunericului într-o zonă interzisă vânătorilor de umbre?

Regina s-a uitat la ea cu un zâmbet care nu ajungea până la ochi.

— Nu mă interesează. Dar Regele mi-a luat un supus. Un membru al Curții mele, foarte drag. Îl ține ostatic pe pământul lui. Îl vreau înapoi.

Vocea ei era de gheață.

— Și cum o să te ajute Cartea? a întrebat Emma.

— Cartea Neagră este mai mult decât necromanție, a spus Regina. Sunt acolo vrăji care mi-ar permite să-mi iau captivul de la Curtea Elfilor Întunericului.

Cristina a clătinat din cap.

— Doamna mea, a început ea. Avea aceeași voce dulce și fermă și nu părea deloc intimidată. Cu toate că ne pare rău pentru pierderea voastră, la mijloc e prea mult pericol și efort ca să te ajutăm. Cred că va fi nevoie să oferi ceva cu totul special ca să ne convingi.

Regina părea amuzată.

— Ești foarte fermă, pentru cineva așa de tânăr, a spus ea.

Inelele i-au sclipit pe degete când a gesticulat.

— Dar, vezi tu, avem aceleași interese. Nici voi nu vreți să cadă Cartea Neagră în mâinile Regelui Întunericului, și nici eu. Cartea va fi mai în siguranță aici, la Curtea mea, decât oriunde în altă parte — și Regele o va căuta, iar singurul loc unde va putea fi protejată este inima tărâmului meu.

— Dar de unde știm că n-ai s-o folosești și tu împotriva vânătorilor de umbre? a întrebat Emma, neliniștită. N-a trecut mult timp de când soldații de la Curtea Elfilor Luminii au atacat Alicante.

— Vremurile se schimbă, la fel și alianțele, a răspuns Regina. Pentru mine, Regele reprezintă o amenințare mai mare decât nefilimii. Și vă voi dovedi loialitatea mea. A lăsat capul pe spate și coroana i-a strălucit. Vă ofer încheierea Păcii Reci și întoarcerea surorii voastre, Alessa.

— Asta e mai presus de puterea ta, a spus Mark.

Dar nu reușise să se stăpânească la auzul numelui ei; ochii lui străluceau cu putere. La fel și ochii lui Julian. *Alessa. Helen.*

— Nu este, a replicat Regina. Aduceți-mi Cartea și eu voi pune la dispoziția Consiliului Tărâmul și armata mea, iar împreună îl putem înfrânge pe Rege.

— Și dacă cei din Consiliu nu sunt de acord?

— Vor fi.

Vocea Reginei era plină de siguranță.

— Vor înțelege că numai aliindu-se cu noi îl vor putea învinge pe Rege, iar ca să facă o astfel de alianță, vor trebui să pună capăt Păcii Reci. Din câte am înțeles, sora voastră a primit pedeapsa exilului de la nefilimi pentru că era pe jumătate elf. Stă în puterea Inchizitorului să abolească această sentință. Odată cu sfârșitul Păcii Reci, sora voastră va fi liberă.

Regina nu putea minți, Emma știa asta. Cu toate acestea, avea senzația că sunt păcăliți. Uitându-se în jur la ceilalți, putea să-și dea seama din expresia lor neliniștită că nu-e singura. Și totuși...

— Vrei să cucerești Tărâmul Întunericului? a întrebat Julian. Și vrei să te ajute Conclavul să faci asta?

Ea a făcut un gest leneș cu mâna.

— Ce nevoie aș avea de Tărâmul Întunericului? Nu sunt dornică de cuceriri. Va fi instalat pe tron un alt Rege al Întunericului, care să fie mai atent la nevoile nefilimilor. Asta ar fi în interesul vostru.

— Te-ai gândit la cineva? a întrebat Julian.

Iar acum Regina a zâmbit cu adevărat, și datorită acelui zâmbet uitai cât de slabă și dărâmată arată. Frumusețea ei era glorioasă când zâmbea.

— Aduceți-l aici, a spus ea.

Una dintre umbre a făcut o mișcare și s-a detașat din întuneric. Era Fergus, a văzut Emma, care a ieșit pe o ușă cu arcadă și s-a întors o clipă mai târziu. Emma nu credea că va fi cineva surprins să-l vadă pe cel adus; clipea des din ochi, speriat și timid ca întotdeauna.

— Kieran? a exclamat Mark, uimit. Kieran, Rege la Curtea Elfilor Întunericului?

Kieran a reușit cumva să pară speriat și jignit în același timp. Avea acum haine noi, cămașă și pantaloni de pânză, iar pe deasupra o jachetă din piele de căprioară, dar era la fel de palid și pansamentele care îi înfășurau trupul se vedeau prin cămașă.

— Nu, a spus el. Cu siguranță nu.

Regina a început să râdă.

— Nu Kieran, a spus ea. Fratele lui, Adaon.

— Adaon nu va dori, a replicat Kieran.

Fergus îl ținea ferm de braț; Kieran se prefăcea că nu simte, ca să-și păstreze demnitatea.

— El îi este loial Regelui, a adăugat Kieran.

— Înseamnă că nu poate fi prea prietenos cu nefilimii, a remarcat Emma.

— Urăște Pacea Rece, a spus Regina. Toată lumea știe asta; și toată lumea știe că îi este devotat Regelui Întunericului și îi acceptă deciziile. Dar numai atâta timp cât trăiește Regele. Dacă Tărâmul Întunericului va fi învins de o alianță între vânătorii de umbre și poporul Elfilor Luminii, va fi ușor să-l instalăm pe tron.

— După tine, lucrurile sunt foarte simple, a remarcat Julian. Dacă nu ai de gând să-l pui pe Kieran pe tron, de ce l-ai mai adus aici?

— Pentru el am altceva, a răspuns Regina. Am nevoie de un ambasador. O persoană pe care ei s-o cunoască. S-a întors spre Kieran: Tu vei fi mesagerul meu în Conclav. Acolo vei jura credință unuia dintre vânătorii de umbre aici de față. Datorită acestui lucru, și datorită faptului că ești fiul Regelui Întunericului, când vei vorbi în Conclav, ei vor ști că vorbești din partea mea și că nu vor mai fi păcăliți din nou, așa cum au fost păcăliți de mincinosul Meliorn.

— Kieran trebuie să accepte acest plan, a spus Mark. Trebuie să fie alegerea lui.

— Da, desigur că e alegerea lui, a întărit Regina. Poate să fie de acord, sau poate să fie ucis de tatăl lui. Regelui nu îi place deloc să scape din mână un condamnat.

Kieran a murmurat ceva, apoi a spus cu voce tare:

— Îi voi jura credință lui Mark. Voi face așa cum spune el și îi voi urma pe nefilimi de dragul lui. Și voi încerca să-l conving pe Adaon să accepte planul tău, dar în cele din urmă va fi alegerea lui.

Prin ochii lui Julian a trecut un fulger.

— Nu, a rostit el. Nu vei face asta pentru Mark.

Mark s-a uitat mirat la fratele lui; fața lui Kieran s-a încordat.

— De ce nu?

— Iubirea complică lucrurile, a spus Julian. Un jurământ de credință nu trebuie să fie afectat de alt fel de legături.

Kieran părea gata să explodeze. Părul lui era acum complet negru. Aruncându-i o privire furioasă lui Julian, s-a apropiat de vânătorii de umbre și a îngenunchеat în fața Cristinei.

Toată lumea a fost uimită, dar nu mai mult decât Cristina. Kieran și-a dat pletele negre pe spate și a ridicat capul spre ea, cu o privire provocatoare.

— Îți jur loialitate ție, Doamnă a Trandafirilor.

— Kieran, Făcătorul de Regi, a murmurat Mark, uitându-se la el și la Cristina cu o expresie imposibil de descifrat.

Emma nu putea să-l condamne. Probabil îl aștepta din clipă în clipă pe Kieran să-și amintească ce uitase. Știa că se temea de durerea pe care acele amintiri le-o va provoca amândurora.

— Nu fac asta pentru Adaon sau pentru Pacea Rece, a spus Kieran. O fac pentru că doresc moartea tatălui meu.

— Ce reconfortant! a mormăit Julian, în timp ce Kieran se ridica în picioare.

— Atunci, am stabilit, a spus Regina cu un aer satisfăcut. Dar să ne înțelegem: puteți promite Consiliului ajutorul și bunăvoința mea. Dar eu nu voi purta război cu Regele Întunericului înainte de a avea în mână Cartea Neagră.

— Și dacă pornește el război contra ta? a întrebat Julian.

— Mai întâi va porni război contra voastră, a spus ea. Asta știu sigur.

— Și dacă n-o găsim? a întrebat Emma. Mă refer la Carte.

Regina a făcut din nou un gest leneș cu mâna.

— Atunci Conclavul tot se va bucura de bunăvoința mea, dar poporul meu nu va lupta alături de armata lui înainte de a avea Cartea.

Emma s-a uitat la Julian, care a ridicat din umeri, ca și cum ar fi zis că nu se aștepta la un alt răspuns.

— Un ultim lucru, a spus Julian. Helen. Nu vreau să aștept încheierea Păcii Reci ca s-o văd revenind acasă.

Regina a părut puțin iritată.

— Sunt lucruri care nu-mi stau în putere, nefilimule, a izbucnit, și era primul lucru spus de ea pe care Emma chiar îl credea.

— Poți, a replicat el. Jură că vei insista pe lângă Conclav ca Helen și Aline să fie ambasadorii tăi. După ce Kieran își va încheia misiunea și va duce mesajul tău la Consiliu, rolul lui se va sfârși. Altcineva va trebui să îți poarte mesajele. Acest lucru îl vor face Helen și soția ei. Atunci Conclavul va fi nevoit să le aducă de pe insula Wrangel.

Regina a ezitat un moment, apoi a încuviințat din cap.

— Sper că înțelegi că ei nu au niciun motiv să facă așa cum spun eu, decât cu condiția să dorească ajutorul meu, a spus ea. Deci când voi avea Cartea Neagră, da, puteți face din asta o condiție pentru ajutorul meu. Kieran, te autorizez să faci această solicitare la timpul cuvenit.

— Așa voi face, a încuviințat Kieran, uitându-se la Mark.

Emma aproape putea citi mesajul din ochii lui. *Dar nu pentru tine.*

— Minunat! a spus Regina. Ați putea deveni eroi. Eroii care au pus capăt Păcii Reci.

Cristina s-a încordat. Emma și-a amintit ce îi spusese odată. *Întotdeauna am sperat că într-o bună zi voi pune umărul la construirea unui tratat mai bun decât Pacea Rece. Un tratat mai corect cu repudiații și cu acei vânători de umbre care îi iubesc.*

Visul Cristinei. Sora lui Mark și a lui Julian. Siguranță pentru familia Blackthorn după întoarcerea lui Helen și Aline. Regina le oferea împlinirea tuturor speranțelor, tuturor dorințelor secrete. Emmei nu-i plăcea să-i fie frică, dar în clipa aceea îi era frică de Regină.

— Am încheiat înțelegerea, copii pretențioși? i-a întrebat Regina cu ochii strălucind. Ne-am pus de acord?

— Știi bine că da. Julian îi vorbise aproape răstit. O să începem căutările, cu toate că nu avem nici cea mai vagă idee de unde să începem.

— În general, oamenii se duc în locuri care pentru ei au o anumită semnificație. Regina și-a lăsat capul într-o parte. Annabel a fost o Blackthorn. Interesați-vă de trecutul ei. Încercați să-i cunoașteți sufletul. Aveți acces la documentele familiei, la istorii pe care altcineva nu le poate atinge... S-a ridicat în picioare și a adăugat: Unii dintre supușii

mei i-au vizitat când era tineri și fericiți. Fade avea o casă în Cornwall. Poate mai există și azi. Ar putea fi ceva acolo. Regina a început să coboare treptele. Iar acum e timpul să porniți în călătorie, le-a spus. Ar trebui să vă întoarceți în lumea mundană înainte să fie prea târziu. Ajunsese la capătul scării; s-a întors, superbă cu hainele și cu aerul ei imperial. Intrați! a strigat ea. Vă așteptam.

În cadrul ușii s-au ivit două siluete, flancate de cavalerii Reginei. Pe una, Emma a recunoscut-o ca fiind Nene. Expresia de pe fața ei sugera respect, dar și puțină teamă. Alături de ea se afla silueta impunătoare a lui Gwyn ap Nudd. Era îmbrăcat cu o tunică ceremonială, de catifea neagră, care părea să-i plesnească pe umerii masivi.

Gwyn s-a întors spre Mark. Ochii lui, unul albastru și unul negru, s-au fixat asupra lui cu o privire plină de mândrie.

— L-ai salvat pe Kieran, a spus el. Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine. Ai făcut tot ce ți-am cerut, și chiar mai mult. Iar acum vei călări cu mine și cu Vânătoarea Sălbatică pentru ultima oară. Vă voi duce eu la familia voastră.

Toți cinci au pornit după Regină, Nene și Gwyn pe niște coridoare întortocheate, până când unul dintre ele s-a sfârșit într-un tunel înclinat de unde venea aer rece și proaspăt. Tunelul dădea într-un spațiu verde. Nu se vedea niciun copac, numai iarbă plină de flori, deasupra căreia era cerul nopții, cu norii lui multicolori de stele. Emma se întreba dacă era aceeași noapte în care ajunseseră la Curtea Elfilor Luminii, sau trecuse o zi de când erau acolo, în subteran. Nu avea cum să știe. Timpul pe Tărâmul Elfilor se mișca precum un dans ai cărui pași nu-i cunoștea.

În luminiș erau cinci cai. Emma l-a recunoscut printre ei pe Suliță de Vânt, calul lui Kieran, cel cu care venise la bătălia cu Malcolm. Când l-a văzut pe Kieran, a început să necheze și s-a ridicat pe picioarele din spate.

— Asta mi-a promis phouka, a spus Mark. Stătea în spatele Emmei și se uita la Gwyn și la cai. Că dacă voi veni pe Tărâmul Elfilor, voi mai putea zbura încă o dată cu Vânătoarea Sălbatică.

Emma l-a strâns ușor de mână. Cel puțin pentru Mark, promisiunea făcută de phouka nu avea și o componentă dureroasă. Spera să fie așa și pentru Cristina și Julian.

Cristina s-a apropiat de un cal murg, care lovea cu copita în pământ, agitat. Ea a început să-i vorbească în șoaptă, și calul s-a liniștit, apoi Cristina a încălecat și l-a bătut ușor pe grumaz. Julian a urcat pe o iapă neagră, care avea niște ochi stranii, verzi. El părea sigur pe sine. Ochii Cristinei străluceau de încântare. A întâlnit privirea Emmei și a zâmbit, de parcă nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Emma se întreba de când visa Cristina să călărească un cal de pe Tărâmul Elfilor.

A rămas la urmă, așteptând să fie strigată de Gwyn. De ce erau doar cinci cai, și nu șase? A primit răspunsul când Mark a încălecat pe Suliță de Vânt și l-a tras și pe Kieran după el. În lumina multicoloră a stelelor, vârful de săgeată de la gâtul lui Mark strălucea.

Apoi Nene s-a apropiat de Suliță de Vânt și l-a prins pe Mark de mâini, fără să-l bage în seamă pe Kieran. Emma nu auzea ce îi șoptește, dar pe chipul ei era așternută o mare durere; Mark a strâns-o de mână câteva clipe, apoi i-a dat drumul. Nene s-a întors și a intrat înapoi în munte.

Tăcut, Kieran s-a așezat în spatele lui Mark, dar nu l-a atins.

Mark s-a întors spre el.

— Ești îngrijorat? l-a întrebat el.

Kieran a clătinat din cap.

— Nu, a spus. Pentru că sunt cu tine.

Chipul lui Mark s-a crispat.

— Da, a răspuns. Ești cu mine.

Lângă Emma, Regina a râs încet.

— Atâtea minciuni în doar patru cuvinte, a remarcat ea. Și nici măcar nu a spus „te iubesc".

Emma s-a înfuriat.

— Tu te pricepi cel mai bine la minciuni, a replicat ea. De fapt, dacă mă întrebi pe mine, cea mai mare minciună spusă vreodată de elfi este tocmai că *nu mint*.

Regina și-a îndreptat spatele. Părea că se uită în jos la Emma de la o mare înălțime. În spatele ei, stelele se roteau, albastre, verzi, violete și roșii.

— De ce ești mânioasă, fată? V-am oferit un târg cinstit. Tot ce vă puteați dori. V-am primit frumos. Chiar și hainele pe care le porți sunt hainele elfilor.

— Nu am încredere în tine, i-a spus Emma fără ocolișuri. Am încheiat această înțelegere pentru că nu aveam de ales. Dar tu ne-ai manipulat la fiecare pas... până și rochia de pe mine e o manipulare.

Regina a ridicat o sprânceană.

— În plus, te-ai aliat cu Sebastian Morgenstern. L-ai ajutat să ducă Războiul Întunecat. Din cauza acelui război, Cartea Neagră a ajuns la Malcolm și părinții mei au murit. Cum aș putea să nu te învinovățesc?

Ochii Reginei s-au fixat asupra Emmei și Emma a văzut în ei ceea ce Regina se chinuise să ascundă până acum: răutatea și furia ei.

— De-asta te-ai hotărât să fii protectoarea familiei Blackthorn? Dacă nu ți-ai salvat părinții, vrei să-i salvezi pe ei, care sunt surogatul tău de familie?

Emma s-a uitat lung la Regină înainte să răspundă.

— Poți să bagi mâna-n foc pentru asta.

Și, fără să se mai uite la monarhul Tărâmului Luminii, Emma s-a îndreptat spre caii din Vânătoarea Sălbatică.

Lui Julian nu-i plăcuse niciodată să călărească, dar învățase s-o facă, la fel ca toți vânătorii de umbre. La Idris, unde nu puteau circula mașinile, caii erau principalul mijloc de transport. Învățase să călărească pe un ponei nărăvaș, care arunca mereu din copite și pornea pe neașteptate în galop pe sub crengile joase ale copacilor, vrând să îl arunce din șa.

Calul pe care i-l dăduse Gwyn avea ceva sumbru în ochii aceia stranii și verzi, care nu îl liniștea deloc. Julian era pregătit pentru un salt violent, dar când Gwyn a dat porunca, animalul a început pur și simplu să alunece prin aer, ca o jucărie trasă de sfoară.

Julian a scos o exclamație șocată. S-a prins bine cu mâinile de coama calului, avându-i pe ceilalți în jur, pe Cristina, pe Gwyn, pe Emma, pe Mark și pe Kieran. O clipă, au plutit în aer ca niște umbre în lumina lunii.

Apoi caii au țâșnit. Cerul s-a încețoșat în jurul lor, iar stelele s-au transformat în niște linii multicolore ca de vopsea sclipitoare. Julian s-a trezit zâmbind — zâmbind cu adevărat, așa cum nu mai zâmbise de când era copil. Nu se putea stăpâni. Probabil că undeva, în adâncul sufletului, s-a gândit el, toată lumea visează să zboare.

Și nu cum fac mundanii, închiși în tuburi de metal. Ci așa, explodând printre nori moi ca vata, mângâiați de vânt. S-a uitat la Emma. Stătea aplecată pe grumazul calului, cu picioarele ei lungi îndoite și cu părul strălucitor fluturând în vânt ca un steag. În spatele ei era Cristina, care țipa de bucurie, cu mâinile în aer.

— Emma! striga ea. Emma, uite, nu mă țin!

Emma a întors capul și a început să râdă. Mark, care era obișnuit să călărească pe Suliță de Vânt alături de Kieran, nu părea amuzat.

— Ține-te! a strigat el. Cristina! Nu ești în carusel!

— Nefilimii sunt nebuni! a strigat și Kieran, dându-și la o parte părul de pe față.

Cristina s-a mulțumit să râdă, iar Emma s-a uitat la ea cu un zâmbet larg și cu ochii strălucind la fel ca stelele de deasupra, care erau acum stelele alb-argintii ale lumii mundane.

În fața lor se profilau umbre albe, negre și albastre. Falezele de la Dover, s-a gândit Julian și a simțit un fel de tristețe la gândul că zborul se va termina curând. A întors capul să se uite la fratele lui. Mark stătea pe Suliță de Vânt de parcă ar fi fost născut pe spatele lui. Vântul îi răsfira părul palid, descoperindu-i urechile ascuțite. Și el zâmbea, un zâmbet calm, cumva tainic, zâmbetul celui care face ceea ce îi place.

Departe, jos, lumea părea să se învârtă, un mozaic de șesuri negre-argintii, de munți întunecați și râuri luminoase șerpuitoare. Era superb, dar Julian nu-și putea lua ochii de la fratele lui. *Deci asta e Vânătoarea Sălbatică*, s-a gândit el. Această libertate, această vastitate, această bucurie feroce. Pentru prima oară, înțelegea de ce fusese atât de greu pentru Mark să ia decizia de a rămâne cu familia sa. Pentru prima oară, și-a dat seama cu uimire cât de mult îl iubea, totuși, fratele său, dacă renunțase la cer de dragul lui.

PARTEA A DOUA

Thule

15

FORME DE PRIETENI ÎN ALB VEȘMÂNT

KIT NU SE GÂNDISE VREODATĂ CĂ VA CĂLCA ÎNTR-UN INSTITUT AL vânătorilor de umbre. Acum mâncase și dormise în două. Dacă mai continua așa, avea să devină o obișnuință.

Institutul din Londra era exact așa cum își imaginase, dacă ar fi trebuit să și-l imagineze — ceea ce, trebuia să recunoască, n-o făcuse. Se afla într-o veche și masivă biserică de piatră și nu avea luciul modern al Institutului din Los Angeles. Părea că nu mai fusese renovat de optzeci de ani — camerele erau zugrăvite în culori pastel edwardiene, care se transformaseră de-a lungul deceniilor în nuanțe stinse și murdare. Apa caldă curgea neregulat, paturile aveau saltele cu noduri, iar praful acoperea aproape toate mobilele.

Din câte înțelesese Kit, Institutul din Londra fusese înainte foarte populat. În timpul Războiului Întunecat fusese însă atacat de Sebastian Morgenstern, și majoritatea locatarilor săi nu se mai întorseseră.

Conducătoarea Institutului părea la fel de antică precum clădirea. O chema Evelyn Highsmith. Kit a înțeles că familia Highsmith era mare și tare în societatea vânătorilor de umbre, dar nu la fel de tare ca familia Herondale. Evelyn era o femeie înaltă și impunătoare, cu părul

alb, la vreo optzeci de ani, și se îmbrăca în rochii lungi, în stilul anilor '40, avea un baston cu mâner de argint și uneori vorbea cu oameni care nu erau de față.

Se părea că în afară de ea, în Institut nu se mai afla decât o persoană, servitoarea ei, Bridget, care era la fel de bătrână ca și stăpâna ei. Avea părul vopsit într-un roșu aprins și o mie de riduri fine. Apărea întotdeauna de unde nu te gândeai, ceea ce pentru Kit era un inconvenient, pentru că și acum se uita să vadă ce poate fura. Căutările lui nu prea dăduseră rezultate — se părea că singurele lucruri de valoare din Institut erau piesele de mobilier, și Kit nu-și putea da seama cum ar fi putut să se strecoare afară cu o comodă în spate. Armele erau ținute sub cheie, sfeșnicele nu știa cum ar putea să le vândă pe stradă, și, cu toate că în bibliotecă existau ediții princeps valoroase, cele mai multe dintre ele erau mâzgălite de un idiot care se semna Will H.

Ușa de la sufragerie s-a deschis și a intrat Diana. Avea un braț bandajat: Kit aflase că anumite răni ale vânătorilor de umbre, mai ales cele infectate de venin sau limfă de demon, se vindecau mai greu, cu toate runele.

Livvy a ridicat capul când a văzut-o. Toată familia se adunase la cina care se servea la o masă lungă din sufrageria victoriană cu mobilă masivă. Pe plafon fuseseră odinioară pictați îngeri, dar acum aproape că nu se mai vedeau din cauza prafului și a petelor de fum.

— Ai primit vreo veste de la Alec și Magnus?

Diana a clătinat din cap și s-a așezat pe scaunul din fața lui Livvy. Fata era îmbrăcată cu o rochie albastră, care părea furată din recuzita unui film BBC de epocă. Plecaseră de la Institutul din L.A. fără nimic la ei, dar la Londra existau haine care puteau să-ți ajungă câteva sute de ani, deși niciuna dintre ele nu părea să fi fost cumpărată după 1940. Evelyn, Kit și frații Blackthorn stăteau la masă îmbrăcați toți cu haine ciudate: Ty și Kit aveau pantaloni și cămăși cu mâneci lungi, Tavvy avea pantaloni scurți și un tricou vărgat, iar Drusilla purta o rochie neagră de catifea care o încânta cu aspectul ei gotic. Diana refuzase să se îmbrace cu hainele de acolo și preferase să-și spele de mână blugii și tricoul.

— Dar Conclavul? a întrebat Ty. Ai vorbit cu ei?

— V-au ajutat vreodată cu ceva? a bombănit încet Kit.

Credea că nu l-a auzit nimeni, dar se pare că cineva îl auzise totuși, fiindcă Evelyn a început să râdă.

— O, *Jessamine*, i s-a adresat ea nimănui. Zău așa, nu e deloc de bun-gust.

Frații Blackthorn s-au uitat unii la alții nedumeriți. Dar nimeni n-a făcut vreun comentariu, pentru că Bridget și-a făcut apariția din bucătărie cu niște farfurii aburinde de friptură cu legume care fuseseră atât de mult fierte, că nu mai aveau niciun gust.

— Eu nu înțeleg de ce nu putem să ne ducem *acasă*, a protestat Dru, îmbufnată. Dacă Centurionii i-au înfrânt pe toți demonii acvatici, așa cum au spus...

— Asta nu înseamnă că Malcolm nu se mai întoarce, a spus Diana. Și el nu vrea decât sânge de Blackthorn. O să rămâneți în casa asta, și gata.

Kit își pierduse cunoștința în timpul oribilei călătorii prin așa-numitul Portal — vârtejul acela groaznic printr-un vid absolut și înghețat —, așa că ratase momentul în care ajunseseră la Institutul din Londra — minus Arthur — și când Diana le explicase că vor rămâne aici.

Diana luase legătura cu Conclavul, pentru a le spune ce se întâmplase cu Malcolm — numai că Zara vorbise cu ei mai înainte. Se pare că ea dăduse asigurări Consiliului că Centurionii stăpânesc situația și că îi fac față cu brio lui Malcolm și armatei lui, iar Conclavul se mulțumise s-o creadă pe cuvânt.

Și ca și cum într-adevăr Zara ar fi făcut o minune, Malcolm nu mai apăruse și niciun alt demon nu mai vizitase Coasta de Vest. Trecuseră două zile și nu se întâmplase nimic.

— *Detest* faptul că Zara și Manuel se află la Institut și noi nu putem să-i supraveghem, a spus Livvy, aruncându-și furculița pe masă. Cu cât vor sta mai mult acolo, cu atât mai multe pretenții va avea Cohorta să preia conducerea.

— Ridicol! a exclamat Evelyn. Arthur conduce Institutul. Nu fi paranoică, fetițo.

Pronunțase „fetiso"

Livvy a tresărit. Deși toată lumea, inclusiv Dru și Tavvy, fuseseră în sfârșit puși la curent cu situația — aflaseră și de boala lui Arthur, și de adevăratul scop al călătoriei lui Julian și al celorlalți —, stabiliseră că ar fi mai bine ca Evelyn să nu știe. Nu era aliata lor; nu avea niciun motiv să fie de partea lor, cu toate că nu părea prea interesată de politica pe care o ducea Consiliul. De fapt, se părea că în general nici nu-i ascultă.

— După cum spune Zara, Arthur s-a încuiat în birou după ce am plecat, a spus Diana.

— Și eu aș fi făcut la fel, dacă eram acolo cu ea, a comentat Dru.

— Tot nu pricep de ce Arthur nu a venit cu tine, s-a strâmbat Evelyn. A locuit în acest Institut. Ai fi zis că îi va face plăcere să-l viziteze din nou.

— Ia partea bună a lucrurilor, Livvy, a spus Diana. Când Julian și ceilalți se vor întoarce de la... de acolo unde sunt ei... probabil se vor duce direct la Institutul din Los Angeles. Ai vrea să găsească Institutul gol?

Livvy a început să-și împungă cu furculița bucățile de mâncare și n-a mai spus nimic. Era palidă și trasă la față și avea sub ochi cearcăne violacee. În seara când ajunseseră aici, Kit o luase pe hol spre camera ei, crezând că ea vrea să-l vadă, dar când pusese mâna pe clanță o auzise plângând. Se întorsese și plecase, simțind un junghi ciudat în piept. Când cineva plânge așa, nu vrea pe nimeni alături, mai ales pe unul ca el.

A simțit aceeași apăsare în piept când s-a uitat peste masă la Ty și și-a amintit cum îi vindecase el mâna. Cum îi simțise mâna rece pe pielea lui. Ty era încordat, evident — mutarea la Institutul din Londra îi tulburase mult rutina zilnică și era clar că asta îl deranja. Petrecea mult timp în sala de antrenamente, care avea o structură aproape identică cu cea din Los Angeles. Uneori, când era mai stresat ca de obicei, Livvy îi lua mâinile și i le masa ușor. Presiunea aceea părea să-l calmeze. Totuși, în clipa aceea Ty era încordat și distras, de parcă s-ar fi închis în el cumva.

— Am putea să mergem pe Baker Street, a spus Kit, aproape fără să-și dea seama. *Suntem* totuși la Londra.

Auzindu-l, Ty a ridicat capul, cu ochii luminoși. Își împinsese farfuria deoparte: Livvy îi spusese lui Kit că Ty are nevoie de timp să se obișnuiască cu mâncăruri și gusturi noi. Acum mânca aproape numai cartofi.

— Pe Baker Street la numărul 221B[1]?

— După ce se clarifică situația cu Malcolm, a intervenit Diana. Până atunci, niciun Blackthorn nu părăsește Institutul, și niciun Herondale, de altfel. Nu mi-a plăcut cum s-a uitat la tine, Kit. S-a ridicat în picioare: Sunt în salon. Trebuie să trimit un mesaj de foc.

După ce ușa s-a închis în urma ei, Tavvy, care privea fix la aerul de lângă scaunul lui într-un fel care lui Kit i se părea de-a dreptul alarmant, a început să râdă. Toți s-au întors spre el, surprinși. Cel mai mic dintre frații Blackthorn nu prea mai râsese în ultima perioadă.

Nici nu putea să-l condamne pe puști. Julian era singura persoană pe care Tavvy putea s-o asemene cu un tată. Kit știa cum e să nu ai tată, și nu avea șapte ani, ca el.

— Jessie, s-a strâmbat Evelyn, și în prima clipă Kit s-a uitat în jur, așteptându-se să vadă persoana cu care vorbea. Lasă copilul în pace. Nici măcar nu te cunoaște. S-a uitat la ceilalți de la masă și a continuat: Toată lumea are impresia că se pricepe la copii. Puțini își dau seama că nu se pricep. A luat o bucățică de morcov. Eu nu mă pricep, a spus ea cu capul în farfurie; niciodată n-am putut să sufăr copiii.

Kit și-a dat ochii peste cap. Tavvy se uita la Evelyn ca și cum s-ar fi gândit să-i arunce o farfurie în cap.

— Ar fi bine să-l duci pe Tavvy la culcare, Dru, a spus Livvy repede. Cred că am terminat de mâncat.

— Sigur, de ce nu? De parcă dimineață nu a trebuit să-i găsesc haine și nu l-am culcat și aseară. Aș putea foarte bine să fiu *servitoare*, a izbucnit Dru, apoi l-a apucat pe Tavvy de mână și a ieșit din cameră trăgându-l după ea.

Livvy și-a sprijinit capul în mâini. Ty s-a uitat la ea și a zis:

— Nu trebuie să ai grijă de toată lumea, să știi.

Livvy și-a tras nasul și s-a uitat spre fratele ei.

---

[1] Adresa din Londra a detectivului Sherlock Holmes și a doctorului Watson, personajele lui Sir Arthur Conan Doyle.

— Da, dar... dacă Julian nu e aici, eu sunt cea mai mare. Chiar dacă cu numai câteva minute.

— Diana e cea mai mare, a spus Ty.

N-a pomenit niciunul de Evelyn, care acum își pusese niște ochelari pe nas și citea ziarul.

— Dar are prea multe lucruri pe cap ca să mai aibă grijă și de noi... vreau să spun, să-și mai bată capul și cu lucruri mărunte, a zis Livvy. Până acum nu m-am gândit la asta, la tot ce făcea Julian pentru noi, dar făcea multe. El reușește întotdeauna să țină situația sub control și să aibă și grijă de noi, și nici măcar nu pot să pricep cum...

Un sunet ca o explozie s-a auzit de sus. Ty s-a schimbat la față. Era limpede că mai auzise zgomotul acela.

— Livvy, a spus el. Sala Acordurilor...

Acum zgomotul nu mai semăna așa de mult cu o explozie, era mai degrabă un tunet care răsuna pe tot cerul. Un zgomot care te făcea să te gândești la nori care sunt sfâșiați la fel ca o pânză.

Dru a dat năvală în cameră, cu Tavvy după ea.

— Ei sunt, a spus ea. N-o să vă vină să credeți, trebuie să veniți repede. I-am văzut zburând... am fost pe acoperiș și...

— Cine? Livvy era în picioare; toți se ridicaseră, mai puțin Evelyn, care continua să-și citească ziarul. Cine e pe acoperiș, Dru?

Dru l-a luat pe Tavvy în brațe.

— *Toți*, a spus ea, cu ochii strălucitori.

Acoperișul Institutului era din țiglă, mare și neted, înconjurat de o balustradă de fier de vreun metru înălțime. Stâlpii balustradei erau decorați cu crini de metal. În depărtare, Kit vedea cupola lucioasă de la catedrala Sf. Paul, pe care o văzuse în mii de filme și documentare la televizor.

Norii erau grei, de culoarea fierului, și înconjurau acoperișul Institutului ca pe un vârf de munte. Kit abia dacă distingea străzile de jos. Aerul avea ceva acrișor din cauza tunetului de vară.

Urcaseră cu toții pe acoperiș, toți în afară de Evelyn și Bridget. Și Diana era acolo, ținându-și brațul cu grijă. Ochii cenușii ai lui Ty erau fixați pe cer.

— Uite! a arătat Dru cu mâna. Vedeți?

În timp ce Kit se uita, iluzia magică a început să se destrame. Dintr-odată a părut că un tablou sau un film începuse să prindă viață. Numai că filmele nu-ți dau senzația asta, ceva între uimire și spaimă. Filmele nu fac ca aerul să miroasă a magie, nu-l fac să pârâie, ca și cum ar fulgera, și nici nu pot arunca astfel de umbre de creaturi imposibile care zboară deasupra ta. Filmele nu pot reda strălucirea de stele din părul blond al unei fete care țipă de încântare și bucurie călare pe un cal care aterizează pe acoperișul Institutului din Londra. Filmele nu pot reda expresia de pe chipurile fraților Blackthorn care vedeau că frații și prietenii lor se întorc la ei.

Livvy s-a repezit la Julian și l-a luat de gât. Mark a sărit de pe cal și era gata să cadă când Dru și Tavvy l-au prins strâns în brațe. Ty s-a apropiat mai încet, dar cu aceeași fericire incandescentă pe față. A așteptat ca Livvy să termine de sugrumat fratele mai mare și apoi a sărit și el în brațele lui.

Iar Julian, pe care Kit îl considerase întotdeauna un model înfricoșător de stăpânire și răceală, l-a apucat pe fratele lui și l-a îmbrățișat strâns, ținându-l de tricou. Avea ochii închiși, și Kit s-a simțit obligat să întoarcă privirea ca să nu se mai uite la expresia lui.

El nu avusese niciodată pe nimeni în afară de tatăl lui, dar era absolut sigur că acesta nu îl iubise niciodată așa.

Apoi Mark s-a apropiat de cei doi frați, și Ty s-a întors să se uite la el. Kit l-a auzit spunându-i:

— Nu eram sigur că te vei întoarce.

Mark i-a pus mâna pe umăr și i-a spus răgușit:

— Întotdeauna mă voi întoarce la tine, Tiberius. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva.

Mai erau și doi nou-veniți printre ei, două persoane pe care Kit nu le cunoștea: un băiat cu o încruntătură grozavă, cu un păr negru-albăstrui care cădea în valuri pe lângă fața lui slabă, și un bărbat masiv, cu umeri largi, care avea pe cap o cască destul de înspăimântătoare, cu coarne de cerb. Amândoi rămăseseră pe cai și stăteau tăcuți. O escortă a elfilor, poate, ca să le asigure paza? Dar cum de reușiseră Emma și frații Blackthorn să obțină o astfel de favoare?

Pe de altă parte, dacă exista cineva care să poată face asta, acela era Julian Blackthorn. Așa cum spunea tatăl lui despre anumiți infractori, Julian era genul de om care era în stare să coboare în infern și să se întoarcă de acolo după ce l-a îndatorat chiar pe diavol.

Diana a îmbrățișat-o pe Emma, apoi pe Cristina, cu obrajii plini de lacrimi. Kit era stânjenit și se simțea pe dinafară la reuniunea asta, așa că s-a apropiat de balustradă. Norii se risipiseră și de acolo putea să vadă Millennium Bridge, luminat în toate culorile curcubeului. Peste un alt pod trecea un tren și luminile lui se reflectau în apă.

— Cine ești tu? a auzit o voce lângă el.

Kit a tresărit și s-a întors. Era unul dintre cei doi elfi pe care îi văzuse mai devreme, cel slab. Părul lui, văzut de aproape, nu mai părea așa de negru, ziceai că e verde și albastru-închis. Și-a dat la o parte o șuviță de pe față, încruntat; avea buze pline, cumva inegale, dar mult mai interesanți erau ochii lui. Ca și ochii lui Mark, aveau culori diferite. Unul era argintiu, ca un scut lucios de fier; celălalt era negru, atât de negru, că pupila abia se vedea.

— Kit, a răspuns el.

Băiatul cu părul ca oceanul a dat din cap.

— Eu sunt Kieran. Kieran Vânătorul.

„Vânătorul" nu era propriu-zis un nume la elfi, Kit știa asta. În general, elfii nici nu-și dau numele reale, pentru că în nume stă puterea lor; „Vânătorul" arăta doar apartenența lui, așa cum știmele își spun „Născute în Apă". Kieran era din Vânătoarea Sălbatică.

— Aha, a făcut Kit, cu gândul la Pacea Rece. Ești prizonier?

— Nu, a spus elful. Sunt iubitul lui Mark.

A, și-a spus Kit. *Persoana după care s-au dus în Ținutul Elfilor s-o salveze.* A încercat să nu pară amuzat de felul în care vorbea elful. Intelectual vorbind, știa că termenul „iubit" face parte din limbajul tradițional, dar nu se putea abține: el era din Los Angeles și din punctul lui de vedere, Kieran îi spusese *Salut, eu fac sex cu Mark Blackthorn. Tu?*

— Credeam că Mark e cu Emma, a spus Kit.

Kieran a avut un aer derutat. Câteva șuvițe din părul lui păreau să se fi înnegrit, sau poate era doar o iluzie optică.

— Cred că te înșeli, a spus el.

Kit a ridicat o sprânceană. Până la urmă, cât erau de apropiați Mark și tipul ăsta? Poate avuseseră o aventură trecătoare. Dar de ce Mark își târâse jumătate din familie după el pe Tărâmul Elfilor, ca să-l salveze, era un mister.

Înainte să mai spună ceva, Kieran a întors capul, atent la altceva.

— Ea trebuie să fie frumoasa Diana, a spus el, arătând spre tutorele fraților Blackthorn. Gwyn a fost mult vrăjit de ea.

— Gwyn e tipul ăla mare? Cu coarne de cerb la cască? a întrebat Kit.

Kieran a încuviințat din cap, uitându-se cum Gwyn descalecă și se duce să vorbească cu Diana, care pe lângă namila aia părea micuță, deși era o femeie înaltă.

— Providența ne-a adus din nou împreună, a spus Gwyn.

— Nu cred în providență, a replicat Diana. Părea stânjenită și puțin îngrijorată și își ținea brațul rănit pe lângă corp. Și nici într-un paradis intervenționist, a adăugat.

— „Se petrec, în cer și pe pământ", a spus Gwyn, „mai multe lucruri de câte-a visat filozofia ta."[1]

Kit a pufnit. Diana părea șocată.

— Mi-ai citat din Shakespeare? Mă gândeam cel mult la un citat din *Visul unei nopți de vară.*

— Elfilor nu le place *Visul unei nopți de vară,* a murmurat Kieran. Nimic nu e așa ca acolo.

Colțurile gurii lui Gwyn au tresărit puțin.

— Apropo de vise, a spus el. Ai fost adesea în visele mele.

Diana părea uluită. Frații Blackthorn își încheiaseră reîntâlnirea zgomotoasă și acum se uitau la ea și la Gwyn cu o curiozitate fățișă. Julian chiar zâmbea puțin; îl avea în brațe pe Tavvy, care îl ținea de gât ca un mic koala.

— Aș dori să ne întâlnim formal, ca să să te pot curta, a spus Gwyn.

Mâinile lui mari se mișcau neliniștite pe lângă corp, și Kit și-a dat seama șocat că are emoții — namila asta mare și plină de mușchi, căpetenia Vânătorii Sălbatice, avea emoții.

---

[1] William Shakespeare, *Hamlet,* traducere de Ion Vinea.

— Am putea despica împreună un uriaș înghețat, sau am putea devora un cerb.

— Nu îmi doresc nimic din toate astea, a răspuns Diana după o clipă.

Gwyn părea deznădăjduit.

— Dar mi-ar *plăcea* să ieșim undeva, a spus ea, roșind. De preferință la un restaurant drăguț. Și să aduci flori, *nu* casca ta cu coarne.

Frații Blackthorn au început să aplaude, chicotind. Kit și Kieran s-au rezemat de perete, iar elful a clătinat din cap uimit.

— Și iată cum mândra căpetenie a Vânătorii Sălbatice a fost doborâtă de iubire, a spus el. Sper că într-o bună zi să se scrie o baladă despre asta.

Kit se uita în continuare la Gwyn, care nu lua în seamă aplauzele și se pregătea să încalece.

— Nu semeni cu frații Blackthorn, a remarcat Kieran după o clipă. Ochii tăi sunt albaștri, dar nu ca oceanul. Mai degrabă seamănă cu cerul obișnuit.

Kit s-a simțit jignit, fără să știe de ce.

— Nu sunt un Blackthorn, a spus el. Eu sunt un Herondale. Christopher Herondale.

A așteptat. Numele Herondale părea să declanșeze explozii în majoritatea cetățenilor din lumea supranaturală. Dar băiatul cu părul ca oceanul nici nu a clipit.

— Atunci ce cauți aici, dacă nu faci parte din familie? a întrebat el.

Kit a ridicat din umeri.

— Nu știu. Nu mă simt ca acasă, asta-i clar.

Kieran a zâmbit cu zâmbetul acela viclean de elf.

— Înseamnă că suntem doi.

În cele din urmă, s-au strâns cu toții în salon, cea mai caldă cameră din casă. Evelyn era deja acolo, vorbind singură pe lângă șemineu; cu toate că era încă sfârșitul verii, la Londra era frig și umezeală. Bridget le adusese sandviciuri — cu ton și porumb, cu pui și bacon — iar nou-veniții le înfulecaseră de parcă erau morți de foame. Julian a trebuit să se

chinuie să mănânce cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îl ținea pe Tavvy pe picioare.

Salonul arăta mai bine decât multe alte încăperi din Institut. Avea un tapet cu flori vesele, doar puțin decolorate, și o mobilă superbă, pe care cineva era limpede că o alesese cu grijă — un frumos birou cu rulou, o masă de scris delicată, fotolii și canapele de catifea grupate în jurul șemineului. Până și grilajul acestuia era făcut din fier forjat lucrat cu finețe, decorat cu bâtlani cu aripile întinse, care, atunci când ardea focul, aruncau umbre pe pereți, de parcă păsările ar fi zburat prin cameră.

Numai Kieran nu părea prea încântat de sandviciuri. Le-a pipăit bănuitor și apoi le-a desfăcut, mâncând numai roșiile, în timp ce Julian le povestea ce se întâmplase pe Tărâmul Elfilor: călătoria spre Curtea Elfilor Întunericului, întâlnirea cu Regina, pârjolul pământurilor din Tărâmul Întunericului.

— Erau întinderi arse, albe precum cenușa, ca suprafața lunii, a spus Mark, cu ochii întunecați de tulburare.

Kit și-a dat silința să fie atent la poveste, dar era ca și cum s-ar fi dat într-un carusel care nu avea frâne — sintagme precum „globul de cristal", „cavalerul Întunericului" sau „Cartea Neagră a Morților" îi abăteau mereu atenția.

— Cât timp a trecut pentru ei? a șoptit el la un moment dat către Ty, care se înghesuia între el și Livvy pe o canapeluță mult prea mică pentru toți trei.

— Am impresia că mai puține zile ca pentru noi, a spus Ty. E o diferență de timp, dar nu prea mare. Medalionul Cristinei se pare că a avut efect.

Kit a fluierat încetișor.

— Și cine e Annabel?

— A fost o Blackthorn, a răspuns Ty. A murit, dar Malcolm a readus-o la viață.

— Era *moartă*? a întrebat Kit. Păi asta e... necromanție.

— Malcolm a fost necromant, a precizat Ty.

— Tăceți din gură!

Livvy i-a dat un cot lui Kit, care căzuse pe gânduri. Necromanția nu era doar o artă interzisă în Piața Umbrelor, era și un *subiect* interzis. Pedeapsa pentru cei care învie pe cineva din morți era moartea. Dacă nu te prindeau vânătorii de umbre, te prindeau alții din Lumea de Jos, și felul în care mureai nu era deloc frumos.

A aduce pe cineva din morți, spunea Johnny Rook, înseamnă să strici esența vieții, așa cum ar strica-o și nemurirea oamenilor. Inviți moartea să vină, și ea rămâne la tine. *A putut cineva vreodată să reînvie pe cineva și să fie în regulă?* l-a întrebat odată Kit. *Vreun magician foarte puternic?*

Dumnezeu, i-a spus Johnny, după o pauză lungă, lungă. *Dumnezeu poate face asta. Iar cei care reînvie morții pot să se creadă dumnezei, dar în scurt timp vor vedea că au trăit în minciună.*

— Conducătorul Institutului din Los Angeles e mort? a exclamat Evelyn, aruncându-și bucata rămasă din sandvici pe o masă veche, care părea foarte scumpă.

Kit nu putea s-o condamne că e așa de surprinsă. Frații Blackthorn nu se purtau ca o familie care deplânge moartea unui unchi iubit. Păreau mai degrabă șocați și confuzi. Dar e adevărat că se purtaseră cu Arthur aproape ca și cum erau străini.

— De asta a vrut să rămână la Institutul din Los Angeles? a întrebat Livvy, cu obrajii aprinși. Ca să se sacrifice... pentru noi?

— Pentru numele Îngerului! a răspuns Diana; își dusese mâna la piept. Nu mi-a răspuns la niciun mesaj, dar asta nu era ceva neobișnuit. Totuși, să nu observe Zara...

— Poate a observat, poate nu, a spus Livvy. Pentru planurile ei, oricum e mai bine că nu mai există.

— Ce planuri? a întrebat Cristina. La ce te referi când spui „planurile ei"?

Atunci a urmat o altă povestire lungă, de data asta despre evenimente pe care Kit le știa deja. Evelyn adormise lângă șemineu și acum sforăia. Kit se întreba cât ar putea să valoreze mânerul de argint al bastonului ei. Oare era argint masiv, sau doar placat?

— Pentru numele Îngerului! a spus Cristina, după ce a ascultat povestirea.

Julian nu a spus nimic, iar Emma a murmurat ceva care nu poate fi reprodus. Mark se aplecase în față, cu obrajii îmbujorați.

— Stați să înțeleg, a spus el. Zara și tatăl ei vor să conducă Institutul din Los Angeles ca să își poată promova planurile împotriva repudiaților. Aceste noi legi vor fi aproape sigur îndreptate împotriva lui Helen și a mea. Și sigur împotriva lui Magnus, împotriva Catarinei, împotriva tuturor repudiaților pe care îi cunoaștem, indiferent cât ar fi de loiali.

— Am auzit de gruparea asta, a zis Diana. Ei nu cred în loialitatea repudiaților.

— Ce grupare e asta? a întrebat Emma.

— Cohorta, a răspuns Diana. E o facțiune cunoscută din Consiliu. Ca toate grupările care se bazează în special pe ură, ei sunt convinși că reprezintă o majoritate tăcută... că toată lumea îi disprețuiește pe repudiați. Ei consideră că opoziția față de Pacea Rece este lașitate, sau, în cel mai bun caz, o văicăreală a celor care sunt incomodați de ea.

— Incomodați? a întrebat Kieran.

Nu era nicio nuanță în tonul lui, doar acel cuvânt, care părea să plutească în cameră.

— Nu sunt inteligenți, a explicat Diana. Dar sunt gălăgioși și răi, și din cauza asta mulți oameni mai buni ca ei s-au speriat și au tăcut. Printre ei nu se află vreun conducător de Institut, dar dacă ar fi...

— Asta-i rău, a spus Emma. Până acum, ei trebuiau să demonstreze că Arthur nu e în măsură să conducă Institutul. Acum el e mort. Locul e vacant. Tot ce mai trebuie să facă e să aștepte următoarea întrunire a Consiliului ca să-și aducă în față candidatul.

— Și au o poziție foarte bună, a aprobat Diana, după care s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin cameră. Conclavul este foarte impresionat de Zara Dearborn. Ei cred că ea și Centurionii au respins atacul demonilor acvatici fără niciun ajutor.

— Demonii au dispărut pentru că Malcolm a murit, din nou, și de data asta definitiv, să sperăm, a spus Livvy furioasă. Nu datorită Zarei. Ea își asumă meritele pentru ceea ce a făcut *Arthur*!

— Nu putem face nimic în privința asta, a intervenit Julian. Nu încă. Foarte curând își vor da seama că Arthur e mort sau dispărut...

dar chiar și abandonarea postului ar fi un motiv suficient să-l demită. Iar noi nu putem să spunem că știm cum sau de ce a murit.

— Deoarece unicul motiv pentru care știm toate astea este că ne-a spus Regina Elfilor Luminii, a completat Emma cu voce scăzută, uitându-se o clipă la adormita Evelyn.

— Annabel este cea prin care putem găsi Cartea Neagră, a spus Julian. În clipa asta, este esențial să fim singurii care o căutăm. Dacă o găsește Conclavul înaintea noastră, nu vom mai putea să i-o dăm Reginei.

— Când am acceptat planul Reginei, însă, nu știam nimic despre Cohortă, a rostit Mark, tulburat. Dacă nu vom avea timp să găsim cartea înainte să facă cei din Cohortă prima mișcare?

— Va trebui să o găsim cât mai repede, a spus Julian. Nu putem să ne înfruntăm cu cei din familia Dearborn la o ședință a Consiliului. Ce rău a făcut Zara, din perspectiva Conclavului? Arthur *nu era* potrivit să conducă Institutul. Mulți dintre membri chiar îi urăsc pe repudiați. Ea vrea să conducă un Institut ca să poată să-și pună în aplicare legea malefică. Nu ar fi prima. Nu ea încalcă regulile. *Noi* le încălcăm.

Kit a simțit un mic fior pe șira spinării. O clipă, i s-a părut că Julian vorbește exact ca tatăl lui. *Lumea nu este așa cum vrei tu să fie. E așa cum e.*

— Deci ar trebui să ne prefacem că nu știm ce are de gând Zara? s-a încruntat Emma.

— Nu, a răspuns Diana. O să mă duc la Idris. Vreau să vorbesc cu Consulul.

Toți s-au uitat la ea cu ochii mari — toți în afară de Julian, care nu părea surprins, și de Kieran, care continua să se uite chiorâș la mâncare.

— Legea propusă de Zara ar însemna ca fiica Jiei, care este căsătorită cu un repudiat, să fie și ea înregistrată. Jia știe la ce s-ar ajunge cu asta. Știu că va accepta să mă primească. Dacă pot s-o conving...

— Ea a lăsat să fie aprobată Pacea Rece, a spus Kieran.

— N-a avut încotro, a replicat Diana. Dacă ar fi știut unde se va ajunge, îmi place să cred că ar fi procedat altfel. De data aceasta, va fi prevenită. În plus, acum avem ceva de oferit.

— E adevărat, a spus Julian și a făcut un gest spre Kieran. Sfârșitul Păcii Reci. Un mesager elf al Reginei Luminii.

Evelyn, care dormise până atunci, a ridicat capul brusc.

— Destul!

Ochii ei păreau două pumnale când se uita la Kieran.

— Pot să accept în casa asta un Blackthorn, chiar dacă descendența lui e discutabilă. Dar un elf pur-sânge? Care ascultă afacerile nefilimilor? Nu voi permite.

Kieran a părut o clipă speriat. Apoi s-a ridicat în picioare. Mark a dat să se ridice și el. Julian a rămas exact în aceeași poziție.

— Dar Kieran face parte din planul nostru..., a început el.

— Prostii și aiureli! Bridget! a strigat ea, și camerista, care era limpede că dădea târcoale pe hol, a băgat capul pe ușă. Te rog să-l conduci pe prințișorul acesta într-un dormitor liber. Sper că am cuvântul tău, elfule, că nu vei pleca înainte de a primi permisiunea.

— Care este dorința *ta*, doamna mea? a întrebat-o el pe Cristina.

Kit era uluit. De ce aștepta Kieran, prinț din nobilimea elfilor, ordine de la Cristina?

Ea s-a îmbujorat.

— Nu e nevoie să juri că nu vei părăsi camera. Am încredere în tine.

— Chiar *ai*? a exclamat Emma, uimită, în timp ce Kieran a făcut o plecăciune țeapănă și a plecat.

Bombăneala lui Bridget putea fi auzită de toată lumea, în timp ce se ducea cu Kieran spre camera lui.

— Elfi în Institut, mormăia ea. Fantomele sunt una, magicienii sunt alta, dar niciodată în viața mea...

Drusilla părea nedumerită.

— *De ce* e Kieran aici? a întrebat ea, imediat după plecarea lui. Credeam că îl urâm. Adică, ceva de genul ăsta. Vreau să zic, știu că ne-a salvat viața, dar tot un ticălos e.

Toți au început să murmure. Kit și-a amintit că în urmă cu o zi-două, auzise ce îi spunea Livvy lui Dru. Încă o piesă din puzzle-ul care era Kieran: Livvy era atunci supărată că Mark s-a dus pe Tărâmul Elfilor să ajute pe cineva care îi făcuse rău. Care le făcuse rău lui Julian și Emmei. Kit nu știa precis ce se întâmplase, dar era clar că fusese ceva nasol.

Emma se așezase pe canapea lângă Cristina. Venise îmbrăcată cu o rochie subțire precum rochiile pe care le-ai putea vedea prin Piața Umbrelor. O făcea să pară delicată și grațioasă, dar Kit și-o amintea cu sabia în mână, măcelărind demoni mantizi acasă la el, așa de calmă, de parcă era o mireasă care taie tortul de nuntă.

Julian asculta tăcut discuția fraților lui. Chiar dacă nu se uita la Emma, între ei era aproape vizibilă o energie electrizantă. Kit și-a amintit de momentul acela când Emma îi spunea tatălui său, în Piața Umbrelor, că *nu era un loc pe gustul lui Julian* — cum părea că îmbrățișează silabele numelui lui.

Parabatai-i ăștia erau ciudați. Erau atât de apropiați, dar nu era o căsnicie, și totuși era mai mult decât o prietenie. În lumea mundană nu exista ceva asemănător. Și i se părea atrăgătoare ideea asta, să ai așa o legătură strânsă cu cineva, cum îl atrăgeau de fapt toate chestiile alea periculoase și frumoase ale vânătorilor de umbre.

Poate Ty...

Julian s-a ridicat și l-a așezat în fotoliu pe Tavvy. S-a întins și și-a trosnit încheieturile.

— Ideea e că avem nevoie de Kieran, a spus el.

Emma a pufnit.

— Imaginează-ți, să ai nevoie de un prinț elf. Indiferent pentru ce.

Julian i-a șoptit ceva lui Tavvy. În clipa următoare, acesta s-a ridicat de pe fotoliu.

— Doamnă Highsmith, a spus Julian. Fratele meu mai mic e obosit, dar spune că nu știe unde este camera lui. Ați putea să-l conduceți?

Evelyn s-a uitat iritată de la Julian la Tavvy, care i-a zâmbit angelic, arătându-și gropițele din obraji.

— Dar tu nu poți să-l conduci pe copil?

— Abia am venit, a spus Julian. Nu știu unde e camera.

A adăugat și el un zâmbet la zâmbetul lui Tavvy. Julian putea să fie fermecător, dacă voia; Kit aproape uitase.

Evelyn s-a uitat în jur să vadă dacă nu se oferă cineva să facă asta; nimeni n-a făcut o mișcare. În cele din urmă, cu o grimasă dezgustată, a pocnit din degete spre Tavvy.

— În fine, deci vino cu mine, copile, și a ieșit din cameră cu Tavvy după ea.

Zâmbetul lui Julian avea acum ceva șmecher. Kit era convins că Julian se folosise de Evelyn ca să scape de Kieran, și de Tavvy ca să scape de Evelyn, și făcuse asta așa de subtil, că nimeni n-ar fi putut s-o demonstreze.

Dacă Julian ar fi vrut să-și schimbe domeniul de activitate, s-a gândit Kit, ar fi excelat la escrocherii și infracțiuni.

— De Kieran avem nevoie ca să putem negocia cu Conclavul, a spus Julian, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când l-am găsit pe Tărâmul Elfilor, tatăl lui se pregătea să-l omoare. A scăpat, dar atâta timp cât Regele rămâne pe tron la Curtea Elfilor Întunericului, nu va fi în siguranță.

Și-a trecut nervos mâinile prin păr; Kit se întreba cum o putea Julian să țină atâtea în cap: planuri, intrigi, minciuni, adevăruri.

— Și Regina vrea să-l dea jos de pe tron pe Rege, a spus Emma. Este dispusă să ne ajute să-l punem pe tron pe fratele lui Kieran, iar el a trebuit să promită că va încerca să-l convingă pe fratele lui.

— Și fratele lui Kieran ar fi un Rege mai bun decât cel de acum? a întrebat Dru.

— Ar fi mai bun, a confirmat Emma. Chiar dacă e greu de crezut.

— Kieran va depune mărturie și în fața Consiliului, a spus Julian. El va transmite mesajul Reginei, care spune că e dispusă să facă o alianță cu noi pentru a-l înfrânge pe Rege. El poate confirma în fața Consiliului ce face Regele în Ținuturile Întunericului...

— Dar putem și noi să le spunem, a intervenit Kit.

— Dacă suntem dispuși să înfruntăm furia Conclavului că ne-am dus pe Tărâmul Elfilor, a replicat Julian. Ca să nu mai spunem că și dacă am scăpa cu fața curată din asta, nu ne-ar ierta nimeni că am încheiat un pact cu Regina Elfilor Luminii.

Kit trebuia să admită că avea dreptate. Știa câte probleme avuseseră frații Blackthorn când încheiaseră acea înțelegere cu delegația elfilor care îl adusese pe Mark. Cu Regina Elfilor Luminii era și mai grav. Era ca și cum ai fi primit o palmă peste mână că ai trecut pe roșu, iar a doua zi te-ai întoarce și ai da peste cap tot traficul.

— Kieran este biletul vostru de ieșire din pușcărie, a remarcat el.

— Nu e vorba doar de noi, a spus Emma. Dacă cei din Consiliu îl vor asculta, s-ar putea abroga Pacea Rece. De fapt, ar trebui s-o facă. Vor fi nevoiți să-l creadă — el nu poate minți — și dacă Regina Luminii dorește să lupte alături de Conclav cu Regele, nu cred că vor putea refuza oferta.

— Iar asta înseamnă că trebuie să avem grijă de Kieran, a spus Julian. Și trebuie să facem în așa fel ca el să rămână de partea noastră.

— Fiindcă face asta pentru Mark? a întrebat Dru.

— Dar Mark s-a despărțit de el, a spus Livvy și s-a uitat în jur alarmată.

Părul ei prins în coadă i-a atins umărul lui Kit.

— N-ar fi trebuit să spun asta?

— Ba da, a spus Mark. Acesta e adevărul. Dar... Kieran nu-și amintește. Când a fost torturat la Curtea Elfilor Întunericului, și-a pierdut o parte din memorie. Nu-și amintește că a venit cu delegația elfilor la Institut, nu-și amintește de biciuirea Emmei și a lui Julian și nici de pericolul în care ne-a pus din cauza grabei și furiei lui. Mark și-a privit mâinile împreunate. Și nici nu trebuie să i se amintească, a adăugat.

— Dar... Emma, a spus Livvy. Ar trebui să ne prefacem că ea și Mark nu sunt...?

Kit s-a aplecat spre Ty. Mirosea a cerneală și lână.

— Nu înțeleg nimic.

— Nici eu, i-a șoptit Ty. E foarte complicat.

— Eu și Mark, a spus Emma, uitându-se direct în ochii lui Mark, ne-am despărțit.

Kit se întreba dacă Mark știuse. Nu a reușit să-și ascundă uimirea.

— Pur și simplu nu a mers, a continuat Emma. Deci e în regulă, iar Mark poate să facă ce trebuie să facă.

— S-au *despărțit*? a șoptit Livvy.

Ty a ridicat din umeri, aiurit.

Livvy se încordase și se uita îngrijorată când la Emma, când la Mark.

— Trebuie să-l facem pe Kieran să creadă că el și Mark sunt și acum împreună? a întrebat Ty, confuz.

Kit simțea că toată chestia asta îl depășește și pe el, dar și Henric al VIII-lea își decapitase mai multe soții invocând rațiuni guvernamentale. Aspectele personale, politice și romantice erau uneori ciudat de strâns legate.

— Nu e prea frumos să-i ascundem toate astea lui Kieran, a spus Julian, cu mâinile în buzunare. Și nu-mi place deloc să vă cer să mințiți. Poate cel mai bine ar fi să evitați subiectul. Dar, efectiv, altă șansă nu e ca el să se prezinte în fața Conclavului.

Mark și-a trecut degetele prin părul lui blond, cu un aer distrat. Kit a auzit că îi spune Cristinei: „Sunt bine, e în regulă", și a simțit un val neașteptat de simpatie — nu pentru Mark, ci pentru Kieran. Kieran, care nu știa că iubitul lui nu mai e de fapt iubitul lui și că doarme într-o casă plină de oameni care, oricât ar părea de prietenoși, sunt în stare să-l mintă ca să obțină ce vor.

Și-a adus aminte de răceala lui Julian, atunci, în Piața Umbrelor. Julian, care era capabil să-l sacrifice pe Kieran, și, într-un fel, chiar și pe fratele lui, ca să obțină ceea ce vrea.

Chiar dacă era vorba de un lucru bun. Chiar dacă era vorba despre abrogarea Păcii Reci. Kit s-a uitat la Julian, care privea focul din șemineu cu ochi goi, și a avut bănuiala că e ceva mai mult.

Căci atunci când era vorba de Julian Blackthorn, întotdeauna era ceva mai mult.

16

CÂND TREC PE LÂNGĂ CĂLĂTOR

MARK S-A ÎNDREPTAT SPRE CAMERA LUI KIERAN, PREGĂTINDU-SE SĂ MINTĂ.

Neliniștea și oboseala îl făcuseră să plece din salon. Ceilalți, la fel de obosiți, s-au împrăștiat și ei în camerele lor. Cristina ieșise din cameră fără ca el să observe — dar *simțise* absența ei, ca un fel de durere în piept. Diana se hotărâse să plece cât mai repede la Idris, iar Julian și Emma merseseră să o conducă.

Mark fusese puțin șocat când Emma îi anunțase că pretinsa lor legătură s-a rupt; știa ce-i spusese Emmei pe Tărâmul Efilor, și ea făcuse așa cum îi ceruse el. Dar tot se simțea neliniștit și singur și nu știa cum să se uite în ochii lui Kieran și să-i spună neadevăruri.

Nu îi plăcea să mintă; la Vânătoarea Sălbatică nu făcuse asta niciodată și nici nu se pricepea s-o facă. Ar fi vrut să vorbească despre asta cu Cristina, dar nu-și putea închipui că ea ar vrea să-l asculte vorbindu-i despre complicatele lui sentimente față de Kieran. Julian era întotdeauna concentrat pe ceea ce e necesar și ceea ce trebuie făcut, oricât ar fi de dureros. Iar acum nu mai putea vorbi nici cu Emma. Nici nu-și dăduse seama cât de mult îi apropiase relația aceea, chiar așa, falsă, și cum ajunseseră să fie prieteni; acum se întreba dacă pierduse oare și prietenia aceea.

Iar în privința lui Kieran... Mark și-a rezemat capul de peretele de lângă ușa lui Kieran. Coridoarele aveau tapet decorat cu frunze și vițe de aur atârnate pe spaliere, și le simțea răceala pe frunte. Kieran era persoana cu care îi era cel mai greu să vorbească.

Dar nu-i folosea la nimic să se dea cu capul de pereți. Și-a îndreptat umerii și a deschis ușa încet; camera pregătită pentru Kieran era departe de restul dormitoarelor, ajungeai acolo urcând niște scări și arăta ca o debara. Îngustă, cu ferestre arcuite care dădeau în zidul altor clădiri. În mijlocul camerei era un pat masiv cu baldachin și un șifonier enorm — deși Mark nu-și dădea seama ce credeau ei că o să bage acolo Kieran.

Cuvertura nu mai era pe pat, iar Kieran nu se vedea nicăieri. Mark a fost cuprins de neliniște. Kieran îi *promisese* Cristinei, în felul lui, că nu va pleca: dacă s-ar fi decis să nu-și onoreze promisiunea, n-ar fi fost bine deloc.

Mark a oftat și a închis ochii. Se simțea prost, vulnerabil, stând așa cu ochii închiși în mijlocul camerei, dar îl cunoștea bine pe Kieran.

— Kier, a spus el. Nu văd nimic. Ieși afară și vorbește cu mine.

În clipa următoare s-a simțit apucat strâns de mijloc, ridicat și aruncat pe pat. Kieran îl apăsa cu toată greutatea pe pat; Mark a deschis ochii și l-a văzut deasupra lui, sălbatic și ciudat în hainele lui nobiliare. Mark simțea pe piept pansamentele cu care era înfășurat, dar altfel, atingerea lui îi era familiară. Corpul lui se bucura de ea.

Kieran se uita în jos la el, iar ochii, argintiu și negru, erau precum cerul nopții.

— Te iubesc, a spus Kieran. Și am făcut promisiuni. Dar dacă voi fi mereu jignit și dat afară, nu voi răspunde de acțiunile mele.

Mark i-a dat încet o șuviță de păr de pe față. Părul îi aluneca printre degete, fin ca o mătase grea.

— O să am grijă să te trateze cu mai mult respect. Trebuie doar să se obișnuiască cu ideea.

Ochii lui Kieran au strălucit.

— Nu am făcut nimic ca să nu aibă încredere în mine.

O, ba ai făcut, i-a spus Mark în gând, *ai făcut, și toată lumea își amintește, în afară de tine.*

— Ei m-au ajutat să te salvez, a spus el cu glas tare. Nu fi nerecunoscător.

Kieran a zâmbit.

— Prefer să-mi imaginez că ai făcut singur asta.

S-a aplecat și a început să-l sărute pe gât.

Mark a închis ochii pe jumătate; își simțea genele pe obrazul lui. Simțea greutatea lui Kieran deasupra lui. Mirosea a ocean, ca de obicei. Mark și-a amintit de o colină dintr-un ținut verde, de niște ruine umede de piatră, de cum se prăbușea cu Kieran pe fundul lor. Cum îi atingea corpul și părul, când el nu mai fusese atins de așa de mult timp. Ardea și tremura. Tremura și acum. Ce era Kieran pentru el? Ce era el pentru Kieran? Ce fuseseră ei unul pentru altul?

— Kier, a spus Mark. Ascultă...

— Nu e acum timpul să vorbim, l-a oprit Kieran, și buzele lui se mișcau ușor pe pielea lui Mark, pe gât, pe obraz, spre gură.

A fost o clipă care lui Mark i s-a părut că durează o veșnicie, o clipă în care a simțit că se prăbușește printre stele. Buzele lui Kieran erau moi și răcoroase și aveau gust de ploaie, iar Mark s-a ținut strâns de el în locul acela întunecat și rupt din fundul cerului.

Și-a strecurat mâinile prin părul lui, l-a strâns și l-a auzit pe Kieran expirând cu putere pe buzele lui. Trupul lui s-a lipit mai tare de trupul lui Mark, degetele lui l-au prins de gât și s-au înfășurat în jurul lanțului de care era atârnată săgeata de elf.

A fost ca și cum l-ar fi trezit cineva din somn. Mark s-a rostogolit pe o parte, trăgându-l după el pe Kieran, și acum stăteau față în față pe pat. Mișcarea a întrerupt sărutul, iar Kieran se uita la el, jumătate iritat, jumătate uimit.

— Miach, a murmurat el.

Vocea lui lua acel cuvânt și îl transforma într-un alint, într-o invitație la plăceri inimaginabile.

— Nu, a zis Mark. Nu îmi mai spune așa.

Kieran a tras aer în piept.

— S-a întâmplat ceva cu noi, nu-i așa? Mark, te rog, spune-mi ce e. Simt distanța ta, dar nu înțeleg care e cauza.

— Nu-ți amintești, dar ne-am certat. Pentru că eu am vrut să rămân cu familia mea. De aceea ți-am dat înapoi săgeata de elf.

Kieran părea uluit.

— Dar am știut întotdeauna că ai putea să rămâi cu familia ta. Nu voiam, dar am fost nevoit să accept. Îmi amintesc că m-am trezit la Curtea Elfilor Întunericului. Dar nu-mi amintesc să fi fost supărat pe tine.

— Nu a fost o ceartă urâtă. Mark a înghițit în sec. Dar nu m-am așteptat la asta... tu, în lumea mea. La toate complicațiile acestor politici.

— Nu vrei să fiu aici?

Expresia lui Kieran nu s-a schimbat, dar părul lui s-a făcut alb în jurul tâmplelor.

— Nu e vorba de asta, a răspuns Mark. La Vânătoarea Sălbatică, știam că pot să mor în oricare noapte. În fiecare noapte. Voiam întotdeauna totul și riscam totul, pentru că nimeni nu depindea de mine. Și erai tu, și noi doi depindeam unul de altul, dar...

S-a gândit la Cristina. Își aducea aminte de cuvintele ei, și nu se putea abține să nu le folosească, deși avea impresia că trădează. Cristina cu care se sărutase, abandonându-se fericit pentru câteva clipe, în apropierea serbării, înainte să își dea seama ce credea ea despre el... că e cineva pe care l-ar săruta doar dacă ar fi beată sau cu mințile rătăcite...

— Întotdeauna am avut nevoie de tine, Kieran, a spus el. Am avut nevoie de tine ca să trăiesc. Am avut atâta nevoie de tine, încât nu m-am gândit niciodată dacă suntem buni unul pentru celălalt.

Kieran s-a ridicat în capul oaselor. Nu spunea nimic, dar Mark a văzut cu ușurare că șuvițele albe din părul lui reveniseră la culoarea normală, neagră-albăstruie.

— Ai fost onest, a spus el în cele din urmă. Nu pot să-ți aduc vreo vină.

— Kieran...

— De cât timp ai nevoie?

Kieran se adunase acum și era din nou mândrul prinț al elfilor. Mark și-a adus aminte de serbările acelea la care îl observase pe Kieran de la distanță; cum se dădeau elfii mai mărunți la o parte din calea lui.

Cum se agățau de brațul lui fete și băieți care sperau să le adreseze un cuvânt sau o privire, pentru că favoarea unui prinț, fie el și căzut în dizgrație, valora mult. Iar Kieran nu acorda nimănui aceste cuvinte sau priviri, doar lui Mark. Toate acestea pentru ceea ce aveau ei, atunci când erau departe de ochii Vânătorii Sălbatice...

— Câteva zile, poate, a spus Mark. Dacă poți răbda atât.

— Pot răbda câteva zile.

— De ce ai ales-o pe Cristina? a întrebat Mark deodată. Când a trebuit să juri loialitate unuia dintre noi. De ce ei? Ai făcut asta ca să mă superi pe mine?

Kieran a zâmbit.

— Știi și tu cum se spune, Mark, nu toate au legătură cu tine. S-a rezemat de perne; părul lui părea extrem de negru pe albul imaculat al lenjeriei. N-ar trebui să pleci?

— Nu vrei să stau aici? Cu tine?

— În timp ce îmi cântărești meritele, așa cum faci când vrei să cumperi un cal? Nu, a spus Kieran. Du-te în camera ta, Mark Blackthorn. Iar dacă singurătatea te împiedică să dormi, nu mă căuta. Cu siguranță trebuie să fie vreo rună pentru insomnie.

Nu era, dar Mark s-a gândit că n-ar fi o idee bună să spună asta. Ochii lui Kieran sclipeau periculos. Mark a plecat, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o greșeală îngrozitoare.

Camera pe care o primise Cristina la Institutul din Londra semăna cu cele pe care le văzuse în fotografii făcute în alte Institute ale lumii: mobilată simplu, cu un pat solid, un șifonier, un scrin și un birou. Cu o baie micuță și curată, unde era un duș pe care îl folosise deja. Acum stătea întinsă pe salteaua denivelată, cu păturile trase până la piept, simțind o durere în braț.

Nu știa de ce o doare. Îi plăcuse fiecare moment din zborul cu Vânătoarea Sălbatică; nu-și amintea să se fi lovit. Nici când încălecase și nici când zburaseră, și cu siguranță și-ar fi amintit o durere așa de puternică. Dar altfel cum s-ar fi putut lovi?

S-a lăsat pe o parte și s-a întins să-și atingă lampa-vrăjitoarei de pe noptieră. S-a aprins o lumină caldă, în care se vedea acum uriașul pat

englezesc și mobila grea de stejar. Pe cadrul ferestrei, cineva scrijelise în vopsea inițialele JB+LH.

S-a uitat în jos, la brațul ei drept. La încheietură se vedea pe piele o dungă mai palidă, puțin roșie pe margini, ca urma pe care ar lăsa-o o brățară incandescentă.

— O să vă descurcați? a spus Diana.

Era pe jumătate afirmație, pe jumătate întrebare.

Stătea împreună cu Julian și cu Emma pe holul de intrare al Institutului. Ușile erau deschise și se vedea curtea întunecoasă; plouase mai devreme și pavajul era curat. Julian deslușea arcada faimoasei porți de metal cu care se închidea Institutul și cuvintele gravate pe ea: SUNTEM PULBERE ȘI UMBRE.

— O să ne descurcăm, a spus Julian.

— Malcolm a murit, din nou. Nu mai vrea nimeni să ne omoare, a spus și Emma. Practic, suntem în vacanță.

Diana și-a așezat mai bine rucsacul pe umăr. Avea de gând să ia un taxi până la Westminster Abbey, unde era un tunel secret spre Idris, accesibil numai vânătorilor de umbre.

— Nu-mi place deloc să vă las singuri.

Julian era surprins. Diana întotdeauna plecase și venise după cum dorea ea.

— O să ne descurcăm, a repetat el. Evelyn e aici, iar Conclavul e la un telefon distanță.

— Nu vrei să dai telefonul acela, a spus Diana.. Le-am mai trimis un mesaj lui Alec și lui Magnus, și o să țin legătura cu ei din Alicante. Diana a făcut o pauză. Dacă aveți nevoie de ei, le trimiteți un mesaj de foc și vor veni.

— O să fie bine, a spus Julian. M-am descurcat atâta timp cu chestii mult mai grele.

Diana s-a uitat în ochii lui.

— Aș fi intervenit și eu, dacă aș fi putut. Știi asta. Aș fi luat eu Institutul, dacă se putea. Le-aș fi ținut eu piept celor din familia Dearborn.

— Știu, a încuviințat Julian și, curios, chiar știa.

Chiar dacă nu-și dădea seama ce o împiedica pe Diana să-și depună candidatura, înțelegea că e ceva serios.

— Dacă ar fi contat, a spus Diana. Dar cred că n-aș fi ajuns nici la interviu. Ar fi inutil, și apoi n-aș mai putea rămâne cu voi, să vă ajut.

Aveai impresia că încerca să se convingă pe sine, și Emma a întins mâna spre ea, impulsivă ca întotdeauna.

— Diana, știi că nu le-am permite să te ia de lângă noi, a spus ea.

— Emma.

Vocea lui Julian sunase mai aspru decât intenționase el. Furia pe care încerca s-o ascundă de când Emma spusese că se despărțise de Mark îl cuprindea iar și nu știa cât timp o va mai controla.

— Diana știe despre ce vorbește.

Emma a părut speriată de asprimea vocii lui. Diana s-a uitat scurt de la unul la altul.

— Uite ce e, știu că e groaznic de stresant să nu puteți sta acasă la voi, dar încearcă să nu te împotrivești. Va trebui să ții situația sub control până mă întorc eu de la Idris.

— E vorba de o zi sau două, a spus Emma, fără să se uite la Julian. Și nu se împotrivește nimeni.

— Ține-ne la curent, i-a cerut Julian Dianei. Să ne spui ce crede Jia.

Ea a dat din cap.

— Nu am mai fost la Idris de la Războiul Întunecat. O să fie interesant. S-a aplecat și mai întâi l-a sărutat repede pe obraz pe Jules și apoi pe Emma. Aveți grijă de voi. Vorbesc serios.

Și-a pus gluga pe cap și a ieșit afară, înghițită aproape instantaneu de umbre. Brațul Emmei l-a atins ușor pe Julian când a ridicat mâna să-și ia rămas-bun. Julian a auzit în depărtare zgomotul porții care se închide.

— Julian, a spus Emma, fără să întoarcă privirea. Știu că ai spus că Diana refuză să preia conducerea Institutului, dar știi și de ce?

— Nu, a răspuns el.

A fost un simplu cuvânt, dar plin de venin.

— Apropo de confesiuni, ai de gând să spui și familiei lui Mark *de ce* l-ai părăsit fără măcar să anunți?

Emma părea uluită.

— Ești supărat că m-am despărțit de Mark?

— Presupun că până acum ai părăsit doi frați din familia asta, dacă stăm să numărăm, a continuat el, ca și cum n-ar fi auzit-o. Cine urmează? Ty?

Și-a dat seama imediat că mersese prea departe. Ty era pentru ea fratele mai mic, la fel ca pentru el. Chipul ei s-a crispat.

— Du-te naibii, Julian Blackthorn, a spus ea, apoi s-a răsucit pe călcâie și a urcat scările.

Nici Julian și nici Emma nu au dormit în noaptea aceea, deși fiecare dintre ei credea că e singurul tulburat și că celălalt se odihnește bine mersi.

— Cred că e timpul să capeți și tu prima ta Pecete adevărată, a spus Ty.

Numai trei dintre ei rămăseseră în salon — Livvy, Ty și Kit. Ceilalți se duseseră la culcare. După întunericul de afară, Kit presupunea că era trei sau patru dimineața, dar nu se simțea obosit. Poate era schimbarea de fus orar, sau schimbarea de fus de Portal, sau cum s-o fi numind; poate se contaminase și el de ușurarea celorlalți că acum erau iar împreună.

Era ceva echivalent cu șase sute de cești de ceai.

— Dar am avut deja, a spus Kit. Tu mi-ai făcut o *iratze*.

Livvy s-a uitat la el puțin curioasă, dar nu a întrebat nimic. Se răsturnase în fotoliul de lângă șemineu, cu picioarele atârnate peste unul dintre brațele lui.

— Mă refer la una permanentă, a spus Ty. Prima Pecete adevărată pe care o face orice vânător de umbre.

A ridicat spre Kit mâna lui cu degete lungi, întoarsă cu dosul spre el, ca să vadă runa delicată în formă de ochi, după care puteai identifica un vânător de umbre.

— Runa Vederii. Te face să vezi mai bine.

— Eu deja pot să văd Piața Umbrelor, a precizat Kit.

A mușcat dintr-un biscuit digestiv cu ciocolată. Una dintre puținele alimente ca lumea pe care le puteai găsi în Anglia, după părerea lui.

— Probabil nu ai văzut tot ce ai fi putut, a intervenit Livvy, apoi a ridicat mâinile în sus, ca să arate că nu se bagă. Dar tu faci cum vrei.

— Este cea mai dureroasă rună, a spus Ty. Dar merită.

— Sigur, a răspuns Kit, luând încet un alt biscuit — Livvy șterpelise o cutie întreagă din cămară. Pare grozavă.

O clipă mai târziu, a ridicat uimit privirea simțind umbra lui Ty deasupra sa; stătea lângă el, cu stela în mână și cu ochii strălucitori.

— Mâna ta dominantă e dreapta, a spus el, așa că întinde mâna dreaptă.

Surprins, Kit s-a înecat cu biscuitul; Livvy a sărit în picioare.

— Ty, nu *vrea* să i-o faci. A glumit.

— Eu..., a început Kit, dar fața lui Ty căpătase culoarea fildeșului vechi și el a făcut un pas în spate, cu un aer jalnic.

Și-a întors repede privirea de la Kit. Livvy a dat să se ridice din fotoliul ei.

— Nu... nu, vreau, a spus Kit. *Vreau* să-mi faci Pecetea. Ai dreptate, ar fi cazul să am și eu una adevărată.

Clipa a părut că rămâne suspendată; Livvy coborâse pe jumătate din fotoliu. Ty a început să clipească des. Apoi a zâmbit puțin, și inima lui Kit și-a reluat bătăile normale.

— Atunci dă-mi mâna dreaptă.

Kit a întins mâna, și Ty avusese dreptate: Pecetea durea. Se simțea așa cum își închipuise el că te doare când îți faci un tatuaj: ca niște înțepături care te ard. Când Ty a terminat, Kit avea lacrimi în ochi.

Kit a îndoit degetele și s-a uitat la mână. Va avea tot timpul chestia asta, ochiul ăsta de pe dosul palmei, desenul ăsta făcut de Ty. Nu va putea să-l șteargă sau să-l modifice niciodată.

— Mă întreb, a spus Ty, punându-și stela înapoi la centură, unde ar putea să fie casa aceea a lui Malcolm, din Cornwall.

— Eu pot să vă spun precis unde e, a spus fata care stătea lângă șemineu. E în Polperro.

Kit s-a holbat la ea. Era absolut sigur că nu fusese acolo cu o clipă în urmă. Era blondă, foarte tânără și... translucidă. Vedea prin ea tapetul de pe perete.

Nu s-a putut stăpâni. A început să țipe.

*

Bridget o condusese pe Emma într-un dormitor care i s-a părut foarte cunoscut, și în curând și-a dat seama și de ce: pe perete erau scrijelite linii, așa cum se fac atunci când copiii sunt așezați lângă el și se trage o linie deasupra capului, scriindu-se data. Pe o coloană de linii scria *Will Herondale,* iar pe cealaltă scria *James Carstairs.*

Camera unui Carstairs. Emma și-a prins coatele în palme și s-a gândit la Jem: la vocea lui blândă, la ochii lui negri. Îi era dor de el.

Dar asta nu era tot; la urma urmelor, Jem și Will puteau să se măsoare în orice cameră. În sertarul noptierei, Emma a găsit un teanc de fotografii, majoritatea de pe la 1900.

Fotografii cu un grup de patru băieți, în diverse stadii ale vieții lor. Păreau un grup foarte vesel. Doi dintre ei — unul blond și unul brunet — erau alături aproape în toate fotografiile, ținându-se de după umeri și râzând. Mai era o fată cu părul șaten, care semăna foarte mult cu Tessa, dar nu era ea. Și apoi *era* Tessa, care arăta exact ca acum, lângă un bărbat superb, de aproape treizeci de ani. Faimosul Will Herondale, a presupus Emma. Și mai era o fată cu părul roșu-închis, cu pielea arămie și cu o expresie foarte serioasă. Avea în mână o sabie de aur. Emma a recunoscut-o imediat, chiar înainte de a vedea gravura de pe sabie: *Eu sunt Cortana, călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal.*

Cortana. Indiferent cine era fata, făcea parte din familia Carstairs.

Pe spatele fotografiei, cineva scrisese niște cuvinte care păreau să fie un vers dintr-o poezie. *Rana este locul prin care intră Lumina în tine.*

Emma s-a uitat mult timp la fotografia aceea.

— Chiar nu e cazul să țipi, a spus fata, puțin supărată; avea un accent foarte englezesc. Sunt o fantomă, asta-i tot. Te porți de parcă n-ai mai fi văzut fantome.

— N-am mai văzut, a spus Kit, enervat.

Livvy se ridicase în picioare.

— Kit, ce se întâmplă? Cu cine vorbești?

— Cu o fantomă, a spus Ty. Cine e, Kit?

— Numele meu e Jessamine, a spus fata. Și dacă tu nu m-ai văzut până acum, nu înseamnă că eu nu am *încercat.*

— O cheamă Jessamine, a raportat Kit. Spune că a încercat să ne atragă atenția.

— O fantomă, a spus Ty, uitându-se spre șemineu.

Era clar că nu o putea vedea pe Jessamine, dar tot așa de clar era că își dădea seama cam unde se afla ea.

— Se spune că fantomele au salvat Institutul din Londra în timpul Războiului Întunecat. Ea a fost aceea?

Kit a ascultat și a repetat.

— Zice că da. Pare foarte mândră de asta.

Jessamine s-a uitat urât la el.

— Mai spune că știe unde a locuit Malcolm, a spus Kit.

— *Știe?* Livvy s-a dus repede la birou și a luat de acolo un stilou și o agendă. Vrea să ne spună?

— Polperro, a repetat Jessamine.

Era foarte drăguță, cu părul blond și cu ochii negri. Kit s-a întrebat dacă nu e cam ciudat să ți se pară atractivă o fantomă.

— E un mic oraș din sudul comitatului Cornwall. Malcolm ne povestea uneori de planul casei lui, când venea la Institut. Jessamine a făcut un gest, cu mâna ei translucidă. Era foarte mândru de ea — se afla chiar deasupra unor peșteri celebre. E înspăimântător că a devenit un ticălos. Iar *bietul* Arthur, a continuat ea. De multe ori aveam grijă de el când dormea, avea niște coșmaruri groaznice cu Tărâmul Elfilor și fratele lui.

— Ce zice? a întrebat Livvy, cu stiloul deasupra hârtiei.

— Polperro, a spus Kit. În sudul comitatului Cornwall. Era mândru de locația casei. Ei îi pare rău că a devenit așa o jigodie.

Livvy și-a notat.

— Pun pariu că n-a folosit termenul „jigodie"

— Trebuie să ne ducem în bibliotecă, i-a îndemnat Ty. Să căutăm un atlas și mersul trenurilor.

— Întreab-o ceva din partea mea, i-a cerut Livvy. De ce nu i-a spus lui Evelyn unde e casa lui Malcolm?

După o clipă, Kit a răspuns:

— Spune că Evelyn nu o aude cu adevărat. De multe ori inventează ceva și spune că Jessamine i-ar fi zis.

— Dar ea știe că Jessamine e aici, a replicat Ty. Probabil e un spirit slab dacă noi n-o putem vedea.

— Ei, na! a făcut Jessamine. Spirit slab, nu zău? Este clar că niciunul dintre voi nu are experiență în observarea celor nemorți. Am făcut totul ca să vă atrag atenția, mai rămânea doar să vă pocnesc în cap cu o tăbliță Ouija.

— Dar uite că eu te-am văzut, a spus Kit. Și n-am experiență nici ca vânător de umbre.

— Tu ești un Herondale, i-a explicat Jessamine. Poți vedea fantome.

— Cei din familia Herondale pot vedea fantome, a spus Ty în același timp cu ea. De-asta am vrut să-ți fac runa Vederii.

Kit s-a întors să se uite la el.

— Și de ce nu mi-ai zis?

— Era posibil să nu funcționeze, a răspuns Ty. Nu voiam să te simți prost dacă nu mergea.

— Ei, uite că a mers, a spus Livvy. Ar trebui să-l trezim pe Julian să-i spunem.

— Băiatul acela mai mare, cu părul șaten ondulat? a întrebat Jessamine. E treaz. A chicotit și a adăugat: E plăcut să vezi din nou ochii ăștia frumoși de Blackthorn.

Ty s-a dus cu Livvy spre ușă.

— Kit, nu vii?

Kit a clătinat din cap, surprins și el. Dacă l-ar fi întrebat cineva acum câteva săptămâni dacă vrea să rămână singur cu o fantomă, ar fi spus nu. Și nu era încântat, propriu-zis, dar nici nu-l deranja. Jessamine nu avea nimic înfricoșător. Părea doar mai matură decât arăta, mai înțeleaptă, și nu părea deloc moartă.

Dar era. A plutit puțin din cauza curentului făcut de închiderea ușii, ținându-se cu degetele ei lungi și albe de polița șemineului.

— Nu trebuie să rămâi cu mine, a spus ea. Probabil voi dispărea într-un minut. Până și fantomele au nevoie de odihnă.

— Am o întrebare. Kit a înghițit în sec; acum, că venise momentul, i se uscase gâtul. L-ai văzut cumva... l-ai văzut pe tatăl meu? A murit cu puțin timp în urmă.

Ochii ei căprui s-au umplut de compasiune.

— Nu, a răspuns ea. Majoritatea oamenilor nu devin fantome, Christopher. Numai cei care nu și-au încheiat socotelile pe pământ, sau cei care au murit cu sentimentul că datorează ceva cuiva.

— Tata n-a crezut niciodată că datorează ceva cuiva, a spus încet Kit.

— E mai bine că nu l-am văzut. Asta înseamnă că s-a dus. Că e împăcat.

— S-a dus unde? Kit a ridicat capul. E în rai? Adică, mi s-ar părea aiurea.

— *Christopher!*

Jessamine părea scandalizată.

— Serios, a insistat Kit. Nu l-ai cunoscut.

— Nu știu ce urmează după moarte, a spus Jessamine. Și Tessa venea de multe ori să mă întrebe asta. Voia să știe unde e Will. Dar el n-a zăbovit, a murit fericit și împăcat, și s-a dus. Jessamine a dat din mâini a neputință. Eu nu sunt un fel de Caron. Nu sunt luntraș. Nu pot să spun ce este pe malul celălalt al râului.

— Ar putea fi ceva groaznic, a spus Kit, strângând pumnul, fiindcă noua Pecete începuse să-l usture. Ar putea fi tortură nesfârșită.

— S-ar putea, a încuviințat Jessamine.

Se simțea înțelepciunea în vocea ei suavă.

— Dar nu cred.

A înclinat capul. Focul făcea să-i strălucească părul palid, și apoi a dispărut, iar Kit a rămas singur. Dar avea ceva în mână, ceva care a fâșâit când s-a mișcat.

Era o bucățică de hârtie împăturită. A desfăcut-o și s-a uitat repede la ea; era scrisă de o mână delicată, feminină.

Dacă furi vreo carte din bibliotecă, voi ști și îți va părea rău.

Apoi venea o semnătură cu multe înfloriturI: *Jessamine Lovelace.*

Când Livvy a intrat în camera lui, Julian era întins pe pat, lat. Nici măcar nu se obosise să se schimbe de haine sau să se bage sub pătură.

— Jules? a spus Livvy, șovăind în ușă.

El s-a ridicat repede în capul oaselor. Încercase până atunci să-și pună gândurile în ordine, dar când a văzut-o pe sora lui — în camera

lui, la ora aceea târzie din noapte —, i-au zburat toate din cap, înlocuite instantaneu de o spaimă atavică.

— Sunteți bine? S-a întâmplat ceva?

Livvy a dat din cap.

— E o veste bună, de fapt. Am descoperit unde se află casa lui Malcolm — aia din Cornwall.

— Cum? Julian și-a trecut mâinile prin păr și apoi s-a frecat la ochi, să se trezească mai bine. Unde e Ty?

— În bibliotecă. Livvy s-a așezat pe colțul patului. Se pare că există aici o fantomă a casei. Jessamine. În fine, ea își amintește de Malcolm și știe unde e casa lui. Ty încearcă să verifice informația, dar nu avem niciun motiv să credem că nu e adevărat. Evelyn vorbește cu ea de când am venit, dar noi nu credeam că ea există, însă Kit...

— Poate vedea fantome. Da, a spus Julian; acum se simțea mai vioi. Bine. Mă duc mâine, să văd ce găsesc.

— Și noi o să mergem la Blackthorn Hall, a zis Livvy.

Blackthorn Hall era una dintre cele două proprietăți ale familiei: aveau un conac în Idris și o casă mare în Chiswick, pe Tamisa. Cu mult timp în urmă, această casă aparținuse familiei Lightwood.

— Să vedem dacă găsim niște hârtii, ceva, despre Annabel. Kieran nu poate părăsi Institutul, așa că Mark poate să rămână aici cu Cristina și să caute prin bibliotecă.

— Nu, a spus Julian.

Livvy s-a bosumflat.

— Jules...

— Puteți să vă duceți la Blackthorn Hall, a spus el. V-ați câștigat dreptul acesta, tu și Ty, și Kit. Dar Mark merge cu voi. Kieran poate să se distreze și singur, n-are decât să facă ghirlande de margarete sau să compună o baladă.

Livvy mustăcea.

— Nu e prea bine să facem mișto de elfi.

— Kieran merită, a spus Julian. Ne-a dat destule bătăi de cap în trecut.

— Presupun că și Cristina poate să-l supravegheze.

— Vreau să vină cu mine în Cornwall.

— Tu și Cristina?

Livvy părea uimită. Julian nu putea s-o condamne. Era adevărat că grupul lor fusese până atunci organizat după criteriul vârstei sau apropierii. Jules și Emma, sau Jules și Mark — erau asocieri logice. Jules și Cristina, nu.

— Și cu Emma, a adăugat Julian, înjurând în gând.

Ideea că își va petrece mult timp cu Emma îl îngrozea, mai ales acum. Dar tuturor li s-ar fi părut bizar dacă s-ar fi dus fără ea, *parabatai*-ul lui. Ca să nu mai spunem că Emma n-ar fi acceptat asta cu docilitate. Nicio șansă.

Dar dacă era și Cristina, putea fi ceva mai bine. Cristina era tamponul. I se făcea rău la gândul că trebuie să pună pe cineva între el și Emma, dar când se gândea la cum se răstise la ea pe hol, i se făcea și mai rău.

Era ca și cum se uita la altcineva care vorbește cu persoana pe care o iubea cel mai mult; altcineva care îl rănește în mod voit pe *parabatai*-ul lui. Reușise să-și gestioneze cumva sentimentele atunci când era cu Mark — le ascunsese, le strivise și le îndesase adânc sub pielea lui și în conștiința lui. Le simțea acolo, sângerând, ca o tumoare care se deschide în organele lui interne, dar cel puțin nu le vedea.

Și acum ieșiseră din nou la suprafață drept în fața lui. Era înfiorător să iubești o persoană care ți-este interzisă. Înfiorător să ai un sentiment despre care nu vei putea niciodată să vorbești, care pentru toți cei din jur era groaznic, care îți putea distruge viața.

Și, într-un fel, mai înfiorător era să știi că sentimentele tale sunt nedorite. Când credea că și Emma îl iubește, parcă nu se simțea atât de singur în infernul lui. Când ea era cu Mark, putea să-și spună că Mark e cel care îi desparte. Nu că ea preferă să fie singură decât să fie cu el.

— Cristina știe multe despre Cartea Neagră, a spus Julian.

Habar n-avea dacă e chiar așa. Delicată, Livvy nu a mai insistat.

— O să ne fie de ajutor, a adăugat el.

— Blackthorn Hall, așteaptă-ne, că venim, a spus Livvy, ridicându-se de pe pat.

Lui Julian i se părea că seamănă exact cu o fetiță dintr-o carte veche cu ilustrații, îmbrăcată așa, cu rochia aceea albastră, cu mâneci bufante. Dar probabil că Livvy o să i se pară întotdeauna o fetiță.

— Jules?

— Da?

— Am aflat, a spus ea. Am aflat despre Arthur, despre problema lui. Știm că tu ai condus Institutul. Știm că tu ai făcut toate astea de la Războiul Întunecat încoace.

Julian a simțit că se mișcă patul sub el.

— Livia...

— Nu suntem supărați, a spus ea repede. Am venit doar eu pentru că am vrut să vorbesc singură cu tine, fără Ty și Dru. Voiam să-ți spun ceva.

Julian avea și acum degetele încleștate în pătură. Bănuia că are un fel de stare de șoc. Ani de zile se gândise cum va fi când va veni momentul acesta, și acum, când venise, nu știa ce să spună.

— De ce? a reușit el să spună într-un târziu.

— Mi-am dat seama de ceva, a spus ea. Vreau să fiu și eu ca tine, Jules. Nu în clipa asta, nu chiar acum... într-o zi. Vreau să am grijă de oameni, de alți vânători de umbre, de cei care au nevoie de mine. Vreau să conduc un Institut.

— Ai fi potrivită, a spus el. Livvy, nu v-am spus pentru că nu am putut. Nu pentru că nu aveam încredere în voi. Nu i-am spus nici măcar Emmei, până acum vreo câteva săptămâni.

Ea s-a mulțumit să zâmbească, apoi s-a apropiat de marginea patului unde stătea el. S-a aplecat, și el i-a simțit sărutul moale pe frunte. A închis ochii, amintindu-și de vremurile în care ea era micuță și se ținea după el cu mâinile ridicate: *Julian, Julian, ia-mă în brațe!*

— Nu vreau să fiu ca nimeni altcineva, a spus ea. Vreau să fii mândru de mine.

El a deschis ochii și a îmbrățișat-o nepriceput, cu un singur braț, apoi ea s-a retras și i-a ciufulit ușor părul. El a protestat, Livvy a râs și s-a îndreptat spre ușă, spunând că este epuizată. A stins lumina înainte de a ieși, lăsându-l în întuneric.

Julian s-a băgat sub pătură. Livvy aflase. Aflaseră toți. Știau toți, și nu îl urau. I se ridicase o greutate de pe piept, o greutate care aproape și uitase că îl apasă.

17

BÂNTUIT

ERA O ZI ENGLEZEASCĂ PERFECTĂ. CERUL AVEA CULOAREA PORȚELANULUI de Wedgwood, fin și albastru. Aerul era cald și dulce și plin de posibilități. Julian stătea pe treptele Institutului, încercând să-l împiedice pe fratele lui mai mic să nu-l sugrume.

— Nu pleca, se văicărea Tavvy. Ai fost plecat până acum. Nu poți să pleci *iar*.

Evelyn Highsmith s-a strâmbat.

— Pe vremea mea, copiii erau văzuți, dar nu erau auziți, și în mod sigur nu se *plângeau*.

Stătea în cadrul ușii, sprijinită cu amândouă mâinile de mânerul bastonului. Își alesese o ținută ieșită din comun ca să-i conducă la gară: un fel de costum de călărie, cu cizme până la glezne. Pe pălăria ei era o pasăre, dar, spre dezamăgirea lui Ty, era moartă.

Antica mașină neagră a Institutului fusese dezgropată, și Bridget aștepta lângă ea, cu Emma și Cristina. Își puseseră rucsacurile în portbagaj — Mark se distrase când auzise că în Anglia li se spune ghiozdane — și stăteau de vorbă însuflețiți. Toți erau îmbrăcați în blugi și cu tricouri, pentru că în tren trebuiau să arate ca niște mundani, iar Emma își împletise părul în coadă.

Julian era și acum bucuros că merge și Cristina. În mintea lui încă mai persista ideea că ea va putea fi un tampon între el și Emma. Emma nu lăsase să se vadă deloc că ar fi supărată în dimineața aceea, și avuseseră amândoi un comportament normal cât timp stabiliseră traseul până la Polperro, verificaseră mersul trenurilor și răscoliseră debaralele în căutare de haine. Hotărâseră să rezerve o cameră într-o pensiune, preferabil una care să aibă și bucătărie, ca să reducă la minimum contactele cu mundanii. Ba chiar își rezervaseră și biletele de tren din Paddington. Toate planurile le făcuseră ușor: erau o echipă de *parabatai*; erau încă *parabatai* și funcționau mai bine împreună decât separat. Dar cu toată stăpânirea lui de fier, de fiecare dată când se uita la ea, iubirea și dorul de ea îl zguduiau ca și cum ar fi fost izbit pe neașteptate de un tren, iar și iar. Nu că și-ar fi închipuit că ar fi fost cu mult mai bine dacă se aștepta să fie izbit de un tren.

Așa că era de preferat să mai fie cineva cu ei, până când se va termina cu toate astea. Dacă se va termina. Dar nu își îngăduia să gândească așa.

Trebuia să se termine odată și-odată.

— Jules! s-a văietat Tavvy.

Julian l-a mai îmbrățișat o dată și l-a lăsat jos din brațe.

— De ce nu pot să vin și eu cu voi?

— Pentru că trebuie să rămâi aici s-o ajuți pe Drusilla, a explicat el. Are nevoie de tine.

Tavvy nu părea prea convins. Drusilla, care avea pe ea o fustă lungă de bumbac, ce îi ajungea până la podea, și-a dat ochii peste cap.

— Nu pot să cred că pleci iar, a spus ea. Din clipa în care pleci, Livvy și Ty încep să mă trateze ca pe o servitoare.

— Servitoarele sunt plătite, a observat Ty.

— Vezi? *Vezi* ce zic? Dru l-a împuns pe Julian cu degetul în piept. Ai face bine să te întorci repede, ca să nu mă chinuie.

— O să încerc.

Julian a întâlnit privirea lui Mark pe deasupra capului lui Dru; și-au zâmbit. Felul în care Emma și Mark și-au luat la revedere a fost cel puțin bizar. Emma îl îmbrățișase repede, cumva absentă, și coborâse scările; Mark nu părea deranjat de asta, până când i-a văzut pe Julian și

pe ceilalți uitându-se la el. Atunci a dat fuga după Emma, a luat-o de mână și a întors-o cu fața spre el.

— E mai bine să pleci, a spus el, pentru că așa voi putea uita chipul tău frumos și crud, și poate inima mea se va vindeca.

Emma părea șocată; Cristina i-a șoptit lui Mark ceva gen „nu e cazul" și a luat-o pe Emma cu ea la mașină.

Ty și Livvy au venit ultimii să-și ia rămas-bun de la Jules; Livvy l-a îmbrățișat cu putere, iar Ty i-a zâmbit ușor, cu timiditate. Julian se întreba unde o fi Kit. De când erau la Londra, părea să fie lipit de Livvy și de Ty, dar acum, la plecare, părea să fi dispărut.

— Am ceva pentru tine, a spus Ty.

I-a întins o cutie pe care Julian a luat-o, puțin surprins. Ty avea întotdeauna grijă să ofere cadouri de Crăciun sau la aniversări, dar rareori făcea daruri în mod spontan.

Curios, a ridicat capacul cutiei și a descoperit acolo un set de creioane colorate. Nu cunoștea marca, dar păreau noi-nouțe.

— De unde le ai?

— De pe Fleet Street, a spus Ty. Am fost acolo dimineață.

Julian s-a simțit gâtuit de iubire. Își amintea când Ty era mic, serios și tăcut. Multă vreme nu reușise să adoarmă dacă nu îl ținea cineva în brațe, și, cu toate că nici Julian nu era prea mare, își amintea cum dormea cu el în brațe, bucălat, cu părul negru și drept, cu genele lui lungi. Iubirea pe care o simțea pentru el era ca o explozie în inimă.

— Mulțumesc. Mi-a fost dor să desenez, a spus Julian și a băgat cutia în raniță.

N-a avut gesturi de efuziune — lui Ty nu-i plăceau efuziunile —. dar a încercat să pună cât mai multă căldură în vocea lui, iar Ty radia.

Jules s-a gândit la Livvy, la noaptea precedentă, cum îl sărutase pe frunte. Acela fusese felul ei de a-i mulțumi. Acesta era felul lui Ty.

— Aveți grijă la Blackthorn Hall, a spus el.

Avea multe emoții la gândul că ei se duc acolo, dar încerca să n-o arate; știa că e destul de deplasat.

— Să vă duceți ziua. *Ziua*, a insistat el, când a văzut strâmbătura lui Livvy. Și aveți grijă ca Tavvy și Drusilla să nu intre în vreo belea. Nu uitați, Mark e șeful.

— El știe? a întrebat Livvy.

Julian l-a căutat cu privirea printre cei adunați pe scări. El stătea cu mâinile la spate, uitându-se cu neîncredere la un gnom de piatră.

— Prefăcătoria ta nu mă păcălește pe mine, gnomule, îi șoptea el. O să stau cu ochii pe tine.

Julian a oftat.

— Voi faceți ce spune el.

— Julian! a strigat Emma; stătea lângă mașină, și Cortana, care fusese învăluită în iluzie magică, pentru a fi invizibilă mundanilor, lucea peste umărul ei drept. Pierdem trenul!

Julian a dat din cap și a ridicat două degete. Și-a făcut loc printre ceilalți și l-a prins de umăr pe Mark.

— O să te descurci?

Mark a dat din cap. Julian s-a gândit o clipă să-l întrebe unde e Kieran, dar a decis că e inutil. Probabil n-ar face altceva decât să-l streseze și mai mult pe Mark.

— Îți mulțumesc că ai avut încredere în mine să mă numești responsabil. După ce s-a întâmplat atunci, la bucătărie.

Când erau în Los Angeles, Julian îl lăsase o noapte pe Mark să aibă grijă de frații mai mici. Mark reușise să distrugă bucătăria, să-l acopere pe Tavvy cu zahăr și să-i provoace lui Jules o criză de nervi.

— Am încredere în tine.

S-au uitat unul la altul fără să spună nimic. Apoi Julian a zâmbit.

— În plus, a adăugat el, asta nu e bucătăria mea.

Mark a râs încetișor. Julian s-a îndreptat spre scări, în timp ce Emma și Cristina s-au înghesuit în mașină. El s-a dus să-și pună sacul în spate și s-a oprit brusc. Printre bagaje stătea ghemuită o siluetă mică, îmbrăcată într-un tricou alb, murdar.

Tavvy s-a uitat la el cu ochii mari.

— Vreau să merg și eu, a anunțat el.

Julian a oftat și și-a suflecat mânecile. Treaba unui frate mai mare nu se termină niciodată.

Unul dintre avantajele de a fi vânător de umbre despre care nu se vorbea prea des, s-a gândit Emma, era că puteau parca foarte ușor în

anumite locuri, cum ar fi gările sau bisericile. În general, se păstra un loc de parcare pentru vânătorii de umbre, ascuns de iluzia magică, un loc pe care mundanii nu-l băgau în seamă, pentru că ei îl vedeau ca pe un șantier de construcții sau ca pe niște tomberoane de gunoi. Bridget a parcat hârâitorul ei Austin Metro negru pe Praed Street, la un metru de intrarea în Gara Paddington, iar vânătorii de umbre au coborât să-și ia bagajele din spate, în timp ce ea încuia mașina.

Nu aveau bagaje prea multe, doar cât să le ajungă pentru vreo câteva zile. Arme, echipamente și încă un rând de haine, dar Emma nu avea nicio îndoială că oricum Cristina va arăta bine. Cu mișcări lente, Cristina și-a pus briceagul în buzunar și și-a atârnat mai bine rănița pe umăr. A strâns din ochi.

— Te simți bine? a întrebat-o Emma, ducându-se după ea.

Era extrem de bucuroasă să o aibă pe Cristina între ea și Jules, o persoană care să netezească asperitățile și pericolele conversațiilor lor.

Au intrat în gara puternic luminată și modernă, unde erau magazine precum Body Shop sau Caffè Nero. S-a uitat după Julian, dar el era în față, prins într-o discuție cu Bridget. Julian avea abilitatea uimitoare de a putea discuta cu oricine. Se întreba despre ce ar putea vorbi el cu Bridget. Despre tabieturile lui Evelyn? Despre istoria Londrei?

— Ai avut ocazia să mai vorbești cu Mark despre, știi tu, sărutul ăla? a întrebat-o Emma, când treceau pe lângă brutăria Upper Crust, de unde venea un miros de unt și scorțișoară care se amesteca ușor cu mirosul de fum al gării. Mai ales după povestea asta cu Kieran.

Cristina a clătinat din cap. Era palidă și trasă la față, ca și cum n-ar fi dormit bine.

— Kieran și Mark au trecutul lor. La fel ca mine și Diego. Nu pot să-l învinovățesc pe Mark că este atras de istoria lui. Așa am fost și eu atrasă de Diego, și fără să fiu supusă presiunilor la care e nevoit el să facă față.

— Nu știu cum o să iasă până la urmă, a spus Emma. Mark nu prea se pricepe să mintă. Spun asta fiindcă nici eu nu mă pricep prea bine.

Cristina a avut un zâmbet îndurerat.

— Ești chiar groaznică. Când mă uitam la tine și la Mark cum vă prefaceți că sunteți îndrăgostiți, aveam impresia că mă uit la doi oameni care cad mereu pe jos și speră să nu observe nimeni.

Emma a chicotit.

— Mă flatezi.

— Nu spun decât că ar fi bine pentru noi toți ca elful Kieran să creadă în sentimentele lui Mark, a zis Cristina. Pentru că elfii care se consideră păcăliți sau mințiți pot fi foarte cruzi.

A gemut dintr-odată, gata să cadă din picioare. Emma a reușit s-o prindă înainte de a se prăbuși. Panicată, a tras-o pe Cristina într-un colț, între două magazine. Nu îndrăznea să strige, nu purta iluzia magică și mundanii ar fi auzit-o, dar s-a uitat spre Julian și Bridget, care vorbeau și acum, și *s-a gândit* cât de intens a putut.

Jules, Julian, am nevoie de tine, acum, te rog, vino în clipa asta!

— Emma...

Cristina se ținea cu mâinile de burtă, ca și cum ar fi durut-o, dar ce o îngrijora pe Emma era sângele de pe tricoul ei.

— Cristina... scumpa mea... dă-mi voie să mă uit, dă-mi voie să mă uit.

A tras-o disperată pe fată de mâini, până când ea le-a dat la o parte.

Era sânge pe mâna ei dreaptă și pe mâneca tricoului. Se părea că sângele cursese de pe braț și îi pătase tricoul. Emma a fost ceva mai ușurată. O rană la braț nu era așa de gravă ca o rană pe corp.

— Ce se întâmplă?

Era vocea lui Julian. El și Bridget se întorseseră la ele; Jules era alb la față. Emma a văzut groaza din ochii lui și și-a dat seama ce o provocase: a crezut că *ea* pățise ceva.

— Sunt bine, a spus Emma mecanic, șocată de expresia lui.

— Sigur că ești bine, a spus Bridget, iritată. Dă-mi voie să ajung la fată. Nu te mai atârna de ea, pentru numele lui Dumnezeu!

Emma s-a îndepărtat și s-a uitat cum Bridget se așază în genunchi și îi ridică mâneca de la tricou. Încheietura Cristinei părea că are o brățară de sânge și pielea era ușor umflată. Ca și cum cineva strângea o sârmă invizibilă în jurul mâinii ei, sfâșiindu-i carnea.

— Ce stați așa? s-a răstit Bridget la ei. Puneți-i fetei o rună de vindecare.

Amândoi și-au dus mâna la centură, să-și scoată stela; Julian a fost mai rapid și a desenat repede o *iratze* pe pielea Cristinei. Emma se aplecase spre ei, cu respirația tăiată.

Nu s-a întâmplat nimic. Sau părea că pielea din jurul rănii se umflă mai mult. A început iar să țâșnească sângele, stropind-o pe Bridget pe haine. Emma și-ar fi dorit să aibă stela ei veche; întotdeauna avusese această superstiție, că stela aceea desena rune mai puternice. Dar acum stela ei era în mâinile elfilor.

Cristina nu a scos niciun suspin. La urma urmei, era vânător de umbre. Dar vocea îi tremura când a spus:

— Nu cred că va fi de folos vreo *iratze*.

Emma a clătinat din cap.

— Dar ce e asta?

— Pare să fie un farmec făcut de elfi, a spus Bridget. Cât ai fost pe Tărâmul Elfilor, ai văzut vreunul care să fi aruncat vreo vrajă asupra ta? Ai fost legată la mâini?

Cristina s-a ridicat puțin în coate.

— Da... vreau să spun, nu cred că ar putea să fie...

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Emma.

— La serbare, două fete ne-au legat pe mine și pe Mark cu o panglică de încheieturile mâinilor, a spus Cristina, ezitant. Am tăiat panglica, dar poate că a fost o vrajă mai puternică decât am crezut. S-ar putea să fie un soi de farmec de legare.

— E prima oară când te îndepărtezi de Mark de când ne-am întors de pe Tărâmul Elfilor, a spus Julian. Crezi că e posibil să fie asta?

Cristina se întunecase la față.

— Cu cât mă îndepărtez mai mult de el, cu atât e mai rău. Noaptea trecută a fost prima în care m-am aflat mai departe de el, și brațul mă ardea și mă durea. Când am plecat de la Institut, a început să mă doară din ce în ce mai tare... am sperat să îmi treacă, dar nu mi-a trecut.

— Trebuie să te ducem înapoi la Institut, a spus Emma. Mergem cu toții. Hai!

Cristina a clătinat din cap.

— Voi ar trebui să ajungeți în Cornwall, a spus ea și a făcut un gest cu mâna teafără spre tabela pe care erau trecute trenurile — cel cu destinația Penzance pleca în mai puțin de cinci minute. Trebuie neapărat.

— Putem să mai așteptăm o zi, a protestat Emma.

— Asta e magie de elfi, a spus Cristina, lăsându-se ajutată de Bridget să se ridice în picioare. Nu avem nicio garanție că o putem desface într-o zi.

Emma a șovăit. Detesta gândul că o lasă pe Cristina acasă.

Bridget a vorbit cu o voce aspră, care i-a uimit pe toți.

— Duceți-vă! Voi sunteți *parabatai*, cea mai puternică echipă care poate fi formată de nefilimi. Am văzut ce pot face *parabatai*-i. Nu mai șovăiți.

— Are dreptate, a spus Julian. Și-a pus stela înapoi la centură. Să mergem, Emma!

Au urmat mișcări zorite de rămas-bun, Emma a îmbrățișat-o pe Cristina, Julian a luat-o de mână pe Emma și a tras-o după el și amândoi au început să gonească prin gară, gata să se lovească de bariera de la poarta de acces, după care s-au aruncat în vagonul din trenul Western Railway, aproape gol, chiar în clipa în care acesta pleca din gară cu un scrâșnet puternic de roți.

Cu fiecare kilometru parcurs spre Institut alături de Bridget, durerea Cristinei începea să slăbească. La Paddington, durerea ascuțită o făcuse să țipe. Acum era doar o durere surdă, ce părea să se retragă încet în oasele ei.

Am pierdut ceva, părea să-i șoptească durerea aceea. *Îmi lipsește ceva.* În spaniolă, ar fi spus *Me haces falta.* Mai demult, când începuse să învețe engleza, observase că nu există un echivalent al acestei expresii: vorbitorii de engleză spun *am nevoie de tine*, dar *me haces falta* însemna ceva gen *îmi lipsești mie.* Asta simțea ea acum, o lipsă, ceva ca un acord lipsă dintr-o melodie, ca un cuvânt lipsă dintr-o pagină.

Au oprit în fața Institutului, cu un scrâșnet de frâne. A auzit-o pe Bridget strigând-o, dar ea deja se dăduse jos dijn mașină și alerga spre treptele casei, cu încheietura strânsă în cealaltă mână. Mintea ei se

revolta la ideea că este controlată de o forță din afara ei, dar corpul ei o ducea acum înainte, o împingea spre acel lucru de care avea nevoie pentru a se simți iar un întreg.

Ușile de la intrare s-au dat de perete. Era Mark.

Și pe brațul lui era sânge; se îmbibase în mâneca hanoracului său albastru. În spatele lui se auzea un vacarm de voci, dar el nu se uita decât la Cristina. Părul lui blond era ciufulit, iar ochii lui, albastru și auriu, ardeau ca focul.

Cristina și-a spus în gând că nu mai văzuse niciodată ceva așa de frumos.

El a coborât scările în fugă — era în picioarele goale —, a luat-o de mână și a tras-o spre el. În clipa când corpurile lor s-au izbit cu putere. Cristina a simțit că durerea dispare.

— E un farmec de legare, i-a șoptit Mark, cu gura în părul ei. Un fel de vrajă care ne leagă pe amândoi.

— Știu.

El a sărutat-o ușor pe frunte. Cristina îi simțea bătăile puternice ale inimii.

— O să vedem ce e de făcut. O s-o rezolvăm.

Ea a dat din cap și a închis ochii, nu înainte să-i vadă pe toți ceilalți ieșind afară și uitându-se la ei. În mijlocul lor era Kieran, cu chipul lui elegant palid și nemișcat, și cu o privire lipsită de expresie.

Biletele pe care le luaseră erau pentru clasa întâi, așa că Emma și Julian aveau un compartiment doar al lor. Culorile cenușii și mohorâte ale orașului rămăseseră în urmă și acum treceau printre câmpii verzi, cu flori sălbatice, presărate din loc în loc cu pâlcuri de copaci. Zidurile negre ca de cărbune care separau terenurile fermierilor se întindeau pe dealuri ca niște contururi de piese de puzzle.

— Seamănă puțin cu Tărâmul Elfilor, a remarcat Emma, rezemată de geam. Bine, fără râurile de sânge și petrecerile cu dansuri senzuale. Mai mulți biscuiți și mai puține morți.

Julian a ridicat capul. Avea caietul de schițe pe genunchi și cutia cu creioane colorate alături.

— Cred că așa scrie pe poarta de la Palatul Buckingham, a replicat el.

Vocea lui era calmă și neutră. Julian care țipase la ea pe holul Institutului dispăruse. Acum era Julian cel politicos, Julian cel delicat. Julian care își pusese masca pentru străini.

Era absolut imposibil pentru ea să interacționeze doar cu acest Julian pe perioada cât se aflau în Cornwall.

— Deci, a spus ea. Mai ești supărat?

El s-a uitat lung la ea și a pus deoparte caietul.

— Îmi pare rău, a răspuns el. Ceea ce am spus... a fost inacceptabil și crud.

Emma s-a ridicat și s-a rezemat de fereastră. Peisajele zburau prin fața ei: cenușiu, verde, cenușiu.

— De ce ai spus-o?

— Eram supărat.

Îl vedea în geam cum se uită la ea.

— Eram supărat pentru povestea cu Mark.

— Nu am știut că ai investit așa de mult în relația noastră.

— E fratele meu. Julian și-a dus mâna la față în timp ce vorbea, un gest inconștient, prin care parcă voia să atingă trăsăturile acelea — pomeții și genele lungi — care semănau atât de mult cu ale lui Mark. El nu... el poate fi ușor de rănit.

— Mark e în regulă, a spus ea. Crede-mă.

— Nu e numai asta.

Privirea lui era fermă.

— Când erai cu el, aveam cel puțin senzația că ești cu cineva la care țin și în care am încredere. Iubeai o persoană pe care o iubeam și eu. Ce șanse ar fi să se mai întâmple asta?

— Nu știu ce se poate întâmpla, a răspuns ea.

Știu însă că nu ai de ce să-ți faci griji. Nu am fost îndrăgostită de Mark. Niciodată nu voi iubi pe altcineva în afară de tine.

— Dar știu că sunt lucruri pe care le putem controla, și lucruri pe care nu le putem controla.

— Em, a spus el. Despre mine vorbim acum.

Ea s-a întors spre el și s-a rezemat cu spatele de geamul rece. Se uita acum direct la el, nu la imaginea lui reflectată. Și, deși pe fața lui nu

se vedea nicio urmă de supărare, măcar ochii lui o priveau deschis și sincer. Acesta era adevăratul Julian, nu cel prefăcut.

— Deci recunoști că ai mania să controlezi lumea?

El a zâmbit cu un zâmbet dulce, care a atins-o pe Emma direct la inimă, pentru că îi amintea de acel Julian din copilăria ei. Ca și cum soarele, căldura, marea și plaja se adunaseră la un loc s-o izbească în inimă.

— Nu recunosc nimic.

— Bine, a spus ea. Nu trebuia să-i spună că îl iartă, iar el știa că ea l-a iertat; știau amândoi. S-a așezat pe bancheta din fața lui și a făcut un gest spre materialele lui artistice: Ce desenezi?

El a luat caietul și l-a întors spre ea, ca să vadă ce desenase — o transpunere superbă pe hârtie a unui pod de piatră pe lângă care trecuseră, un pod înconjurat de pâlcuri mari de stejari.

— Puteai să mă desenezi pe mine, a spus ea. S-a rezemat de spătarul scaunului și și-a sprijinit capul în palmă. Desenează-mă ca pe franțuzoaicele alea ale tale.

Julian a zâmbit.

— Detest filmul ăla, a spus el. Știi doar.

Emma a ridicat capul, indignată.

— Ai plâns când ai văzut prima oară *Titanicul*.

— Aveam o alergie de sezon, a răspuns el.

Începuse iar să deseneze, dar zâmbetul îi rămăsese pe față. Asta era inima ei și a lui Julian, s-a gândit ea. Glumele lor, felul lor de a se amuza. Era aproape surprinsă. Dar la asta se întorceau ei mereu, la confortul din copilăria lor — ca păsările care revin mereu pe același traseu de migrare spre casa lor.

— Aș fi vrut să luăm legătura cu Jem și Tessa, a spus Emma.

Șesurile verzi zburau prin fața ferestrei, încețoșate.

Pe coridorul îngust al trenului trecea o femeie care împingea un cărucior cu răcoritoare.

— Sau cu Jace și Clary. Să le spunem de Annabel, de Malcolm, de toate astea.

— Tot Conclavul știe acum de revenirea lui Malcolm. Sunt convins că au auzit și ei cumva.

— Dar numai noi știm de Annabel, a adăugat Emma.

— Am desenat-o, a spus Julian. M-am gândit că poate ne vine vreo idee uitându-ne la ea.

A întors din nou caietul spre ea. Emma și-a stăpânit un mic frison. Nu pentru că era hidoasă — nu era. Era un chip tânăr, oval, cu trăsături regulate, aproape pierdut într-un nor de bucle negre. Dar în ochii ei parcă ardea ceva de animal bântuit; își ținea mâinile la gât, ca și cum ar fi vrut să se acopere cu ceva care nu mai era.

— Unde ar putea să fie? s-a întrebat Emma cu glas tare. Unde te-ai duce, dacă ai fi așa de trist?

— Ți se pare tristă?

— Ție nu?

— Mie mi s-a părut furioasă.

— E-adevărat, l-a *ucis* pe Malcolm. Nu înțeleg de ce a făcut-o... el a adus-o înapoi din morți. O iubea.

— Poate că ea nu voia să se întoarcă din morți. Julian continua să se uite la desenul lui. Poate se simțea fericită acolo unde era. Luptă, agonie, pierdere... astea țin de experiența vieții.

A închis caietul de schițe, în timp ce trenul oprea într-o gară unde era o clădire mică și albă pe care scris LISKEARD. Ajunseseră.

— Asta a fost plănuită dinainte? a întrebat Kieran.

Fața lui părea împietrită.

— Nu poate fi o coincidență.

Mark a ridicat din sprâncene. Cristina stătea pe marginea unui pat din infirmerie, cu încheietura bandajată; rana lui Mark era ascunsă de mâneca hanoracului. Nu mai era nimeni în cameră. Tavvy fusese tulburat să-i vadă pe Mark și pe Cristina însângerați, și Dru se dusese cu el să-l liniștească. Livvy și ceilalți doi băieți plecaseră la Blackthorn Hall când Cristina era la gară.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? a făcut Mark. Crezi că eu și Cristina am plănuit să stropim toată Londra cu sânge, ca să ne distrăm?

Cristina s-a uitat la el surprinsă; niciodată nu vorbise așa de uman.

— Pentru un astfel de farmec de legare, a spus Kieran, trebuia să întindeți voi mâinile. Trebuia să stați liniștit atunci când erați legați.

Părea șocat și îndurerat. Arăta absolut străin aici, în mijlocul Institutului, cu pantalonii și cămașa lui de bumbac, acum boțite rău. Peste tot în jurul lor erau paturi de spital, borcănele de sticlă și de aramă pline cu tincturi și prafuri, mormane de pansamente și instrumente medicale marcate cu rune.

— S-a întâmplat la o serbare, a răspuns Mark. Nu aveam cum să ne dăm seama... nu ne-am dat seama. Și niciunul dintre noi nu și-a dorit asta, niciunul nu a făcut asta *dinadins*, Kieran.

— Un elf și-ar fi dat seama, a replicat Kieran. Este exact genul de lucruri pe care îl fac elfii.

— Eu nu sunt elf, a spus Mark.

Kieran a tresărit și Cristina a văzut durerea din ochii lui. A simțit un val de compasiune pentru el. Probabil că e groaznic să fii așa de singur.

Chiar și Mark a părut tulburat.

— N-am vrut să spun asta. Eu nu sunt *numai* elf.

— Și ce mult te bucuri, a zis Kieran, cum te mai lauzi cu asta, de câte ori ai ocazia!

— Vă rog! a spus Cristina. Vă rog, nu vă mai certați! Trebuie să fim de aceeași parte în povestea asta.

Kieran s-a uitat uimit la ea. Apoi s-a apropiat de Mark și i-a pus mâinile pe umeri. Erau cam de aceeași înălțime. Mark nu și-a ferit privirea.

— E un singur mod prin care pot să aflu dacă minți sau nu, a spus el și l-a sărutat pe gură.

Prin încheietura Cristinei a trecut un junghi de durere. Nu știa dacă era o întâmplare sau dacă nu cumva era un fel de reflectare a intensității sentimentelor lui Mark. El nu avea cum să respingă acel sărut, ar fi însemnat să-l respingă pe Kieran și să rupă lanțul fragil al minciunilor care îl țineau aici pe prințul elfilor.

Asta dacă într-adevăr Mark nu voia să-l sărute. Cristina nu avea cum să știe; el a răspuns la acel sărut cu aceeași ferocitate pe care ea o văzuse prima oară în îmbrățișarea lor. Dar acum părea că îmbrățișarea lor e și mai furioasă. L-a prins de umeri pe Kieran, înfigându-și

degetele în carne; forța lui l-a făcut pe acesta să lase capul pe spate. I-a prins buza de jos în gură și l-a mușcat, iar Kieran a gemut.

S-au despărțit. Kieran și-a dus mâna la gură; pe buze era sânge și ochii îi ardeau, triumfători.

— Nu ți-ai ferit privirea, i-a spus el Cristinei. A fost interesant?

— A fost folositor, a răspuns Cristina. Se simțea ciudat, o lua cu frig și îi era cald, dar refuza să arate asta; a rămas cu mâinile în poală și i-a zâmbit. Ar fi fost nepoliticos din partea mea să nu mă uit, a adăugat.

Când a auzit-o, Mark, care până atunci păruse furios, a început să râdă.

— Te înțelege, Kier.

— A fost un sărut bine făcut, a spus ea. Dar acum ar trebui să ne referim concret la farmecul acesta.

Kieran nu-și lua ochii de la ea. În general, se uita la oameni cu dezgust, cu furie sau cu desconsiderare, dar când se uita la Cristina părea uimit, ca și cum încerca să pună cap la cap toate informațiile despre ea, ca s-o citească, dar nu reușea.

S-a răsucit brusc pe călcâie și a ieșit din cameră. Ușa s-a trântit cu zgomot în urma lui. Mark s-a uitat după el, clătinând din cap.

— Nu cred că l-a mai enervat așa cineva, a spus el. Nici măcar eu.

Diana sperase că se va întâlni cu Jia imediat cum ajungea la Idris, dar birocrația de la Conclav era și mai rea decât își amintea ea. Trebuia să completeze niște formulare, și mesajul ei trebuia să treacă prin mai multe birouri până să ajungă la vârf. Nu o ajuta cu nimic că nu voise să spună în ce problemă dorea să vorbească cu Jia: nu avea încredere să povestească oricui despre situația delicată cu Kieran și despre ce se întâmplase pe Tărâmul Elfilor, nu voia să-i spună decât Consulului.

Micul ei apartament din Alicante se afla deasupra magazinului de arme de pe Flintlock Street, care ani de zile fusese al familiei ei. Îl închisese când se mutase la Los Angeles cu frații Blackthorn. Nerăbdarea îi mânca nervii — a coborât în magazin și a deschis ferestrele să intre lumina, iar praful a început să zboare prin aerul cald și limpede de vară. Rana de la brat încă o mai durea, dar era aproape vindecată.

În magazin era umezeală, și pe lamele strălucitoare, pe tecile scumpe din piele și pe mânerele topoarelor se așternuse praful. A dat jos de pe panoplie câteva dintre armele ei favorite și le-a pus deoparte, să le ducă fraților Blackthorn.

Copiii meritau arme noi. Își căpătaseră dreptul la ele.

Când s-a auzit bătaia din ușă, reușise să se mai relaxeze sortând armele în funcție de duritatea metalului. A lăsat jos una dintre săbiile ei preferate, din oțel de Damasc, și s-a dus să deschidă.

În fața ușii rânjea Manuel, pe care Diana îl văzuse ultima oară luptându-se cu demonii acvatici pe peluza Institutului. Nu avea pe el uniforma de Centurion, ci o geacă elegantă de piele și blugi; părul cârlionțat era dat cu gel. I-a zâmbit cu un colț al gurii.

— Domnișoară Wrayburn, am fost trimis să te aduc la Citadelă.

Diana a încuiat magazinul și a pornit alături de el pe Flintlock Street, îndreptându-se spre nordul orașului Alicante.

— Ce faci aici, Manuel? l-a întrebat ea. Credeam că ești la Los Angeles.

— Mi s-a oferit un post în Citadelă, a spus el. Nu puteam să ratez șansa de a fi avansat. Au rămas destui Centurioni care să păzească Institutul din Los Angeles.

S-a uitat la Diana cu coada ochiului. Ea n-a spus nimic.

— Ce plăcere să te văd în Alicante, a continuat el. Cred că ultima oară ne-am văzut înainte să fugiți la Londra.

Diana a scrâșnit din dinți.

— I-am dus într-un loc sigur pe copiii de care am grijă. Sunt bine cu toții, apropo.

— Presupun că aș fi auzit și eu dacă se întâmpla ceva, a spus el dezinvolt.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău, a spus ea. Jon Cartwright.

Manuel a tăcut. Ajunseseră la poarta din fața aleii care ducea spre Citadelă. Înainte se închidea cu un simplu zăvor. Acum, Diana a văzut că Manuel pune mâna pe ea și poarta se deschide cu un declic.

Drumul era prost, așa cum fusese și în copilăria Dianei, plin de rădăcini care ieșeau din pământ.

— Nu l-am cunoscut prea bine pe Jon, a spus el, în timp ce urcau. Înțeleg că iubita lui, Marisol, e foarte afectată.

Diana nu a spus nimic.

— Unii nu reușesc să-și înăbușe tristețea, așa cum ar trebui să facă un vânător de umbre, a adăugat el. Păcat.

— Unii nu dau dovadă de înțelegere și toleranță, așa cum ar trebui să facă un vânător de umbre, a replicat Diana. Păcat și de asta.

Ajunseseră în capătul de sus al drumului, de unde se vedea Alicante întins la picioarele lor ca o hartă, și turnurile demonilor se înălțau ascuțite, înfipte în soare. Diana își amintea când urca această cărare împreună cu sora ei, când erau copii, își amintea râsul surorii ei. Uneori îi era așa de dor de ea, că își simțea inima strânsă ca într-o gheară.

În locul acesta, s-a gândit ea, *am fost eu singură. În locul acesta a trebuit să ascund persoana care știam că sunt.*

Ajunseseră la Citadelă. Se înălța deasupra lor ca un munte de piatră lucioasă, mai solidă ca niciodată, de când fusese reconstruită. O cărare luminată de lampile-vrăjitoarei ducea spre poarta de intrare.

— A vrut să fie o lovitură pentru Zara? Manuel părea amuzat. Să știi că e foarte populară. Mai ales de când l-a ucis pe Malcolm. Un lucru pe care Institutul din Los Angeles nu a putut să-l facă.

Trezită brusc din reveria ei, în prima clipă, Diana nu a putut decât să se uite la el.

— Zara nu l-a ucis pe Malcolm, a spus ea. E o minciună.

— Oare? a făcut Manuel. Aș vrea să văd cum poți demonstra asta.

A zâmbit cu zâmbetul acela radios și s-a îndepărtat, lăsând-o pe Diana să se uite după el, cu ochii strânși din cauza luminii soarelui.

— Dă-mi voie să-ți văd încheietura, i-a spus Cristina lui Mark.

Stăteau unul lângă altul pe patul de la infirmerie. Umărul lui era cald lângă umărul ei.

El și-a ridicat mâneca hanoracului și i-a întins mâna, tăcut. Cristina și-a scos bandajul și și-a pus mâna lângă a lui. S-au uitat la rănile identice, fără să spună un cuvânt.

— Nu știu nimic despre magia asta, a spus Mark. Și nu putem să ne ducem nici la Conclav, nici la Frații Tăcuți. Nu trebuie să se afle că am fost pe Tărâmul Elfilor.

— Îmi pare rău de Kieran, a spus ea. Că s-a supărat.

Mark a clătinat din cap.

— Nu trebuie... e vina mea. A respirat adânc. Îmi pare rău că m-am supărat pe tine pe Tărâmul Elfilor, după serbare. Oamenii sunt complicați. Situația lor e complicată. Știu de ce ai ascuns de mine sentimentele lui Julian. Știu că tu și Emma nu ați avut de ales.

— Iar eu nu sunt supărată pe tine, s-a grăbit ea să-l asigure. În legătură cu Kieran.

— M-am schimbat, a spus el, datorită ție. Kieran simte că sentimentele mele pentru el sunt puțin alterate, dar nu știe de ce. Iar eu nu pot să-i spun. Mark s-a uitat la tavan. El e prinț. Prinții sunt orgolioși. Nu suportă să le strice cineva planurile.

— Cred că se simte foarte singur, a remarcat Cristina.

Și-a amintit cum s-a simțit ea cu Diego, când și-a dat seama că nu mai era nimic din ce fusese odinioară, și când nu știa cum ar putea să recapete ceea ce avusese cândva. Era ca și cum ai încerca să prinzi fumul care se împrăștie în aer.

— Tu ești singurul lui aliat aici, și nu poate pricepe de ce această conexiune cu tine pare întreruptă.

— Dar ți-a jurat credință ție, a spus Mark și și-a lăsat capul în piept, ca și cum i-ar fi fost rușine de ce spune. E posibil ca atunci când îi vei da un ordin, să se supună.

— Nu vreau să fac asta.

— Cristina!

— Nu, Mark, a spus ea, ferm. Știu că acest farmec de legare te afectează și pe tine. Iar supărarea lui Kieran afectează șansele ca el să depună mărturie. Dar nu îl voi forța să facă nimic.

— Dar nu facem și acum asta? a întrebat Mark. Când îl mințim în legătură cu situația noastră, ca să depună mărturie în fața Conclavului?

Cristina și-a atins rana. Pielea se simțea ciudat sub degetele ei: fierbinte și umflată.

— Dar după ce depune mărturie? Atunci îi vei spune adevărul, nu?

Mark s-a ridicat în picioare.

— Pentru numele Îngerului, da! Drept cine mă iei?

— Drept cineva care se află într-o situație dificilă, a răspuns Cristina. Toți suntem așa. Dacă el nu depune mărturie, ar putea să moară repudiați nevinovați; Conclavul ar putea fi și mai corupt. Înțeleg de ce e nevoie de această înșelăciune. Asta nu înseamnă că îmi și place... sau că ție îți place.

Mark a dat din cap, fără să se uite la ea.

— Mai bine m-aș duce după el. Dacă va fi de acord, el e singurul care ne poate ajuta cu asta.

A făcut semn spre mână.

Cristina a simțit un mic junghi în piept. Se întreba dacă nu cumva îl rănise pe Mark; nu intenționase asta.

— Să vedem cât de mare e distanța la care acționează, a spus ea. Cât de mult putem să ne îndepărtăm fără să ne doară.

Mark s-a oprit în ușă. Chipul lui, cu linii ferme și clare, părea tăiat în sticlă.

— Pe mine deja m-a durut când am fost departe de tine, a spus el. Poate chiar de-asta ne-au făcut festa.

A plecat înainte ca ea să-i poată răspunde.

Cristina s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de dulăpiorul cu prafuri și medicamente. Știa câte ceva despre felul în care acționează medicamentele vânătorilor de umbre: erau acolo frunze cu proprietăți antiinfecțioase și comprese pentru umflături.

Ușa infirmeriei s-a deschis tocmai când desfăcea un borcan. A ridicat capul: era Kieran. Părea îmbujorat și avea părul răvășit, ca și cum ar fi fost afară. Pomeții lui înalți căpătaseră culoare.

Părea la fel de tulburat ca și ea. Ea a pus încet borcanul jos și a așteptat.

— Unde e Mark? a întrebat el.

— A plecat să te caute.

Cristina s-a rezemat de dulap. Kieran era tăcut. Tăcerea aceea tipică elfilor: introspectivă, gânditoare. Se gândea că mulți oameni ar fi tentați să umple tăcerea aceea. Ea l-a lăsat să tacă, să țină tăcerea aceea în el, să-i dea formă și s-o descifreze.

— Ar trebui să-mi cer iertare, a spus el într-un târziu. A fost nepotrivit să vă acuz, pe tine și pe Mark, că ați aranjat farmecul de legare.

A fost și prostesc. Nu aveți nimic de câștigat din el. Dacă Mark nu ar vrea să fie cu mine, mi-ar spune-o.

Cristina nu a răspuns. Kieran a făcut încet un pas spre ea, cu grijă, ca și cum n-ar fi vrut s-o sperie.

— Aș putea să-ți văd brațul din nou?

Ea a întins mâna. El i-a luat-o — Cristina încerca să-și amintească dacă el o mai atinsese până atunci în mod voit. Atingerea lui era ca apa rece în timpul verii.

A simțit un fior pe șira spinării în timp ce el îi examina rana. Se întreba cum o fi arătat atunci când avea ambii ochi negri. Erau și mai stranii decât ochii lui Mark, era un contrast mai puternic între negru și argintiu, între gheață și cărbune.

— Are forma unei panglici, a spus el. Ați spus că v-au legat în timpul unei serbări?

— Da, a răspuns Cristina. Două fete. Știau că suntem nefilimi. Au râs de noi.

Kieran a strâns-o mai tare. Ea își amintea cum se agățase el de Mark atunci, la Curtea Elfilor Întunericului. Nu ca și cum ar fi fost slăbit și ar fi avut nevoie de ajutor. Era o strânsoare care indica putere, o strânsoare care îl ținea pe loc pe Mark, una care spunea *Stai lângă mine, îți poruncesc!*

Până la urmă, el chiar *era* un prinț.

— Farmecul acesta este unul dintre cele mai vechi, a spus el. Vechi și puternic. Nu știu de ce v-ar face cineva o astfel de farsă. E o mare răutate.

— Dar știi cum să-l dezlegi?

Kieran i-a lăsat mâna.

— Am fost fiul nedorit al Regelui Întunericului. Am avut parte de puțină învățătură, înainte de a fi aruncat la Vânătoarea Sălbatică. Nu sunt expert în magie.

— Dar nu ești nici inutil, a spus Cristina. Știi mai multe decât crezi.

Kieran părea din nou uimit de ea.

— Aș putea să vorbesc cu fratele meu, Adaon. Oricum trebuie să vorbesc cu el despre preluarea tronului. Aș putea să-l întreb dacă știe ceva despre farmecele de unire și cum se pot dezlega.

— Când crezi că vei lua legătura cu el?

Îi venise brusc în minte imaginea lui, când adormise ținând-o de mână la Curtea Elfilor Luminii. Încercând să nu roșească, s-a uitat în jos și a început să-și așeze pansamentul la loc.

— Curând, a răspuns el. Am încercat deja să iau legătura cu el, dar până acum nu am reușit.

— Să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva.

El a ridicat o sprânceană. S-a aplecat și i-a ridicat mâna, de data asta ca s-o sărute, părând să nu-i pese de sânge și de pansament. Era un gest de curtoazie de mult uitat în lumea asta, dar nu și pe Tărâmul Elfilor. Cristina a fost surprinsă, dar nu a protestat.

— Doamnă Mendoza Rosales, a spus el. Îți mulțumesc pentru amabilitate.

— Aș prefera să-mi spui Cristina. Sincer.

— *Sincer*, a repetat el ca un ecou. Un lucru pe care noi, elfii, nu-l rostim niciodată. Fiecare cuvânt rostit de noi este sincer.

— Eu n-aș merge chiar până acolo, a spus ea. Nu crezi?

Un tunet puternic a zguduit clădirea Institutului. Cel puțin așa s-a simțit, ca un tunet: zidurile și ferestrele au huruit.

— Rămâi aici, a spus Kieran. Mă duc să văd ce e.

Cristinei îi venea să râdă.

— Kieran, chiar nu trebuie să mă *protejezi*.

Ochii lui au sclipit; ușa de la infirmerie s-a dat de perete și a apărut Mark, cu ochii mari. S-au făcut și mai mari când i-a văzut pe Kieran și Cristina împreună.

— Ar fi bine să veniți și voi, a spus el. N-o să credeți cine a trecut din Portal în salon.

Orașul Polperro era minuscul, alb și pitoresc. Stătea ghemuit într-un golf liniștit, care se deschidea spre întinderea nesfârșită de mare albastră. Pe dealurile care se ridicau abrupt de o parte și de alta a portului erau căsuțe văruite în culori palide. Străzile pavate cu piatră înaintau șerpuit printre patiserii și gelaterii.

Mașini nu erau. Autobuzul care îi aduseseră din Liskeard îi lăsase la marginea orașului; când s-au apropiat de golf, au traversat un mic pod

de la capătul portului. Emma s-a gândit la părinții ei. La zâmbetul blând al tatălui, la soarele care se reflecta în părul lui blond. Era îndrăgostit de apă, îi plăcea să stea lângă ocean, îi plăcea să meargă în vacanță acolo. I-ar fi plăcut un oraș ca acesta, unde aerul mirosea a alge, a zahăr ars și loțiune de plajă, unde bărcile de pescari lăsau urme albe pe suprafața albastră a apei, în depărtare. Și mamei ei i-ar fi plăcut — întotdeauna îi plăcuse să stea la soare, ca o pisică, și să privească dansul oceanului.

— Ce zici de asta? a întrebat Julian.

Emma a clipit, revenind la realitate, și și-a adus aminte că înainte de a traversa podul și de a cădea în reveria ei, stabiliseră să intre undeva să mănânce.

Julian se oprise în fața unei case cu structură din lemn, care avea pe geamul cu ochiuri rombice un meniu lipit. Pe lângă ei au trecut niște fete în pantaloni scurți și maiouri, care au intrat într-un magazin de dulciuri din apropiere. Când l-au văzut pe Julian, au început să chicotească și să-și dea coate.

Emma se întreba cum îl văd ele — frumos, cu părul lui șaten ciufulit de vânt și cu ochii luminoși, dar probabil și ciudat, cumva de pe altă lume, cu Peceții și cicatricele lui.

— Sigur, a spus ea. E OK.

Julian era destul de înalt ca să fie nevoit să-și aplece capul când a intrat pe ușa scundă a hanului. Emma l-a urmat și în câteva clipe au fost conduși la o masă de o femeie plinuță și veselă, îmbrăcată într-o rochie înflorată. Era aproape ora cinci și localul era destul de gol. Avea un aer vechi localul acela, cu scândurile denivelate ale podelei, cu pereții acoperiți de fotografii din vremea prohibiției, cu hărți vechi și ilustrații vesele în care erau înfățișați spiriduși de Cornwall, răutăcioșii elfi din partea locului. Emma se întreba cât mai cred acum localnicii în existența lor. Nu atât cât ar trebui, bănuia ea.

Au comandat — cola și cartofi prăjiți pentru Julian, un sandvici și o limonadă pentru ea —, după care Julian și-a întins harta pe masă. Avea telefonul lângă el; cu o mână derula fotografiile făcute de el și cu cealaltă arăta pe hartă. Mâna lui era decorată cu pete de la creioanele colorate, petele acelea familiare, albastre, galbene și verzi.

— Partea de est a golfului se numește Warren, a spus el. Multe case, foarte multe vechi, dar majoritatea sunt acum închiriate turiștilor. Și niciuna nu se află deasupra vreunei peșteri. Așa că rămâne zona din jurul orașului și partea de vest.

Li s-a adus mâncarea. Emma a început să-și înfulece sandviciul; nici măcar nu-și dăduse seama cât de foame îi e.

— Ce-i asta? a întrebat ea, arătând pe hartă.

— E Chapel Cliff, scumpo, a spus chelnerița, așezând pe masă băutura Emmei; pronunțase *chaypel*. Plecați pe cărarea care urcă pe coastă si de acolo mergeți drept spre Fowey. Femeia a aruncat o privire spre bar, unde tocmai se așezaseră doi turiști. Oi! Acum vin!

— Dar cum găsim cărarea? a întrebat Julian. Dacă e să mergem acum, de unde pornim?

— A, e drum lung până la Fowey, a spus ea. Cărarea pornește din spatele hanului Blue Peter. A arătat cu mâna pe fereastră, spre cealaltă parte a golfului: E o cărare care urcă pe deal. Apoi vă întoarceți pe drumul de coastă la vechiul atelier de năvoade, care acum e părăsit, e simplu, o să vedeți. E chiar deasupra peșterilor.

Emma a ridicat din sprâncene.

— Peșteri?

Chelnerița a început să râdă.

— Vechile peșteri ale tâlharilor, a spus ea. Înseamnă că ați ajuns aici în timpul fluxului, nu? Altfel le-ați fi văzut.

Emma și Julian au mai schimbat o privire și s-au ridicat. În ciuda protestelor chelneriței, au ieșit repede afară și au pornit pe stradă.

Avusese dreptate, evident: acum începuse refluxul și golful arăta cu totul altfel, iar bărcile pescărești zăceau pe nisipul umed. În spatele portului se ridica o fâșie îngustă de pământ plin de pietre cenușii. Era ușor să-ți dai seama de ce se numea Faleza Capelei. Fâșia aceea de pământ avea pe ea mormane de pietre care se înălțau în aer în coloane cenușii, precum turlele unei catedrale.

Apa scăzuse suficient de mult ca să se vadă bine faleza. Când ajunseseră ei, apa se izbea de stâncile acelea; acum se retrăgea încet din port, dând la iveală o mică plajă de nisip și, în spatele plajei, mai multe guri întunecate de intrare în peșteră.

Deasupra peșterii, cocoțată pe faleza abruptă, era o casă. Când veniseră, Emma de-abia dacă îi aruncase o privire — era doar una dintre multele case din acea zonă a portului, vizavi de Warren –, dar acum vedea că este mult mai departe decât celelalte. De fapt, se afla la mare distanță de acestea, mică și singuratică, între apă și cer.

Ferestrele erau acoperite cu scânduri; varul alb se cojise, lăsând niște dungi cenușii. Dar când Emma se uita cu ochii ei de vânător de umbre. vedea mai mult decât o casă abandonată: vedea perdele albe de dantelă la fereastră și țigle noi pe acoperiș.

Pe gard era prinsă o cutie poștală. Pe cutie era scris un nume — scris neglijent, cu vopsea albă — abia vizibil de la distanța aceea. Cu siguranță era invizibil pentru un mundan, dar Emma vedea bine literele.

FADE.

18

AMINTIRILE TRECUTULUI ÎNVOLBURAT

JIA PENHALLOW STĂTEA ÎN SPATELE BIROULUI DIN CABINETUL CONSULULUI, luminat de razele soarelui care strălucea deasupra orașului Alicante. Pe fereastră se vedeau turnurile demonilor, sclipind roșu, auriu și portocaliu, ca niște cioburi însângerate.

Jia avea același chip cald pe care îl știa Diana, dar părea că peste acel chip trecuseră mai mult de cinci ani, cât era de la Războiul Întunecat. Părul ei avea acum șuvițe albe și era prins într-un coc elegant în vârful capului.

— Ce bine-mi pare să te văd, Diana, a spus ea, arătându-i cu capul scaunul din fața biroului. Toată lumea a fost curioasă să afle veștile tale misterioase.

— Îmi imaginez, a spus Diana. Dar eu speram că ceea ce vreau să-ți spun va rămâne între noi.

Jia nu a părut surprinsă. Sau nu s-a arătat surprinsă.

— Înțeleg. Mă întrebam dacă ai venit pentru postul de conducător al Institutului din Los Angeles. Am presupus că o să vrei funcția aceea, acum, că Arthur Blackthorn a murit.

Mâinile ei grațioase păreau că plutesc așezându-și hârtiile de pe birou și stilourile.

— A fost un gest curajos să se ducă singur la convergență. Mi-a părut rău să aud că a fost ucis.

Diana a dat din cap. Din motive pe care niciunul dintre ei nu le cunoștea, trupul lui Arthur fusese găsit în apropierea convergenței distruse, plin de sânge de la gâtul lui tăiat și de pete de limfă despre care Julian îi spusese sumbru că este sângele lui Malcolm. Nu avea niciun rost să contrazică varianta oficială, care pornea de la presupunerea că Arthur se aventurase singur la convergență, unde fusese ucis de demonii lui Malcolm.

Cel puțin Arthur va rămâne în memoria tuturor ca un om brav, deși pe Diana o durea inima că el fusese incinerat și îngropat fără să fie de față și nepoții lui. Pentru că de fapt nimeni în afară de familia lui nu știa că el se sacrificase pentru ei. Livvy îi spusese că spera să poată să organizeze o ceremonie în memoria lui când vor ajunge la Idris. Și Diana ar fi vrut să facă asta.

Jia nu părea surprinsă de tăcerea Dianei.

— Patrick și-l amintește pe Arthur din copilărie, a spus ea, dar eu mă tem că nu l-am cunoscut. Cum se descurcă copiii?

Copiii? Cum să-i explici că fratele cel mai mare fusese al doilea tată pentru ceilalți copii de la doisprezece ani? Că Julian și Emma și Mark chiar nu mai erau copii, după ce suferiseră mai mult decât sufereau majoritatea adulților într-o viață întreagă? Că Arthur Blackthorn nu condusese de fapt Institutul niciodată și că tot planul acela de a-l înlocui fusese o glumă sofisticată și teribilă?

— Copiii sunt distruși, a spus Diana. Familia lor a fost fragmentată, după cum știi. Și-ar dori doar să se întoarcă la Institutul din Los Angeles, care e casa lor.

— Dar nu au cum să se întoarcă, atâta timp cât nu există un conducător acolo. De aceea am crezut că tu...

— Nu vreau să fiu conducător, a întrerupt-o Diana. Nu am venit pentru funcția asta. Dar nu vreau nici ca această funcție să ajungă la Zara Dearborn și la tatăl ei.

— Așa, deci.

Tonul Jiei era neutru, dar ochii ei au sclipit de interes.

— Dacă nu va fi Dearborn, și nici tu, atunci cine să fie?

— Dacă Helen Blackthorn ar primi permisiunea să revină...

Jia și-a îndreptat spatele.

— Să conducă Institutul? Știi bine că în Consiliu nu s-ar aproba niciodată...

— Atunci să-l conducă Aline, a spus Diana. Helen ar putea să rămână la Los Angeles doar ca soție, alături de frații ei.

Expresia de pe fața Jiei era calmă, dar mâinile ei strângeau cu putere marginea biroului.

— Aline e fiica mea. Crezi că eu nu vreau s-o aduc acasă?

— N-am știut niciodată ce gândești, a replicat Diana.

Era adevărat. Nu avea copii, dar dacă sora ei ar fi fost exilată, nu-și putea imagina că nu s-ar fi luptat cu dinții și cu ghearele s-o aducă **înapoi.**

— Când Helen a fost exilată și Aline a decis să se ducă cu ea, am vrut să-mi dau demisia din funcția de Consul, a spus Jia, cu mâinile încleștate. Știam că nu stă în puterea mea să întorc o decizie a Conclavului. Consulul nu e un dictator care să-și impună punctul de vedere. În mod normal, aș spune că e bine că nu e așa. Dar ție pot să-ți spun că de mult visez să fiu un dictator.

— Și atunci, de ce nu ai demisionat?

— Nu știam cine va veni în locul meu, a spus Jia cu simplitate. Pacea Rece era pe atunci foarte populară. Dacă cel care venea în locul meu ar fi vrut, ar fi putut să o despartă pe Aline de Helen și, cu toate că aș vrea ca fiica mea să vină acasă, nu aș vrea să fie acasă cu inima frântă. S-ar fi putut întâmpla lucruri și mai rele. Ar fi putut să le acuze pe Aline și Helen de trădare, să transforme pedeapsa exilului într-o pedeapsă cu moartea. Poate și pentru Aline. Orice era posibil.

Ochii ei erau întunecați și grei.

— Am rămas aici, ca să stau între fiica mea și forțele întunecate din Conclav.

— Atunci, nu suntem de aceeași parte a baricadei? a întrebat Diana. Nu ne dorim aceleași lucruri?

Jia a zâmbit fără voioșie.

— Ce ne separă pe noi, Diana, sunt acești cinci ani. Cinci ani în care am încercat totul să conving Consiliul să se răzgândească. Pentru ei, Helen e un exemplu. Este felul lor de a le spune elfilor: Iată, noi respectăm atât de mult Pacea Rece, încât îl pedepsim și pe unul de-ai noștri. De fiecare dată când fac propunerea asta, cade la vot.

— Dar dacă ar apărea informații noi?

— La ce fel de informații te referi?

Diana a mișcat ușor din umeri, simțind tensiunea adunată pe spatele ei.

— Jace Herondale și Clary Fairchild au fost trimiși într-o misiune pe Tărâmul Elfilor, a spus ea.

De fapt, era o bănuială: când cei doi trecuseră pe la Institut, ea trăsese cu ochiul la bagajele lor și văzuse că sunt încărcați de fier și sare.

— Da, a încuviințat Jia. Ne-au trimis câteva mesaje de când au plecat.

— Înseamnă că v-au spus despre pârjolul din Ținuturile Întunericului.

Jia a înlemnit, cu o mână ridicată deasupra biroului.

— Nu știe nimeni ce ne-au spus, doar eu și Inchizitorul. Cum ai aflat?

— Nu contează. Îți spun asta ca să înțelegi că știu despre ce vorbesc. Știu că Regele Întunericului îi urăște pe nefilimi și că a descoperit o forță, un fel de magie care ne anulează toate puterile. A făcut în așa fel, încât există zone din regatul lui în care runele noastre nu funcționează, unde pumnalele serafice nu se aprind.

Jia s-a încruntat.

— Jace și Clary nu ne-au dat aceste detalii. Și de când au pătruns pe Tărâmul Elfilor, n-au luat legătura cu nimeni în afară de mine...

— Există un băiat, a spus Diana. Un elf, mesager al Reginei Luminii. Este și prinț al Elfilor Întunericului. Știe câte ceva din planurile tatălui său. Este dispus să depună mărturie în fața Consiliului.

Jia părea uimită.

— Un prinț al Elfilor Întunericului este dispus să depună mărturie în favoarea Reginei Luminii? Și ce interes are Curtea Elfilor Luminii?

— Regina Luminii îl urăște pe Regele Întunericului, a spus Diana. Se pare că mai mult decât îi urăște pe vânătorii de umbre. Este dispusă

să-și angajeze armata pentru a-l învinge pe Rege. Pentru a-i lua puterea și a vindeca pământurile pârjolite.

— Și asta doar din bunătatea inimii ei? a întrebat Jia, ridicând o sprânceană.

— În schimbul abrogării Păcii Reci, a spus Diana.

Jia a scos un hohot scurt de râs, ca un lătrat.

— Nimeni nu va accepta așa ceva. Conclavul...

— Toată lumea s-a săturat de Pacea Rece, mai puțin câțiva bigoți. Și nu cred că vrea cineva să-i vadă pe ei la putere.

Jia a oftat.

— Te referi la familia Dearborn. Și la Cohortă.

— Am stat ceva timp lângă Zara Dearborn și prietenii ei Centurioni, la Institut, a spus Diana. Viziunea ei nu e deloc plăcută.

Jia s-a ridicat și s-a dus la fereastră.

— Ea și tatăl ei ar vrea să întoarcă tot Conclavul într-un fel de epocă de aur. Într-un timp care nici măcar nu a existat, când repudiații își știau locul și nefilimii stăpâneau liniștiți. În realitate, trecutul nostru a fost violent, repudiații sufereau, iar nefilimii care îi simpatizau sau îi compătimeau erau pedepsiți împreună cu ei.

— Câți sunt? a întrebat Diana. În Cohortă.

— Tatăl Zarei, Horace Dearborn, este liderul lor neoficial, a spus Jia. Soția lui a murit și el și-a educat fiica astfel încât să-i calce pe urme. Dacă reușește să ajungă conducătorul Institutului din Los Angeles, ea va fi alături de el la conducere. Mai sunt și alte familii, Larkspear, Bridgestock, Crosskill... sunt risipiți în toată lumea.

— Iar scopul lor este să reducă în continuare drepturile repudiaților. Să-i înregistreze pe toți, să-i numeroteze...

— Să le interzică să se căsătorească cu vânătorii de umbre?

Diana a ridicat din umeri.

— Toate fac parte dintr-un întreg, nu? Mai întâi îi înregistrezi, apoi le reduci drepturile, le anulezi căsătoriile, după care...

— Nu!

Vocea Jiei era fermă.

— Nu putem permite așa ceva. Dar tu nu înțelegi, Zara e promovată acum ca noul mare vânător de umbre al generației sale. Noul Jace Herondale. De când l-a ucis pe Malcolm...

Diana a sărit de pe scaun.

— Asta... mincinoasa asta nu l-a ucis pe Malcolm!

— Știm că Emma nu l-a ucis. El s-a întors.

— Știu perfect cum a murit, a spus Diana. A readus-o din morți pe Annabel Blackthorn. *Ea* l-a ucis.

— *Cum?*

Jia era șocată.

— Acesta este adevărul, doamnă Consul.

— Diana. Îți trebuie dovezi ca să demonstrezi asta. Un proces cu Sabia Mortală...

Cea mai mare frică a Dianei.

— Nu, a spus ea.

Aș dezvălui nu numai secretele mele, ci și pe ale lui Julian și ale Emmei. I-aș distruge pe toți.

— Trebuie să înțelegi cum pare asta, a spus Jia. Ca și cum ai încerca să păstrezi controlul asupra Institutului din Los Angeles, discreditându-i pe cei doi Dearborn.

— Se discreditează singuri. Diana s-a uitat cu asprime la Jia. O cunoști pe Zara, i-a spus. Chiar crezi că ea l-a ucis pe Malcolm?

— Nu, a răspuns Jia, după o pauză. Nu cred. S-a apropiat de un dulap frumos sculptat de lângă perete și a deschis un sertar. Am nevoie de timp de gândire, Diana. Până atunci... A scos din sertar un dosar gros, alburiu, plin de hârtii: Acesta este raportul făcut de Zara Dearborn referitor la moartea lui Malcolm Fade și la atacurile demonilor asupra Institutului din Los Angeles. Poate găsești aici ceva discrepanțe care ar putea s-o discrediteze.

— Mulțumesc. Diana a luat dosarul. Dar ședința Consiliului? E vreo șansă ca prințul Kieran să depună mărturie?

— O să stau de vorbă cu Inchizitorul. Jia părea dintr-odată mult mai bătrână. Du-te acasă, Diana. O să te chem mâine.

— Trebuia s-o luăm și pe Dru, a spus Livvy, la porțile casei Blackthorn Hall. Asta e fix o casă dintr-un film de groază.

Blackthorn Hall se afla într-o suburbie a Londrei, nu departe de Tamisa. Împrejurimile nu aveau nimic deosebit: case din cărămidă roșie,

stații de autobuz pe care erau lipite afișe cu filme, copii care se plimbau cu bicicleta. După atâtea zile în care fuseseră închiși în Institut, chiar și aerul străin al Londrei i se părea lui Kit o trezire la realitate.

Blackthorn Hall stătea sub vraja iluziei magice, adică mundanii nu o vedeau. Când s-a uitat la ea prima oară, Kit a avut un soi de viziune dublă: un parc privat drăguț, dar mohorât, peste care se suprapunea o casă imensă, cu ziduri înalte și porți, cu pereții înnegriți de ani de ploi și neglijare.

A strâns tare din ochi. Parcul a dispărut și a rămas doar casa. Se înălța în fața lor, impunătoare. Lui Kit i se părea că seamănă puțin cu un templu grecesc, cu coloane care susțineau un portic arcuit, în fața ușilor duble, masive, făcute din același metal ca și gardul care înconjura toată proprietatea. Un gard înalt, care se termina cu bare ascuțite ca niște săgeți; intrarea se făcea pe o singură poartă, pe care Ty a descuiat-o fără efort cu una din runele lui.

— Aia ce înseamnă? l-a întrebat Kit, arătând spre o rună, în timp ce poarta se deschidea scârțâind și împrăștiind rugină.

Ty s-a uitat la el.

— *Deschidere.*

— La asta mă gândeam și eu, a mormăit Kit, și au intrat cu toții pe poartă.

Odată intrat, s-a uitat în jur cu mirare. Grădina era acum neîngrijită, dar încă se mai vedeau tufe de trandafiri și balustrade de marmură pe care erau vase masive de piatră din care atârnau flori și buruieni. Era plină de flori sălbatice și foarte frumoasă, chiar așa ciudată și părăsită.

Casa semăna cu un mic castel, iar pe ușile de metal și în vârful coloanelor Kit a recunoscut simbolul familiei Blackthorn — cununa de spini.

— Pare o casă bântuită, a remarcat Livvy, în timp ce urcau scările.

În depărtare, Kit a văzut cercul negru al unei fântâni arteziene secate. În jurul ei erau bănci de marmură. Era și statuia unui bărbat cu togă care se uita la el cu ochi goi și îngrijorați.

— Înainte, aici era o adevărată colecție de statui cu tot soiul de dramaturgi și poeți romani și greci, a spus Livvy, în timp ce Ty încerca să deschidă ușile. Unchiul Arthur le-a adus aproape pe toate la Institutul din L.A.

— Runa de deschidere nu funcționează, a spus Ty, îndreptându-și spatele, și s-a uitat la Kit ca și cum știa ce gândește acesta.

Ca și cum știa tot ce gândise Kit vreodată. Privirea lui Tiberius avea ceva care te speria și te încânta în același timp.

— Trebuie să ne gândim la altă variantă.

Ty a trecut pe lângă sora lui și pe lângă Kit și a coborât scările. Au pornit pe lângă casă, pe o alee de pietriș. Gardurile vii, care odinioară erau tăiate frumos, acum se ridicau stufoase, într-o explozie de frunze și flori. În depărtare se vedeau apele sclipitoare ale Tamisei.

— Poate reușim să intrăm prin spate, a spus Livvy. Nici ferestrele nu cred că sunt așa de bine asigurate.

— Ce ziceți de ușa asta? a arătat Kit.

Ty s-a întors, încruntat.

— Care ușă?

— Asta, a spus Kit, nedumerit. Vedea ușa foarte bine, înaltă, îngustă, cu un simbol ciudat gravat pe ea. A atins cu mâna lemnul vechi: îl simțea aspru și cald sub degete. N-o vedeți?

— O văd acum, a spus Livvy. Dar... pot să jur că nu era acolo cu o secundă în urmă.

— Un fel de iluzie magică dublă? s-a întrebat Ty, venind lângă Kit. Își ridicase gluga de la hanorac și fața lui era acum un oval palid, încadrat de părul negru și de gluga la fel de neagră. Dar cum poate s-o vadă Kit?

— Poate pentru că m-am obișnuit să văd iluziile magice în Piața Umbrelor.

— Iluzii magice care nu sunt făcute de nefilimi, a spus Livvy.

— Iluzii magice *prin care* vânătorii de umbre nu pot să vadă, a replicat Kit.

Ty părea gânditor. Uneori, chipul lui parcă devenea opac, și Kit nu putea să-și dea seama dacă e sau nu de acord. Totuși, a scos stela din buzunar și a început să deseneze runa Deschiderii.

Nu s-a deschis încuietoarea, ci balamalele. Au sărit de la locul lor și ușile aproape că au căzut pe pereți, lovindu-se de ei cu un sunet care a stârnit ecouri.

— Nu mai apăsa așa de tare când desenezi, a spus Livvy.

Ty a ridicat din umeri.

Spațiul din spatele ușilor era destul de întunecos ca gemenii să-și aprindă lămpile-vrăjitoarei. Lumina împrăștiată de ele avea o nuanță de perlă, care lui Kit i se părea ciudată și frumoasă.

Erau într-un hol vechi, plin de praf și de pânze de păianjen. Ty mergea înaintea lui Kit și Livvy mergea în spatele lui; Kit avea bănuiala că vor să-l apere, și detesta chestia asta, dar își dădea seama că cei doi nu ar înțelege de ce protestează el.

Au mers până la capătul coridorului, apoi au urcat pe o scară îngustă si lungă, în capul căreia erau rămășițele putrede ale unei uși. În spatele ușii era o cameră imensă, din plafonul căreia atârna un candelabru.

— O sală de bal, poate, a spus Livvy, și vocea ei a stârnit ecouri ciudate. Uitați-vă, partea aceasta a casei e mai bine întreținută.

Într-adevăr, sala de bal era goală, dar curată, și în alte camere au găsit mobilă acoperită cu huse, ferestre acoperite cu obloane care protejau sticla, și teancuri de cutii. În cutii erau haine care miroseau puternic a naftalină. Livvy a început să tușească și și-a făcut vânt cu palma.

— Trebuie să fie și o bibliotecă, a spus Ty. Un loc în care se păstrează documentele de familie.

— Nu-mi vine să cred că tata a vizitat casa asta când era mic.

Livvy mergea înaintea lor pe hol, și trupul ei făcea o umbră alungită. Părul ei lung, picioarele ei lungi, lampa-vrăjitoarei licăritoare din mână.

— Nu a locuit aici? a întrebat Kit.

Livvy a clătinat din cap.

— A locuit în Cornwall, nu la Londra. Dar a mers la școală în Idris.

Idris. Kit citise mai multe despre Idris în biblioteca Institutului din Londra. Locul natal al vânătorilor de umbre, intrat în legendă, un loc cu păduri verzi și munți înalți, cu lacuri reci ca gheața și un oraș cu turnuri de sticlă. Trebuia să admită că o parte din el iubea filmele *fantasy*, și că ar fi vrut să vadă *Stăpânul inelelor.*

I-a spus să tacă părții aceleia din el. Idris era o chestie a vânătorilor de umbre, iar el nu se hotărâse încă dacă vrea să fie vânător de umbre. De fapt, era destul de sigur — aproape sigur-sigur — că nu vrea să fie.

— Biblioteca, l-a auzit pe Ty.

Kit și-a dat seama brusc că Ty nu va folosi niciodată cinci cuvinte dacă unul singur era de ajuns. Acum stătea în fața ușii care dădea într-o încăpere hexagonală, iar pereții din spatele lui erau plini de tablouri care înfățișau corăbii. Unele erau așezate în poziții ciudate, ca și cum corăbiile acelea din tablou s-ar repezi în valuri.

Pereții bibliotecii erau văruiți în albastru închis, și singura piesă de artă de acolo era o statuie de marmură — bustul unui bărbat, așezat pe o coloană de piatră. Mai era un birou masiv, cu multe sertare, care însă s-au dovedit a fi dezamăgitor de goale. Cercetările făcute în spatele rafturilor și sub covor nu au dat la iveală decât cocoloașe de praf.

— Poate că ar trebui să căutăm în altă cameră, a spus Kit, ieșind de sub un scrin, cu praf în părul lui blond.

Ty a clătinat din cap, cu un aer frustrat.

— E ceva aici. Simt eu.

Kit nu era prea convins că Sherlock Holmes opera pe baza *senzațiilor*, dar nu a spus nimic, doar și-a îndreptat spatele — și când a făcut-o, a zărit o bucată de hârtie care ieșea puțin afară dintr-un birouaș. A tras de ea și a scos-o.

Era o hârtie veche, care ajunsese aproape transparentă. Kit a clipit des din ochi. Pe hârtie era numele lui — nu prenumele, numele de familie, *Herondale*, de mai multe ori, împletit cu un alt nume, astfel încât cele două nume alcătuiau un fel de model ondulat.

Celălalt nume era *Blackthorn*.

A simțit dintr-odată un fel de neliniște. A împăturit repede hârtia și a băgat-o în buzunar, exact când Ty i-a spus:

— Dă-te la o parte, Kit. Vreau să mă uit mai bine la bustul ăsta.

Pentru Kit, *bust* însemna cu totul altceva, dar cum singurii sâni din cameră îi aparțineau surorii lui Ty, s-a dat repede la o parte. Ty s-a apropiat de mica statuie de pe coloana de marmură. Și-a dat gluga jos, și părul s-a ridicat, eliberat, fin ca fulgii unei lebede negre.

Ty a atins mica plăcuță de sub bust.

— „Greu nu este să mori pentru un prieten, ci să găsești un prieten pentru care să mori", a citit el.

— Homer, a spus Livvy.

Indiferent ce fel de educație primeau vânătorii ăștia de umbre, Kit trebuia să admită că era ca lumea.

— Așa se pare, a spus Ty și a scos un pumnal de la centură.

În secunda următoare l-a înfipt în orbita de piatră a statuii. Livvy a țipat.

— Ty, ce...

Ty a scos repede pumnalul și a repetat operațiunea și cu cealaltă orbită. De data aceasta, din gaura aceea a sărit, pârâind, ceva rotund și lucios. Ty a prins obiectul în mâna stângă.

A zâmbit, și zâmbetul acela i-a schimbat complet fața. Când era nemișcată și lipsită de expresie, fața lui Ty avea o intensitate care îl fascina pe Kit, dar când zâmbea, era extraordinar.

— Ce ai găsit?

Livvy s-a repezit la el și amândoi s-au adunat în jurul lui Tiberius, care ținea în palmă un cristal multifațetat, cât pumnul unui copil.

— Și cum ai știut că e acolo?

— Când ai spus „Homer", mi-am adus aminte că era orb. Aproape mereu e înfățișat cu ochii închiși sau legat la ochi. Dar statuia avea ochii deschiși. M-am uitat mai atent și am văzut că bustul e din marmură, dar ochii sunt din ghips. După asta, a fost...

— Elementar? a întrebat Kit.

— Știi, în carte, Holmes nu spune niciodată „elementar, dragul meu Watson", a replicat Ty.

— Jur că în film așa am văzut, a spus Kit. Sau poate la televizor.

— Cine s-ar uita la filme sau la televizor când are cărți? s-a întrebat Ty cu dispreț.

— N-ați putea să fiți atenți aici? a intervenit Livvy, aruncându-și exasperată coada pe spate. Ce este obiectul acela, Ty?

— Un cristal *aletheia*. L-a ridicat în sus, ca să prindă lumina de la lampa-vrăjitoarei pe care o ținea sora lui în mână. Uitați-vă!

Kit s-a uitat la cristalul cu multe fațete. Spre uimirea sa, pe suprafața lui s-a văzut în treacăt un chip, ca o imagine dintr-un vis — un chip de femeie, încadrat de valuri negre de păr.

— Vai! Livvy și-a dus mâna la gură. Seamănă puțin cu mine. Dar cum...

— Cristalul *aletheia* poate păstra sau transporta amintirile. Cred că aici este amintirea lui Annabel, a spus Ty.

— *Aletheia* e un cuvânt grecesc, a zis Livvy.

— Era zeița adevărului la greci, a confirmat Kit. A ridicat din umeri când ceilalți doi s-au uitat mirați la el. Am avut de făcut un referat în clasa a noua.

Ty a zâmbit cu un colț al gurii.

— Foarte bine, Watson.

— Nu-mi mai spune Watson!

Ty i-a ignorat protestul.

— Trebuie să vedem cum putem accesa ce se află în cristal, a spus el. Cât mai repede. I-am putea ajuta pe Julian și pe Emma.

— Nu știi cum să intri în cristal? l-a întrebat Kit.

Ty a clătinat din cap, nemulțumit.

— Nu e magie de vânători de umbre. Noi nu învățăm lucruri din astea. E interzis.

Lui Kit i s-a părut o regulă idioată. Cum ai putea să știi cum operează inamicii tăi dacă interzici învățarea unor astfel de lucruri?

— Trebuie să plecăm, i-a îndemnat Livvy, îndreptându-se spre ușă. Începe să se întunece. Apar demonii.

Kit s-a uitat pe fereastră. Cerul se întuneca și pe albastrul lui începea să se aștearnă lumina apusului. Umbrele porneau să coboare deasupra Londrei.

— Am o idee, a spus el. Ce-ar fi s-o ducem la Piața Umbrelor de aici? Știu să mă descurc prin Piață. Aș putea să găsesc un magician sau o vrăjitoare care să ne ajute să ajungem la ce-o fi acolo.

Gemenii au schimbat o privire. Era limpede că amândoi șovăiau.

— Chiar nu avem voie să mergem în Piața Umbrelor, a spus Livvy.

— Atunci puteți să le spuneți că eu am fugit acolo și voi a trebuit să mă prindeți, a replicat Kit. Dacă va fi nevoie să dați explicații, ceea ce nu cred.

Niciunul nu a spus nimic, dar Kit vedea limpede curiozitatea din ochii cenușii ai lui Ty.

— Haideți, a insistat el pe un ton calm, așa cum îl învățase tatăl lui că trebuie să vorbești când vrei să convingi pe cineva că ești hotărât.

Acasă, Julian nu vă lasă niciodată să vă duceți undeva. Acum e șansa voastră. Nu v-ați dorit mereu să vedeți Piața Umbrelor?

Livvy a fost prima care a cedat.

— OK, a spus ea, uitându-se o clipă la fratele ei, să vadă dacă e de acord. OK, dacă știi tu unde e.

Chipul palid al lui Ty se luminase de încântare. Kit simțea că scânteia aceea i se transmite și lui. Piața Umbrelor. Casa lui, sanctuarul lui, locul unde crescuse.

Când umbla cu Livvy și Ty după demoni și artefacte, ei erau cei care știau totul, iar el nu știa nimic. Dar în Piața Umbrelor, putea să strălucească. Să-i uimească. Să-i impresioneze.

Și, poate, după aia, putea să fugă.

Umbrele deja începuseră să se facă mai lungi când Julian și Emma au terminat de mâncat. Julian a cumpărat ceva provizii de la un mic magazin alimentar, timp în care Emma a fugit alături la un magazin New Age, unde se vindeau cărți de tarot și gnomi de cristal, și a cumpărat de acolo pijamale și tricouri. Când a ieșit din magazin, era zâmbitoare. I-a arătat lui Jules tricoul pe care i-l cumpărase, un tricou cu albastru și mov, care avea desenat pe el un unicorn zâmbitor, la care el s-a uitat cu oroare. Emma l-a așezat cu grijă în sac și apoi au pornit amândoi să caute cărarea care urca pe coastă.

Coasta muntelui se ridica abrupt din apă; nu era un urcuș ușor. Era un singur indicator pe care scria SPRE FALEZĂ, și cărarea suia șerpuit printre căsuțele agățate precar de coastă, la marginea orașului — aveai senzația că în orice moment ar putea să se prăvălească în golful în formă de semilună.

Vânătorii de umbre erau antrenați și puteau face eforturi și mai mari decât acesta, așa că au ajuns acolo repede. În scurt timp ieșiseră din oraș și înaintau pe o cărare îngustă, având în dreapta muntele și în stânga coasta care cobora spre mare.

Marea avea o culoare luminoasă, un albastru intens care strălucea ca un felinar. Nori de culoarea scoicilor acopereau cerul. Era frumos în cu totul alt fel față de apusul de la Pacific. În locul culorilor crude ale mării și deșertului, aici toate culorile erau pastelate: verde deschis, bleu și roz.

Numai faleza avea o culoare puternică. Urcau spre Chapel Cliff, promontoriul stâncos care ieșea direct din ocean, și acele de piatră cenușie din vârful lui se profilau amenințătoare pe cerul rozaliu. Muntele nu se mai vedea, ieșiseră și de pe limba aceea de pământ: acum înaintau pe niște lespezi lungi și cenușii de ardezie care îți dădeau impresia că niște cărți de joc fuseseră amestecate și apoi aruncate la întâmplare, iar unele dintre ele ajunseseră să se prăvălească în mare.

Casa pe care o văzuseră din oraș era ascunsă printre stânci, și avea în spate coroana aceea de țepi de piatră. Când Emma s-a apropiat, a simțit forța iluziei magice care o proteja ca pe un zid care o împinge înapoi.

Și Jules încetinise ritmul.

— E o placă aici, a spus el. Cică zona asta ține de Fondul Național. Accesul interzis.

Emma s-a strâmbat.

— De obicei se pun plăcuțe de-astea când copiii din zonă vin să se distreze și lasă în urmă ambalaje de bomboane și sticle goale de suc.

— Nu știu. Farmecul de ascundere e foarte puternic, nu e doar vizual, e și emoțional. Simți și tu, nu?

Emma a dat din cap. Cabana părea să trimită valuri de avertismente, *nu te apropia, pericol, nu e nimic de văzut aici.* Ca atunci când strigă la tine un tip supărat în autobuz.

— Ia-mă de mână, a spus Julian.

— Ce?

S-a întors uimită spre el: Julian îi întinsese mâna. Emma vedea petele slabe de culoare de pe ea. Julian a mișcat degetele.

— Împreună putem trece mai ușor prin asta, a spus el. Să ne concentrăm să respingem puterea magiei.

Emma l-a luat de mână, fără să tresară la șocul pe care l-a simțit la atingerea lui. Pielea lui era caldă și fină, și aspră acolo unde avea bătături. El și-a strâns degetele în jurul mâinii ei.

Au mers mai departe, au trecut de poartă și au pornit pe aleea care ducea spre ușa din față. Emma își imagina iluzia magică asemenea unei draperii, ca pe ceva tangibil. Își imagina că dă la o parte draperia aceea.

Era greu, ca și cum ar fi încercat să ridice o greutate cu puterea minții, dar de la Julian se scurgea spre ea putere, pătrundea prin degete, prin încheietură, și urca pe braț, până în inimă și în plămâni.

Dintr-odată, a simțit că se poate concentra perfect. A apucat un colț de magie ca pe un colț de draperie și l-a ridicat încet, aproape degajată. Cabana s-a văzut brusc mai clar: ferestrele nu erau acoperite cu scânduri, erau întregi și curate, iar ușa din față fusese vopsită proaspăt în albastru. Chiar și mânerul părea lustruit recent, și bronzul lui strălucea. Julian a strâns mânerul în mână și ușa s-a deschis, invitându-i în casă.

Senzația aceea că cineva le ordonă să se îndepărteze dispăruse. Emma i-a dat drumul la mână lui Julian și a intrat în casă; era prea întuneric să vezi ceva. Și-a scos lampa-vrăjitoarei din buzunar și a lăsat lumina să se ridice.

În spatele ei, Julian a fluierat încetișor, de uimire.

— Nu pare deloc părăsită. Nici pe departe.

Era o cameră mică și drăguță. Sub fereastra pe care se vedea jos orașul era un pat cu patru coloane, din lemn. Mai erau tot felul de piese de mobilă prin cameră, care păreau să fi fost pictate de mână în nuanțe de albastru, gri și pasteluri marine, și o mulțime de covorașe moi.

Pe doi dintre pereți erau dulapuri cu blat de granit și ustensile de bucătărie moderne: o cafetieră, un aragaz, o mașină de spălat vase. De o parte și de alta a șemineului se ridicau grămezi de lemne frumos aranjate. Din camera principală se deschideau două uși; Emma s-a uitat și a descoperit un mic salon care avea un birou pictat manual, și o cameră de baie cu faianță albastră, unde erau o cadă, un duș și o chiuvetă. A răsucit robinetul de la duș, uimită, și a început să țipe când a stropit-o apa. Se părea că toate funcționau perfect, ca și cum cel care locuia aici avea mare grijă de casă, și acum tocmai ieșise.

— Presupun că am putea foarte bine să stăm aici, a spus Emma, întorcându-se în cameră, unde Julian aprinsese lumina electrică.

— M-am gândit la asta înaintea ta, Carstairs, a spus el și a deschis un dulap în care a început să bage alimentele cumpărate. Căsuță frumoasă, nu plătim cazarea și ne va fi mult mai ușor să facem cercetări de aici.

Emma și-a așezat lampa-vrăjitoarei pe masă și s-a uitat în jur, uimită.

— Știu că pare destul de improbabil, dar ce-ar fi dacă Malcolm ar fi avut o viață secretă, și închiria căbănuțe adorabile de vacanță?

— Sau poate, a replicat Julian, locul acesta este învăluit într-o iluzie magică mai puternică decât credem noi și doar *aparent* este o casă de vacanță adorabil mobilată, iar în realitate e o groapă plină de șobolani.

Emma s-a aruncat pe pat. Pătura era moale ca un nor, iar salteaua i se părea absolut divină, după salteaua aia denivelată de la Institutul din Londra.

— Cei mai *buni* șobolani, a anunțat ea, bucuroasă că până la urmă nu vor trebui să stea la o pensiune.

— Imaginează-ți trupușoarele lor blănoase alergând pe lângă tine.

Julian se întorsese pe jumătate și se uita la ea zâmbind. Când Emma era mică, îi era groază de șobolani și alte rozătoare.

S-a ridicat în fund și s-a uitat urât la el.

— De ce vrei tu să-mi strici buna dispoziție?

— Păi, ca să fiu cinstit, asta nu e o vacanță. Nu pentru noi. E o misiune. Ar trebui să găsim ceva ca să ne facem o idee pe unde o fi Annabel.

— Nu știu, a spus Emma. Casa asta pare să fi fost golită complet și renovată recent. A fost construită în urmă cu mulți ani, de unde știm că asta e casa originală? Iar Malcolm n-ar fi luat de aici ce era mai important pentru el când a venit la Los Angeles?

— Nu neapărat. Cred că pentru el casa asta avea o valoare sentimentală. Julian se agățase cu degetele mari de la mână de găicile blugilor. Uită-te ce grijă a avut de ea! Casa asta e intimă. Seamănă cu o casă adevărată. N-are nimic în comun cu clădirea aia de sticlă și oțel în care locuia la Los Angeles.

— Atunci presupun că ar trebui să începem cercetările.

Emma a încercat să pară încântată de idee, dar se simțea epuizată. Nu dormise cu o noapte în urmă, făcuse o lungă călătorie cu trenul, era îngrijorată pentru Cristina, toate astea o secătuiseră de energie.

Julian s-a uitat la ea cu un aer critic.

— O să fac un ceai. Îți prinde bine.

Ea a strâmbat din nas.

— Ceai? *Ceaiul* e soluția ta? Nici măcar nu ești englez! Ai stat doar două luni în Anglia! Cum au reușit ăștia să-ți spele creierul?

— Cafeaua nu-ți place, și ai nevoie de cafeină.

— O să-mi iau cafeina ca toți oamenii normali la cap. Și-a aruncat mâinile în sus și s-a dus în birou. Din ciocolată!

A început să tragă sertarele de la birou. Erau goale. A examinat rafturile bibliotecii — nici acolo nu era nimic interesant. A traversat camera, îndreptându-se spre șifonier, și a auzit un scârțâit. S-a întors, a îngenuncheat și a dat covorașul la o parte.

Podeaua era făcută din scânduri de stejar. Chiar sub covor era un pătrat dintr-un lemn mai deschis la culoare, și se vedeau bine liniile negricioase care marcau conturul pătratului. Emma și-a scos stela și a lipit-o cu vârful de podea.

— *Deschide*, a șoptit ea, desenând runa.

S-a auzit o pârâitură puternică. Pătratul de lemn s-a desfăcut și s-a prăbușit în bucățele mici de lemn într-o gaură de dedesubt. Era mai mare decât crezuse ea. Înăuntru erau mai multe cărticele și o carte mare, cu coperți de piele, la care Emma s-a uitat nedumerită. Era oare vreo carte de vrăji?

— Ai aruncat ceva în aer? Julian intrase în cameră, cu fața mânjită de ceva negru. S-a uitat peste umărul Emmei și a fluierat. Clasica ascunzătoare din podea.

— Ajută-mă să scot chestiile astea de aici. Ia tu cărțoaia asta.

Emma a luat cele trei volume mai mici, toate îmbrăcate în piele; coperțile erau uzate, paginile aveau marginile zdrențuite și pe cotoare erau imprimate inițialele MFB.

— Nu e o carte, a spus Julian, cu o voce puțin schimbată. E un album.

A luat-o și a plecat cu ea în sufragerie, iar Emma s-a grăbit după el. Pe dulapul din bucătărie erau două cești aburinde de ceai, și focul ardea cu flăcări mari. Emma și-a dat seama că petele de pe fața lui Julian erau probabil cenușă. Și l-a imaginat îngenuncheat acolo, aprinzând focul pentru ei, răbdător și gânditor, și a simțit un val copleșitor de tandrețe.

El stătea deja lângă dulap și acum deschidea cu grijă albumul. I s-a tăiat răsuflarea. Prima era o acuarelă în care apărea Chapel Cliff,

văzută de la distanță. Culorile și contururile erau foarte vii; Emma simțea briza rece a mării pe gât și auzea țipătul pescărușilor.

— Ce frumos, a spus ea, așezându-se în fața lui pe un scaun înalt.

— Annabel a făcut-o. Julian și-a trecut degetele peste semnătura ei, aflată în colțul din dreapta. Nu știam că a fost artistă.

— Presupun că aveți talentul în sânge, a spus Emma.

Julian nu a ridicat capul. Întorcea paginile cu grijă, aproape cu veneratie. Erau multe peisaje marine: se părea că lui Annabel îi plăcuse să picteze oceanul și țărmurile lui ondulate. Annabel mai făcuse și zeci de desene cu conacul Blackthorn din Idris, în care apăreau mereu zidurile lui din piatră fină, aurie, frumusețea grădinilor, plantele spinoase care se încolăceau pe porți. *La fel ca pictura de pe peretele camerei tale,* a vrut să-i spună Emma lui Julian, dar nu i-a spus.

Julian însă nu se oprise la niciuna dintre ele. S-a oprit în schimb în fața unei schițe în care era ilustrată indiscutabil căsuța în care se aflau acum. Casa era înconjurată de un gard de lemn, orașul Polperro se vedea în depărtare, în partea opusă erau muntele și cartierul Warren, cu casele lui înghesuite.

De gard stătea rezemat Malcolm, uluitor de tânăr — era limpede că nu încetase încă să îmbătrânească. Deși era o schiță în creion, desenul reușea să surprindă frumusețea părului lui și stranietatea ochilor, dar liniile acelea fuseseră trasate cu atâta dragoste, încât Malcolm părea superb. Și gata să zâmbească.

— Cred că au locuit aici cu vreo două sute de ani în urmă, probabil ascunzându-se de Conclav, a spus Julian. Locul în care ai fost cu persoana iubită capătă ceva special. Capătă o anumită semnificație pentru tine. Devine mai mult decât un simplu loc, e un fel de distilare a sentimentelor celor doi. Momentele acelea pe care le petreci cu cineva într-un loc... încep să facă parte din cărămizi și din mortar. Să facă parte din sufletul locului.

Focul îi lumina o parte a feței și părul, împrumutându-le o nuanță aurie. Emma a simțit că îi vine să plângă și a încercat să-și înghită lacrimile.

— Malcolm nu a lăsat casa asta în paragină pentru că avea un motiv. O iubea. O iubea pentru că era casa în care locuise cu *ea.*

Emma și-a luat ceașca de ceai.

— Și probabil casa în care voia s-o aducă din nou? După ce o învia.

— Da. Cred că Malcolm a readus-o la viață undeva în apropiere și cred că avea de gând să se ascundă aici cu Annabel, așa cum făcuseră cu ani în urmă. Julian a părut că se scutură de emoția intensă care îl cuprinsese, așa cum un câine se scutură ca să scape de apa de pe blană. Am văzut pe raft niște ghiduri turistice pentru Cornwall, a spus, o să mă uit pe ele. Tu ce ai acolo? Ce e în cărțile alea?

Emma a deschis una dintre ele. *Jurnalul lui Malcolm Fade Blackthorn, la vârsta de 8 ani,* scria pe prima pagină.

— În numele Îngerului! a exclamat ea. Sunt jurnalele lui.

A început să citească cu voce tare prima pagină:

> *„Numele meu este Malcolm Fade Blackthorn. Primele două nume mi le-am ales eu, iar pentru ultimul am primit permisiunea de a-l folosi de la familia Blackthorn, care a acceptat cu amabilitate să mă ia la ea.* Felix *spune că sunt un străjer, dar eu nu știu ce înseamnă asta. Tot el spune că sunt magician. Când o spune el, am impresia că nu e deloc bine că sunt așa, dar Annabel spune că nu trebuie să-mi fac griji, că fiecare ne naștem într-un fel și nu putem să schimbăm nimic. Annabel spune..."*

Emma s-a oprit. Acesta era bărbatul care-i ucisese părinții; dar în același timp era vocea unui copil neajutorat și plin de întrebări, o voce care ajungea la ei peste secole ca un ecou. Două sute de ani — jurnalul nu era datat, dar probabil fusese scris pe la începutul lui 1800.

— Annabel spune, a șoptit ea. S-a îndrăgostit de ea așa de *devreme.*

Julian și-a dres glasul și s-a ridicat.

— Așa se pare, a spus el. Va trebui să căutăm în jurnal, poate descoperim vreo referire la un loc care să aibă semnificație pentru amândoi.

— Sunt o groază de jurnale, a remarcat Emma, uitându-se la cele trei volume.

— Înseamnă că avem o groază de citit, a spus Julian. Cred că ar fi cazul să mai fac niște ceai.

Vaierul Emmei „Nu ceai!" l-a urmărit în bucătărie.

Piața Umbrelor din Londra se afla la sud de London Bridge. Kit a fost dezamăgit când a văzut că London Bridge e doar o construcție nesărată din beton, fără niciun turn.

— Eu credeam că e ca în cărțile poștale, s-a plâns el.

— Tu te gândești la Tower Bridge, l-a informat Livvy, pe un ton superior, în timp ce coborau o scară îngustă de piatră ca să ajungă sub șinele de cale ferată de la London Bridge. Acela apare în toate cărțile poștale. Adevăratul London Bridge a fost demolat de mult, asta e o construcție modernă.

Era un indicator care arăta că acolo era pe timpul zilei o piață de fructe și legume, dar piața se închisese de mult. Gheretele vopsite în alb erau încuiate, la fel și porțile. Deasupra pieței se ridica Southwark Cathedral, o clădire imensă din piatră și sticlă care îi împiedica să vadă Tamisa.

Când au ajuns la capătul scărilor, Kit a clipit des, ca să vadă prin iluzia magică. Imaginea s-a destrămat ca o pânză de păianjen ruptă și a apărut animata Piață a Umbrelor. Cei de acolo foloseau o parte dintre gheretele pieței obișnuite — isteață chestie, s-a gândit Kit, să se ascundă așa, în văzul lumii —, dar acum gheretele erau multicolore, un curcubeu de culoare și strălucire. Erau și corturi printre chioșcuri, făcute din mătase, cu falduri, cu firme care atârnau deasupra intrării, făcând reclamă la tot felul de chestii, de la ghicirea viitorului la amulete pentru noroc sau vrăji de dragoste.

S-au strecurat prin mulțimea gălăgioasă. Se vindeau acolo măști fermecate, sticluțe de sânge vechi, pentru vampiri — Livvy părea că e gata să vomite când a văzut eticheta pe care scria AROMĂ DE CIREȘE ROȘII —, iar spițerii vindeau pe bandă rulantă pulberi și tincturi magice. Un vârcolac cu părul fin și palid vindea niște flaconașe cu o pulbere argintie, iar vizavi de el era o vrăjitoare tatuată cu solzi de toate culorile, care vindea cărți de magie. La mai multe chioșcuri se găseau

talismane pentru îndepărtarea vânătorilor de umbre, ceea ce a făcut-o pe Livvy să râdă.

Kit nu era așa de amuzat.

— Trageți-vă mânecile jos, a spus el. Și puneți-vă gluga. Încercați pe cât se poate să vă acoperiți Pecețile.

Livvy și Ty au făcut ce li s-a spus. Ty a vrut să-și pună căștile, dar a renunțat. Le-a dat încet drumul după gât.

— Ar trebui să le las, a spus el. Poate e nevoie să aud ceva.

Livvy l-a strâns de umăr și i-a spus ceva în șoaptă, dar Kit nu a auzit ce. Ty a clătinat din cap, i-a făcut semn să-l lase în pace și au pătruns mai adânc în Piață. Un grup de Copii ai Nopții, cu pielea palidă, se adunaseră în fața unui chioșc pe care scria VICTIME VOLUNTARE AICI. În jurul unei mese de joc erau adunați o mulțime de oameni gălăgioși; din când în când apărea un vampir, dădea banii, și unul dintre oameni era tras în întuneric pentru a fi mușcat.

Livvy și-a înăbușit o exclamație.

— Sunt foarte prudenți, a asigurat-o Kit. Așa e și în Piața Umbrelor din Los Angeles. Vampirii nu beau niciodată prea mult sânge, ca să nu le facă rău oamenilor.

Se întreba dacă n-ar trebui să-i spună ceva și lui Ty, să-l mai liniștească. Băiatul cu părul negru era palid și avea pe obraji o peliculă fină de transpirație. Își închidea și își desfăcea palmele încontinuu.

Mai departe, era un chioșc pe care scria BAR DE CRUDITĂȚI. Vârcolacii aveau acolo zeci de carcase proaspete de animale, din care rupeau câte o halcă pe care o vindeau amatorilor. Livvy s-a încruntat; Ty nu a spus nimic. Kit observase mai demult că pe Ty nu-l interesau calamburile sau jocurile de cuvinte. Iar în clipa asta, Ty părea că e chinuit de o dilemă: să vadă cât mai mult din Piața Umbrelor sau să vomite.

— Pune-ți căștile, i-a șoptit Livvy. E în ordine.

Ty a clătinat iar din cap. Părul negru i se lipise de frunte. Kit s-a încruntat. Ar fi vrut să-l ia de mână pe Ty și să-l scoată din Piața Umbrelor, să-l ducă undeva unde e liniște și calm. Și-a amintit că Ty îi spusese că detestă mulțimea și că zgomotele și agitația erau pentru el „ca niște sticle care se sparg în capul lui"

Dar mai era ceva la Piața asta, ceva mai ciudat, mai altfel.

— Cred că aici e partea alimentară, a spus Livvy, strâmbându-se. Mai bine nu intram.

— Pe aici.

Kit s-a întors și a pornit în direcția catedralei. De obicei, acolo era sectorul unde se adunau vrăjitorii; până acum nu văzuse decât vârcolaci, vampiri, vrăjitoare și...

A încetinit pasul, gata să se oprească.

— Nu sunt elfi, a spus el.

— Cum? a întrebat Livvy, gata să dea peste el.

— De obicei, piața e plină de elfi. Elfii vând de toate, de la haine care te fac invizibil la saci cu mâncare ce nu se golesc niciodată. Dar aici n-am văzut niciunul.

— Eu am văzut, a spus Ty.

A arătat cu mâna.

În apropiere se afla o gheretă mare, la care vindea un bărbat înalt, cu părul lung și cărunt împletit. În fața gheretei era o masă acoperită cu postav verde. Pe masă erau expuse colivii vechi, din fier forjat vopsit în alb. Fiecare în parte era frumoasă, și în prima clipă Kit a crezut că sunt de vânzare.

Apoi s-a uitat mai atent. În colivii erau închise niște creaturi mărunte. Un bogat sortiment de spiriduși, fee, domovoi, ba chiar și un goblin care avea pleoapele așa de umflate, încât ochii lui erau aproape închiși — probabil din cauză că se afla prea aproape de fier rece. Ceilalți elfi murmurau cu tristețe, trăgeau cu mâinile de gratii și apoi cădeau în colivie cu strigăte slabe de durere.

Ty era alb de tulburare. Mâinile îi tremurau. Kit și-a adus aminte de el atunci, în deșert, când mângâia șopârlele, băga șoareci în buzunare sau aduna nevăstuici ca să-i țină companie. Ty, căruia i se rupea inima de toate creaturile mici și neajutorate.

— Nu putem să-i lăsăm așa, a murmurat Ty.

— Probabil că îi vinde pentru sânge și oase, a spus Livvy cu voce tremurată. Trebuie să facem ceva.

— Nu aveți nicio autoritate aici, vânătorilor de umbre.

Vocea rece și ridicată i-a făcut să se întoarcă. În fața lor era o femeie. Pielea ei era întunecată ca lemnul de mahon, părul avea culoarea bronzului și stătea umflat pe capul ei. Pupilele semănau cu niște stele de aur. Era îmbrăcată într-un costum cu pantaloni alb ca gheața și avea pantofi cu toc înalt, lucioși. Putea avea orice vârstă între optsprezece și treizeci de ani.

A zâmbit când ei s-au uitat la ea.

— Da, pot să recunosc un vânător de umbre chiar și atunci când încearcă să-și acopere Pecețile cu atâta nepricepere, a spus ea. Vă sugerez să părăsiți Piața Umbrelor înainte să fiți observați de cineva mai puțin prietenos ca mine.

Cei doi gemeni au dus discret mâna spre centura cu arme, la pumnalele serafice. Kit știa că acesta e momentul lui: momentul în care putea să demonstreze cum se descurcă el în Piața Umbrelor, cu cei de aici.

Ca să nu mai vorbim că avea ocazia să arate cum poate să împiedice o baie de sânge.

— Sunt emisarul lui Barnabas Hale, a spus el. Din Piața Los Angeles. Vânătorii ăștia de umbre se află sub protecția mea. Tu cine ești?

— Hypatia Vex, a răspuns ea. Fac parte din conducerea Pieței. S-a uitat la Kit cu ochii ei stelari îngustați. Un reprezentant al lui Barnabas, zici? De ce te-aș crede?

— Singurii care știu de Barnabas Hale, a replicat el, sunt cei care știu pentru că Barnabas vrea.

Ea a dat ușor din cap.

— Și vânătorii de umbre? Tot Barnabas i-a trimis și pe ei?

— Mi-a cerut să consult un magician referitor la un obiect magic ciudat, a spus el; acum zbura liber pe aripile minciunii, pe aripile înșelătoriilor și escrocheriilor. Obiectul se află în posesia lor.

— Prea bine. Dacă Barnabas te-a trimis să cauți un magician, care e acela?

— Eu sunt.

Vocea de bas se auzise din umbre.

Kit s-a întors și a văzut o siluetă aflată în fața unui cort mare, verde-închis. Era o voce de bărbat, dar silueta era atât de bine acoperită — o robă imensă, pelerină, glugă și mănuși —, încât nu-ți dădeai seama ce e.

— Mă ocup eu de asta, Hypatia.

Hypatia a clipit rar. Aveai impresia că vezi niște stele care apar și dispar după un nor.

Ea s-a întors și a făcut câțiva pași, dar s-a oprit, uitându-se peste umăr la Livvy și la Ty.

— Dacă vă e milă de creaturile astea, de elfii care mor în coliviile lor, gândiți-vă la asta: dacă nu ar fi existat Pacea Rece, pe care ați vrut-o voi, ele n-ar fi fost acolo. Uitați-vă la sângele de pe mâinile voastre, vânătorilor de umbre.

A dispărut printre două corturi. Chipul lui Ty era tulburat.

— Dar pe mâinile mele...

— E doar o expresie. Livvy l-a prins de umeri și l-a strâns lângă ea. Tu nu ai nicio vină, Ty, femeia aceea a fost doar rea.

— Ar trebui să mergem, i-a zis Kit magicianului cu mantie și glugă, iar acesta a dat din cap.

— Veniți cu mine, a spus el și s-a strecurat în cortul lui.

Cei doi frați au intrat după ei.

Interiorul cortului era deosebit de curat și de simplu — o podea de lemn, un pat îngust, câteva rafturi pe care erau cărți, sticluțe cu pulbere, lumânări de diferite culori, hărți și borcănele cu lichide în culori alarmante. Ty a respirat adânc și s-a rezemat de unul dintre stâlpi. Se vedea limpede ușurarea pe chipul lui, acum, că ajunsese într-un loc în care era liniște. Kit ar fi vrut să se ducă la el să-l întrebe dacă se simte bine după haosul din Piață, dar Livvy era deja lângă el, dându-i părul transpirat de pe frunte. Ty a dat din cap și i-a spus încet ceva lui Livvy.

— Veniți, a spus magicianul. Să stăm jos.

A făcut un gest. În mijlocul camerei era o mică masă cu scaune. Vânătorii de umbre s-au așezat pe o parte a mesei, iar magicianul a luat loc în fața lor. În lumina licăritoare din cort, Kit a zărit pe sub glugă marginea unei măști care îi ascundea chipul.

— Puteți să-mi spuneți Umbră, a spus el. Nu așa mă cheamă, dar merge.

— De ce ai mințit pentru noi? l-a întrebat Livvy. Mai devreme. Nu ai făcut nicio înțelegere cu Barnabas Hale.

— O, ba am făcut câteva, a răspuns el. Nu referitoare la voi, e adevărat, dar îl cunosc bine. Și sunt curios cum de îl cunoașteți și voi. Mulți vânători de umbre nu-i cunosc nici măcar numele.

— Eu nu sunt vânător de umbre, l-a contrazis Kit.

— O, ba da, a spus Umbră. Mai exact, ești noul Herondale.

Livvy a ridicat vocea.

— De unde știi asta? Să ne spui imediat.

— După fața ta, i-a spus magicianul lui Kit. După fețișoara ta frumoasă. Nu ești primul Herondale pe care îl întâlnesc și nu ești primul care are ochii ăștia, ca apusul distilat. Nu-mi dau seama de ce ai o singură Pecete, dar pot să bănuiesc.

Și-a pus mâinile sub bărbie. Kit a zărit o bucățică de piele verde, chiar deasupra mănușii.

— Trebuie să mărturisesc că nu mi-am închipuit că o să am plăcerea să îl distrez pe Pierdutul Herondale.

— Nu mă distrez deloc, a replicat Kit. Eventual ai putea să-mi pui un film.

Livvy s-a aplecat spre masă.

— Scuze, a spus ea. Așa face când nu se simte în largul lui. Devine sarcastic.

— Cine se gândea că *și asta* se moștenește? Umbră a făcut un gest cu mâna înmănușată. Acum arătați-mi ce aveți. Presupun că asta nu a fost tot o minciună.

Ty a băgat mâna în buzunarul de la jachetă și a scos de acolo cristalul *aletheia*. În lumina lumânărilor strălucea și mai puternic.

Umbră a râs.

— Un suport de amintire, a spus el. Se pare că până la urmă tot o să aveți parte de un film.

A întins mâna și Ty, după o scurtă ezitare, i-a permis să ia cristalul.

Umbră l-a așezat delicat în mijlocul mesei. Și-a trecut mâna peste el, apoi s-a încruntat și și-a scos mănușa. Așa cum crezuse și Kit, pielea de pe mâna descoperită era verde. Se întreba de ce Umbră încearcă să o ascundă, tocmai aici, în Piața Umbrelor, unde sunt atâția magicieni.

Umbră și-a trecut palma descoperită pe deasupra cristalului, murmurând ceva. Lumânările din cort au început să pâlpâie. Murmurele

lui au devenit audibile — Kit a recunoscut câteva cuvinte din latină, pentru că făcuse la școală limba asta vreo trei luni, după care se răzgândise și își spusese că n-are niciun rost să învețe o limbă în care n-ai cu cine să discuți, poate doar cu Papa, și era puțin probabil să se întâlnească vreodată cu el.

Dar trebuia să admită că acele cuvinte aveau un fel de greutate, ca și cum fiecare dintre ele ar fi avut un sens mai profund. Lumânările s-au stins de tot, dar în cameră nu era întuneric: cristalul strălucea tot mai tare sub mâna lui Umbră.

La un moment dat, un fascicul de lumină a părut că explodează din el, și Kit și-a dat seama că Umbră nu glumise când le spusese de film. Era ca o lumină de proiector, și pe peretele întunecat al cortului au apărut imagini în mișcare.

Era o fată legată de un scaun într-o cameră circulară, plină cu bănci, ca un fel de amfiteatru. Prin ferestrele camerei Kit vedea niște munți acoperiți de zăpadă. Deși după toate probabilitățile era iarnă, fata nu avea pe ea decât o rochie albă și subțire; era desculță și părul negru și lung era încâlcit.

Semăna foarte mult cu Livvy, atât de mult, încât Kit s-a încordat văzând expresia de agonie și teroare de pe fața fetei.

— Annabel Blackthorn.

În scenă apăruse un bărbat slab, cu umerii încovoiați. Era îmbrăcat în negru; pe umăr avea o insignă care semăna perfect cu insigna lui Diego. Avea gluga pusă pe cap. Din cauza asta și din cauza unghiului din care proiecta cristalul imaginea, era greu să-i vezi prea bine fața și corpul.

— Inchizitorul, a murmurat Umbră. Pe atunci era Centurion.

— Ai ajuns în fața noastră, a continuat bărbatul, fiind acuzată de conviețuire cu repudiații. Familia ta l-a luat pe magicianul Malcolm Fade și l-a crescut ca pe fratele tău. El le-a răsplătit bunătatea cu trădare abjectă. A furat Cartea Neagră a Morților din Institutul din Cornwall, și tu l-ai ajutat.

— Unde e Malcolm?

Vocea lui Annabel era tremurătoare, dar fermă și clară în același timp.

— De ce nu e aici? Refuz să fiu interogată fără el!

— Ce atașată ești de magicianul tău hoț, a spus ironic Inchizitorul.

Livvy și-a înăbușit o exclamație de uimire. Annabel părea furioasă. Avea exact aceeași linie fermă a obrazului ca și Livvy, s-a gândit Kit, dar și câte ceva din trăsăturile lui Ty și ale celorlalți. Aroganța lui Julian, emotivitatea lui Dru, aerul gânditor al lui Ty în ochi și în expresia gurii.

— Atunci vei fi dezamăgită să auzi că nu mai e.

— Nu mai e? a repetat Annabel, inexpresivă.

— A dispărut azi-noapte din celula lui din Orașul Tăcut. Te-a lăsat la mila noastră.

Annabel și-a încleștat pumnii în poală.

— Nu e adevărat, a spus ea. Unde e? Ce i-ați făcut?

— Nu i-am făcut nimic. Aș mărturisi asta bucuros sub Sabia Mortală, a răspuns Inchizitorul. De fapt, ce vrem noi să aflăm de la tine — după care te vom elibera — este tocmai locul unde se află Malcolm Fade. De ce am vrea să aflăm asta, dacă nu ar fi scăpat?

Annabel clătina violent din cap, și părul ei lung îi acoperea fața.

— Nu m-ar părăsi, a șoptit ea. Nu ar face asta.

— E mai bine să înfrunți adevărul, Annabel, a spus Inchizitorul. S-a folosit de tine pentru a putea intra în Institutul din Cornwall, ca să fure. După ce a obținut ce și-a dorit, te-a lăsat să suporți singură mânia noastră.

— Voia Cartea pentru propria noastră protecție.

Îi tremura vocea.

— Ca să putem începe o nouă viață împreună, într-un loc sigur, departe de Lege, departe de voi.

— Cartea Neagră nu conține vrăji de siguranță și protecție, a spus Inchizitorul. Nu v-ar fi fost de folos decât dacă ați fi vândut-o cuiva mai puternic. Cine era aliatul puternic pe care îl avea Fade, Annabel?

Ea a clătinat din cap, cu fălcile încleștate. În spatele ei a mai intrat cineva în cameră: o femeie cu o față severă, care aducea un fel de legătură de pânză neagră. Kit a simțit un fior pe șira spinării când a văzut-o.

— Nu vă spun nimic. Nici dacă aduceți Sabia.

— Într-adevăr, nu putem crede ce spui nici sub Sabie, a replicat Inchizitorul. Malcolm te-a mânjit așa de tare...

— M-a *mânjit*? a repetat Annabel, oripilată. Adică... pentru voi sunt murdară?

— Te-ai murdărit din clipa în care l-ai atins. Și acum noi nu știm cum te-a schimbat; s-ar putea foarte bine să ai o anumită protecție în fața instrumentelor justiției noastre. Vreun talisman de care noi nu știm. Așa că va trebui să facem asta la fel ca mundanii.

Femeia cu fața dură ajunsese acum lângă Inchizitor. I-a întins legătura de pânză neagră. El a desfăcut-o, dând la iveală tot felul de instrumente tăioase — cuțite, lame, sule. Unele erau deja pătate de sânge.

— Spune-ne la cine e Cartea acum, și durerea va înceta, i-a cerut Inchizitorul, luând de acolo o lamă.

Annabel a început să țipe.

Din fericire, imaginea s-a întunecat. Livvy era palidă. Ty se aplecase în față, ținându-se strâns cu mâinile de brațe. Kit ar fi vrut să se apropie de el, să-i atingă mâinile și să-i spună că va fi bine, să încerce să-l liniștească.

— Mai e ceva, a spus Umbră. O altă scenă. Priviți.

Pe perete a apărut o altă imagine. Erau tot în amfiteatrul acela, dar era noapte și ferestrele erau întunecate. Sala era luminată de torțe care aruncau o lumină alb-aurie. Acum se vedea bine fața Inchizitorului, nu ca înainte, când nu văzuseră decât hainele și mâinile lui. Era cam cum își imaginase Kit, un bărbat destul de tânăr, cu părul negru.

Nu era nimeni acolo în afară de el și un grup de bărbați de diverse vârste. Nu era nicio femeie. Ceilalți bărbați nu aveau robe, ci niște haine din vremea Regenței: pantaloni din piele de căprioară și jachete scurte, cu nasturi. Unii aveau favoriți, iar alții niște bărbi foarte îngrijite. Toți erau agitați.

— Felix Blackthorn, a spus Inchizitorul, tărăgănat. Fiica ta, Annabel, a fost aleasă să devină Soră de Fier. A fost trimisă la tine pentru un ultim rămas-bun, dar din câte aud acum de la doamnele din Citadela de Adamant, nu a ajuns acolo. Ai idee unde se află?

Un bărbat cu părul șaten încărunțit s-a încruntat. Kit s-a uitat la el fascinat: un strămoș viu al lui Ty și Livvy, al lui Julian și Mark. Avea fața lată și se vedea că e o persoană iritabilă.

— Dacă sugerezi că o ascund pe fiica mea, ei bine, nu, a spus el. S-a întâlnit singură atingându-l pe acel magician, așa că nu mai face parte din familia noastră.

— Unchiul meu spune adevărul, a rostit un alt bărbat, mai tânăr. Pentru noi, Annabel e moartă.

— Ce imagine vie! a spus Inchizitorul. Nu vă supărați pe mine dacă n-o s-o consider altceva decât o imagine.

Tânărul a tresărit. Felix Blackthorn nu și-a schimbat expresia.

— Nu te-ar deranja o judecată cu Sabia Mortală, nu-i așa, Felix? a întrebat Inchizitorul. Doar ca să ne asigurăm că într-adevăr nu știi unde e fiica ta.

— Ai trimis-o la noi torturată și pe jumătate nebună! a izbucnit tânărul Blackthorn. Să nu spui acum că îți pasă de soarta ei!

— Nu a suferit mai mult decât suferă un vânător de umbre într-o luptă, a replicat Inchizitorul, dar moartea e cu totul altceva. Iar Surorile de Fier întreabă de ea.

— Pot să vorbesc? a intervenit un alt bărbat; avea părul negru și un aer aristocratic.

Inchizitorul a încuviințat din cap.

— De când Annabel Blackthorn s-a alăturat Surorilor de Fier, a spus el, Malcolm Fade a devenit un aliat al nefilimilor. Unul dintre puținii magicieni pe care putem să ne bazăm, și care ar fi indispensabil într-o bătălie.

— Ce vrei să spui, Herondale?

— Dacă va ajunge să creadă că iubita lui nu l-a părăsit, ca să spunem așa, voluntar, sau dacă va afla că i s-a făcut vreun rău, e puțin probabil că ne va mai fi de folos.

— Doamnele din Citadela de Adamant nu își părăsesc insula ca să vină să bârfească, a spus un alt bărbat, cu o față îngustă de dihor. Dacă discuția legată de soarta nefericitei Annabel se încheie aici, atunci se încheie. La urma urmei, poate a fugit pe stradă, sau poate a căzut victima unui demon sau a unui tâlhar, în drum spre Citadelă. Nu se știe.

Inchizitorul a bătut cu degetele în brațul fotoliului. Se uita la Felix Blackthorn, printre pleoape; lui Kit îi era imposibil să-și dea seama la ce se gândește. În cele din urmă, a spus:

— Ai fost foarte isteț, Felix, când ți-ai adus prietenii aici. Știi bine că nu pot să vă pedepsesc pe toți fără să declanșez un haos. Și ai dreptate în legătură cu Fade. S-a ridicat un demon în apropierea Școlii de Solomonie, și avem nevoie de magician. Și-a ridicat mâinile: Prea bine. Nu vom mai purta această discuție vreodată.

Pe chipul lui Felix Blackthorn a trecut un val de ușurare, dar și un fel de amărăciune.

— Mulțumesc, a spus el. Îți mulțumesc, Inchizitorule Dearborn.

Imaginea s-a făcut din ce în ce mai mică, până a ajuns un punct negru, după care a dispărut.

O clipă, Kit a rămas nemișcat. I-a auzit pe Livvy și Ty întrebând ceva cu voce nerăbdătoare, și apoi răspunsurile lui Umbră: da, viziunea fusese o amintire reală; nu, nu se poate identifica persoana căreia îi aparține această amintire. Probabil era o amintire veche de două sute de ani. Gemenii erau foarte surescitați pentru că fusese pomenit numele Inchizitorului, Dearborn. Dar creierul lui Kit rămăsese agățat de un cuvânt, ca o haină în cuier:

Herondale.

Unul dintre acești bărbați oribili era strămoșul lui. Și Herondale, și Dearborn și Blackthorn fuseseră complici la ascunderea faptului că o tânără femeie, a cărei singură vină era că iubea un magician, fusese torturată și ucisă. Era ceva să știe că era rudă cu Jace, care părea să fie universal adorat și bun la toate. Toată lumea vorbea despre familia Herondale de parcă ar fi fost monarhi, niște monarhi care salvează lumea.

Și-a amintit cuvintele lui Arthur. *Ce fel de Herondale vei fi tu? William sau Tobias? Stephen sau Jace? Superb, aspru, sau ambele?*

— Rook!

Partea din față a cortului a început să se zguduie.

— Kit Rook, ieși afară de acolo imediat!

Toate discuțiile s-au oprit. Kit a clipit repede din ochi; nu era Kit Rook, era Christopher Herondale, era...

S-a ridicat încet în picioare. Livvy și Ty au sărit după el, și Ty s-a oprit doar să ia de pe masă cristalul *aletheia*.

— Kit, nu..., a început Livvy și a întins mâna spre el, dar Kit deja ieșise din cort.

Cineva îl strigase pe numele lui adevărat — sau poate nu era numele lui adevărat, dar era o parte din el pe care nu o putea nega. A ieșit repede pe aleea din fața cortului.

În fața lui stătea Barnabas Hale, cu brațele încrucișate la piept, cu pielea lui solzoasă și albă lucind grețos în lumina torțelor. În spatele lui era un grup de vârcolaci: femei și bărbați mari și musculoși, îmbrăcați în haine de piele și purtând brățări cu ținte. Mulți dintre ei afișau și niște boxuri de alamă.

— Deci, micuțule Rook, a spus Barnabas, și limba lui de șarpe a tremurat când a zâmbit. Ce aud eu, pretinzi că te afli aici în numele meu?

19

PRIN PĂDURI SURE

— Ți-am zis să stai departe de Piața Umbrelor, Rook, a spus Barnabas. Care e motivul pentru care nu m-ai ascultat? Lipsa de respect pentru mine, sau lipsa de respect pentru repudiați în general?

Începuseră să se adune mai mulți, un grup curios, alcătuit din vampiri care rânjeau, vârcolaci cu gura până la urechi și magicieni încruntați.

— Mi-ai spus să nu mai vin în Piața Umbrelor din Los Angeles, a răspuns Kit, nu în toate Pietele din lume. Nu ai putere și autoritate peste toate Pietele, Hale, doar proprietarul acestei Piețe decide dacă pot să vin aici sau nu.

— Eu aș fi aceea.

Era Hypatia, și fața ei fină era lipsită de orice expresie.

— Ai zis că faci parte din conducere, a spus Kit.

— E de ajuns, și nu fi impertinent. Nu-mi place să fiu mințită, puștiule. Și nu-mi place nici că ai adus cu tine doi nefilimi.

Mulțimea a început să murmure. Kit s-a crispat în sinea lui. Situația nu era deloc în favoarea lor.

— Ei nu susțin Pacea Rece, a spus el.

— Au votat împotriva ei? a întrebat o vrăjitoare care avea în jurul gâtului niște țepi.

— Aveam zece ani atunci, a spus Livvy. Eram prea mici.

— Copii! a șuierat bărbatul de la ghereta cu coliviile.

Era greu de spus dacă în cuvântul acela era uimire, dispreț sau foame.

— O, dar nu numai că i-a adus cu el pe nefilimi, a spus Barnabas, cu zâmbetul lui șerpesc. El însuși e nefilim. Un spion al vânătorilor de umbre.

— Ce facem? a șoptit Ty.

Îi înghesuiseră așa de mult, încât Kit nici nu-și mai putea mișca mâinile, strâns cum era între el și Livvy.

— Scoateți-vă armele, a spus Kit. Și pregătiți-vă de fugă.

Spre meritul lor, gemenii nu au făcut decât să respire adânc. Kit a văzut cu coada ochilor cum li se mișcă repede mâinile.

— E o minciună, a spus el. Tatăl meu este Johnny Rook.

— Și mama ta? s-a auzit din spatele lor vocea de bas a lui Umbră.

Și în spatele lui se strânsese mulțimea; nu puteau fugi nici pe acolo.

— Nu știu, a spus Kit, printre dinți.

Spre uimirea lui, Hypatia a ridicat din sprâncene, de parcă ar fi știut ceva ce el nu știa.

— Și nici nu contează, a continuat Kit. Nu am venit aici să vă facem rău sau să vă spionăm. Am avut nevoie de ajutorul unui magician.

— Dar nefilimii au magicienii lor de casă, a spus Barnabas, cei care sunt dispuși să-i trădeze pe repudiați, pentru banii din buzunarele Conclavului. Deși, după ce i-ați făcut lui Malcolm...

— Lui Malcolm? Hypatia s-a încordat. Sunt din familia Blackthorn? Cei responsabili de moartea lui?

— N-a murit decât pe jumătate, a spus Ty. S-a întors ca un fel de demon acvatic, o perioadă. Acum, evident, e mort, a adăugat el, ca și cum și-ar fi dat seama că trebuia să tacă.

— De-asta Sherlock Holmes îl lasă pe Watson să vorbească, i-a spus Kit în șoaptă.

— Holmes nu îl lasă niciodată pe Watson să vorbească, a izbucnit Ty. Watson este doar rezervă.

— Eu nu sunt rezervă, a spus Kit și a scos un pumnal din buzunar. I-a auzit pe vârcolaci râzând și făcând glume pe seama dimensiunilor pumnalului, dar nu i-a păsat. Cum am spus, am venit aici pașnic, să stăm de vorbă cu un magician și să plecăm. Eu am crescut în Piața

Umbrelor. Nu vreau răul nimănui de aici, și nici camarazii mei. Dar dacă ne atacați, o să ripostăm. Și vor mai veni și alți nefilimi să ne răzbune. Și asta pentru ce? Ce avantaj veți avea din asta?

— Băiatul are dreptate, a spus Umbră. Un astfel de război nu face bine nimănui.

Barnabas l-a concediat cu un gest.

— Dar un exemplu face bine, a replicat el. Să știe și nefilimii cum e să găsești în fața ușii trupurile ciopârțite ale copiilor tăi, și cum e să nu existe nicio compensație și nicio dreptate.

— Nu faceți asta..., a început Livvy.

— Lichidați-i, a spus Barnabas, și ceata lui de vârcolaci, împreună cu ceilalți, s-au repezit asupra lor.

Afară, luminile din Polperro se vedeau ca niște steluțe pe coasta muntelui. Se auzeau foșnetul apelor, zgomotul calm al valurilor, cântecul de leagăn al lumii.

Pentru Emma, cu siguranță fusese ca un cântec de leagăn. În ciuda eforturilor făcute de Julian cu ceaiul, adormise în fața șemineului, cu caietul lui Malcolm deschis lângă ea, ghemuită ca o pisică.

Înainte de a adormi, citise din jurnal cu glas tare. De la început, de când Malcolm fusese găsit, singur și confuz, un copil care nu își amintea cine îi sunt părinții și care nu știa ce înseamnă magician. Cei din familia Blackthorn îl luaseră la ei deoarece se gândeau că un magician le poate fi de folos, adică un magician pe care să-l poată controla și manipula, așa credea Julian. Se pare că îi explicaseră care e adevărata lui natură, și nu cu prea multă blândețe.

Din toată familia, numai Annabel se purtase blând cu el. Exploraseră falezele și peșterile împreună, când erau copii, și ea îl învățase cum să îi trimită mesaje secrete prin intermediul unui corb. Malcolm se exprima foarte liric atunci când scria despre mare, despre schimbarea anotimpurilor și despre furtuni, sau despre Annabel, chiar și atunci când încă nu își dădea seama ce sentimente are pentru ea. Îi plăceau inteligența și forța ei. Îi plăcea că îl proteja — povestea cum îi lua apărarea în fața verilor ei — și, în timp, a început să-i placă și altceva în afară de frumusețea inimii ei. Stiloul lui tremura și lăsa pete când scria despre frumusețea pielii ei, despre forma mâinilor și a gurii ei, despre

momentele în care părul i se desfăcea din cosițe și plutea în jurul capului ei ca un nor de umbre.

Julian aproape se bucurase când Emma s-a oprit din citit și s-a întins pe jos — doar să-și odihnească puțin ochii, spusese ea — și a adormit aproape instantaneu. Nu se gândise vreodată că îl va compătimi pe Malcolm sau că va crede că ei doi au ceva în comun, dar cuvintele lui puteau foarte bine să fie și povestea lui Julian.

Uneori, scria Malcolm, *o persoană pe care ai știut-o dintotdeauna îți devine dintr-odată necunoscută, ca și cum ți-ai da seama pe neașteptate că plaja unde ai fost mereu nu este din nisip, ci din diamante, iar diamantele acelea te orbesc cu frumusețea lor. Annabel, tu mi-ai furat viața, viața mea atât de ternă, ca lama boantă a unui pumnal nefolosit, mi-ai rupt-o și mi-ai refăcut-o într-o formă atât de stranie și de încântătoare, încât nu pot decât să mă minunez...*

S-a auzit un zgomot puternic și surd, ca și cum s-ar fi izbit o pasăre de fereastră. Julian a ridicat capul și și-a luat pumnalul pe care îl pusese pe măsuța joasă de lângă canapea.

Zgomotul s-a auzit din nou, mai puternic.

Julian s-a ridicat în picioare. În fața ferestrei s-a văzut o mișcare și el a zărit ceva alb. Apoi a dispărut, și s-a auzit o altă bufnitură. Se izbise ceva în geam, așa cum se aude o piatră aruncată de un copil care vrea să atragă atenția cuiva.

Julian s-a uitat la Emma. Ea s-a rostogolit pe spate, cu ochii închiși, și pieptul i se ridica regulat și calm în ritmul respirației. Gura era ușor întredeschisă și obrajii aprinși.

Julian s-a dus la ușă și a răsucit încet mânerul, ca să nu scârțâie. Ușa s-a deschis și el a ieșit în noapte.

Era rece și întuneric, iar luna atârna deasupra apei ca o perlă prinsă de un lănțișor. În jurul casei, terenul era denivelat și cobora abrupt spre ocean. Suprafața apei era întunecată și transparentă, și Julian vedea în ea stâncile ca și cum ar fi privit printr-o sticlă neagră.

— Julian, s-a auzit o voce. Julian Blackthorn.

S-a întors. În spatele lui era casa. În fața lui era Peak Rock, vârful stâncos al falezei, și iarba întunecată se ițea prin crăpături.

A ridicat mâna, să lumineze locul cu lampa-vrăjitoarei. Lumina s-a împrăștiat și în strălucirea ei Julian a văzut o fată.

Era ca și cum fata aceea coborâse direct din desenul lui. Părul negru, drept, fața ovală de Madonă tristă, încadrată de gluga unei mantii ample. Pe sub mantie se vedeau gleznele subțiri și palide și niște încălțări rupte.

— Annabel? a întrebat el.

Pumnalul și-a luat zborul din mâna lui Kit. A străbătut distanța dintre ei și mulțimea care se apropia și s-a înfipt în umărul lui Barnabas. Vrăjitorul cu solzi de șarpe s-a dat înapoi și a căzut, urlând de durere.

— Kit! a strigat Livvy, uimită.

El înțelegea din tonul ei că nu-și dădea seama dacă era bine sau nu ce făcuse, dar Kit nu uitase niciodată acel citat din Emerson, care era preferatul tatălui său: *Când lovești un Rege, trebuie să-l ucizi.*

Un magician era mai puternic decât o haită de vârcolaci, iar Barnabas era liderul haitei. Două motive pentru care trebuia să-l scoată din luptă. Dar nu mai era timp să se gândească la asta, fiindcă toți repudiații erau grămadă pe ei.

— *Umbriel!* a strigat Livvy.

Din mâna ei a țâșnit o lumină puternică. Livvy era un vârtej de mișcare, pregătirea ei de spadasină o făcea să se miște rapid și cu grație. S-a rotit într-un cerc mortal, cu părul zburând în toate părțile. Era o superbă tornadă de lumină și întuneric, iar pumnalul ei lăsa în urmă arcuri de sânge.

Ty, care avea în mână o sabie scurtă, se rezemase de stâlpul unei gherete — o mișcare isteață, pentru că proprietara gheretei a început să țipe la atacatori.

— Oi! Plecați de aici! striga ea, și mărfurile de pe tarabă au început să zboare prin aer, iar conținutul sticluțelor a stropit fețele uimite ale vârcolacilor și vampirilor.

Unele dintre substanțe păreau corozive — cel puțin un vârcolac a căzut pe spate urlând și ținându-se de fața arsă.

Ty a zâmbit și, în ciuda situației, l-a făcut și pe Kit să zâmbească. A pus deoparte imaginea aceea, ca s-o revadă mai târziu, dat fiind că în clipa de față un vârcolac masiv, cu niște umeri cât casa, venea greoi spre el. A întins mâna în spate și a scos o bară de sprijin de la cortul lui Umbră, ceea ce a făcut ca toată structura să se încline.

Kit a rotit bara în aer. Nu era un metal prea dur, dar era flexibil, ca un fel de bici uriaș. A auzit un pârâit de oase când bara l-a izbit pe vârcolac drept în piept. Cu un geamăt agonic, licantropul a zburat pe deasupra capului lui Kit.

Corpul lui Kit fremăta de surescitare. Poate totuși vor reuși. Poate ei trei vor putea să scape dintr-asta. Poate exact asta însemna să ai în sânge paradisul.

Livvy a scos un țipăt.

Kit a dat la o parte un vampir din drumul lui cu o lovitură puternică și s-a întors să vadă ce s-a întâmplat. Una dintre sticluțele care zburau prin aer o lovise într-o parte. Era limpede că fusese o substanță acidă — materialul hainelor era ars, și, deși ea ținea strâns mâna pe rană, Kit a văzut cum îi curge sânge printre degete.

Livvy continua să se lupte cu cealaltă mână, dar repudiații, ca niște rechini care simt miros de sânge, îi abandonaseră acum pe Ty și pe Kit și se îndreptau spre ea. Ea a izbit cu pumnalul, i-a înjunghiat pe doi dintre ei, dar cum nu putea să-și apere corpul, cercul ei de protecție se micșora tot mai mult. Un vampir s-a apropiat de ea, lingându-și buzele.

Kit a fugit spre Livvy. Ty era înaintea lui, lovind în stânga și-n dreapta cu sabia lui scurtă, ca să-și facă drum prin mulțime. La picioarele lui Livvy era sânge. Inima lui Kit s-a strâns de frică. Livvy a început să se prăbușească exact în clipa în care Ty a ajuns la ea, și a căzut jos, cu ea în brațe. Umbriel a căzut din mâna ei.

Kit s-a apropiat de ei. A lovit cu bara de metal câțiva vârcolaci, după care a luat pumnalul serafic cu care luptase Livvy.

Ty lăsase jos sabia. O ținea în brațe pe sora lui inconștientă, și părul ei se revărsase pe spatele și pe pieptul lui. Își scosese stela și acum desena o rună de vindecare pe pielea ei, deși îi tremura mâna și desenul ieșea neregulat.

Kit a ridicat pumnalul luminos. Strălucirea lui i-a făcut pe repudiați să facă un pas înapoi, dar Kit știa că nu e de ajuns: vor veni iar peste ei, să-l sfâșie, să-i sfâșie pe Livvy și pe Ty. L-a văzut pe Barnabas, cu costumul plin de sânge, sprijinit de un bodyguard. Ochii lui, care îl priveau fix pe Kit, erau plini de ură.

Nu va fi niciun pic de milă aici.

Un lup a făcut un salt spre Kit. El l-a ridicat pe Umbriel, l-a rotit — și a lovit în gol. Lupul s-a prăvălit la pământ, împins parcă de o mână nevăzută.

S-a stârnit un vânt puternic. Părul blond i-a acoperit fața lui Kit; el l-a dat la o parte cu mâna murdară de sânge. Corturile tremurau; borcanele și sticluțele au căzut și s-au spart. S-a văzut un fulger albastru, care s-a bifurcat și s-a înfipt în pământ exact în fața lui Barnabas.

— Din câte se pare, s-a auzit o voce plăcută, am ajuns exact la timp.

Se îndrepta spre ei un bărbat înalt, cu părul negru, scurt și țepos. Era clar magician: avea ochii ca pisicile, cu pupilele lungi și înguste, verde și auriu. Era îmbrăcat cu un impermeabil de culoarea cărbunelui, tivit cu un roșu contrastant, care flutura în spatele lui când mergea.

— Magnus Bane! a exclamat Barnabas, cu un dispreț neascuns. Marele trădător.

— Nu e porecla mea favorită, a spus Magnus, fluturând ușor degetele în direcția lui Barnabas. Prefer „Domnul și stăpânul nostru" sau poate „Indiscutabil cel mai sexy"

Barnabas s-a dat înapoi.

— Acești trei nefilimi au pătruns în Piață cu pretexte false...

— Au încălcat Acordurile?

Barnabas a mârâit.

— Unul dintre ei m-a înjunghiat.

— Care dintre ei? a întrebat Magnus.

Barnabas a arătat spre Kit.

— Îngrozitor! a spus Magnus; își ținea mâna stângă pe lângă corp și i-a făcut discret lui Kit un semn de încurajare cu degetul mare în sus. Asta a fost înainte sau după ce i-ai atacat tu?

— După, a spus Kit.

Una dintre gorilele lui Barnabas a pornit către el; a încercat să dea cu pumnalul.

De data aceasta, fulgerul a țâșnit din mâna lui Magnus ca un gard electric ridicat între ei.

— Oprește-te! a spus el.

— Nu ai nicio autoritate aici, a protestat Barnabas.

— De fapt, am. Ca reprezentantul magicienilor în Consiliul vânătorilor de umbre, am chiar multă autoritate. Îmi închipui că știi asta.

— O, știm foarte bine că ești sclavul vânătorilor de umbre! Barnabas era așa de furios, încât când vorbea împroșca salivă. Mai ales al familiei Lightwood.

Magnus a ridicat leneș o sprânceană.

— Te referi la iubitul meu? Nu cumva ești gelos, Barnabas?

Kit și-a dres glasul.

— Domnule Bane, a spus el.

Auzise de Magnus Bane, toată lumea auzise de el. Era probabil cel mai faimos magician din lume. Iubitul lui, Alec, pusese umărul la crearea alianței dintre vânătorii de umbre și repudiați, împreună cu Maia Roberts și Lily Chen.

— Livvy a pierdut mult sânge. Ty a folosit o rună de vindecare, dar...

Chipul lui Magnus abia acum s-a întunecat de furie.

— Are cincisprezece ani, e un copil, a mârâit el. Cum ați îndrăznit?

— Ai de gând să ne faci raport la Consiliu, Magnus? a întrebat Hypatia, care intervenea pentru prima oară.

Nu se amestecase cu ceilalți; stătea rezemată de o gheretă și îl măsura din cap până în picioare pe Magnus. Umbră dispăruse; Kit nu avea idee unde plecase.

— Mie mi se pare că aveți două variante, a spus Magnus. Vă luptați cu mine și, credeți-mă, o să pierdeți, pentru că sunt foarte supărat și sunt mai mare ca voi toți. După care raportez la Consiliu. Sau mă lăsați să plec cu copiii ăștia nefilimi, nu ne luptăm, și nici nu raportez la Consiliu. Opinii?

— Eu aleg varianta doi, a spus femeia care aruncase cu sticluțe în vârcolaci.

— Are dreptate, Barnabas, a spus Hypatia. Renunță.

Fața lui Barnabas era crispată de iritare. S-a răsucit brusc pe călcâie și a plecat cu gorilele după el. Ceilalți locuitori ai Lumii de Jos au început să se împrăștie, după care s-au pierdut în mulțime cu umerii căzuți.

Kit a îngenuncheat lângă Ty, care nici nu s-a mișcat. Ochii lui țâșneau în toate părțile și buzele i se albiseră; părea că e în șoc.

— Ty, a spus Kit șovăitor și i-a pus mâna pe braț. Ty...

Ty i-a zburat mâna, părând să nu își dea seama cine e. O ținea pe Livvy în brațe și o strângea de încheietură; Kit și-a dat seama că încearcă să-i ia pulsul. Era clar că trăia. Kit vedea cum i se mișcă pieptul în respirație. Dar Ty îi strângea în continuare încheietura, ca și cum pulsul ei l-ar fi calmat.

— Tiberius.

Magnus a îngenuncheat, fără să-i pese că impermeabilul lui scump se murdărește de sânge și noroi. Nu a întins mâna și nu a încercat să-l atingă pe Ty, i-a vorbit doar cu voce calmă.

— Tiberius. Știu că mă auzi. Trebuie să mă ajuți s-o ducem pe Livvy la Institut. Acolo o să am grijă de ea.

Ty a ridicat capul. Nu plângea, dar cenușiul ochilor lui era acum negru precum cărbunele. Părea împietrit.

— O să fie bine? a întrebat el.

— O să fie bine.

Vocea lui Magnus era sigură. Kit l-a ajutat pe Ty s-o ridice pe Livvy, și de data aceasta el n-a mai reacționat violent la atingerea lui. Cât ei se ridicau, Magnus începuse deja să facă un Portal, un vârtej de culori albastre, verzi și rozalii care se ridica deasupra umbrelor de la corturi și gherete.

Ty s-a întors spre Kit pe neașteptate.

— Poți s-o iei tu? Poți s-o duci tu pe Livvy?

Kit a încuviințat, uimit. Faptul că Ty îl lăsa s-o ducă pe Livvy era o dovadă de încredere care îl uluia. A ridicat-o pe Livvy în brațe, simțind în nări mirosul de sânge și de magie.

— Haideți! a strigat Magnus.

Portalul era acum larg deschis: Kit vedea prin el silueta Institutului din Londra.

Ty nu s-a întors. Își pusese căștile pe urechi și o luase la fugă pe aleea pustie din piață. Umerii îi țineau încovoiați, de parcă s-ar fi ferit de niște lovituri care veneau din toate părțile, dar mâinile îi erau ferme când a ajuns la ghereta din capătul aleii, cea cu colivii. A început să deschidă ușițele de la colivii. Spiridușii și elfii și feele au ieșit afară, cu țipete de bucurie.

— Tu! Tu! Încetează! a țipat proprietarul, apropiindu-se în fugă, ca să-l împiedice, dar era deja prea târziu.

Ty a aruncat în el ultima colivie, și ea s-a deschis, eliberând un goblin furios, care și-a încleștat dinții în umărul fostului său temnicer.

— Ty! l-a strigat Kit, iar Ty a venit în fugă spre Portal.

Văzându-l că se apropie, Kit a pășit în Portal, ținând-o strâns pe Livvy, și s-a lăsat dus de vârtej.

Annabel s-a apropiat de el fără un cuvânt, și încălțările ei rupte nu făceau niciun pic de zgomot pe pietre. Julian era incapabil să se miște. Rămăsese pe loc, uluit.

Știa că ea e vie. Văzuse cu ochii lui că l-a ucis pe Malcolm. Dar cumva nu se gândise niciodată la Annabel ca la o persoană în carne și oase. Atât de umană. Părea o fată pe care ai fi putut s-o vezi oriunde: la un teatru, la Institut, pe plajă.

Se întreba de unde își luase hainele. Mantia aceea nu părea că s-ar putea găsi atârnând într-o spălătorie, și se îndoia că ea ar fi avut bani s-o cumpere.

Stâncile înalte își aruncau acum umbrele asupra lor; ea s-a apropiat de el și și-a dat jos gluga.

— Cum ai găsit locul acesta? a întrebat ea. Cum ai găsit casa?

El a ridicat mâinile și ea s-a oprit la numai câțiva metri. Vântul nopții îi flutura părul care părea că dansează.

— Spiridușii mi-au spus unde ești, a rostit ea. Odinioară erau prietenii lui Malcolm, și încă mai au afecțiune pentru mine.

Vorbea serios? Julian nu putea să-și dea seama.

— N-ar trebui să fii aici. N-ar fi trebuit să mă cauți.

— Nu am nicio intenție să-ți fac rău sau să te fac să suferi, a spus el.

Se întreba ce ar fi dacă s-ar apropia de ea, ar putea s-o prindă? Dar ideea de a folosi forța ca să pună mâna pe Cartea Neagră îl dezgusta. Și-a dat seama abia atunci că nici nu se gândise *cum* o să-i ia cartea. Prioritatea numărul unu fusese până atunci s-o găsească pe Annabel.

— Dar am văzut că l-ai ucis pe Malcolm.

— Îmi amintesc de locul acesta acum două sute de ani, a spus ea, ca și cum nu l-ar fi auzit.

Accentul ei era britanic, dar mai ciudat, cum Julian nu mai auzise niciodată.

— Arăta aproape ca acum, numai că erau mai puține case și mai multe corăbii în port. Annabel s-a întors să se uite la casă. Malcolm a construit singur casa, a spus. Cu propria lui magie.

— De ce nu intri? a întrebat Julian. De ce m-ai așteptat aici?

— Nu am cum, a răspuns ea. Sângele lui Malcolm e pe mâinile mele. Nu pot să intru în casa lui. Annabel a întors capul spre Julian. Cum ai putut să vezi că l-am ucis?

Luna ieșise dintr-un nor. Arunca o lumină strălucitoare în noapte, făcând marginea norului să lucească.

— Am văzut cum Malcolm te-a adus din morți, a spus Julian. Într-un glob de sticlă, la Regina Elfilor Luminii. Ea a vrut să-mi arate asta.

— Dar de ce a vrut Regina să-ți arate un astfel de lucru? A întredeschis ușor gura, dumirindu-se. Ah! Ca să te facă să vii după mine. Să te facă să vrei Cartea Neagră a Morților și toată puterea ei.

A băgat mâna sub mantie și a scos cartea. Chiar *era* neagră, un negru care părea că atrage în el întunericul. Era legată strâns cu o curelușă de piele. Cuvintele imprimate pe copertă se șterseseră de mult.

— Nu îmi amintesc nimic de moartea mea, a spus Annabel încet, în timp ce Julian se uita fix la cartea din mâinile ei. Nu-mi amintesc nici cum s-a întâmplat, nici de vremea în care am stat sub pământ, nici de momentul în care Malcolm a aflat de moartea mea și mi-a tulburat oasele. Abia mai târziu am descoperit că Malcolm a petrecut ani mulți încercând să mă aducă din morți, dar nu a reușit să facă asta. Trupul meu a putrezit și eu nu m-am trezit. Annabel a răsucit cartea în mâini. Regele Elfilor Întunericului a fost cel care i-a spus că această Carte Neagră este cheia. Și tot Regele i-a spus lui Malcolm despre atacul lui Sebastian Morgenstern asupra Institutului, și de momentul în care acesta va fi gol. Și Regele nu i-a cerut în schimb decât niște farmece prin care să slăbească puterea nefilimilor.

Gândurile se învolburau în mintea lui Julian. Malcolm nu pomenise nimic despre Regele Întunericului atunci când le spusese varianta lui fraților Blackthorn. Dar nu era de mirare. Regele era mult mai puternic decât Malcolm, și era de înțeles că magicianul nu voia să-i invoce numele.

— În Ținuturile Întunericului, puterile noastre sunt inutile, a spus Julian. Pumnalele serafice, lampa-vrăjitoarei sau runele, nimic nu funcționează.

— Malcolm a făcut asta, a răspuns ea. Cum e în ținuturile lui, așa vrea Regele să fie în toată lumea, și la Idris. Vrea ca vânătorii de umbre să nu mai aibă putere. Ar vrea să cucerească Alicante și să domnească de acolo. Iar vânătorii de umbre să fie cei vânați.

— Îmi trebuie Cartea Neagră, Annabel, a spus Julian. Să-l opresc pe Rege. Să opresc toate astea.

Ea s-a mulțumit să-l privească.

— Cu cinci ani în urmă, Malcolm a vărsat sânge de vânător de umbre ca să mă aducă din morți.

Părinții Emmei, și-a spus Julian în gând.

— Mi-a trezit mintea, dar nu trupul, a continuat ea. Vraja a lucrat doar pe jumătate. Eram în agonie, știi, vie pe jumătate și captivă sub pământ. Îmi strigam durerea fără glas. Malcolm nu mă putea auzi. Nu mă puteam mișca. El credea că nu simt nimic, că nu-l aud, dar îmi vorbea.

Cinci ani, s-a gândit Julian. Cinci ani a stat captivă în mormântul de la convergență, conștientă, fără să fie auzită, fără să poată vorbi sau țipa, fără să se poată mișca.

Julian s-a cutremurat.

— Vocea lui pătrundea în mormântul meu. Îmi citea poemul acela, iar și iar. *De demult s-a întâmplat, de demult...*

Ochii ei erau goi.

— M-a trădat când eram vie, și m-a trădat când eram moartă. Moartea e un dar, știi? Treci peste durere și suferință. El mi-a refuzat asta.

— Îmi pare rău, a spus Julian.

Luna începea să coboare. Julian se întreba cât de târziu era.

— Rău, a repetat ea, nepăsătoare, ca și cum acel cuvânt nu însemna nimic pentru ea. Va fi război, între elfi și vânătorii de umbre. Dar nu asta mă interesează. Mă interesează ca tu să promiți că n-o să mai încerci să obții Cartea Neagră. Uită de ea, Julian Blackthorn.

El a respirat adânc. Ar fi fost în stare să mintă și să facă promisiuni, dar avea bănuiala că o promisiunea făcută unei persoane ca Annabel ar fi însemnat o povară înfiorătoare.

— Nu pot, a răspuns. Avem nevoie de Cartea Neagră. Nu pot să-ți spun de ce, dar jur că o să am grijă de ea și n-o să ajungă în mâinile Regelui Întunericului.

— Ți-am spus ce mi-a făcut mie cartea asta, a zis ea, și pentru prima oară părea însuflețită, cu obrajii îmbujorați. E o carte malefică. N-ar trebui s-o vrei.

— Nu o voi folosi pentru a face rău, a spus Julian,

Măcar asta era adevărat, s-a gândit el.

— La *altceva* nu poate fi folosită, i-a amintit ea. Distruge familii, oameni...

— Familia mea va fi distrusă dacă nu o va avea.

Annabel a tăcut un moment.

— Ah. Apoi a spus ceva mai blând: Dar gândește-te câte se vor distruge atunci când cartea aceasta va fi acolo, în lume. Atât de multe. Există cauze mai nobile.

— Pentru mine nu, a replicat Julian.

Poate să ardă toată lumea, dacă familia mea trăiește, s-a gândit el, și era gata s-o spună cu glas tare, când ușa de la cabană s-a deschis.

Emma stătea în cadrul ușii, vârându-și picioarele în ghetele cu șireturi desfăcute, cu Cortana în mână. Părul i se revărsa dezordonat pe umeri, dar mâna în care strângea sabia era fermă.

L-a căutat cu privirea pe Julian, apoi a dat cu ochii de Annabel. A tresărit și a rămas cu privirea la ea, uluită. Julian a văzut cum buzele ei rostesc fără sunet „Annabel", apoi fata și-a pus repede gluga pe cap și a dispărut.

Julian a pornit după ea, iar Emma la numai o secundă după el. Dar Annabel era șocant de rapidă. Părea că zboară peste coasta plină de ierburi, spre marginea falezei; a mai aruncat o privire înapoi și apoi s-a aruncat în gol.

— *Annabel!*

Julian a alergat la marginea falezei, cu Emma alături. S-a uitat în jos, la apa aflată la sute de metri sub ei, perfect liniștită. Annabel dispăruse.

Au pătruns în Institut ca o explozie, chiar în bibliotecă. Kit avea impresia că a căzut de la o mare înălțime, s-a clătinat pe picioare și aproape s-a prăbușit peste o masă, ținând-o strâns pe Livvy în brațe, să n-o scape.

Ty căzuse în genunchi, și acum se ridica. Kit s-a uitat la fața lui Livvy — era cenușie, cu o nuanță galbenă, stranie.

— Magnus..., a gâfâit el.

Magnus, care aterizase cu ușurința celui care are o lungă experiență, s-a întors și a evaluat pe loc situația.

— Stai calm, e în regulă, și a luat-o pe Livvy din brațele lui.

Kit i-a dat drumul ușurat — cineva va rezolva problema. Magnus Bane va rezolva problema. Nu o va lăsa pe Livvy să moară.

I-a trebuit o clipă să-și dea seama că în bibliotecă era deja cineva. Cineva necunoscut, care s-a apropiat de Magnus exact când acesta o așeza pe Livvy pe masa aceea lungă. Era un tânăr cam de vârsta lui Jace, cu părul negru și drept, care părea că dormise și nu se mai obosise să se pieptene. Avea pe el un tricou uzat și niște blugi. S-a uitat urât la Magnus.

— Ai trezit copiii, l-a anunțat el.

— Alec, avem un fel de urgență aici, a spus Magnus.

Deci acesta era Alec Lightwood. Cumva, Kit se așteptase să fie mai în vârstă.

— Și copiii mici care se trezesc din somn sunt o urgență, a răspuns Alec. Zic și eu.

— Bine, mutați astea de aici, le-a cerut Magnus lui Ty și lui Kit. Am nevoie de spațiu ca să lucrez.

S-a uitat spre Alec, în timp ce băieții dădeau la o parte scaunele și dulăpioarele.

— Deci unde sunt copiii?

Magnus și-a scos impermeabilul. Alec a întins mâna și l-a prins după ce i l-a aruncat Magnus, cu un gest simplu, ca și cum ar fi fost obișnuit cu mișcarea asta.

— I-am lăsat cu o fată drăguță pe nume Cristina. A spus că îi plac copiii.

— Ai lăsat copiii cu un străin?

— Toată lumea doarme, a spus Alec. În plus, știe și cântece de leagăn. În spaniolă. Rafe s-a îndrăgostit de ea. Alec s-a uitat din nou la Kit. În numele Îngerului, este extraordinar! a spus el brusc, de parcă nu se mai putea abține.

Kit s-a simțit iritat.

— Ce e extraordinar?

— Vrea să spună că semeni cu Jace, i-a explicat Magnus. Jace Herondale.

— *Parabatai*-ul meu, a adăugat Alec, cu iubire și mândrie.

— Știu cine e Jace, a spus Kit.

Se uita la Ty, care se chinuia să mute un fotoliu. Nu era prea greu pentru el, dar mâinile lui, care se desfăceau și se închideau întruna, făceau ca gesturile lui să fie neîndemânatice și necoordonate.

— A venit la Institutul din L.A. după mine... după ce au aflat cine sunt.

— Legendarul Herondale pierdut, a spus Magnus. Să știi că începusem să cred că e doar o poveste inventată de Catarina, gen monstrul din Loch Ness sau Triunghiul Bermudelor.

— Catarina a inventat Triunghiul Bermudelor? a întrebat Alec.

— Nu fi caraghios, Alexander! Ragnor l-a inventat.

Magnus i-a atins ușor brațul lui Livvy. Ea a țipat. Ty a scăpat din brațe fotoliul cu care se chinuia și a respirat precipitat.

— O doare, a spus el. Oprește-te!

Vorbea încet, dar Kit simțea duritatea de oțel a vocii lui, și îl vedea pe băiatul care îi pusese cuțitul la gât atunci, în casa tatălui său.

Magnus s-a rezemat cu mâinile de masă.

— Mă străduiesc să n-o doară, Tiberius. Dar s-ar putea s-o mai doară, dacă vreau s-o vindec.

Ty părea că e gata să răspundă, exact în clipa în care ușa s-a dat de perete și Mark a năvălit înăuntru. A văzut-o pe Livvy și s-a albit la față.

— Livvy! Livia!

A vrut să se repeadă la ea, dar Alec l-a prins de braț. Cu toate că era foarte subțire, Alec era neașteptat de puternic. L-a ținut lângă el pe Mark, în timp ce Magnus a aruncat din palmă o flacără albastră peste brațul lui Livvy. Mâneca de la jachetă și de la tricou parcă s-au topit, dând la iveală o tăietură lungă și urâtă, din care curgea un lichid galben.

Mark respira întretăiat.

— Ce s-a întâmplat?

— Luptă în Piața Umbrelor, l-a informat scurt Magnus. Livia a fost tăiată cu un ciob de sticlă unsă cu rădăcină de orias. Extrem de toxică, dar tratabilă.

Și-a trecut degetele peste brațul lui Livvy; în urma atingerii lui, pielea ei căpăta o strălucire albăstruie, care parcă venea din interiorul ei, de sub piele.

— În Piața Umbrelor? Ce naiba căuta Livvy în Piața Umbrelor?

Nimeni nu a răspuns. Kit a simțit cum se strânge înlăuntrul său.

— Ce se întâmplă? a vrut să știe Ty.

Și acum mâinile lui se desfăceau și se închideau violent, de parcă ar fi vrut să scuture ceva de pe piele. Și-a dat umerii înapoi. Era ca și cum toată neliniștea și agitația lui se manifestau ca o muzică tăcută, care îi făcea nervii și mușchii să danseze.

— Lumina aia albastră e normală?

Mark i-a spus ceva lui Alec, iar acesta a dat din cap. I-a dat drumul și Mark s-a dus în cealaltă parte a mesei și i-a pus mâna pe umăr lui Ty. Băiatul s-a rezemat de el, dar mișcările lui agitate au continuat.

— Magnus e cel mai bun în domeniul acesta, a spus Alec. Magia de vindecare e specialitatea lui.

Vocea lui Alec era blândă. Nu era vocea cuiva care vrea să calmeze o persoană, ci a cuiva care e alături de persoana aceea.

— Odată m-a vindecat și pe mine, a adăugat el. Era otravă de demon; nu ar fi trebuit să supraviețuiesc, dar am supraviețuit. Poți să ai încredere în el.

Livvy a icnit pe neașteptate și și-a aruncat capul pe spate; Ty și-a încleștat degetele în propriul braț. Apoi corpul lui Livvy s-a relaxat. Culoarea a început să-i revină în obraji, care din galben-cenușii s-au făcut rozalii. Ca și ai lui Ty, care se liniștise vizibil.

— Asta a fost otrava care s-a dus, a spus Magnus dezinvolt. Acum trebuie să lucrez la pierderea de sânge și la tăietură.

— Există rune pentru astea, a zis Ty. Aș putea să le fac eu.

Dar Magnus a clătinat din cap.

— E mai bine să nu le folosim — runele își trag o parte din putere de la purtătorul lor. Dacă ar fi avut un *parabatai*, ar fi putut să preia puterea lui, dar ea nu are, nu?

Ty nu a spus nimic. Se crispase și se albise la față.

— Nu are, a spus Kit, când a văzut că Ty nu are de gând să răspundă.

— Nu e nimic. O să fie bine, i-a asigurat Magnus. Dar am putea totuși s-o ducem în dormitor. Nu are niciun rost să doarmă pe masă.

— Te ajut eu, a spus Mark. Ty, ce-ar fi să vii cu noi?

— Alec, vrei să te duci la infirmerie? a întrebat Magnus, în timp ce Mark s-a dus la sora lui s-o ia în brațe. Știi ce îmi trebuie.

Biata Livvy, s-a gândit Kit; nu i-ar fi plăcut deloc să fie luată așa, ca un sac de cartofi.

Alec a dat din cap.

— Ia-l cu tine pe Kit, a spus Magnus. Vei avea nevoie de ajutor să aduci tot ce trebuie.

Kit a descoperit că nu are nicio problemă să facă conversație cu Alec. Era o persoană confortabilă — tăcut și reținut. În timp ce ieșea cu Alec din cameră, s-a mai uitat o dată la Ty. Kit nu avusese frați, nu avusese mamă, nu îl avusese decât pe Johnny. Pe tatăl lui. Tată lui care murise, și Kit credea că el niciodată nu avusese expresia aia a lui Ty, ca și cum posibilitatea să i se întâmple ceva lui Livvy putea să-l distrugă în interior.

Poate era ceva în neregulă cu el, s-a gândit Kit, urmându-l pe Alec pe coridor. Poate nu avea sentimente de-astea. Niciodată nu și-a pus prea multe întrebări în legătură cu mama lui, cine era ea: oare cineva care are sentimente normale nu s-ar gândi la asta?

— Deci te-ai întâlnit cu Jace, a spus Alec, care-și târșâia picioarele pe covor. Ce părere ai?

— Despre Jace?

Kit era surprins. Nu înțelegea de ce l-ar întreba cineva ce părere are despre conducătorul Institutului din New York.

— Fac și eu conversație.

Alec avea un zâmbet ciudat, ca și cum ținea pentru el niște gânduri. Au deschis ușa pe care scria INFIRMERIE și au intrat într-o cameră mare, plină cu paturi demodate de fier. Alec s-a dus la un dulap și a început să scotocească.

— Jace nu prea seamănă cu tine, a spus Kit.

Pe peretele din fața lui era o pată ciudată, ca și cum vopseaua luase cumva forma unui copac.

— E puțin spus, a replicat Alec; făcuse un teanc de pansamente pe dulap. Dar nu contează. *Parabatai*-i nu trebuie să semene unii cu alții. Trebuie doar să se completeze. Să colaboreze bine.

Kit s-a gândit la Jace, strălucitor și sigur de el, și la Alec, ferm, degajat și simplu.

— Tu te completezi cu Jace?

— Îmi amintesc când ne-am întâlnit, a spus Alec; găsise două cutii, și acum punea într-una din ele pansamente și în cealaltă niște borcane cu pudră. Ieșise dintr-un Portal din Idris. Era slab de tot, plin de vânătăi și avea niște ochi mari. Mai era și arogant. El și Isabelle luptau de obicei împreună... A zâmbit la amintirea aceea. Dar tot ce vedeam eu la el era: „Iubește-mă, pentru că niciodată nu m-a iubit cineva." Parcă scria asta pe el, ca niște amprente. Părea neliniștit înainte să se întâlnească cu tine, a adăugat el. Era ceva neobișnuit pentru el să știe că o rudă a lui trăiește. Era preocupat de ce o să crezi tu. Ar fi vrut să-l placi. S-a uitat la Kit și i-a spus: Uite, ia o cutie.

Kit avea capul plin de gânduri. S-a gândit la Jace, plin de talente, sarcastic și arogant. Dar Alec vorbea despre el ca de un copil vulnerabil, ca de o persoană care are nevoie de iubire pentru că niciodată nu a avut parte de ea.

— Dar eu sunt un nimeni, a spus el, luând cutia cu pansamente. De ce i-ar păsa ce cred eu? Eu nu contez. Nu însemn nimic.

— Pentru vânătorii de umbre însemni ceva, a răspuns Alec. Ești un Herondale. Și asta va conta întotdeauna.

Cristina cânta în surdină, cu Rafe în brațe. Era micuț pentru cei cinci ani ai lui, și dormea agitat. Tresărea și ofta în somn, cu degețelele lui brune răsucite într-o șuviță de păr. Îi amintea puțin de verii ei mai mici, care mereu voiau încă o îmbrățișare, încă o bomboană, încă un cântec înainte de culcare.

Max, în schimb, adormise buștean — un buștean negru-albăstrui, cu adorabili ochi mari albaștri și un zâmbet știrb. Când Cristina, Mark și Kieran dăduseră fuga jos și îi găsiseră pe Alec și pe cei doi copii ai lui în salon, Evelyn era deja acolo, făcând comentarii legate de magicieni în casa ei și de cât de neplăcut e să fii albastru. Cristina spera ca nu

toți vânătorii de umbre să aibă această reacție față de Max — ar fi fost extrem de traumatizant pentru bietul copilaș.

Se părea că Alec și Magnus se întorceau dintr-o călătorie când primiseră mesajul în care Diana le cerea ajutor. Făcuseră imediat un Portal către Institutul din Londra. Când aflase de farmecul care îi ținea legați pe Mark și Cristina, Magnus plecase la Piața Umbrelor din oraș să caute o carte de vrăji cu care spera să dezlege farmecul.

Rafe și Max începuseră să plângă când se treziseră într-o casă necunoscută și fără Magnus.

— Dormi, îi spusese Alec lui Rafe, ducându-l într-un dormitor. *Adorno.*

Cristina începuse să râdă.

— Asta înseamnă „ornament", a spus ea. Nu „dormi".

Alec oftase.

— Încă mai învăț spaniola. Magnus e cel care o vorbește.

Cristina i-a zâmbit lui Rafael, care se smiorcăia. Întotdeauna le cântase verilor ei înainte de culcare, așa cum îi cânta și ei mama când era mică; poate lui Rafe i-ar plăcea.

— O, Rafaelito, i-a spus ea, o, micuțule Rafael. *Ya es hora de ir a dormir. ¿Te gustaría que te cante una canción?*

El a dat din cap cu putere.

— *¡Sí!*

Cristina și-a petrecut o vreme învățându-l pe Alec toate cântecele de leagăn pe care le știa, în timp ce el îl ținea pe Max și ea stătea cu Rafe. Nu după mult timp, Magnus revenise iar prin Portal, și din bibliotecă au început să se audă tot felul de bufnituri și trosnituri, dar Cristina a decis să stea acolo până ce va fi chemată, deoarece căile magicienilor sunt misterioase, ca și cele ale fermecătorilor lor iubiți.

În plus, îi făcea bine să aibă lângă ea o ființă inofensivă, așa cum era un copil — o făcea să nu se mai gândească la problemele ei. Era convinsă — aproape convinsă — că acel farmec de legare nu poate fi desfăcut. Și asta o preocupa: dacă nu se putea desface? Ea și Mark ar fi nefericiți pe viață, uniți printr-o legătură pe care nu și-o doreau. Și unde ar putea să se ducă? Și dacă el ar fi vrut să se întoarcă pe Tărâmul Elfilor? În niciun caz nu s-ar fi putut duce și ea acolo.

O sâcâia și gândul la Diego: credea că la întoarcerea de pe Tărâmul Elfilor va găsi un mesaj de la el, dar nu primise niciun mesaj. Cum poate să dispară așa cineva din viața ta, și de două ori?

A oftat și s-a aplecat să-i mângâie ușor părul lui Rafael, cântându-i încet:

Arroró mi niño,
arroró mi sol,
arroró pedazo
de mi corazón.

Dormi, copilul meu,
Dormi, soarele meu,
Dormi tu, bucățică
din inima mea.

Alec intrase în cameră când ea îi cânta și se așezase pe pat lângă Max, rezemat de perete.

— Am mai auzit cântecul ăsta. Era Magnus, care stătea în cadrul ușii; părea obosit, ochii lui de pisică erau abia întredeschiși. Nu îmi amintesc cine îl cânta.

S-a apropiat de ea și l-a luat pe Rafe din brațele ei. L-a ridicat la el, și o clipă capul băiețelului s-a lipit, moale, de gâtul lui. Cristina se întreba dacă se mai întâmplase vreodată așa ceva: un vânător de umbre care să aibă un tată magician.

Sol solecito, caliéntame un poquito,
Por hoy, por mañana, por toda la semana.

Cânta Magnus. Cristina s-a uitat la el, surprinsă. Avea o voce frumoasă, dar Cristina nu știa melodia. *Soare, soare mititel, încălzește-mă nițel, azi și mâine arzi întruna și în toată săptămâna.*

— Te simți bine, Magnus? l-a întrebat Alec.

— Sunt bine, și Livvy e bine. Se vindecă. Mâine ar trebui să-și revină.

Magnus și-a rotit puțin umerii și și-a întins mușchii.

— Livvy? Cristina s-a ridicat îngrijorată. Ce s-a întâmplat cu Livvy?

Alec și Magnus au schimbat o privire.

— Nu i-ai spus? l-a întrebat Magnus încet.

— N-am vrut să-i tulbur pe copii, a spus Alec, și am crezut că tu poți s-o calmezi mai bine...

Cristina s-a ridicat în picioare.

— Livvy e rănită? Mark știe?

Amândoi, și Magnus, și Alec, i-au dat asigurări că Livvy e bine și, da, Mark știe, dar ea deja aproape ieșise pe ușă.

A luat-o la goană pe hol spre camera lui Mark. Încheietura mâinii îi zvâcnea și începuse să o doară — până acum o ignorase, dar acum, când era îngrijorată, o ardea. Oare era durerea pe care o simțea Mark, transmisă prin conexiunea pe care o aveau, așa cum își simt *parabatai*-i durerea? Sau farmecul de legare era acum mai rău, mai intens?

Ușa de la camera lui stătea întredeschisă și în cameră era lumină. L-a găsit treaz, întins pe pat. I se vedea bine urma runei de legare, ca o brățară, la încheietura mâinii stângi.

— Cristina? S-a ridicat în fund. Ești bine?

— Nu eu am fost rănită, a spus ea. Alec și Magnus mi-au spus de Livvy.

El și-a strâns picioarele, ca să-i facă loc pe pătură lângă el. Scăderea bruscă a durerii parcă o ametise.

Mark i-a povestit ce făcuseră Kit, Livvy și Ty, i-a povestit despre cristalul pe care îl găsiseră la Blackthorn Hall, despre vizita lor în Piața Umbrelor, unde Livvy fusese rănită.

— Nu pot să nu mă gândesc, a spus el în final, că dacă Julian ar fi fost aici, dacă nu m-ar fi lăsat pe mine să am grijă de ei, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Julian le-a spus că pot să se ducă la Blackthorn Hall. Și toți am avut misiuni când aveam cincisprezece ani. Nu e vina ta că ei nu au ascultat.

— Nu le-am spus să nu se ducă la Piața Umbrelor, a insistat el, tremurând puțin.

Și-a tras pe umeri pătura în carouri, care îl făcea să semene cu un arlechin trist.

— Nu le-ai spus nici să nu se înjunghie, pentru că știu și ei asta, a replicat ea pe un ton sever. Piața Umbrelor e un loc interzis pentru ei. Cu toate că... nu trebuie să fii prea aspru cu Kit. Piața Umbrelor e lumea lui.

— Nu știu să am grijă de ei. Cum să le spun că trebuie să respecte regulile, când niciunul dintre noi nu le respectă? Am fost pe Tărâmul Elfilor... o încălcare și mai gravă a Legii decât vizita în Piața Umbrelor.

— Poate ar trebui să încercați cu toții să aveți grijă unii de alții, a spus Cristina.

El a zâmbit.

— Ești deosebit de înțeleaptă.

— Kieran e bine? a întrebat ea.

— Cred că nu s-a culcat. Noaptea bântuie prin Institut. Nu s-a odihnit deloc cum trebuie de când a venit aici... cred că e prea mult fier rece. Prea mult oraș.

Tricoul lui era lărgit la guler. Cristina putea să vadă de unde începeau cicatricele pe spatele lui, urmele vechilor răni, amintirea pumnalelor. Pătura în carouri începuse să-i alunece de pe umeri. Aproape inconștient, Cristina a întins mâna să i-o așeze la loc.

Mâna ei a atins ușor gâtul lui Mark, pielea lui goală, acolo unde începea marginea tricoului. Era fierbinte. El s-a aplecat și ea a simțit miros de pădure.

Fața lui era așa de aproape, încât Cristina vedea bine schimbarea culorilor din ochii lui. Avea impresia că propria ei respirație o împinge spre el.

— Poți să dormi aici în noaptea asta? a întrebat el, răgușit. E mai puțin dureros. Pentru amândoi.

Ochii lui inumani au avut o scurtă strălucire, și ea s-a gândit la ce îi spusese Emma, că uneori când se uită la el vede în ochii lui sălbăticia și libertatea și drumurile nesfârșite ale cerului.

— Nu pot, a șoptit ea.

— Cristina...

S-a ridicat în genunchi. Afară era prea înnorat ca să se vadă lumina lunii sau a stelelor, dar Cristina îl vedea bine — părul lui fin, ochii care o priveau.

Era mult prea aproape, prea tangibil. Știa că dacă el ar atinge-o, ar ceda. Nici măcar nu-și dădea seama ce anume însemna asta, dar gândul unei disoluții atât de totale o speria — asta, și faptul că de câte ori se uita la el îl vedea pe Kieran, ca o umbră care nu îl părăsea niciodată.

Cristina s-a ridicat de pe pat.

— Îmi pare rău, Mark, a spus ea și a ieșit din cameră aproape în fugă.

— Annabel pare așa de tristă, a spus Emma. Așa de groaznic de tristă.

Stăteau amândoi întinși pe patul din cabană. Era mult mai confortabil decât paturile de la Institut, ceea ce era puțin ironic, având în vedere că se aflau în casa lui Malcolm. Julian presupunea că până și ucigașii au nevoie de saltele obișnuite și că nu dorm neapărat pe platforme făcute din cranii.

— Voia să renunț la Cartea Neagră, a spus Julian.

Stătea întins pe spate; amândoi stăteau așa. Emma își pusese o pijama de bumbac pe care o cumpărase de la magazinul din oraș, iar Julian avea un pantalon de trening și un tricou vechi. Umerii și picioarele li se atingeau; patul nu era foarte lat. Nu că Julian s-ar fi îndepărtat dacă ar fi avut loc.

— Spunea că nu aduce decât rău.

— Dar tu nu crezi că ar trebui să facem așa.

— Nu cred că avem de ales. Probabil că la Curtea Elfilor Luminii cartea aceea e mai în siguranță ca oriunde. Julian a oftat. Spunea că a vorbit cu spiridușii de aici. Va trebui să luăm legătura cu ceilalți, să vedem dacă știe cineva cum se fac capcanele pentru elfi. Să prindem un spiriduș și să aflăm ce știe.

— OK.

Vocea Emmei era mai slabă — i se închideau ochii. Julian se simțea la fel de obosit. Fusese o zi incredibil de lungă.

— Dacă vrei, poți să trimiți mesaj de pe telefonul meu.

Julian nu reușise să-și încarce telefonul, pentru că nu avea adaptor. Niște lucruri la care vânătorii de umbre nu s-au gândit.

— Nu cred că ar trebui să le spunem și celorlalți că Annabel a venit aici, a spus Julian. Nu încă. O să se sperie, și eu vreau mai întâi să aflu ce știu spiridușii.

— Trebuie să le spui măcar că Regele Întunericului l-a ajutat pe Malcolm să obțină Cartea Neagră, a zis ea somnoroasă.

— O să le spun că am aflat asta din jurnal.

A așteptat puțin, să vadă dacă Emma va avea ceva de obiectat în legătură cu această minciună, dar ea deja adormise. Și el era gata să adoarmă. Emma era acolo, întinsă lângă el, așa cum trebuia să fie. Și-a dat seama cât de prost dormise în ultimele săptămâni fără ea.

Nu știa precis dacă adormise, sau cât timp dormise. Când a deschis ochii, a văzut flacăra densă a focului și lemnele transformate aproape complet în jar. Și a simțit-o pe Emma alături, cu brațul peste pieptul lui.

A înghețat. Ea se mișcase în somn. Acum stătea ghemuită lângă el. Îi simțea genele și respirația ușoară pe piele.

A murmurat ceva și și-a mișcat capul pe gâtul lui. Înainte să se urce în pat, Julian era speriat că va simți din nou aceeași dorință copleșitoare pe care o simțise când erau la Curtea Elfilor Luminii.

Ce simțea acum era în același timp mai bine și mai rău. Era o tandrețe copleșitoare și teribilă. Deși Emma era înaltă și impunătoare, acum, ghemuită lângă el, părea mică și atât de delicată, încât i se strângea inima de grija acestei ființe fragile.

Ar fi vrut s-o țină așa pentru totdeauna, să o protejeze și s-o păstreze alături. Ar fi vrut să scrie și el despre ea la fel de liber precum scria Malcolm despre iubirea lui pentru Annabel. *Mi-ai rupt viața și mi-ai refăcut-o.* Ea a suspinat ușor și s-a așezat mai bine. El ar fi vrut să-i mângâie buzele, să le deseneze — gura ei era mereu diferită, forma aceea de inimă se schimba odată cu expresia ei, dar așa cum arăta acum, când era pe jumătate adormită, pe jumătate inocentă și pe jumătate știutoare, sufletul lui a simțit-o altfel.

Cuvintele lui Malcolm îi răsunau în cap. *Ca și cum ți-a da seama pe neașteptate că plaja unde ai fost mereu nu este din nisip, ci din diamante, iar diamantele acelea te orbesc cu frumusețea lor.*

Diamantele te pot orbi cu frumusețea lor, dar tot ele sunt cele mai dure și mai tăioase pietre din lume. Te pot tăia, te pot strivi, te pot face praf și pulbere. Malcolm, atât de îmbătat de iubire, nu se gândise la asta. Dar Julian nu se putea gândi la altceva.

*

Kit a fost trezit de zgomotul ușii trântite la camera lui Livvy. S-a ridicat cu dureri în tot trupul, în momentul în care Ty ieșea de acolo.

— Ești pe podea, a spus Ty, uitându-se la el.

Nu putea să nege. După ce terminaseră la infirmerie, venise cu Alec în camera ei. Apoi Alec se dusese să vadă ce fac copiii, și Kit rămăsese doar cu Magnus, care stătea tăcut lângă ea, verificând din când în când progresul vindecării. Și Ty, care stătea rezemat de perete, privind fără să clipească la sora lui. Avea senzația că se află într-un salon de spital, în care de fapt nu avea ce căuta.

Așa că ieșise pe hol și, amintindu-și cum dormise Ty la ușa lui în primele zile după ce sosise la Institutul din Los Angeles, se ghemuise pe covorul ros de pe coridor, sigur fiind că n-o să doarmă cine știe ce. Nici nu-și amintea când îl prinsese somnul, dar era clar că adormise.

S-a chinuit să se așeze în fund.

— Stai...

Dar Ty pornise pe hol, ca și cum nici nu l-ar fi auzit. După o clipă, Kit s-a ridicat cu greu în picioare și s-a dus după el.

Nu știa prea bine de ce. De fapt, nici pe Tiberius Blackthorn nu-l cunoștea prea bine, s-a gândit el. Ca de altfel nici pe sora lui. Iar ei erau vânători de umbre. Și Ty visa să facă împreună cu el un soi de echipă de detectivi, ceea ce era ridicol. Ceva de care în mod sigur el nu era interesat, și-a spus Kit când a ajuns în capătul scărilor, chiar în fața unei uși vechi și cam dărăpănate.

Și probabil afară era frig, s-a gândit el, când Ty a deschis ușa și, da, a venit de acolo un aer rece și umed. Ty a dispărut în întunericul înghețat de afară și Kit s-a dus după el.

Erau pe acoperiș, dar nu mai era noapte, spre uimirea lui Kit; era dimineața devreme — o dimineață cenușie și grea, cu nori care se adunau deasupra Tamisei și catedralei St. Paul. Începeau să se audă zgomotele orașului, presiunea milioanelor de oameni care își începeau treburile cotidiene, fără să știe de vânătorii de umbre, fără să știe de magie sau de pericol. Fără să știe de Ty, care se apropiase de balustrada ce înconjura acoperișul și se uita spre oraș, ținându-se cu mâinile de crinii de metal.

— Ty.

Kit s-a apropiat de el și Tiberius s-a întors cu spatele la balustradă. Umerii lui erau țepeni și Kit n-a mai înaintat, ca să nu-i invadeze spațiul personal.

— Te simți bine?

Ty a clătinat din cap.

— Frig, a spus el.

Îi clănțăneau dinții.

— Mi-e frig.

— Poate ar trebui să coborâm, a spus Kit. Înăuntru e mai cald.

— Nu pot.

Vocea lui Ty părea că parcursese un drum lung din el însuși, părea un ecou pe jumătate scufundat în apă.

— Să stau în camera aceea, nu puteam să... a fost...

A clătinat din cap, frustrat, ca și cum nu reușea să găsească acele cuvinte care îl torturau.

— Livvy o să fie bine, a spus Kit. Mâine va fi OK. Așa a spus Magnus.

— Dar este vina mea.

Ty se rezema tare de balustradă, dar ea nu părea să-l susțină. S-a lăsat să alunece până jos și și-a strâns genunchii la piept. Respira greu și se legăna înainte și înapoi, trecându-și palmele peste față de parcă ar fi vrut să scape de niște pânze de păianjen sau de niște țânțari enervanți.

— Dacă aș fi fost *parabatai*-ul ei... am vrut să mă duc la Școala de Solomonie, dar nu contează... Livvy contează...

— Nu e vina ta.

Ty doar a scuturat din cap, cu putere. Kit încerca disperat să-și amintească ce citise despre căderile nervoase, fiindcă era convins că Ty are o cădere nervoasă. S-a lăsat în genunchi pe acoperișul umed — oare trebuia să-l atingă pe Ty sau să nu-l atingă?

Nici nu-și putea imagina cum e pentru Ty: să simți că toată lumea năvălește deodată asupra ta, cu zgomote asurzitoare și lumini orbitoare și nimeni care să-și aducă aminte să vorbească mai încet. Și toate mijloacele tale de apărare să îți fie inaccesibile, din cauza suferinței și a fricii, lăsându-te expus, ca un vânător de umbre care pleacă la luptă fără echipament.

Și-a amintit ceva de întuneric, de presiune, de pături grele și de liniște. Deși nu avea idee cum ar putea să facă rost de astea pe acoperișul unei case.

— Spune-mi.

Spune-mi ce-ți trebuie.

— Ia-mă în brațe, a spus Ty.

Mâinile lui se vedeau ca prin ceață, niște umbre palide, ca o fotografie veche.

— Ține-mă.

Continua să se legene. După o clipă, Kit l-a luat în brațe, neștiind ce să facă mai departe.

Era ca și cum ar fi încercat să țină în brațe o săgeată care a pornit din arc: îl simțea fierbinte și dinamic în brațele lui, vibrând de o emoție ciudată. După o vreme, care lui Kit i s-a părut foarte lungă, Ty s-a mai relaxat puțin. Mâinile lui Ty îl atingeau încet de tot pe Kit, degetele lui se agățau de hanoracul lui.

— Mai tare, a spus Ty.

Se ținea atât de strâns de el, de parcă ar fi fost un colac de salvare, iar fruntea lui se apăsa dureros în umărul lui Kit. Vocea lui părea disperată.

— Trebuie să simt.

Kit nu era mare amator de îmbrățișări, și, din câte își amintea el, nimeni nu mai venise la el să-i ceară alinare. Nu era genul de persoană care să aline. Așa crezuse întotdeauna. Iar pe Ty abia dacă îl cunoștea.

Pe de altă parte, Ty nu făcea nimic fără motiv, chiar dacă oamenii ale căror circuite erau legate diferit nu-și dădeau seama imediat de motivele lui. Kit și-a amintit cum îi masa Livvy mâinile când era stresat și s-a gândit: *Presiunea e o senzație; senzația probabil că îl stabilizează. Îl calmează.* Era logic. Așa că l-a strâns și mai tare în brațe, până când Ty a început să se relaxeze; l-a strâns în brațe așa cum nu mai strânsese pe nimeni, de parcă erau pierduți în imensitatea cerului și numai îmbrățișați puteau pluti deasupra epavei naufragiate care era Londra.

20

ÎN ETERN

DIANA STĂTEA ÎN MICA EI CAMERĂ DE DEASUPRA MAGAZINULUI ȘI RĂSFOIA dosarul dat de Jia.

Nu mai fusese în camera aceasta de la Războiul Întunecat, dar camera era la fel de confortabilă și de familiară — pătura pe care i-o tricotase bunica ei era împăturită la marginea patului, primele pumnale boante din lemn pe care tatăl ei i le dăduse să se antreneze la perete erau acolo, șalul mamei sale stătea pe spătarul unui scaun. Avea pe ea o pijama de satin roșu aprins, pe care o descoperise într-un cufăr vechi și care o făcea să se simtă gătită într-un fel amuzant.

Dar amuzamentul i-a dispărut repede examinând paginile din dosarul alburiu. Primul document era povestea Zarei, cum îl ucisese ea pe Malcolm, și era semnat și de Dane și Samantha, ca martori. Diana nu ar fi crezut-o pe Samantha sau pe fratele ei nici dacă îi spuneau că cerul e albastru.

Zara pretindea că Centurionii respinseseră primul atac dat de Malcolm, și că în noaptea următoare ea patrulase neînfricată granițele Institutului, până îl găsise pândind în întuneric, după care îl învinsese într-o luptă corp la corp, cu sabia. Pretindea că după ce îl ucisese, cadavrul lui dispăruse.

Malcolm nu era nici pe departe genul care să pândească în întuneric și, din câte văzuse Diana în noaptea când el revenise, magia lui încă funcționa. Nu s-ar fi luptat niciodată cu sabia, când ar fi putut s-o spulbere pe Zara cu un fulger de foc.

Dar nu avea nicio dovadă solidă că minte. Diana s-a încruntat, a mai dat câteva pagini, apoi și-a îndreptat spatele. Nu era doar un raport asupra morții lui Malcolm. Erau pagini după pagini despre Zara. Zeci de rapoarte care arătau succesele ei. Puse așa, la grămadă, alcătuiau un palmares impresionant. Și totuși...

Pe măsură ce Diana citea și lua conștiincioasă notițe, a început să vadă un laitmotiv. Toate victoriile ei, toate succesele avuseseră loc într-un moment în care nu era nimeni de față în afară de cei apropiați — Samantha, Dane sau Manuel. Uneori confirmau și alții că au văzut cuibul gol al unui demon sau urmele unei lupte, dar atât.

Nu era niciun raport în care să se spună că Zara fusese rănită în vreo bătălie. Diana s-a gândit la cicatricele pe care le căpătase în viața ei de vânător de umbre și s-a încruntat mai tare. Și iar mai tare, când a citit raportul făcut de Marisol Garza Solcedo în urmă cu un an — Marisol afirma că salvase un grup de mundani atacați de un demon druj în Portugalia. Primise o lovitură în urma căreia își pierduse cunoștința. Când își revenise, toată lumea sărbătorea triumful Zarei în fața demonului druj.

Raportul era însoțit de o declarație semnată de Zara, Jessica, Samantha, Dane și Manuel, în care spuneau că Marisol inventează. De fapt, Zara îl ucisese pe demonul druj; nici de data aceasta nu fusese rănită.

Își asumă meritele pentru acțiunile altora, s-a gândit Diana. Fereastra s-a zguduit ușor, probabil vântul. *Ar trebui să mă bag în pat*, s-a gândit ea. Ceasul de la Citadelă, care fusese instalat după Războiul Întunecat, bătuse mai devreme o oră târzie. Dar continua să citească, fascinată. Zara stătea deoparte, aștepta să se termine lupta și pe urmă anunța victoria ca și cum ar fi fost a ei. Având grupul acela care o susținea, Conclavul îi accepta afirmațiile fără să mai verifice.

Dar dacă s-ar putea demonstra că nu ea îl ucisese pe Malcolm — într-un fel în care Julian și ceilalți să nu fie expuși —, atunci poate

Cohorta ar cădea în dizgrație. Și cu siguranță cei doi Dearborn n-ar mai putea avea pretenții la conducerea Institutului...

Fereastra s-a zguduit din nou. A ridicat capul și afară l-a văzut pe Gwyn.

A sărit în picioare cu un țipăt de uimire, scăpând din mână foile. *Adună-te*, și-a spus ea. Era imposibil ca afară să fie într-adevăr căpetenia Vânătorii Sălbatice.

A clipit des din ochi și s-a uitat iar. Era tot acolo, și când ea s-a apropiat de geam, a văzut că el plutea în aer chiar în dreptul pervazului, călare pe un cal imens, cenușiu. Avea un costum din piele brun-închis, și casca lui cu coarne de cerb nu se vedea nicăieri. Expresia lui era gravă și curioasă.

I-a făcut semn să deschidă fereastra. Diana a ezitat, apoi a desfăcut mânerul și a ridicat geamul. Nu era nevoie să-l bage în casă, își spunea ea. Puteau să vorbească la fereastră.

Aerul rece a pătruns în cameră, odată cu mirosul de pin și de dimineață. Ochii lui bicolori o priveau direct.

— Doamna mea, a spus el. Speram să mă însoțești într-o plimbare.

Diana și-a dat după ureche o șuviță de păr.

— De ce?

— Pentru plăcerea companiei dumitale, a spus Gwyn. S-a uitat atent la ea. Văd că ești înfășurată în mătăsuri bogate. Așteptai un alt oaspete?

Ea a clătinat din cap, amuzată. Mda, pijamaua aia chiar *era* drăguță.

— Arăți superb, a declarat el. Sunt un norocos.

Ea a presupus că nu minte. *Nu putea* să mintă.

— Dar nu se putea aranja întâlnirea asta mai dinainte? Eventual, să-mi fi trimis un mesaj.

El părea nedumerit. Avea gene lungi și bărbia pătrată — un chip plăcut. O față frumoasă. Diana de multe ori încerca să nu se gândească la lucruri de genul acesta, pentru că nu aduceau decât necazuri, dar acum nu se putea abține.

— Am aflat că ești în Idris abia în zorii acestei zile, a răspuns el.

— Dar nu ai voie să vii aici! Diana s-a uitat speriată pe Flintlock Street. Dacă te vede cineva...

El a zâmbit.

— Cât timp copitele calului meu nu ating pământul din Alicante, nu se va da alarma.

Cu toate astea, ea simțea o încordare în piept. Gwyn o invita la plimbare — nu se putea preface că nu era așa. Și, cu toate că ar fi vrut să meargă cu el, frica o ținea pe loc — acea frică veche, care mergea mână în mână cu neîncrederea și suferința.

El i-a întins mâna.

— Vino cu mine. Cerul ne așteaptă.

Diana s-a uitat la el. Nu era tânăr, dar nici nu părea bătrân. Arăta fără vârstă, așa cum arată uneori elfii, și deși părea o persoană de încredere, rațională, aducea cu el promisiunea cerului și a aerului. *Când aș mai avea ocazia să zbor cu un cal de pe Tărâmul Elfilor?* și-a spus ea. *Când aș mai avea ocazia să* zbor?

— O să ai o mulțime de necazuri, i-a șoptit ea, dacă se află că ești aici.

El a ridicat din umeri, cu mâna întinsă.

— Atunci vino mai repede, a spus el.

Diana s-a suit pe fereastră.

Micul dejun se adusese târziu; Kit reușise să mai prindă câteva ore de somn și făcuse un duș, iar când a ajuns în sufragerie, i-a găsit pe toți la masă.

În fine, toți, în afară de Evelyn. Bridget servea ceaiul, încruntată ca întotdeauna. Alec și Magnus țineau fiecare câte un copil pe genunchi, și i-au prezentat lui Kit: Max era micul magician albastru care vărsa sos brun pe cămașa de firmă cu care era îmbrăcat Magnus, iar Rafe era copilul cu ochi căprui care își rupea în bucăți felia de pâine prăjită.

Kieran nu se vedea nicăieri, dar nu era o surpriză să nu apară la masă. Mark stătea lângă Cristina, care își bea tăcută cafeaua. Părea îngrijită și calmă ca de obicei, în ciuda urmei roșii de la încheietură. Era un mister interesant fata asta, s-a gândit Kit — nici ea nu făcea parte din familia Blackthorn, dar părea strâns legată de ei.

Și apoi erau Livvy și Ty. Ty avea căștile pe urechi. Livvy părea obosită, dar perfect sănătoasă. Numai umbrele de sub ochii lui Ty îi arătau lui Kit că nu dormise prea mult în noaptea aceea.

— Ceea ce am găsit noi la Blackthorn Hall e un cristal *aletheia*, spunea Ty când Kit s-a așezat la masă. În trecut, aceste cristale erau folosite de Conclav pentru păstrarea dovezilor. Dovezile amintirilor.

S-a stârnit o larmă de voci curioase. Vocea Cristinei s-a auzit în vacarmul acela — acesta era unul dintre talentele ei impresionante, de a se face auzită fără să ridice vocea.

— Ce fel de amintiri?

— Un fel de proces, a spus Livvy. În Idris, cu Inchizitorul de față. Multe persoane din familii cunoscute — Herondale, Blackthorn și, evident, Dearborn.

— Era și vreun Lightwood? a întrebat Alec.

Livvy s-a încruntat.

— Unul sau doi păreau să fie.

— Cei din familia Herondale au fost mereu faimoși pentru frumusețea lor, a spus Bridget, dar dacă mă întrebați pe mine, cei mai charismatici din punct de vedere sexual sunt bărbații Lightwood.

Alec a pufnit, aruncând în jur stropi de ceai. Magnus a reușit să-și stăpânească râsul, dar cu efort.

— Ar trebui să examinez amintirile astea, a spus el. Să văd dacă pot să recunosc pe cineva din era aia.

— Dacă Annabel e supărată pe vânătorii de umbre, a remarcat Livvy, mie mi se pare că are și de ce.

— Mulți au motive serioase să fie supărați pe nefilimi, a răspuns Mark. Și Malcolm avea. Dar cei care i-au făcut rău sunt morți, iar urmașii lor nu au nicio vină. Asta e problema cu răzbunarea — ajungi să-i distrugi și pe cei nevinovați.

— Dar oare ea știe asta? s-a încruntat Ty. Noi nu o înțelegem. Nu știm ce simte ea sau ce gândește.

Părea neliniștit, iar umbrele de sub ochii lui erau acum mai pronunțate. Kit ar fi vrut să se ducă la el și să-l ia în brațe, așa cum făcuse în noaptea precedentă, pe acoperiș. Simțea o nevoie imperioasă de a-l proteja pe băiatul acesta, și asta era ciudat și enervant. Mai ținuse și până atunci la câțiva oameni, cel mai mult la tatăl lui, dar nu simțise niciodată nevoia să-i protejeze.

Dar era în stare să omoare persoana care ar fi vrut să-i facă rău lui Ty. Era un sentiment foarte curios.

— Toată lumea trebuie să vadă scenele din cristal, a decretat Magnus. Până atunci, eu și Alec vrem să vă spunem ceva.

— Vă căsătoriți, a intervenit Livvy, radioasă. Îmi plac la nebunie nunțile.

— Nup, încă nu ne căsătorim, a răspuns Alec.

Kit se întreba de ce n-o fac; era evident că alcătuiau un cuplu bine sudat. Dar chiar nu era treaba lui.

— Evelyn ne-a părăsit, a anunțat Magnus; reușea cumva să-și păstreze sângele-rece, deși avea în brațe un copil care se smiorcăia. După cum ne-a spus Jia, Institutul este condus temporar de Alec.

— De ani de zile încearcă să-mi atârne de gât conducerea unui Institut, a spus Alec. Cred că Jia e încântată.

— Evelyn ne-a părăsit? a întrebat Dru, care făcuse niște ochi uriași. Adică a murit?

Magnus a tușit.

— Sigur că nu. De fapt, a plecat la țară, în vizită la mătușa ei, Marjorie.

— Asta e ca atunci când moare câinele familiei și ție ți se spune că acum trăiește într-o fermă? a întrebat Kit, curios.

A fost rândul lui Alec să tușească. Kit avea mari bănuieli că râde, dar nu vrea să arate.

— Deloc, a spus Magnus. Pur și simplu s-a gândit că preferă să rateze toată distracția.

— La Marjorie s-a dus, a confirmat Mark. Am primit un mesaj de foc în dimineața asta. Evident, a lăsat-o pe Bridget să aibă grijă de casă.

Kit și-a adus aminte cum reacționase Evelyn când auzise că are în casă un elf. Nu putea decât să-și imagineze ce părere avea ea acum, când mai veniseră și doi magicieni. Probabil că mașina ei lăsase urme pe asfalt când plecase de aici.

— Asta înseamnă că nu mai suntem obligați să mâncăm porridge? a întrebat Tavvy, uitându-se cu scârbă la mâncarea verzuie.

Magnus a zâmbit.

— De fapt...

A pocnit din degete și în mijlocul mesei a apărut o pungă de la Brutăria Primrose. Din ea s-au revărsat brioșe, croasanți și prăjituri glazurate.

S-au auzit strigăte unanime de bucurie și toată lumea s-a întins să-și ia ceva de acolo. Un mic război pe o prăjitură de ciocolată a fost câștigat de Ty, care a împărțit prăjitura cu Livvy.

Max a pornit târâș pe masă, să ia o brioșă. Magnus s-a sprijinit în coate, uitându-se la toți cu ochii lui de pisică atenți.

— Și după micul dejun, a spus el, poate mergem cu toții în bibliotecă să discutăm despre situația actuală.

Toată lumea a dat din cap; numai Mark s-a uitat la el, cu ochii puțin îngustați. Kit înțelegea — Magnus îi scăpase de Evelyn, le cumpărase bunătăți și încerca să-i binedispună. Acum voia să afle ce știau ei. Un escroc în toată puterea cuvântului.

Uitându-se în jur, la fețele voioase ale celorlalți, Kit a simțit pentru o clipă că-și urăște tatăl, pentru că reușise să-i distrugă capacitatea de a crede că cineva poate fi vreodată dispus să ofere fără să primească ceva în schimb.

Lui Kieran i se părea bizar și deloc interesant să ia masa în grup. Mark îi adusese niște farfurii cu mâncare cât mai simplă făcută de Bridget — carne, orez, pâine, fructe și legume proaspete.

Dar Kieran abia se atinsese de ele. După micul dejun, când Mark a intrat în camera lui, prințul părea că privește orașul pe fereastră, cu un fel de dispreț obosit. Părul îi pălise, era acum albastru-alburiu, ondulat ca spuma apei la marginea valului, pe lângă urechi și tâmple.

— Ascultă aici, a spus el.

Avea o carte deschisă pe picioare.

Tărâmul Elfilor,
Unde nimeni nu îmbătrânește și nu devine zeu și nici nu moare,
Unde nimeni nu îmbătrânește și nici nu devine șiret, dar nici înțelept,
Unde nimeni nu îmbătrânește și nici nu are limba amară.

A ridicat capul spre Mark, privindu-l cu ochii lui luminoși.

— E ridicol, a spus.

— E Yeats, i-a explicat Mark, întinzându-i un bol cu zmeură. Un poet mundan celebru.

— Nu știe nimic despre elfi. Nimeni nu are limba amară? Ha! Kieran a înghițit zmeura și s-a dat jos de pe pervazul ferestrei. Unde călătorim acum?

— Eu mă duceam în bibliotecă, a răspuns Mark. E un fel de... adunare... ca să vedem ce facem mai departe.

— Atunci aș dori să vin și eu, a spus Kieran.

Mark s-a tulburat. Exista oare vreun motiv ca el să nu vină acolo? Nu-și făcea griji în privința lui Alec și a lui Magnus, pentru ei Kieran era cine era. Dar pentru Kieran și pentru relația lor tensionată nu era deloc benefic ca prințul elf să stea închis într-o cămăruță, detestând fecunzii poeți irlandezi.

— Prea bine, a spus Mark. Dacă ești sigur că asta dorești.

Când au intrat în bibliotecă, Magnus examina cristalul *aletheia*, iar ceilalți încercau să-l pună la curent cu ce se întâmplase înainte de sosirea lui. Magicianul se întinsese pe una din mese, ținând delicat cristalul deasupra lui.

Cristina, Ty, Livvy și Dru se așezaseră la masa cea lungă. Alec stătea pe jos, cu trei copii lângă el: cei doi băieți ai lui și Tavvy, care era încântat că are cu cine să se joace. Băiatul de șapte ani le explica lui Max și Rafe cum face el orașe din cărți, și cum se construiește un tunel dintr-o carte desfăcută și pusă cu coperta în sus, ca să treacă trenul pe sub ea.

Magnus i-a făcut semn lui Mark să vină să se uite în cristalul *aletheia*, care acum radia o lumină stranie. Zgomotele din cameră au început să se estompeze, și el a urmărit procesul, a văzut-o pe Annabel implorând și revoltându-se, i-a văzut pe cei din familia Blackthorn cum o abandonează în voia sorții.

Când, în sfârșit, s-a terminat, simțea fiori în tot trupul. I-au trebuit mai multe clipe să revină la ce se întâmpla în bibliotecă. Spre uimirea lui, Kieran îl luase în brațe pe Max și îl ținea în aer, vizibil încântat de pielea lui albastră și de cornițele lui.

Max și-a înfipt mâna în părul lui și a început să tragă. Kieran a râs.

— Exact, își schimbă culoarea, micule magician-spiriduș, a spus el. Uite.

Și într-o clipă, părul lui s-a făcut din negru-albăstrui albastru strălucitor. Max a început să chicotească.

— Nu știam că poți face asta când vrei, i-a spus Mark — el întotdeauna crezuse că părul lui Kieran îi reflectă dispoziția, la fel de incontrolabil precum mareea.

— Nu știi multe lucruri despre mine, Mark Blackthorn, a replicat el și l-a pus pe Max jos.

Alec și Magnus au schimbat o privire, o privire care lui Mark îi sugera că cei doi s-au pus de acord în privința relației dintre el și Kieran.

— Așa deci, a spus Magnus, uitându-se la Kieran cu un oarecare interes. Ești fiul Regelui Întunericului?

Kieran avea masca aceea pe care Mark o numea „de Curte", indiferentă și superioară, așa cum era potrivit pentru un prinț.

— Iar tu ești magicianul Magnus Bane.

— Exact, a aprobat Magnus. Deși pentru tine a fost mai simplu să ghicești, din moment ce eu sunt unul singur și ca tine cincizeci.

Ty părea nedumerit.

— Adică sunt cincizeci de fii ai Regelui Întunericului, i-a explicat Livvy. Cred că a fost o glumă.

— Nu una dintre cele mai reușite, i-a spus Magnus lui Kieran. Îmi cer scuze... nu sunt un mare fan al tatălui tău.

— Tatăl meu nu are fani. Kieran s-a rezemat de marginea mesei. El are supuși. Și inamici.

Magnus s-a uitat la el cu un licăr de interes în plus.

— În regulă, a spus el, ridicându-se în capul oaselor. Diana ne-a explicat câte ceva, dar se pare că e mai complicat decât am crezut. Annabel Blackthorn, care a fost adusă din morți de Malcolm, cel care era oarecum mort înainte și acum e mort definitiv, are Cartea Neagră. Iar Regina Luminii o dorește?

— Da, a încuviințat Mark. A fost foarte clară în privința asta.

— Și a încheiat cu voi o înțelegere, a spus Alec, de pe podea. Mereu face înțelegeri.

— Dacă îi dăm Cartea Neagră, se va folosi de ea împotriva Regelui Întunericului, a spus Mark, și apoi a început să șovăie.

POȚI AVEA ÎNCREDERE ÎN MAGNUS ȘI ALEC, îi trimisese Julian un mesaj ceva mai devreme. SPUNE-LE ORICE.

— A jurat că nu va folosi cartea pentru a ne face rău. Mai mult, a promis că ne va ajuta. L-a făcut pe Kieran mesagerul ei. El va depune mărturie în fața Consiliului, vorbindu-le de planurile pe care le face Regele pentru a declanșa război în Alicante. După ce Regina va primi Cartea Neagră, îi va autoriza pe soldații ei să lupte alături de vânătorii de umbre împotriva Regelui — dar Conclavul va trebui să abroge legile care interzic cooperarea cu elfii, dacă vor ajutorul lor.

— Ceea ce va face, a spus Magnus. Un război pe Tărâmul Elfilor e mult mai ușor de dus dacă ai de partea ta elfi.

Mark a încuviințat din cap.

— Noi sperăm nu numai să fie învins Regele, am vrea să fie învinsă și Cohorta, iar Pacea Rece să fie abrogată, a spus el.

— A, Cohorta, a făcut Magnus, schimbând o privire cu Alec. Îi cunoaștem prea bine. Horace Dearborn și fiica lui, Zara.

— Horace?

Mark părea surprins.

— Din păcate, a răspuns Magnus, așa îl cheamă. Poate de aici și viața lui malefică.

— Nu numai cei doi Dearborn sunt acolo, a spus Alec. Sunt destui bigoți în Conclav care abia așteaptă să se unească și să scape de repudiați, astfel încât Conclavul să-și recapete vechea glorie.

— Glorie? Kieran a ridicat o sprânceană. Te referi la vremea aceea când îi ucideau în voie pe repudiați? Când sângele nostru umplea străzile și casele lor se umpleau de bunuri jefuite în urma unui război dat de o singură tabără?

— Da, a încuviințat Magnus, deși ei nu ar descrie așa vremea aceea.

— Când am întemeiat Alianța, am auzit multe lucruri despre Cohortă, a spus Alec. Presiunile lor pentru a restricționa folosirea magiei de către vrăjitori, pentru a centraliza rezervele de sânge ale vampirilor, ca să poată fi monitorizate de Conclav... toate astea le-am remarcat și noi.

— Nu trebuie să li se permită să pună mâna pe un Institut, a decretat Magnus. Asta ar fi dezastruos. A oftat și și-a urcat picioarele pe masă. Înțeleg că trebuie să-i dăm Reginei Cartea Neagră. Dar nu-mi place deloc, mai ales că aici mi se pare de două ori mai importantă.

— Pentru că Annabel și Malcolm au furat-o din Institutul din Cornwall, a continuat Ty ideea. Și pentru că apoi Malcolm a furat-o iar, din Institutul din Los Angeles.

— Prima oară aveau de gând să o ofere cuiva care le promisese că îi va apăra de Conclav, a adăugat Livvy. A doua oară trebuia să ajungă la Regele Întunericului, în schimbul ajutorului său. Cel puțin așa au spus Emma și Jules.

— Și cum au aflat ei toate astea? a întrebat Magnus.

— Dintr-o carte pe care au găsit-o acolo, a răspuns Cristina. Un jurnal. Așa se explică de ce am găsit o mănușă de la Curtea Elfilor Întunericului în ruinele casei lui Malcolm. Probabil că s-a întâlnit acolo cu Regele sau cu unul dintre fiii lui.

— Ciudat lucru de scris într-un jurnal, a murmurat Magnus. Să scrii despre planurile trădătoare pe care le ai în prezent cu Regele Întunericului... ce ciudat.

— Mai ciudat e că Malcolm a dispărut din Orașul Tăcut după primul furt, a remarcat Mark, și a lăsat-o pe Annabel să fie învinovățită și pedepsită.

— De ce e ciudat? a întrebat Livvy. Era un ins oribil.

— Dar a iubit-o pe Annabel, a replicat Cristina. Tot ce a făcut el, toate relele, toate crimele, toate deciziile lui au fost făcute din dragoste pentru ea. Și când a aflat că nu a devenit Soră de Fier, ci a fost ucisă de familia ei, s-a dus la Regele Întunericului și i-a cerut ajutorul ca s-o aducă înapoi. Nu vă amintiți?

Mark își amintea povestea din acea carte veche găsită de Tavvy, poveste care se dovedise a fi adevărată.

— Așa se explică de ce Malcolm a intrat în Institutul din Los Angeles acum cinci ani, să fure cartea, a spus el. Ca s-o aducă înapoi pe Annabel. Dar acum două sute de ani, pentru ce îi trebuia? Cui plănuise să i-o dea? Nu era niciun necromant care să-l poată proteja. Iar dacă era un magician, atunci trebuia să fie unul și mai puternic decât el.

— Puternicul aliat al lui Fade, a spus Ty, citând cuvintele auzite în cristal.

— Dar nu putea să fie Regele Întunericului? a întrebat Livvy. Și acum două sute de ani?

— Regele Întunericului nu îi ura pe vânătorii de umbre în 1812, a răspuns Magnus. Cel puțin, nu atât de mult.

— Iar Malcolm i-a spus Emmei că atunci când s-a dus la Regele Întunericului, după ce a aflat că Annabel nu e moartă, i-a fost teamă că Regele îl va ucide, pentru că nu-i plac magicienii, a spus Cristina. N-ar fi avut motive să nu-i placă dacă ar mai fi colaborat și altă dată cu Malcolm, nu?

Magnus s-a ridicat în picioare.

— Bine, am făcut destule presupuneri. Avem două sarcini de îndeplinit pe ziua de azi. În primul rând, să nu uităm de farmecul care îi leagă pe Mark și Cristina. Nu e doar ceva supărător, e și periculos.

Mark s-a uitat fără să vrea la Cristina. Ea se uita în fața ei, la masă, nu la el. El și-a amintit de noaptea precedentă, de căldura corpului ei când stătea lângă el în pat, de respirația ei în ureche.

A revenit la realitate tresărind și și-a dat seama că se discută despre modalitățile în care s-ar putea găsi ingredientele necesare desfacerii farmecului.

— Având în vedere ce s-a întâmplat în Piața Umbrelor ieri, spunea Magnus, niciunul dintre noi nu va mai fi vreodată bine-venit acolo. Dar există un magazin în Londra unde se găsește ce îmi trebuie mie. Dacă vă dau adresa, Kit, Ty și Livvy, vă descurcați?

Livvy și Ty au aprobat cu încântare, fericiți că primesc o misiune. Kit nu s-a manifestat la fel de gălăgios, dar a zâmbit cu un colț al gurii. Cumva, acest mic Herondale se atașase așa de mult de gemeni, încât până și Magnus îi vedea ca pe o echipă.

— Crezi că e înțelept să se ducă ei? l-a întrerupt Mark. După cele întâmplate, când au dat năvală în Piața Umbrelor și Livvy era cât pe ce să fie ucisă?

— Dar, Mark..., a protestat Ty.

— Păi tu și Cristina trebuie să rămâneți aici. Farmecele de legare sunt periculoase, și nu trebuie să vă îndepărtați unul de altul. Alec e conducător,

și trebuie să stea aici, și, în fine, să zicem că e o poveste mai veche cu mine și proprietarul magazinului. Ar fi mai bine să nu mă duc eu.

— Pot să mă duc eu, a intervenit Dru, cu o voce subțirică.

— Singură nu te poți duce, Dru, a spus Mark. Iar ăștia trei — a arătat spre Kit, Ty și Livvy — te-ar putea băga în necazuri.

— Aș putea să pun pe unul dintre ei un farmec de urmărire, a sugerat Magnus. Dacă se vor abate de la drum, atunci se va stârni un zgomot care poate fi auzit de mundani.

— Minunat! a încuviințat Mark, în timp ce gemenii protestau.

Kit nu a spus nimic. Rareori se plângea. Mark bănuia că plănuiește pe tăcute o răzbunare, pe oricine o fi.

Magnus și-a studiat inelul mare și albastru de pe deget.

— O să cercetăm în bibliotecă. Să aflăm mai multe despre istoria Cărții Negre. Nu știm cine a creat-o, dar poate aflăm în posesia cui s-a aflat în trecut, la ce a fost folosită, orice detaliu care ne-ar putea conduce spre persoana cu care colabora Malcolm în 1812.

— Și nu uitați că Emma și Julian ne-au rugat să-i ajutăm cu ceva, a spus Cristina, bătând ușor cu palma peste telefonul din buzunar. Nu ar trebui să ne ia mai mult de câteva minute...

Mark nu-și putea lua ochii de la ea. Cristina și-a dat după ureche o șuviță de păr, și în gestul acesta mâneca i-a alunecat, dând la iveală urma roșie de la încheietură. Ar fi vrut să se ducă la ea și să sărute urma aceea, să îi ia toată durerea.

Și-a dezlipit privirea și a apucat să-l vadă pe Kieran cum se uita la el cu coada ochiului. Ty, Livvy și Kit se ridicaseră de pe scaune și vorbeau surescitați, nerăbdători să plece. Dru rămăsese pe scaun, cu brațele încrucișate la piept. Iar Magnus se uita pe rând, gânditor, la Cristina, la Mark și la Kieran, cu ochii lui de pisică, studiindu-i.

— Nici nu mai trebuie să căutăm, a spus el. Avem aici cea mai bună sursă. Kieran, ce știi despre capturarea spiridușilor?

Emma s-a trezit târziu în dimineața aceea, încălzită. Lumina intra pe ferestrele descoperite și desena pe pereți valuri mișcătoare. Afară se vedeau cerul albastru și marea albastră: o imagine de vacanță.

A căscat, s-a întins — și a încremenit când și-a dat seama de ce îi e așa de cald. În timpul nopții, ea și Julian reușiseră cumva să adoarmă îmbrățișați.

Emma a înghețat de groază. Brațul ei stâng era peste trupul lui, dar nu putea să și-l retragă pur și simplu. El era răsucit spre ea și o ținea strâns cu amândouă brațele. Obrazul ei era pe pielea fină din zona claviculei lui. Picioarele erau și ele împletite, piciorul ei drept se rezema pe glezna lui.

A încercat încet să se desprindă. O, Doamne! Dacă Julian s-ar trezi, ar fi așa de aiurea, și totul mersese bine până atunci. Conversația lor din tren, căutarea casei, discuția despre Annabel, toate fuseseră tihnite. Nu voia să piardă toate astea, nu acum.

S-a îndepărtat încet, într-o parte, și-a extras degetele din mâna lui, apropiindu-se tot mai mult de marginea patului... și a căzut, făcând o tumbă deloc elegantă. A aterizat cu o bufnitură și un țipăt care l-a trezit pe Julian — s-a aplecat peste marginea patului și s-a uitat la ea nedumerit.

— Ce cauți pe jos?

— Am auzit că dacă te rostogolești din pat dimineața, devii mai rezistent la un atac-surpriză, a spus ea, răstignită pe podea.

— A, da? Julian s-a ridicat în fund și s-a frecat la ochi. Și dacă strigi „La naiba!", cu ce te ajută?

— Asta e opțional, a răspuns ea. S-a ridicat în picioare cât mai demn. Deci... Ce avem la micul dejun?

El a zâmbit ușor și s-a întins. Ea nu s-a uitat în zona în care i se ridicase tricoul. Nu era cazul să înceapă să plutească pe Râul Gândurilor Sexy spre Marea Perversiunilor, căci asta oricum nu ducea nicăieri.

— Ți-e foame?

— Când nu mi-e mie foame?

S-a dus la masă și a început să răscolească în sac după telefon. Câteva mesaje de la Cristina. Cele mai multe spuneau că e OK și că Emma nu trebuie să aibă NICIO GRIJĂ și că ar trebui să nu-i mai trimită mesaje, fiindcă MAGNUS ÎNCEARCĂ SĂ DESFACĂ FARMECUL DE LEGARE. Emma i-a trimis o față îngrijorată și a derulat mai departe.

— Nimic despre tehnicile de capturare a spiridușilor? a întrebat Julian.

— Deocamdată nu.

Julian nu a mai spus nimic. Emma și-a scos hainele și a rămas în pantaloni scurți și un maiou. A văzut că Julian întorce capul, deși nu ar fi fost ceva ce nu mai văzuse — pe dedesubt nu avea numai bikini. Și-a luat săpunul și prosopul.

— Mă duc la duș.

Poate doar și-a imaginat reacția lui. El s-a mulțumit să dea din cap și s-a dus să aprindă aragazul.

— Fără clătite, a spus el. Nu există aici toate chestiile care trebuie.

— Uimește-mă, a spus Emma, și s-a îndreptat spre baie.

Peste un sfert de oră, când a ieșit curată-curățică și cu părul legat frumos în două cozi din care se scurgea apă pe tricou, Julian pusese masa — pâine prăjită, ouă, ciocolată caldă pentru ea și cafea pentru el. S-a așezat pe scaun, plină de recunoștință.

— Miroși a eucalipt, i-a spus el, întinzându-i o furculiță.

— E în baie gel de duș cu miros de eucalipt. Emma a luat o gură de ouă. Presupun că e al lui Malcolm, a spus, apoi a făcut o pauză. Chiar nu m-am gândit niciodată că un criminal în serie are gel de duș.

— Nimănui nu-i place un magician jegos, a remarcat Julian.

Emma i-a făcut cu ochiul.

— Unii n-ar fi de acord.

— Nu comentez, a spus Julian, ungându-și felia de pâine cu unt de arahide și Nutella. Am primit răspuns la întrebarea noastră. I-a întins telefonul: Instrucțiuni pentru prinderea spiridușilor. De la Mark, sau mai probabil de la Kieran. Așa că mai întâi micul dejun, și pe urmă... vânătoare de spiriduși.

— Sunt mai mult decât pregătită să vânez creaturile alea mici și adorabile și să le iau la întrebări, a spus Emma. MAI MULT DECÂT PREGĂTITĂ.

— Emma...

— Aș putea chiar să le pun fundițe la gât.

— Trebuie să-i interogăm.

— Mai întâi pot să fac un selfie cu unul dintre ei?
— Mănâncă-ți pâinea prăjită, Emma.

Toate sunt naspa, s-a gândit Dru. Stătea întinsă sub biroul din salon, cu mâinile sub cap. La vreun metru deasupra ei vedea un mesaj scrijelit în lemn, și aproape șters de trecerea anilor.

Era liniște în cameră, nu se auzea decât ticăitul ceasului. Liniștea asta îi amintea cât e de singură, dar în același timp o și relaxa. Nu-i spunea nimeni să aibă grijă de Tavvy, și nimeni nu-i mai cerea să se joace de-a demonii și vânătorii de umbre pentru a milioana oară. Nu-i mai cerea nimeni să facă pe curierul la bibliotecă și să ducă mesaje și hârtii încoace și-ncolo. Nu mai vorbea nimeni peste ea, fără s-o asculte.

Nu-i mai spunea nimeni că e prea mică. După părerea ei, vârsta însemna maturitate, nu ani, și ea era destul de matură. Avea opt ani când îl apărase cu sabia pe frățiorul ei, care era în leagăn. Avea opt ani când îl văzuse pe Julian ucigând creatura aceea care avea chipul tatălui lor, și când fugea prin Idris în timp ce orașul era distrus de sânge și de flăcări.

Și acum câteva zile fusese foarte calmă când Livvy venise să-i spună că unchiul Arthur nu condusese niciodată Institutul și că Julian îl condusese. Se purtase foarte degajat, ca și cum n-ar fi fost mare scofală, dar se cam supărase că Diana nu se obosise s-o cheme și pe ea la întâlnirea aia la care le dăduse vestea. Iar Livvy părea că se folosește de asta ca s-o facă pe ea să creadă că rolul ei e să aibă grijă de Tavvy.

Nu că nu-i plăcea să aibă grijă de el. Îi plăcea. Numai că era de părere că merită să fie și ea lăudată pentru efort. Ca să nu mai spunem că două luni de zile o suportase în vara aia pe mătușa Marjorie, care o făcea întruna grasă, și n-o omorâse — iar pentru ea ăsta era un semn clar de maturitate și de stăpânire.

S-a uitat în jos, la trupul ei rotunjor, și a oftat. Niciodată nu fusese slabă. În general, vânătorii de umbre erau slabi — se pare că antrenamentele de paisprezece ore pe zi aveau efectul ăsta —, dar ea fusese mereu dolofană și rotundă indiferent ce făcea. Era puternică și musculoasă, corpul ei era lucrat și antrenat, dar dintotdeauna avusese coapse, piept și toate rotunjimile. Deja se resemnase. Din păcate, mătușile Marjorie din lume, nu.

S-a auzit un bufnet. Ceva care căzuse în cameră. Dru a înlemnit. Mai era cineva aici? A auzit o voce înjurând în surdină — nu în engleză, în spaniolă. Dar nu putea să fie Cristina. Cristina nu înjură niciodată și, în plus, asta era o voce masculină.

Diego? Inima ei plină de adorație părea că a sărit o bătaie, și Dru a ieșit repede de sub birou.

A scos un țipăt șocat. Cealaltă persoană a țipat și ea și s-a trântit pe brațul unui fotoliu.

Nu era Diego. Era un băiat, un vânător de umbre cam de vârsta lui Julian, înalt și subțire, cu o claie de păr negru care contrasta cu pielea lui măslinie. Era plin de Peceți, nu numai rune, ci și tatuaje — tot felul de cuvinte scrise pe lungimea brațului și pe lângă gât.

— Ce... ce se întâmplă aici? a întrebat Dru, scuturându-și praful din păr. Cine ești? Ce cauți aici?

S-a gândit că ar fi bine să țipe. Sigur că orice vânător de umbre avea dreptul să intre în Institut, dar măcar sună la ușă înainte.

Băiatul părea speriat. A ridicat mâna în sus, ca și cum ar fi vrut s-o oprească, și Dru a văzut pe degetul lui un inel strălucitor, gravat cu trandafiri.

— Eu..., a început el.

— A, tu ești Jaime, a spus ea, brusc ușurată. Fratele lui Diego, Jaime.

Fața băiatului s-a întunecat.

— Îl cunoști pe fratele meu?

Avea puțin accent, ceva mai mult decât Diego sau Cristina. Accentul acesta îi dădea o textură deosebită vocii.

— Oarecum, a spus Dru și și-a dres vocea. Eu locuiesc la Institutul din Los Angeles.

— Ești din familia Blackthorn?

— Sunt Drusilla, a răspuns și i-a întins mâna. Drusilla Blackthorn. Poți să-mi spui Dru.

El a scos un fel de chicotit și i-a strâns mâna. A lui era caldă.

— Un nume frumos pentru o fată frumoasă.

Dru a simțit că se îmbujorează. Jaime nu era chiar frumusețea întruchipată, ca Diego cel Perfect — avea nasul puțin cam mare, gura

prea largă și mobilă — dar ochii lui erau căprui și strălucitori, iar genele erau fantastic de lungi și de negre. Și avea el ceva, un fel de energie pe care Diego nu o avea, cât era el de frumos.

— Probabil Cristina ți-a spus lucruri groaznice despre mine, a zis el.

Ea a clătinat din cap și și-a retras mâna.

— Nu mi-a spus nimic despre tine.

Cum să-i fi spus? s-a gândit ea. Probabil o considera prea tânără ca să îi facă ei confidențe, să-i împărtășească secretele. Dru nu știa decât ce mai scăpaseră celelalte fete în diverse discuții.

Dar nu avea de gând să-i spună asta lui Jaime.

— Asta mă dezamăgește, a replicat el. În locul ei, aș vorbi întruna despre mine.

Ochii i s-au încrețit la colțuri.

— Nu vrei să stai jos?

Ușor fâstâcită, Dru s-a așezat lângă el.

— O să-ți fac o mărturisire, a spus el.

Ai fi zis că face un anunț, ca și cum luase decizia pe loc și voia s-o facă publică pe cât mai repede posibil.

— Pe bune?

Dru nu-și amintea ca până acum să-i mai fi făcut cineva confidențe. Frații mai mari o considerau mică, iar Tavvy nu avea secrete.

— Am venit aici s-o văd pe Cristina, dar nu aș vrea să afle chiar acum. Aș vrea să iau mai întâi legătura cu fratele meu.

— Diego e bine? a întrebat Dru. Ultima oară când l-am văzut... adică am auzit de el, știam că e bine după lupta cu Malcolm, dar de atunci nu l-am mai văzut și nici n-am mai auzit de el, și el și Cristina...

A închis gura brusc.

El a râs încetișor.

— E în regulă. Știu. *Ellos terminaron.*

— S-au despărțit, a tradus ea. Da.

El a părut surprins.

— Vorbești spaniola?

— Învăț. Aș vrea să mă duc la Institutul din Ciudad de Mexico pentru anul meu de călătorie, sau poate în Argentina, să ajut la refacerea ei.

Ea i-a văzut genele lungi când i-a făcut cu ochiul.

— Adică nu ai încă optsprezece ani, a spus el. E în regulă. Nici eu n-am.

Nici pe departe. Dar s-a mulțumit să zâmbească emoționată.

— Mă ascund. Nu pot să-ți explic de ce, pot doar să spun că e important. Te rog să nu mai afle nimeni că sunt aici înainte să vorbesc cu Cristina.

— N-ai comis vreo infracțiune, nu?

El nu a râs.

— Dacă ți-aș spune că nu, dar știu pe cineva care a comis, m-ai crede?

Se uita la ea cu atenție. Probabil n-ar trebui să-l ajute, s-a gândit ea. În fond, nici nu-l cunoștea, și din puținele lucruri pe care le spusese Diego despre el, era clar că el considera că Jaime are niște probleme.

Pe de altă parte, avea în față o persoană care avea încredere în ea, care-și punea în mâinile ei siguranța și nu o dădea la o parte fiindcă era prea mică sau fiindcă ar fi trebuit să aibă grijă de Tavvy.

A inspirat adânc și i-a întâlnit privirea.

— Bine. Și cum ai de gând să te faci nevăzut până să vorbești cu Cristina?

Zâmbetul lui era orbitor. Ea s-a întrebat cum de putuse să creadă că nu e așa de frumos ca Diego.

— Aici intervii tu, a spus el.

După ce a urcat pe zidul casei și de acolo pe acoperiș, Emma s-a întins să-l ajute pe Julian. El i-a refuzat însă mâna și a sărit cu ușurință pe suprafața acoperită cu țiglă.

Acoperișul casei lui Malcolm era ușor înclinat în față și în spate. Emma a mers pe marginea lui până în dreptul extensiei de deasupra intrării. De aici se vedea bine capcana. Mark le spusese care era momeala cea mai bună: spiridușii erau morți după lapte, pâine și miere. Le mai plăceau și șoarecii morți, dar Emma nu era dispusă să meargă așa de departe. Ei îi plăceau șoarecii, în ciuda antagonismului bine înrădăcinat dintre ei și Church.

— Și acum așteptăm, a spus Julian, așezat pe marginea acoperișului.

Castroanele cu miere și lapte și farfuria cu pâine luceau apetisant pe un morman de frunze, plasat în apropierea aleii care ducea spre ușă.

Emma s-a așezat lângă el. Cerul era albastru și nu se vedea niciun nor până departe, la orizont, unde se întâlnea cu albastrul ceva mai închis al mării. Pe suprafața apei, micile vapoare de pescari trasau urme albe, iar vuietul surd al valurilor făcea duet cu șuierul slab al vântului cald.

Și-a amintit fără să vrea de zilele acelea când stătea cu Julian pe acoperișul Institutului, discutând și admirând oceanul. Cu totul alt țărm, probabil, dar toate mările erau legate între ele.

— Sunt convinsă că există și o lege care spune că nu ai voie să prinzi spiriduși fără permisiunea Conclavului, a spus Emma.

— *Lex malla, lex nulla*, a replicat Julian, făcând un gest de regret cu mâna.

Era deviza familiei Blackthorn: O lege proastă nu e lege.

— Mă întreb ce devize au alte familii, a meditat Emma. Mai știi vreuna?

— Deviza familiei Lightwood e „Noi vrem binele".

— Foarte amuzant!

Julian s-a uitat la ea.

— Nu, pe bune, chiar asta e.

— Serios? Și deviza familiei Herondale care e? „Dichisit și neliniștit"?

El a ridicat din umeri.

— „Dacă nu ai aflat care e numele tău de familie, atunci cel mai probabil e Herondale"?

Emma a izbucnit în râs.

— Dar deviza familiei Carstairs? a întrebat ea, bătând cu palma în Cortana. „Avem o sabie"? „Armele boante sunt pentru ratați"?

— Morgenstern, a continuat Julian. „Dacă ai îndoieli, declanșează un război"?

— Dar ce zici de asta: „A fost vreodată unul din familia noastră bun de ceva, dar așa, pe bune"?

— Puțin cam lungă. Și cam prea directă.

Râdeau așa de tare, că aproape nu mai puteau vorbi. Emma s-a aplecat în față... și a fost gata să țipe, iar din țipătul acela înăbușit, combinat cu râsul, a ieșit un fel de tuse. Și-a acoperit gura cu palma.

— Spiriduși! a șoptit ea printre degete și a arătat cu mâna.

Julian s-a apropiat fără zgomot de marginea acoperișului, cu Emma lângă el. În apropiere de capcana lor era un grup de creaturi slăbănoage și palide, îmbrăcate în zdrențe. Pielea lor era aproape translucidă, părul avea culoarea paielor și erau desculțe. Pe fețele lor delicate ca porțelanul se vedeau bine niște ochi cu pupile imense, negre.

Arătau exact ca în desenele pe care le văzuseră la hanul în care luaseră masa cu o zi în urmă. Emma nu văzuse pe Tărâmul Elfilor nici măcar un spiriduș — într-adevăr, se părea că fuseseră exilați în lumea mundană.

Fără un cuvânt, s-au repezit la farfuriile cu pâine, lapte și miere... și pământul a cedat sub ei. Construcția fragilă pe care Emma o făcuse din crenguțe și frunze deasupra unei gropi s-a dărâmat și spiridușii au căzut în capcană.

Gwyn n-a făcut nicio tentativă de conversație în timp ce calul său s-a ridicat deasupra orașului Alicante și a zburat apoi deasupra Pădurii Brocelind. Diana îi era recunoscătoare pentru asta. Cu vântul în păr, rece și ușor, cu pădurea care se întindea sub ea ca o umbră verde, nu se simțise atât de liberă de multă vreme. Conversația ar fi distras-o.

Zorii au făcut loc zilei, în timp ce ea privea fascinată lumea care alerga sub ei: un luciu neașteptat de apă, siluete delicate de brazi și pini albi. Când Gwyn a tras de hățuri și au început să coboare, Diana s-a simțit dezamăgită, și dintr-odată parcă l-a înțeles mai bine pe Mark. Nu era de mirare că îi lipsea Vânătoarea Sălbatică; nu era de mirare că și atunci când stătea lângă familia lui îi era dor de cer.

Au aterizat într-un mic luminiș, între tei. Gwyn a descălecat și i-a oferit mâna ca s-o ajute să coboare: sub picioarele ei goale, stratul gros de mușchi verde era moale. Ea s-a plimbat printre florile albe și a admirat cerul albastru, în timp ce el a întins pe jos o pânză și mâncare scoasă dintr-o traistă.

Ea abia își stăpânea râsul — iat-o pe ea, Diana Wrayburn, din respectabila și cinstita familie Wrayburn, gata de picnic alături de căpetenia Vânătorii Sălbatice.

— Vino, a spus el când a terminat și s-a așezat pe jos.

Calul plecase să pască iarbă la marginea luminișului.

— Trebuie că ți-e foame.

Ea a descoperit cu uimire că într-adevăr îi era foame — și i s-a făcut și mai foame după ce a gustat din mâncare: fructe delicioase, carne uscată, pâine aspră și miere și pahare cu un vin care avea un gust la fel de plăcut pe cât erau rubinele de frumoase.

Poate că licoarea era de vină, dar Diana a descoperit că Gwyn, în ciuda firii lui tăcute, era o persoană cu care ți-era ușor să stai de vorbă. A întrebat-o despre ea, dar nu despre trecutul ei, ci despre pasiunile ei, despre interesele și visele ei. Ea s-a trezit că începe să-i povestească de plăcerea de a-i învăța pe copii, și de visul ei de a preda la Academie. A întrebat-o de familia Blackthorn, a întrebat-o cum s-a adaptat Mark, și la fiecare răspuns al ei dădea din cap, grav.

Nu era frumos, cum sunt de obicei elfii, dar tocmai din acest motiv chipul lui îi plăcea mai mult. Avea părul des și castaniu, mâinile mari, abile și puternice. Avea cicatrice pe piele — pe gât și pe piept, pe dosul palmelor –, dar ele o făceau să se gândească la propriile ei cicatrice și la vânătorii de umbre. Era relaxantă această asemănare.

— De ce nu există femei la Vânătoarea Sălbatică? l-a întrebat ea.

Era ceva care o intrigase întotdeauna.

— Femeile sunt prea sălbatice, a spus el zâmbind. Noi îi prădăm pe morți. S-a descoperit că atunci când Doamnele lui Rhiannon călăreau cu Vânătoarea Sălbatică, nu voiau să aștepte până când mortul *era* mort.

Diana a râs.

— Rhiannon. Mi-e cunoscut numele acesta.

— Femeile care au plecat de la Vânătoarea Sălbatică au devenit Adar Rhiannon. Păsările lui Rhiannon. Unii le spun *valkirii*.

Ea i-a zâmbit cu tristețe.

— Spiritele naturii pot fi foarte drăguțe, a spus ea. Și totuși sunt așa de crude.

— Te gândești la Mark?

— Mark își iubește familia. Iar familia lui e fericită că s-a întors. Dar lui îi e dor de Vânătoarea Sălbatică. Iar asta e uneori greu de înțeles. Când a venit la noi, avea atâtea răni, pe trup și în suflet.

— Mulți dintre vânătorii de umbre au răni, a spus el. Asta nu înseamnă că nu mai vor să fie vânători de umbre.

— Nu cred că e același lucru.

— Iar eu nu cred că e prea mare diferență. Gwyn s-a rezemat de un bolovan cenușiu. Mark a fost un bun Vânător, dar inima lui nu era acolo. Nu Vânătoarea Sălbatică îi lipsește, ci libertatea și cerul deschis și poate Kieran.

— Știai că s-au certat. Și totuși, când ai venit la noi erai convins că Mark îl va salva.

— Vânătorii de umbre au dorința de a-i salva pe toți. Mai ales pe cei pe care îi iubesc.

— Crezi că Mark încă îl mai iubește pe Kieran?

— Cred că nu poți să-ți smulgi definitiv iubirea din suflet. Cred că unde a fost odată iubire, va fi mereu jar, pentru că din orice foc rămân tăciuni.

— Dar în final se sting. Devin cenușă.

Gwyn s-a aplecat spre ea. Ochii lui, albastru și negru, o priveau cu gravitate.

— Ai iubit vreodată?

Ea a clătinat din cap. Simțea că tremură din tot corpul — de dorință, de frică.

— Nu așa.

Poate trebuia să-i mărturisească de ce, s-a gândit ea. Dar cuvintele nu au venit.

— Păcat, a spus el. Cred că este o mare onoare pentru cineva să fie iubit de tine.

— Abia dacă mă cunoști, a replicat Diana.

N-ar trebui să mă las afectată de cuvintele lui. N-ar trebui să vreau asta. Dar voia, voia asta într-un fel pe care de mult încerca să-l ascundă.

— Am văzut cine ești, în ochii tăi, în noaptea în care am venit la Institut, a spus el. Bravura ta.

— Bravura, a repetat ea, ca un ecou. Bravura care ucide demoni, da. Dar mai sunt și alte feluri de bravură.

Ochii lui adânci au strălucit.

— Diana...

Dar ea se ridicase deja în picioare și se plimba pe lângă copaci, mai mult pentru că mișcarea o făcea să se simtă mai bine. Calul lui Gwyn a nechezat când s-a apropiat de el și s-a dat înapoi.

— Ai grijă, i-a spus el; se ridicase, dar nu o urmase. Caii mei din Vânătoarea Sălbatică sunt neliniștiți lângă femei. Nu sunt obișnuiți cu ele.

Diana s-a oprit o clipă, apoi s-a plimbat în jurul calului, la distanță. Când s-a apropiat de marginea pădurii, a zărit cu coada ochiului ceva palid.

S-a dus într-acolo și abia atunci și-a dat seama cât e de vulnerabilă, în spațiu deschis, fără nicio armă, îmbrăcată doar în pijama. Cum de acceptase așa ceva? Cum reușise Gwyn s-o convingă?

Am văzut cine ești.

A îngropat cuvintele acelea în străfundurile minții și s-a sprijinit cu mâna de trunchiul subțire al unui tei. Ochii ei vedeau înainte ca mintea să poată înțelege: o imagine bizară, un cerc pârjolit, în mijlocul Pădurii Brocelind. Pământ precum cenușa, cioturi de copaci arși, ca și cum un acid distrusese tot ce era viu.

— În numele Îngerului! a șoptit ea.

— E pârjol. Gwyn a vorbit din spatele ei, cu umerii lui mari încordați, cu fălcile strânse. Așa ceva am mai văzut doar pe Tărâmul Elfilor. Este urma pe care o lasă o mare magie neagră.

Erau locuri arse, albe precum cenușa, ca suprafața lunii.

Diana s-a prins mai bine de trunchiul teiului.

— Du-mă înapoi, a spus ea. Trebuie să ajung la Alicante.

21

PRIVIRILE UMANE OBOSITE

MARK STĂTEA PE MARGINEA PATULUI ȘI ÎȘI EXAMINA ÎNCHEIETURA. RANA care o înconjura era acum mai închisă la culoare, cu sânge închegat pe margini, iar vânătăile care iradiau din ea aveau nuanțe de la roșu aprins la violet.

— Lasă-mă să te bandajez, a spus Kieran.

Stătea pe noptieră, cu un picior îndoit sub el. Avea părul încâlcit și era desculț. Aveai impresia că o creatură sălbatică aterizase pe un obiect specific civilizației, ca un șoim așezat pe capul unei statui.

— Dă-mi voie să fac măcar asta pentru tine.

— Pansamentul nu mă ajută cu nimic, a răspuns Mark. După cum a spus Magnus, rana se va vindeca doar când farmecul va fi dezlegat.

— Atunci fă-o pentru mine. Nu suport vederea ei.

Mark s-a uitat la Kieran, surprins. La Vânătoarea Sălbatică avuseseră parte de nenumărate răni și de sânge, și Kieran niciodată nu făcuse caz de ele.

— Pansamentele sunt acolo.

Mark a arătat cu mâna spre sertarul noptierei. S-a uitat la Kieran, care a sărit de pe noptieră, a luat din sertar ce avea nevoie și s-a întors spre pat.

S-a așezat lângă el și s-a uitat la încheietură. Mâinile lui erau îndemânatice și pricepute, cu unghii scurte și pline de bătături după ani de lupte și călărie. (Și mâinile Cristinei aveau bătături, dar încheieturile și vârfurile degetelor ei erau moi și fine. Mark și-a amintit de atingerea lor pe obraz, în pădurice de pe Tărâmul Elfilor.)

— Ești așa de distant, Mark, a spus Kieran. Ești mai departe de mine decât ai fost atunci când eu eram pe Tărâmul Elfilor și tu erai în lumea oamenilor.

Mark nu și-a ridicat privirea de pe încheietura care căpătase acum o brățară de bandaje. Kieran a legat expert pansamentul și a pus deoparte cutia.

— Nu poți rămâne aici definitiv, Kier, a răspuns Mark. Și când vei pleca, atunci chiar vom fi despărțiți. Nu pot să nu mă gândesc la asta.

Kieran a scos un sunet care părea a fi de enervare și s-a trântit pe pat, printre cearșafuri. Păturile deja erau aruncate pe jos. Cu părul lui negru și încâlcit pe pânzele acelea albe și cu trupul răstignit fără niciun pic de jenă umană — cămașa i se ridicase până spre cutia toracică, iar picioarele lui erau larg desfăcute —, Kieran semăna și mai mult cu o creatură sălbatică.

— Atunci vino cu mine, i-a cerut el. Rămâi cu mine. Ți-am văzut chipul atunci când ai privit la caii din Vânătoarea Sălbatică. Ai face orice să zbori din nou cu ei.

Înfuriat deodată, Mark s-a aplecat asupra lui.

— Nu aș face *orice*, a replicat el.

Vocea lui clocotea de furie.

Kieran a scos un șuierat slab. L-a prins de tricou.

— Așa, a spus el. Supără-te pe mine, Mark Blackthorn. Strigă la mine. Simte *ceva*.

Mark a rămas împietrit exact în poziția aceea.

— Tu crezi că eu nu simt? l-a întrebat uimit.

În ochii lui Kieran a sclipit o lumină.

— Pune-ți mâinile pe mine, a spus el, și Mark l-a ascultat, simțindu-se incapabil să se împotrivească.

Kieran a strâns cearșaful în palme, iar Mark a tras de cămașă, smulgându-i nasturii. Și-a plimbat mâinile pe trupul lui Kieran, așa cum

făcuse în atâtea nopți, și a simțit cum se aprinde o mică flacără în pieptul lui, iar amintirea dorinței a devenit prezentul imediat.

Jarul ei fusese mereu în el: o căldură licăritoare, slabă, ca un semnal de foc pe un munte îndepărtat. I-a tras peste cap cămașa și mâinile lui Kieran au rămas încurcate în mâneci, așa că l-a prins cu picioarele și l-a adus spre el. A ridicat capul spre Mark, și buzele lui aveau gustul întinderilor polare de sub cerul brăzdat de luminile Nordului. Mark nu-și putea opri mâinile: umărul lui Kieran avea rotunjimea unei coline, părul lui era fin și întunecat ca norii; ochii lui erau ca stelele și trupul lui se mișca sub el ca o cascadă nevăzută vreodată de un ochi omenesc. El era lumina stelelor și stranietatea și libertatea. El era o mie de săgeți pornite în zbor deodată din o mie de arcuri.

Iar Mark era pierdut; se prăbușea în ceruri întunecate, argintate de praful de diamant al stelelor. Picioarele lui erau împletite cu picioarele lui Kieran, mâinile lui erau în părul lui Kieran, și amândoi alunecau prin ceață pe deasupra pășunilor verzi, călăreau pe un cal de foc deasupra deșertului, ridicând nisipul în nori de aur. A strigat, și apoi Kieran se îndepărta de el, ca și cum s-ar fi ridicat în aer, se îndepărta tot mai mult... și Mark a deschis ochii și s-a trezit în bibliotecă.

Adormise cu capul pe brațe, pe masa de lemn. A sărit în sus, cu respirația tăiată, și l-a văzut pe Kieran, care stătea pe pervaz și se uita la el.

Biblioteca era goală, slavă Îngerului. Nu mai era nimeni acolo în afară de ei.

Mâna îi zvâcnea. Probabil se lovise de marginea mesei; degetele începuseră deja să i se umfle.

— Păcat, a spus Kieran, uitându-se gânditor la mâna lui. Altfel mai dormeai.

— Unde au plecat ceilalți?

A înghițit în sec, simțindu-și gâtul uscat.

— Unii s-au dus să caute ingredientele pentru desfacerea farmecului de legare, a răspuns Kieran. Copiii au devenit agitați și Cristina a plecat cu ei, împreună cu iubitul lui Magnus.

— Adică Alec, a spus Mark. Îl cheamă Alec.

Kieran a ridicat din umeri.

— Iar Magnus s-a dus într-un loc pe care el l-a numit Internet café ca să scoată la imprimantă mesajele de la Emma și Julian. Noi am fost lăsați aici să facem cercetări, dar tu ai adormit imediat.

Mark și-a mușcat buzele. Corpul lui încă mai simțea corpul lui Kieran, cu toate că știa că acesta nici nu-l atinsese. Știa asta, dar trebuia să-l întrebe, cu toate că se temea de răspunsul lui.

— Și tu m-ai făcut să visez, a spus el.

Nu era prima oară când Kieran făcea asta: îi trimisese lui Mark vise plăcute uneori, în nopțile de la Vânătoarea Sălbatică, atunci când nu putea să doarmă. Era un har al elfilor.

Dar asta era altceva.

— Da, a încuviințat Kieran.

În părul lui negru erau șuvițe albe, ca vinele de minereu dintr-o rocă.

— De ce? l-a întrebat Mark.

Simțea cum se adună în el furia. Pe piept îl apăsa parcă o greutate. Avuseseră parte de certuri cumplite când erau la Vânătoarea Sălbatică. Certuri cu țipete, ca atunci când ți se pare că miza este lumea întreagă, pentru că celălalt e tot ce ai. Mark și-a amintit că odată l-a împins pe Kieran pe un ghețar și apoi s-a aruncat după el: l-a prins și apoi s-au rostogolit amândoi ca un bulgăre de zăpadă, ținându-se strâns în frigul acela cu degete ude și înghețate, care alunecau de pe piele.

Problema era că certurile lor se terminau de obicei cu sărutări, iar asta, credea Mark, nu ajuta cu nimic. Și nu era probabil nici sănătos.

— Pentru că nu ești sincer cu mine. Inima ta este ascunsă și ferecată. Nu pot să văd în ea, a răspuns Kieran. Am crezut că poate în vis...

— Crezi că te mint?

Mark a simțit că i se strânge inima de groază.

— Cred că te minți pe tine, a spus Kieran. Nu ai fost născut pentru viața asta, cu politici, uneltiri și minciuni. Fratele tău, da. Julian se hrănește cu ele. Dar tu nu dorești să faci astfel de înțelegeri, în care să-ți pierzi sufletul pentru un scop mai înalt. Tu ești mai blând.

Mark și-a lăsat capul să cadă pe spătarul scaunului. Dacă ar fi putut să-i spună lui Kieran că nu are dreptate... dar avea. Ajunsese să urască

fiecare clipă din viața sa, pentru că îl mințea pe Kieran, chiar dacă minciunile lui serveau unei cauze bune.

Kieran a adăugat:

— Fratele tău ar da foc lumii, dacă așa și-ar salva familia. Așa sunt unii. Dar tu nu ești așa.

— Înțeleg că ție nu-ți vine să crezi că asta contează pentru mine foarte mult, Kieran. Dar e adevărat.

— *Amintește-ți ce ai promis,* a șoptit Kieran.

Chiar și acum, când se afla în lumea mundană, gesturile și vocea lui aveau ceva arogant și orgolios. Cu toate că purta pe el blugii de la Mark, arăta ca și cum ar trebui să se afle în fața unei armate de elfi, cu mâna întinsă poruncitor.

— *Amintește-ți că nu e nimic real.*

Și Mark și-a amintit. Și-a amintit de cuvintele scrise pe un pergament, înfășurat într-o coajă de ghindă. Primul mesaj trimis de Kieran după ce plecase de la Vânătoarea Sălbatică.

— Pentru mine este, a spus Mark. Pentru mine toate astea sunt reale. S-a aplecat în față. Trebuie să știu dacă tu îmi ești alături, Kieran.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă să nu mai existe furie, a răspuns Mark. Înseamnă să nu-mi mai trimiți vise. Am avut nevoie de tine atât de mult timp, Kieran. Am avut nevoie de tine așa de mult, iar genul acesta de nevoie te încovoaie și te chircește. Te face disperat. Te face să nu ai *de ales.*

Kieran înlemnise.

— Îmi spui că nu m-ai ales pe mine?

— Spun că Vânătoarea Sălbatică ne-a ales pe noi. Spun că dacă tu mă vezi ciudat și distant, asta e pentru că nu pot să nu mă întreb, iar și iar: într-o altă lume, într-o altă situație, ne-am mai fi ales unul pe altul? L-a privit cu duritate pe celălalt băiat. Tu ești un prinț nobil. Iar eu sunt pe jumătate nefilim, o pleavă, cu sânge și descendență întinate.

— *Mark.*

— Spun că alegerile pe care le facem în captivitate nu sunt întotdeauna alegerile pe care le facem când suntem liberi. Și atunci intervine îndoiala. Nu se poate altfel.

— La mine nu e așa, a spus Kieran. După povestea asta, mă întorc la Vânătoarea Sălbatică. Tu ești cel care vrea libertate.

— Nu voi permite să te silească să te întorci la Vânătoarea Sălbatică, dacă tu nu dorești.

Ochii lui Kieran s-au îmblânzit. În clipa aceea, Mark a avut impresia că i-ar putea promite orice, oricât de nebunesc ar fi.

— Aș vrea să avem amândoi libertate, i-a spus Mark. Să râdem, să ne simțim bine, să ne iubim așa cum se iubește toată lumea. Tu ești liber aici cu mine, și putem să profităm de șansa asta, de vremea asta.

— Prea bine, a replicat Kieran după o pauză lungă. Voi rămâne cu tine. Și te voi ajuta cu cărțile tale plicticoase. A zâmbit: Sunt lângă tine, Mark, dacă așa putem afla ce înseamnă unul pentru altul.

— Îți mulțumesc, a spus Mark.

Kieran, ca toți elfii, nu obișnuia să spună „Cu plăcere"; s-a dat jos de pe pervaz și s-a dus să caute o carte în bibliotecă. Mark s-a uitat după el. Nu îi spusese niciun neadevăr, și cu toate astea simțea în el o apăsare de plumb, ca și cum fiecare cuvânt ar fi fost o minciună.

Deasupra Londrei, cerul era lipsit de nori, albastru și superb. Apele Tamisei, care se desfăceau în jurul vaporașului, erau *aproape* albastre. Semănau cumva cu un ceai în care pui niște cerneală albastră, s-a gândit Kit.

Locul acela unde se duceau — Ty avea adresa — era pe Gill Street, în Limehouse, după cum le explicase Magnus.

— Înainte era un cartier oribil, le spusese el. Plin de fumători de opiu și tripouri. Doamne, ce distracție era pe atunci!

Imediat, Mark se uitase la el panicat.

— Nu-ți face griji, adăugase Magnus. Acum e un loc plicticos. Apartamente și restaurante fițoase. Extrem de sigur.

Kit era absolut convins că Julian nu le-ar fi dat voie să se ducă. Dar Mark nu șovăise — spre deosebire de fratele lui, părea să-i vadă pe Livvy și pe Ty ca niște vânători de umbre adulți, de la care se aștepta la același comportament ca al maturilor.

Ty avusese o clipă de ezitare, când s-a uitat îngrijorat la sora lui. Livvy părea perfect în regulă acum — erau pe puntea unui vaporaș, în aer liber, și ea stătea cu fața ridicată, lăsând vântul să-i zboare părul, cu

o plăcere vizibilă. Ty se uita la tot ce îi înconjura, absorbind imaginile cu fascinația aceea a lui, ca și cum ar fi memorat fiecare clădire, fiecare stradă. Bătea cu degetele în balustrada de metal, dar Kit nu credea că acesta era un semn de neliniște. Observase că gesturile lui Ty nu corespundeau întotdeauna stărilor lui. Uneori, mișcările lui apăreau și când se simțea bine: dacă era relaxat, își privea degetele desenând încet prin aer, ca un meteorolog care urmărește mișcarea norilor.

— Dacă m-aș face vânător de umbre, a spus Kit, fără să se adreseze neapărat unuia dintre ei, aș avea teme de făcut? Sau aș putea începe așa, pur și simplu?

Ochii lui Livvy au strălucit.

— Ai început deja.

— Da, dar asta e o situație de urgență, a remarcat Ty. Kit are dreptate, va trebui să recupereze la școală. Tu nu ești ignorant, așa cum sunt mundanii, a adăugat el, dar sunt niște lucruri pe care ar trebui să le înveți: clase de demoni, limbaje, chestii de genul ăsta.

Kit s-a strâmbat.

— Eu speram să învăț la locul de muncă.

Livvy a început să râdă.

— Ai putea să te duci în fața Consiliului și să-ți pledezi cauza.

— În fața Consiliului? Care e diferența dintre Consiliu și Conclav?

Livvy a râs și mai tare.

— Încep să-mi dau seama de ce n-ai reușit să-ți pledezi cauza, a spus Ty. Deși presupun că am putea să te mai învățăm noi câte ceva.

— Câte ceva?

Ty a zâmbit cu zâmbetul acela rar, orbitor.

— Câte ceva. Am lucruri importante de făcut.

Kit și-a adus aminte de noaptea precedentă, când erau pe acoperiș — cât de disperat păruse. Acum își revenise, de parcă vindecarea lui Livvy îl vindecase și pe el. Stătea cu coatele pe balustradă, în timp ce vaporașul trecea prin dreptul unei clădiri impozante, ca o fortăreață.

— Turnul Londrei, a explicat Livvy, observându-i privirea.

— Legenda spune că turnul trebuie păzit permanent de șase corbi, altfel monarhia va cădea, a adăugat Ty.

— Toate legendele sunt adevărate, a spus Livvy încet, și Kit a simțit un fior pe șira spinării.

Ty a întors capul.

— Nu un corb era mesagerul lui Malcolm și Annabel? Parcă așa spuneau Julian și Emma.

— Nu mi se pare o chestie sigură, a spus Kit. Dacă se plictisește corbul ăla, sau se rătăcește, sau dacă se întâlnește cu un șoim pus pe hartă?

— Sau e interceptat de elfi, a completat Livvy.

— Nu toți elfii sunt răi, a spus Ty.

— Unii sunt buni, alții sunt răi, ca toată lumea, a rostit Kit. Dar se pare că asta e prea complicat pentru Conclav.

— E complicat pentru multă lume, a replicat Ty.

Dacă ar fi venit din partea altcuiva, lui Kit i s-ar fi părut că acel comentariu are ceva mustrător. Ty, însă, voise probabil să spună exact acest lucru. Era plăcut pentru Kit să știe asta, într-un fel ciudat.

— Nu-mi place ce am auzit de la Diana, a zis Livvy. Despre pretenția Zarei cum că ea l-a ucis pe Malcolm.

— Tata obișnuia să spună că de multe ori e mai simplu să susții o minciună mare decât una mică, a remarcat Kit.

— Păi, să sperăm că nu a avut dreptate, a spus Livvy, puțin iritată. Nu suport ideea că toată lumea crede că Zara și alții ca ea sunt niște eroi. Chiar dacă nu ar ști că minte în legătură cu Malcolm, planurile Cohortei sunt josnice.

— Ce păcat că nu puteți să le spuneți celor din Conclav ce a văzut Julian în globul de sticlă, a oftat Kit.

— Dacă ar afla că a fost pe Tărâmul Elfilor, ar putea să-l exileze, a răspuns ea, și în vocea ei se simțea clar frica. Sau să-i smulgă Pecețile.

— Aș putea să zic că am văzut eu... pentru mine contează mai puțin dacă mă dau afară din lumea nefilimilor, s-a oferit Kit.

Kit voise doar să mai înveselească atmosfera cu o glumă, dar gemenii păreau tulburați.

— Nu vrei să rămâi?

Întrebarea lui Ty era directă și tăioasă ca un cuțit.

Kit nu avea niciun răspuns. A început să se audă gălăgie și vaporașul s-a oprit. Ancorase în Limehouse și cei trei s-au grăbit să coboare — nu erau ascunși de iluzia magică și, în timp ce își făceau loc spre debarcader, Kit a auzit pe cineva bombănind că în ziua de azi copiii au ajuns să-și facă tatuaje de mici.

Ty se strâmbase la auzul zgomotului și când au ajuns în stradă avea deja căștile pe urechi. Aerul mirosea a apă de râu, dar Magnus avusese dreptate — au trecut repede de docuri și au ajuns pe niște străzi șerpuite, pe care se aflau o mulțime de clădiri masive care odinioară fuseseră fabrici și acum se transformaseră în case de locuit.

Ty avea harta, iar Livvy și Kit mergeau puțin mai în spate — cu un aer degajat, Livvy ținea mâna pe sub jachetă, acolo unde avea centura cu arme.

— Când ești și tu, folosește mai rar căștile, a spus ea, cu ochii la fratele ei, dar adresându-i-se lui Kit.

— Asta e de bine?

Kit era surprins.

Livvy a ridicat din umeri.

— Nu că e bine sau rău. Pur și simplu asta am observat. Nu e magie sau ceva. S-a uitat la el cu coada ochiului și a adăugat: Am impresia că nu vrea să rateze nimic din ce spui tu.

Kit a simțit o împunsătură ciudată de emoție, care l-a uimit. S-a uitat și el cu coada ochiului la Livvy. De când plecaseră din Los Angeles, ea nu mai făcuse nimic care să sugereze că ar vrea să repete sărutul lor. Și Kit și-a dat seama că nici el nu ar vrea. Nu că nu i-ar fi plăcut de ea sau că nu era drăguță. Dar i s-ar fi părut ciudat, ca și cum ar fi fost ceva greșit.

Poate din cauza faptului că încă nu știa dacă vrea să fie vânător de umbre.

— Am ajuns. Ty își scosese căștile, cu banda lor albă care contrasta atât de puternic cu părul lui negru — numai el, din toată familia, avea părul ăsta, dar Kit mai văzuse la Institut, prin fotografiile strămoșilor lor, că existaseră și alții cu păr negru și cu ochii aceia gri-argintii. O să fie interesant, a spus el. Magazinele de acest tip se supun Acordurilor, spre deosebire de Piața Umbrelor, dar cei care vând aici sunt specialiști.

Părea extrem de fericit gândindu-se la toate cunoștințele alea de specialitate.

Trecuseră de o stradă mai mare, care se numea Narrow Street, și acum se presupunea că sunt pe Gill Street, vizavi de singurul magazin de acolo, deschis. Vitrinele erau slab luminate, și deasupra ușii era firma scrisă cu litere de alamă: PROPRIETAR: F. SALLOWS. Nu scria ce fel de magazin e, dar Kit presupunea că cei care intră aici știu bine ce se vinde înăuntru.

Ty deja traversase strada și deschisese ușa. Livvy a grăbit pasul după el. Kit era în urmă, mai prudent și mai puțin curios. Crescuse printre vânzători de magie și clienții lor și se temea și de unii, și de alții.

Interiorul magazinului nu l-a relaxat deloc. Ferestrele înghețate nu lăsau să pătrundă lumina de afară. Măcar era curat — niște rafturi lungi, pline cu chestii de care mai văzuse, colți de dragon, apă sfințită, unghii binecuvântate, pulberi fermecate de înfrumusețare, amulete, și destul de multe alte chestii pe care nu le mai văzuse. Ceasuri care mergeau invers, deși nu pricepea de ce. Niște schelete legate cu sârmă, aparținând unor animale necunoscute. Colți de rechin care erau mult prea mari să fie de rechin obișnuit. Tot felul de borcane cu aripi de fluturi care alcătuiau o explozie de culori, roz, galben-neon sau verde-limetă. Sticluțe cu apă albastră, care făcea la suprafață valuri, ca niște mări în miniatură.

Pe tejghea era un clopoțel de aramă prăfuit. Livvy l-a ridicat și a sunat, în timp ce Ty studia hărțile de pe pereți. Pe cea la care se uita erau scrise niște denumiri de care Kit nu auzise niciodată — Munții Spinoși, Orașul Pustiit, Pădurea Spulberată.

— Tărâmul Elfilor, a spus Ty, cu o voce voalată, neobișnuită. E dificil de cartografiat, pentru că relieful se schimbă permanent, dar m-am uitat pe niște hărți atunci când Mark era plecat.

Bocănitul unor tocuri a anunțat sosirea proprietarului. Spre uimirea lui Kit, era o figură cunoscută — cu pielea maronie, părul de bronz și azi cu o rochie neagră, simplă și mulată. Hypatia Vex.

— Nefilimi, a oftat ea. Urăsc nefilimii.

— Înțeleg că nu e unul dintre magazinele în care clientul are întotdeauna dreptate, a remarcat Livvy.

— Tu nu ești Sallows, a spus Ty. Ești Hypatia Vex. Te-am întâlnit ieri.

— Sallows a murit demult, a răspuns Hypatia. A fost ucis de un nefilim, cum se întâmplă de obicei.

Ciudat, s-a gândit Kit.

— Avem o listă cu ce ne trebuie. Livvy a împins hârtia pe tejghea. Pentru Magnus Bane.

Hypatia a ridicat o sprânceană.

— A, Bane, marele vostru apărător. Ce pacoste e individul ăsta! A luat hârtia. Pentru unele dintre ele prepararea durează cel puțin o zi. Puteți veni mâine?

— Avem de ales? a întrebat Livvy, cu un zâmbet fermecător.

— Nu, a spus Hypatia. Și îmi plătiți în aur. Nu mă interesează banii mundani.

— Spune-ne cât, a zis Ty, iar ea a luat un stilou și a început să scrie. Și... vreau să te mai întreb ceva.

S-a uitat la Kit și la Livvy. Ea s-a prins imediat și l-a scos pe Kit din magazin în stradă. Soarele îi încălzea pielea și părul, și el se întreba ce văd oare mundanii când se uită la magazin. Poate vreo prăvălie prăfuită unde se vând lucruri ieftine sau pietre funerare demodate. Adică un loc în care n-ai vrea să intri niciodată.

— Cât timp ai de gând să fii prieten cu fratele meu? l-a întrebat ea pe neașteptate.

Kit a tresărit.

— Cât... ce?

— Ai auzit bine, a spus ea.

Ochii ei erau mult mai albaștri decât Tamisa. Ochii lui Ty semănau mai mult cu apa râului.

— Lumea nu se gândește așa la prietenie, a răspuns Kit. Depinde de cât timp stai cu cineva, de cât timp sunteți împreună.

— E *alegerea* ta, a spus ea și ochii i s-au întunecat. Poți să stai cu noi cât vrei.

— Oare? Dar Academia? Dar tot ce am de învățat ca să devin vânător de umbre? Cum aș putea să recuperez, când voi sunteți cu un milion de ani înaintea mea?

— Pe noi nu ne interesează asta...

— Poate pe mine mă interesează.

Livvy a rostit cu voce calmă:

— Când eram mici, copiii din familia Ashdown veneau să se joace cu noi. Părinții noștri credeau că e bine să ne întâlnim și cu alți copii, iar Paige Ashdown era cam de vârsta noastră, așa că ne-au băgat-o nouă pe gât. Și la un moment dat Ty ne povestea de mașini... subiectul ăsta îl obseda pe el atunci, înainte de Sherlock. Și ea i-a spus în bătaie de joc că ar trebui să vină la ea acasă, ca să-i povestească mai mult, pentru că e foarte interesant.

— Și ce s-a întâmplat?

— El s-a dus acasă la ea, să-i povestească despre mașini, ea nu era acasă, și când a venit, a început să râdă și i-a spus să plece, pentru că nu vorbise serios, ce, era idiot?

Kit a simțit că îl cuprinde furia gândindu-se la fata aceea pe care nici n-o văzuse vreodată.

— Eu n-aș face asta niciodată.

— Ascultă, a spus Livvy. De atunci, Ty a înțeles un lucru despre oameni — că uneori nu vorbesc serios, că uneori tonul nu are legătură cu expresia, chestii de-astea. Dar în tine are încredere, te-a lăsat să te apropii de el. Poate nu își amintește întotdeauna să aplice și în privința ta ce știe. Eu nu spun decât atât: nu-l minți. Nu-l induce în eroare.

— Dar eu nu..., a început Kit, însă s-a auzit clopoțelul de la magazin și ușa s-a deschis.

Era Ty, care și-a acoperit capul cu gluga de briza aceea slabă.

— Am rezolvat, le-a zis. Să mergem acasă.

Dacă a observat atmosfera tensionată, nu a spus nimic, iar pe drumul spre casă au vorbit despre lucruri neimportante.

Spiridușii stăteau cu un aer nefericit, așezați în linie pe niște pietre de la marginea grădinii. După ce i-au scos din groapă, Emma și Jules le-au oferit mâncare, dar unul singur a acceptat, și acum stătea aplecat deasupra unui castron cu lapte.

Cel mai înalt dintre ei a rostit cu o voce subțire:

— Malcolm Fade? Unde e Malcolm Fade?

— Nu e aici, a răspuns Julian.

— S-a dus să-și viziteze o rudă bolnavă, a adăugat Emma, uitându-se fascinată la ei.

— Magicienii nu au rude, a spus spiridușul.

— Nimeni nu pricepe trimiterile mele, a mormăit Emma.

— Suntem prietenii lui Malcolm, a rostit Julian, după o clipă.

Dacă Emma nu l-ar fi cunoscut, ar fi fost gata să îl creadă. Fața lui era absolut inocentă când mințea.

— Ne-a rugat să avem grijă de casă cât e el plecat.

Spiridușii au început să șoptească între ei, cu vocile lor mici și subțiri. Emma a ciulit urechile, dar nu înțelegea nimic. Nu vorbeau limba nobiliară care se folosea pe Tărâmul Elfilor, era o limbă care părea mult mai simplă și mult mai veche. Avea susurul apei peste pietre și aciditatea ierburilor verzi.

— Și voi sunteți magicieni? a întrebat spiridușul înalt, desprinzându-se de grup.

Avea ochii pătați cu gri și argintiu, ca stâncile din Cornwall.

Julian a clătinat din cap și a întins mâna, cu runa Intuiției vizibilă pe interiorul antebrațului.

— Suntem nefilimi.

Spiridușii au început din nou să murmure între ei.

— O căutăm pe Annabel Blackthorn, a spus Julian. Vrem s-o ducem acasă, unde va fi protejată.

Spiridușii se uitau la el cu neîncredere.

— Ea spunea că voi știți unde e. Ați vorbit cu ea?

— Îi cunoaștem de mulți ani pe ea și pe Malcolm, a răspuns spiridușul. Nu se întâmplă prea des ca un muritor să trăiască așa de mult. Eram curioși.

— Puteți să ne spuneți și nouă, a zis Emma. Vă dăm drumul dacă ne spuneți.

— Și dacă nu vă spunem? a întrebat cel mai mic dintre ei.

— Nu vă dăm drumul, a răspuns Julian.

— E în biserica din Porthallow, a spus micul spiriduș, vorbind în numele tuturor. E părăsită de mulți ani. Ea știe bine locul și se simte în siguranță acolo; în zona aceea sunt puține ființe înalte.

— E aproape biserica Porthallow? a întrebat Julian. E aproape de oraș?

— Foarte aproape, a răspuns spiridușul cel înalt. Ucigător de aproape. A ridicat mâinile lui subțiri și palide, indicând direcția. Dar nu puteți merge azi. E duminică, și ființele înalte vin în grupuri să studieze cimitirul de lângă biserică.

— Mulțumim, le-a spus Julian. Ne-ați fost de mare folos.

Dru a deschis încet ușa de la dormitorul ei.

— Jaime? a șoptit ea.

Niciun răspuns. S-a strecurat în cameră și a închis ușa după ea. Avea în mână o farfurie cu brioșe făcute de Bridget. Când îi ceruse o farfurie întreagă, Bridget râsese singură, amintindu-și probabil de ceva, dar apoi i-a spus lui Dru pe un ton aspru să nu le mănânce pe toate, că se face și mai grasă.

Dru învățase de ceva vreme că nu e bine să mănânce prea mult când erau de față oameni pe care nu îi cunoștea, sau să spună că-i e foame, sau să-și pună prea mult în farfurie. Murea de ciudă când vedea cum se uită la ea, ca și cum ar fi spus: *Ah, de-asta nu e slabă!*

Dar pentru Jaime fusese dispusă să suporte. După ce îl instalase în camera ei — el se trântise pe pat ca și cum era camera lui dintotdeauna, dar apoi sărise în sus și o întrebase dacă poate să se ducă la duș —, ea îl întrebase dacă-i e foame, iar el lăsase ochii în jos, zâmbind.

— Nu aș vrea să te deranjez, dar...

Și ea dăduse fuga la bucătărie, de unde nu a vrut să vină cu mâna goală. Era ceva ce putea face doar o fată speriată de treisprezece ani, nu și una de șaisprezece. Sau cât credea el că are. Ea nu-i spusese.

— Jaime?

El a ieșit din baie în blugi, trăgându-și tricoul pe el. Dru a apucat să vadă un tatuaj negru — nu o Pecete, ci niște cuvinte scrise cu litere latine pe toată pielea lui măslinie — înainte ca el să-și îmbrace tricoul. Rămăsese cu ochii la el, fără cuvinte, iar el s-a apropiat și a luat de pe farfurie o brioșă. I-a făcut cu ochiul.

— Mersi.

— Cu plăcere, a spus ea cu voce slabă.

El s-a așezat pe pat, făcând firimituri, cu părul lui negru ud și încrețit de apă. Dru a așezat cu grijă farfuria pe o comodă. Când s-a întors, el deja adormise, cu capul pe braț.

Dru s-a cocoțat pe noptieră, cu brațele încrucișate la piept. Recunoștea pe fața lui culorile și liniile chipului lui Diego. Era ca și cum cineva luase fața lui Diego și o cioplise, făcând-o mai îngustă. La încheietura mâinii se vedeau alte cuvinte tatuate, care dispăreau în mâneca tricoului; și-ar fi dorit să știe mai multă spaniolă, ca să înțeleagă ce înseamnă.

A vrut să se îndrepte spre ușă, ca să-l lase să se odihnească.

— Nu pleca, a spus el.

Ea s-a întors și a văzut că ochii lui sunt pe jumătate deschiși și că genele lui aruncă umbre pe pomeții înguști.

— De multă vreme n-am mai stat de vorbă cu cineva.

Ea s-a așezat pe marginea patului. Jaime s-a rostogolit pe spate și și-a pus brațul sub cap. Avea niște membre lungi, și părul negru, și niște gene ca picioarele de păianjen. Parcă toate erau la el puțin disproporționate, în timp ce la Diego toate erau perfect echilibrate, ca într-un desen. Dru a încercat să nu se holbeze la el.

— Mă uitam la CD-urile de pe noptiera ta, a spus el.

Dru le cumpărase de la un magazin de pe Fleet Street, când ieșise cu Diana să ia sandviciuri.

— Sunt numai filme de groază.

— Îmi plac filmele de groază, a spus ea.

El a zâmbit. Părul negru îi intra în ochi. El l-a dat la o parte.

— Îți place să fii speriată?

— Filmele de groază nu mă sperie, a răspuns ea.

— N-ar trebui să te sperie?

Părea sincer interesat. Dru nu-și amintea când fusese ultima oară cineva sincer interesat de pasiunea ei pentru filmele vechi de groază. Julian rămânea uneori cu ea să se uite împreună la *Hotelul Groazei*, dar Dru știa că face asta doar din amabilitatea lui de frate mai mare.

— Îmi amintesc de Războiul Întunecat, a spus ea. Îmi amintesc cum mureau oamenii în fața mea. Tatăl meu a fost unul dintre întunericiți. S-a întors la noi, dar... nu era el. Dru a înghițit în sec. Când mă

uit la un film de groază, știu că orice s-ar întâmpla, se va termina cu bine. Știu că oamenii aceia sunt doar actori, și că după ce termină de filmat, pleacă acasă. Că sângele e fals și se spală.

Ochii lui Jaime erau întunecați și plini de înțelegere.

— Aproape că te fac să crezi că nu există nimic din toate astea, a spus el. Imaginează-ți cum ar fi să nu existe toate astea.

Ea a zâmbit cu tristețe.

— Suntem vânători de umbre, a răspuns. Nu putem să ne imaginăm așa ceva.

— Oamenii ar face orice să scape de treaba de acasă, a spus Julian.

— Nu și tu, a replicat Emma.

Stătea întinsă, cu picioarele atârnate peste brațul canapelei.

Cum nu puteau să se ducă la biserică după Annabel, se hotărâseră ca în după-amiaza aceea să citească jurnalul lui Malcolm și să mai studieze desenele lui Annabel. Când soarele începuse să coboare, aveau deja o cantitate apreciabilă de hârtii cu notițe, aranjate sistematic în teancuri împrăștiate prin toată camera. Notițe cronologice — când intrase Malcolm în familia Blackthorn, cum reușiseră aceștia să-l adopte, fiind conducătorii Institutului din Cornwall. Cât de mult iubea Annabel vechiul conac Blackthorn de pe dealurile verzi ale Idrisului și cum se jucau ei împreună în Pădurea Brocelind. Momentul în care Malcolm a început să facă planuri pentru viitorul lor, când a construit casa din Polperro, și cum ei doi și-au ascuns relația, comunicând prin mesaje purtate de corbul lui Annabel. Momentul în care tatăl ei a descoperit relația lor și a dat-o afară pe fiica lui din casă, iar a doua zi Malcolm a găsit-o plângând pe plajă.

Atunci Malcolm și-a dat seama că au nevoie de protecție în fața Conclavului. Atunci aflase de colecția de cărți de vrăji din Institutul din Cornwall și s-a gândit că are nevoie de un protector puternic. De cineva căruia să-i ofere Cartea Neagră, ca în schimbul ei să-i țină la distanță pe cei din Consiliu.

Emma citea cu glas tare din jurnal, iar Julian lua notițe. Din când în când întrerupeau lectura și fotografiau cu telefonul notele și întrebările lor, ca să le trimită la Institut. Uneori, și cei de acolo trimiteau întrebări la care ei se chinuiau să răspundă — de multe ori nu aveau

răspuns. La un moment dat, au primit o poză cu Ty, care era fericit că găsise în bibliotecă un raft întreg de ediții princeps cu Sherlock Holmes. Altă dată au primit o poză cu piciorul lui Mark. Niciunul dintre ei n-a reușit să o interpreteze.

La un moment dat, Julian s-a întins, după care s-a dus la bucătărie și a făcut sandviciuri cu brânză pentru amândoi, încălzite pe Aga, o sobă masivă de fier care dădea căldură în toată casa.

Nu e bine, și-a spus el pe când așeza sandviciurile pe farfurii, amintindu-și că Emma le prefera fără coajă. De multe ori râdea de ea pe tema asta. A luat repede un cuțit, cu un gest automat, din obișnuință.

Își imagina cum ar fi să facă asta în fiecare zi. Să locuiască într-o casă construită de el — o casă ca asta, cu vedere la mare. Cu un studio imens, în care să picteze. Cu o sală de antrenament pentru Emma. Își imagina cum ar fi să se trezească dimineața și s-o găsească lângă el, sau în bucătărie, la masă, mâncându-și cerealele preferate, fredonând, zâmbindu-i când îl vede intrând.

Valul de dorință aproape l-a înecat– nu doar pentru apropierea ei fizică, ci și pentru visul la acea viață. Visele erau periculoase, și-a amintit el. La fel de periculoase cum erau pentru Frumoasa Adormită în castelul ei, care căzuse în visuri ce o devoraseră vreme de o sută de ani.

A revenit la Emma, lângă foc. Ea a luat farfuria cu ochii strălucitori, zâmbind.

— Știi ce mă îngrijorează? l-a întrebat ea.

Inima lui s-a strâns puțin.

— Ce?

— Church, a spus ea. A rămas singur-singurel la Institut.

— Nu e singur. E înconjurat de Centurioni.

— Dacă mi-l fură vreunul?

— Atunci va fi pedepsit în consecință, a spus Julian, apropiindu-se mai mult de foc.

— Care e pedeapsa potrivită pentru cineva care fură o pisică? a întrebat ea, pe deasupra sandviciului.

— În cazul lui Church, obligativitatea de a-l păstra, a răspuns Julian.

Emma s-a strâmbat.

— Dacă găsesc vreo bucățică de coajă pe sandviciul ăsta, o arunc în tine.

— De ce nu arunci tot sandviciul?

Ea a părut oripilată.

— Și să renunț la brânza cea gustoasă? Niciodată, nici măcar o dată nu aș renunța la brânza cea gustoasă.

— Scuză-mă, nu mi-am dat seama.

Julian a aruncat un lemn în foc. Simțea în piept un fel de bulă de fericire, dulce și nemaisimțită.

— Nu găsești în fiecare zi o brânză așa de gustoasă, l-a informat ea. Dar știi ce ar fi și mai bun ca ea?

— Ce?

S-a lăsat pe călcâie.

— Un alt sandvici.

I-a întins farfuria goală, râzând. El a luat farfuria, și a fost un moment absolut obișnuit, dar în același timp era tot ce-și dorise el și nu-și permisese să viseze. O casă cu Emma, ei doi, râzând lângă foc.

Mai bine n-ar putea să fie, decât să-i aibă pe frații și surorile lui undeva, în apropiere, ca să-i poată vedea în fiecare zi, să facă partide de scrimă cu Livvy, să se uite la filme cu Dru și să-l învețe pe Tavvy să tragă cu arcul. Să caute animale împreună cu Ty, crabi pustnici la marginea apei, care aleargă repede cu carapacea lor grea. Să poată găti mâncare multă, împreună cu Mark, cu Helen și cu Aline, și să mănânce cu toții afară, la lumina stelelor din deșert.

Un loc unde să se audă marea, cum se auzea acum. Și unde s-o vadă pe Emma, mereu pe Emma, jumătatea lui mai bună și mai frumoasă, care îi atenua duritatea, care îl obliga să vadă lumina atunci când el nu vedea decât întuneric.

Dar ei oricum ar fi mereu împreună, s-a gândit Julian. Cu mult timp în urmă, bucățile din sufletul lui s-au risipit, și acum trăiau în frații și surorile lui. Mai puțin bucata care trăia în Emma, înfiptă acolo în flacăra ceremoniei *parabatai* și sub apăsarea inimii lui.

Dar era imposibil. Un lucru imposibil, care nu avea să se întâmple niciodată. Chiar dacă printr-un miracol familia lui ar scăpa nevătămată și ar rămâne împreună, iar Helen cu Aline s-ar întoarce și ele, chiar și așa Emma, Emma lui, va avea la un moment dat propria ei familie și propria ei viață.

Se întreba dacă el va fi *suggenes*, dacă el va fi cel care o va însoți la altar. Așa se obișnuia la *parabatai*.

Gândul acesta l-a făcut să simtă că e tăiat pe dinăuntru cu pumnalele.

— Mai ții minte, spunea ea cu vocea ei caldă, glumeață, când ai spus că poți să-l strecori în sala de clasă pe Church fără ca Diana să observe, și el te-a mușcat exact când citeai din Jonathan Vânătorul de Umbre?

— Deloc.

Julian s-a așezat din nou pe podea, cu unul dintre jurnale în mână. Căldura din cameră, mirosul de ceai și de pâine prăjită, strălucirea focului în părul Emmei, toate astea îl făceau somnoros. Simțea o fericire intensă și o nefericire groaznică, și aceste două senzații complet diferite îl epuizau.

— Ai țipat, a spus ea. Și i-ai zis Dianei că ai țipat pentru că ești încântat de ce citești.

— Există vreun motiv pentru care vrei să amintești toate momentele mele penibile? s-a întrebat el cu voce tare.

— Cineva trebuie s-o facă, a replicat ea.

Curbura obrazului ei era rozalie de la lumina flăcărilor. Brățara de sticlă de la mâna lui sclipea, și a simțit-o rece pe obraz când a lăsat capul jos.

Îi fusese teamă că, dacă nu va fi și Cristina cu ei, se vor certa și se vor război. Că vor fi supărați. Dar totul era perfect. Și, într-un fel, asta era mult mai rău.

Durerea a fost cea care l-a trezit pe Mark în toiul nopții, senzația că niște gheare i-au cuprins încheietura.

Lucraseră până târziu în bibliotecă, Magnus își bătea capul cu rețeta pentru antidotul farmecului de legare, iar ceilalți căutau prin cărți vechi referiri la Cartea Neagră. Combinarea amintirilor din cristalul *aletheia* cu informațiile obținute din notele trimise de Julian și Emma începuse să contureze un tablou mai complet cu Annabel și Malcolm, dar Mark se întreba dacă le folosește la ceva. Lor le trebuia Cartea Neagră, și chiar dacă povestea ei se născuse în trecut, cu ce îi putea ajuta s-o găsească în prezent?

Un fapt pozitiv era că reușise să-l convingă pe Kieran să mănânce aproape toată porția de mâncare pe care Alec o adusese de la o cafenea de pe Fleet Street, deși n-a încetat o clipă să se plângă că sucul nu era de fapt suc și că *chutney* nu există.

— Așa ceva e imposibil, spusese el, uitându-se urât la sandvici.

Acum dormea ghemuit într-o grămadă de pături sub fereastra lui Mark, cu capul sprijinit de un teanc de cărți de poezie pe care le adusese din bibliotecă. Aproape toate erau semnate pe coperta interioară de un anume James Herondale, care rescrisese din loc în loc versurile lui preferate.

Încheietura începuse iar să-i zvâcnească, și odată cu durerea a venit și o stare de neliniște. *Cristina*, s-a gândit el. Abia dacă își vorbiseră în ziua aceea, pentru că amândoi se evitau. În parte din cauza lui Kieran, dar și mai mult din cauza farmecului de legare, din cauza crudei realități reprezentate de el.

Mark s-a ridicat în picioare și și-a pus niște blugi și un tricou. Nu putea să doarmă, nu așa, nu când își făcea griji pentru ea. A plecat pe hol, desculț, către camera ei.

Dar camera era goală. Patul era făcut, pătura întinsă, iar lumina lunii bătea în ea.

A pornit perplex pe hol, lăsându-se condus de farmecul de legare. Era ca și cum ai urmări muzica unei serbări de la distanță. I se părea că o aude: era undeva în Institut.

A trecut pe lângă ușa lui Kit și a auzit de acolo voci ridicate, și râsul cuiva — Ty. Și-a adus aminte cât de mult părea să aibă Ty nevoie de el atunci când se întorsese acasă, iar acum nu mai era așa: Kit părea să fi făcut un soi de magie prin care reușise să transforme relația dintre gemeni într-o relație în trei, perfect echilibrată. Ty nu se mai uita la Mark la fel ca până atunci, ca și cum ar fi căutat pe cineva care să-l înțeleagă.

Iar asta era bine, și-a spus Mark, coborând câte două trepte odată. Pentru că nu prea era în măsură să înțeleagă pe cineva. Nu se înțelegea nici măcar pe el.

Un coridor lung l-a adus în fața unor uși duble, vopsite în alb — una dintre ele era deschisă. Era o cameră imensă, plină de praf, luminată slab.

Era evident că nu mai fusese folosită de mulți ani, deși, dacă nu luai în seamă praful, era curat. Majoritatea pieselor de mobilier erau acoperite cu pânză albă. Ferestrele cu arcade dădeau în curtea interioară, spre noaptea plină de stele.

Cristina era acolo, în mijlocul camerei, uitându-se la unul dintre candelabre. Erau trei, așezate în linie — nu erau aprinse, dar cristalul lor licărea.

A lăsat ușa să se trântească în spatele lui și ea s-a întors. Nu părea surprinsă că îl vede. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, care părea să fi fost croită pentru o persoană mai scundă, iar părul îl avea strâns.

— Mark, a spus ea. N-ai putut să dormi?

— Nu prea bine. S-a uitat cu jale spre încheietura mâinii, cu toate că acum, când era cu ea, durerea dispăruse. Ai simțit și tu la fel?

Ea a dat din cap. Ochii îi străluceau.

— Mama mea spunea mereu că sala de bal de la Institutul din Londra e cea mai frumoasă. Cristina s-a uitat în jur, la tapetul vărgat edwardian și la draperiile grele de catifea, cu falduri ample. Dar ea cred că a văzut-o însuflețită, plină de oameni. Acum seamănă cu castelul Frumoasei Adormite. Ca și cum Războiul Întunecat a înconjurat-o cu spini și de atunci doarme.

Mark i-a întins mâna, iar rana îi încercuia încheietura precum brățara de sticlă a lui Julian.

— Hai să o trezim, a spus el. Dansează cu mine.

— Dar nu e muzică, a răspuns ea.

A venit însă spre el, legănându-se ușor.

— Am dansat la multe serbări, a spus el, unde nu se auzeau nici flaute, nici viori, unde nu era decât muzica vântului și a stelelor. Pot să-ți arăt.

Ea s-a apropiat de el, cu pandantivul de aur de la gâtul ei strălucind.

— Ce magie! a exclamat, și ochii ei erau mari și întunecați și luminoși de neastâmpăr. Sau aș putea să fac asta.

Și-a scos telefonul din buzunar și a apăsat pe câteva butoane. Muzica a început să se reverse din micile difuzoare: nu se auzea prea tare,

dar Mark o simțea — nu cunoștea melodia, dar era un ritm rapid și energic, pe care îl simțea parcă în sânge.

I-a întins mâinile. Ea a așezat telefonul pe fereastră, l-a luat de mâini și a râs când Mark a tras-o spre el. Trupurile li s-au atins o dată, ușor, apoi ea s-a învârtit, silindu-l s-o urmeze. Dacă își imaginase că el va conduce, se înșelase.

A pășit după ea, dar ea se mișca precum o flacără, mereu în fața lui, și s-a tot învârtit, până când părul i s-a desprins din strânsoare și i-a zburat pe obraji. Candelabrele sclipeau deasupra lor ca o ploaie și Mark a prins-o pe Cristina de mână. A învârtit-o; părul ei i-a atins obrajii în mișcarea aceea, apoi a prins-o de șolduri și a adus-o lângă el.

Și acum era în brațele lui, mișcându-se, și când corpul ei îl atingea, avea impresia că în locul acela se aprinde o scânteie. Nu se mai gândea la nimic în afară de ea. La lumina care cădea pe pielea ei măslinie, la chipul ei îmbujorat, la felul în care rochia zbura în jurul ei când se învârtea, permițându-i să zărească pentru o clipă coapsele ei fine, pe care și le imaginase de o sută de ori.

A prins-o de talie și ea s-a lăsat pe spate, până când părul i-a atins podeaua. Când s-a ridicat, cu ochii pe jumătate închiși, el nu s-a mai putut stăpâni. A tras-o spre el și a sărutat-o.

Ea a ridicat mâinile, l-a prins de păr, l-a strâns și l-a tras mai aproape. Buzele ei aveau gust de apă rece și limpede, iar el și-a lipit gura de ele, ca și cum ar fi fost teribil de însetat. Simțea în tot corpul un fel de durere disperată, și când ea s-a desprins, el a gemut încet. Dar ea râdea, uitându-se la el, și dansa, îndepărtându-se încet cu spatele și cu mâinile întinse spre el. Mark își simțea pielea strânsă, era disperat s-o mai sărute o dată, era disperat să o atingă, acolo unde o atinsese privirea lui: să-i mângâie picioarele lungi, pe sub fustă, să-i mângâie mijlocul și spatele, acolo unde mușchii erau prelungi și fini, de o parte și de alta a coloanei.

O dorea, și era o dorință foarte umană; nu era lumină de stele, nu era nimic straniu, era aici și acum. S-a apropiat de ea și a prins-o de mâini.

— Cristina...

Ea a înghețat brusc și, în clipa aceea de groază, el a crezut că din cauza lui. Dar ea se uita dincolo de el. S-a întors și l-a văzut pe Kieran în cadrul ușii, rezemat, uitându-se fix la ei.

Mark s-a încordat. Într-un moment de raționare întârziată, și-a dat seama că fusese prost, îngrijorător de prost să facă ce a făcut. Nu era vina Cristinei. Dacă ar fi îndrăznit Kieran să-și verse furia asupra ei...

Dar vocea lui Kieran era calmă.

— Mark, a spus el. Tu chiar nu te pricepi deloc, așa este? Ar trebui să-i arăți cum se dansează cu adevărat.

S-a îndreptat spre el, un adevărat prinț al elfilor, cu toată grația lui. Era îmbrăcat cu o cămașă albă și pantaloni de pânză, și părul lui negru se revărsa pe umeri. A ajuns în mijlocul camerei și i-a întins mâna Cristinei.

— Doamna mea, a spus el și s-a aplecat ușor. Îmi acorzi favoarea unui dans?

Cristina a ezitat o clipă, apoi a încuviințat din cap.

— Nu trebuie să faci asta, i-a șoptit Mark.

Ea s-a mulțumit să se uite lung la el, apoi l-a urmat pe Kieran în mijlocul camerei.

— Acum, a spus Kieran și a început să se miște.

Mark nu-și amintea să fi dansat vreodată cu Kieran, nici măcar la serbări; întotdeauna încercau să-și ascundă relația în fața elfilor. Iar Kieran, dacă nu putea dansa cu cine voia el, prefera să nu mai danseze deloc.

Dar acum dansa. Iar dacă ea se mișca precum o flacără, el se mișca precum un fulger. După o scurtă ezitare, Cristina l-a urmat, el a tras-o în brațele lui, a prins-o, a ridicat-o în aer cu ușurința elfilor și a învârtit-o. Ea a fost gata să strige, cu fața luminată de plăcerea muzicii și a dansului.

Mark rămăsese nemișcat, stânjenit și speriat în egală măsură. Ce făcea Kieran? Ce era în capul lui? Era un fel de reproș? Dar nu părea să fie. Cât de mult văzuse Kieran? Văzuse și sărutul, sau numai dansul?

A auzit-o pe Cristina râzând, iar el a făcut ochii mari. Incredibil. Ea și Kieran erau ca niște stele care se roteau, abia atingându-se, dar când se atingeau, parcă se aprindea o ploaie de scântei și foc. Iar Kieran zâmbea, zâmbea cu adevărat. Se transformase la față, părea mai tânăr decât era.

Muzica s-a sfârșit. Cristina s-a oprit din dans, părând brusc intimidată. Kieran a ridicat mâna și i-a atins părul negru și lung, apoi i l-a dat pe spate ca să o poată săruta pe obraz. Ea a făcut ochii mari de uimire.

Abia apoi, după ce s-a retras, Kieran s-a uitat la Mark.

— Iată, a spus el. Așa dansează cei cu sânge de elf.

— Scoală-te!

Kit a mârâit și s-a întors pe o parte. În sfârșit dormea și visa ceva plăcut, că era pe plajă cu tatăl lui. Nu că tatăl lui l-ar fi dus vreodată pe plajă, dar de-asta se și cheamă vise, nu?

În vis, tatăl lui îi punea mâna pe umăr și-i spunea: *Întotdeauna am știut că o să fii un bun vânător de umbre.*

Nu avea nicio importanță că Johnny Rook ar fi preferat ca fiul lui să ajungă criminal în serie decât nefilim. Chinuindu-se să se trezească, Kit și-a amintit zâmbetul lui atotștiutor, din ultima zi în care îl văzuse — în dimineața în care demonii lui Malcolm îl făcuseră bucăți pe Johnny Rook.

— Nu auzi? Vocea care striga la el să se trezească devenea mai imperioasă. Scoală-te!

Kit a deschis ochii. Camera era scăldată în lumina lămpii-vrăjitoarei și deasupra lui era o umbră. Având proaspătă în minte imaginea demonilor mantizi, undeva, la marginea conștienței, a țâșnit în sus.

Umbra s-a dat repede înapoi, abia reușind să evite coliziunea cu Kit. Lampa-vrăjitoarei s-a ridicat, luminându-l pe Ty, al cărui păr negru și fin era ciufulit, de parcă abia se dăduse jos din pat și venise acolo fără să se pieptene. Era îmbrăcat cu un hanorac cenușiu pe care i-l dăduse Julian înainte să plece în Cornwall, și pentru confortul lui Ty, dar și pentru că se simțea vinovat, probabil. Cablurile căștilor ieșeau din buzunarul pantalonilor și i se înfășurau după gât.

— Watson, a spus el. Vreau să te văd.

Kit a mârâit și s-a frecat la ochi.

— De ce? Cât e ceasul?

Ty a răsucit în mână lampa-vrăjitoarei.

— Știai că primele cuvinte rostite vreodată la telefon au fost: „Domnule Watson, vino aici, vreau să te văd"?

— Dar era vorba de un alt Watson, a argumentat Kit.

— Știu, a spus Ty. Dar mi s-a părut interesant. A tras ușor de cablurile de la căști. Chiar voiam să te văd. Sau, cel puțin, am ceva de făcut și aș vrea să vii cu mine. De fapt, chiar tu mi-ai spus un lucru care mi-a dat ideea acestei investigații.

Kit a dat pătura la o parte cu picioarele. Era, oricum, îmbrăcat, un obicei pe care îl căpătase dintr-o perioadă în care afacerile în care era implicat tatăl lui ieșiseră cam prost și amândoi se culcaseră zile la rând îmbrăcați, gata să fugă dacă era cazul.

— Investigație?

— E la bibliotecă, a spus Ty. Pot să-ți arăt înainte de a pleca. Dacă vrei.

— Mi-ar plăcea să văd.

Kit s-a dat jos din pat, s-a încălțat repede și a înșfăcat din mers o jachetă, înainte de a porni pe hol după Ty. Știa că ar fi trebuit să se simtă epuizat, dar ceva din energia, luciditatea și interesul lui Ty avea asupra lui Kit efect de cafeină. Îl trezise în interior, cu senzația unei promisiuni, ca și cum dintr-odată viitorul se deschidea în fața lui cu o mulțime de posibilități.

În bibliotecă, Ty s-a așezat la masa pe care se aflau notele trimise din Cornwall de Julian și Emma și copiile după desenele lui Annabel. Lui Kit totul i se părea la fel de dezordonat, dar Ty se uita la paginile acelea, la lumina lămpii-vrăjitoarei, cu multă siguranță.

— Ți-aduci aminte când vorbeam despre Malcolm și Annabel, că își transmiteau mesaje prin intermediul unui corb? Când eram pe vapor? Și tu spuneai că un corb nu ți se pare prea sigur?

— Mi-aduc aminte.

— Asta mi-a dat o idee, a spus Ty. Tu îmi dai de multe ori idei. Nu știu de ce. A ridicat din umeri. În fine. Plecăm în Cornwall.

— De ce? Vrei să deshumezi pasărea ca s-o interoghezi?

— Sigur că nu.

— Era o glumă, Ty... Kit s-a oprit brusc, dându-și seama prea târziu de impactul cuvintelor lui. Ce? Unde ne ducem?

— Știu că era o glumă, a spus Ty, ridicând o copie după un desen de-al lui Annabel. Livvy mi-a spus că atunci când oamenii fac niște glume care nu sunt amuzante, e politicos să le ignori. Nu e adevărat?

Părea neliniștit, și Kit ar fi vrut să-l îmbrățișeze, așa cum îl îmbrățișase noaptea trecută, pe acoperiș.

— Ba da, e adevărat, a spus el și s-a grăbit să iasă după Ty din bibliotecă. Atâta că umorul e ceva subiectiv. Nu toată lumea e de acord că ceva e amuzant sau nu.

Ty s-a uitat la el cu prietenie sinceră.

— Sunt convins că mulți oameni te consideră extrem de amuzant.

— Exact.

Coborau acum scările repede, în întuneric. Kit se întreba unde se duc, dar aproape nu mai conta — simțea nerăbdarea ca pe niște scântei în vârful degetelor, promisiunea aventurii.

— Dar tocmai Cornwall, pe bune? Cum așa? Și Livvy?

Ty nu s-a întors.

— În seara asta nu vreau s-o iau cu mine.

Au ajuns la capătul scărilor. De aici se deschidea o ușă către o cameră imensă, cu pereți de piatră. Cripta catedralei. Podeaua și pereții erau placați cu dale imense de piatră, frumos lustruite, iar pe stâlpii de piatră erau niște cercuri de alamă, în care odinioară se puneau, probabil, felinare. Acum lumina venea de la lampa-vrăjitoarei pe care o ținea Ty în mână, revărsându-se printre degetele lui.

— Ce facem noi, mai precis? a întrebat Kit.

— Îți aduci aminte când am rămas eu la magazin să vorbesc cu Hypatia Vex? Ea mi-a spus că aici, jos, e un Portal permanent. Unul vechi, poate printre cele mai vechi, făcut în 1903. Nu duce decât la Institutul din Cornwall. Conclavul nu știe de el și nu îl monitorizează.

— Un Portal care nu e monitorizat?

Ty se învârtea prin cameră, luminând zidurile cu lampa-vrăjitoarei, examinând toate colțurile și toate crăpăturile.

— Și nu e periculos?

Ty nu a răspuns. Din loc în loc, pe pereți erau atârnate tapiserii lungi. Ty se uita în spatele fiecăreia, apropiind lampa-vrăjitoarei de zid. Lumina se reflecta din piatră, iradiind ca niște licurici.

— De-asta nu am vrut să vină Livvy, a spus el. Chiar e periculos.

Ty și-a îndreptat umerii. Părul lui era vraiște.

— Deja a fost rănită, a adăugat. Din cauza mea.

— Ty...

— Trebuie să găsesc Portalul.

Ty s-a rezemat de perete, bătând cu degetele în el.

— M-am uitat sub toate tapiseriile.

— Poate ar trebui să te uiți *în* ele? a sugerat Ty.

Ty s-a uitat lung și gânditor la el, puțin surprins. Kit a apucat să vadă doar o strălucire în ochii lui, înainte să se întoarcă pentru a examina din nou tapiseriile. Fiecare din ele înfățișa o scenă dintr-un peisaj care părea medieval: castele, ziduri lungi de piatră, turnuri și drumuri, cai și bătălii. Ty s-a oprit în fața uneia care ilustra un gard verde înalt, cu o deschizătură arcuită la mijloc. Prin deschizătură se vedea marea.

A atins-o cu un gest ezitant, cercetător. A urmat un fulger de lumină. Kit s-a repezit într-acolo tocmai când tapiseria a început să licărească, devenind sclipitoare și colorată ca o pată de ulei.

Ty s-a mai uitat o dată la desenul pe care îl ținea în mână și a întins cealaltă mână spre Kit.

— Hai mai repede!

Kit a întins mâna. I-a strâns degetele lui Ty, pe care le simțea calde și ferme. Ty a pășit în Portal, iar culorile se desfăceau și se refăceau în jurul lui — deja era pe jumătate invizibil — și l-a strâns mai tare pe Kit de mână, trăgându-l după el.

Kit s-a ținut bine. Dar undeva, în haosul rotitor al Portalului, mâinile lor s-au desfăcut. L-a cuprins o panică irațională și a strigat tare ceva — nu știa prea bine ce —, apoi Portalul l-a aruncat învârtindu-se printr-o ușă întunecoasă și l-a scuipat afară, în aer rece, pe o pantă acoperită cu iarbă jilavă.

— Da?

Ty stătea în picioare deasupra lui, cu lampa-vrăjitoarei în mână. În spatele lui, cerul era înalt și întunecat, sclipind cu milioane de stele.

Kit s-a ridicat, strângând din ochi. Se mai obișnuise cu călătoriile prin Portal, dar tot nu-i plăceau.

— Ce este? Ty nu se uita în ochii lui, ci îl cerceta peste tot, ca și cum ar fi verificat să vadă dacă nu e rănit. M-ai strigat.

— Pe bune?

Kit s-a uitat în jur. În trei direcții se întindeau pajiști verzi ce coborau, iar într-a patra pajiștea urca, având în capăt o biserică mare și cenușie.

— Cred că eram îngrijorat că te-ai pierdut în Portal.

— Asta s-a întâmplat doar de câteva ori. Statistic, e puțin probabil. Ty a ridicat lampa-vrăjitoarei. Ăsta e Institutul din Cornwall.

În depărtare, Kit putea vedea strălucirea lunii pe suprafața apei întunecate. Marea. Deasupra lor, biserica se înălța ca un morman imens de piatră cenușie, cu găuri negre în locul geamurilor sparte și a ușii care nu mai exista. Turla bisericii se înfigea în vălătucii de nori, luminați din spate de lună. A fluierat printre dinți.

— De cât timp a fost abandonat?

— Doar de câțiva ani. Nu mai sunt suficienți vânători de umbre ca să administreze toate Institutele. De la Războiul Întunecat.

Ty se uita când la desenul din mână, când la împrejurimi. Kit vedea rămășițele unei grădini părăsite: buruienile creșteau printre tufe de trandafiri, iarba era înaltă, de mult netunsă, și zecile de statui risipite prin grădină erau acoperite de mușchi verde, ca niște victime ale Medusei. Un cal se cabra în aer, alături de un băiat cu o pasăre cocoțată pe mâna lui. O femeie de piatră ținea în mână o umbrelă de soare. Printre buruieni se zăreau mici iepurași din piatră.

— Și intrăm înăuntru? a întrebat Kit, cu jumătate de gură.

Nu-i plăcea deloc cum arătau ferestrele alea întunecate.

— N-ar fi mai bine să venim ziua?

— Nu intrăm înăuntru.

Ty a ridicat desenul pe care îl adusese cu el. La lumina lămpii-vrăjitoarei, Kit și-a dat seama că este o schiță în tuș — Institutul și grădinile, văzute ziua. Locul nu se schimbase prea mult în ultimele două sute de ani. Aceleași tufe de trandafiri, aceleași statui. Părea totuși că schița fusese făcută iarna, pentru că toți arborii și toate tufele erau scheletice.

— Ce ne trebuie nouă e afară.

— Și ce ne trebuie? a întrebat Kit. Luminează-mă! Explică-mi și mie ce legătură are asta cu faptul că am spus și eu că, după mine, nu te poți baza pe niște corbi.

— Chiar nu te-ai putea baza pe corbi. Chestia e că Malcolm nu a spus că era un corb viu sau o pasăre adevărată. Așa am presupus noi.

— N-a spus, dar...

S-a oprit. Se pregătea să spună că n-ar avea nicio logică să-i încredințezi mesajul unui corb mort, dar ceva de pe fața lui Ty l-a oprit.

— De fapt, mai logic ar fi dacă și-ar fi lăsat mesajele într-un loc ascuns, a spus Ty. Un loc la care amândoi să poată ajunge cu ușurință.

A pornit prin iarbă spre statuia care înfățișa un băiat cu o pasăre pe braț.

Kit a avut o mică tresărire. Nu știa el prea multe despre păsări, dar asta era făcută dintr-o piatră neagră, foarte lucioasă. Și semăna bine cu ilustrațiile care înfățișau corbi.

Ty a întins mâna și și-a trecut degetele peste pasărea de piatră. S-a auzit un fel de declic și un scârțâit de balamale. Kit s-a apropiat repede și a văzut că Ty deschide un fel de ușiță în spatele păsării.

— E ceva acolo?

Ty a clătinat din cap.

— E goală.

A băgat mâna în buzunar și a scos o hârtie îndoită, pe care a pus-o în deschizătura aceea, apoi a închis ușița la loc.

Kit s-a uitat la el, uluit.

— Ai lăsat un mesaj.

Ty a dat din cap. Desenul îl băgase în buzunar, frumos împăturit. Acum mâna lui se legăna încet, cu lampa-vrăjitoarei: lumina ei era slabă, dar luna strălucea suficient cât să se vadă bine.

— Pentru Annabel?

Ty a ezitat.

— Să nu spui nimănui, a zis el în cele din urmă. A fost doar o idee de-a mea.

— A fost o idee isteață, a remarcat Kit. Deșteaptă, chiar — nu cred că altcineva s-a prins de faza cu statuia. Nu cred că altcineva *ar putea* să se prindă.

— Dar e posibil să nu aibă importanță, a replicat Ty. Iar în cazul ăsta ar fi un eșec. Și aș prefera să nu știe nimeni.

A început să vorbească încet, pentru sine, așa cum mai făcea uneori.

— Dar eu voi ști, a spus Kit.

Ty s-a oprit din murmurat.

— Nu mă deranjează că știi tu.

Kit ar fi vrut să-l întrebe de ce, era foarte curios să știe de ce, dar Ty părea să nu știe nici el răspunsul. Și continua să murmure, același șuvoi lin de cuvinte, ceva între șoaptă și melodie.

— Ce spui acolo? l-a întrebat Kit până la urmă — nu știa prea bine dacă e în regulă să întrebe, dar nu-și putea stăpâni curiozitatea.

Ty s-a uitat la lună, printre gene. Erau dese și întunecate, parcă erau gene de copil. Îi împrumutau un aer de inocență chipului său, care părea mai tânăr — un efect straniu, care contrasta izbitor cu mintea lui aproape înfiorător de ascuțită.

— Sunt doar niște cuvinte care îmi plac mie, a spus el. Atunci când le spun pentru mine, mintea mea se relaxează. Te deranjează?

— Nu! a răspuns repede Kit. Dar eram curios ce cuvinte îți plac ție.

Ty și-a mușcat buza. O clipă, Kit a crezut că n-o să mai spună nimic.

— Nu e vorba de semnificația lor, ci de felul în care sună, a spus Ty. Sticlă, geamăn, măr, șoaptă, stele, cleștar, umbră, ritm.

Și-a mutat privirea de la Kit — o siluetă care tremura în hanoracul lui mult prea mare, cu părul negru care absorbea lumina lunii și nu dădea nimic înapoi din ea.

— „Șoaptă" îmi place și mie, a spus Kit. A făcut un pas spre el și l-a atins delicat pe umăr. Nor, secret, stradă, uragan, oglindă, castel, spini.

— Blackthorn, a adăugat Ty, cu zâmbetul acela strălucitor, și în clipa aceea Kit și-a dat seama că tot ce-și spusese el în ultimele zile în legătură cu fuga lui era o minciună.

Și poate minciuna aceea o făcuse pe Livvy să izbucnească atunci, în fața magazinului — îndoiala aceea din inima lui care îi spunea că tot ar putea pleca.

Dar acum știa cum s-o liniștească pe Livvy. Nu pleca de lângă vânătorii de umbre. Nu pleca nicăieri. Pentru că acolo unde erau frații Blackthorn, era acum casa lui.

22

ÎN ORICE LOC MAI DIABOLIC

CÂND EMMA S-A TREZIT ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, A DESCOPERIT CĂ în noaptea aceea reușise să *nu* se înnoade în jurul lui Julian, prin somn. Poate pentru că toată noaptea avusese niște vise groaznice, în care îl vedea pe tatăl ei cum își scoate pielea de pe față, dezvăluind pe dedesubt chipul lui Sebastian Morgenstern.

— *Luke, sunt tatăl tău,* a mormăit ea și l-a auzit pe Julian cum râde încetișor.

S-a dat jos din pat, împiedicat, și s-a apucat să își adune echipamentul, ca să nu mai fie nevoită să-l vadă când se trezește, cu ochii lui somnoroși adorabili și cu părul ciufulit. S-a îmbrăcat în birou, în timp ce Julian a făcut un duș și s-a echipat; s-au întâlnit pentru un mic dejun rapid, cu pâine prăjită și suc, și au plecat s-o caute pe Annabel.

Era aproape de prânz și soarele era sus când au ajuns la biserica din Porthallow — se pare că ceea ce numeau spiridușii *aproape* nu avea deloc sensul pe care oamenii îl dădeau acestui cuvânt. Dar Emma auzea mereu vocea elfului în capul ei. *Ucigător de aproape,* spusese el. Indiferent ce sens ar fi avut asta, nu-i plăcea deloc cum sună.

Biserica era construită pe o faleză care se ridica pe o fâșie de uscat. În depărtare se vedea marea, ca un covor albastru mat. Pe cer erau nori

pufoși, ca niște cocoloașe de vată pe care cineva le-ar fi rupt și împrăștiat peste tot. Aerul era încărcat de zumzet de albine și de parfumul florilor sălbatice târzii.

Zona din jurul bisericii era cotropită de buruieni, dar clădirea arăta destul de decent, cu toate că era părăsită. Ferestrele fuseseră acoperite cu scânduri, iar pe ușă era bătut în cuie un placaj pe care scria: NU INTRAȚI. PROPRIETATE PRIVATĂ. ACCESUL INTERZIS. În apropierea bisericii era un mic cimitir, și pietrele funerare de acolo, cenușii și mâncate de ploi, abia se vedeau din iarbă. Unicul turn al bisericii, de formă pătrată, se profila singuratic pe cer. Emma și-a aranjat mai bine Cortana în spate și a întors capul spre Julian, care se uita încruntat la telefonul ei.

— Ce cauți? l-a întrebat ea.

— Wikipedia. „Biserica din Porthallow se află deasupra mării, în vârful falezei Talland, aproape de orașul Polperro din Cornwall. Se spune că altarul bisericii datează din epoca Regelui Mark, cunoscut din povestea lui Tristan și a Isoldei, și a fost construit la joncțiunea a două linii energetice."

— Știe și Wikipedia de liniile energetice?

Emma și-a luat telefonul înapoi.

— Wikipedia știe tot. Poate e administrată de magicieni.

— Crezi că asta fac ei toată ziua în Labirintul Spiralat? Se ocupă de Wikipedia?

— Recunosc că sună dezamăgitor.

Emma și-a pus telefonul în buzunar și a arătat spre biserică.

— Deci aici e o altă convergență?

Julian a clătinat din cap.

— Convergența apare unde se unesc toate liniile energetice din zonă. Aici e o simplă intersecție a două linii. Dar și așa e un loc puternic.

În lumina soarelui strălucitor, Julian și-a scos de la centură pumnalul serafic și l-a ținut lipit de picior, în timp ce se apropiau de biserică.

— Te-ai gândit ce o să-i spui lui Annabel? l-a întrebat Emma în șoaptă.

— N-am idee, a răspuns el. Cred că o să...

S-a întrerupt brusc. Era ceva în privirea lui — tulburare.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Emma.

Ajunseseră la ușile bisericii.

— Nu, a răspuns Julian după ceva timp și, deși Emma își dădea seama că nu e așa, nu a mai insistat.

Și-a scos Cortana din teacă, pentru orice eventualitate.

Julian s-a împins cu umărul în ușă. Mica încuietoare a cedat repede și au intrat înăuntru; Julian era cu câțiva pași înaintea ei. Era întuneric beznă în biserica abandonată.

— *Arariel!* a murmurat Julian, și pumnalul lui serafic a început să strălucească precum un foc de tabără, luminând interiorul.

În lateral era o galerie lungă cu arcade de piatră, printre care se găseau băncile. Piatra era sculptată delicat, în formă de frunze. Naosul și transeptul, unde se află de obicei altarul, erau scufundate în întuneric.

Emma l-a auzit pe Julian inspirând adânc.

— Aici a înviat-o Malcolm pe Annabel, a spus el. Îmi amintesc că am văzut locul acesta în globul de sticlă. Aici a murit Arthur.

— Ești sigur?

— Da. Julian și-a aplecat capul. *Ave atque vale,* Arthur Blackthorn.

Vocea lui era plină de tristețe.

— Ai murit cu bravură pentru familia ta.

— Jules...

Ar fi vrut să întindă mâna spre el și să-l atingă, dar el deja își îndreptase spatele, iar tristețea lui era ascunsă sub mantia lui de nefilim.

— Nu-mi dau seama de ce ar vrea Annabel să stea aici, a spus el, ridicând pumnalul serafic pentru a lumina interiorul bisericii.

Era plină de un praf gros.

— Nu e un loc care să-i stârnească amintiri plăcute.

— Dar când cauți cu disperare un loc în care să te ascunzi...

— Uite!

Julian a arătat spre altarul așezat pe o lespede groasă de granit. Deasupra avea un strat de lemn, iar acolo se vedea ceva alb. Era o hârtie împăturită în care fusese înfipt un cuțit.

Pe hârtie era numele lui Julian, cu o caligrafie feminină și întunecată.

Emma a smuls hârtia și i-a dat-o lui Julian, care a desfăcut-o repede, ținând-o lângă pumnalul serafic, s-o poată citi amândoi.

Julian,

Ai putea să vezi în aceasta un fel de test. Dacă ești aici și citești biletul, înseamnă că ai picat testul.

Emma l-a auzit pe Julian respirând adânc. Au citit mai departe.

Le-am spus spiridușilor că locuiesc aici, în biserică. Nu este adevărat. Nu aș putea rămâne unde a fost vărsat atât de mult sânge. Dar știam că n-ai să mă lași în pace, că îi vei întreba pe spiriduși unde sunt, că mă vei căuta.

Cu toate că te-am rugat să n-o faci.

Acum te afli în locul acesta. Aș fi vrut să nu fii aici, pentru că nu doar eu am fost readusă la viață de Malcolm și de sângele unchiului tău. Dar trebuia să vezi ce poate face Cartea Neagră.

Annabel.

Cristina stătea în nișa ferestrei și citea, când s-a uitat pe geam și a văzut o siluetă cunoscută și întunecată strecurându-se pe porțile din față.

Era de multe ore în bibliotecă, studiind conștiincios cărți scrise în limbile pe care le cunoștea mai bine — spaniolă, greacă veche, castiliană veche și aramaică —, unde căutase referiri la Cartea Neagră. Dar nu se putea concentra prea bine.

Amintirile nopții trecute apăreau în cele mai ciudate momente, cum fusese atunci când tocmai îi dădea zaharnița lui Ty și era gata să o verse pe el. Oare chiar îl sărutase pe Mark? Dansase cu Kieran? *Îi plăcuse* să danseze cu Kieran?

Nu, și-a spus ea, trebuia să recunoască: îi plăcuse. Fusese ca un zbor cu Vânătoarea Sălbatică. Se simțise scoasă din propriul trup, simțise că se rotea printre stele și nori. Fusese ca în poveștile cu serbări pe care i le spunea mama ei când era copil, poveștile în care muritorii se pierdeau în dansurile elfilor și mureau de atâta frumusețe și bucurie.

Sigur, după aceea plecase pur și simplu fiecare în camera lui — Kieran foarte calm, iar Mark și Cristina tulburați. Și ea stătuse multă vreme în pat, fără să doarmă, cu ochii în tavan, întrebându-se în ce se băgase.

A lăsat cartea jos și a oftat. Nu o ajuta cu nimic că era singură în bibliotecă — Magnus intra și ieșea din infirmerie, unde Mark îl ajuta să pună la punct un fel de aparat cu care să amestece ingredientele pentru antidot, iar Dru stătea cu Alec într-o cameră, supraveghindu-i pe copii. Livvy, Ty și Kit plecaseră în oraș, la magazinul deținut de Hypatia Vex. Bridget se fâțâia peste tot cu tăvi de sandviciuri și ceai, bombănind întruna că nu o mai țin picioarele și că e mai aglomerat aici decât la gară. Iar Kieran... nu era nicăieri.

Cristina ajunsese să se obișnuiască oarecum cu haosul controlat din Institutul din Los Angeles, dar acum i se făcuse dor de liniștea Institutului din Ciudad de Mexico, de pacea din grădina de trandafiri a mamei ei și chiar de după-amiezile visătoare petrecute cu Diego sau cu Jaime, în Bosque de Chapultepec.

Și îi era dor de Emma. Gândurile ei erau un vârtej tulbure — totul era un vârtej tulbure — și ar fi vrut ca Emma să fie aici, să-i vorbească, să-i împletească părul, să-i spună glume stupide, ca s-o facă să râdă. Poate Emma ar fi reușit să înțeleagă ceva din ce se întâmplase noaptea trecută.

A întins mâna spre telefon, dar apoi și-a retras-o. N-o s-o bată la cap pe Emma cu mesaje despre problemele ei, când are atâtea pe cap. A întors capul spre fereastră — și l-a văzut pe Kieran traversând curtea.

Era îmbrăcat în negru complet. Nu știa de unde avea hainele acelea, dar îmbrăcat în ele părea o umbră subțiratică sub cerul cenușiu și ploios care înlocuise albastrul dimineții. Părul lui era negru-albăstrui și mâinile îi erau ascunse în mănuși.

Nu era nicio regulă care să-i interzică lui Kieran să părăsească Institutul, de fapt. Dar detesta orașul, așa îi spusese Mark. Peste tot fier rece și oțel. Și pe urmă, trebuiau să-l țină cu ei ca să fie în siguranță, să nu-l lase să plece înainte de a depune mărturie în fața Conclavului. Să aibă grijă să nu i se întâmple nimic.

Și poate era supărat. Poate era furios pe Mark, gelos, deși cu o noapte în urmă nu arătase asta. Cristina s-a dat jos de pe pervaz. Kieran

deja ieșea pe poartă, spre umbrele cețoase ale ploii, unde a părut că licărește și dispare, așa cum fac elfii.

Cristina a ieșit în goană din bibliotecă. I s-a părut că o strigă cineva când cobora scările în fugă, dar n-a avut curaj să se oprească. Kieran era foarte rapid. Putea să-l piardă.

Nu mai era timp să se oprească și să-și facă runa care s-o ajute să se miște fără zgomot, nu avea timp să scoată stela. S-a grăbit să coboare și și-a luat din fugă o jachetă din cuier. A tras-o repede pe ea și a ieșit în curte.

Încheietura mâinii i-a zvâcnit puternic, o durere care o avertiza că îl lasă pe Mark în urmă. A ignorat durerea și a ieșit pe poartă după Kieran.

Poate nu făcea nimic rău, și-a spus ea, încercând să fie obiectivă. Nu era prizonier în Institut. Dar mișcările lui aveau ceva ascuns. Cristina era sigură de asta.

A mers pe marginea drumului, pe urmele lui. Străzile erau pustii și ude de ploaie. Nefiind protejată de iluzia magică, Cristina era perfect conștientă că nu trebuie să fie văzută de vreun mundan — runele ei erau perfect vizibile, și ea se temea că mundanii ar putea reacționa într-un fel care l-ar face pe Kieran să fugă.

Se gândea cu îngrijorare că până la urmă vor ajunge și pe străzi mai animate, unde ar fi văzută. În braț simțea acum mai mult decât un zvâcnet, era o durere ascuțită, ca și cum încheietura i-ar fi fost strânsă tot mai mult de o sârmă de oțel.

Totuși, deși Kieran înainta mereu spre inima orașului, străzile deveneau tot mai înguste. Stâlpii de electricitate deveneau tot mai rari. Copacii nu mai aveau în jur micile grilaje de fier, iar coroanele lor se uneau acum deasupra drumului.

Kieran mergea hotărât în fața ei, o umbră printre umbre.

În cele din urmă, au ajuns într-o piațetă care avea pe toate laturile clădiri din cărămidă cu fațadele acoperite de iederă și spaliere cu plante agățătoare. În mijlocul piațetei era un mic spațiu verde, ca în toate orașele: câțiva copaci, gazon scurt, îngrijit, și o fântână de piatră în mijloc. Zgomotul jeturilor de apă se auzea slab când Cristina s-a ascuns în spatele unui copac și s-a uitat după Kieran.

El se oprise lângă fântână; din cealaltă parte a micului parc se apropia degajat cineva cu o pelerină verde. Chipul lui era cunoscut: avea pielea

măslinie și niște ochi care străluceau chiar și în întuneric. Mâinile lui erau lungi și subțiri; pe sub pelerină se vedea o jachetă pe care era brodată o coroană ruptă, emblema Curții Elfilor Întunericului. Era Adaon.

— Kieran, a spus el încet. De ce m-ai chemat?

Kieran a făcut o ușoară plecăciune. Cristina simțea că este agitat. I se părea uimitor că îl cunoaște așa de bine, încât să-și dea seama când e agitat. Ar fi spus că pentru ea e aproape un străin.

— Adaon, fratele meu, a spus el. Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să-mi spui ce știi tu despre farmece.

Fratele lui Kieran a ridicat o sprânceană.

— Eu nu aș încerca să arunc farmece în lumea mundană dacă aș fi în locul tău, mic fiu al Întunericului. Te afli printre nefilimi, iar ei nu vor tolera asta, cum nu o vor tolera nici magicienii și vrăjitoarele din acest loc.

— Nu vreau să arunc un farmec. Vreau să dezleg unul. Un farmec de legare.

— Ah, a făcut Adaon. Pe cine leagă el?

— Pe Mark, a răspuns Kieran.

— Pe *Mark*, a repetat Adaon, puțin batjocoritor. Ce are el așa de special, ca să-ți pese de legarea lui? Sau crezi că ar trebui să fie legat numai de tine?

— Nu mi-aș dori asta, a spus Kieran ferm. Nu mi-aș dori asta niciodată. Trebuie să fie liber să mă iubească.

— Legarea nu e iubire, deși prin ea se pot dezvălui sentimente altfel ascunse. Adaon părea că meditează. Nu mi-am închipuit că o să te aud vorbind așa, micule fiu al Întunericului. Când erai copil, îți luai ce voiai fără să te gândești la preț.

— Nimeni nu rămâne copil la Vânătoarea Sălbatică.

— E păcat că ai fost trimis acolo, a spus Adaon. Ai fi fost un Rege bun după tatăl nostru și Curtea te-ar fi iubit.

Kieran a clătinat din cap.

— Nu mi-aș dori să fiu Rege.

— Pentru că ar trebui să renunți la Mark, a spus Adaon. Dar toți regii renunță la ceva. E în firea regilor.

— Dar regii nu sunt în firea mea. Kieran a lăsat ușor capul pe spate, ca să se uite la fratele lui mai înalt. Eu cred că tu ești cel care ar fi un monarh bun, frate. Un Rege care să aducă pace pe Tărâmurile noastre.

— Nu e vorba doar de farmecul de legare, nu-i așa? Mai este și altceva. Tatăl nostru crede că ți-ai căutat refugiu la vânătorii de umbre ca să scapi de mânia lui; mărturisesc, la fel am crezut și eu. Mai e și altceva?

— S-ar putea să fie, a răspuns Kieran. Știu că nu vei ridica mâna asupra tatălui nostru, dar mai știu că tu nu ești ca el, și mai știu că nu crezi că stăpânirea lui e dreaptă. Dacă tronul ar fi liber, l-ai accepta?

— *Kieran!* a spus Adaon. Acestea nu sunt lucruri de care să vorbim.

— Atâta vreme cu vărsări de sânge și nicio speranță. Nu este vorba doar de siguranța mea. Trebuie să mă crezi.

— Ce plănuiești, Kieran? În ce necazuri vrei să mai intri?

Cristina a simțit o mână care îi acoperă gura. Un alt braț a cuprins-o și a imobilizat-o. Corpul ei a avut un spasm puternic de surpriză și a simțit că brațul care o ținea cedează. A întors repede capul și s-a lovit de fața cuiva care a scos un vaier de durere.

— Cine e acolo? Adaon s-a întors, cu mâna pe sabie. Arată-te!

Ceva s-a lipit de gâtul Cristinei — ceva lung și ascuțit. Lama unui pumnal. A înghețat.

— Ar trebui să plecăm, a șoptit Emma.

Nu îl întrebase pe Julian ce voia să spună Annabel. Bănuia că știu amândoi.

Prin transept s-a mișcat deodată ceva întunecat și alunecos, ceva care se mișca grotesc de fluid. Încăperea părea că s-a întunecat mai tare. Emma și-a încrețit nasul — mirosul putred de demoni umpluse dintr-odată tot locul, ca și cum s-ar fi deschis o cutie cu un potpourri puturos.

Fața lui Julian avea o paloare luminoasă în întuneric. A cocoloșit scrisoarea în mână și a pornit spre ieșire cu spatele, făcând pași prudenți, în lumina pâlpâitoare a pumnalului serafic. Ajunseseră la jumătatea drumului, când s-a auzit un bufnet puternic — ușile bisericii se închiseseră cu zgomot.

Emma a auzit un chicotit de spiriduș.

S-au întors exact când piatra de altar s-a răsturnat. A căzut pe podea cu un bubuit profund.

— Tu te duci în stânga, a șoptit Emma. Eu mă duc în dreapta.

Julian s-a îndepărtat fără zgomot. Emma încă îi mai simțea prezența acolo, aproape. Mai devreme, cam la jumătatea drumului spre biserică, se opriseră să-și deseneze rune, privind golful Talland și apele albastre ale mării. Acum, când s-a strecurat printre bănci, înaintând de-a lungul zidului bisericii, runele începuseră să o înțepe.

Ajunsese în naos. Umbrele erau mai dense aici, dar runa ei pentru vederea nocturnă strălucea și vedea bine în întuneric. Vedea piatra răsturnată a altarului și balta imensă de sânge uscat de pe podea. Pe unul dintre stâlpii din apropiere era o amprentă însângerată. Părea complet nepotrivit și oribil, într-o astfel de biserică; o făcea pe Emma să se gândească la un Institut pângărit.

La Sebastian, care murdărise cu sânge cetatea din Los Angeles a vânătorilor de umbre.

A tresărit și amintirea aceea a făcut-o să-și piardă o clipă concentrarea. Ceva a pâlpâit la marginea câmpului ei vizual, chiar în clipa în care vocea lui Julian a explodat în urechile ei:

— *Emma! Ai grijă!*

Emma a sărit repede într-o parte, ferindu-se de o umbră licăritoare. A aterizat pe piatra răsturnată de altar și s-a întors să vadă creatura oribilă din fața sa. Culoarea ei era stacojiu spre negru, culoarea sângelui — chiar *era* sânge, sânge închegat, vâscos și vișiniu, cu doi ochi arzători. Mâinile aveau terminații plate ca vârful unei cazmale, din care ieșea o singură gheară neagră și încovoiată. Din ghearele acelea se scurgea o mâzgă subțire și lucioasă.

Vorbea. Din gura creaturii, care era ca o tăietură neagră pe fața stacojie, curgea sânge.

— *Eu sunt Sabnock din Thule. Cum îndrăznești să apari în fața mea, oribilă ființă umană?*

Emma a fost surprinsă că nu i-a spus „vânător de umbre" — majoritatea demonilor îi cunoșteau pe nefilimi. Dar nu s-a arătat mirată.

— Ce atac la persoană! a spus ea. Mi se rupe inima.

— *Nu-ți înțeleg cuvintele.*

Sabnock a alunecat spre ea. Emma s-a lipit cu spatele de altar. Îl simțea pe Julian undeva, în spatele ei; știa că e acolo, fără să se uite.

— Mulți nu le înțeleg, a spus ea. E foarte greu să fii sarcastic.

— *Sângele m-a adus aici. Sânge sunt eu. Sânge vărsat de ură și de mânie. Sânge vărsat de iubiri nefericite. Sânge vărsat de disperare.*

— Ești un demon, a spus Emma, cu sabia întinsă spre el, dreaptă. Chiar nu trebuie să știu eu ce și cum. Nu vreau decât să te întorci de unde ai venit.

— *Din sânge am venit și în sânge mă voi întoarce,* a spus demonul, și apoi a sărit spre ea, cu ghearele și cu colții rânjiți.

Emma nici nu văzuse până atunci că are colți, dar uite că avea — colți ca niște cioburi de sticlă roșie.

A făcut un salt în spate, îndepărtându-se de creatură. Aceasta s-a izbit de altar cu plesnetul pe care îl face un volum lichid care se lovește de un corp solid. Când s-a întors, Emma a avut impresia că se învârtește pământul cu ea. Se simțea rece până în măduva oaselor, simțea calmul acela înghețat al bătăliei, care părea că încetinește mișcările lumii.

A aterizat și s-a îndreptat. Demonul era ghemuit lângă altar, mârâind. A sărit iar spre ea, dar de data asta Emma l-a izbit violent cu sabia.

Cortana nu a întâmpinat nicio rezistență. A trecut cu ușurință prin umărul creaturii; sângele a țâșnit și a împroșcat-o pe Emma pe mână și antebraț. Un sânge lipicios, plin de cheaguri, scârbos. Ea a icnit îngrețoșată, în timp ce creatura s-a răsucit ca o tornadă, aruncând spre ea gheara sticloasă. Se învârteau în cerc pe podeaua bisericii, ca într-un soi de dans; Cortana sclipea și lovea. Era imposibil să rănească demonul acela — loviturile nu făceau decât să îl desfacă temporar, ca o adâncitură în apă care se umple la loc imediat.

Nu îndrăznea să-și ia prea mult ochii de la creatură, ca să se uite după Julian. Știa că e acolo, dar îl simțea mai departe, ca și cum ar fi fost în capătul celălalt al bisericii. Nu vedea nici strălucirea rece a pumnalului serafic. *Jules,* a spus ea în gând. *Nu mi-ar strica puțin ajutor.*

Cu un răget iritat, demonul a atacat-o iar. Emma s-a ferit și l-a izbit în cap de două ori; creatura a urlat, se pare că-i spărsese câțiva dinți.

A simțit o durere ascuțită în braț. A răsucit sabia în capul demonului, savurându-i cu satisfacție urletele.

Dintr-odată, parcă lumea a explodat de lumină. S-a dat înapoi, orbită. În acoperiș apăruse o deschizătură, ca și cum s-ar fi retras prelata de la o mașină decapotabilă. A văzut o umbră profilată în soare; Julian, cocoțat pe cea mai înaltă grindă din biserică, apoi lumina soarelui a pătruns cu un fascicul de raze și demonul a început să ardă.

Țipa ascuțit și ardea. Conturul a început să i se înnegrească și s-a dat înapoi, împleticindu-se. Biserica se umpluse de duhoarea sângelui fierbinte. Julian a sărit de pe grindă și a aterizat pe altar: într-o mână avea stela și în cealaltă pumnalul serafic.

Ea a întins spre el mâna liberă, cu cealaltă strângând în continuare Cortana. El știa ce vrea, și fără să-i spună. Pumnalul serafic a pornit în zbor arcuit spre ea, ca un foc de artificii. Emma l-a prins, s-a întors și l-a înfipt în demonul slăbit care ardea.

Cu un ultim țipăt, a dispărut.

Liniștea care a urmat era uluitoare. Emma a respirat adânc, simțind că-i țiuie urechile, și s-a întors spre Jules.

— Ce *grozav* a fost...

Jules a sărit de pe altar și i-a smuls din mână pumnalul serafic înmuiat în sânge. Deja începea să-și piardă forma, înecat de scursorile demonului. L-a aruncat și a luat-o pe Emma de mână și i-a întors-o să se uite la tăietura lungă, care pornea din palmă și se întindea în sus pe braț.

Era alb ca varul.

— Ce s-a întâmplat? Te-a mușcat?

— Nu chiar. M-am lovit singură de colții lui.

El și-a trecut degetele peste antebrațul ei. Emma a strâns din ochi. Era o tăietură lungă și îngustă, dar deloc superficială.

— Te arde? Te înțeapă?

— Sunt OK, a spus ea. Jules, sunt OK.

Julian s-a uitat o clipă la ea, fix. Ochii lui păreau duri și lipsiți de lacrimi în lumina puternică. S-a întors fără să mai spună un cuvânt și a pornit printre arcade spre ușă.

Emma și-a privit rana. O rană destul de normală, s-a gândit ea; trebuia să fie curățată, dar nu era cu nimic diferită de rănile pe care le căpăta de obicei în bătălii. Și-a băgat Cortana în teacă și a ieșit după Julian.

În prima clipă, nu l-a văzut nicăieri. Ca și cum dispăruse, și tot ce putea să vadă era peisajul din fața bisericii. Șesuri verzi care se pierdeau în nuanțe de albastru: albastrul cerului, albastrul mării, albastrul ceții din jurul munților îndepărtați.

A auzit un țipăt slab și îndepărtat și a pornit în fugă în direcția aceea, spre cimitirul cu pietrele funerare subțiate de timp și înclinate în toate părțile, ca niște cărți de joc împrăștiate.

S-a auzit un fel de chițăit.

— Dă-mi drumul! Dă-mi *drumul!*

Emma s-a întors și a văzut iarba mișcându-se; spiridușul cel mic se zbătea din toate puterile, țintuit la pământ de Jules, care avea o expresie atât de rece, încât Emma s-a înfiorat.

— Tu ne-ai închis acolo cu creatura aia, a spus Julian, ținându-l de gât pe spiriduș. Nu-i așa?

— Nu se știa că e acolo! Nu se știa! chirăia spiridușul, zbătându-se.

— Ce mai contează? a protestat Emma. Julian. Nu...

— În biserica aia s-a făcut necromanție. A fost deschis un spațiu între dimensiuni, ca demonul să ajungă aici. Putea să ne distrugă.

— Nu se știa! s-a văicărit spiridușul.

— Mai exact, cine nu știa? l-a întrebat Julian. Fiindcă pot să pun pariu că tu știai.

Spiridușul rămăsese inert, moale. Julian îl ținea la pământ cu genunchiul.

— Doamna mi-a zis să-ți spun să te duci acolo. Mi-a zis că ești periculos. Că ucizi elfi.

— S-ar putea s-o fac chiar acum.

— Julian, e în regulă! a spus Emma.

Știa că spiridușul nu e creatura inocentă și copilăroasă care pare. Dar când îl vedea cum se zbate și cum se vaită, i se făcea rău.

— Nu e în regulă deloc. Ai fost rănită, a răspuns Julian, și tonul lui rece a făcut-o să-și amintească de expresia așternută pe fața lui când fusese luat Anselm Nightshade.

Julian, m-ai cam speriat, îi spusese ea atunci.

E adevărat că Nighshade era vinovat. Așa îi spusese Clary.

— Lasă-l în pace!

Era un alt spiriduș, care se agita palid prin iarbă. O femeie-spiriduș, judecând după haine și după lungimea părului. Dădea din mâini spre Julian, fără folos.

— Nu știe nimic!

Julian nu s-a mișcat. S-a uitat la spiriduș cu o privire de gheață. Ai fi zis că este statuia unui înger răzbunător, rece și nemilos.

— Să nu vă mai apropiați de noi vreodată, a spus el. Nu spuneți nimănui despre asta. Altfel dacă vă găsesc, o să plătiți.

Spiridușul a dat repede din cap. Julian s-a ridicat și cei doi au dispărut în iarbă de parcă îi înghițise pământul.

— Chiar trebuia să-i sperii așa? l-a întrebat Emma, cu o ușoară ezitare.

Julian avea și acum expresia aceea de duritate, ca și cum trupul lui era aici, dar mintea lui era la un milion de kilometri distanță.

— Mai bine să fie speriați decât să ne facă alte probleme.

S-a întors spre ea. Obrajii lui începeau să capete un pic de culoare.

— Îți trebuie o *iratze*.

— E în regulă. Nu doare prea tare și, oricum, vreau mai întâi s-o curăț.

O *iratze* suda pielea peste orice fel de rană, dar uneori prindea în interior și o eventuală infecție sau murdărie.

În ochii lui se vedea îngrijorarea.

— Atunci ar trebui să ne întoarcem la cabană. Mai întâi, însă, trebuie să mă ajuți la ceva.

Emma s-a gândit la piatra spartă a altarului, la sângele de pe jos și a scos un geamăt.

— Să nu-mi spui că vrei să facem curat!

— Nu vom curăța biserica, a răspuns el. Îi vom da foc.

Oricine ar fi fost cel care o ținea pe Cristina, era puternic, mai puternic decât un mundan.

— Mergi înainte și fă ce-ți spun eu, a rostit cel din spatele ei, cu respirația întretăiată, dar cu o voce joasă și sigură.

S-a trezit împinsă de la spate spre mijlocul parcului, spre fântână, acolo unde erau cei doi elfi. Amândoi priveau cu uimire — Kieran la ea și fratele lui pe deasupra ei.

— Erec, a spus Adaon, cu o voce tristă. Ce cauți aici?

— Te-am urmărit, i-a auzit Cristina vocea.

Și-a amintit de el cu ură, cum era acolo, pe Tărâmul Elfilor, când Julian îi ținea cuțitul la gât exact așa cum făcea el cu ea acum.

— Eram curios să văd cu ce scop vii aici. Și voiam să-l văd și pe frățiorul nostru.

— Dă-i drumul, a spus Kieran, făcând un gest spre Cristina, dar fără să se uite în ochii ei. Nu are nicio legătură cu mine. E doar un vânător de umbre care mă spionează.

— Spui că nu are nicio legătură cu tine. Dar nu că nu ți-ar păsa de ea.

Cristina a simțit pe gât o durere ascuțită. A simțit fierbințeala sângelui. S-a încordat, refuzând să facă vreo mișcare.

— Las-o în pace.

Chipul lui Kieran era o mască palidă a furiei.

— Vrei să vină nefilimii după tine, Erec? Ți-ai pierdut mințile? Știu că îți place să torturezi, căci obișnuiai să mă torturezi pe mine. Kieran a făcut un pas spre ei. Îți amintești? Tu ai făcut astea. Și-a sumetecat mânecile, și Cristina a văzut cicatricele lungi de pe brațe. La fel și pe cele de pe spate, a adăugat el.

— Erai un copil slab, a replicat Erec. Prea slab pentru un fiu de Rege. Delicatețea nu are ce căuta la Curtea Coroanei Sfărâmate. A chicotit: Și pe urmă, am vești. Tata i-a trimis pe Cei Șapte.

Kieran s-a făcut și mai palid.

— Pe Cei Șapte ai lui Mannan? Unde i-a trimis?

— Aici. În lumea mundană. Au misiunea să îi caute Cartea Neagră, acum, că s-a aflat de moartea lui Malcolm Fade. Și *o vor găsi*, înainte s-o găsești tu.

— Nu am nicio legătură cu Cartea Neagră, a protestat Kieran.

— Dar are legătură cu tatăl nostru, a spus Adaon. Și-a dorit-o încă de când i-a fost furat Primul Moștenitor.

— Încă dinainte de a începe să-i urască pe nefilimi? a întrebat Kieran.

Erec a scuipat.

— Pe nefilimii aceia pe care tu îi iubești așa de mult. Ei sunt o rasă cu soarta blestemată. Te irosești zadarnic, Kieran, când ai putea să fii mai mult.

— Lasă-l în pace, Erec, a spus Adaon. Ce altceva crezi că ar face tata dacă s-ar întoarce Kieran acasă, în afară de a-l ucide?

— Dacă tata ar mai fi în viață ca să poată ucide pe cineva.

— Destul cu uneltirile! a strigat Adaon. Destul, Erec!

— Atunci lasă-l să arate că e loial!

Erec a luat pumnalul de la gâtul Cristinei cu un gest neașteptat; ea a început să tușească, înecându-se cu sânge. Încheietura mâinii o durea cumplit, iar degetele lui Erec erau ca niște cătușe de fier pe brațele ei. El a împins-o în față, spre frații lui, fără să-i dea drumul.

— Ucide vânătorul de umbre, i-a strigat el lui Kieran. Adaon, dă-i sabia ta. Trece-i sabia prin inimă, Kieran. Arată-ți loialitatea, iar eu voi interveni pentru tine pe lângă tata. Ai putea să fii bine-venit la Curte, în loc să fii ucis sau exilat la Vânătoarea Sălbatică.

Adaon a vrut să ducă mâna la sabie, dar Kieran deja i-o smulsese. Cristina se zbătea și lovea, dar nu se putea desprinde din strânsoarea lui Erec. S-a îngrozit când l-a văzut pe Kieran venind spre ei, cu sabia lucind în mâna lui, cu ochii inexpresivi, ca niște oglinzi.

Cristina a început să se roage. *Îngerule, ai grijă de mine, Raziel, ajută-mă!* A rămas cu ochii deschiși. Nu voia să-i închidă. Era o lașitate să închizi ochii în fața morții. Dacă Îngerul voia ca ea să moară acum, va muri în picioare, cu ochii deschiși, la fel ca Jonathan Vânătotul de Umbre. Va...

Ochii lui Kieran au strălucit preț de o fracțiune de secundă și a mișcat ușor capul în jos. Ea s-a uitat la el și a înțeles brusc, apoi el a ridicat sabia. A repezit-o în față... și ea și-a ferit capul.

Sabia a șuierat prin aer deasupra ei. Ceva fierbinte și umed, cu miros de aramă, s-a scurs pe spatele ei. A țipat și s-a dat la o parte, în timp ce brațele lui Erec i-au dat drumul — cu gâtul retezat până la șira spinării, Erec s-a prăvălit grămadă pe aleea de pietriș.

— *Kieran!* a șoptit Adaon, îngrozit.

Kieran stătea deasupra cadavrului lui Erec, cu sabia mânjită de sânge în mână.

— Ce ai făcut?

— Ar fi ucis-o, a răspuns el. Și ea este a mea... și Mark...

Cristina s-a prins de marginea fântânii, ca să se sprijine. Își simțea picioarele amorțite. Brațul o ardea de durere.

Adaon s-a apropiat și a smuls sabia din mâna lui Kieran.

— Iarlath nu era sângele tău, a spus el.

Pielea de pe fața lui părea întinsă la maximum din cauza șocului.

— Dar Erec era. Vei fi acuzat de fratricid dacă cineva descoperă ce ai făcut.

Kieran a ridicat capul. Ochii lui păreau că ard când s-a uitat în ochii fratelui său.

— Le vei spune tu?

Adaon și-a tras gluga pe cap cu un gest furios. Prin piațetă începuse să bată vântul — un vânt rece și tăios. Mantia lui Adaon flutura ca niște aripi.

— Du-te, Kieran. Caută-ți refugiul la Institut.

Adaon s-a aplecat peste cadavrul lui Erec. Era chircit într-un unghi ciudat și sângele se scurgea pe pietre și prin iarbă. Când el a îngenuncheat, Kieran s-a îndreptat spre ieșirea din parc... și s-a oprit.

S-a întors încet și s-a uitat la Cristina.

— Nu vii?

— Ba da.

S-a mirat și ea ce ferm îi sunase vocea, dar corpul a trădat-o — când și-a îndreptat spatele, a simțit o durere atroce în braț, care a făcut-o să se îndoaie gemând, cu brațul lipit de corp.

În clipa următoare, a simțit atingerea deloc blândă a unor mâini și a simțit că e ridicată de jos. A deschis ochii și l-a văzut uimită pe Kieran, care o luase în brațe și ieșea cu ea din parc.

Și-a lăsat mâinile să atârne, neștiind ce să facă. Nu avea cuvinte. Deși cu o noapte în urmă dansaseră, i se părea ciudat să fie ținută în brațe de el. Noaptea trecută fusese și Mark acolo, dar acum erau singuri.

— Nu te prosti! a spus el. Ia-mă de gât. Nu vreau să te scap și apoi să fiu nevoit să-i dau explicații lui Mark.

Ar fi ucis-o. Iar ea este a mea... și Mark...

Se întreba ce a vrut să spună. *Mark s-ar supăra? Mark ar fi dezamăgit? Ea este a mea prietenă?*

Nu, nu ar fi putut să spună asta. Kieran nu o plăcea. Era convinsă. Și poate nici n-a spus așa. Amintirile ei păreau că se încețoșează de durere.

Treceau pe o stradă ale cărei lumini de felinare păreau să-și schimbe culoarea, ca și cum se transformau din lumini de gaz în lumini electrice. La ferestre se vedeau alte lumini. Cristina a ridicat mâinile și s-a agățat de gâtul lui Kieran. Își împletise degetele, să se țină mai bine, și își mușca buzele din cauza durerii provocate de farmecul de legare. Părul lui îi gâdila degetele. Era moale, surprinzător de moale. Pielea lui era incredibil de fină, mult mai fină decât pielea oamenilor, era ca suprafață unui porțelan lucios. Și-a amintit de Mark, atunci când îl sărutase pe Kieran în deșert, cu mâinile în părul lui, apăsându-l cu spatele de copac, căutându-i pielea pe sub gulerul cămășii, pielea, oasele, trupul. S-a îmbujorat.

— De ce m-ai urmărit? a întrebat-o el țeapăn.

— Te-am văzut de la fereastra bibliotecii. Am crezut că vrei să fugi.

— M-am dus să-l văd pe Adaon, așa cum am promis, nimic altceva. Pe urmă — a râs scurt — unde aș fi putut să fug?

— De multe ori, oamenii fug chiar dacă nu au unde să se ducă, a spus Cristina. Atunci când nu mai suportă să stea într-un anumit loc.

A urmat o tăcere lungă, destul de lungă ca ea să creadă că el nu are de gând să răspundă. Apoi a vorbit.

— Am senzația, a spus Kieran, că i-am făcut lui Mark ceva rău. Nu știu despre ce e vorba. Dar văd acest lucru în ochii lui. El crede că se poate ascunde, dar nu poate. Deși poate minți cu vorba, niciodată n-a învățat să-și ascundă adevărul din ochi.

— Va trebui să-l întrebi pe Mark, a răspuns Cristina.

Ajunseseră pe strada care ducea spre Institut. Cristina vedea în depărtare turnul lui.

— Când Adaon ți-a spus că dacă ai ajunge Rege, ar trebui să renunți la Mark, ce a vrut să spună?

— Un Rege al elfilor nu poate avea consort un om. Kieran s-a uitat la ea, cu ochii lui ca stelele. Mark mă minte în legătură cu tine. Dar eu

am văzut cum te privește. Azi-noapte, când am dansat. Are mai mult decât dorință pentru tine.

— Te... supără asta?

— Nu mă supără, pentru că e vorba de tine, a răspuns Kieran. Am crezut că mă va supăra, dar nu mă supără. E ceva anume la tine. Ești frumoasă și ești blândă și ești... bună. Nu știu de ce au importanță toate acestea, dar au.

Părea aproape surprins. Cristina nu a spus nimic. Sângele ei ajunsese acum pe cămașa lui. Era o imagine aproape ireală. Trupul lui era cald, nu rece ca marmura, așa cum își imaginase ea. Mirosea delicat a noapte și a pădure, un miros pur, neîntinat de oraș.

— Mark are nevoie de blândețe, a spus el, după o pauză lungă. Și eu la fel.

Au ajuns la Institut, Kieran a urcat scările repede... și s-a oprit în capătul lor. Brațele lui s-au încordat pe trupul ei.

Cristina s-a uitat la el, nedumerită. Apoi a înțeles.

— Nu poți deschide ușa, a spus ea. Pentru că nu ești vânător de umbre.

— Exact așa.

Kieran se uita clipind spre ușă, parcă nevenindu-i să creadă.

— Și dacă te întorceai fără mine? Cristina simțea nevoia bizară să râdă, deși nimic din ceea ce se întâmplase nu era amuzant, iar sângele lui Erec se închega acum pe spatele ei. Se întreba de câte ori ar trebui să facă duș ca să se simtă cât de cât curată. Chiar îmi imaginam că o să te gândești la toate, i-a spus.

— Se pare că am absorbit ceva din impulsivitatea voastră umană, a replicat el.

Părea el însuși șocat. Cristinei i s-a făcut milă de el; și-a desfăcut degetele de pe gâtul lui. A întins mâna, dar ușa s-a deschis dinăuntru. Lumina a țâșnit afară și l-a văzut pe Mark în prag, uitându-se când la unul, când la altul, uluit.

— Unde ați fost? a întrebat el. În numele Îngerului... Kieran, Cristina...

A întins mâinile, ca și cum ar fi vrut s-o ia din brațele lui.

— E în regulă, a spus ea. Pot să merg singură.

Kieran a lăsat-o delicat jos. Durerea din braț începuse deja să se estompeze, dar când s-a uitat la încheietura lui Mark, la rana roșie, umflată, tivită cu sânge, a fost cuprinsă de vinovăție. Și acum îi era greu să creadă că durerea ei era și durerea lui; că atunci când sângera ea, sângera și el.

Mark a prins-o de mâneca tricoului, unde sângele lui Erec începea să se întărească.

— Tot sângele acesta... nu e doar de la mâna ta... și de ce ați ieșit afară?

— Nu e sângele ei, a spus Kieran. E sângele fratelui meu.

Erau toți în hol acum. Kieran a întins mâna în spate și a tras cu putere de ușa masivă, trântind-o intenționat. Deasupra lor, Cristina auzea pași, cineva care cobora repede pe scări.

— Al fratelui tău? a șoptit Mark.

Pe hainele negre cu care era îmbrăcat Kieran, sângele nu era așa de vizibil, dar Mark s-a uitat mai atent la el și a distins petele de sânge de pe gâtul și obrajii lui.

— Adică... sângele lui Adaon?

Kieran părea uimit.

— M-am dus să-l întâlnesc, să-i vorbesc despre farmecul de legare și despre posibila lui ascensiune la tron.

— Și s-a vărsat sânge? Dar de ce? Mark i-a atins obrazul lui Kieran cu blândețe. Dacă am fi știut că s-ar putea da o luptă, nu ți-am fi cerut niciodată să vorbești cu el pentru noi. Și de ce te-ai dus singur? De ce nu mi-ai spus, de ce nu m-ai luat cu tine?

Kieran a închis ochii doar o clipă, întorcând obrazul în căușul palmei lui.

— Nu voiam să te pun în pericol, a murmurat el.

Mark a întâlnit privirea Cristinei peste umărul lui Kieran.

— Nu a fost Adaon, a spus ea, frecându-și încheietura. A fost Erec.

Kieran a deschis ochii și i-a îndepărtat ușor mâna lui Mark, trecându-și o clipă degetele printre degetele lui.

— Probabil că l-a urmărit pe Adaon până la locul nostru de întâlnire, a spus el. Nu am avut ocazia să-i spun lui Adaon de planurile noastre pentru el, pentru tron.

Ochii lui s-au înnegurat.

— Mark, trebuie să știți ceva...

Magnus a dat buzna în hol, cu Alec după el. Amândurora li se tăiase respirația.

— Ce se întâmplă? a întrebat Alec.

— Unde sunt copiii? a vrut să știe Kieran. Cei doi mai mici și cel albastru cu cornițe?

Alec a clipit nedumerit.

— Sunt cu Bridget, a răspuns el. De ce?

— Îți voi explica în detaliu când voi putea, a spus Kieran. Acum trebuie să știți ceva. Regele, tatăl meu, i-a trimis pe Cei Șapte Călăreți să caute Cartea Neagră, și ei sunt aici, în Londra. Îmi închipui că e convins că cei din Institut știu unde se află cartea. E mare pericol. Deocamdată, suntem în siguranță între zidurile acestea, dar...

Mark se albise la față.

— Dar Livvy și Ty nu se află între zidurile acestea, a spus el. S-au dus împreună cu Kit să aducă ingredientele pentru dezlegarea farmecului. Sunt undeva, în oraș.

A urmat un haos de glasuri, Alec a întrebat răstit ceva, Magnus gesticula. Dar durerea și șocul — nu doar al ei, ci și al lui Mark — i-a încețoșat Cristinei privirea, oricât de mult încercase ea să rămână conștientă. A vrut să spună ceva, dar cuvintele au dispărut și toate au început să alunece în jur în vreme ce ea cădea în întuneric.

Nu știa dacă a fost Mark sau Kieran cel care a prins-o înainte de a se prăbuși.

Norii de ploaie înlocuiseră cerul albastru de deasupra Londrei. Ty, Kit și Livvy se hotărâseră să se întoarcă acasă pe jos, după ce fuseseră la Hypatia Vex să ia ingredientele cerute de Malcolm, decât să aștepte în ploaie la coadă pentru a lua vaporașul.

Kit se distra călcând prin toate bălțile de pe Thames Path, strada care mergea de-a lungul Tamisei ca un șarpe de granit. Au trecut din nou pe lângă Turnul Londrei și Ty i-a arătat Poarta Trădătorului, pe unde odinioară treceau condamnații duși la decapitare.

— Ce bine era să fi fost și Dru cu noi, a oftat Livvy. I-ar fi plăcut și ei să vadă. În ultimul timp, a ieșit foarte rar din cameră.

— Cred că-i e frică să n-o pună cineva să aibă grijă de copii dacă iese, a spus Kit.

Nu era prea convins că-și făcuse o impresie clară despre Dru — când se gândea la ea, vedea mai mult o față rotundă, niște obraji îmbujorați și niște haine negre. Avea ochii familiei Blackthorn, dar de cele mai multe ori aceștia erau concentrați pe altceva.

— Cred că are un secret, a spus Livvy.

Trecuseră de Millennium Bridge, linia lungă de fier care traversa râul, și acum se apropiau de un alt pod, care părea mai vechi, după vopseaua roșie și cenușie scorojită.

Ty fredona încetișor, pierdut în gânduri. Râul avea azi aceeași culoare ca ochii lui, un fel de cenușiu de oțel, cu nuanțe argintii. Banda albă a căștilor îi atârna de gât, strângându-i părul înfoiat. A părut nedumerit.

— De ce spui asta?

— E doar o impresie, a zis Livvy. Nu pot să *dovedesc*...

S-a întrerupt la jumătate. Se uita atentă în depărtare, ferindu-și cu palma ochii de lumina amiezii.

— Ce e aia?

Kit i-a urmărit privirea și a simțit că i se răcește tot corpul. Se vedeau pe cer niște siluete călare, care pluteau una lângă alta în fața norilor. Trei cai, conturați perfect, cu trei călăreți.

Kit s-a uitat în jur speriat. Erau mundani peste tot, dar niciunul nu acorda prea multă atenție celor trei adolescenți în blugi și impermeabile cu glugă, sau sacoșelor pline de pulberi magice.

— Vânătoarea Sălbatică? s-a mirat Kit. Dar de ce....

— Nu cred că e Vânătoarea Sălbatică, a răspuns Livvy. Ei călăresc noaptea. Acum e miezul zilei.

Și-a dus mâna la centură, unde avea pumnalul serafic.

— Nu-mi place asta, a spus Ty; părea că respiră greu.

Siluetele erau acum incredibil de aproape, deasupra podului. Și începuseră să coboare.

— Vin spre noi.

S-au întors, dar era prea târziu. Kit a simțit o pală de vânt în păr când caii și călărețiii au trecut pe deasupra lor. În clipa următoare era

un zgomot asurzitor, pentru că cei trei călăreți îi înconjuraseră din toate părțile, tăindu-le orice posibilitate de scăpare.

Caii aceia aveau culoarea bronzului strălucitor, iar călăreții aveau pielea de bronz și părul de bronz, iar fața le era pe jumătate acoperită de măști metalice. Erau superbi, bizari și nepământeni, complet nepotriviți în umbrele podului, cu vaporașele ancorate la mal și cu șoseaua suspendată pe care treceau mașinile în viteză.

Era limpede că sunt de pe Tărâmul Elfilor, dar nu semănau cu nimic din ce mai văzuse Kit în Piața Umbrelor. Erau mai înalți și mai solizi, și erau înarmați, în ciuda edictelor Păcii Reci. Toți aveau la brâu câte o sabie masivă.

— Nefilimi, a spus unul dintre ei, cu o voce care aducea cu zgomotul unui ghețar care se sfărâmă. Eu sunt Eochaid, din Cei Șapte Călăreți, iar ei sunt frații mei, Etarlam și Karn. Unde este Cartea Neagră?

— Cartea Neagră? a șoptit Livvy.

Cei trei călăreți îi înghesuiseră și mai mult în zidul de lângă drum. Kit a văzut că oamenii care treceau pe lângă ei le aruncau niște priviri cam ciudate, și știa că arătau ca și cum se holbau în gol.

— Da, a spus Etarlam. Regele nostru o caută. Voi ne-o veți da.

— Nu o avem, a spus Ty. Și nu știm unde e.

Karn a râs.

— Sunteți doar niște copii, deci vom fi indulgenți cu voi. Dar trebuie să înțelegeți. Călăreții lui Mannan rezolvă problemele Regelui Întunericului de o mie de ani. În acest timp, mulți au căzut sub sabia noastră, și nu am cruțat pe nimeni, nici dacă era tânăr, nici dacă era slab sau infirm. Nu vă vom cruța nici pe voi. Karn s-a aplecat peste coama calului și Kit a văzut că animalul avea ochi de rechin, negri, ficși și morți. Dacă nu știți unde e Cartea Neagră, atunci veți fi niște ostatici folositori pentru a-i ispiti pe cei ce știu. Ce alegeți, vânători de umbre?

23

CERURI DE FOC

— IAR AM CÂȘTIGAT.

Jaime a aruncat cărțile pe pat: numai inimă roșie. I-a zâmbit triumfător lui Dru.

— Nu fi supărată. Cristina spunea că am norocul diavolului.

— Diavolul n-ar trebui să aibă ghinion?

Dru nu se supăra deloc că pierde în fața lui. El părea foarte bucuros când câștiga, iar ei nu-i păsa prea mult.

Cu o noapte în urmă dormise pe podea, lângă patul ei; când s-a trezit, Dru s-a rostogolit la marginea patului și s-a uitat jos la el, cu pieptul plin de fericire. Așa, adormit, Jaime părea vulnerabil și semăna mai bine cu fratele lui, deși ea acum era de părere că e mai frumos ca Diego.

Jaime era un secret, secretul ei. Făcea ceva foarte important, indiferent dacă ceilalți știau sau nu. Știa că are o misiune importantă, despre care nu putea vorbi; era ca și cum avea în propria ei cameră un spion sau un supererou.

— O să-mi fie dor de tine, i-a spus el franc și și-a împletit degetele, după care și-a ridicat brațele și s-a întins ca o pisică la soare. De mult timp nu m-am mai distrat și nu m-am mai odihnit așa.

— Dar o să rămânem prieteni și după aceea, nu? l-a întrebat ea. Vreau să spun, după ce o să-ți închei misiunea.

— Nu știu când va fi asta.

Peste chipul lui a trecut o umbră. Jaime își schimba mai repede dispoziția decât fratele lui: în cinci minute putea să fie fericit, apoi trist, apoi meditativ, după care începea să râdă.

— S-ar putea să dureze mult. Jaime s-a uitat la ea pieziș. S-ar putea să ajungi să mă detești. Te-am făcut să ai secrete față de familia ta.

— Și ei au secrete față de mine, a spus ea. Mă consideră prea tânără ca să-mi spună și mie ceva.

Jaime s-a încruntat. Dru a simțit un fior de neliniște — nu discutaseră niciodată despre vârsta ei, de ce să fi discutat? Dar de multe ori lumea credea că are cel puțin șaptesprezece ani. Formele ei erau mai pronunțate decât ale fetelor de seama ei și Dru era obișnuită ca băieții să se holbeze la ele.

Până atunci, Jaime nu se holbase, sau cel puțin nu ca alții, ca și cum ar avea niște drepturi asupra corpului ei. Ca și cum ea trebuia să le fie recunoscătoare că îi acordă ei atenție. Și își dăduse seama că acum era disperată să nu afle el că are doar treisprezece ani.

— Mă rog, Julian are secrete, a continuat ea. Și Julian se ocupă cam de toate. Ideea e că la început eram toți „copiii". Dar după ce părinții mei au murit și practic Julian a trebuit să ne crească, ne-am împărțit în grupuri. Eu am primit eticheta de „copil", iar Julian a devenit dintr-odată maturul, părintele.

— Știu cum e, a spus el. Când eram copii, eu și Diego ne jucam împreună ca doi pui de cățel. Dar apoi am crescut și el s-a decis că trebuie să salveze lumea, după care a început să-mi dea ordine.

— Exact, a încuviințat ea. Exact așa e.

El a întins mâna și și-a luat ranița de jos, ca s-o pună pe pat.

— Nu pot să mai stau prea mult, a spus el. Dar înainte să plec, am ceva pentru tine.

A scos din sac un laptop. Dru se uita uimită la el — nu avea de gând să-i dea laptopul, nu? El a ridicat capacul computerului, zâmbind cu gura până la urechi. Era un zâmbet de Peter Pan, un zâmbet care spunea că niciodată nu se va sătura de șotii.

— Am downloadat *Casa care picura sânge*, a spus el. M-am gândit să ne uităm împreună.

Dru a bătut din palme fericită și s-a urcat în pat lângă el. El s-a strâns puțin, ca să-i facă loc. Ea se uita la el cum înclină ecranul, ca să poată privi amândoi. Acum putea citi cuvintele scrise de-a lungul brațului lui, cu toate că nu știa ce înseamnă: *La sangre sin fuego hierve*[1].

— Și da, a spus el când a apărut prima imagine pe ecran, sper să fim prieteni și în viitor.

— Jules, a spus Emma, rezemată de zidul bisericii. Ești sigur că e o idee bună? Nu ți se pare că ar fi un soi de sacrilegiu să dăm foc la o biserică?

— E abandonată. Nu mai e sfântă.

Julian și-a sumetecat mânecile. Și-a desenat o rună de Putere pe interiorul antebrațului, un desen clar și precis. În spatele lui, Emma vedea curbura golfului și apa care venea spre țărm cu unduiri albastre.

— Totuși... noi respectăm toate religiile. Și toate religiile plătesc impozite vânătorilor de umbre. Așa trăim noi. Mi se pare...

— Lipsit de respect? Julian a zâmbit fără prea multă voioșie. Emma, tu n-ai văzut ce am văzut eu. Ce a făcut Malcolm. A distrus complet tot ce a avut sfânt biserica asta. A vărsat sânge, apoi sângele lui s-a vărsat aici. Iar când o biserică ajunge să fie un astfel de loc al măcelului, devine mai periculoasă decât oricare alt loc care nu a fost sfânt. Julian și-a trecut mâna prin păr. Îți amintești ce a făcut Valentine cu Sabia Mortală? După ce a luat-o din Orașul Tăcut?

Emma a dat din cap. Toată lumea știa povestea. Făcea parte din istoria vânătorilor de umbre.

— A făcut-o din serafică infernală, a răspuns ea. A schimbat binele în demonic.

— Și biserica asta a fost schimbată. Julian a ridicat capul să se uite la turn. Oricât de sfântă ar fi fost, acum nu mai e. Iar demonii vor continua să fie atrași de ea, vor continua să vină aici, dar nu vor sta numai aici, vor ajunge și în sat. Vor fi un pericol pentru mundanii care locuiesc acolo. Și pentru noi.

---

[1] „Sângele poate să fiarbă și fără foc", proverb spaniol care face referire la puterea legăturilor de sânge.

— Măcar spune-mi că nu vrei să-i dai foc doar ca să demonstrezi ceva.

Julian i-a zâmbit cald — cu zâmbetul acela care îi făcea pe toți să-l iubească și să aibă încredere în el, zâmbetul care îl făcea să pară inofensiv. Care te făcea să-l ierți. Dar Emma a deslușit în spatele zâmbetului lame tăioase de pumnal.

— Nu cred că vrea cineva să vadă vreo demonstrație de-a mea.

Emma a oftat.

— Este o clădire de piatră. Nu poți să-i faci pur și simplu o rună de Foc și ea să înceapă să ardă ca un băț de chibrit.

Julian s-a uitat la ea calm.

— Îmi amintesc ce s-a întâmplat atunci, în mașină, i-a răspuns. Când m-ai vindecat. Știu ce poate face o rună atunci când ne adunăm energiile.

— Vrei să te ajut să-i dai foc?

Julian s-a întors cu fața spre zidul de granit al bisericii, cu ferestrele bătute în scânduri. La picioarele lor creștea în voie iarba prin care se vedeau păpădii. Emma a auzit departe țipetele copiilor de pe plajă.

El și-a scos stela și a început să deseneze pe zid. Runa a licărit, scoțând mici scântei pe margini. *Foc.* Dar flăcările s-au stins repede, absorbite în piatră.

— Pune-ți mâinile pe mine.

— Cum?

Emma a crezut că nu a auzit bine.

— Ar avea mai multă eficiență dacă ne-am atinge, a spus el, degajat. Pune mâinile pe spatele meu sau eventual pe umerii mei.

Emma a trecut în spatele lui. Era mai înalt decât ea; dacă ar fi încercat să-i pună mâinile pe umeri, trebuia să se întindă într-o poziție ciudată. Când era așa de aproape de el, îi simțea pieptul umflându-se ușor în ritmul respirației și putea să vadă micii pistrui de pe ceafă, în locul unde vântul îi dădea la o parte părul; arcul pe care îl făceau umerii lui largi, coborând spre talia și șoldurile lui înguste, picioarele lungi.

Și-a așezat palmele pe talia lui, ca și cum ar fi mers cu el pe motocicletă, pe sub jachetă, dar peste tricou. Căldura pielii lui se simțea și prin tricou.

— Bine, a spus ea.

Respirația ei îi mișca părul; un fior a trecut peste pielea lui. Ea a *simțit* asta. A înghițit în sec.

— Dă-i drumul.

Când a auzit scrâșnetul stelei pe zid, a închis puțin ochii. El mirosea a iarbă proaspăt tăiată, ceea ce nu era de mirare, dat fiind că se tăvălise prin iarbă cu spiridușul acela.

— De ce n-ar vrea să vadă cineva?

— Ce să vadă?

Julian a întins mâna. Tricoul i s-a ridicat și Emma s-a trezit cu palmele pe pielea lui, lipită de mușchii oblici. I s-a tăiat respirația.

— Demonstrațiile tale, știi tu, ce faci tu, a spus ea, în timp ce tălpile lui au revenit pe pământ.

Acum, mâinile ei îl țineau strâns de tricou. A ridicat capul și a văzut cea de-a doua rună de Foc: mai adâncă, mai întunecată, iar flăcările de pe margini străluceau mai tare. Apoi piatra a început să crape...

Și focul s-a stins.

— S-ar putea să nu meargă, a spus Emma.

Inima îi bătea cu putere. Ar fi vrut să meargă, dar în același timp nu ar fi vrut. Runele lor trebuiau să fie mai puternice atunci când le făceau împreună; așa era la toți *parabatai*-i. Dar puterile lor aveau o limită. Atâta timp cât cei doi *parabatai* nu erau îndrăgostiți. Din ce îi spusese Jem, atunci puterea lor era nelimitată — și se putea face așa de mare, încât să ajungă să îi distrugă.

Julian nu o mai iubea; văzuse asta când el o sărutase pe fata aceea elf. Dar tot avea să fie greu să privească dovada.

Deși, poate era mai bine pentru ea. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înfrunte realitatea.

Și-a strecurat mâinile în jurul lui Julian, unindu-și-le pe abdomenul lui. Automat, corpul ei s-a lipit de al lui, pieptul ei s-a lipit de spatele lui. L-a simțit cum se încordează, uimit.

— Mai încearcă o dată, i-a spus ea. Ia-o încet.

A auzit cum respirația lui se accelerează. A ridicat brațul și stela lui a început să zgârie o nouă rună pe piatră.

Mâinile ei s-au dus instinctiv spre pieptul lui. A auzit cum stela se împiedică și se oprește. Palma ei se oprise pe inima lui. Bătea cu putere, se izbea de cutia lui toracică.

Bătaia inimii lui Julian. De fiecare dată când o auzise sau o simțise, avusese impresia că este izbită de un tren de mare viteză. Când avea șase ani, căzuse de pe un zid unde făcea echilibristică și Julian o prinsese; căzuseră amândoi, și Emma îi simțise atunci bătăile inimii. Își amintea că îi simțise pulsul în gât când el ținea Sabia Mortală în Sala de Consiliu. Când făceau întreceri pe plajă, la sfârșit el își punea degetele pe încheietura mâinii ei și îi lua pulsul, comparându-l cu pulsul lui. Ritmul sincopat al inimilor lor fusese același în timpul ceremoniei de *parabatai*. Sunetul vijelios al sângelui lui, atunci când el o scosese din ocean. Bătăile liniștite ale inimii lui în noaptea când ea își culcase capul pe pieptul lui.

I s-a cutremurat trupul de forța amintirii și i-a simțit puterea pulsând în ea și în Julian și trimițându-și tăria ca un bici prin brațul lui, prin mâna lui, prin stela lui, în runa. *Foc.*

Julian a icnit și a scăpat stela din mână; vârful ei era incandescent. S-a dat înapoi și mâinile ei au căzut de pe spatele lui; era gata să se împiedice, dar el a ținut-o și a tras-o de lângă clădire, în curtea bisericii. Gâfâind, s-au uitat amândoi la ce se întâmpla: runa desenată de Julian pe zidul bisericii pătrunsese în piatră. Scândurile de la ferestre au crăpat și au ieșit afară limbi portocalii de foc.

Julian s-a uitat la Emma. În ochii lui, focul ardea trosnind, mai mult decât o reflexie.

— Noi am făcut asta, a spus el cu voce înaltă. *Noi* am făcut asta.

Emma s-a uitat la el. Se ținea de el, mâinile ei erau chiar deasupra coatelor lui și îi simțea sub degete mușchii tari. Julian părea că radiază, că arde. Pielea lui era fierbinte la atingere.

Privirile lor s-au întâlnit. Și era Julian, Julian al ei, fără măști care să-i ascundă expresia, fără nimic tăinuit, doar strălucirea limpede a ochilor lui și fierbințeala din privire. Emma a simțit că inima i se sfâșie în piept. Auzea în jurul lor trosnetul puternic al focului. Julian a venit mai aproape de ea, iar ea a uitat o clipă că trebuie să stea departe de el, a uitat de toate, în afară de el.

Urletul sirenelor răsuna în urechile ei, sirenele mașinilor de pompieri care se apropiau de biserică. Julian s-a îndepărtat de ea cât s-o poată prinde de mână. Au fugit amândoi de acolo exact când ajungeau mașinile de pompieri.

Mark nici măcar nu-și aducea aminte cum de se strânseseră toți în bibliotecă. Își amintea vag că se dusese să vadă ce face Tavvy — care construia un turn complicat din cuburi cu Rafe și Max — și apoi bătuse la ușa lui Dru; ea era în cameră și i-a spus că nu vrea să vină, ceea ce lui i s-a părut mai bine. Nu avea rost s-o sperie mai devreme decât era cazul.

Totuși, lui Mark i-ar fi plăcut s-o vadă. Acum, când Julian și Helen nu erau acolo, iar Ty și Livvy erau undeva, în pericol, se simțea precum o casă căreia îi fusese smulsă fundația de sub ea. Era deosebit de recunoscător că Dru și Tavvy erau în siguranță și că în clipa aceea nu aveau nevoie de el. Nu își dădea seama cum se descurcase Julian în anii ăștia; cum poți să fii puternic pentru alții, când tu nu știi cum să fii puternic pentru tine. Știa că e oarecum ridicol ca el, un adult, să aibă nevoia de compania surorii lui de treisprezece ani pentru a se simți mai tare, dar așa era. Îi era rușine.

Era conștient de prezența Cristinei, care vorbea cu Magnus repede, în spaniolă. De prezența lui Kieran, care se rezemase de o masă, cu capul în piept: părul lui era negru-roșiatic, precum fundul unei ape. Alec venea de pe hol cu un teanc de haine în brațe.

— Sunt hainele lui Ty, Livvy și Kit, a spus el și i le-a întins lui Magnus. Le-am luat din camerele lor.

Magnus s-a uitat la Mark.

— Niciun telefon?

Mark a încercat să respire adânc. Le dăduse telefon lui Julian și Emmei, le trimisese mesaje, dar nu primise niciun răspuns. Cristina spusese că vorbise cu Emma când erau în bibliotecă, și amândoi păreau să fie bine. Mark știa că amândoi erau inteligenți și prudenți și că nu era luptător mai bun ca Emma. Cu toate astea, inima lui era tot strânsă de îngrijorare.

Dar trebuia să se concentreze acum asupra lui Livvy și Ty și Kit. Kit nu avea aproape deloc antrenament, iar Livvy și Ty erau așa de

tineri. Știa că și el avea tot vârsta lor când fusese luat la Vânătoarea Sălbatică, dar pentru el erau tot copii.

— Nimic de la Emma și Jules, a spus el. Pe Ty l-am sunat deja de vreo zece-douăzeci de ori. Niciun răspuns.

A înghițit în sec, de frică. Erau milioane de motive pentru care Ty să nu răspundă la telefon, care puteau să nu aibă nicio legătură cu Călărețiii.

Călărețiii lui Mannan. Chiar dacă știa că este în biblioteca Institutului din Londra, uitându-se la Magnus Bane cum își trece mâinile peste haine, ca să facă farmecul de urmărire, o parte din el era tot pe Tărâmul Elfilor, ascultând povești despre Călărești, asasinii sângeroși de la Curtea Elfilor Întunericului. Ei dormeau sub munte până când erau treziți, de obicei în vreme de război. Auzise că li se spune și Ogarii Regelui, pentru că odată ce puneau ochii pe pradă, o urmăreau kilometri întregi, pe mare, pe pământ sau în cer, ca să-i ia viața.

Probabil că Regele își dorea foarte mult Cartea Neagră, dacă i-a adus pe Călărești. Pe vremuri, ei vânau uriași și monștri. Acum îi vânau pe cei din familia Blackthorn. Mark își simțea tot trupul rece.

Îl auzea pe Magnus vorbind încet, explicându-le celorlalți cine sunt Cei Șapte și ce au făcut. Alec îi dăduse Cristinei un tricou cenușiu, probabil tricoul lui Ty; ea îl ținea, și avea pe mână o rună de Urmărire, dar clătina din cap în timp ce strângea tricoul mai tare.

— Nu merge, a spus. Poate dacă încearcă Mark... dați-i ceva de la Livvy.

Lui Mark i s-a pus în mâini o rochie neagră cu volane. El nu și-o putea închipui cu o astfel de rochie, dar presupunea că asta nu are importanță. A ținut-o strâns în mână și și-a desenat neîndemânatic o rună de Urmărire, încercând să-și amintească în ce fel fac asta vânătorii de umbre — cum își golesc mintea, încercând să acceseze vidul și să găsească acea scânteie a persoanei la care se gândesc.

Dar nu găsea nimic. Rochia a căzut ca un obiect mort la atingerea lui. *Livvy* nu era în ea. Livvy nu era nicăieri.

A deschis ochii, cu un geamăt.

— Nu cred că o să meargă.

Magnus părea nedumerit.

— Dar...

— Acelea nu sunt veșmintele lor, a spus Kieran, ridicând privirea. Nu vă amintiți? Acestea le-au fost împrumutate când au venit aici. I-am auzit plângându-se de ele.

Mark nu se gândise niciodată că elful era așa de atent la ce vorbesc ceilalți, ca să poată reține astfel de detalii. Se pare că era.

Dar așa erau toți Vânătorii, nu? *Să pari că nu dai atenție, dar să reții orice amănunt*, le spunea Gwyn adesea. *Viața unui Vânător poate depinde de ceea ce știe.*

— Și chiar nu e nimic aici să le aparțină? a întrebat Magnus, ușor panicat. Hainele cu care au venit aici...

— Le-a aruncat Bridget, a răspuns Cristina.

— Stelele lor...

— Le au la ei, a spus Mark. Iar celelalte arme sunt împrumutate.

Inima îi bătea cu putere.

— Nu se poate face nimic?

— Dar dacă am face un Portal pentru Institutul din Los Angeles? a întrebat Alec. Luăm de acolo niște lucruri...

Magnus începuse să se plimbe prin cameră.

— În prezent, Portalurile sunt interzise. Din rațiuni de securitate. Aș putea să caut o altă vrajă, sau am putea trimite pe cineva să înlăture blocada de pe Institutul din California, dar toate astea cer timp...

— Nu e timp, a spus Kieran; acum stătea drept. Lăsați-mă să mă duc eu după copii. Jur pe propria mea viață că voi face tot ce pot ca să-i găsesc.

— *Nu*, s-a împotrivit Mark, aproape fioros, și a văzut expresia de durere de pe fața lui Kieran; nu era însă timp de explicații și clarificări. Diana...

— E în Idris și nu poate fi de folos, a răspuns Kieran.

Mark își băgase mâna în buzunar. Degetele lui s-au strâns în jurul unui obiect mic, neted și rece.

— Aș putea să-i convoc pe Frații Tăcuți, a spus Magnus. Indiferent de urmări.

Cristina s-a crispat. Mark știa că ea se gândea la Emma și la Jules, la ședința Conclavului din Idris, la distrugerea și pericolul care îi așteptau

pe frații Blackthorn. Distrugere care ar fi avut loc în timpul în care el trebuia să aibă grijă de ei. Distrugere pe care Julian n-ar fi permis-o niciodată. Când Julian avea grijă de ei, nu se întâmpla niciun dezastru, sau niciunul pe care să nu-l poată rezolva.

Dar Mark nu se putea gândi acum la asta. În mintea și în inima lui era numai imaginea surorii și fratelui în pericol. Și în clipa aceea ei erau mai mult decât frate și soră, acum înțelegea și el ce simțea Julian când se uita la ei. Erau copiii lui, erau responsabilitatea lui, și ar fi fost în stare să-și dea viața ca să-i salveze.

Mark a scos mâna din buzunar. Ghinda de aur a strălucit în aer când a aruncat-o. S-a izbit de perete și s-a desfăcut.

Cristina s-a răsucit spre el.

— Mark, ce faci...

Nu a fost nicio schimbare vizibilă în bibliotecă, dar încăperea s-a umplut de mirosul pădurii, ca și cum s-ar fi aflat cu toții într-un crâng de pe Tărâmul Elfilor — Mark simțea mirosul de aer proaspăt, de praf și de frunze, de noroi și de flori, de apă arămie.

Kieran se încordase și avea în ochi ceva între speranță și frică.

— *Alec!* a spus Magnus și a întins mâna spre el; în vocea lui nu se simțea avertizare, ci îngrijorare pură — lumea cea stranie a elfilor pătrunsese în cameră și el încerca să-l protejeze pe cel pe care îl iubea.

Dar Alec nu s-a mișcat, ci a continuat să privească cu ochii lui albaștri umbra care apăruse din perete. O umbră fără o ființă care s-o arunce.

S-a înălțat — umbra unui bărbat cu capul aplecat și cu umerii căzuți. Cristina și-a atins pandantivul și a început să murmure — o rugăciune, presupunea Mark.

Lumina din cameră a devenit mai puternică. Umbra nu mai era umbră. Căpătase culoare și formă și era Gwyn ap Nudd, cu brațele încrucișate la piept, cu ochii lui bicolori strălucind pe sub sprâncenele groase.

— Mark Blackthorn, a rostit el cu o voce tunătoare. Nu ție ți-am dat talismanul, și nu tu trebuia să-l folosești.

— Ești cu adevărat aici? a întrebat Mark, fascinat.

Gwyn părea destul de solid, dar când Mark s-a uitat mai atent, a avut impresia că vede conturul ferestrei prin trupul lui...

— E o Proiecție, a spus Magnus. Salutare, Gwyn ap Nudd, escortă a mormintelor și părinte al măcelului.

A făcut o mică plecăciune.

— Magnus Bane, a spus Gwyn. De mult nu ne-am văzut.

Alec l-a lovit pe Magnus în gleznă — probabil, bănuia Mark, ca să-l împiedice pe Magnus să înceapă să spună ceva gen „nu suficient de mult"

— Am nevoie de tine, Gwyn, a spus Mark. *Noi* avem nevoie de tine.

Gwyn părea nemulțumit.

— Dacă aș fi vrut să mă poți chema când dorești, ți-aș fi dat *ție* ghinda.

— Tu m-ai chemat pe *mine*, a spus Mark. Ai venit la mine să-mi ceri să-l ajut pe Kieran, și eu l-am salvat din mâinile Regelui Întunericului, iar acum Călărețiii lui Mannan îmi hăituiesc frații și surorile care nu sunt decât copii.

— Multe trupuri de copii am adunat din bătălii, a replicat Gwyn.

Mark știa că nu spusese asta din cruzime. Doar că Gwyn avea propria lui realitate, cu sânge, cu moarte și război. Niciodată nu era vreme de pace pentru Gwyn sau pentru Vânătoarea Sălbatică: undeva, în lume, mereu era război, și datoria lor era să servească.

— Dacă nu ne ajuți, atunci te faci un servitor al Regelui Întunericului, îi aperi interesele și planurile.

— *Așa* vrei să joci? a întrebat Gwyn încet.

— Nu e un joc, a răspuns Kieran. Regele, tatăl meu, vrea să facă război; dacă nu vei lua poziție împotriva lui, el va presupune că ești de partea lui.

— Vânătoarea Sălbatică nu e de partea nimănui.

— Nimeni nu va crede asta dacă nu acționezi acum, a spus Mark. Nimeni.

— Vânătoarea Sălbatică îi poate găsi pe Livvy și pe Ty și Kit, a intervenit Cristina. Sunteți cei mai buni căutători din câți se știu, mai buni decât Cei Șapte Călărești.

Gwyn i-a aruncat o privire uluită, ca și cum nu-i venea să creadă că îndrăznise să-i vorbească. Părea pe jumătate amuzat și pe jumătate exasperat de complimentul ei. Kieran, însă, arăta impresionat.

— Prea bine, a spus Gwyn. Voi încerca. Nu vă promit nimic, a adăugat el sumbru și a dispărut.

Mark rămăsese cu ochii la locul de unde dispăruse Gwyn, peretele gol din bibliotecă, pe care nu se mai afla nicio umbră.

Cristina i-a zâmbit, îngrijorată. Cristina era mereu o revelație, s-a gândit el. Delicată și onestă, era însă capabilă să recurgă la vicleșuguri de elfi dacă era nevoie. Cuvintele pe care i le adresase lui Gwyn păreau absolut sincere.

— Poate vi s-a părut că șovăie, a spus Magnus, dar când Gwyn spune că va încerca să facă ceva, nicio piatră nu va rămâne necercetată.

Părea epuizat, cum Mark nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată. Epuizat și mohorât.

— O să am nevoie de ajutorul tău, Alec, a spus el. E timpul să mă teleportez în Cornwall. Trebuie să-i găsim pe Emma și pe Julian înaintea Călăreților.

Ceasul din Sala de Consiliu s-a auzit în toată clădirea Citadelei, ca un clopot uriaș. Diana își terminase povestea cu câteva minute înainte și acum aștepta cu mâinile împreunate pe biroul Consulului.

— Te rog, Jia. Spune ceva!

Consulul s-a ridicat de la birou. Era îmbrăcată cu o rochie fluidă, ale cărei mâneci erau brodate. Își ținea spatele foarte drept.

— Pare să fie lucrarea demonilor, a spus ea cu o voce încordată. Dar în Idris nu sunt demoni. Nu mai sunt de la Războiul Mortal.

Fostul Consul murise în acel război. De atunci, Jia fusese la putere și niciun demon nu mai intrase în Idris. Dar demonii nu erau singurele creaturi care le voiau răul vânătorilor de umbre.

— Helen și Aline ar trebui să știe dacă a existat vreo activitate demonică în Brocelind, a adăugat ea. Pe insula Wrangel sunt tot felul de hărți și înregistrări și instrumente sensibile. Ele au văzut că Malcolm a distrus protecția magică de la Institutul vostru și mi-au raportat înaintea ta.

— Acolo nu era lucrarea demonilor, a spus Diana. Nu se simțea așa, nu avea duhoarea aceea — erau doar plante moarte, pârjol. Era așa cum spunea... Kieran că se întâmplă pe Tărâmul Elfilor.

Ai grijă, și-a spus Diana. Fusese gata să spună „Julian". Jia ar putea să le fie aliat, spera ea, dar deocamdată nu se declarase. Și făcea încă parte din Conclav — cel mai înalt reprezentat al acestuia, de fapt.

S-a auzit o bătaie în ușă. Era Robert Lightwood, Inchizitorul. Tocmai își scotea mănușile de călărie.

— Ce spune domnișoara Wrayburn e adevărat, a spus el fără nicio introducere. În mijlocul pădurii este un spațiu pârjolit, la un kilometru, poate, de conacul Herondale. Senzorii nu confirmă prezența demonilor.

— Ai fost singur când l-ai văzut? l-a întrebat Diana.

Robert a părut puțin surprins.

— Mai erau și alții cu mine. Patrick Penhallow și câțiva Centurioni mai tineri.

— Să ghicesc, a spus Diana. Manuel Villalobos.

— Nu mi-am dat seama că trebuia să fie o misiune confidențială, a spus Robert, ridicând din sprâncene. Are importanță dacă a fost și el acolo?

Diana nu a spus nimic, s-a uitat numai la Jia, a cărei privire întunecată era obosită.

— Sper că ai luat niște mostre, Robert, a spus ea.

— Patrick are. A plecat la Frații Tăcuți să le ducă. Robert și-a pus mănușile în buzunar și s-a uitat pieziș la Diana. În ce mă privește, am analizat cererea ta și cred că o ședință de Consiliu în care să se discute problemele Cohortei și în care să fie audiat mesagerul elfilor ar fi utilă.

A înclinat capul spre ea și a ieșit din cameră.

— A făcut bine că i-a luat cu el pe Manuel și pe ceilalți, a spus Jia încet. Nu vor putea nega ce au văzut atunci când se va discuta despre asta.

Diana s-a ridicat de pe scaun.

— Tu ce crezi că au văzut?

— Nu știu, a răspuns Jia cu sinceritate. Ai încercat să folosești pumnalul serafic sau runele când ai fost în pădure?

Diana a clătinat din cap. Nu îi spusese ce căuta în Pădurea Brocelind în zorii zilei — și în niciun caz că era la un fel de întâlnire cu un elf, îmbrăcată în pijama.

— O să afirmi că acesta este un semn al intruziunii Curții Elfilor Întunericului pe pământurile noastre, a spus Jia.

— Kieran ne-a avertizat că Regele Întunericului nu se va opri la pământurile sale. Că va veni după ale noastre. De aceea avem nevoie de ajutorul Reginei Luminii.

Iar ajutorul ei era condiționat de găsirea Cărții Negre — Diana știa, dar nu-i spusese asta. Mai important era acum să scape de Cohortă.

— Am citit dosarul pe care mi l-ai dat, a continuat Diana. Cred că ai uitat să scoți de acolo câteva documente referitoare la activitatea Zarei.

— Vai de mine! a spus Jia fără nicio inflexiune.

— Mi le-ai dat pentru că știi și tu că e adevărat. Că Zara a mințit Consiliul. Că e considerată un erou datorită acestor minciuni.

— Poți demonstra asta?

Jia s-a apropiat de fereastră. Razele puternice ale soarelui îi luminau liniile feței.

— Tu poți? a replicat Diana.

— Nu, a răspuns Jia, tot cu ochii pe geam. Dar pot să-ți spun ceva ce nu ar trebui să-ți spun. Am vorbit despre Aline și Helen și despre ceea ce știu ele. Cu ceva timp în urmă, au raportat că au văzut *ceva* care tulbură hărțile din Alicante, în zona Brocelind. Ceva foarte ciudat, niște puncte întunecate, ca și cum copacii înșiși ar face magie neagră. Ne-am dus acolo, dar n-am văzut nimic — poate că spațiile pârjolite nu erau încă destul de mari pentru a fi vizibile. S-a pus totul pe seama unei disfuncții a aparaturii.

— Ar trebui să mai verifice o dată, a spus Diana, dar inima ei bătea puternic, surescitată.

Încă o dovadă că Regele Întunericului reprezintă o amenințare. O amenințare reală și actuală pentru Idris.

— Dacă punctele acelea negre descoperite de ele se potrivesc cu locurile pârjolite, atunci trebuie să vină să depună mărturie, să arate Conclavului că...

— Stai ușor, Diana. M-am gândit mult la tine. Știu că sunt anumite lucruri pe care nu mi le spui. Că ai motive să fii așa de sigură că Zara nu l-a ucis pe Malcolm. Că există o explicație pentru faptul că ai aflat planurile Regelui Întunericului. Când i-am invitat prima oară în

biroul meu pe Julian Blackthorn și Emma Carstairs, m-au înșelat pe mine și au ascuns lucruri față de Conclav. Așa cum ascunzi și tu acum. Jia a atins fereastra cu degetele și a continuat: Dar m-am săturat. De Pacea Rece, care o ține departe de mine pe fiica mea. De Cohortă și de climatul de ură pe care îl cultivă. Ce îmi oferi tu este un fir de ață de care să ne agățăm toate speranțele.

— Dar e mai bine decât nimic, a spus Diana.

— Da. Jia s-a întors la ea. E mai bine decât nimic.

Peste câteva minute, când Diana a ieșit din Citadelă în lumina alb-cenușie a zilei, sângele îi cânta în vene. Reușise. Avea să fie o ședință; Kieran va depune mărturie; vor avea șansa să-și ia înapoi Institutul și poate să distrugă Cohorta.

S-a gândit la Emma și la Julian și la Cartea Neagră. Forțați să ducă atâta povară pe umerii lor prea tineri. Și-a amintit de ei, când erau mici, în Sala Acordurilor, apărându-i cu sabia pe ceilalți frați Blackthorn, gata să moară pentru ei.

A văzut cu coada ochiului o străfulgerare scurtă. Ceva s-a rostogolit la picioarele ei. În cer s-a auzit un fâlfâit, un fel de mișcare printre norii grei. Când Diana s-a aplecat și a luat repede mica ghindă de jos, pe care a băgat-o în buzunar, știa deja de la cine e mesajul.

Dar a așteptat să ajungă la jumătatea drumului spre Alicante pentru a-l citi. Dacă îi trimitea un mesaj în toiul zilei, chiar sub acoperirea norilor, însemna că Gwyn avea de spus ceva important.

În interiorul ghindei goale era o hârtiuță pe care scria: *Vino la mine acum, în afara zidurilor orașului. E important. Copiii Blackthorn sunt în pericol.*

Diana a aruncat ghinda și a luat-o la fugă în jos pe deal.

Pe când Julian și Emma se întorceau tăcuți de la biserica din Porthallow, a început ploaia. Julian părea să-și amintească perfect drumul, ba chiar a găsit și o scurtătură peste câmp, până la o potecă ce ducea direct în Warren.

Cei care stăteau pe plajă și la bazinele de sub Chapel Rock se grăbeau să-și strângă lucrurile după primele picături de ploaie — mamele își trăgeau de mână copiii în slip, care nu voiau să plece, prosoapele multicolore erau împăturite, umbrelele de soare erau strânse.

Emma și-a amintit că tatălui ei îi plăceau ploile pe plajă. Își amintea cum o ținea în brațe, în timp ce un tunet se rostogolea deasupra golfului Santa Monica, și cum îi spunea că atunci când fulgerul lovește plaja, nisipul se transformă în sticlă.

Acum auzea vuietul acela mai puternic decât zgomotul mării, tunetele care bubuiau deasupra golfului. Le auzea mai tare decât propria ei respirație, când ea și Julian au grăbit pasul pe cărarea alunecoasă care ducea spre cabană și au intrat exact în clipa în care cerul s-a deschis și apa a început să se reverse ca dintr-un baraj rupt.

Înăuntru, totul arăta așa de normal, încât era aproape înspăimântător. Ceainicul stătea liniștit pe aragaz. Cești de ceai, căni de cafea și farfuriile goale erau risipite pe covorașul uzat din fața șemineului. Bluza de trening a lui Julian era pe jos, unde o lăsase Emma în noaptea precedentă, când făcuse din ea pernă.

— Emma?

Julian stătea rezemat de dulapul din bucătărie. Pe fața lui se mai vedeau încă picături de ploaie; părul i se încrețise, așa cum se întâmpla de obicei din cauza apei. Părea că încearcă să-și adune curajul să spună ceva, să dea o veste groaznică.

— Nu ai spus nimic de când am plecat de la biserică.

— Ești îndrăgostit de mine, a spus ea. Și acum.

Indiferent la ce se așteptase el, oricum nu fusese asta. Tocmai voia să-și tragă fermoarul de la jachetă. Mâinile i-au înghețat în mișcare, cu degetele încleștate. Ea a văzut cum i se mișcă gâtul când înghite în sec. A spus:

— Ce zici tu acolo?

— Am crezut că nu mă mai iubești. Emma și-a scos haina, s-a întins s-o agațe în cuierul de lângă ușă, dar degetele îi tremurau așa de tare, încât a scăpat-o pe jos. Dar nu e deloc așa, nu?

L-a auzit cum trage aer în piept, încet și cu greutate.

— De ce spui asta? De ce acum?

— Din cauza bisericii. Din cauza a tot ce s-a întâmplat. Am ars din temelii o biserică, Julian, *am topit piatra.*

El a tras de fermoarul jachetei cu un gest violent și a aruncat-o pe jos. S-a desprins de dulap. Pe dedesubt, tricoul lui era ud de transpirație și de ploaie.

— Și ce legătură are asta cu orice?

— Are toate legăturile cu... S-a întrerupt; vocea îi tremura. Tu nu înțelegi. N-ai cum.

— Ai dreptate.

S-a îndepărtat de ea, s-a dus în mijlocul camerei și a dat pe neașteptate cu piciorul într-o cană de pe jos. Cana a zburat și s-a făcut țăndări de peretele camerei.

— Nu înțeleg. Nu înțeleg *nimic* din toate astea, Emma, nu înțeleg cum de te-ai decis dintr-odată că nu mă mai vrei, că îl vrei pe Mark, și apoi te-ai decis că nu-l mai vrei nici pe el și l-ai părăsit cu nonșalanță, în fața tuturor. Ce naiba ai avut în cap...

— Ce îți pasă ție? De ce îți pasă ție ce simt eu pentru *Mark*?

— Pentru că aveam nevoie să-l iubești pe el, a spus Julian, și fața lui avea aceeași culoare cu cenușa din șemineu. Dacă tot m-ai aruncat pe mine și tot ce era între noi, măcar să fi făcut asta pentru cineva care însemna *mai mult* pentru tine, pentru cineva mai important pentru tine, dar poate nimeni nu e pentru tine important...

— *Nimeni* nu e important pentru mine?

Vocea ei izbucnise cu atâta forță, încât simțea că o ustură gâtul. Avea impresia că prin vene îi aleargă scântei electrice care o curentează, care îi alimentează furia tot mai mult, și nici măcar nu era furioasă pe Jules, era furioasă pe ea însăși, era furioasă pe lumea care le face asta lor, pe lumea care o face pe ea singura care știe, singura deținătoare a unui secret otrăvit și otrăvitor.

— Nici nu știi despre ce vorbești, Julian Blackthorn! Habar n-ai la ce am renunțat eu, habar n-ai ce motive am, habar n-ai ce încerc să fac...

— Ce *încerci* să faci? Dar ce zici de ce ai făcut deja? Ce zici despre faptul că mi-ai frânt inima, că i-ai frânt inima lui Cameron, că i-ai frânt inima lui Mark? Julian s-a strâmbat. Ce, am ratat pe vreunul, mai e vreunul căruia vrei să-i distrugi viața?

— Viața ta nu e distrusă. Ești încă viu. Poți să *ai o viață bună*! Ai sărutat-o pe fata aia elf...

— Era o *leanansídhe*! Un elf care își schimbă înfățișarea! Am crezut că erai *tu*!

— Ah! Emma a rămas o clipă blocată. Ah!

— Ah, da! Tu chiar crezi că o să mă îndrăgostesc de altcineva? Crezi că o să ajung să fac asta? Eu nu sunt ca tine, nu mă îndrăgostesc în fiecare săptămână de altcineva. Aș fi vrut să nu mă îndrăgostesc de tine, Emma, dar m-am îndrăgostit, și mereu voi fi îndrăgostit de tine, așa că nu-mi spune mie că viața mea nu e distrusă, când nu știi nimic despre viața mea!

Emma a lovit cu palma în perete. Tencuiala a pocnit, și crăpăturile au pornit ca niște picioare de păianjen din locul impactului. A simțit durerea cumva departe. Era copleșită de un val negru de disperare, care amenința s-o sufoce.

— Ce vrei de la mine, Jules? Ce vrei tu să *fac*?

Julian a făcut un pas spre ea; fața lui părea sculptată în marmură sau în ceva și mai dur, și mai aspru.

— Ce vreau? Vreau să știi cum e. Să fii torturat permanent, noapte și zi, să dorești cu disperare pe cineva pe care știi că n-ar trebui niciodată să-l dorești și care nici măcar nu te vrea. Să știi cum e să pricepi că din cauza unei decizii pe care ai luat-o când aveai doisprezece ani nu vei putea avea niciodată singurul lucru care te-ar putea face fericit. Vreau să visezi și tu la un singur lucru și să vrei un singur lucru și să fii și tu obsedată ca mine de un singur lucru...

— Julian...

A gemut, disperată să-l oprească, să oprească toate astea înainte de a fi prea târziu...

— ... *așa cum sunt eu obsedat de tine!* a încheiat el, aproape scuipând cuvintele. Cum sunt eu obsedat de tine, Emma.

Se părea că furia îl părăsise, acum tremura, ca după un șoc.

— Am crezut că mă iubești, a spus el, aproape șoptit. Nu știu cum am putut să mă înșel atât de tare.

Emma a simțit că i se rupe inima. S-a întors, să nu-i mai vadă privirea, să nu-i mai audă vocea, să nu mai știe nimic de planurile ei atât de meticulos pregătite, acum zădărnicite. A tras de mânerul ușii — l-a auzit pe Julian strigând-o, dar ea deja ieșise din casă în mijlocul furtunii.

24

LEGIUNEA

CHAPEL CLIFF ARĂTA CA UN FAR ÎN MIJLOCUL FURTUNII: UN TURN DE piatră care se ridica spre cer, înconjurat din trei părți de apele clocotitoare ale oceanului.

Cerul era cenușiu, brăzdat cu negru, și atârna greu ca o stâncă deasupra orășelului și a mării de lângă el. În port, apele crescuseră și ridicaseră vasele pescărești la nivelul ferestrelor de la casele de pe dig. Micile ambarcațiuni erau aruncate și răsucite în toate părțile de valuri.

Alte valuri se izbeau de faleză, împrăștiind în aer spumă albă. Emma stătea în mijlocul vârtejului de apă, cu mirosul mării în aer, cu cerul care exploda deasupra ei în fulgere ce despicau norii.

A întins larg mâinile. Avea impresia că fulgerele trec prin ea și se duc în stâncile de la picioarele ei, în adâncurile apei verde-cenușii care se ridica aproape vertical, asemenea unor ziduri, spre cer. Peste tot în jurul ei stâlpii de granit care făceau ca faleza să semene cu o capelă se înălțau ca o pădure de piatră, ca țepii unei coroane. Roca de sub picioarele ei era alunecoasă din cauza mușchiului ud.

Întotdeauna iubise furtunile — iubise exploziile care sfâșiau cerul, iubise ferocitatea lor înspăimântătoare. Nu se gândise la nimic când

ieșise în fugă din cabană, cel puțin nu gândise nimic logic; era doar disperată să plece înainte să-i spună lui Julian ceea ce nu trebuia să afle niciodată. Să-l lase să creadă că nu l-a iubit niciodată, că i-a frânt inima lui Mark, că ea nu poate avea sentimente. Să-l lase s-o urască, dacă asta însemna că rămâne în viață și că e în siguranță.

Și poate că ploaia aceea putea s-o curețe, putea să-i spele mâinile, pe care i se părea că are sângele inimilor lor.

S-a apropiat de marginea falezei. Stânca era și mai alunecoasă, și ea s-a oprit să mai facă o rună de Echilibru. Stela aluneca pe pielea udă. De aici, putea să vadă cum peșterile și bazinele de apă sunt inundate de valurile albe și violente. Fulgerele luminau orizontul; a ridicat fața, să simtă gustul sărat al ploii, și a auzit din depărtare sunetul unui corn.

A ridicat capul brusc. Mai auzise sunetul acela o singură dată, atunci când venise la Institut convoiul de la Vânătoarea Sălbatică. Nu era corn omenesc. S-a auzit din nou, un sunet profund, rece și singuratic; Emma s-a ridicat și s-a cățărat cu greu pe cărarea care ducea spre vârful falezei.

A văzut niște nori care arătau ca niște bolovani cenușii imenși, ciocnindu-se; când se îndepărtau, apărea o lumină slabă, gălbuie, ce lumina suprafața agitată a oceanului. Deasupra portului se vedeau niște puncte negre — păsări? Nu, erau prea mari să fie păsări de mare, și, oricum, nicio pasăre nu ar fi zburat pe o vreme ca asta.

Punctele negre se îndreptau spre ea. Se apropiau, se vedeau mai bine — nu erau puncte. Acum vedea limpede ce sunt: călăreți. Patru călăreți, învăluiți în mantii strălucitoare de bronz. Călăreau pe cer ca niște comete.

Nu erau de la Vânătoarea Sălbatică. Emma și-a dat seama imediat, deși nu știa cum. Erau prea puțini și erau prea tăcuți. Vânătoarea Sălbatică făcea un vuiet groaznic când zbura. Călărețiii de bronz alunecau în liniște spre Emma, ca și cum erau făcuți din nori.

Putea să alerge înapoi la cabană, s-a gândit ea. Dar asta însemna să-i ducă la Julian, și pe urmă călărețiii se plasaseră în așa fel, încât îi închideau accesul spre cărarea care ducea la casa lui Malcolm. Înaintau cu o viteză incredibilă. În câteva secunde aveau să ajungă pe coastă.

Mâna ei dreaptă s-a strâns pe mânerul sabiei. O scosese fără să-și dea seama. Sabia părea că o aduce cu picioarele pe pământ, potolindu-i bătăile inimii.

Au zburat în cerc deasupra ei. O clipă, Emma a fost izbită de frumusețea lor stranie — de aproape, caii păreau ireali, parcă erau făcuți din sticlă transparentă, din fâșii de nori și picături de ploaie. Se învârteau în aer și plonjau ca niște pescărușii după pradă. Când copitele cailor au atins roca solidă a falezei, a fost o explozie de stropi albi și caii s-au risipit în pulberea aceea de picături fine, lăsându-i în urmă pe cei patru călăreți.

Care stăteau între Emma și cărare. Îi tăiaseră retragerea, nu se putea duce decât spre apă sau spre mica stâncă din spatele ei.

Cei patru călăreți s-au uitat la ea. Emma s-a sprijinit mai bine pe picioare. Partea de sus a falezei era așa de îngustă, încât tălpile ei stăteau de o parte și de alta a stâncii. A ridicat Cortana. Sabia a strălucit în lumina furtunii și ploaia a alunecat pe lama ei.

— Cine sunteți? a strigat ea.

Cele patru siluete s-au mișcat în același timp și și-au scos gluga de la mantiile de bronz. Sub glugă, erau tot strălucitori — erau trei bărbați și o femeie, toți înalți, cu măști de bronz care le acopereau fața pe jumătate, cu un păr ce părea făcut din fire metalice, împletit într-o coadă groasă, care le ajungea până la mijloc.

Armura lor era de metal: platoșe și cotiere gravate cu simbolurile valurilor și ale mării. Ochii lor, fixați asupra ei, erau cenușii și pătrunzători.

— Emma Cordelia Carstairs, a spus unul dintre ei; îi pronunțase numele de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină, ca și cum i-ar fi fost greu să-l rostească. Bun întâlnis.

— Asta-i părerea ta, a mormăit Emma.

Ținea strâns Cortana în mână, pentru că toți elfii (știa că sunt elfi) din fața ei erau înarmați cu niște săbii lungi, ale căror mânere se vedeau deasupra umerilor. A ridicat tonul.

— Ce vrea de la mine un convoi de la Curțile Elfilor?

Cel care vorbise a ridicat o sprânceană.

— Spune-i, Fal, a intervenit un altul, care vorbea cu același accent.

Tocmai accentul acela îi ridica ei părul pe brațe, cu toate că nu-și dădea seama de ce.

— Noi suntem Călărețiі lui Mannan, a spus Fal. Vei fi auzit de noi.

Nu era o întrebare. Emma își dorea din tot sufletul să fi fost și Cristina cu ea. Cristina era cea care știa multe despre cultura elfilor. Dacă sintagma asta, „Călărețiі lui Mannan", ar fi trebuit să însemne ceva pentru vânătorii de umbre, ea ar fi știut.

— Sunteți din Vânătoarea Sălbatică? a întrebat ea.

Consternare. S-au auzit murmure dintre ei, după care Fal s-a aplecat într-o parte și a scuipat. Un alt elf, cu linia aspră a obrazului și cu un aer disprețuitor, a răspuns în locul lui.

— Eu sunt Airmed, fiul lui Mannan, a spus el. Află că suntem urmașii unui zeu. Suntem mult mai vechi decât Vânătoarea Sălbatică, și mult mai puternici.

Emma și-a dat seama atunci ce era cu accentul acela al lor. Nu era răceală sau faptul că sunt străini; era vechimea, o vechime înfiorătoare, care venea de la începuturile lumii.

— Noi căutăm, a spus Fal. Și găsim. Suntem cercetătorii. Am cercetat sub valurile mării și deasupra lor. Am fost pe Tărâmul Elfilor și în ținuturile damnaților și pe câmpurile de luptă și în întunericul nopții și în lumina zilei. În toată viața noastră nu a fost ceva ce să fi căutat și să nu fi găsit.

— Eventual simțul umorului? a sugerat Emma.

— Ar trebui să tacă, a spus femeia-Călăreț. Ar trebui s-o faci să tacă, Fal.

— Încă nu, Ethna, a răspuns el. Avem nevoie de cuvintele ei. Trebuie să aflăm unde este ceea ce căutăm.

Mâna Emmei era fierbinte și alunecoasă pe mânerul Cortanei.

— Și ce căutați?

— Cartea Neagră, a spus Airmed. Căutăm același lucru pe care îl cauți tu și *parabatai*-ul tău. Acel lucru luat de Annabel Blackthorn.

Emma a făcut un pas în spate, fără să vrea.

— *Voi* o căutați pe Annabel?

— Pentru *carte*, a spus cel de-al patrulea Călăreț, cu voce joasă și aspră. Spune-ne unde e și te lăsăm în pace.

— Eu nu o am, a răspuns ea. Și nici Julian.

— E o mincinoasă, Delan, a rostit femeia, Ethna.

El a zâmbit.

— Toți sunt mincinoși, nefilimii. Nu ne trata ca pe niște proști, vânător de umbre, altfel îți vom lega măruntaiele de cel mai apropiat copac.

— Încearcă, a spus Emma. O să-ți bag copacul ăla pe gât de-o să-ți pocnească...

— Urechile?

Era Julian. Probabil își făcuse runa pentru Mișcare fără zgomot, pentru că Emma nu-l auzise apropiindu-se. Era cățărat pe un bolovan ud de lângă cărarea care venea dinspre cabană, ca și cum se ivise acolo din neant, chemat de ploaie și de nori. Era echipat, cu părul ud, și avea în mână un pumnal serafic neaprins.

— Sunt convins că „urechi" ai vrut să spui.

— Clar!

Emma i-a zâmbit, nu s-a putut abține. Deși se certaseră, era aici, îi ținea spatele, era *parabatai*-ul ei. Iar acum Călăreții erau prinși la mijloc între ei.

Treaba începea să arate bine.

— Julian Blackthorn, a hârâit Fal, abia aruncându-i o privire. Faimosul *parabatai*. Am auzit că ați dat un spectacol impresionant la Curtea Elfilor Întunericului.

— Sunt sigur că Regele ne mai închină ode și acum, a replicat Julian. Ascultă, ce te face să crezi că noi știm unde e Annabel sau Cartea Neagră?

— Iscoade sunt la fiecare Curte, a răspuns Ethna. Știm că Regina v-a trimis să o căutați. Regele trebuie s-o aibă înainte de a ajunge la ea.

— Dar noi i-am făcut o promisiune Reginei, iar o astfel de promisiune nu poate fi încălcată, a spus Julian.

Delan a scos un mârâit, ducând imediat mâna la sabie. Mișcarea a fost așa de rapidă, încât s-a văzut ca prin ceață.

— Voi sunteți oameni și mincinoși, a rostit el. Puteți să încălcați orice promisiune, și o și încălcați atunci când e vorba să vă salvați viața. Ca acum. A arătat cu bărbia spre cabană: Am venit după cărțile și hârtiile magicianului. Dacă nu vreți să ne spuneți nimic, atunci dați-ni-le și vom pleca.

— Să vi le dăm vouă? Julian părea uimit. Dar de ce nu...

Ochii lui s-au întâlnit cu ochii Emmei. Ea știa la ce se gândește: *De ce nu ați intrat singuri să le luați?*

— Nu puteți intra, este?

— Vrăjile îi țin la distanță, a confirmat Emma.

Elfii nu au spus nimic, dar ea își dădea seama că are dreptate după cum li se crispase obrazul de furie.

— Și ce ne oferă Regele Întunericului în schimbul cărții? a întrebat Julian.

— *Jules!* a murmurat Emma printre dinți.

Cum putea să negocieze într-un astfel de moment?

Fal a râs. Emma a observat abia atunci că hainele și armurile elfilor erau uscate, ca și cum ploaia nu îi uda. Fal se uita la Julian plin de dispreț.

— Nu ești în avantaj aici, fiu al spinilor. Dă-ne lucrul pentru care am venit, altfel îți găsim frații și le înfigem în ochi sulițe înroșite, de la mare la mic.

Tavvy. Cuvintele au străpuns-o pe Emma ca o săgeată. A simțit impactul, a simțit tresărirea corpului, și a cuprins-o răceala, răceala de gheață a luptei. S-a întins spre Fal, răsucind Cortana și lovind puternic.

Ethna a țipat, iar Fal s-a mișcat mai repede ca un curent din ocean, evitând lovitura. Cortana a șuierat în aer. S-au auzit zăngănituri de fier când elfii și-au scos săbiile.

Și s-a văzut o lumină când lama pumnalului serafic din mâna lui Julian s-a aprins, luminând ploaia. Picăturile dese păreau niște fire strălucitoare când Emma s-a răsucit, ferindu-se de lovitura dată de Ethna, parând-o cu atâta forță, încât femeia-Călăreț s-a dat câțiva pași înapoi.

Chipul lui Fal s-a schimonosit de uimire. Emma a icnit, udă, inhalând ploaia fără să simtă frigul. Lumea era ca un titirez cenușiu; s-a repezit spre una dintre coloanele din piatră și s-a urcat pe ea.

— Laşo! a strigat Airmed. Cum îndrăzneşti să fugi?

Emma a auzit râsul lui Julian când a ajuns în vârful coloanei de piatră şi a sărit de acolo. Coborârea îi accelera mişcarea, şi l-a izbit pe Airmed cu atâta forţă, încât l-a trântit la pământ. El a vrut să se rostogolească, dar a îngheţat când ea l-a izbit în tâmplă cu mânerul Cortanei. A scos un geamăt de durere.

— Gura! a şuierat Emma. Să nu îndrăzniţi să vă atingeţi de fraţii Blackthorn, să nu îndrăzniţi nici măcar să vorbiţi de ei...

— Lasă-l în pace! a strigat Ethna, iar Delan a făcut un salt spre ei, doar pentru a fi oprit de Julian şi de lovitura pumnalului serafic.

Faleza a explodat de lumină şi ploaia părea că rămâne suspendată în aer, în timp ce lama pumnalului a coborât şi l-a izbit pe războinicul elf în platoşă.

Şi a sfărâmat-o. S-a spart, de parcă ar fi fost făcută din gheaţă, iar Julian a fost aruncat înapoi de forţa loviturii, a zburat câţiva metri şi a căzut printre pietrele ude, pe pământ.

Delan a hohotit şi s-a îndreptat spre el. Emma l-a lăsat pe Airmed şi a făcut un salt spre războinicul elf, în timp ce el ridica sabia asupra lui Jules şi o lăsa să cadă...

Julian s-a rostogolit repede spre dreapta, apoi s-a răsucit şi a aruncat un pumnal în călcâiul neprotejat al lui Delan. Acesta a început să urle de durere şi de furie şi s-a răsucit spre el, să-l lovească cu sabia, dar Julian deja se ridicase, iar acum era în picioare cu pumnalul în mână.

Pe neaşteptate, lumina s-a revărsat printre nori, iar Emma, înainte de a face vreo mişcare, a văzut umbre pe pământ — cineva era în spatele ei. S-a răsucit exact când sabia cobora, gata să o atingă în umăr. S-a întors şi a văzut-o pe Ethna: Fal era aplecat deasupra lui Airmed şi încerca să-l ridice. Pentru o clipă, a fost numai Emma cu femeia elf, şi atunci a apucat mânerul Cortanei cu ambele mâini şi a lovit.

Ethna s-a dat repede înapoi, dar râdea.

— Voi, nefilimii, a şuierat ea. Vă spuneţi războinici, vopsiţi cu runele voastre protectoare şi înarmaţi cu pumnalele voastre de înger! Fără ele nu aţi fi nimic... şi în curând veţi fi fără ele! Nu veţi fi nimic, şi vă vom lua totul! Tot ce aveţi! *Totul!*

— Nu vrei să repeți? a spus Emma, ferindu-se din fața loviturii Ethnei cu o răsucire a corpului. A sărit pe un bolovan și s-a uitat în jos la ea. Partea aia cu *totul*. Nu cred că am înțeles-o prea bine.

Ethna a mârâit și a sărit la ea. Și lungi momente nu a fost decât lupta, vaporii strălucitori ai ploii, marea care se izbea cu putere în stâncile falezei, apoi lumea care și-a încetinit ritmul când Emma a dat-o pe femeia elf la o parte și s-a repezit la Airmed și Fal, parând cu Cortana săbiile lor. Erau buni, chiar foarte buni, rapizi și extrem de puternici. Dar Cortana era ca o ființă vie în mâinile Emmei. Furia o alimenta, un curent electric care trecea prin venele ei, care îi dirija sabia, lovind ca un ciocan în săbiile ce o atacau, iar zăngănitul fiarelor acoperea vuietul mării. Simțea gust de sare, sânge sau stropi de ocean, nu știa. Părul ei ud șfichiuia în jur când se răsucea, și Cortana se lovea de săbiile elfilor, iar și iar.

Un râs oribil a trezit-o din visul violent în care intrase. A ridicat capul și a văzut că Fal reușise să-l împingă pe Julian spre marginea falezei. În spatele lui era prăpastie; silueta lui se distingea clar pe cerul cenușiu, cu șuvițele negre de păr lipite de frunte.

A fost instantaneu cuprinsă de panică. S-a aruncat de pe o stâncă de granit direct în Airmed. Elful a căzut pe spate cu un icnet, iar Emma a luat-o la fugă, având în minte imagini îngrozitoare — Julian străpuns de sabie, Julian cu trupul sfârâmat pe stâncile de la țărm, Julian înecându-se în marea învolburată.

Fal încă mai râdea. Avea sabia scoasă. Julian a mai făcut un pas înapoi... și s-a lăsat repede la pământ, sprinten și agil, să ia din spatele unui morman de pietre o arbaletă ascunsă. A ridicat arbaleta la umăr exact în momentul când Emma l-a ajuns pe Fal, cu sabia scoasă; nu a redus viteza, nu s-a oprit, ci a înfipt pur și simplu Cortana între omoplații lui Fal.

Sabia a trecut prin armură și a intrat în carne. A simțit că vârful ei iese în cealaltă parte, străpungând platoșa.

Din spatele ei s-a auzit un țipăt. Era Ethna. Își aruncase capul pe spate, cu mâinile încleștate în păr. Bocea într-o limbă pe care Emma n-o mai auzise niciodată, dar înțelegea că îl strigă pe fratele ei: *Fal, Fal!*

Ethna era gata să cadă în genunchi. Delan s-a întins după ea s-o prindă, el însuși alb ca varul și șocat. Cu un muget, Airmed a ridicat

sabia și s-a repezit la Emma, care încerca să-și scoată Cortana din trupul inert al lui Fal. S-a încordat și a tras; sabia a ieșit odată cu un șuvoi de sânge, dar nu mai era timp să se întoarcă...

Julian a dat drumul săgeții. A șuierat prin aer cu un vuiet mai slab decât al ploii și s-a izbit de sabia lui Airmed, smulgându-i-o din mână. Airmed a urlat. Mâna lui era vineție.

Emma s-a întors, și-a înfipt bine picioarele în pământ și a ridicat sabia. Sângele și ploaia se scurgeau pe lama ei.

— Cine vrea să se pună cu mine? a strigat ea, și cuvintele ei aproape că erau smulse de vânt și de apă. Cine e următorul?

— Lasă-mă s-o ucid! Ethna se zbătea în brațele lui Delan. L-a înjunghiat pe Fal! Lasă-mă să-i retez gâtul!

Dar Delan a clătinat din cap, spunându-i ceva — ceva despre Cortana. Emma a făcut un pas înainte — dacă nu veneau ei s-o ucidă, atunci se ducea bucuroasă să-i ucidă ea pe ei.

Airmed a ridicat mâna; Emma a văzut un licăr verde palid în degetele lui, lucind în aerul cenușiu. Fața lui se strâmbase de concentrare.

— *Emma!*

Julian a prins-o din spate înainte să mai poată face un pas și a tras-o lângă el exact când ploaia a explodat în forma a trei cai, creaturi învârtejite de vânt și stropi de apă, care fornăiau și băteau din copite în aerul dintre Emma și Călăreți. Fal zăcea pe jos, iar sângele lui pătrundea în pământul din Cornwall, în vreme ce frații și sora lui s-au aruncat pe spinările cailor neînșeuați.

Emma a început să tremure violent. Numai unul dintre Călăreți s-a oprit să se uite încă o dată la ea, apoi caii s-au repezit spre cer și s-au pierdut printre nori și ploaie. Era Ethna. Ochii ei aveau o privire uluită și ucigătoare.

Ai ucis o creatură străveche și primitivă, părea să spună acea privire. *Pregătește-te de o răzbunare la fel de străveche. La fel de primitivă.*

— *Fugiți!* a strigat Livvy.

Era ultimul lucru la care se aștepta Kit. Vânătorii de umbre nu fug. Așa i se spusese întotdeauna. Dar Livvy a țâșnit precum un glonț pe lângă Călăreț, spre drumul din fața ei, iar Ty a urmat-o.

Kit a luat-o la fugă după ei. I-au depășit pe elfi și s-au repezit în mulțimea de oameni de pe Thames Path. I-a ajuns din urmă și a alergat alături de ei, deși el respira greu și ei nu.

A auzit un tunet în spatele lui. Copite de cai. *Nu putem să alergăm mai repede ca ei,* s-a gândit el, dar nu avea atâta suflu s-o spună cu glas tare. Aerul cenușiu părea greu când îl respira. Părul negru al lui Livvy a zburat în vânt când a sărit peste o portiță dintr-un gard care părea că separă drumul de râu.

O clipă, a părut că stă suspendată în aer, cu brațele ridicate, cu haina fluturând — apoi a plonjat drept în jos și a dispărut. Iar Ty a urmat-o, a sărit gardul lateral și a dispărut și el.

În apă? s-a gândit Kit ca prin ceață, dar nu s-a oprit; începuse să simtă deja în mușchi acea arsură de acum cunoscută, iar mintea lui părea că se strânge și se concentrează. S-a prins cu mâinile de poartă și s-a aruncat dincolo.

A căzut după numai câțiva metri, aterizând pe vine pe o platformă de ciment care ducea până pe malul Tamisei, înconjurată de un gard scund de fier rupt în câteva locuri. Ty și Livvy erau deja acolo, își scoseseră jachetele ca să-și elibereze mâinile, pentru a putea manevra mai bine pumnalele serafice. Livvy i-a aruncat o sabie scurtă după ce s-a ridicat, și Kit abia acum și-a dat seama de ce fugise — nu ca să scape, ci ca să găsească un loc mai larg, în care să poată lupta.

Și de unde, spera el, să contacteze Institutul. Ty avea telefonul scos și butona în timp ce ridica pumnalul serafic, care a început să lumineze palid printre nori.

Kit s-a întors exact când cei trei Călăreți au venit în zbor pe deasupra porții și au aterizat, cu strălucire de aur și bronz. Și-au scos săbiile din teacă cu o viteză amețitoare.

— Opriți-l! a mârâit Karn, și ceilalți doi frați s-au repezit la Ty.

Livvy și Kit s-au mișcat ca unul și s-au aruncat în fața lui Tiberius. Asupra lui Kit a năvălit ceața rece și dură a bătăliei, dar Călărețiii erau mai rapizi decât demonii și mai puternici. Kit a repezit sabia spre Eochaid, dar elful deja nu mai era acolo: sărise tocmai în celălalt capăt al platformei. A râs când a văzut expresia de pe fața lui Kit, chiar când

Etarlam îi zbura telefonul din mână lui Ty cu o lovitură. Telefonul a alunecat pe beton și a căzut în Tamisa. Deasupra lui Kit a apărut o umbră. El a reacționat instantaneu, lovind în sus cu sabia. A auzit un icnet, și Karn s-a dat înapoi, împrăștiind stropi de sânge pe jos. Kit a sărit în față, spre Eochaid, dar Livvy și Ty i-o luaseră înainte, lovind în aer cu pumnalele serafice, ca niște pete mișcătoare de lumină.

Dar numai în aer. Kit nu putea să nu observe că pumnalele îngerilor nu păreau să treacă prin armura Călăreților, sau măcar să taie acolo unde nu erau protejați, așa cum făcuse el cu sabia. Pe chipul lui Ty se citea confuzie, dar pe chipul lui Livvy s-a văzut furie când a înfipt pumnalul serafic în inima lui Eochaid.

Arma s-a rupt din mâner, iar forța ricoșeului a făcut-o pe Livvy să se dea pași buni înapoi, până aproape de marginea apei. Ty se întorsese să se uite după ea, Eochaid a ridicat sabia și a coborât-o într-o mișcare arcuită spre el... iar Kit s-a repezit pe platformă și l-a trântit pe Ty la pământ.

Pumnalul lui Ty a căzut plescăind în Tamisa, ridicând un val de stropi mărunți. Kit aterizase jumătate peste el, lovindu-se cu capul de o bucată de lemn; a simțit că Ty încearcă să-l împingă, s-a rostogolit și l-a văzut pe Eochaid deasupra lor. Livvy se bătea disperată cu ceilalți doi Călăreți, într-un vârtej de arme sclipitoare. Dar ea era de cealaltă parte a platformei. Kit s-a chinuit să-și recapete respirația, a ridicat sabia...

Eochaid a rămas nemișcat și ochii îi sclipeau prin fantele măștii. Și irisul era tot de culoarea bronzului.

— Te știu, a spus el. Îți știu chipul.

Kit a rămas cu gura căscată. În clipa următoare, Eochaid a ridicat sabia cu buzele strâmbate într-un rânjet... și deodată o umbră i-a acoperit pe toți. Călărețul s-a uitat în sus și chipul i s-a umplut de uimire când de sus a coborât un braț zdravăn care l-a prins. În momentul următor zbura prin aer, urlând. Kit a auzit plesnet de apă — Călărețul fusese aruncat în Tamisa.

Kit s-a chinuit să se ridice, cu Ty lângă el. Livvy se întorsese spre ei cu gura căscată; ceilalți doi Călăreți căpătaseră o expresie asemănătoare, cu săbiile atârnate pe lângă corp, când în centrul platformei a coborât ceva mare, care se rotea.

Era un cal, iar călare pe cal era Gwyn, care arăta imens cu casca lui și cu armura ca de scoarță de copac. Mâna lui înmănușată în fier îl aruncase pe Eochaid în apă — dar acum Călărețul înotase până la mal și se urca pe platformă, cu mișcările îngreunate de armura masivă.

Și de mijlocul lui Gwyn se ținea Diana, cu ochii mari și cu părul ei negru și creț împrăștiat în toate părțile.

Ty s-a ridicat în picioare. Kit s-a ridicat și el, cu greu. Pe gulerul hanoracului lui Ty erau niște stropi de sânge; Kit și-a dat seama că nici nu știe dacă este al lui Ty sau al lui.

— *Călăreți!* a spus Gwyn cu voce tunătoare. Avea pe braț o rană apreciabilă, acolo unde îl atinsese probabil sabia lui Eochaid. Opriți-vă!

Diana a descălecat și a traversat platforma de ciment până în locul unde Eochaid tocmai ieșea din apă. Și-a scos sabia din teacă, a rotit-o și i-a pus-o direct în piept.

— Nu mișca! a spus ea.

Călărețul s-a supus, arătându-și dinții într-un rânjet furios.

— Asta nu e treaba ta, Gwyn, a rostit Karn. Sunt treburile Curții Întunericului.

— Vânătoarea Sălbatică nu e supusă nimănui, a replicat Gwyn. Voința noastră e voința vântului. Iar voința mea este acum să vă izgonesc de lângă acești copii. Ei se află sub protecția mea.

— Sunt *nefilimi*, a scuipat Etarlam. Ei au făcut hâda și cruda Pace Rece.

— Nici voi nu sunteți mai buni, a replicat Gwyn. Sunteți ogarii de vânătoare ai Regelui și niciodată nu ați dovedit milă.

Karn și Etarlam se uitau uimiți la Gwyn. Din Eochaid, în genunchi, se scurgea apă pe ciment. Clipa aceea se întinsese ca un cauciuc și parcă nu se mai sfârșea.

Cu un icnet scurt, Eochaid a sărit dintr-odată în picioare, părând să nu-i mai pese de sabia Dianei, care îi urmărea fiecare mișcare.

— *Fal*, a spus el. E mort.

— Asta-i imposibil, a răspuns Karn. Imposibil! Un Călăreț nu poate muri.

Dar Etarlam a început să țipe jalnic și sabia i-a căzut la pământ, în timp ce el și-a dus mâna la inimă.

— E dus, s-a văietat el. Simt. Fratele nostru s-a dus.

— Un Călăreț a trecut pe Tărâmul Umbrelor, a spus Gwyn. Vreți să sun din corn pentru el?

Deși lui Kit i se păruse că vorbise destul de sincer, Eochaid a început să mârâie și a părut că vrea să se repeadă la Vânător, dar sabia Dianei l-a atins ușor pe gât, însângerându-l. Pe lama sabiei s-au prelins picături groase și întunecate de sânge.

— Destul! a spus Karn. Gwyn, vei plăti pentru trădarea ta. Etar, Eochaid, la mine. Mergem la frații și la sora noastră.

Diana a lăsat sabia jos după ce Eochaid a trecut pe lângă ea, ștergând-o cu umărul, ducându-se spre frații lui. Au făcut un salt în aer de pe platformă, un salt lung care i-a aruncat sus, în aer, unde s-au apucat cu mâinile de coama cailor sclipitori de bronz și au încălecat.

În timp ce treceau în zbor pe deasupra apei, vocea lui Eochaid i-a răsunat lui Kit în urechi ca un vuiet.

Te știu. Îți știu chipul.

Emma încă mai tremura când au ajuns înapoi la cabană, după adrenalina care începuse să se scurgă din sânge, și de frig. Părul și hainele erau lipite de ea și bănuia că seamănă cu un șobolan înecat.

Și-a rezemat Cortana de perete și a început să-și scoată încet jacheta udă și ghetele. Știa că Julian încuie ușa, era conștientă de mișcările lui prin cameră. Și de căldură. Probabil că aprinsese focul mai devreme.

O clipă mai târziu, a simțit că i se pune în mâini ceva moale. Julian stătea în fața ei, cu o expresie greu de citit, oferindu-i un prosop puțin uzat. Ea l-a luat și a început să-și șteargă părul.

Jules era și acum cu hainele ude, deși se descălțase și-și pusese un hanorac uscat. Din păr i se scurgeau picături de apă, ca și din gene.

Emma s-a gândit la zăngănitul săbiilor, la frumusețea pe care o are vârtejul bătăliei, la mare și la cer. Se întreba dacă așa se simțise și Mark atunci când era la Vânătoarea Sălbatică. Atunci când nu mai e nimic între tine și natură, e ușor să uiți ce te apasă.

S-a gândit la sângele de pe Cortana, la sângele care curgea din corpul lui Fal, amestecându-se cu apa de ploaie. Îi rostogoliseră cadavrul

la adăpostul unor stânci, pentru că nu au vrut să-l lase acolo, în ploaie, cu toate că nu merita niciun pic de duioșie.

— Am ucis unul dintre Călăreți, a spus ea, aproape în șoaptă.

— Trebuia s-o faci.

Mâna lui Julian o strângea ferm de umăr.

— Emma, a fost o luptă pe viață și pe moarte.

— Conclavul...

— Conclavul va înțelege.

— Dar poporul elfilor, nu. Regele Întunericului, nu.

Umbra slabă a unui zâmbet a apărut pe fața lui Julian.

— Nu cred că ne simpatiza prea tare nici până acum.

Emma a respirat întretăiat.

— Fal te împinsese până la marginea prăpastiei, a spus ea. Am crezut că o să te ucidă.

Zâmbetul lui Julian s-a șters.

— Îmi pare rău, a zis el. Ascunsesem dinainte arbaleta acolo...

— Nu am știut, a spus Emma. E treaba mea să simt ce se întâmplă cu tine în luptă, să te înțeleg, să anticipez ce o să faci, dar n-am știut.

A aruncat prosopul, care a aterizat pe podeaua din bucătărie. Cana spartă mai devreme de Julian nu mai era. Probabil strânsese cioburile.

Se simțea cuprinsă de disperare. Nimic din tot ce încercase nu mersese. Erau exact acolo unde fuseseră la început, numai că Julian nu știa. Doar asta era altfel.

— Am încercat atât de mult, a șoptit ea.

Chipul lui s-a încrețit de nedumerire.

— În bătălie? Emma, ai făcut tot ce ai putut...

— Nu în bătălie. Să te fac să nu mă iubești, a spus ea. Am încercat.

Ea a simțit tresărirea lui, mai mult interioară decât exterioară, ca și cum sufletul i-ar fi tresărit.

— E atât de groaznic? Dacă te iubesc?

Ea a început din nou să tremure, dar nu de frig.

— A fost cel mai frumos lucru din lume, a răspuns ea. Și apoi a fost cel mai urât. Și nici măcar nu am avut ocazia...

S-a oprit. El clătina din cap, împrăștiind picături de apă.

— Trebuie să înveți să te obișnuiești cu asta, a spus el. Chiar dacă te îngrozește. Chiar dacă îți face rău. Exact așa cum va trebui și eu să mă obișnuiesc cu iubiții pe care îi vei avea, pentru că noi vom fi întotdeauna împreună, Emma, indiferent cum, indiferent în ce fel vrei să numești tu ce e între noi, *întotdeauna* vom fi noi.

— Nu va mai fi niciun iubit, a murmurat ea.

Julian a privit-o surprins.

— Ce ai spus tu mai devreme, că te gândești la un singur lucru, că ești obsedat de un singur lucru, singurul pe care îl vrei. Așa simt eu față de tine.

El părea șocat. Emma i-a prins ușor obrajii în palme, mângâindu-i cu degetele pielea udă. Vedea bine pe gâtul lui pulsul care bătea nebunește. Pe față avea o zgârietură, o zgârietură lungă, de la tâmplă până la bărbie. Emma se întreba dacă o are din bătălia de azi sau dacă o avea dinainte, dar ea nu o observase pentru că se străduise așa de mult să nu se uite la el. Se întreba dacă el îi va mai vorbi vreodată.

— *Jules*. Spune ceva, te rog...

Palmele lui s-au strâns convulsiv pe umerii ei. Ea a gemut când Julian s-a apropiat și a mers încet împreună cu ea până când s-au lipit de perete. Ochii lui, uluitor de strălucitori, luminoși ca sticla de mare, o priveau.

— Julian, a spus el. Vreau să-mi spui Julian. Numai Julian.

— Julian, a spus ea, și apoi el și-a apropiat buzele de gura ei, uscată și fierbinte, iar inima ei a părut că se oprește și pe urmă pornește din nou, ca un motor prea mic pentru o mașinărie prea mare.

L-a strâns în brațe cu aceeași disperare, atârnându-se de el, în timp ce el gusta ploaia de pe buzele ei, iar ea savura gustul lui: cuișoare și ceai. L-a apucat de hanorac și i l-a scos peste cap. Pe dedesubt avea un tricou, un tricou ud și subțire care nici măcar nu era o barieră între ei când s-au lipit iar de perete. Și blugii lui erau uzi, lipiți de corp. Ea simțea cât de mult o dorește, și ea îl dorea la fel de mult.

Lumea dispăruse: nu mai era decât Julian, căldura pielii lui, nevoia de a fi mai aproape de el, de a-și potrivi trupul cu al lui. Fiecare mișcare a trupului lui părea că trimite fulgere în toți nervii ei.

— Emma. Doamne, Emma!

Și-a lipit fața de a ei, a sărutat-o pe obraz, pe gât, apoi și-a trecut degetele pe sub betelia blugilor ei și i-a împins în jos. Emma și-a scos pantalonii uzi de pe ea.

— Te iubesc așa de mult.

Avea impresia că trecuseră mii de ani de la noaptea aceea de pe plajă. Mâinile ei îi redescopereau trupul, suprafețele dure și cicatricele aspre. Odinioară fusese slab — și acum își mai amintea cât de slăbănog și deșirat era doar cu doi ani în urmă. Și atunci îl iubea, chiar dacă nu știa, îl iubea din măduva oaselor lui și până la piele.

Acum, oasele acelea se încărcaseră, se acoperiseră cu mușchi fini, duri și rezistenți. Și-a plimbat mâinile pe sub tricoul lui, ca să-l învețe din nou, să-l cartografieze, să memoreze senzația și textura lui.

— Julian, a spus ea. Te...

Te iubesc, voia să spună. *Nu a fost niciodată Cameron, sau Mark, mereu ai fost tu, mereu vei fi tu, măduva oaselor mele e făcută din tine, așa cum celulele alcătuiesc sângele.* Dar el a întrerupt-o cu un sărut apăsat.

— Nu, a șoptit el. Nu vreau să aud nimic rezonabil, nu acum. Nu vreau logică. Vreau asta.

— Dar trebuie să știi...

El a clătinat din cap.

— Nu trebuie.

A apucat marginea tricoului și l-a scos de pe el. Picăturile din părul lui i-au stropit pe amândoi.

— Am fost distrus timp de patru săptămâni, a spus el cu voce tremurată, și ea știa cât de mult îl costă să admită că a fost lipsit de control. Trebuie să fiu din nou întreg. Chiar dacă nu durează.

— Nu poate să dureze, a spus ea, pentru că nu avea cum să dureze, dacă ei nu puteau păstra ce au. Ni se va frânge inima.

El a prins-o de încheietură și i-a pus mâna pe pieptul lui gol. I-a așezat degetele pe inima lui. Simțea bătăile inimii lui în palmă, ca un pumn care încearcă să-și facă loc prin stern.

— Frânge-mi inima, a spus el. Fă-o fărâme. Îți dau eu permisiunea.

Albastrul ochilor lui părea că dispăruse în pupilele negre, mărite.

Atunci, pe plajă, nu știuse ce o să se întâmple. Cum o să fie cu ei doi. Acum știa. Sunt lucruri în viață pe care nu le poți refuza. Nimeni nu are atâta putere de voință.

Nimeni.

Ea dădea din cap, fără măcar să-și dea seama.

— Julian, da, a spus. Da.

L-a auzit scoțând un fel de geamăt de durere. Apoi mâinile lui erau pe șoldurile ei; o ridica între el și perete. Era ca o disperare de sfârșit de lume și ea se întreba dacă ar putea cândva să fie altfel, dacă ar putea să fie vreodată o iubire tandră și lentă și liniștită.

El a sărutat-o sălbatic și ea a uitat de delicatețe sau de dorința de delicatețe. Era numai asta — el șoptindu-i numele, în timp ce își scoteau hainele care trebuiau să fie scoase. Geamătul lui, pelicula fină de transpirație de pe pielea lui, părul lui ud lipit de frunte; a ridicat-o mai sus și s-a lipit de ea așa de repede, încât s-au ciocnit. A auzit geamătul lui răgușit. Când a ridicat fața spre ea, cu ochii negri de dorință, ea l-a privit cu ochii mari.

— E în regulă? a șoptit el.

Ea a dat din cap.

— Nu te opri.

Buzele lui i-au găsit gura, și mâinile lui tremurau ținând-o. Emma își dădea bine seama că el se luptă pentru fiecare clipă de control. Ar fi vrut să-i spună că e totul e bine, că e în regulă, dar coerența o părăsise. Auzea afară valurile izbindu-se violent de stânci; a închis ochii și l-a auzit spunându-i că o iubește, apoi l-a strâns în brațe cu putere când genunchii lui au cedat și s-au lăsat amândoi jos, ținându-se în brațe ca doi supraviețuitori de pe o navă eșuată undeva, pe un țărm îndepărtat, de legendă.

Tavvy, Rafe și Max erau simplu de localizat. Fuseseră lăsați în grija lui Bridget, care îi distra, lăsându-i s-o enerveze pe Jessamine, care ajunsese să răstoarne obiecte de pe rafturile înalte, ceea ce a dus la o întreagă lecție de la Magnus pe tema „Nu necăjiți stafiile".

Dru, însă, nu era de găsit. Nu mai era în camera ei, nu se ascundea în bibliotecă sau în salon, iar copiii nu o văzuseră. Probabil că Jessamine

ar fi putut să-i ajute, dar Bridget le-a spus că a dispărut după ce copiii au deranjat-o și, oricum, nu-i plăcea să stea de vorbă decât cu Kit.

— Dru nu ar fi plecat din Institut, nu-i așa? se întreba Mark; patrula pe holuri, deschizând ușile în stânga și în dreapta. De ce ar face așa ceva?

— Mark!

Kieran l-a prins de umăr și l-a întors cu fața spre el. Cristina a simțit un zvâcnet scurt în încheietură, ca și cum tulburarea lui Mark se transmitea prin intermediul farmecului de legare.

Desigur, între Mark și Kieran era un alt fel de legare. Erau legați prin experiențe comune și emoții. Kieran îl ținea pe Mark de umeri, concentrându-se exclusiv asupra lui, așa cum fac elfii. Iar Mark a început să se relaxeze încet și tensiunea i-a părăsit parțial corpul.

— Sora ta e aici, a spus Kieran. Și o s-o găsim.

— Ne despărțim și căutăm, a spus Alec. Magnus...

Magnus l-a luat pe Max în brațe și a pornit pe hol, cu ceilalți doi copii după el. Ceilalți au decis să se întâlnească în bibliotecă peste douăzeci de minute. Fiecare dintre ei avea un sector de cercetat. Cristina a primit aripa de vest și a trebuit să coboare spre sala de bal.

Nu ar fi vrut să ajungă aici — amintirile dansului cu Mark și ale dansului cu Kieran erau tulburătoare și îi distrăgeau atenția. Iar acum nu-și permitea să fie tulburată: trebuia s-o găsească pe Dru.

A coborât scările... și a încremenit. Jos, pe palier, era Drusilla, îmbrăcată toată în negru, cu codițele ei castanii legate cu panglici negre. A întors spre Cristina o față palidă și neliniștită.

— Te așteptam, a spus ea.

— Toată lumea te caută! Ty și Livvy...

— Știu. Am auzit. Am ascultat.

— Dar nu erai în bibliotecă...

— Te rog, a spus Dru. Trebuie să vii cu mine. Nu avem prea mult timp.

S-a întors și a coborât repede scările. După o clipă, Cristina a urmat-o.

— Dru, Mark e îngrijorat. Călăreții sunt teribil de periculoși. Trebuie să afle că ești OK.

— Într-o secundă mă duc la el și-i spun. Dar trebuie să vii cu mine.

— Dru...

Ajunseseră pe holul pe care se aflau mai mult dormitoare nefolosite.

— Uite, a spus Dru. Vreau neapărat să faci asta, OK? Dacă începi să țipi acum după Mark, îți promit că sunt locuri în Institutul ăsta în care nu mă mai găsiți cu zilele dacă mă ascund.

Cristina nu-și putea stăpâni curiozitatea.

— De unde știi așa de bine Institutul?

— Și tu l-ai ști la fel de bine dacă de fiecare dată când scoți capul te pune cineva să ai grijă de copii, a spus Dru.

Au ajuns la dormitorul ei. Dru a rămas puțin cu mâna pe mânerul ușii, șovăind.

— Dar ne-am uitat în dormitorul tău, a protestat Cristina.

— Dacă-ți spun. Ascunzători. Dru a inspirat adânc. OK. Intră acolo. Și să nu te sperii.

Fața micuță a lui Dru era încordată, dar hotărâtă, ca și cum încerca să se mobilizeze pentru a face ceva neplăcut.

— Totul e în ordine? Sigur n-ai prefera să vorbești cu Mark decât cu mine?

— Nu eu vreau să vorbesc cu tine, a spus Dru și a deschis ușa de la dormitor.

Cristina a intrat, simțindu-se mai nedumerită ca oricând.

La început, a văzut doar o umbră, o siluetă în fața ferestrei. Apoi silueta s-a ridicat și inima ei s-a oprit.

Pielea măslinie, claia de păr negru, trăsăturile ferme, genele lungi. Umerii aceia ușor încovoiați — își amintea cum îi spunea că parcă s-ar pregăti să înfrunte un vânt puternic.

— Jaime! a șoptit ea.

El a întins mâinile și în secunda următoare ea îl strângea tare în brațe. Jaime fusese întotdeauna slăbuț, dar acum părea chiar slăbănog, oasele claviculei și coatele parcă îi străpungeau pielea. A strâns-o și el tare în brațe, și Cristina a auzit ușa dormitorului închizându-se încet și apoi declicul încuietorii.

S-a îndepărtat și s-a uitat la fața lui. Arăta la fel ca întotdeauna — cu ochii luminoși, cumva jucăuși.

— Așa deci, a spus el. Chiar ți-a fost dor de mine!

Toate nopțile acelea nedormite în care a plâns din cauza lui — pentru că dispăruse, pentru că îl ura, pentru că fusese prietenul ei cel mai bun și nu voia să-l urască — s-au adunat și au explodat. Palma ei stângă l-a plesnit mai întâi pe obraz, apoi pe umeri, pe piept, unde se nimerea.

— Au! A fugit de ea. Doare!

— *¡Me vale madre!*[1] L-a lovit iar. Cum îndrăznești să dispari așa? Toată lumea era îngrijorată. Am crezut că ai murit. Iar acum ai ajuns să te ascunzi la Drusilla Blackthorn în dormitor... și, apropo, dacă frații ei o să audă de asta, o să te omoare direct...

— Nu a fost așa! Jaime flutura din mâini, încercând să-i pareze loviturile. Te-am căutat.

Ea și-a pus mâinile în șolduri.

— După ce m-ai evitat atâta timp, dintr-odată ai început să mă cauți?

— Nu pe tine te evitam, a spus el.

A scos din buzunar un plic boțit și i l-a întins. Cu un junghi în inimă, ea a recunoscut scrisul lui Diego.

— Dacă Diego vrea să-mi scrie, nu trebuie să-mi trimită scrisorile prin curier, a spus ea. Ce ești tu, porumbel-voiajor?

— Nu poate să-ți scrie. Zara îi supraveghează corespondența.

— Deci știi și tu de Zara, a zis Cristina, luând plicul. De cât timp?

Jaime s-a rezemat de un birou mare de stejar, cu mâinile proptite în spate.

— De cât timp sunt logodiți? De când v-ați despărțit prima oară. Dar nu este o logodnă reală, Cristina.

Ea s-a așezat pe patul lui Dru.

— Mie mi se pare destul de reală.

Jaime și-a trecut mâna prin părul negru. Semăna numai puțin cu Diego, poate doar la expresia gurii și la forma ochilor. Jaime fusese întotdeauna jucăuș, în vreme ce Diego era serios. Acum, obosit și slăbuț, o făcea să se gândească la băieții săraci dar aranjați care își pierdeau timpul prin cafenelele din Colonia Roma.

---

[1] „Puțin îmi pasă!", în lb. spaniolă.

— Știu că probabil mă urăști, a spus el. Ai toate motivele. Crezi că vreau ca Institutul să fie preluat de ramura noastră de familie pentru că vreau putere și pentru că nu-mi pasă de tine. Dar adevărul e că am avut motive întemeiate.

— Nu te cred, a răspuns Cristina.

Jaime a pufnit nemulțumit.

— Eu nu am spirit de sacrificiu, Tina. Diego are, nu eu. Eu vreau ca familia mea să nu aibă necazuri.

Cristina și-a înfundat mâinile în cuvertura de pe pat.

— Ce fel de necazuri?

— Știi că noi am avut întotdeauna legături cu elfii, a spus Jaime. De acolo provine și lănțișorul tău. Dar întotdeauna a fost mai mult de atât. În mare, nici nu prea a contat, până la Pacea Rece. Atunci familia ar fi trebuit să predea totul Conclavului — informații sau obiecte oferite de elfi.

— Dar nu le-au predat, a ghicit Cristina.

— Nu. Familia a hotărât că relația cu *hadas* era mai importantă decât Pacea Rece. Jaime a ridicat ușor din umeri. Există un obiect moștenit. Are o putere pe care nici măcar eu nu o înțeleg. Cei doi Dearborn și Cohorta au cerut acest obiect, iar noi le-am spus că numai un Rosales poate face acel obiect să funcționeze.

Cristina a înțeles dintr-odată totul, șocată.

— Și așa s-a ajuns la falsa logodnă. Ca Zara să creadă că va deveni o Rosales.

— Exact, a răspuns Jaime. Diego se bagă în Cohortă. Iar eu... iau obiectul și fug. Deci Diego poate da vina pe mine, fratele lui rău a fugit cu el. Iar logodna se prelungește, și ei nu găsesc obiectul.

— Ăsta-i singurul vostru plan? a întrebat Cristina. Să amânați la nesfârșit?

Jaime s-a uitat încruntat la ea.

— Nu cred că apreciezi cum trebuie că am fost așa de brav și am fost tot pe fugă luni de zile. Foarte brav.

— Suntem nefilimi, Jaime. E datoria noastră să fim bravi.

— Unii sunt mai bravi ca alții, a spus el. În fine. Nu aș zice că singurul nostru plan e să amânăm. Nu. Diego încearcă să afle care sunt

punctele slabe ale Cohortei. Iar eu încerc să aflu ce face mai precis acest obiect.

— Nu știi?

El a clătinat din cap.

— Știu că te ajută să intri pe Tărâmul Elfilor neobservat.

— Și cei din Cohortă vor să intre pe Tărâmul Elfilor ca să înceapă un război? a presupus Cristina.

— Ar avea sens, a spus Jaime, pentru ei, în orice caz.

Cristina a rămas pe pat, tăcută. Afară începuse să plouă. Stropii de apă se prelingeau pe geamuri. S-a gândit la ploaia care cădea peste copacii din Bosque, când stătea cu Jaime și se uita la el cum mănâncă pungi întregi de Dorilocos și cum își linge sarea de pe degete. Și cum vorbeau — cu orele, practic, despre orice, despre ce vor face când vor fi *parabatai* și vor putea să călătorească oriunde în lume.

— Unde o să te duci? a întrebat ea într-un târziu, încercând să-și stăpânească emoția.

— Nu pot să-ți spun. Jaime s-a îndepărat de birou. Nu pot să spun nimănui. Sunt un artist al evadărilor, Cristina, dar numai dacă nu spun nimănui unde mă ascund.

— Încă nu știi, nu-i așa? Ai de gând să improvizezi.

El a zâmbit cu un colț al gurii.

— Nimeni nu mă cunoaște așa bine ca tine.

— Și Diego?

Vocea ei a tremurat.

— De ce nu mi-a spus nimic din toate astea?

— Oamenii fac chestii prostești când sunt îndrăgostiți, a răspuns Jaime, cu tonul celui care n-a fost niciodată în situația asta. Și pe urmă, i-am spus eu să nu-ți zică.

— Și acum de ce îmi spui?

— Din două motive. În lumea repudiaților se zvonește că frații Blackthorn se ridică împotriva Cohortei. Dacă se ajunge la luptă, vreau să particip și eu. Trimite-mi un mesaj de foc. Voi veni.

Vocea lui era sinceră.

— Și doi, ca să-ți dau mesajul lui Diego. Mi-a spus că s-ar putea să fii prea furioasă ca să-l citești. Dar eu sper că acum n-o să mai fii furioasă.

Cristina s-a uitat în jos, la plicul din mâna ei. Fusese împăturit de mai multe ori.

— O să-l citesc, a spus ea încet. Nu mai stai? Rămâi să mănânci cu noi. Pari hămesit.

Jaime a clătinat din cap.

— Nu trebuie să știe nimeni că am fost aici, Tina. Promite-mi. Jură-mi pe viitoarea noastră relație de *parabatai.*

— Nu e corect, a șoptit ea. În plus, Drusilla știe.

— Nu va spune nimănui..., a început Jaime.

— Cristina!

Era vocea lui Mark, răsunând pe hol.

— Cristina, unde ești?

În aceeași clipă, Jaime a luat-o în brațele lui zvelte și puternice, și Cristina l-a strâns și ea. Când s-a desprins din îmbrățișare, Cristina i-a atins ușor fața. Avea să-i spună un milion de lucruri — *ten cuidado,* mai mult decât orice: ai grijă de tine, fii atent. Dar el deja se îndreptase spre fereastră. A deschis-o și a ieșit afară ca o umbră, dispărând în noaptea brăzdată de ploaie.

25

FORME SEPULCRALE CE SE OPRESC ȘI SUSPINĂ DE DOR

GWYN NU A VRUT SĂ INTRE ÎN INSTITUT.

Kit nu știa dacă e o chestie de principiu sau de preferință, dar, cu toate că brațul îi sângera așa de tare, încât armura lui cenușie era îmbibată, căpetenia de la Vânătoarea Sălbatică s-a mulțumit să clatine din cap când Alec l-a invitat cu cordialitate să intre.

— Sunt conducătorul Institutului din Londra, chiar dacă numai temporar, i-a spus el. Am libertatea să invit aici pe cine vreau.

— Nu pot să mai zăbovesc, a răspuns Gwyn. Am multe de făcut.

Începuse să plouă. Alec era pe acoperiș cu Mark, care îi primise pe Livvy și Ty cu un amestec de ușurare și groază. Gemenii încă mai stăteau lângă fratele lor — pe Livvy Mark o ținea pe după umeri și pe Ty îl ținea strâns de mânecă.

Nu era nimeni să-l întâmpine așa pe Kit. Stătea ceva mai departe și se uita la ei. Drumul încoace, cu calul — se părea că Gwyn are abilitatea de a scoate cai din neant, așa cum scot magicienii o monedă —, fusese ca un zbor prin ceață; Ty și Livvy călăriseră în spatele Dianei, iar Kit ajunsese în spatele lui Gwyn, de a cărui centură se ținuse cu disperare, chinuindu-se să nu cadă de pe cal în Tamisa.

— Nu pot să rămân printre atâta fier rece, a spus Gwyn, și, după părerea lui Kit, chiar nu părea să se simtă prea bine. Iar voi, frați Blackthorn, ar trebui să intrați în Institut. Între zidurile acestea sunteți în siguranță.

— Dar Emma și Jules? a întrebat Livvy. Ar putea să fie undeva, afară, urmăriți de Călăreți...

— Magnus s-a dus după ei, a asigurat-o Alec. O să aibă el grijă să fie bine.

Livvy a dat din cap cu gravitate, dar părea tot neliniștită.

— S-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău, Diana, a spus Alec. O să-i trimitem pe copii la Alicante după ce se întoarce Magnus.

— Pe care copii? a întrebat ea; avea o voce caldă și joasă, dar acum era răgușită de oboseală. Doar pe ai voștri, sau...

— Și pe Tavvy și Drusilla, a răspuns el.

Alec a aruncat o privire spre Livvy și Ty; Kit bănuia că dacă ar fi fost după el, Alec i-ar fi trimis la Alicante și pe Livvy și Ty, dar știa că ei nu ar fi plecat în ruptul capului.

— Ah, a făcut Diana. Eu aș propune că în loc să stea la reședința Inchizitorului din Alicante, mai bine ar sta cu mine pe Flintlock Street. Ar fi mai indicat să nu știe cei din Cohortă că sunt acolo.

— Exact așa mă gândeam și eu, a spus Alec. Ar fi mai bine așa, decât să fie sub lupa familiei Dearborn și a celorlalți de teapa lor, mai ales până la ședința Consiliului. Apoi s-a încruntat: Să sperăm că vom reuși să dezlegăm farmecul care îi leagă pe Mark și Cristina înainte de a pleca. Altfel ei nu vor putea să...

— Unul dintre Călăreți a fost ucis, a spus deodată Kit.

Toată lumea s-a uitat la el. Nu știa nici el prea bine de ce intervenise. Avea impresia că universul se clatină cumva și lucruri ciudate devin importante.

— Nu mai știți? Până la urmă, de asta au plecat. A murit unul dintre ei și ceilalți au simțit. Poate Julian și Emma s-au luptat cu ei și i-au învins.

— Nu poate nimeni să ucidă un Călăreț al lui Mannan, a spus Livvy. Atunci când Cortana...

Lui Kit i s-au înmuiat genunchii. S-a întâmplat brusc și pe neașteptate. Stătea în picioare, și în secunda doi era pe jos pe acoperișul ud și rece, întrebându-se de ce nu poate să se ridice.

— Kit! a strigat Diana. Alec, s-a lovit la cap în timpul luptei — el spune că nu l-a durut, dar...

Alec deja se apropiase de Kit. Era mai puternic decât părea. L-a luat în brațe și l-a ridicat; Kit a simțit o durere ascuțită în cap, după care deasupra lui s-a așternut un întuneric plăcut.

Stăteau întinși pe pat, în lumina scăzută a apusului, Emma cu capul pe pieptul lui Julian. Îi auzea inima prin materialul subțire al tricoului.

Își uscaseră părul și se băgaseră sub pături, îmbrăcați cu alte haine. Picioarele lor erau împletite; Julian îi mângâia încet părul desfăcut, cu un aer gânditor.

— Spune-mi. Ai zis că trebuie să știu ceva. Și pe urmă te-ai oprit. Julian a făcut o pauză. Spune-mi acum.

Ea și-a îndoit brațele pe pieptul lui și și-a rezemat capul de ele. Din poziția trupului, se părea că Julian e relaxat. Dar pe fața lui se citea ceva mai mult decât curiozitate — se vedea în ochii lui o anumită intensitate, nevoia lui de a ști. De a putea să pună cap la cap toate informațiile pe care le avea și care acum nu aveau sens.

— Nu am fost niciodată iubita lui Mark, a spus ea. A fost o minciună. I-am cerut să se prefacă, iar el a spus că îmi e dator, pentru că i-am salvat viața, și a acceptat. N-a fost nimic adevărat.

Degetele lui au rămas nemișcate în părul ei. Emma a înghițit în sec. Trebuia să îi spună toate astea fără să se gândească dacă Julian va ajunge în final s-o urască. Altfel n-ar putea să termine.

— De ce ai vrut să faci asta? a întrebat el prudent. Și de ce a acceptat Mark să mă rănească?

— Nu știa că te rănește, a spus ea. Nu a știut niciodată că între noi doi e ceva — până când am ajuns pe Tărâmul Elfilor. Atunci și-a dat seama și mi-a spus că trebuie să terminăm cu minciuna. De-asta am spus la Londra că ne-am despărțit. Mark e OK. Noi doi nu ne-am iubit.

— Deci Mark nu a știut, a spus el. Atunci, de ce ai făcut-o? Julian a ridicat mâna. Gata, știu răspunsul: ca să nu te mai iubesc eu. Să rupi relația noastră. Știu și de ce l-ai ales pe Mark.

— Aș fi vrut să pot alege pe altcineva...

— Niciun altul nu m-ar fi putut face să te urăsc, a spus el direct. Niciunul nu m-ar fi făcut să renunț la tine. S-a sprijinit într-un cot și s-a uitat în jos, la ea. Fă-mă să înțeleg. Mă iubești și te iubesc, dar ai vrut să distrugi toate astea. Ai fost așa de hotărâtă, încât l-ai băgat și pe Mark în toată povestea asta, și știu că nu ai fi făcut așa ceva decât din disperare. Deci ce te-a făcut să fii așa de disperată, Emma? Știu că este interzisă iubirea dintre *parabatai*, dar este o lege idioată și...

— Nu e o lege idioată, a spus ea.

El a clipit nedumerit. Acum părul lui era uscat.

— Indiferent ce știi, Emma, e timpul să-mi spui și mie.

Așa că i-a spus. Nu a lăsat nimic deoparte, i-a povestit ce-i spusese Malcolm despre blestemul *parabatai*-lor, cum îi spunea că dacă ar ucide-o ar fi un semn de milă, pentru că altfel ea și Julian vor ajunge să se vadă murind. Că nefilimii urăsc iubirea. I-a spus și că Jem îi confirmase spusele, vorbindu-i despre destinul groaznic al *parabatai*-lor care se îndrăgostesc, de moartea și distrugerea pe care ajung să le aducă în jurul lor. I-a spus că știa că niciunul dintre ei nu ar putea vreodată să devină mundan sau repudiat, ca să rupă legătura, că a fi vânător de umbre face parte din sufletul și sinele lor, că despărțirea de familie i-ar distruge.

Lumina focului arunca o strălucire slabă, aurie, pe fața și pe părul lui, dar și așa vedea ce palid e și cum se întunecă tot mai mult la față în timp ce ea vorbește. Afară ploua întruna.

După ce a terminat, mult timp el nu a spus nimic. Emma își simțea gura uscată, de parcă ar fi înghițit un cocoloș de vată. În cele din urmă, nu a mai rezistat și s-a apropiat de el, răsturnând perna pe jos.

— Jules...

El a ridicat mâna.

— De ce nu mi-ai spus toate astea?

Ea s-a uitat la el cu un aer jalnic.

— Din cauza a ceea ce mi-a spus Jem. Că dacă aflăm că iubirea noastră e interzisă din motive întemeiate, o să fie și mai rău. Crede-mă, și dacă am știut toate astea, n-am putut să te iubesc mai puțin.

În lumina aceea slabă, ochii lui păreau așa de întunecați, încât semănau cu ochii lui Kit.

— Așa că te-ai decis să mă faci pe mine să te urăsc.

— Am încercat, a șoptit ea. Nu știam ce să fac.

— Dar niciodată n-aș putea să te urăsc, a spus el. Ar fi ca și cum aș urî ideea că în lumea asta se pot întâmpla și lucruri bune. Ar fi ca o moarte. Am crezut că nu mă iubești, Emma. Dar nu te-am urât niciodată.

— Și eu am crezut că nu mă iubești.

— Și tot n-a avut importanță, nu-i așa? Încă ne iubim. Acum înțeleg de ce te-a tulburat așa de tare ce am făcut la biserica din Porthallow.

Ea a dat din cap.

— Blestemul te face mai puternic înainte de a te distruge.

— Mă bucur că mi-ai spus. I-a mângâiat obrazul și părul. Acum știm că nimic nu ne poate schimba sentimentele. Va trebui să găsim o altă soluție.

Pe obrajii Emmei erau lacrimi, cu toate că nu-și dăduse seama că plânge.

— Am crezut că dacă n-o să mă mai iubești, o să fii trist o vreme. Și că va fi OK, chiar dacă eu aveam să fiu tristă mereu. Pentru că tu ai fi bine, iar eu aș rămâne *parabatai*-ul tău. Și când ai ajunge să fii fericit, aș fi fost și eu fericită, pentru tine.

— Ești o prostănacă, a spus Julian.

A luat-o în brațe și a început s-o legene ușor, cu buzele în părul ei, vorbindu-i în șoaptă, așa cum îi vorbea lui Tavvy când avea coșmaruri, că toate se vor rezolva, că vor găsi o soluție. Și, cu toate că Emma nu putea să-și imagineze ce soluție ar putea găsi, s-a relaxat la pieptul lui, abandonându-se sentimentului de ușurare măcar pentru o clipă, acum, după ce scăpase de povara secretelor.

— Dar nu pot să mă supăr prea tare. Trebuie să-ți spun și eu ceva.

Ea s-a îndepărtat.

— Ce este?

Julian se juca alene cu brățara de sticlă. Cum își exprima arareori neliniștea prin gesturi, Emma a simțit că inima începe să-i bată cu putere.

— Julian. Spune-mi!

— Înainte de a intra pe Tărâmul Elfilor, a spus el încet, phouka mi-a zis că dacă ajung acolo, o să întâlnesc pe cineva care știe cum să rupă legătura dintre *parabatai*.

Bătăile inimii ei se transformaseră acum într-un bubuit. Și-a îndreptat spatele.

— Vrei să spui că știi cum să rupi legătura?

El a clătinat din cap.

— Ceea ce mi-a spus el a fost corect — o să întâlnesc pe cineva care știe s-o facă. Pe Regina Luminii, ca să fiu mai precis. Ea mi-a spus că știe, dar nu mi-a spus *cum*.

— Și asta se leagă tot de carte? Îi dăm Cartea Neagră și ea ne spune cum să desfacem legătura?

El a dat din cap. Se uita la foc.

— Nu mi-ai spus. Ai crezut că nu mă interesează?

— Parțial, a spus el. Dacă nu ai fi vrut să rupem legătura, atunci n-aș fi vrut nici eu. Mai bine să fiu *parabatai*-ul tău, decât nimic.

— Jules... *Julian*...

— Și mai e ceva. Mi-a spus că asta are un preț.

Normal. Când e vorba de elfi, toate au un preț.

— Ce fel de preț? a șoptit ea.

— Ca să putem desface legătura, ar trebui să folosim Cartea Neagră, ca să ajungem la originea ceremoniei de *parabatai*. Legătura s-ar rupe, da. Dar s-ar distruge în același timp toate legăturile dintre *parabata*-i din lume. Toate s-ar desface. Nu ar mai exista *parabatai*.

Emma se uita la el, șocată.

— Nu putem face asta. Alec și Jace... Clary și Simon... sunt atât de mulți...

— Crezi că eu nu știu? Dar nu am putut să nu-ți spun. Aveai dreptul să știi.

Emma avea impresia că nu poate să respire.

— Regina...

În cameră a răsunat un zgomot puternic, ca și cum cineva ar fi aruncat cu o pocnitoare. În bucătărie a apărut Magnus Bane, îmbrăcat cu o

haină lungă și neagră; din mâna dreaptă ieșeau niște flăcări albastre și avea o față furioasă.

— În numele celor nouă prinți ai Infernului, de ce nu răspunde niciunul dintre voi la telefon?

Emma și Julian se uitau la el cu gura căscată. În clipa următoare, și Magnus era cu gura căscată.

— Doamne! Voi doi...

Nu a mai terminat întrebarea. Era inutil.

Emma și Julian s-au dat jos din pat. Erau amândoi îmbrăcați decent, dar Magnus se uita la ei ca și cum îi prinsese în flagrant.

— Magnus, a zis Julian. Nu a încercat să protesteze, să spună că nu e așa sau că Magnus nu a înțeles. Julian nu spunea lucruri de-astea. Ce e? a întrebat. S-a întâmplat ceva acasă?

O clipă, Magnus a părut că se simte chiar de vârsta pe care o are.

— *Parabatai*, a spus el și a oftat. Da, s-a întâmplat. Trebuie să vă duc înapoi la Institut. Faceți-vă bagajele și pregătiți-vă de plecare.

S-a rezemat de dulapul din bucătărie, cu brațele încrucișate la piept. Haina lui era un soi de palton cu mai multe rânduri de pelerine scurte în spate. Nu era ud — probabil că se teleportase din Institut.

— E sânge pe sabia ta, Emma, a remarcat el, uitându-se la Cortana, care era rezemată de perete.

— Sânge de elf, a răspuns Emma.

Julian și-a tras un hanorac peste cap și și-a trecut mâinile prin părul ciufulit.

— Când spui sânge de elf, te referi la Călăreți, nu?

Emma a văzut că Julian tresare.

— Au venit după noi... cum ai aflat?

— N-au venit numai după voi. Au fost trimiși de Rege să caute Cartea Neagră. Le-a dat ordin să vă vâneze pe toți... toată familia Blackthorn.

— Să ne *vâneze*? E cineva rănit? Julian s-a repezit la Magnus, de parcă era gata să-l ia de guler pe magician și să-l zguduie. *E cineva rănit din familia mea?*

— Julian.

Vocea lui Magnus era fermă.

— Toată lumea e bine. Dar Călăreții au fost și acolo. I-au atacat pe Kit, Ty și Livvy.

— Și sunt bine? a întrebat Emma, neliniștită, încălțându-se cu ghetele.

— Da... am primit un mesaj de foc de la Alec. Kit are un cucui la cap. Ty și Livvy n-au nicio zgârietură. Dar au avut noroc, au intervenit Gwyn și Diana.

— Diana și Gwyn? Împreună?

Emma era uluită.

— Emma l-a ucis pe unul dintre Călăreți, a spus Julian, care începuse să adune albumul lui Annabel și jurnalele lui Malcolm și le băga în sac. I-am ascuns trupul pe faleză, dar probabil că n-ar trebui să-l lăsăm acolo.

Magnus a fluierat printre dinți.

— Nimeni n-a ucis vreun Călăreț de-al lui Mannan de... mă rog, în toată istoria pe care o știm noi.

Emma s-a cutremurat, amintindu-și senzația de răceală pe care a avut-o când sabia ei a pătruns în trupul lui Fal.

— A fost oribil.

— Dar ceilalți n-au plecat definitiv, a spus Magnus. Se vor întoarce.

Julian a tras fermoarul de la sacul lui și al Emmei.

— Atunci trebuie să-i ducem pe copii într-un loc sigur. Undeva unde Călăreții să nu-i poată găsi.

— În momentul acesta, Institutul este locul cel mai sigur, în afară de Idris, a spus el. Are protecție magică și o s-o amplific.

— Și cabana e un loc sigur, a spus Emma, punându-și sacul pe umăr.

Era de două ori mai greu ca la venire, că erau acolo și jurnalele lui Malcolm.

— Călăreții nu se pot apropia de ea, așa spuneau.

— La toate s-a gândit Malcolm, a remarcat Magnus. Dar dacă ați sta aici, ar fi ca într-o cușcă, nu-mi imaginez că ați vrea să stați doar între patru pereți.

— Nu, a răspuns Julian, dar a spus asta foarte încet.

Emma l-a văzut pe Magnus uitându-se prin cameră — ceștile murdare de pe jos, resturile din bucătărie, unde gătise Julian, patul nearanjat, jarul din șemineu. O casă construită de doi oameni care se iubeau, pentru doi oameni care se iubeau, deși le era interzis, și care adăpostise peste două sute de ani alte două persoane la fel ca ei.

— Nu cred că am vrea, a adăugat Julian.

Ochii lui Magnus erau plini de înțelegere când s-a uitat din nou la Julian și la Emma.

— Toate visele se termină când te trezești, a spus el. Acum, haideți! Fac un Portal spre casă.

Dru se uita la picăturile de ploaie care șiroiau pe fereastra ei. Afară, Londra era în ceață, lumina felinarelor părea că se împrăștie, transformându-se în globuri rotunde de păpădie galbenă, cocoțate în vârful stâlpilor înalți de metal.

Se dusese în bibliotecă doar să-i spună lui Mark că e OK, după care el începuse să-și facă griji pentru Cristina și plecase s-o caute. Când s-au întors împreună, lui Dru i s-a strâns stomacul de teamă. Era convinsă că ea o să spună tot — că o să le spună tuturor despre Jaime, despre secretul ei, despre secretul lui.

Nici expresia de pe fața ei nu era prea liniștitoare.

— Dru, pot să vorbesc puțin cu tine pe hol?

Dru dăduse din cap și lăsase jos cartea. Oricum n-o citea. Mark se dusese la Kieran și la copii, iar Dru a ieșit după Cristina pe hol.

— Mulțumesc, i-a spus Cristina, imediat ce s-a închis ușa. Îți mulțumesc că l-ai ajutat pe Jaime.

Dru și-a dres glasul. Faptul că îi mulțumea era semn bun. Cel puțin era un semn că nu e supărată. Probabil.

Cristina a zâmbit. Avea gropițe. Dru și-a dorit imediat să aibă și ea. Oare avea? Trebuia să verifice. Deși i se părea puțin cam bizar să își zâmbească singură în oglindă.

— Nu-ți face griji, n-o să spun nimănui că a fost aici sau că l-ai ajutat. Probabil că nu ți-a fost prea ușor să stai cu el.

— Nu m-a deranjat, a răspuns Dru. Mă asculta.

Ochii negri ai Cristinei erau triști.

— Înainte mă asculta și pe mine.

— Jaime o să fie bine?

— Cred că da, a spus Cristina. Întotdeauna a fost inteligent și prudent. A atins-o pe Dru pe obraz. Te anunț dacă primesc vreun semn de la el.

Și asta a fost tot. Dru se întorsese în camera ei, simțindu-se pustie. Știa că ar fi trebuit să rămână în bibliotecă, dar simțea nevoia să se ducă undeva unde să poată gândi.

Se așezase pe marginea patului, dând din picioare. Ar fi vrut să fie acolo Jaime, ca să aibă cu cine vorbi. Voia să-i spună că Magnus părea obosit, că Mark era stresat, că ea era îngrijorată pentru Emma și Jules. Voia să-i spună că-i e dor de casă, de mirosul oceanului și al deșertului.

A început să bată mai tare din picioare — și călcâiul ei s-a lovit de ceva. S-a aplecat și a văzut cu uimire că sacul lui Jaime era tot acolo, sub pat. L-a scos afară, încercând să nu răstoarne nimic din el. Fermoarul era desfăcut.

Probabil îl băgase acolo când venise Cristina, dar de ce nu îl luase cu el? Oare asta însemna că vrea să se întoarcă? Sau pur și simplu lăsase acolo niște lucruri care nu-i mai trebuiau?

Nu intenționase să se uite în el, sau cel puțin așa și-a spus mai târziu. Nu că ar fi vrut să afle dacă el se mai întoarce. A fost doar un accident.

Erau îndesate acolo niște haine bărbătești, câteva perechi de blugi și niște tricouri, câteva cărți, câteva stele de rezervă, pumnale serafice neactivate, un briceag asemănător cu cel pe care îl avea Cristina și niște fotografii. Și încă ceva, ceva care strălucea așa de tare, încât la început a crezut că este o lampa-vrăjitoarei — dar lumina ei nu era la fel de albă. Era o lumină palidă, de un auriu intens, ca suprafața oceanului. Până să-și dea seama ce face, a pus mâna pe ea...

A simțit că este ridicată în aer, de parcă ar fi fost trasă printr-un Portal. A întins repede mâna în spate, dar n-a simțit nimic acolo. Nici nu mai era în camera ei.

Era undeva, sub pământ, într-un tunel lung. De sus atârnau rădăcini de copaci încrețite ca panglicile cu care se decorează cadourile scumpe. Tunelul se întindea în fața și în spatele ei până în mijlocul unor umbre mai întunecate decât toate umbrele de pe pământ.

Inima lui Dru bătea cu putere. Se simțea copleșită de o senzație groaznică de ireal. Ca și cum ar fi fost transportată printr-un Portal, dar nu știa unde ajunsese, nu era nimic familiar acolo. Până și aerul de acolo avea un miros ciudat și sumbru, un miros pe care nu-l mai simțise niciodată până atunci.

Dru a dus instinctiv mâna la centura cu arme, dar nu era acolo. Venise aici complet nepregătită, doar cu o pereche de blugi și un tricou negru cu pisici pe el. Și-a stăpânit un hohot de râs isteric și s-a lipit de zidul tunelului, ținându-se departe de umbrele acelea întunecate.

Într-un capăt al tunelului au apărut niște lumini. Dru auzea în depărtare niște voci suave și subțiri. Semănau cu ciripitul păsărilor. *Elfi.*

A plecat orbește în direcția opusă, lipită de perete, și era gata să cadă, pentru că la un moment dat peretele a cedat și s-a transformat într-o draperie de stofă. A trecut de ea împleticindu-se și s-a trezit într-o cameră mare de piatră.

Pe pereți erau pătrate de marmură verde cu niște vine groase și negre. Unele pătrate erau decorate cu simboluri aurii — un șoim, un tron, o coroană ruptă în două. Erau și arme în camera aceea — mai multe mese pe care erau întinse săbii și pumnale din cupru și bronz, sulițe și lănci și buzdugane, făcute din tot felul de metale, mai puțin din fier.

Era și un băiat în cameră. Un băiat de vârsta ei, de treisprezece ani, probabil. Se întorsese când intrase Dru în cameră și acum se uita la ea cu uimire.

— Cum îndrăznești să vii în încăperea asta?

Vocea lui era dură și autoritară.

Era îmbrăcat în haine scumpe, de mătase și de catifea, și avea niște ghete solide de piele. Părul lui blond era aproape alb, ca lumina lămpii-vrăjitoarei. Era tuns scurt, și pe frunte avea o mică bandă de metal deschis la culoare.

— Nu am vrut. Dru a înghițit în sec. Nu vreau decât să plec de aici. Atât vreau.

Ochii lui verzi ardeau.

— Cine ești tu? A făcut un pas spre ea și a luat un pumnal de pe masa de alături. Ești oare un *vânător de umbre*?

Dru a ridicat bărbia și s-a uitat la el.

— Dar *tu* cine ești? Și de ce ești atât de nepoliticos?

Spre uimirea ei, băiatul a zâmbit, și zâmbetul lui avea ceva familiar.

— Numele meu e Ash, a spus el. Mama mea te-a trimis?

Vocea lui părea plină de speranță.

— Își face griji pentru mine?

— Drusilla! s-a auzit o voce. Dru! Dru!

Dru s-a uitat în jur, confuză: de unde venea vocea? Pereții camerei au început să se întunece, să se topească și să se unească între ei. Băiatul cu fața de elf s-a uitat la ea tulburat și a ridicat pumnalul, în timp ce în jurul ei apăreau tot mai multe găuri, în pereți, în podea. A început să țipe când pământul a cedat sub picioarele ei și ea a început să cadă în întuneric.

A simțit iar vârtejul acela rece de aer ca de Portal, iar apoi a revenit brusc la realitate, pe podeaua camerei ei. Era singură. A icnit și a tușit, încercând să se ridice în genunchi. Avea impresia că inima o să-i sară din piept.

Mintea ei o luase razna — groaza aceea de a fi sub pământ, groaza de a nu ști dacă se va mai putea întoarce acasă, groaza de a se găsi într-un loc străin... și totuși imaginile parcă îi alunecau din minte, ca și cum ar fi încercat să rețină apa sau vântul. *Unde am fost? Ce s-a întâmplat?*

S-a ridicat în genunchi, simțind că îi e greață. A clipit des, să-și alunge amețeala — ochi verzi vedea sub pleoape, ochi verzi — și și-a dat seama că sacul lui Jaime dispăruse. Fereastra era deschisă și sub ea podeaua era umedă. Probabil că intrase și ieșise pe acolo când ea... fusese plecată. Dar *unde* fusese plecată? Nu-și amintea.

— Dru! s-a auzit din nou vocea.

Vocea lui Mark. Și apoi o bătaie nerăbdătoare în ușă.

— Dru, ai auzit ce am spus? Julian și Emma s-au întors.

— Gata, a spus Diana, mai uitându-se o dată la bandajul de pe brațul lui Gwyn. Aș fi vrut să-ți fac o *iratze*, dar...

S-a oprit, stânjenită. Ea insistase ca el să vină în apartamentul ei din Alicante, să-i panseze rana, și de atunci Gwyn nu scosese o vorbă.

După ce urcaseră pe fereastră în camera ei, Gwyn bătuse calul pe crupă și calul se pierduse în cer.

În timp ce el se uita prin cameră, cu ochii lui bicolori, la semnele vizibile ale vieții ei — cănile mudare de cafea, pijamaua aruncată într-un colț, biroul pătat de cerneală —, ea se întrebase dacă făcuse bine să-l aducă aici. De ani de zile nu mai lăsase pe nimeni să intre în viața ei personală, arătase doar ce voia să arate, controlând cu mare grijă accesul spre intimitatea ei. Nu se gândise niciodată că primul bărbat pe care îl va primi în camera ei din Idris va fi un elf straniu și frumos, dar când l-a văzut cum s-a crispat de durere când s-a așezat pe patul ei, a știut că luase decizia corectă.

Ea a strâns din dinți, văzându-i suferința, în timp ce el începea să-și scoată armura aceea ca o scoarță de copac. Tatăl ei păstra mereu pansamente în baie; după ce s-a întors de acolo cu bandajele, l-a găsit pe Gwyn așezat pe cuvertura ei deranjată, fără cămașă și cu un aer morocănos, cu părul castaniu având aproape aceeași culoare cu lemnul de pe pereți. Pielea lui era cu câteva nuanțe mai deschisă, fină și fermă, pe corpul lui care arăta doar puțin ciudat.

— Nu e nevoie să fiu îngrijit, a spus el. Întotdeauna mi-am pansat singur rănile.

Diana nu a răspuns, ci s-a apucat să pregătească un bandaj. Stând așa, lângă el, și-a dat seama că niciodată nu fuseseră atât de aproape unul de celălalt. Credea că pielea lui este tot ca o scoarță de copac, la fel ca armura, dar nu era așa: se simțea la atingere precum pielea fină din care se fac teci pentru pumnale delicate.

— Toți avem răni pe care e mai bine să le îngrijească alții, a spus ea, punând deoparte cutia cu bandaje.

— Dar rănile tale? a întrebat el.

— Eu nu am fost rănită.

S-a ridicat în picioare, ca să-i demonstreze că nu are nimic, că poate merge și poate respira. Dar și pentru a pune o oarecare distanță între ei. Inima ei bătea neregulat, și asta nu-i inspira deloc încredere.

— Știi bine că nu la asta m-am referit, a spus el. Am văzut cât de mult ții la copii. De ce nu te oferi să preiei conducerea Institutului din Los Angeles? Ai fi un conducător mai bun decât a fost vreodată Arthur Blackthorn.

Diana a înghițit în sec, deși avea gura uscată.

— Are vreo importanță?

— Are importanță pentru că doresc să te cunosc, a spus el. Te-aș săruta, dar tu te îndepărtezi de mine; aș vrea să-ți cunosc inima, dar tu o ascunzi în umbră. E așa pentru că nu mă placi sau nu mă vrei? Pentru că atunci nu te voi mai deranja.

Din vocea lui se auzea limpede că nu intenționa s-o facă să se simtă vinovată, el doar expunea faptele cu sinceritate.

Dacă i-ar fi făcut o declarație sentimentală, probabil că ea nu i-ar fi răspuns. Dar așa, s-a trezit că traversează camera și ia o carte de pe raftul de lângă pat.

— Dacă tu crezi că ascund ceva, atunci probabil ai dreptate, a spus ea. Dar mă îndoiesc că este ceea ce îți închipui tu. Diana a ridicat bărbia, gândindu-se la cea al cărei nume îl purta, războinică și zeiță, care nu are de ce să-și ceară scuze. Nu am făcut ceva rău. Nu sunt rușinată, nu am de ce să fiu. Dar Conclavul... A oftat. Uite. Ia asta.

Gwyn a luat cartea din mâna ei, cu o expresie solemnă.

— Este o carte de legi, a spus el.

Ea a dat din cap.

— Sunt legile de investitură. Acolo sunt prezentate în detaliu ceremoniile care au loc atunci când un vânător de umbre preia o anumită funcție, de Consul, de Inchizitor sau de conducător de Institut. Diana s-a apropiat de el și a deschis cartea la o pagină care se vedea că fusese bine examinată. Aici. Când depui jurământul de conducător de Institut, trebuie să ții Sabia Mortală și să răspunzi întrebărilor puse de Inchizitor. Întrebările sunt regulamentare. Nu se schimbă.

Gwyn a dat iarăși din cap.

— Și care este întrebarea la care nu vrei să răspunzi?

— Prefă-te că ești Inchizitor, i-a spus Diana, ca și cum nu l-ar fi auzit. Pune-mi întrebările, și eu voi răspunde onest, ca și cum aș ține în mână Sabia Mortală.

Gwyn a dat din cap. Ochii lui se întunecaseră de curiozitate și de încă ceva când a început să citească tare:

— Ești vânător de umbre?

— Da, a răspuns Diana.

— Te-ai născut vânător de umbre sau ai fost făcut?

— M-am născut vânător de umbre.

— Care e numele tău de familie?

— Wrayburn.

— Și care e numele pe care l-ai primit la naștere?

— David, a spus Diana. David Laurence Wrayburn.

Gwyn părea uimit.

— Nu înțeleg.

— Sunt femeie, a spus Diana. Întotdeauna am fost femeie. Întotdeauna am știut că sunt așa, indiferent de ce le-au spus Frații Tăcuți părinților mei, indiferent de contradicțiile corpului meu. Sora mea, Aria, știa și ea asta. Spunea că și-a dat seama din clipa în care am început să vorbesc. Dar părinții mei... Diana s-a oprit, apoi a reluat: Nu erau răi, dar nu cunoșteau opțiunile. Mi-au spus că acasă pot să fiu eu însămi, dar în public să fiu David. Să fiu băiatul care nu eram. Să rămân sub radarul Conclavului. Știam că asta ar însemna să trăiesc în minciună. Dar a fost un secret pe care toți patru l-am păstrat. Numai că an de an, disperarea mea se făcea mai mare. Nu am mai avut legături cu vânătorii de umbre de vârsta mea. Simțeam neliniște și disconfort. Și mă temeam că niciodată n-o să fiu fericită. Apoi am împlinit optsprezece ani. Sora mea avea nouăsprezece. Am plecat amândouă în Thailanda să studiem la Institutul din Bangkok. Acolo am întâlnit-o pe Catarina Loss.

— Catarina Loss, a spus Gwyn. Ea știe. Că tu ești... că erai... S-a încruntat. Îmi cer iertare. Nu știu cum să spun. Că ai fost numită David de părinții tăi?

— Știe, a răspuns Diana. La vremea aceea nu știa. În Thailanda am trăit ca femeie, așa cum sunt. M-am îmbrăcat ca o femeie. Aria mă prezenta drept sora ei. Eram fericită. Pentru prima oară mă simțeam liberă și mi-am ales un nume care să sugereze libertatea aceea. Magazinul de arme pe care îl avea tatăl meu se numea Săgeata Dianei, îl botezase după zeița vânătorii, care era mândră și liberă. M-am numit singură Diana. Sunt Diana.

Respirația ei a devenit întretăiată.

— Apoi am plecat împreună cu sora mea să explorăm o insulă unde se spunea că sunt demoni thotsakan. Am descoperit că nu erau

demoni, erau strigoi — stafii flămânde. Zeci de strigoi. Ne-am luptat cu ei, dar amândouă am fost rănite. Catarina ne-a salvat. M-a salvat. Când mi-am revenit, într-o căsuță aflată nu departe de locul acela, Catarina ne îngrijea. Mi-am dat seama că mi-a văzut rănile, că mi-a văzut trupul. Mi-am dat seama că știa...

— Diana, a spus Gwyn cu voce joasă și i-a întins mâna.

Dar Diana a clătinat din cap.

— Nu, a spus ea. Altfel nu voi putea să termin.

Ochii ei ardeau de lacrimi nevărsate.

— Am încercat să-mi acopăr trupul cu hainele zdrențuite. Am strigat după sora mea. Dar ea era moartă, murise în timp ce Catarina o îngrijea. Atunci am cedat. Pierdusem totul. Viața mea era distrusă. Așa am gândit.

O lacrimă s-a scurs pe obrazul ei.

— Catarina a avut grijă de mine să-mi recapăt sănătatea fizică și mentală. Am stat săptămâni întregi cu ea în căsuța aceea. Și ea mi-a vorbit. Mi-a dat cuvinte, pe care nu le avusesem niciodată, ca dar. A fost prima oară când am auzit cuvântul „transsexual". Am început să plâng. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de mult iei de la cineva dacă nu-i permiți să folosească acele cuvinte care îl descriu. De unde să știi că mai sunt și alții ca tine, dacă nu ai un nume pentru ce ești tu? Știu că mai există și alți vânători de umbre transsexuali, că au mai fost și vor mai fi. Dar nu am cum să-i caut, și ar fi periculos să pun întrebări.

Vocea ei se asprise de furia nedreptății.

— Apoi Catarina mi-a spus de operația de schimbare de sex. Mi-a spus că aș putea să fiu eu însămi, așa cum simțeam eu, așa cum știam eu. Știam că îmi doresc să fiu așa. M-am dus cu Catarina la Bangkok. Dar nu ca David. Și nu ca vânător de umbre. Am locuit cu ea într-un mic apartament. Le-am spus părinților mei că Aria a murit și că acum sunt Diana: ei mi-au spus că le-au zis celor din Consiliu că David e cel care a murit. Că mă iubesc și mă înțeleg, dar că acum trebuie să trăiesc în lumea mundană, pentru că frecventez medici mundani, iar asta e împotriva legii. Era prea târziu să-i opresc. Conclavul a fost înștiințat că David a murit pe insulă, luptându-se cu strigoii. I-au dat lui David

moartea surorii mele, o moarte plină de onoare. Aș fi vrut să nu fi mințit, dar dacă voiau să se îmbrace în alb pentru băiatul care nu mai era, chiar dacă el nu existase cu adevărat, nu puteam să-i împiedic să facă asta... Catarina lucrase ani de zile ca soră medicală. Cunoștea medicina mundană. M-a dus la o clinică din Bangkok. Acolo am întâlnit alte persoane la fel ca mine. Nu mai eram singură. Am stat acolo trei ani. Nu am mai vrut să fiu din nou vânător de umbre. Ce obținusem eu era mult prea prețios. Nu puteam risca să fiu descoperită, să mi se afle secretele, să fiu strigată iar cu numele unui bărbat, să mi se nege ceea ce obținusem. Ani de zile, Catarina m-a îndrumat spre procedurile medicinei mundane ce mi-au dat trupul în care să mă simt confortabil. A ascuns față de medici rezultatele neobișnuite ale analizelor mele, ca să nu fie șocați de sângele meu de vânător de umbre.

— Medicina mundană, a repetat Gwyn. Unui vânător de umbre îi este interzis să caute tratament medical mundan, nu? De ce nu a folosit Catarina magia să te ajute?

Diana a clătinat din cap.

— Nu am vrut eu. Un farmec poate fi întotdeauna desfăcut printr-un alt farmec. Nu aș vrea ca sinele meu adevărat să poată fi anulat de un farmec sau de o trecere printr-o poartă magică nepotrivită. Corpul meu e *al meu* — este corpul în care eu am crescut ca femeie, la fel ca toate femeile.

Gwyn a dat din cap, dar Diana nu-și dădea seama dacă înțelege.

— Deci de acest lucru te temi, a spus el.

— Nu mă tem pentru mine, a răspuns Diana. Mă tem pentru copii. Cât timp sunt tutorele lor, cred că pot să-i protejez într-un fel sau altul. Dar dacă în Conclav se va ști ce am făcut, că am apelat la medici mundani, aș ajunge prizonieră în Orașul Tăcut. Sau în Basilias, dacă sunt indulgenți.

— Și părinții tăi?

Chipul lui Gwyn era de necitit. Diana și-ar fi dorit să-i dea măcar un semn. Era furios? Oare va râde de ea? Calmul lui îi accelera pulsul.

— Au venit la tine? Cred că ți-a fost dor de ei.

— Mi-a fost teamă să-i fac vulnerabili în fața Conclavului.

Vocea Dianei era gâtuită.

— De câte ori îmi spuneau că vor să vină clandestin la Bangkok, găseam pretexte să amân. Și apoi am aflat că au murit, că au fost uciși în atacul unui demon. Catarina mi-a dat vestea. Am plâns toată noaptea. Nu puteam să le spun prietenilor mei mundani despre moartea lor, pentru că nu ar fi înțeles de ce nu mă duc acasă pentru înmormântare... Apoi a venit vestea Războiului Mortal. Și mi-am dat seama că sunt încă vânător de umbre. Nu puteam să accept ca Idrisul să piară fără luptă. M-am întors la Alicante. Le-am spus celor din Consiliu că sunt fiica lui Aron și a Lissei Wrayburn. Pentru că așa era. Ei știau că existaseră un frate și o soră, și că fratele murise. Le-am spus că mă cheamă Diana. În haosul războiului, nu m-a mai întrebat nimeni nimic. Și m-am născut ca Diana din luptă. Am luptat ca mine însămi, cu o sabie în mână și foc de înger în sânge. Și am știut că nu voi mai putea să fiu iar un mundan. Să trăiesc printre prieteni mundani cărora să trebuiască să le ascund existența vânătorilor de umbre. Că voi trăi printre vânătorii de umbre, cărora va trebui să le ascund că odată am apelat la medicina mundană. Oricum aș fi făcut, tot trebuia să ascund o parte din mine. Am ales să fiu vânător de umbre.

— Cine mai știe despre asta? În afară de Catarina.

— Malcolm știa. Trebuie să iau un medicament, care păstrează echilibrul între hormonii mei — de obicei îl iau de la Catarina, dar a fost o perioadă când ea nu a putut să-l facă, și atunci am apelat la Malcolm. Apoi a aflat. Nu mi-a spus niciodată direct, dar eu eram conștientă că știe. Și că-mi poate face rău.

— Că îți poate face rău, a murmurat Gwyn.

Chipul lui era ca o mască. Diana își auzea bătăile inimii în urechi. Era ca și cum se dusese la Gwyn cu inima în palme, vie și sângerândă, și acum aștepta ca el să înfigă pumnalul în ea.

— Toată viața am încercat să găsesc un loc în care să pot fi eu însămi, și încă mai caut, a spus ea. De aceea a trebuit să ascund niște lucruri oamenilor pe care i-am iubit. Și de tine m-am ascuns. Dar niciodată nu am negat adevărul despre mine.

Ce a făcut apoi Gwyn a uimit-o pe Diana. S-a ridicat de pe pat, a făcut un pas și apoi a căzut în genunchi în fața ei. A făcut asta cu

multă grație, ca un nobil de rang inferior care îngenunchează în fața unui cavaler sau ca un cavaler care îngenunchează în fața unei domnițe. Gestul acesta avea în esența lui ceva așa de vechi, ceva care venea chiar din inima și din sufletul poporului elfilor.

— Este așa cum credeam, a spus el. Când te-am văzut pe treptele Institutului și am văzut focul din ochii tăi, am știut că ești cea mai bravă femeie care a călcat vreodată pe acest pământ. Regret numai că un suflet așa de neînfricat a fost vreodată rănit de ignoranța și de teama celorlalți.

— Gwyn...

— Pot să te îmbrățișez? a întrebat-o el.

Diana a dat din cap. Nu putea să vorbească. A îngenuncheat și ea în fața căpeteniei Vânătorii Sălbatice și l-a lăsat s-o cuprindă în brațele lui puternice, l-a lăsat să-i mângâie ușor părul și să-i șoptească numele, cu vocea aceea a lui care și acum semăna cu un tunet — dar acum era un tunet care se auzea dintr-o casă caldă și încuiată, unde toată lumea e în siguranță.

Tavvy a fost primul care a simțit că Emma și Julian s-au întors, când s-au teleportat în bibliotecă împreună cu Magnus. Stătea pe podea și dezmembra meticulos niște jucării vechi, asistat de Max. În clipa în care Julian a pus piciorul pe podea, Tavvy a țâșnit în picioare și s-a repezit direct în el, ca un tren care iese de pe șine.

— *Jules!* a strigat el, iar Julian l-a ridicat în brațe și l-a strivit într-o îmbrățișare, în timp ce Tavvy se agăța strâns de el și turuia întruna, ce văzuse, ce mâncase și ce făcuse în ultimele zile; Julian i-a ciufulit părul și a simțit că se eliberează brusc de o tensiune de care nici măcar nu fusese conștient.

Cristina stătea cu Rafe și vorbea încet cu el în spaniolă. Mark era cu Alec la masa din bibliotecă și, spre uimirea lui Julian, alături de ei era Kieran — cu un teanc de cărți în fața lor.

Cristina a sărit în picioare și a fugit s-o ia în brațe pe Emma. Livvy a venit și ea grăbită în cameră, urmată de Ty, care nu era la fel de gălăgios, iar Julian l-a lăsat pe Tavvy din brațe — care a rămas lângă el,

ținându-se de piciorul lui — și și-a întâmpinat restul familiei într-o învălmășeală de îmbrățișări și strigăte de bucurie.

Emma îi strângea în brațe pe gemeni, și imaginea aceea l-a făcut pe Julian să simtă un junghi familiar de durere. Frica de separare, de destrămare a unei familii care ar trebui să fie împreună: visul lui, cu familia, cu Emma ca parteneră, cu responsabilitatea lor față de copii.

A simțit o mână pe umăr, care l-a trezit din gânduri. Era Mark, uitându-se neliniștit la el.

— Jules?

Evident. Mark nu știa că Julian aflase adevărul despre el și Emma. Părea îngrijorat și plin de speranță, ca un cățel care venise să cerșească o bucățică de mâncare, dar care se aștepta în același timp să fie gonit de la masă cu o palmă.

Așa de rău am fost? s-a întrebat Julian, cuprins de vinovăție. Mark nici măcar nu știuse, nu-și închipuise că Julian o iubea pe Emma. Fusese îngrozit când aflase. Mark și Emma se iubeau, dar nu într-un fel romantic, așa cum ar fi vrut Julian. Inima lui s-a umplut de afecțiune pentru amândoi, pentru ceea ce făcuseră ca să-l protejeze, pentru că fuseseră dispuși să îi stârnească ura, numai ca să fie el bine.

L-a tras pe Mark într-un colț al camerei. În jurul lor era încă gălăgia datorată bucuriei revederii, când Julian i-a spus încet:

— Știu ce ai făcut. Știu că nu ai fost cu adevărat iubitul Emmei. Știu că ai făcut-o pentru mine.

Mark a părut surprins.

— A fost ideea Emmei.

— Oh, crede-mă, știu. Julian i-a pus o mână pe umăr. Și te-ai descurcat bine cu copiii. Mi-a spus Magnus. Mulțumesc.

Mark s-a luminat la față. Asta l-a durut pe Julian și mai tare.

— Eu nu am... adică, au avut atâtea probleme...

— I-ai iubit și i-ai ținut în viață, a spus Julian. Uneori, nu poți face mai mult de atât.

Julian l-a tras spre el și l-a îmbrățișat cu putere. Mark a scos un sunet înăbușit de surprindere, apoi l-a luat și el în brațe, gata să-l sufoce. Julian îi simțea inima fratelui său bătând puternic peste inima lui, ca și cum aceeași ușurare și aceeași bucurie curgea prin sângele lor.

S-au îndepărtat puțin.

— Deci tu și Emma..., a început Mark, șovăitor.

Dar înainte ca Julian să poată răspunde, Livvy se aruncase asupra lor, reușind cumva să-i îmbrățișeze pe amândoi în același timp, și discuția lor s-a încheiat în râsete.

Ty a venit după ea ceva mai rezervat, a zâmbit și l-a atins pe umăr pe Julian, și apoi pe mână, ca și cum ar fi vrut să se asigure că e cu adevărat acolo. Expresiile tactile însemnau uneori pentru Ty la fel de mult ca imaginea pe care o percepea vizual.

Mark i-a spus Emmei că Dru este încă în camera ei, dar va veni și ea curând. Magnus se dusese la Alec, și acum stăteau amândoi de vorbă lângă șemineu. Numai Kieran rămăsese la locul lui, atât de tăcut și de nemișcat, încât putea să fie confundat cu o plantă decorativă. Dar, uitându-se la el, Julian și-a amintit de ceva și s-a uitat în jur după părul blond și aerul sarcastic.

— Unde e Kit?

A urmat un val de explicații din toate părțile: povestea cu Călăreții de pe malul Tamisei, cum i-au salvat Gwyn și Diana, lovitura lui Kit. Emma i-a descris și ea pe cei patru Călăreți pe care îi întâlniseră în Cornwall, dar Julian a povestit cum reușise ea să-l ucidă pe unul dintre ei — poveste care a adus alte valuri de exclamații.

— Nu am auzit să fi ucis cineva vreun Călăreț până acum, a spus Cristina, repezindu-se la masă să ia o carte. Dar trebuie să mai fi existat cineva.

— Nu.

Era Kieran, care vorbise cu o voce liniștită și calmă. Ceva din timbrul lui îi amintea lui Julian de Regele Întunericului.

— Nu a mai fost nimeni. Dintotdeauna au fost șapte copiii lui Mannan, și ei trăiesc aproape de la începutul timpului. Trebuie că ai ceva foarte special, Emma Carstairs.

Emma a roșit.

— Nu am.

Kieran încă se mai uita curios la ea. Era îmbrăcat în blugi și cu un tricou alburiu. Părea alarmant de uman, asta până îi vedeai fața și stranietatea osaturii.

— Cum a fost să ucizi pe cineva atât de vechi?

Emma a ezitat.

— A fost... ai ținut vreodată o bucată de gheață atât de mult în mână, încât răceala ei să te doară?

După o pauză, Kieran a dat din cap.

— E o durere mortală, a spus el.

— Așa a fost.

— Deci suntem în siguranță aici, i s-a adresat Julian lui Magnus, mai mult ca să evite alte întrebări despre moartea Călărețului. În Institut.

— Călăreții nu pot ajunge aici. Sunt ținuți la distanță de magie, a răspuns Magnus.

— Dar Gwyn a putut să aterizeze pe acoperiș, a spus Emma. Deci nu toți din poporul elfilor sunt opriți de magie...

— Gwyn este de la Vânătoarea Sălbatică. E altceva, a explicat Magnus și s-a aplecat să-l ia de jos pe Max, care a început să gângurească și să tragă de eșarfa lui. Pe urmă, de azi de la prânz am dublat protecția magică în jurul Institutului.

— Unde e Diana? a întrebat Julian.

— S-a întors la Idris. A spus că trebuie să aibă grijă ca Jia și Consiliul să fie calmi și liniștiți, ca ședința să se poată desfășura fără probleme.

— Încă nu avem Cartea Neagră, le-a amintit Julian.

— Dar mai avem o zi și jumătate, a spus Emma. S-o găsim pe Annabel.

— Fără să ieșim dintre aceste ziduri fermecate? a întrebat Mark, așezat pe brațul unui fotoliu. Suntem ca și blocați.

— Nu știu dacă fioroșii Călăreți știu că aici suntem și eu și Alec, a spus Magnus. Sau poate ar trebui să apelăm la Gwyn.

— Pericolul mi se pare foarte mare, a răspuns Emma. Nu cred că ne-am simți bine să-i cerem să ne ajute în aceste condiții.

— În fine, eu plec la Idris cu copiii și o să văd ce pot face de acolo, a spus Alec și s-a trântit într-un fotoliu, lângă Rafe, și i-a ciufulit părul negru.

Poate că Alec ar reuși să intre în conacul Blackthorn, s-a gândit Julian. Era epuizat, cu nervii slăbiți după o zi care fusese și cea mai bună și cea

mai proastă din viața lui. Dar conacul Blackthorn era probabil locul pe care Annabel îl iubea cel mai mult din lume. Mintea lui deja se gândea la tot felul de posibilități.

— Annabel a ținut mult la conacul Blackthorn, a spus Julian. Nu la casa din Londra, care pe atunci nu se afla în posesia familiei. Casa din Idris. O iubea.

— Deci crezi că ar putea fi acolo? a întrebat Magnus.

— Nu, a răspuns Julian. Îi urăște pe cei din Conclav și pe vânătorii de umbre. I-ar fi teamă să se ducă la Idris. Mă gândeam doar că dacă acea casă ar fi în pericol, dacă ar fi cumva amenințată, poate că ea ar ieși din ascunzătoare.

Putea să jure că Emma se întreabă de ce nu spune că s-a întâlnit cu Annabel în Cornwall; parcă și el se întreba, dar instinctul lui îi spunea să mai păstreze puțin secretul.

— Propui să dăm foc conacului din Idris? a întrebat Ty, ale cărui sprâncene se ridicaseră până aproape de linia părului.

— E curios, a murmurat Magnus, nu ai fi primul care are ideea *asta*.

— Ty, nu fi așa de entuziast! a spus Livvy.

— Piromania mă interesează, a răspuns Ty.

— Probabil că ar trebui să incendiezi mai multe clădiri ca să te consideri cu adevărat piroman, a spus Emma. Eu cred că ești doar amator.

— Cred că un mare incendiu în Idris ar atrage atenția, și nu ne dorim asta, a remarcat Mark.

— Eu cred că nu avem prea multe opțiuni, a spus Julian.

— Iar eu cred că ar fi cazul să mâncăm, a intervenit Livvy, grăbită, bătându-se cu palma peste stomac. *Mor* de foame.

— Am putea să discutăm despre ce am aflat, mai ales despre Annabel și Cartea Neagră, a spus Ty. Putem face schimb de informații.

Magnus a aruncat o privire fugară spre Alec.

— După ce mâncăm, trebuie să trimitem copiii la Idris. Diana ne așteaptă acolo, ca să ținem Portalul deschis, și nu vreau să aștepte prea mult timp.

Ce drăguț din partea lui, și-a spus Julian, să se exprime în felul acesta, de parcă trimiterea copiilor la Alicante era o favoare pe care i-o

făcea el Dianei, și nu o măsură de precauție pentru a-i proteja. Tavvy a plecat în sufragerie cu Rafe și Max, și Julian a simțit un junghi în inimă, pentru că își dădea seama cât de mult îi lipsise băiețelului compania unor copii de vârsta lui, chiar dacă nu știuse.

— Jules?

A întors capul și a văzut-o pe Dru lângă el. Fața ei părea palidă în lumina lămpii-vrăjitoarei.

— Da?

A rezistat tentației de a o bate ușor pe obraz sau de a o trage de codițe. Nu-i mai plăcea asta de când avea zece ani.

— Nu vreau să merg la Alicante, a spus ea. Vreau să stau aici cu voi.

— Dru...

Ea și-a îndreptat spatele.

— Tu erai mai mic decât mine când a fost Războiul Întunecat, a spus ea. Eu am treisprezece ani. N-ai decât să-i trimiți pe cei mici acolo, să fie în siguranță, dar nu pe mine. Și eu sunt o Blackthorn, ca și tine.

— Și Tavvy e un Blackthorn.

— Are *șapte* ani. Dru a respirat tremurat. Mă faci să mă simt ca și cum nu aș face parte din familia asta.

Julian a înlemnit. Dru s-a oprit și ea, și amândoi s-au uitat cum ceilalți intră în sufragerie. Julian a auzit-o pe Bridget bombănindu-i; după câte se părea, se chinuise să păstreze mâncarea caldă mai multe ore, dar nu-i trecuse prin cap să vină să-i cheme la masă.

— Dru, a spus el. Chiar vrei să stai aici?

Ea a dat din cap.

— Chiar vreau.

— Atunci nu mai trebuie să spui altceva. Poți să rămâi cu noi.

Dru s-a aruncat în brațele lui. Nu era o persoană prea lipicioasă, și în prima clipă Julian a fost așa de suprins, încât n-a făcut nicio mișcare; apoi a luat-o în brațe și a strâns-o, copleșit de amintiri — Dru, când era micuță și dormea în brațele lui, când făcea primii pași, Dru care râdea când Emma o ținea deasupra apei, la plajă, ca să-și ude degetele de la picioare.

— Tu ești sufletul acestei familii, fetițo, i-a spus el cu vocea aceea pe care numai frații și surorile lui o auzeau. Îți promit. Tu ești sufletul nostru.

*

Bridget a adus la masă la grămadă pui rece, pâine, brânză, legume și prăjitură cu bananе. Kieran a început să ciugulească niște legume, în timp ce ceilalți vorbeau între ei, împărtășindu-și noutățile.

Emma stătea lângă Julian. Din când în când, umerii li se atingeau, sau mâinile, când se întindeau să ia ceva. Fiecare atingere trimitea peste Julian un duș de scântei ca niște mici artificii.

Ty, cu coatele pe masă, acaparase discuția și povestea cum găsise el cu Kit și cu Livvy cristalul *aletheia* cu amintirile păstrate în el.

— Acum două sute de ani, a explicat el, făcând gesturi grațioase cu palma prin aer, Malcolm și Annabel au intrat pe ascuns în Institutul din Cornwall.

Lui Julian i se părea că Ty se schimbase cumva, deși, cum să se fi schimbat în doar câteva zile?

— Au furat Cartea Neagră, dar au fost prinși.

— Știm de ce voiau să aibă Cartea Neagră? a întrebat Cristina. Nu văd cum putea să-i ajute necromanția.

— Se pare că intenționau să o dea cuiva, a răspuns Emma. Nu era pentru ei. Cineva le promisese că le oferă protecție în fața Conclavului în schimbul ei.

— A fost o vreme când relația dintre un vânător de umbre și un repudiat putea să însemne pentru amândoi condamnarea la moarte, a spus Magnus. Protecția putea fi o ofertă foarte atractivă.

— N-au reușit să ajungă prea departe, a continuat Ty. Au fost prinși și aruncați în temniță, în Orașul Tăcut, iar Cartea Neagră a fost confiscată și returnată Institutului din Cornwall. Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Ty s-a încruntat; nu-i plăcea deloc să nu știe ceva. Malcolm a dispărut. A lăsat-o pe Annabel să fie interogată și torturată.

— Nu ar fi făcut asta de bunăvoie, a remarcat Julian. O iubea.

— Oamenii pot să-i trădeze chiar și pe cei pe care îi iubesc, a replicat Mark.

— Nu, Julian are dreptate, l-a contrazis Emma. Îl urăsc pe Malcolm mai mult ca pe oricine, dar sunt convinsă că niciodată nu ar fi părăsit-o pe Annabel. Era viața lui.

— Și totuși, asta s-a întâmplat, a insistat Ty.

— Au torturat-o pe Annabel ca să obțină informații, până când ea aproape și-a pierdut mințile, a spus Livvy. Apoi au lăsat-o să se întoarcă la familia ei. Iar familia ei a ucis-o și a spus că a devenit Soră de Fier. Dar nu era așa.

Julian simțea un nod în gât. Se gândea la desenele lui Annabel, la lumina din ele, la speranța din ele, la iubirea ei pentru casa din Idris și pentru Malcolm.

— Mergem pe repede-înainte o sută de ani, a continuat povestea Emma. Malcolm se duce la Regele Întunericului. Aflase că Annabel nu era Soră de Fier, ci fusese ucisă. Se pregătește de o răzbunare sângeroasă. Emma a făcut o pauză și și-a trecut degetele prin părul care era și acum încurcat de vântul și ploaia din Cornwall. Apoi, Regele Întunericului îi spune cum poate s-o învie pe Annabel, dar există o problemă: Malcolm are nevoie de Cartea Neagră, și nu o are. Cartea e în Institutul din Cornwall. A mai intrat o dată acolo prin efracție, nu mai îndrăznește s-o facă. Iar cartea rămâne acolo până când familia Blackthorn, care conduce Institutul, se mută la Los Angeles, și atunci iau cu ei și cartea.

Ochii lui Ty s-au luminat.

— Exact. Și Malcolm profită de atacul lui Sebastian Morgenstern și ia cartea. Începe s-o învie pe Annabel și în final reușește.

— Numai că ea e oficată pe el și-l omoară, a spus Emma.

— Câtă lipsă de recunoștință! a exclamat Kieran.

— Lipsă de recunoștință? a făcut Emma. Era un criminal. A avut dreptate să-l omoare.

— Poate că era un criminal, a răspuns Kieran, dar, din câte se pare, a devenit criminal pentru ea. A ucis ca să-i dea ei viață.

— Poate ea nu voia viață, a spus Alec, ridicând din umeri. El n-a întrebat-o niciodată ce vrea, nu?

Simțind parcă tensiunea celor de la masă, Max a început să plângă. Oftând, Alec l-a luat în brațe și a ieșit cu el din cameră.

— Sunt convins că ne ajută să știm toate acestea, a spus Magnus. Dar ne aduce mai aproape de Cartea Neagră?

— Poate, dacă am mai fi avut timp și dacă n-ar fi fost pe urmele noastre Călăreții, a răspuns Julian.

— Eu cred, a spus Kieran încet, privind în gol, că a fost tatăl meu.

Se pare că era ziua lui de declarații surprinzătoare. Toată lumea a întors capetele spre el, din nou. Spre uimirea lui Julian, Cristina a fost cea care a vorbit.

— Cum adică, a fost tatăl tău?

— Cred că el a vrut cartea și acum două sute de ani, când a furat-o Malcolm pentru prima oară, a spus Kieran. El este firul care leagă toate întâmplările acestea. A vrut cartea atunci și o vrea și acum.

— Dar de ce crezi că o vrea? a întrebat Julian.

Încerca să folosească un ton calm și amabil. Vocea care trage martorul de limbă, cum spunea Emma.

— E ceva ce mi-a spus Adaon. Kieran se uita în jos, la mâinile sale. A spus că tatăl meu dorea cartea încă de când a fost furat Primul Moștenitor. Există o legendă veche pe Tărâmul Elfilor, care spune că primul copil al tatălui meu a fost furat. S-a întâmplat cu mai bine de două sute de ani în urmă.

Cristina părea șocată.

— Nu mi-am dat seama că la asta se referă.

— Primul Moștenitor. Magnus privea undeva, în gol. Am auzit povestea asta cândva, a spus el. Nu doar că a fost furat, a fost și ucis.

— Așa spune povestea, a confirmat Kieran. Poate tatăl meu voia să folosească necromanția pentru a-l readuce la viață pe acest copil. Nu pot vorbi despre motivele lui. Dar ar fi putut să le ofere protecție lui Annabel și lui Fade la Curtea Elfilor Întunericului. Niciun vânător de umbre nu ar fi putut ajunge la ei dacă se aflau pe Tărâmul Elfilor.

Emma și-a trântit cu zgomot furculița pe masă.

— Prințul nostru cu păr șmecher are dreptate.

Kieran a clipit.

— Cum mi-ai spus?

— Ziceam și eu, a răspuns Emma, fluturându-și mâna. Și am spus că ai dreptate. Bucură-te, pentru că mă îndoiesc că am să mai spun vreodată asta.

Magnus a dat din cap.

— Regele este unul dintre puținii care ar fi putut să-l scoată pe Malcolm din temnițele Orașului Tăcut. Probabil nu a vrut să afle Consiliul de relația lor.

— Dar de ce n-a luat-o și pe Annabel? a întrebat Livvy, cu furculița plină de prăjitură oprită la jumătatea drumului spre gură.

— Poate Malcolm l-a dezamăgit pentru că a fost prins, a spus Mark. Poate voia să-i pedepsească pe amândoi.

— Dar și Annabel putea să le spună, a zis Livvy. Putea să spună că Malcolm lucra pentru Rege.

— Nu, dacă nu știa, a replicat Emma. În jurnalele lui, Malcolm nu menționează niciodată pentru *cine* fură cartea, și pot să pun pariu că nu i-a spus nici lui Annabel.

— Au torturat-o, le-a amintit Ty, și tot nu a spus, a spus doar că nu știe. Probabil spunea adevărul.

— Așa se explică de ce atunci când Malcolm a aflat că Annabel nu a devenit Soră de Fier și că a fost mințit, s-a dus la Regele Întunericului, a rostit Julian. *Pentru că se cunoșteau.*

— Deci prima oară Regele voia cartea pentru necromanție, a spus Cristina. Și acum o vrea ca să-i distrugă pe vânătorii de umbre?

— Necromanția nu înseamnă numai învierea morților. Magnus se uita la paharul cu vin de lângă farfuria lui de parcă ar fi avut înăuntru ascuns un secret. O clipă, a spus el și l-a luat pe Rafe din scaunul de alături. S-a întors spre Tavvy: Nu vrei să vii și tu? Să te joci cu Alexander și cu Max?

După ce s-a uitat la Julian, Tavvy a dat din cap. Grupul a ieșit din cameră, nu înainte ca Magnus să le facă semn că se întoarce.

— Asta este doar o ședință, a spus Emma. În primul rând, trebuie să-i convingem pe cei din Consiliu că într-adevăr Curtea Elfilor Întunericului reprezintă un pericol imediat. În prezent, ei nu fac nicio diferență între elfii buni și elfii răi, și nici nu-i interesează.

— Și aici intervine mărturia lui Kieran, a rostit Mark. Plus câteva dovezi: pârjolul pe care ne-a spus Diana că l-a văzut în Pădurea Brocelind și raportul vânătorilor de umbre care au spus că s-au luptat cu un grup de elfi și armele lor nu au funcționat.

— Nu e cine știe ce, a remarcat Livvy. Mai ales când avem de-a face cu Zara și cu gașca ei afurisită de bigoți. Ei vor încerca să pună mâna pe putere la ședința asta. Să pună mâna pe Institut. Nu îi interesează câtuși de puțin o amenințare vagă din partea elfilor.

— Eu pot face Conclavul să se teamă de tatăl meu, a intervenit Kieran. Dar poate că va fi nevoie de noi toți ca să-i facem să înțeleagă că dacă nu doresc o nouă eră de întuneric, trebuie să renunțe la visul lor de a extinde Pacea Rece.

— Nu să înregistreze magicienii, a adăugat Ty. Sau să pună vârcolacii în lagăre.

— Repudiații care fac parte din Consiliu știu toți de Cohortă, a spus Magnus, întorcându-se fără copii. Dacă se ajunge într-adevăr la vot pentru alegerea conducătorului de Institut la Los Angeles, vor trebui să le aducă pe Maia și pe Lily, ca și pe mine. Avem drept de vot.

S-a aruncat pe un scaun din capul mesei.

— Dar tot sunt numai trei voturi împotriva Cohortei, a spus Julian.

— E o treabă complicată, a încuviințat Magnus. După cum spune Diana, Jia nu ar vrea ca Zara să ajungă în fruntea Institutului mai mult decât noi. E greu totuși s-o discreditezi în momentul acesta... cu minciunile ei despre cum l-a ucis pe Malcolm, e foarte populară acum.

Emma a mârâit înfundat. Cristina a bătut-o ușor cu palma pe braț.

— Până atunci, avem promisiunea Reginei că va lupta alături de noi împotriva unei amenințări de care e greu de crezut că cei din Consiliu vor fi convinși, dar și asta numai dacă primește o carte pe care în prezent nu o avem și pe care nici nu am avea dreptul să i-o dăm, a spus Magnus.

— Înțelegerea pe care am făcut-o cu Regina Luminii e treaba noastră, i-a amintit Julian. Acum nu spunem decât că ea e dispusă să colaboreze, în anumite circumstanțe. Kieran a fost împuternicit să promită din partea ei ajutorul. Nu e nevoie să dea prea multe detalii.

— Frate, gândești ca un elf, a remarcat Mark pe un astfel de ton, încât Julian s-a întrebat dacă asta era bine sau era rău.

— Poate Regele vrea să ridice o armată a morților, a spus Dru, plină de speranță. Adică, e o carte de necromanție, nu?

Magnus a oftat, bătând cu o unghie în paharul său, pe gânduri.

— Necromanția înseamnă magie care folosește energia morții. În general, magia are nevoie de ceva care s-o propulseze. Energia morții este un propulsor incredibil de puternic. De asemenea, e incredibil de distructiv. Acele distrugeri de pământ pe care le-ați văzut pe Tărâmul

Elfilor și pârjolul de la Brocelind sunt cicatricele rămase în urma unei magii teribile. Întrebarea rămâne în picioare: care e scopul final?

— Vrei să zici că are nevoie de mai multă energie pentru a face acele farmece, a spus Julian. Farmecele la care l-a ajutat Malcolm și care anulează magia vânătorilor de umbre.

— Vreau să spun că magia voastră e angelică în esența ei, a replicat Magnus. Vine din lumină, din energie și viață. Contrariul ei este Sheol, Infernul, cum vreți să-i spuneți. Absența luminii și a vieții. Absența oricărei speranțe. Magicianul a tușit. Când Consiliul a votat Pacea Rece, a votat pentru o vreme care n-a existat. La fel cum și Cohorta vrea ca totul să revină într-o Epocă de Aur dispărută, în care vânătorii de umbre se plimbau ca niște zei și repudiații și mundanii se plecau în fața lor.

Toată lumea se uita la el. Era un Magnus Bane pe care îl vedeau rareori. Un Magnus părăsit de veselie și de optimism dezinvolt. Un Magnus care își amintea tot întunericul pe care îl văzuse de-a lungul secolelor: moartea și pierderea; același Magnus pe care Julian îl văzuse în Sala Acordurilor când avea doisprezece ani, implorând în zadar Consiliul să nu adopte Pacea Rece, deși știa că o va face.

— Și Regele vrea același lucru. Să unească două regate care au fost mereu separate, dar care în mintea lui au fost cândva același ținut. Trebuie să-l oprim pe Rege, dar, într-un fel, el face același lucru pe care vrea să-l facă și Cohorta. Și ceea ce trebuie să sperăm că nu va face Conclavul.

— Adică e răzbunare? a întrebat Julian.

Magnus a ridicat din umeri.

— E o vijelie distrugătoare. Să sperăm că o putem opri.

26

DUHUL CE PRIN UMBRE-A APUCAT-O

EMMA STĂTEA PE PATUL CRISTINEI ȘI ÎI PIEPTĂNA PĂRUL. ÎNCEPEA SĂ înțeleagă de ce mamei ei îi plăcea așa de mult s-o pieptene când era mică: era ceva curios de reconfortant în perierea buclelor întunecate care îi alunecau printre degete, în mișcarea repetitivă a periei.

Îi domolea puțin durerea din cap și din piept. Durerea care nu era a ei, ci a lui Julian. Ea știa cât de greu îi fusese lui să-și ia rămas-bun de la Tavvy, chiar dacă era pentru binele lui Tavvy, și acum ea simțea un gol acolo unde Julian suferea pentru despărțirea de fratele lui.

O ajuta mult că era cu Cristina. Emma îi spusese pe nerăsuflate tot ce se întâmplase în Cornwall, în timp ce stătea aplecată peste încheietura ei și o ungea cu o cremă mundană numită Savlon pe urma roșie provocată de farmecul de legare. Cristina se văicărea și se plângea că o ustură, și atunci i-a dat Emmei peria de păr și i-a spus că poate să facă ceva cu adevărat util.

— Deci, până la urmă există ceva care ajută? a întrebat Emma. Adică, dacă Mark ar veni aici și s-ar întinde pe tine, durerea ar dispărea?

— Da, a spus Cristina, cu vocea puțin înăbușită.

— Păi e foarte egoist că nu face asta, dacă mă întrebi pe mine.

Cristina a scos un sunet tânguit care semăna cu „Kieran".

— A, da, Mark trebuie să se prefacă în continuare că ține la el. Presupun că dacă ar minți stând peste tine n-ar merge.

— Chiar ține la Kieran, a spus Cristina. Doar că... am impresia că ține și la mine.

S-a întors pe jumătate, să se uite la Emma. Ochii ei erau mari și negri și îngrijorați.

— Am dansat cu el. Cu Mark. Și ne-am sărutat.

— Asta-i bine! E bine, nu?

— A fost, dar apoi a venit Kieran...

— Ce?

— Dar nu era furios, doar i-a spus lui Mark că ar trebui să danseze mai bine, și a dansat el cu mine. Era ca și când dansam cu focul.

— Uau, ce ciudățenie sexoasă, a făcut Emma. E mai multă ciudățenie sexoasă decât pot eu înțelege.

— Nu e ciudat!

— Ba e. Te îndrepți spre un triunghi amoros elfic. Sau spre un soi de război.

— Emma!

— Un triunghi elfic sexos, a spus Emma, veselă. Pot să zic că mă așteptam.

Cristina a scos un geamăt.

— Bine. Dar tu și Julian? Aveți vreun plan, după tot ce s-a întâmplat în Cornwall?

Emma a oftat și a lăsat peria de păr. Era un obiect victorian splendid, placat cu argint. Se întreba dacă o fi găsit-o în cameră sau altundeva în Institut. Camera Cristinei din Londra deja avea semnele personalității ei — tablourile fuseseră șterse de praf și îndreptate, găsise pe undeva o cuvertură colorată, iar briceagul ei era atârnat într-o agățătoare nouă lângă șemineu.

Emma a început să-i împletească părul, trecându-și șuvițele groase printre degete.

— Nu avem niciun plan, a spus ea. Întotdeauna e la fel — suntem împreună și simțim că suntem invincibili. Și apoi ne dăm seama că avem aceleași opțiuni și că niciuna nu e bună.

Cristina părea tulburată.

— Aceleași opțiuni întotdeauna, nu? Adică despărțirea sau renunțarea la a mai fi vânători de umbre.

Emma terminase de împletit. Și-a sprijinit bărbia de umărul Cristinei, gândindu-se la ce aflase Julian de la Regina Elfilor Luminii. Posibilitatea înfricoșătoare de a desființa toate relațiile *parabatai*-lor. Era mult prea oribil să spună asta cu glas tare.

— Credeam că distanța fizică dintre noi ne va ajuta, a spus ea. Dar acum nu mai cred. Nu ne-a ajutat nici până acum. Cred că oriunde m-aș duce și oricât aș sta departe de el, aș simți la fel.

— Unele iubiri sunt puternice ca niște funii. Te țin legat, a răspuns Cristina. Biblia spune că iubirea este la fel de tare ca moartea. Eu cred asta.

Emma a ridicat capul să se uite în ochii ei.

— Cristina, a spus ea. S-a mai întâmplat ceva, nu-i așa? Ceva legat de Diego, sau de Jaime?

Cristina a lăsat ochii în jos.

— Nu pot să-ți spun.

— Dă-mi voie să te ajut. Tu ești întotdeauna așa de puternică pentru toată lumea. Lasă-mă să fiu și eu puternică pentru tine.

S-a auzit o bătaie în ușă. Fetele s-au uitat surprinse una la alta. *Mark*, s-a gândit Emma. Era ceva pe chipul Cristinei. Sigur era Mark.

Dar era Kieran.

Emma înlemnise de uimire. Deși cumva se obișnuise cu prezența lui aici, tot i se ridica părul de pe mâini de încordare când îl vedea. Nu că îl învinuia neapărat pe el de rănile pe care i le făcuse Iarlath. Dar când îl vedea, începea să-și aducă aminte de toate: soarele care ardea, șfichiuitul biciului, mirosul de cupru al sângelui.

Era adevărat că acum arăta absolut diferit. Părul lui negru era ceva mai sălbatic, mai puțin ordonat, dar altfel avea o aparență destul de umană în blugii ăia. Pletele îi ascundeau vârfurile ascuțite ale urechilor, dar ochii ăia, negru și argintiu, erau la fel de șocanți.

El a făcut o mică plecăciune elegantă.

— Doamnelor.

Cristina părea surprinsă. Era limpede că nu se așteptase la vizita lui.

— Am venit să vorbesc cu Cristina, dacă ea vrea să-mi permită, a adăugat el.

— Dă-i drumul, a spus Emma. Vorbește.

— Cred că vrea să vorbească doar cu mine, i-a șoptit Cristina.

— Da, a încuviințat Kieran. Aceasta e dorința mea.

Cristina s-a uitat la Emma.

— Atunci ne vedem dimineață, da?

Hmmm, a făcut Emma în gând. Îi fusese așa de dor de Cristina, iar acum prințișorul acesta plin de fițe o dă afară din cameră. Kieran abia dacă i-a aruncat o privire când ea s-a dat jos din pat și s-a îndreptat spre ușă.

Când a ajuns în dreptul lui, s-a oprit, aproape umăr lângă umăr cu el.

— Dacă faci vreo chestie care s-o supere sau s-o rănească, a spus ea așa de încet, încât era sigură că nu va fi auzită de Cristina, îți smulg urechile și le fac descuietoare de uși. Clar?

Kieran s-a uitat la ea cu ochii lui asemănători cu cerul nopții, la fel de greu de citit ca norii.

— Nu, a răspuns el.

— Să-ți explic mai bine, a spus Emma cu asprime. O iubesc. Să nu te joci cu ea!

Kieran și-a băgat în buzunare mâinile lungi și delicate. Arăta absolut nefiresc în hainele alea moderne. Ca și cum l-ai fi văzut pe Alexandru cel Mare în costum de motociclist.

— Ea e ușor de iubit.

Emma s-a uitat la el surprinsă. Nu se așteptase deloc să spună așa ceva. Ușor de iubit. Lui Nene i se păruse bizară ideea asta. Dar până la urmă, ce știe poporul elfilor despre iubire?

— Vrei să stai jos? l-a întrebat Cristina.

Apoi s-a întrebat dacă nu cumva a ajuns ca mama ei, care întotdeauna spune că primul lucru pe care trebuie să-l faci când ai un musafir este să-l poftești să stea jos. *Chiar dacă e un ucigaș?* întrebase Cristina. *Da, chiar dacă e ucigaș,* insistase mama ei. *Dacă nu vrei să poftești un ucigaș să stea jos, nu îl inviți de la început în casa ta.*

— Nu, a răspuns Kieran.

Intrase în cameră, cu mâinile în buzunare și cu un soi de agitație interioară. Cam ca Mark, s-a gândit Cristina. Amândoi se mișcau în așa fel, de parcă aveau o energie captivă sub piele. Se întreba cum o fi să ai atâta energie și totuși să fii silit să stai nemișcat.

— Doamna mea, a spus el. Datorită jurământului făcut în fața ta la Curtea Elfilor Luminii, între noi există o legătură. Cred că ai simțit și tu puterea ei.

Cristina a încuviințat din cap. Nu era o legătură fermecată, așa cum avea ea cu Mark. Dar era acolo, un fel de energie luminoasă, ca atunci când au dansat, ca atunci când vorbeau.

— Cred că această putere ne poate ajuta să facem împreună ceva ce nu putem face singuri.

Kieran se apropiase de pat și își scosese mâinile din buzunare. Ceva strălucea în palma lui. A întins palma spre ea și Emma a văzut ghinda pe care Mark o folosise mai devreme, când îl chemase pe Gwyn. Părea puțin turtită, dar era întreagă, ca și cum se lipise la loc după ce se desfăcuse.

— Vrei să-l chemi din nou pe Gwyn? Cristina a clătinat din cap; părul i s-a desfăcut din coada care nu fusese legată și acum i se revărsase pe spate. A văzut că el se uită la părul ei. Nu, a spus ea. El nu va mai interveni. Vrei să vorbești cu altcineva de pe Tărâmul Elfilor? Cu fratele tău?

— Așa cum am gândit. Kieran a înclinat ușor capul. Îmi ghicești perfect intențiile.

— Și poți face asta? Ghinda asta nu e doar pentru Gwyn?

— Magia este foarte simplă. Nu uita, tu nu ești din sângele celor care pot face farmece, dar eu sunt. Cu ea pot aduce la noi o Proiecție a fratelui meu. Îl voi întreba de planurile tatălui meu. Îl voi întreba și dacă poate să-i oprească pe Cei Șapte Călăreți.

Cristina era uimită.

— Poate cineva să-i oprească?

— Ei sunt servitorii Curții și se supun poruncilor ei.

— De ce îmi spui toate astea? l-a întrebat Cristina.

— Pentru că, dacă vreau să-l chem pe fratele meu, trebuie să mă duc cu mintea pe Tărâmul Elfilor, a spus el. Și ar fi mai bine, dacă vreau să rămân cu mintea întreagă, să am o conexiune cu lumea aceasta. Ceva sau cineva care să mă țină ancorat aici cât timp eu îl caut pe fratele meu.

Cristina s-a dat jos de pe pat. În picioare, era doar puțin mai scundă decât Kieran. Ochii ei erau la nivelul gurii lui.

— De ce eu? De ce nu Mark?

— I-am cerut deja prea multe lui Mark.

— Poate, a spus ea, dar chiar dacă e adevărat, eu cred că nu e tot adevărul.

— Puțini dintre noi au norocul să cunoască întregul adevăr despre lucruri.

Cristina știa că e tânăr, dar când a vorbit, ochii lui aveau ceva străvechi.

— Vrei să-mi dai mâna ta?

Cristina i-a întins mâna a cărei încheietură purta semnul legăturii ei cu Mark. Părea cumva nimerit. El și-a strâns degetele în jurul mâinii ei, reci și uscate, ca atingerea ușoară a unei frunze.

Cu cealaltă mână a aruncat ghinda de aur în peretele de lângă șemineu.

Pentru o clipă, a fost liniște. Cristina îi auzea respirația precipitată. Părea ciudat pentru un elf — tot ce făceau elfii era așa de departe de emoția umană obișnuită, încât i se părea straniu să-l audă respirând așa. Dar apoi și-a amintit de brațele lui care o țineau, de bătaia neregulată a inimii lui. În fond, și ei erau făcuți din carne și oase, nu? Carne și oase, la fel ca vânătorii de umbre. Și flacăra sângelui angelic ardea și în ei...

Întunericul s-a întins pe perete ca o pată. Cristina a inspirat adânc, și mâna lui Kieran s-a strâns mai tare. Întunericul s-a mișcat, a început să tremure și să capete formă. Lumina a început să danseze în el, și Cristina a văzut acolo cerul multicolor al nopții de pe Tărâmul Elfilor. Iar în umbra aceea se vedea o umbră mai întunecată. Un bărbat înfășurat într-o mantie neagră. Când întunericul s-a luminat, primul

lucru pe care l-a văzut Cristina la el a fost zâmbetul, și a avut impresia că i se oprește inima.

Era zâmbetul unor oase, întins pe o față pe jumătate scheletică, superb într-o parte, mortal pe cealaltă parte. Mantia lui era neagră ca tușul și purta emblema coroanei sfărâmate. Stătea drept și impunător, zâmbindu-i lui Kieran cu zâmbetul acela viclean.

Nu pe Adaon îl chemaseră. Ci pe Regele Întunericului.

— Nu! NU! plângea Tavvy, cu fața îngropată în umărul lui Julian.

Primise vestea că va pleca la Idris cu Alec, Max și Rafe mult mai rău decât crezuse Mark. Oare toți copiii plâng așa, ca și cum lumea întreagă a fost distrusă și inima lor e sfâșiată, chiar și atunci când e vorba de o scurtă despărțire?

Mark nu îl condamna pe Tavvy, desigur. Numai că avea impresia că și inima lui se făcuse bucățele uitându-se cum Julian se plimbă încoace și-ncolo prin cameră cu fratele lui în brațe, care plângea de mama focului și îl lovea cu pumnișorii în spate.

— Tavs, i-a spus Julian cu o voce tandră, o voce pe care Mark aproape că nu putea s-o asocieze cu băiatul care îl înfruntase pe Regele Întunericului în propria lui Curte, amenințând un prinț cu pumnalul la gât. E doar o zi, maximum două. O să vezi canalele din Alicante, Citadela...

— Tu mereu pleci, s-a plâns Tavvy, cu gura în tricoul fratelui său. Nu poți să pleci iar.

Julian a oftat. A lăsat bărbia jos și și-a frecat capul de cârlionții lui ciufuliți. A întâlnit privirea lui Mark pe deasupra capului lui Tavvy. Nu era în ea nici acuzație, nici autocompătimire, doar o tristețe teribilă.

Dar Mark se simțea strivit de vinovăție. „Ce-ar fi fost dacă" erau doar cuvinte risipite, îi spusese odată Kieran, când Mark se gândea ce șanse ar fi fost ca ei doi să se fi întâlnit vreodată dacă el nu ar fi ajuns la Vânătoarea Sălbatică. Dar nu putea să-și oprească acum întrebările: ce-ar fi fost dacă ar fi putut să rămână cu familia lui, ce-ar fi fost dacă Julian n-ar fi trebuit să fie și mamă și tată pentru frații lui mai mici, ce-ar fi fost dacă Tavvy nu ar fi crescut în umbra morții și a pierderii.... Poate atunci n-ar fi simțit despărțirea asta ca pe una finală.

— Nu e vina ta, a spus Magnus, care apăruse pe nesimțite lângă el. Nu poți schimba ce a fost. Toți avem parte de pierderi, toți, cu excepția celor extrem de norocoși.

— Nu pot să nu mă gândesc ce mult aș fi vrut ca fratele meu să fi fost unul dintre cei extrem de norocoși, a spus el. Cred că mă înțelegi.

Magnus s-a uitat la Julian și la Tavvy. Băiețelul obosise de atâta plâns și acum stătea atârnat de gâtul lui Julian, cu fața înfundată în umărul lui. Umerii lui micuți erau căzuți de oboseală.

— Care dintre frați?

— Amândoi, a spus Mark.

Magnus a întins mâna și a atins cu degete curioase săgeata strălucitoare de la gâtul lui Mark.

— Cunosc materialul acesta. E capul unei săgeți care odată a stat în vârful unei arme de soldat din garda Regelui, la Curtea Elfilor Întunericului.

Mark a atins și el săgeata — fină, rece și netedă. Dură, așa cum era și Kieran.

— Kieran mi-a dat-o.

— E prețioasă, a spus Magnus.

A lăsat din mână pandantivul ca să se întoarcă spre Alec, care îl strigase.

Stătea cu Max în brațe și cu Rafe lângă el, lângă o geantă mică în care erau lucrurile lor. Mark s-a gândit că Alec ar fi fost cam de aceeași vârstă cu el, dacă nu ar fi fost răpit de Vânătoarea Sălbatică. Se întreba dacă ar fi fost și el ca Alec, la fel de matur, de stăpânit, de capabil să aibă grijă de sine și de alții.

Magnus l-a sărutat și i-a ciufulit puțin părul, cu o tandrețe infinită. S-a aplecat să-l sărute și pe Max, apoi pe Rafe, după care a început să creeze Portalul. Lumina a țâșnit din degetele lui și aerul a părut să licărească.

Tavvy zăcea disperat la pieptul lui Julian. El îl strângea mai tare, cu mușchii brațelor încordați, și îi șoptea cuvinte liniștitoare. Mark ar fi vrut să se apropie, dar avea impresia că nu-și poate mișca picioarele. Cei doi păreau, chiar așa nefericiți cum erau, o echipă perfectă, care nu mai avea nevoie de nimeni.

Gândurile lui melancolice s-au risipit brusc când a simțit o durere ascuțită în braț. Și-a prins încheietura în palmă și degetele lui au simțit rana cumplită și umezeala sângelui. *S-a întâmplat ceva,* s-a gândit el. *Cristina.*

A luat-o la fugă. În mijlocul camerei, Portalul licărea și se făcea mai mare: prin ușa pe jumătate formată, Mark a zărit silueta turnurilor demonilor, în timp ce ieșea pe coridor.

Ceva în sângele lui îi spunea că se apropie de Cristina în fuga lui, dar, în mod uimitor, durerea din braț nu se estompa. Pulsa întruna, ca raza unui far de avertizare.

Ușa de la camera ei era închisă. El s-a împins cu umărul în ea, fără să mai pună mâna pe clanță. Ușa s-a dat de perete și Mark aproape a căzut în cameră.

A început să tușească și ochii îl usturau. În cameră mirosea a ceva ars — ceva organic, ca frunzele uscate sau ca fructele putrede.

Era întuneric. Ochii lui s-au obișnuit repede și i-a văzut pe Cristina și Kieran, în picioare lângă pat. Cristina ținea în mână briceagul ei. Deasupra lor se ridica amenințător o umbră masivă — nu, nu o umbră, și-a dat el seama când s-a apropiat. O Proiecție.

Proiecția Regelui de la Curtea Elfilor Întunericului. Ambele jumătăți ale feței lui păreau să radieze de o veselie nefirească, și jumătatea superbă, regală, și cea hidoasă, scheletică.

— Ai crezut că o să-l chemi pe fratele tău? a rânjit Regele, cu ochii la Kieran. Și ai crezut că n-o să te simt că intri pe Tărâmul Elfilor, căutându-l pe unul de-ai mei? Ești un prost, Kieran, întotdeauna ai fost așa.

— Ce ai făcut cu Adaon?

Din fața lui Kieran se scursese tot sângele.

— El nu știa nimic. Nu știa că vreau să-l chem.

— Nu-ți face griji pentru alții, a spus Regele. Tu fă-ți griji pentru viața ta, Kieran, fiu de Rege.

— De multă vreme sunt Kieran Vânătorul, a replicat el.

Chipul Regelui s-a înnegrit.

— Trebuia să fii Kieran Trădătorul. Kieran Vânzătorul de Neam. Kieran Ucigașul de Neam. Toate aceste nume ți s-ar potrivi mai bine.

— A acționat în legitimă apărare, a spus Cristina, furioasă. Dacă nu l-ar fi ucis pe Erec, l-ar fi ucis Erec pe el. Și a vrut să mă protejeze pe mine.

Regele i-a aruncat o privire scurtă și disprețuitoare.

— Chiar asta înseamnă trădare, fată nesăbuită. Să pui mai presus de viața semenului tău viața unui vânător de umbre... ce poate fi mai rău?

— Mai rău e să-ți vinzi fiul la Vânătoarea Sălbatică, de teamă că poporul îl va iubi mai mult pe el decât pe tine, a intervenit Mark. Asta-i mai rău.

Cristina și Kieran s-au uitat la el uimiți; era limpede că nu-l auziseră intrând. Regele, însă, nu părea deloc surprins.

— Mark Blackthorn, a spus el. Până și în relațiile de iubire fiul meu gravitează în jurul inamicilor propriului popor. Ce spune asta despre el?

— Că știe mai bine ca tine care e poporul lui? a întrebat Mark, și a întors ostentativ spatele Regelui.

La Curte, aceasta era o ofensă care se pedepsea cu spânzurătoarea.

— Trebuie să scăpăm de el, le-a spus încet celor doi. Să-l chem pe Magnus?

— E doar o Proiecție, a spus Kieran.

Era tras la față.

— Nu ne poate face nimic. Și nici nu poate rămâne aici la nesfârșit. Cred că e un efort prea mare pentru el.

— Să nu îndrăznești să-mi întorci spatele! a urlat Regele. Crezi că nu știu ce planuri ai, Kieran? Crezi că nu știu că vrei să te duci să mă trădezi în fața Consiliului nefilimilor?

Kieran și-a ferit privirea, ca și cum nu suporta să se uite la el.

— Atunci încetează să faci ceea ce faci, i-a spus el, cu voce tremurată. Înțelege-te cu nefilimii. Nu face război cu ei.

— Nu voi face nicio înțelegere cu cei care pot minți, a mârâit Regele. Care au mințit și care vor minți din nou. Vor minți și vor vărsa sângele neamului nostru. Și după ce vor termina cu tine, crezi că te vor lăsa în viață? Crezi că te vor trata ca pe unul de-ai lor?

— M-au tratat mai bine decât tatăl meu.

Kieran a ridicat capul sus.

— Oare?

Ochii Regelui erau întunecați și goi.

— Ți-am luat câteva amintiri, Kieran, când ai venit la Curte. Să ți le dau înapoi?

Kieran părea confuz.

— La ce ți-ar folosi amintirile mele?

— Unii dintre noi vor să-și cunoască dușmanii, a răspuns Regele.

— Kieran! a spus Mark.

Privirea Regelui îi strângea stomacul de frică.

— Nu-l asculta. Vrea doar să te rănească.

— Și tu ce vrei? a întrebat Regele, întorcându-se spre el.

Numai faptul că Mark putea să vadă prin el — putea vedea patul Cristinei și șifonierul ei prin conturul transparent al Regelui — îl făcea să nu se repeadă la vătraiul de lângă șemineu ca să-l atace. Dacă numai...

Dacă Regele s-ar fi purtat cât de cât ca un tată, dacă nu l-ar fi aruncat pe fiul lui la Vânătoarea Sălbatică, așa cum arunci un os unor lupi înfometați, dacă nu ar fi asistat liniștit la torturarea lui de către Erec...

Cum ar fi fost atunci Kieran? I-ar mai fi fost așa de teamă că-și pierde iubirea, ar mai fi fost așa de hotărât s-o păstreze cu orice preț, chiar dacă asta însemna să-l țină pe Mark captiv la Vânătoarea Sălbatică?

Buzele Regelui s-au strâmbat într-un rânjet, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Când m-am uitat în amintirile fiului meu, a spus el, te-am văzut pe tine, Mark Blackthorn. Fiul lui Lady Nerissa.

Rânjetul lui era diabolic.

— Mama ta a murit de durere pentru că tatăl tău a părăsit-o. Jumătate din gândurile fiului meu erau la tine, la pierderea ta. Mark, Mark, Mark. Mă întreb ce o fi în sângele vostru de aveți puterea să-i fermecați pe oamenii mei și să vă bateți apoi joc de ei.

Între sprâncenele lui Kieran apăruse o cută. *Pierderea ta.*

Kieran nu-și amintea să-l fi pierdut pe Mark. Răceala din stomacul lui Mark îi cuprinsese acum și sângele.

— Cei care nu pot iubi nu înțeleg, a spus Cristina. S-a întors spre Kieran. Te vom proteja. Nu îi vom permite să-ți facă rău pentru că ai depus mărturie în fața Consiliului.

— Minciuni, a spus Regele. Poate bine intenționate, dar tot minciuni. Dacă vei depună mărturie, Kieran, nu va fi loc pe pământ sau pe Tărâmul Elfilor în care să fii apărat de mine și de războinicii mei. Te voi vâna la nesfârșit, iar când te voi găsi, ai să regreți că n-ai murit pentru ce i-ai făcut lui Iarlath și lui Erec. Nu îți închipui chinurile pe care am să ți le pricinuiesc.

Kieran a înghițit în sec, dar vocea lui era fermă.

— Durerea e numai durere.

— O, dar sunt tot felul de dureri, micule fiu al Întunericului.

Nu s-a mișcat și nu a făcut vreun gest, așa cum fac magicienii când aruncă asupra cuiva un farmec, dar Mark a simțit că aerul din cameră se face mai greu, ca și cum ar fi crescut presiunea.

Kieran a icnit și a ricoșat în spate, ca și cum ar fi fost împușcat. S-a lovit de pat și s-a ținut cu mâinile de tăblia lui ca să nu cadă. Părul îi căzuse peste ochi și își schimbase culoarea din negru-albăstrui în alb.

— Mark? A ridicat încet capul. Îmi amintesc. *Îmi amintesc.*

— Kieran! a șoptit Mark.

— I-am spus lui Gwyn că ai trădat legea elfilor, a spus Kieran. Am crezut că se vor mulțumi doar să te aducă înapoi la Vânătoarea Sălbatică.

— În schimb, ei mi-au pedepsit familia, a spus Mark.

Știa că nu asta dorise Kieran, că nu anticipase ce se va întâmpla. Dar cuvintele încă dureau când le rostea.

— De aceea nu mai purtai la gât săgeata de elf.

Ochii lui Kieran erau fixați undeva, sub bărbia lui Mark.

— Nu mă mai voiai. Mă izgonișești. Mă urai. Probabil mă urăști și acum.

— Nu te-am urât, a răspuns Mark. Kier...

— Ascultă-l, a spus Regele. Ascultă-l cum minte.

— Atunci de ce? l-a întrebat Kieran. Se îndepărtase cu un pas de Mark. De ce m-ai mințit?

— Gândește-te, copile, a spus Regele; părea că se distrează. Ce vor ei de la tine?

Kieran respira cu greutate.

— O mărturie. O mărturie în fața Consiliului. Tu... tu ai plănuit asta, Mark? Această înșelăciune? Toată lumea din Institut știe de asta? Da, probabil că știu. Toți știu.

Părul lui era acum negru ca petrolul.

— Și Regina știe, presupun. A uneltit cu tine să mă batjocoriți?

Agonia care se vedea pe fața lui era prea mare, Mark nu putea să-l privească. A vorbit Cristina în locul lui.

— Kieran, nu, nu a fost așa...

— Ai știut și tu?

În privirea pe care i-a aruncat-o era același sentiment de trădare ca și în privirea pe care o avusese pentru Mark.

— Știai și tu?

Regele a râs. În clipa aceea, Mark s-a simțit cuprins de o furie oarbă, și a apucat vătraiul de lângă foc. Regele continua să râdă în timp ce Mark s-a apropiat de el, a ridicat vătraiul, a izbit...

A izbit exact în ghinda de aur, care stătea în fața șemineului, și a făcut-o pulbere. Râsul Regelui s-a oprit brusc; s-a uitat la Mark cu o privire încărcată de ură și a dispărut.

— De ce ai făcut asta? l-a întrebat Kieran. Îți era teamă de ce îmi va mai spune?

Mark a aruncat vătraiul, care s-a lovit de grătarul șemineului cu zgomot.

— Ți-a dat înapoi amintirile, nu-i așa? Atunci știi totul.

— Nu știu totul.

Vocea lui Kieran era răgușită și tremurătoare; Mark și-a adus aminte de el, când era legat cu funii de spini la Curtea Elfilor Întunericului, cu aceeași disperare în ochi ca și acum.

— Nu știu cum ai plănuit să faci asta, sau când ai hotărât să mă minți, ca să fac cum vrei tu. Nu știu cât de mult te-a scârbit să mă atingi, ca să te prefaci că mă vrei. Nu știu când aveai de gând să-mi spui adevărul. După ce depuneam mărturie? Aveai în plan să mă batjocorești și

să râzi de mine în fața Consiliului, sau când eram doar noi? Le-ai spus tuturor că sunt un monstru egoist și fără inimă...

— Nu ești un monstru, Kieran, l-a întrerupt Mark. Iar inima ta e la locul ei.

Numai durere era în privirea lui Kieran când s-a uitat la el.

— Nu poate fi adevărat, a spus, pentru că tu erai inima mea.

— Oprește-te.

Era Cristina, care vorbise încet, cu neliniște, dar cu voce fermă.

— Lasă-l pe Mark să-ți explice...

— M-am săturat de explicațiile oamenilor, a spus Kieran și a ieșit din cameră, trântind ușa după el.

Ultima licărire a Portalului se stinsese. Julian și Magnus rămaseseră în picioare, aproape umăr lângă umăr, uitându-se după Alec și după copii până au dispărut.

Oftând, Magnus și-a aruncat pe umăr eșarfa și s-a dus să-și pună un pahar cu vin dintr-un sticlă prăfuită așezată pe măsuța de lângă fereastră. Aproape se întunecase, cerul de deasupra Londrei căpătase culoarea panseluțelor.

— Vrei și tu puțin? l-a întrebat pe Julian, înșurubând dopul.

— Cred că ar fi mai bine să fiu treaz.

— Cum vrei.

Magnus a ridicat paharul și l-a examinat; lumina care trecea prin el făcea ca lichidul să pară rubiniu.

— De ce ne ajuți așa de mult? l-a întrebat Julian. Vreau să zic, suntem o familie plăcută, dar nimeni nu e chiar așa de plăcut.

— Nu, a spus Magnus, cu un mic zâmbet. Nimeni nu e așa de plăcut.

— Și atunci?

Magnus a luat o înghițitură de vin și a ridicat din umeri.

— Jace și Clary m-au rugat, iar Jace e *parabatai*-ul lui Alec, iar eu am avut întotdeauna sentimente paterne față de Clary. Sunt prietenii mei. Iar eu fac aproape orice pentru prietenii mei.

— Sigur asta e tot?

— Cred că îmi amintești de cineva.

— Eu?

Julian era surprins. Rareori îi spunea cineva asta.

— De cine?

Magnus a clătinat din cap, fără să răspundă.

— Cu mulți ani în urmă, a spus el, aveam foarte des un vis în care îmi apărea un oraș înecat în sânge. Cu turnuri făcute din oase și sânge care curgea pe străzi ca apa. Mai târziu, am crezut că era legat de Războiul Întunecat, și, într-adevăr, după ce s-a încheiat războiul, nu am mai avut acel vis. Magnus a dat vinul pe gât și a pus paharul jos, apoi a continuat: Dar în ultimul timp a revenit. Nu am cum să nu mă gândesc că urmează să se întâmple ceva.

— Tu i-ai prevenit, a spus Julian. Pe cei din Consiliu. Din ziua în care au decis s-o exileze pe Helen și să-l abandoneze pe Mark. Le-ai spus care vor fi consecințele... Julian s-a rezemat de perete. Aveam doar doisprezece ani, dar îmi amintesc. Ai spus: „Poporul elfilor îi urăște de mult timp pe nefilimi pentru cruzimea lor. Arătați-le și altceva decât cruzime, și veți primi în schimb altceva decât ură." Dar ei nu te-au ascultat, nu?

— Consiliul voia răzbunare, a răspuns Magnus. Nu s-au gândit că răzbunarea aduce după ea răzbunare. „Fiindcă au semănat vânt, vor secera furtună."[1]

— Din Biblie, a recunoscut cuvintele Julian.

Crescuse pe lângă unchiul Arthur și învățase mai multe citate celebre decât avea nevoie.

— Totuși, e o diferență între răzbunare și ripostă. Una e să pedepsești un vinovat, și alta e să pedepsești la întâmplare. „Drept e să curățăm pământul de păcătoșii care au în suflet atingerea iadului."[2]

— Presupun că putem găsi câte un citat care să justifice orice, a spus Magnus. Uite, eu nu spun vrute și nevrute în fața Conclavului, chiar dacă magicienii din Piața Umbrelor cred contrariul. Dar am cunoscut zeci de *parabatai*, și toți ar trebui să fie la fel, dar tu și Emma

[1] Osea, 8:7.

[2] George Eliot, *The Spanish Gypsy*.

sunteți altfel. Cred că dacă nu ar fi fost haosul acela cu Războiul Întunecat, nu v-ar fi permis să faceți ceremonia.

— Și acum, din cauza unei ceremonii care ar fi trebuit să ne lege pentru totdeauna, ne batem capul cum să stăm separați, a spus Julian cu amărăciune. Amândoi știm asta. Dar când Călăreții sunt acolo...

— Da, a spus Magnus. Sunteți forțați să rămâneți împreună pentru moment.

Julian a expirat printre dinți.

— Vreau să-mi confirmi ceva, i-a cerut el. Chiar nu există vreun farmec care anulează iubirea?

— Sunt câteva farmece temporare, a spus Magnus. Nu durează la infinit. Iubirea adevărată și complexitățile inimii și minții umane nu au putut fi controlate de magie. Poate un înger sau un Demon Suprem...

— Deci Raziel ar putea s-o facă.

— N-aș fi așa de sigur, a răspuns Magnus. Chiar ai ajuns să te gândești la asta? La farmece care anulează iubirea?

Julian a dat din cap.

— Tu chiar ești nemilos, a remarcat Magnus. Chiar și cu tine însuți.

— Am crezut că Emma nu mă mai iubește, a spus Julian. Iar ea credea același lucru despre mine. Acum știm adevărul. Iubirea noastră nu e doar interzisă de Conclav. E și blestemată.

Magnus a strâns din ochi.

— Chiar mă întrebam dacă știți asta.

Julian a simțit că se răcește din tot corpul. Deci nu era nicio șansă ca Jem să se fi înșelat. De fapt, nici nu-și închipuise că se înșală.

— Jem i-a spus Emmei. Dar nu i-a spus exact în ce constă blestemul. Ce se poate întâmpla.

Mâna lui Magnus tremura ușor când și-a trecut palma peste ochi.

— Puteți să căutați povestea lui Silas Pangborn și a Eloisei Ravenscar. Sunt și altele, deși Frații Tăcuți fac tot ce le stă în putință să le țină ascunse.

Ochii lui de pisică erau roșii ca sângele.

— În primul rând, poți să-ți pierzi mintea. Devii de nerecunoscut ca ființă umană. Și după ce te transformi în monstru, nu mai faci

distincția între prieten și dușman. Când o rudă de-a ta aleargă să te salveze, tu îi smulgi inima din piept.

Julian simțea că îi vine să vomite.

— Asta... eu niciodată n-aș face rău familiei mele.

— Dar nu vei ști cine sunt, a spus Magnus. Nu vei mai distinge iubirea de ură. Și distrugi totul în jurul tău pentru că tu vrei asta, la fel cum valurile vor să se spargă de stânci. O faci pentru că nu poți să n-o faci. Magnus s-a uitat la Julian cu multă compasiune. Nu contează dacă intențiile tale sunt bune sau rele. Nu contează că iubirea e o forță pozitivă. Magia nu bagă în seamă micile preocupări umane.

— Știu asta, a încuviințat Julian. Dar ce putem face? Nu pot să devin mundan sau repudiat și să-mi părăsesc familia. Asta m-ar ucide și pe mine, și pe ei. Iar pentru Emma ar fi un fel de sinucidere dacă nu ar mai fi vânător de umbre.

— Mai există și varianta exilului, a adăugat Magnus, cu o privire de nepătruns. Ați rămâne în continuare vânători de umbre, dar vi s-ar lua o parte din magie. Asta înseamnă exilul. Asta e pedeapsa. Și pentru că magia *parabatai*-lor este una dintre cele mai puternice și mai bine înrădăcinate în voi, exilul îi anihilează puterea. Tot ce blestemul intensifică... puterea pe care o au runele pe care vi le faceți, abilitatea de a simți ce simte celălalt sau de a ști când e rănit... toate acestea sunt anulate de exil. Dacă mă pricep cât de cât la magie, și eu cred că mă pricep, atunci exilul va scădea extrem de mult puterea blestemului.

— Dar exilul mă va îndepărta și de copii, a spus Julian, disperat. Aș putea să nu-i mai văd niciodată. Mai bine aș deveni mundan. Cel puțin aș putea încerca să mă strecor pe lângă ei sau să-i văd de la distanță.

Amărăciunea îi alterase vocea.

— Termenii exilului sunt stabiliți de Inchizitor și de Conclav. Noi n-am avea niciun cuvânt de spus.

— Nu neapărat, l-a contrazis Magnus.

Julian s-a uitat la el atent.

— Ai face bine să-mi explici ce vrei să spui.

— Vreau să spun că nu aveți decât o variantă. Și n-o să-ți placă. Magnus a făcut o pauză, ca și cum ar fi așteptat ca Julian să refuze să

audă, dar el nu a spus nimic. Bine, a spus Magnus. Când ajungeți la Alicante, spuneți-i totul Inchizitorului.

— Kit...

Ceva rece l-a atins pe tâmplă și i-a dat deoparte părul de pe frunte. Era înconjurat de umbre, iar în umbrele acelea vedea fețe cunoscute și fețe necunoscute: o femeie cu părul palid, ale cărei buze păreau să cânte, tatăl lui, fața furioasă a lui Barnabas Hale, Ty, uitându-se la el printre genele alea dese și negre ca funinginea care acoperea străzile Londrei din cărțile lui Dickens.

— Kit!

Atingerea rece a devenit o bătaie ușoară. A deschis ochii și a văzut tavanul infirmeriei de la Institutul din Londra. A recunoscut urma aceea de arsură de pe perete, cu forma ciudată de copac, acoperișurile care se vedeau pe fereastră și ventilatorul ale cărui pale se învârteau leneș.

Și deasupra lui, niște ochi albaștri-verzui, plini de îngrijorare. Livvy, cu părul ei lung și castaniu revărsat în bucle încurcate. Kit s-a încruntat și ea a respirat ușurată.

— Scuză-mă! Magnus mi-a spus să te trezesc la câteva ore, ca să ne asigurăm că starea ta nu se agravează din cauza comoției.

— Comoție?

Kit și-a amintit de acoperișul institutului, de ploaie, de Gwyn și de Diana, de cerul plin de nori, care păreau să alunece când el cădea.

— De unde și până unde am o comoție? N-am avut nimic.

— Se pare că se poate. Te lovești la cap și nu-ți dai seama cât e de serios până când îți pierzi cunoștința.

— Ty? a întrebat el.

A dat să se ridice, ceea ce a fost o greșeală. Capul îl durea de parcă îl lovise cineva cu o bâtă. În spatele pleoapelor i-au apărut frânturi de imagini: elfii în armurile lor înfricoșătoare de bronz. Platforma de ciment de lângă apă. Convingerea că vor muri.

— Uite.

Mâna ei l-a prins pe după gât, ca să-l sprijine. A simțit ceva rece care i-a atins dinții cu un clinchet.

— Bea asta.

Kit a înghițit. S-a lăsat iar întunericul și durerea a dispărut. A auzit din nou cântecul acela, undeva în străfundul lucrurilor uitate. *Povestea iubirii mele nu are sfârșit.*

Când a deschis din nou ochii, lumânarea de pe noptieră se topise. Dar în cameră era lumină — Ty stătea pe marginea patului cu o lampa-vrăjitoarei în mână și se uita la mișcarea palelor de ventilator.

Kit a tușit și s-a ridicat în fund. De data asta nu l-a mai durut așa de tare. Gâtul parcă era făcut din șmirghel.

— Apă, a spus el.

Ty și-a luat ochii de la ventilator. Kit observase mai demult că îi place se uite la ventilatoare, ca și cum mișcarea aceea liniștită îl mulțumea. Ty a venit cu o carafă și un pahar și i le-a dat lui Kit.

— Mai vrei? l-a întrebat el, după ce Kit a golit carafa.

Își schimbase hainele de când îl văzuse ultima oară. Acum avea alte chestii demodate luate din debaraua Institutului. O cămașă în dungi și niște pantaloni negri. Părea desprins dintr-o reclamă veche.

Kit a clătinat din cap. Ținea strâns paharul în mână. Îl copleșise o senzație puternică de irealitate — iată-l aici, Kit Rook, într-un Institut, pălit în cap de niște elfi imenși, pentru că încercase să apere niște nefilimi.

Tatăl lui ar fi fost jenat. Dar Kit nu simțea decât că e așa cum trebuie. Că bucata aia din viața lui care lipsise până atunci, cea care îl făcuse să se simtă neliniștit și agitat, îi fusese dată înapoi de destin.

— De ce ai făcut-o? l-a întrebat Ty.

Kit s-a sprijinit cu mâinile de pat.

— De ce am făcut ce?

— Când am ieșit din magazinul magic și tu te certai cu Livvy.

Ochii cenușii ai lui Ty rămaseseră undeva pe clavicula lui Kit.

— Era vorba despre mine, nu?

— Dar de unde știi că ne certam? Ne-ai auzit?

Ty a clătinat din cap.

— O cunosc pe Livvy. Știu când e furioasă. Și știu ce lucruri face ea. Este geamăna mea. Despre alții nu știu lucruri din astea, dar despre ea știu. Ty a ridicat din umeri. Vă certați din cauza mea, nu?

Kit a dat din cap.

— Toată lumea vrea să mă protejeze. Julian vrea să mă apere de tot. Livvy vrea să mă apere de dezamăgiri. Nu voia să aflu că tu ai putea să pleci, dar eu am știut asta întotdeauna. Lui Jules și lui Livvy nu le vine să creadă că am crescut. Că aș putea înțelege că unele lucruri sunt temporare.

— Te referi la mine, a spus Kit. Că sunt eu temporar.

— E alegerea ta dacă rămâi sau pleci. În Limehouse, am crezut că o să pleci.

— Dar tu? a întrebat Kit. Nu ziceai că te duci la Școala de Solomonie? Eu n-aș putea ajunge niciodată acolo. N-am nici măcar pregătirea de bază.

Kit a lăsat paharul jos. Ty l-a luat imediat și a început să-l răsucească în mâini. Era făcut dintr-o sticlă alburie, puțin aspră pe dinafară — părea să îi placă textura.

Nu spunea nimic, și în tăcerea aceea Kit s-a gândit la căștile lui Ty, la muzica din urechile lui, la cuvintele șoptite, la felul în care atingea lucrurile, perfect concentrat: pietre netede, sticlă aspră, mătase, piele sau bumbac. Kit știa că lumea credea că oamenii ca Ty fac aceste lucruri fără niciun motiv, că sunt niște gesturi inexplicabile. Anormale.

A simțit în el un val de furie. Cum era posibil să nu înțeleagă că tot ce făcea Ty avea un motiv? Dacă sirena unei ambulanțe îți urlă în urechi, ți le acoperi. Dacă te lovește ceva, te încovoiezi, ca să te protejezi de lovituri.

Dar nu toată lumea simte și aude exact la fel. Ty auzea totul de două ori mai tare și mai repede decât alții. Căștile și muzica erau un fel de amortizor, înțelesese Kit: nu doar că acopereau celelalte zgomote, acopereau și emoții care altfel ar fi fost prea intense. Îl protejau de suferință.

Se întreba cum o fi să trăiești așa de instens, să simți așa de mult, să se învârtă lumea în jurul tău cu zgomote mult prea puternice și în culori mult prea țipătoare. Când sunetele și emoțiile ajung deja la nivelul unspe, e normal să te calmezi concentrându-ți energia pe ceva mai mărunt, pe ceva care poate fi controlat de tine — să descâlcești o sârmă încurcată, să simți suprafața sticlei în mâna ta.

— Eu nu spun să nu te duci la Școala de Solomonie, dacă așa vrei tu, a zis Kit. Eu spun doar că nu întotdeauna înseamnă că cineva

încearcă să te protejeze, sau că știe ce e mai bine pentru tine, sau crede că știe mai bine. Uneori, știe doar că o să îi fie dor de tine.

— Lui Livvy i-ar fi dor de mine...

— Tuturor din familie le-ar fi dor de tine, a spus Kit, și mie.

A fost puțin ca și cum și-ar fi dat drumul de pe o stâncă, mult mai înfricoșător decât toate șmecheriile pe care le făcuse Kit pentru tatăl lui, sau decât demonii și repudiații pe care îi întâlnise el vreodată. Ty a ridicat ochii, surprins, uitând de paharul din mâna lui. Se îmbujorase la față. Se vedea bine pe fața lui palidă.

— Ți-ar fi?

— Da, dar ți-am spus, nu aș încerca să te opresc, dacă tu ai vrea să te duci...

— Nu vreau, a zis Ty. M-am răzgândit. A lăsat paharul jos. Nu din cauza ta. Ci pentru că am impresia că Școala de Solomonie e plină de jigodii.

Kit a început să râdă. Ty a părut și mai surprins decât fusese când Kit i-a spus că o să-i fie dor de el. Dar după o secundă, a început și el să râdă. Râdeau amândoi, Kit se prăbușise peste pături de râs, când Magnus a intrat în cameră. S-a uitat la ei și a clătinat din cap.

— Balamuc, a rostit și s-a îndreptat spre masa unde erau pregătite niște eprubete și borcănele de sticlă. S-a uitat la ele cu un aer mulțumit. Nu că i-ar păsa cuiva din camera asta, a spus, dar antidotul pentru farmecul de legare e gata. N-ar trebui să fie vreo problemă să putem pleca mâine la Idris.

Cristina se simțea ca după o tornadă care măturase camera. Și-a pus briceagul pe polița șemineului și s-a întors spre Mark.

Stătea rezemat de perete, cu ochii mari, fără să se uite însă la nimic. Ea și-a amintit de o carte veche, pe care o citise când era mică. Despre un băiat care avea ochi de culoare diferită și era cavaler cruciat. Un ochi pentru Dumnezeu, scria în carte, și altul pentru diavol.

Un băiat care fusese rupt în două, jumătate bun, jumătate rău. La fel cum era Mark rupt în două, jumătate nefilim, jumătate elf. Vedea bine cum crește în el furia, deși furia aceea era îndreptată chiar împotriva lui.

— Mark, a început ea. Nu e...

— Să nu spui că nu e vina mea, a oprit-o el pe un ton lipsit de viață. N-aș putea suporta, Cristina.

— Nu e numai vina ta, a spus ea. Toți am știut. Este vina noastră, a tuturor. Nu a fost corect, dar nu aveam alte opțiuni. Iar Kieran a greșit față de tine.

— Tot nu trebuia să-l mint.

O crăpătură neagră, în zigzag, din perete era singurul semn pentru ceea ce se întâmplase. Crăpătura — și ghinda de aur zdrobită pe podea.

— Vreau doar să spun că dacă poți să-l ierți pe el, ar trebui să te ierți și pe tine, a spus ea.

— Vrei să vii aici? a șoptit el cu o voce sugrumată.

Închisese ochii și își încleșta și descleșta pumnii încontinuu. Ea a fost gata să se împiedice, încercând să ajungă mai repede la el. A părut să-i simtă apropierea; fără să deschidă ochii, a luat-o de mână și a strâns-o tare, să-i frângă oasele.

Cristina s-a uitat spre mâini. O ținea atât de strâns, încât ar fi trebuit s-o doară mâna, dar nu a văzut decât dungile roșii pe care le aveau amândoi în jurul încheieturii. Fiind așa de aproape, dungile abia se mai vedeau.

A simțit din nou ce simțise atunci, în sala de bal, ca și cum farmecul de legare amplifica apropierea lor și o transforma în altceva, ceva care o făcea să-și amintească de munții de pe Tărâmul Elfilor, de îmbrățișarea lui.

Buzele lui Mark i-au găsit gura. L-a auzit gemând: o săruta apăsat, disperat; ea își simțea corpul cuprins de flăcări, ca și cum s-ar fi aprins un jar.

Dar nu putea să uite cum îl sărutase Kieran în fața ei, tot așa, apăsat, intens. Se părea că nu se putea gândi la Mark fără să-și amintească și de Kieran. Nu putea să vadă ochii aceia, albastru și auriu, fără să vadă și negru și argintiu.

— Mark, a spus ea peste buzele lui.

Mâinile lui îi mângâiau corpul și îi încălzeau sângele.

— Nu așa o să uiți.

El s-a îndepărat.

— Am vrut să te țin în brațe. Mi-am dorit asta foarte mult. I-a dat drumul încet, ca și cum mișcarea aceea presupunea un mare efort. Dar nu ar fi corect. Nici pentru tine, nici pentru Kieran. Nu acum.

Cristina i-a atins dosul palmei.

— Trebuie să te duci la el și să vă împăcați. E o parte mult prea importantă din tine, Mark.

— Ai auzit ce a spus Regele. Mark și-a lăsat capul pe perete. O să-l ucidă pe Kieran dacă depune mărturie. O să-l vâneze la nesfârșit. Din cauza noastră.

— El a fost de acord să...

— Fără să știe adevărul! A fost de acord pentru că el credea că mă iubește și eu îl iubesc...

— Și nu e așa? Și chiar dacă nu ar fi așa, nu poate să uite că tu ai luptat pentru el. Sau să uite ce a făcut. A uitat ce îți datorează. A uitat de vina lui. Și, în parte, de-asta e așa de furios. Nu pe tine, ci pe el însuși.

Mark i-a strâns mâna.

— Acum amândoi ne suntem datori, eu și Kieran. Eu l-am pus în pericol. Regele Întunericului știe că vrea să depună mărturie. A jurat că îl va vâna pe Kieran. Cristina, ce ne facem?

— Încercăm să-l protejăm, a spus ea. Fie că depune mărturie, fie că nu, Regele nu îl va ierta. Trebuie să găsim un loc în care să fie protejat. Cristina a ridicat brusc capul, luminată de o idee. Știu exact care este locul acela. Mark, trebuie să..

S-a auzit o bătaie în ușă. Ei s-au îndepărtat chiar în clipa în care ușa s-a deschis; amândoi se așteptau să fie Kieran, și dezamăgirea lui Mark s-a citit limpede pe fața lui când a intrat Magnus.

Adusese cu el două recipiente metalice și, când a văzut expresia lui Mark, a ridicat o sprânceană.

— Nu știu pe cine așteptați, dar îmi pare rău că nu sunt eu acela. Însă antidotul e gata.

Cristina s-ar fi așteptat să se bucure. Dar nu simțea nimic. Și-a atins mâna stângă, acolo unde o durea încheietura, și s-a uitat la Mark, dar el stătea cu ochii în podea.

— Nu vă grăbiți să-mi mulțumiți, sau ceva, a spus Magnus, înmânându-le câte o sticluță metalică. Exprimarea prea fățișă a recunoștinței mă face să mă simt prost, dar cadourile în bani sunt întotdeauna bine-venite.

— Mulțumesc, Magnus, a spus Cristina, roșind.

A desfăcut capacul sticluței: a ieșit din ea un miros greu și amar, ca mirosul de *pulque*, o băutură care ei nu-i plăcuse niciodată.

Magnus a ridicat mâna.

— Așteptați până o să fiți în camere separate ca să-l beți. De fapt, cel puțin câteva ore ar trebui să stați departe unul de altul ca farmecul să-și facă efectul. Iar mâine totul ar trebui să fie bine.

— Mulțumesc, a spus Mark și s-a îndreptat spre ușă. S-a oprit acolo o clipă și s-a uitat la Cristina. Sunt de acord cu tine. În legătură cu Kieran. Dacă poți face ceva pentru a-i asigura protecția, fă-o.

A plecat fără zgomot, cu pași de pisică. Magnus s-a uitat la crăpătura din perete și apoi la Cristina.

— Oare vreau să știu?

Cristina a oftat.

— Un mesaj de foc poate trece peste protecția magică făcută de tine?

Magnus s-a uitat iar la perete, a clătinat din cap și a spus:

— Mai bine mi-l dai mie. Îl trimit eu.

Ea a ezitat.

— Și n-o să-l citesc, a adăugat el, iritat. Promit.

Cristina a lăsat sticluța jos, a luat o hârtie, un stilou și o stelă și a scris un mesaj cu o semnătură de rună, apoi l-a împăturit și i l-a dat lui Magnus, care a fluierat încetișor când a văzut numele destinatarului.

— Ești sigură?

Ea a dat din cap cu o siguranță pe care de fapt nu o avea.

— Absolut.

27

DE ÎNGERI RĂI BÂNTUIT DOAR

— EMMA!

Julian a ciocănit în ușă. Cel puțin așa credea, că e dormitorul ei. Nu fusese niciodată în camera ei de la Institutul din Londra.

— Emma, ești trează? Știu că e târziu.

A auzit că-i strigă să intre, dar vocea ei suna înăbușit prin lemnul gros al ușii. Camera era cam ca a lui, micuță, cu niște piese masive de mobilă cu aspect victorian. Patul era solid, cu baldachin și draperii de mătase.

Emma stătea întinsă pe cuvertură, îmbrăcată cu un tricou spălat de prea multe ori și cu pantaloni de pijama. S-a răsucit pe o parte și i-a zâmbit.

Sentimentul copleșitor de iubire l-a lovit ca un pumn în piept. Părul ei era strâns neglijent la spate; lângă ea, pe cuvertura boțită, era o farfurie cu prăjituri — Julian a trebuit să se oprească în mijlocul camerei, ca să-și recapete respirația.

Ea a fluturat o bucată de prăjitură.

— Prăjitură cu banane și caramel. Vrei și tu?

Ar fi putut traversa camera doar din câțiva pași. Ar fi putut s-o ridice din pat, s-o ia în brațe și s-o țină așa. Ar fi putut să-i spună cât de mult o iubește. Dacă erau un cuplu oarecare, ar fi fost așa de simplu.

Dar pentru ei nimic nu va fi vreodată simplu.

Ea se uita la el nedumerită.

— E în ordine?

El a dat din cap, puțin surprins de propriile sentimente. De obicei, se controla mai bine. Poate era conversația pe care o avusese cu Magnus. Poate îi dăduse speranțe.

Dacă învățase ceva din viață, lucrul acela era că nimic nu e mai periculos decât speranța.

— *Julian*, a spus ea, apoi a pus prăjitura jos și și-a scuturat firimiturile de pe mâini. Te rog, spune ceva!

El și-a dres vocea.

— Trebuie să vorbim.

Ea a scos un geamăt și s-a trântit pe perne.

— OK, nu asta.

Julian s-a așezat la marginea patului, iar Emma a eliberat cuvertura, a pus deoparte farfuria și ce mai era acolo — Julian a văzut o fotografie veche cu o fată care avea o sabie asemănătoare cu Cortana, și alta cu patru băieți care stăteau pe malul unui râu, îmbrăcați în haine edwardiene.

După ce a terminat, și-a scuturat din nou mâinile de firimituri și s-a uitat la el cu o față decisă.

— Cât de curând va trebui să ne despărțim? a întrebat ea.

Vocea îi tremura puțin.

— După ședința din Alicante? Ce o să le spunem copiilor?

— Am vorbit cu Magnus, a spus el. Zice că ar trebui să mergem la Inchizitor.

Emma a scos o exclamație de uimire.

— La *Inchizitor*? Adică la șeful Consiliului care aplică Legea?

— Sunt destul de sigur că Magnus știe cine e Inchizitorul, a răspuns Julian. E tatăl lui Alec.

— Și asta a spus-o ca pe o amenințare? Adică, dacă nu vă duceți singuri la Robert Lightwood, mă duc eu? Dar Magnus n-ar putea să... nu-l văd făcând așa ceva. E mult prea loial.

— Nu așa, a spus Julian. Magnus vrea să ne ajute. Își amintește de alți *parabatai* ca noi și... și a spus că niciunii nu s-au dus să ceară ajutorul Conclavului.

— Deoarece Conclavul este Legea!

— Nu asta e problema. Cu Legea ne descurcăm. E vorba de blestem — de-asta și există Legea, chiar dacă cei din Conclav nu știu. Dar *noi* știm.

Emma s-a mulțumit doar să se uite la el.

— Toți *parabatai*-i s-au temut mai mult de Lege decât de blestem, a spus Julian. Fie s-au despărțit, fie au ieșit din Conclav, fie au ascuns ce li se întâmplă, până când au fost prinși sau uciși de blestem. Magnus spune că am fi primii care le-am cere ajutorul, iar pentru Robert asta ar fi important. Și mi-a mai spus ceva. Și Robert a fost exilat pentru că acum mulți ani a fost în Cerc. Exilul i-a suspendat temporar legătura cu *parabatai*-ul lui. Magnus mi-a spus că Alec i-a povestit că legătura dintre ei a fost atât de afectată de exil, încât Robert nici n-a știut că *parabatai*-ul lui murise.

— Exil?

Vocea Emmei tremura.

— Exil înseamnă că cei din Conclav te trimit undeva... nu ai cum să intervii...

— Inchizitorul este cel care decide termenii exilului. Robert este cel care a hotărât că Aline poate sta cu Helen în exil; Conclavul s-a opus.

— Dacă e să exileze pe unul dintre noi, atunci să mă exileze pe mine, a spus Emma. O să mă duc în Mexic cu Cristina. Tu ești indispensabil pentru copii. Eu nu.

Vocea ei era fermă, dar ochii îi străluceau de lacrimi. Julian a simțit că valul acela de iubire disperată care îl inundase mai devreme e gata să-l copleșească din nou, și s-a străduit să-l respingă.

— Nici mie nu-mi place ideea de a fi despărțiți, a spus el, trecându-și mâna peste cuvertură, simțind sub degete materialul aspru. Felul în care te iubesc este esențial pentru mine, Emma. Face parte din mine. Oricât de departe ai fi.

Sclipirea din ochii ei s-a transformat în lichid. Pe obraz i s-a prelins o lacrimă. Ea nu și-a șters-o.

— Și atunci?

— Exilul va anula legătura.

Julian încerca să-și stăpânească vocea. Încă mai era o parte din el care detesta ideea că nu ar mai fi *parabatai*-ul ei, în ciuda situației, și detesta și ideea exilului.

— Magnus e sigur de asta. Exilul poate face ceva ce despărțirea nu poate să facă, Emma, pentru că exilul e parte din magia profundă a vânătorilor de umbre. Ceremonia exilului îți scade o parte din abilitățile de nefilim, din magia ta, iar un *parabatai* face parte din aceeași magie. Înseamnă că blestemul poate fi amânat. Înseamnă că mai câștigăm timp — și eu pot sta cu copiii. Altfel ar trebui să-i părăsesc. Blestemul nu ne afectează doar pe noi, Emma, ci și pe cei *din jurul* nostru. Nu pot să rămân lângă copii știind că aș putea fi o amenințare pentru ei.

Ea a dat încet din cap.

— Deci câștigăm timp, și pe urmă?

— Magnus mi-a promis că va face tot ce-i stă în putere să rupă legătura sau să anuleze blestemul. Una sau alta.

Emma a ridicat mâna să-și șteargă obrazul ud, și Julian a văzut cicatricea lungă de pe antebrat pe care o avea de când îi dăduse Cortana în camera aceea din Alicante, cu cinci ani în urmă. *Cum ne-am lăsat semne unul celuilalt*, s-a gândit el.

— Detest chestia asta, a șoptit ea. Detest să fiu departe de tine și de copii.

El ar fi vrut să-i ia mâna, dar s-a reținut. Dacă își permitea s-o atingă, s-ar fi prăbușit definitiv, iar el trebuia să fie puternic și rezonabil și plin de speranță. El era cel care îl ascultase pe Magnus, el era cel care acceptase ideea. A lui era responsabilitatea.

— Nici mie nu-mi place, a spus el. Dacă ar fi fost posibil să plec eu în exil, aș fi plecat, Emma. Uite, n-o să acceptăm decât dacă se respectă condițiile noastre — dacă perioada exilului e scurtă, dacă tu poți locui cu Cristina, dacă Inchizitorul ne promite că numele familiei tale nu va fi dezonorat.

— Magnus chiar crede că Robert Lightwood va fi dispus să ne ajute? Să-i dictăm, practic, termenii exilului?

— Da. Nu mi-a spus concret de ce crede asta... poate pentru că și Robert a fost exilat odată, sau poate pentru că *parabatai*-ul lui a murit.

— Dar Robert nu știe de blestem.

— Și nici nu trebuie să afle, a spus Julian. Simplul fapt că ne-am îndrăgostit atrage consecințele imediate ale Legii, înainte să apară cele cauzate de blestem. Iar Legea spune că trebuie să fim separați sau să ni se ia Pecețile. Asta nu convine Conclavului. Nu vrea să le facă rău vânătorilor de umbre, mai ales când e vorba de unii așa buni ca noi. Va *dori* o soluție prin care să rămânem nefilimi. Și pe urmă, noi avem un avantaj.

— Ce avantaj?

Julian a inspirat adânc.

— Noi știm cum să tăiem legătura. Ne prefacem că nu știm, dar știm.

Emma s-a crispat.

— Pentru că nici măcar nu ne putem *gândi* la asta, a replicat ea. Pentru că nu e ceva ce am putea face vreodată.

— Dar există, a insistat Julian. Și noi știm că există.

Ea a întins repede mâinile și l-a prins de tricou. Strânsoarea ei era incredibil de fermă.

— Julian. Am face un păcat *de neiertat* dacă am folosi magia aceea de care vorbea Regina Luminii. Le-am face rău lui Jace și Alec, lui Clary și lui Simon. Și altora de care nici n-am știi, distrugând un lucru la fel de fundamental pentru ei cum este iubirea mea pentru tine și iubirea ta pentru mine...

— *Ei* nu sunt *noi*, a spus Julian. Nu e vorba doar despre noi doi, e vorba și despre copii. Despre familia mea. Familia noastră.

— Jules.

În ochii ei se citea groaza.

— Întotdeauna am știut că ai face orice pentru copii. Amândoi am spus că am face orice pentru ei. Dar când spunem „orice", nu înseamnă că nu sunt anumite lucruri pe care *nu* le-am face, nu?

Julian...

Mă sperii...

— Da, știu, a spus el, și Emma s-a relaxat puțin.

Făcuse ochii mari. El își dorea acum și mai mult s-o sărute, pentru că era Emma și asta însemna că e bună și onestă și grijulie.

Cu adevărat ironic.

— E numai o amenințare, a spus el. Un atu. Nu o vom face, dar Robert nu trebuie să știe asta.

Emma a dat drumul tricoului.

— E o amenințare îngrozitoare. Distrugerea legăturii de *parabatai* ar echivala cu distrugerea lumii nefilimilor.

— Dar n-o să distrugem nimic. Julian i-a prins fața în mâinile lui. O să găsim o soluție. O să fim împreună. Exilul ne va da timp să aflăm cum se poate rupe legătura dintre noi. Dacă nu putem apela la soluția Reginei Luminii, vom găsi o altă soluție. Blestemul acesta a fost ca un monstru care ne sufla în ceafă. Acum vom avea loc să respirăm.

Emma i-a sărutat palma.

— Pari atât de sigur.

— Sunt sigur. Emma, sunt absolut sigur.

Nu putea să mai suporte. A tras-o pe picioarele lui. Ea a căzut pe pieptul lui cu toată greutatea, cu fața pe gâtul lui. Îl mângâia pe gât, chiar la marginea tricoului, acolo unde pielea lui atingea materialul.

— Știi de ce sunt așa de sigur? a șoptit el, sărutând-o pe tâmplă, pe obraz, acolo unde avea gust de sare. Pentru că atunci când universul acesta s-a născut, când a apărut într-o explozie de foc și splendoare, au fost create toate care există. Sufletele noastre sunt făcute din focul și din splendoarea aceea, din atomii săi, din fragmente de stele. Sufletele tuturor au fost făcute așa, dar eu cred că sufletele noastre, al tău și al meu, sunt făcute din pulberea aceleiași stele. Din acest motiv am fost mereu atrași unul de altul ca niște magneți, toată viața noastră. Toate părțile care ne alcătuiesc sunt făcute una pentru cealaltă. A strâns-o mai tare. Numele tău, Emma, înseamnă „univers", știi? Asta nu demonstrează că am dreptate?

Ea a pufnit pe jumătate în râs și pe jumătate în plâns, a ridicat fața și l-a sărutat apăsat. Corpul lui a tresărit de parcă ar fi atins un cablu electric. Mintea i s-a golit, auzea doar răsuflarea lor și simțea numai mâinile ei pe umerii lui și gustul buzelor ei.

Nu a mai rezistat; s-a rostogolit cu ea în brațe, întinzându-se amândoi pe pat. Mâinile lui se mișcau pe sub tricoul ei foarte larg, îi prindeau talia, degetele lui îi mângâiau curbura șoldurilor. Încă se sărutau.

El simțea că are o rană deschisă și că fiecare nerv sângerează de dorință. A lins zahărul de pe buza ei și ea a gemut.

Nu era corect să li se interzică asta, s-a gândit el. Nicăieri în lumea asta nu existaseră doi oameni care să-și aparțină unul altuia mai mult decât el și Emma. Avea impresia că legătura dintre ei ajunsese și în Pecețile lor de *parabatai*, apropiindu-i și mai mult, amplificând fiecare senzație. Numai mâna lui în părul ei moale era suficientă să-i topească oasele în lichid, în foc. Când ea s-a lipit de el, chiar a crezut că va muri.

Dar apoi ea s-a retras și a respirat lung și întretăiat. Tremura.

— Julian... nu putem.

El s-a îndepărtat de ea. Era ca și cum și-ar fi smuls un membru. Și-a înfipt mâinile în cuvertură și a strâns tare, până a început să doară.

— Emma, a spus el.

Doar atât *putea* să spună.

— Vreau, a zis ea, ridicându-se într-un cot.

Părul ei era un vălmășag de bucle aurii și chipul ei era deschis.

— Trebuie să știi că vreau. Dar cât suntem *parabatai*, nu putem.

— Asta nu mă face să te iubesc mai mult sau altfel, a spus el răgușit. Te iubesc oricum. Te iubesc și dacă nu ne atingem deloc.

— Știu. Dar e ca și cum am provoca destinul. S-a întins și l-a mângâiat pe obraz, pe piept. Inima ta bate așa de tare.

— Mereu bate așa când e vorba de tine, a răspuns el și a sărutat-o, un sărut care accepta că în noaptea aceea nu vor mai fi alte sărutări. Numai de tine. De nimeni altcineva.

Era adevărat. Niciodată nu-și dorise pe altcineva, nici înainte de Emma, nici după. Lucrul acesta îl punea pe gânduri când era mai mic — era adolescent, în mod normal trebuia să fie plin de doruri fără nume, de dorințe și de aspirații, nu? Dar el nu dorea nicio fată, nu avea fantezii, nu visa și nu tânjea după vreuna.

Și apoi a venit o zi pe plajă, când Emma râdea, alături de el, și a ridicat mâna ca să-și scoată clama, și părul i s-a revărsat peste degete și pe spate ca o lumină lichidă de soare.

Tot corpul lui a reacționat. Își amintea și acum durerea ascuțită, ca și cum ar fi primit o lovitură mortală. Atunci a înțeles de ce grecii

credeau că iubirea e o săgeată care îți străpunge corpul și lasă în urmă o dâră arzătoare de dor.

În franceză, iubirea apărută brusc se numește *coup de foudre*. Lovitura fulgerătoare. Focul din venele tale, puterea distrugătoare a mii de milioane de volți. Julian nu se îndrăgostise brusc: el fusese îndrăgostit dintotdeauna. Doar că abia în clipa aceea își dăduse seama.

Și după aceea a urmat dorul. O, cât de dor i-a fost! Și regreta timpurile acelea în care credea că îi lipsește ceva, dar nu era dor, pentru că dorul acesta era ca o mie de voci care îi șopteau cu cruzime că e un nebun. Trecuseră doar șase luni de la ceremonia lor de *parabatai*, care fusese cea mai mare greșeală pe care o făcuse în viața lui, total irevocabilă. Și după aceea, de câte ori o vedea pe Emma, parcă simțea un pumnal în inimă, dar un pumnal care îi provoca o durere bine-venită. Un pumnal pe care îl ținea singur în mână, și-l băga singur în inimă, și nimeni și nimic n-ar fi putut să i-l ia.

— Dormi, a spus el.

A cuprins-o în brațe și ea s-a strâns lângă el și a închis ochii. Emma lui, universul lui, pumnalul lui.

— Vezi, a spus Diana, este exact ce am crezut noi că e.

Luna neagră-argintie lumina Pădurea Brocelind când Jia Penhallow a ieșit din cercul acela cu iarbă arsă și copaci carbonizați. Imediat cum a ieșit de acolo, pumnalul serafic din mâna ei s-a aprins, de parcă ar fi apăsat cineva pe un buton.

A pășit din nou în cerc. Pumnalul serafic s-a stins.

— I-am trimis fotografii lui Kieran, a spus Diana, uitându-se la figura întunecată a Consulului. Ei... Kieran a spus că la fel erau și cercurile pârjolite pe care le-a văzut pe Tărâmul Elfilor.

Ce văzuse Kieran în ultimul timp pe Tărâmul Elfilor fusese interiorul unei cuști.

Jia s-a cutremurat.

— E groaznic când te afli în interiorul cercului. Ai senzația că pământul e făcut din gheață și că efectiv plutește disperarea în aer.

— Cercurile acestea, a spus Diana. Se află acolo unde Helen și Aline au descoperit punctele negre pe hartă, nu-i așa?

Jia nici nu trebuia să se mai uite. A dat din cap.

— Nu aș fi vrut să o implic pe fiica mea în povestea asta.

— Dacă ea și Helen ar putea fi prezente la ședința Consiliului, ar putea să și candideze pentru conducerea Institutului.

Jia nu a spus nimic.

— E ceea ce își dorește cu disperare Helen, a stăruit Diana. Ceea ce își doresc amândouă. Locul ideal nu e întotdeauna cel mai sigur loc. Nimeni nu se bucură că e în închisoare.

Jia și-a dres glasul.

— Până să fac demersurile la Consiliu pentru a le aduce aici, căci Portalurile spre insula Wrangel sunt strict reglementate, se termină ședința...

— Lasă asta în seama mea, a spus Diana. De fapt, cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine.

Dianei nu-i venea să creadă că tocmai îi spusese așa ceva Consulului. Cu gândul că e puțin probabil să găsească o altă variantă de a le aduce din exil, s-a întors și a ieșit din luminiș.

Dru visase niște tuneluri pe sub pământ, din care ieșeau niște rădăcini ca niște degete noduroase de uriaș. Visase o cameră cu arme strălucitoare și un băiat cu ochi verzi.

S-a trezit și a văzut în lumina zorilor, pe polița de la șemineu, un cuțit de vânătoare, lucrat în aur și gravat cu trandafiri, înfipt într-o hârtie.

Pentru Drusilla: mulțumesc pentru ajutorul tău. Jaime.

La un moment dat, în timpul nopții, Kit s-a trezit și a simțit că acea *iratze* de pe brațul lui îl ardea ușor. Infirmeria era scăldată într-o lumină caldă, galbenă, iar pe fereastră vedea acoperișurile Londrei, solide, victoriene, peste care se revărsau razele lunii.

Și auzea muzică. S-a întors și l-a văzut pe Ty dormind în patul de alături, cu căștile pe urechi, iar din căștile lui se auzeau acordurile slabe ale unei simfonii.

I-a apărut în minte o frântură de amintire. Era foarte mic și avea gripă; făcuse febră în noaptea aceea și cineva dormea lângă patul lui.

Tatăl lui? Probabil că el era. Cine ar fi putut să fie dacă nu tatăl lui, numai că nu-l vedea.

Nu. Nu trebuia să se gândească la asta. Asta făcea parte din viața lui de demult; acum avea prieteni care dormeau lângă patul lui când era bolnav. Iar el avea să aprecieze acest lucru, oricât va dura.

Ușile înalte ale Sanctuarului erau făcute din fier și aveau gravate pe ele un simbol pe care Cristina îl cunoștea de la naștere, cei patru „C" împletiți: Consiliul, Conclavul, Convenția și Consulul.

Ușile s-au deschis fără zgomot, abia atinse, spre o cameră mare. S-a încordat puțin când a pășit înăuntru, pentru că și-a amintit de Sanctuarul din Institutul din Ciudad de Mexico. Când era copil, se jucase acolo uneori, bucurându-se de spațiul larg, de liniște, de răceala gresiei. Toate Institutele aveau un Sanctuar.

— Kieran, a șoptit ea, intrând. Kieran, ești aici?

Sanctuarul din Londra le depășea cu mult pe cele din Ciudad de Mexico sau Los Angeles ca dimensiuni și splendoare. Era ca o imensă casetă de bijuterii din marmură și piatră — toate suprafețele păreau că strălucesc. Nu exista nicio fereastră, pentru protecția oaspeților vampiri: lumina venea de la câteva pietre lampa-vrăjitoarei. În mijlocul încăperii se ridica o fântână cu un înger de piatră în ea. Ochii îngerului erau găuri deschise din care ieșea apa ca niște lacrimi, scurgându-se în bazinul de jos. La baza fântânii erau inscripționate cuvintele: *A fonte puro pura defluit aqua.*

O fântână pură dă apă pură.

Pe pereți erau atârnate tapiserii argintii, dar desenul lor se estompase din cauza trecerii timpului. Între doi stâlpi groși erau așezate în cerc scaune cu spătar înalt și drept, care însă erau căzute la pământ, ca și cum cineva le răsturnase într-o criză de furie. Pe podea erau împrăștiate pernuțe.

Kieran a ieșit din spatele fântânii, fără un zgomot. Ținea capul sus, cu un aer sfidător, iar părul lui era mai negru decât îl văzuse vreodată Cristina. Până și lumina slabă a lămpii-vrăjitoarei părea că se scufundă în el și dispare, fără a se reflecta din el.

— Cum ai reușit să deschizi ușile? l-a întrebat Cristina, uitându-se peste umăr la porțile masive de fier.

Când a întors privirea spre el, Kieran întinsese mâinile cu palmele spre ea: erau arse peste tot, pline de urme de un roșu întunecat, ca și cum ar fi ținut în mâini fiare înroșite în foc.

Arsuri de fier.

— Te bucuri? a întrebat-o el; respira greu. Iată-mă aici, în temnița de fier a nefilimilor.

— Sigur că nu mă bucur.

L-a privit încruntată. Nu putea să reducă la tăcere mica voce din interiorul ei care o întreba de ce venise aici. Nu reușise să se oprească — se gândise mercu la el, că e singur, trădat și pierdut. Poate că era legătura aceea dintre ei de care îi vorbise Kieran când fusese în camera ei. Dar simțise prezența lui și nefericirea lui ca pe o șoaptă în străfundurile minții, și în final plecase să-l caute.

— Ce ești tu pentru Mark? a întrebat el.

— Kieran, a spus ea. Stai jos. Hai să stăm jos și să discutăm.

El s-a mulțumit să se uite la ea, atent și încordat. Ca un animal în pădure, gata să fugă dacă ea făcea o mișcare.

Cristina s-a așezat încet pe pernuțele de pe jos. Și-a netezit fusta și și-a strâns picioarele sub ea.

— Te rog, a spus ea, arătându-i cu mâna pernuța din fața ei, ca și cum l-ar fi invitat la un ceai.

El s-a așezat încet, căutându-și locul asemenea unei pisici, cu blana neagră zbârlită de încordare.

— Răspunsul este „nu știu". Nu știu ce sunt eu pentru Mark și nici ce este el pentru mine.

— Cum se poate asta? a întrebat Kieran. Simțim ce simțim.

S-a uitat în jos, la mâinile lui. Mâini de elf, cu degete lungi, pline de cicatrice mărunte.

— La Vânătoarea Sălbatică, a spus el, era real. Ne iubeam. Dormeam unul lângă altul și respiram respirația celuilalt și nu ne despărțeam niciodată. Era mereu real. Nu era niciodată fals.

S-a uitat la Cristina provocator.

— Nu am crezut niciodată altceva. Am știut întotdeauna că a fost real, a spus ea. Am văzut cum se uita Mark la tine. Cristina și-a împreunat mâinile, ca să nu-i tremure. Îl știi pe Diego? a întrebat.

— Cel foarte frumos și prost, a spus Kieran.

— Nu e prost. Nu că ar avea importanță, a adăugat ea repede. L-am iubit mai demult, și m-a iubit și el. A fost o vreme când eram mereu împreună, cum erai tu cu Mark. Mai târziu m-a trădat.

— Mark mi-a spus asta. Pe Tărâmul Elfilor ar fi fost ucis pentru o astfel de lipsă de respect față de o doamnă de rangul tău.

Cristina nu știa prea bine ce rang socotea Kieran că are ea.

— În fine, rezultatul a fost că eu am ajuns să cred că ceea ce fusese între noi n-a fost real. Mă durea mai mult să cred asta decât să cred că pur și simplu a încetat să mă mai iubească... pentru că și eu am încetat să-l mai iubesc așa. Iubirea noastră s-a stins. Dar e ceva firesc și se întâmplă adesea. E mult mai dureros să crezi că iubirea ta a fost mereu o minciună.

— Și ce altceva ar trebui să cred? a vrut Kieran să știe. Când Mark e dispus să mă mintă pentru Conclavul pe care îl disprețuiește...

— Nu a făcut-o pentru *Conclav*, a răspuns Cristina. Nu ai ascultat nimic din ce au vorbit frații Blackthorn? Pentru familia lui a făcut-o. Sora lui este exilată pentru că e pe jumătate elf... a făcut-o pentru că vrea s-o aducă înapoi.

Expresia lui Kieran era opacă. Cristina știa că pentru el familia nu însemna nimic, era o noțiune abstractă; nu putea să-l condamne pentru asta. Dar familia Blackthorn, cu realitățile lor concrete, cu iubirea lor haotică și onestă și completă... oare nu văzuse asta?

— Deci tu nu mai crezi că iubirea ta cu băiatul Rosales a fost o minciună?

— Nu a fost o minciună. Diego are un motiv pentru ceea ce face acum. Iar când privesc în urmă, mă uit cu plăcere la fericirea pe care am avut-o. Lucrurile urâte nu pot conta mai mult decât cele frumoase, Kieran.

— Mark mi-a spus că înainte de a intra pe Tărâmul Elfilor, era un phouka la porți care v-a promis la fiecare că veți găsi acolo ce vă doriți. Tu ce ți-ai dorit?

— Mi-a spus că voi avea șansa să pun punct Păcii Reci, a răspuns Cristina. De aceea am acceptat cooperarea cu Regina.

Kieran s-a uitat la ea, clătinând din cap. O clipă, Cristina s-a gândit că el crede că e o prostie, și i s-a strâns inima. Kieran a întins mâna și i-a atins fața. Atingerea lui era ușoară ca fulgii păsărilor sau ca petalele unei flori.

— Când ți-am jurat loialitate la Curtea Elfilor Luminii, am făcut asta ca să-l supăr și să-l înfurii pe Mark. Dar acum cred că e o decizie mai înțeleaptă decât mi-am imaginat.

— Știi că niciodată nu te voi ține legat prin acel jurământ, Kieran.

— Da. De aceea am și spus că nu ești deloc așa cum credeam eu. Am trăit în lumea mică de la Vânătoarea Sălbatică și de la Curtea Elfilor Întunericului, iar tu mă faci să cred că lumea e mare și plină de posibilități. Kieran a lăsat mâna jos. Nu am cunoscut niciodată pe cineva cu o inimă așa de generoasă.

Cristina a simțit că îi iau foc obrajii.

— Și Mark e așa. Când Gwyn a venit să ne spună că ești în pericol pe Tărâmul Elfilor, Mark a pornit imediat după tine, fără să-i pese de riscuri.

— E drăguț din partea ta să-mi spui asta. Tu mereu ai fost drăguță.

— De ce spui asta?

— Pentru că puteai oricând să mi-l iei pe Mark, dar n-ai făcut-o.

— Nu, a răspuns Cristina. Este așa cum i-ai spus lui Adaon: nu ai vrea iubirea lui Mark dacă ar fi constrânsă. Nici eu nu aș vrea. Nu vreau să-l presez sau să-l influențez. Dacă îți închipui că aș face asta, și dacă îți închipui că e posibil așa ceva, atunci nu mă cunoști deloc. Și nici pe Mark. Nu îl cunoști așa cum e în realitate.

Kieran a deschis gura. Dar nu a mai vorbit, pentru că ușile Sanctuarului s-au deschis și a intrat Mark.

Era îmbrăcat în negru și părea epuizat. Cercul roșu de la încheietură i-a atras privirea Cristinei; involuntar, și-a atins și ea încheietura, acolo unde rana începea să se vindece.

— Te-am urmărit până aici, i-a spus el Cristinei. A mai rămas destul farmec de legare ca să pot face asta. M-am gândit că o să te găsesc cu Kieran.

Kieran nu a spus nimic. Arăta exact ca un prinț elf dintr-un tablou: îndepărtat, ferm și rece.

— Kieran, domnul meu, a spus Mark, formal. Putem sta de vorbă?

Arătau ca o pictură, amândoi în genunchi. Părul negru al Cristinei îi acoperea fața, iar Kieran, în fața ei, era un tablou în alb și negru. Mark a rămas o clipă în ușa Sanctuarului, uitându-se la ei, cu senzația că inima lui e strivită în piept.

Avea el o atracție pentru părul negru, s-a gândit.

Chiar atunci a auzit-o pe Cristina pronunțându-i numele și și-a dat seama că trage cu urechea. Intrarea în Sanctuar echivala cu intrarea într-un spațiu rece și aspru: peste tot era numai fier. Și Kieran simțea sigur asta, dar pe fața lui nu se citea nimic. De fapt, pe fața lui nu se putea citi că ar simți ceva, în general.

— Kieran, domnul meu. Putem sta de vorbă?

Cristina s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să plec.

— Nu trebuie să pleci, a spus Kieran.

Se tolănise peste pernuțele risipite pe jos. Elfii nu mint prin cuvinte, dar mint cu chipul și cu glasul, cu gesturile mâinilor. În clipa aceea, cine se uita la Kieran ar fi zis că nu simte decât plictiseală și neplăcere.

Dar nu plecase. Era și acum în Institut. Mark s-a agățat de gândul acesta.

— Trebuie să plec, a insistat Cristina. Eu și Mark trebuie să stăm la distanță până când dispar efectele farmecului de legare.

Dar Mark s-a apropiat de ea când Cristina a pornit spre ușă. Mâinile li s-au atins în treacăt. Oare se gândise cât e de frumoasă în clipa în care o cunoscuse? Își amintea cum s-a trezit la sunetul vocii ei, cum a văzut-o în camera lui, stând pe jos, cu briceagul pregătit. Cât de bucuros a fost că era o persoană pe care nu o mai văzuse niciodată la Vânătoarea Sălbatică, o persoană care nu are așteptări de la el.

Ea s-a mai uitat o dată la el și a plecat. Acum era singur cu Kieran.

— De ce ești aici? l-a întrebat Kieran. De ce te înjosești să vii în fața cuiva pe care îl urăști?

— Nu te urăsc. Nimic din toate acestea nu s-a întâmplat pentru că te urăsc sau pentru că am vrut să te rănesc. Am fost supărat pe tine, sigur că am fost. Nu înțelegi de ce?

Kieran nu s-a uitat în ochii lui.

— De aceea nu mă place Emma, a spus el. Și Julian.

— Iarlath i-a biciuit pe amândoi. O biciuire precum cea suferită de Emma ar fi ucis un mundan.

— Îmi amintesc, a spus Kieran pe un ton jalnic, și totuși mi se pare așa de îndepărtat. A înghițit în sec și a continuat: Știam că te pierd. Mi-a fost frică. Mai era și altceva. Iarlath îmi dăduse de înțeles că tu nu vei fi în siguranță în lumea vânătorilor de umbre. Că ei plănuiau să te atragă înapoi, ca să te execute pe baza unei acuzații mincinoase. Am fost un prost că l-am crezut. Acum știu.

— Oh, a făcut Mark. A înțeles totul dintr-odată și s-a simțit cuprins de ușurare. Ai crezut că-mi salvezi viața.

Kieran a dat din cap.

— Dar nu are importanță. Am făcut ceva rău.

— Va trebui să-ți ceri iertare singur față de Emma și de Julian, a spus Mark. Din partea mea, însă, să știi că te-am iertat. Te-ai întors, deși nu trebuia s-o faci, ne-ai ajutat să-l salvăm pe Tavvy...

— Când am căutat refugiu aici, eram orbit de furie, a spus Kieran. Nu mă gândeam decât că m-ai mințit. Am crezut că ai venit la Curte să mă salvezi pentru că...

Vocea i s-a tăiat.

— Pentru că mă *iubeai*. Nici nu pot să mă gândesc cât de prost am fost.

— Chiar te iubesc, a răspuns Mark. Dar nu e o iubire simplă sau liniștită, Kieran.

— Nu este ca iubirea pe care o simți pentru Cristina.

— Nu, a încuviințat Mark. Nu este ca aceea.

Umerii lui Kieran s-au încovoiat puțin.

— Mă bucur că mi-ai mărturisit. Cred că n-aș mai putea tolera încă o minciună. Când te-am iubit prima oară, am știut că iubesc pe cineva care poate minți. Mi-am spus că nu contează. Dar contează mai mult decât mi-am închipuit.

Mark a micșorat puțin distanța dintre ei. Era aproape sigur că el se va îndepărta, dar Kieran nu s-a mișcat. Mark s-a apropiat și mai mult, până când nu mai erau între ei decât câțiva centimetri, până când Kieran a făcut ochii mari, și apoi Mark a îngenuncheat, simțind sub picioare marmura rece.

Era un gest pe care îl mai văzuse la Vânătoarea Sălbatică și la serbări. Un elf care îngenunchează în fața altuia. Nu o supunere, ci o cerere de iertare. *Iartă-mă.* Ochii lui Kieran se făcuseră imenși.

— Contează, a spus Mark. Mi-ar fi plăcut să nu pot minți, ca să mă crezi: în toate zilele acestea, nu mi-am reținut afecțiunea față de tine pentru că eram supărat sau scârbit. Te-am vrut așa cum te voiam la Vânătoarea Sălbatică. Dar nu puteam să fiu cu tine, să te ating, când toate astea ar fi fost umbrite de minciună. Nu mi s-ar fi părut adevărat și onest. Nu aș fi simțit că mă alegi pe mine, pentru că trebuie să cunoști adevărul ca să faci o alegere adevărată.

— Mark, a șoptit Kieran.

— Nu te iubesc așa cum o iubesc pe Cristina. Te iubesc așa cum te iubesc *pe tine.* Mark și-a înclinat capul. Mi-ar plăcea să poți vedea în inima mea. Atunci ai înțelege.

S-a auzit un foșnet. Kieran s-a lăsat și el în genunchi, la același nivel cu Mark.

— Mi-ai fi spus adevărul? a întrebat. După ce depuneam mărturie?

— Da. Altfel nu aș fi suportat.

Kieran a închis ochii pe jumătate. Mark vedea printre pleoape semilunile neagră și argintie, încadrate de genele negre. Părul lui avea acum culoarea cositorului.

— Te cred. A deschis ochii și s-a uitat direct în ochii lui. Știi de ce te cred?

Mark a clătinat din cap. Auzea apa curgând în fântâna din spatele lor și își amintea de cele o mie de râuri pe unde călăriseră împreună, de cele o mie de izvoare lângă care dormiseră.

— Datorită Cristinei, a spus Kieran. Ea nu ar fi de acord cu un plan dezonorant. Înțeleg că încerci să-ți ajuți familia și sora. Înțeleg de ce ești disperat. Și cred că nu m-ai fi înșelat mai mult decât trebuia.

În ochii lui ceva parcă devenise deodată foarte vechi.

— Voi depune mărturie.

Mark a tresărit.

— Kieran, nu...

Kieran i-a cuprins obrajii în palme. Atingerea lui era blândă.

— Nu o fac pentru tine. Aceasta va fi pentru Emma și pentru ceilalți. Așa datoria va fi plătită. Iar eu și cu tine ne-am plătit deja datoriile.

S-a aplecat și i-a sărutat delicat buzele. Mark ar fi vrut să prelungească sărutul, căldura lui, familiaritatea lui. A simțit mâna lui Kieran lipindu-se de pieptul lui — peste vârful de săgeată care atârna acolo, sub clavicula lui.

— Și totul între noi va fi gata.

— *Nu*, a șoptit Mark.

Dar Kieran era deja în picioare, căldura mâinilor lui dispăruse de pe pielea lui Mark. Ochii îi erau întunecați și trupul încordat. Mark s-a ridicat și el repede, vrând să-l întrebe ce înțelege prin *va fi gata*, dar chiar atunci un zgomot groaznic a sfâșiat aerul.

Zgomotul venea din afara Institutului, dar nu de foarte departe. Nicidecum. Prin mintea lui Mark a străfulgerat o amintire, cum privea de pe cal o pădure întreagă distrusă de fulger. Focul izbucnise sub el, iar zgomotul crengilor și al trunchiurilor ce trosneau în flăcări i se părea că seamănă cu un țipăt.

Kieran a inspirat adânc. Ochii lui aveau acum o privire îndepărtată, goală.

— Au venit, a spus el. Sunt aproape.

Un zăngănit puternic a trezit-o pe Emma din somn și a făcut-o să se ridice din brațele lui Julian. Un zăngănit care nu era chiar un zăngănit; la început, s-a gândit că seamănă cu zgomotul produs de ciocnirea a două mașini pe autostradă, cu scrâșnet de frâne și geamuri sparte. Părea că vine de afară; s-a dat jos din pat și a alergat la fereastră.

Erau cinci în curte. Bronzul strălucea în lumina dimineții, luceau și călăreții, și caii. Armăsarii păreau de metal, cu ochii legați cu mătase de culoarea bronzului, cu copitele lucind șlefuite. Elfii care stăteau călare pe ei erau la fel de sclipitori și de frumoși, cu armuri la care nu se vedeau

îmbinările, păreau făcute din bronz lichid. Fețele le erau acoperite de măști, părul lor era lung și metalic. Cumva, aici, în inima Londrei, păreau mult mai înspăimântători ca atunci când îi văzuse Emma prima oară.

Julian se trezise, stătea pe marginea patului și își lua centura cu arme, care fusese agățată deasupra noptierei.

— Au venit, a spus Emma. Sunt Călăreții.

Au fugit cu toții spre bibliotecă, mai puțin Bridget și Kit, după cum îi instruise Magnus. El era deja acolo cu Cristina, Ty și Livvy, când Emma a intrat în goană cu Cortana în mână.

Julian era la câțiva pași în urma ei. Stabiliseră să vină separat, ca să nu pară că fuseseră împreună.

Toată lumea era la ferestre — draperiile fuseseră date la o parte ca să se vadă bine toată curtea și partea din față a Institutului. Magnus se sprijinea de geam, cu brațul întins, cu palma lipită de sticlă și cu o expresie sumbră. Sub ochi avea cearcăne întunecate și părea îngrijorător de slăbit și obosit.

Mark și Kieran au venit tocmai când Emma își prindea Cortana la spate și se repezea la fereastră. Julian s-a dus lângă ea și s-au uitat împreună.

Cei cinci Călăreți nu se mișcaseră din curte. Rămăseseră exact în același loc, ca niște statui. Caii lor nu aveau căpăstru și nici frâu, nimic de care să fie ținuți. Călăreții stăteau cu săbiile scoase și întinse în față, ca un șir de dinți lucitori.

Kieran a intrat înaintea lui Mark și s-a dus repede la fereastră, iar după o clipă a venit lângă el și Mark. Stăteau în linie, vânătorii de umbre, magicianul, prințul elfilor, și toți se uitau îngânduraţi în curte. Kieran amuțise și părea bolnav — părul lui pălise de tot, avea culoarea oaselor.

— Nu pot intra în Institut, a spus Ty.

— Nu, a încuviințat Magnus. Magia îi ține la distanță.

— Totuși ar trebui să plecăm de aici cât mai repede, a zis Kieran. Nu am încredere în Călăreți. Vor găsi o modalitate de a intra aici.

— Trebuie să luăm legătura cu Alicante, a spus Livvy. Să-i convingem să ne deschidă un Portal, ca să putem pleca de aici.

— Nu putem face asta fără să le spunem cine a venit aici și de ce, a spus Julian. Dar... tot am putea să ne teleportăm de aici, chiar dacă nu direct în Idris.

S-a uitat dintr-o parte la Magnus.

— Treaba e că nu pot face partea mea de Portal chiar acum, a spus el; vorbea cu un oarecare efort. Trebuie să mai rezistăm câteva ore. Mi-am epuizat energia... nu mă așteptam să trebuiască să-l vindec pe Kit sau să fie nevoie să-l teleportez pe Alec cu copiii.

A urmat o tăcere groaznică. Niciunul nu se gândise până atunci că erau lucruri pe care Magnus nu le poate face. Că are și el slăbiciuni, ca toată lumea.

— Există un Portal în criptă, a propus Ty. Dar nu duce decât la Institutul din Cornwall.

Nu l-a întrebat nimeni de unde știe.

— Dar Institutul acela e abandonat, a răspuns Julian. Probabil că aici protecția e mai puternică.

— Nu am face decât să schimbăm un Institut cu altul, a spus Magnus. Am fi tot blocați în interior, și cu protecție mai slabă. Și, credeți-mă, ei pot foarte bine să vină după noi. Nu au fost vreodată mai mari vânători decât Călărețiii lui Mannan.

— Dar Catarina Loss? a întrebat Livvy. Ea ne-a scos din Institutul din Los Angeles.

Magnus a respirat întretăiat.

— Aceeași protecție care îi ține pe Călărești la distanță ne împiedică să facem un Portal din afară.

— Dar Regina Luminii? a întrebat Emma. Poate ar fi dispusă să ne ajute să luptăm cu ei.

— Regina nu e de partea noastră, a răspuns Julian. Ea e doar de partea ei.

A urmat o tăcere lungă. Magnus a întrerupt-o.

— Trebuie să recunosc, a spus el. Nu am crezut vreodată că Jace și Clary vor fi depășiți la capitolele nebunie și decizii autodistructive, dar voi toți le-ați dat clasă.

— Eu nu am nicio legătură cu asta, a precizat Kieran, bățos.

— Cred că vei descoperi că multe decizii proaste te-au adus aici, prietene, a replicat Magnus. În regulă, sunt câteva lucruri pe care aș putea să le fac pentru a încerca să-mi ridic nivelul de energie. Voi... toți... stați aici. Și nu faceți vreo prostie.

A ieșit din cameră înjurând în surdină și mergând grăbit, cu picioarele lui lungi înfășurate în pantaloni negri.

— Începe să semene tot mai mult cu Gandalf, a remarcat Emma, uitându-se după el. Adică un Gandalf mai tânăr și mai sexy, dar parcă tot mă aștept să înceapă să-și mângâie barba albă și să mormăie sumbru.

— Măcar e dispus să ne ajute, a spus Julian.

A privit mai atent pe fereastră. Pe poartă intra un alt călăreț. Acest al șaselea călăreț avea o constituție ceva mai delicată și plete lungi de bronz. *Ethna*, s-a gândit Emma. Sora.

Apoi toate gândurile ei s-au pierdut într-un haos șocant. În fața Ethnei, pe calul de bronz, se vedea o mică siluetă. O fetiță cu părul negru, scurt. Atârna aproape inertă în mâna femeii, dar clipea și fața ei era crispată de groază. Nu putea să aibă mai mult de patru ani — avea niște colanți veseli, cu albinuțe, și niște tenișI de un roz intens.

În cealaltă mână, Ethna avea un pumnal, pe care îl ținea lipit de gâtul fetiței.

Julian se făcuse rigid ca marmura și se albise la față. Vocile se auzeau tot mai tare în jurul Emmei, dar pentru ea erau doar zgomote. Nu putea deslușI cuvintele. Rămăsese cu ochii la fetiță și în mintea ei îi vedea pe Dru, pe Tavvy, sau chiar pe Livvy și pe Ty; toți fuseseră la un moment dat așa de mici și de neajutorați.

Iar Ethna era puternică. Nu trebuia să facă decât o mișcare cu pumnalul acela și gâtul fetiței ar fi fost retezat.

— Plecați de la fereastră! le-a cerut Julian. Toată lumea să plece de la fereastră. Dacă văd că nu ne uităm la ei, sunt șanse să nu-i facă rău fetiței.

O apucase de braț pe Emma. Ea s-a tras înapoi, împreună cu ceilalți. Emma îl auzea pe Mark protestând. Spunea că ar trebui să iasă cu toții. Să se lupte cu Călăreții.

— *Nu putem*, a răspuns Julian, chinuit. O să ne măcelărească.

— Am ucis unul dintre ei, a spus Emma. Eu...

— Au fost luați prin surprindere atunci.

Vocea lui Julian ajungea la ea puțin distorsionată de șoc.

— Nu se așteptau, nu se gândeau că e posibil, dar de data asta sunt pregătiți...

— Are dreptate, a spus și Kieran. Uneori, și cele mai crude inimi rostesc mari adevăruri.

— Ce vrei să spui?

Mark era aprins la față și se ținea cu mâna dreaptă de încheietură; Emma a văzut, parcă de departe, că urma farmecului de legare dispăruse de pe pielea lui și a Cristinei.

— Copiii lui Mannan nu au fost niciodată înfrânți, a răspuns Kieran. Emma e cea dintâi care a omorât unul. Au luat copilul acela ca să ne ademenească afară, pentru că știu că, odată ajunși acolo, suntem în puterea lor.

— O s-o ucidă, a spus Emma. E un copil.

— Emma...

Julian a întins mâna spre ea. Emma citea pe fața lui foarte clar. Ar face orice, ar înfrunta orice pentru familia lui. N-ar ezita să sacrifice pe nimeni și nimic.

De aceea aici trebuia să fie ea.

S-a repezit spre ușă. L-a auzit pe Julian strigând-o, dar deja ieșise din bibliotecă; a trântit ușa în urma ei și a luat-o la fugă pe hol. Era deja echipată, Cortana era la ea; a coborât scările în goană, a trecut alunecând prin holul de la intrare și a țâșnit pe ușa Institutului.

A văzut negura de bronz care erau Călăreții, apoi s-a întors repede, a închis ușa și a scos stela din buzunar. A desenat runa Închiderii pe ușă, chiar când de partea cealaltă s-au auzit mai multe trupuri care se izbeau în ea și glasuri care îi strigau să nu fie inconștientă, să deschidă ușa, deschide-o, *Emma*...

A pus stela în buzunar, a ridicat Cortana și a coborât scările.

28

TRISTUL SUFLET

— EA ESTE! A STRIGAT ETHNA, CU VOCE PLINĂ ȘI DULCE. A STRÂNS copilul mai tare lângă ea și a ridicat pumnalul. Ea este ucigașa lui Fal!

— A fost o luptă, a spus Emma. M-ar fi ucis el pe mine.

S-a uitat la ceilalți Călăreți. Stăteau unul lângă altul, cu fața la ea, ca un șir de statui sumbre.

— Aș fi crezut că un războinic face diferența asta.

— Ar trebui să fii ucisă așa cum au fost părinții tăi, a șuierat unul dintre călăreți.

Delan.

— Torturată și cioplită cu pumnalul, așa cum au fost ei.

Inima Emmei s-a strâns. Frica pentru fetiță era tot acolo, dar acum începea să se amestece cu furia.

— Dați-i drumul fetei, a spus ea. Dați-i drumul și luptați-vă cu mine. Răzbunați-vă pe mine, asta vreți.

Auzea bubuiturile din ușă în spatele ei. În scurt timp vor reuși să deschidă; nu-și făcea iluzii că runa Închiderii va rezista la nesfârșit. Runele ei aveau acum o putere surprinzătoare, datorită lui Julian, dar Julian avea puteri la fel de mari.

Emma a ridicat Cortana, iar soarele dimineții s-a reflectat în lama ei ca untul topit.

— V-am ucis fratele cu sabia asta, a spus ea. Vreți răzbunare? Lăsați fata să plece, și mă voi lupta cu voi. Mai amenințați-o mult, și mă duc înapoi în Institut.

Ochii ei se uitau scânteind de la unul la altul. S-a gândit la părinții ei, la trupurile lor goale și abandonate pe plajă, să fie mâncate de păsări.

— I-am profanat cadavrul lui Fal, a mințit ea. I-am smuls armura, i-am rupt sabia și l-am lăsat să-l mănânce șobolanii și ciorile...

Ethna a scos un urlet ascuțit și a aruncat fetița pe jos. Fata s-a prăvălit la pământ — Emma și-a înăbușit un țipăt —, dar s-a ridicat repede în picioare și a luat-o la fugă. A întors capul o singură dată, avea fața murdară de lacrimi și gura deschisă, a ieșit în fugă pe poartă și a dispărut.

Emma s-a simțit ușurată. Fata era salvată.

Apoi Ethna a trecut la atac — copitele calului ei nici nu se auzeau pe pavajul curții. Era ca o suliță care zboară prin aer fără zgomot, fatală; Emma și-a flexat genunchii și a sărit, folosindu-se de înălțimea scărilor și de forța căderii pentru a da putere sabiei ei.

Lamele lor s-au întâlnit în aer. Șocul i-a zguduit oasele Emmei. Sabia Ethnei a zburat; Emma a aterizat ghemuit și a ridicat sabia, dar femeia elf deja descălecase. Stătea în picioare și râdea; ceilalți au descălecat și ei. Caii dispăruseră, ca și cum ar fi fost absorbiți de aer, iar copiii lui Mannan s-au repezit la Emma cu săbiile ridicate.

S-a ridicat și ea și a descris un arc cu Cortana, lovind la rând toate săbiile — Emma s-a gândit la o mână care alunecă pe clapele pianului, apăsându-le pe rând.

Dar era gata-gata. Ultima sabie, sabia lui Delan, a atins-o pe umăr. A simțit că jacheta s-a sfâșiat și că o ustură pielea. Încă o cicatrice adăugată pe hartă.

S-a răsucit, și Ethna era în spatele ei. Avea două săbii scurte din bronz lucios, și a atacat-o pe Emma întâi cu una, apoi cu cealaltă. Ea a făcut un salt în spate, chiar la moment. Dacă nu ar fi avut echipamentul,

știa că acum ar fi fost moartă, cu mațele întinse pe jos. A simțit că jacheta s-a rupt și, cu toată răceala bătăliei, a simțit un fior cald de frică pe șira spinării.

Era imposibil. Nimeni nu putea să se lupte cu șase Călăreți deodată. Fusese nebună că încercase, dar, gândindu-se la fetița cu tenișii ei roz, nu putea să-i pară rău. Nici măcar când s-a întors și a găsit trei dintre Călăreți care îi blocaseră intrarea spre Institut.

Ușa nu se mai zguduia. *Bun*, s-a gândit Emma. Ceilalți trebuiau să rămână înăuntru, unde erau în siguranță; era cel mai înțelept lucru, cel mai deștept.

— Prietenii tăi te-au abandonat, a șuierat unul dintre cei care îi blocaseră drumul.

Părul lui de bronz era scurt și ondulat, ca un *kouros* grec. Era drăguț. Emma îl ura din tot sufletul.

— Renunță acum și îți vom oferi o moarte rapidă.

— Puteam să-mi ofer singură o moarte rapidă, dacă aveam chef, a replicat Emma, parând cu sabia întinsă loviturile. Serios!

Ethna se uita urât la ea. Ceilalți Călăreți — Emma îl recunoscuse doar pe Airmed, nu și pe ceilalți — vorbeau ceva în șoaptă; nu a prins decât ultimele cuvinte dintr-o frază:

— ... sabia e, după cum ți-am spus.

— Dar armele cu rune nu ne pot face rău, a spus Airmed. Nici pumnalele serafice.

Emma s-a repezit la Ethna. Femeia elf s-a răsucit și a izbit cu amândouă săbiile, cu gesturi rapide.

Emma a sărit. Era o mișcare pe care o repetase de nenumărate ori în sala de antrenament, împreună cu Julian — puseseră o bară pe care în fiecare zi o mai ridicau cu câțiva centimetri. Săbiile i-au vâjâit pe sub picioare și l-a văzut cu ochii minții pe Julian, cu brațele întinse, ca s-o prindă.

Julian. Emma a aterizat în spatele Ethnei, s-a răsucit și i-a înfipt sabia între omoplați.

Sau cel puțin asta a încercat. Ethna s-a întors în ultima clipă și sabia i-a sfâșiat armura de bronz și s-a înfipt într-o parte. Ea a țipat, s-a dat

înapoi, Emma și-a scos Cortana și de pe lama ei au început să se prelingă stropi de sânge pe pavaj.

Emma a ridicat sabia.

— Aceasta este Cortana, a spus ea, respirând greu. Călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal. Nu există ceva care să nu poată fi tăiat de Cortana.

— O sabie făurită de Wayland Fierarul, a strigat Călărețul cu bucle de bronz, și spre uimirea Emmei, în vocea lui se simțea teama.

— Tăcere, Karn, s-a răstit altul. Nu e decât o singură sabie. Omoar-o.

Fața frumoasă a lui Karn s-a crispat. A ridicat arma — un masiv topor de luptă — și s-a repezit la Emma; ea a ridicat Cortana...

Și ușa de la Institut s-a dat de perete, iar pe ea au năvălit vânătorii de umbre.

Julian. Pe el l-a văzut prima dată Emma, ca o ceață, echipat, cu sabia în mână și cu părul lui întunecat. Apoi Mark, Cristina, Kieran, Ty și Livvy. Și Kit, care probabil venea direct de la infirmerie, pentru că se părea că-și pusese echipamentul peste pijama. Măcar avea ghete în picioare.

I-au respins pe Călărețiii care erau în fața scărilor; mai întâi au atacat Julian și Mark, cu săbiile sclipindu-le în mâini. Niciunul nu avea pumnalul serafic, a văzut Emma — se înarmaseră numai cu săbii simple fără rune, potrivite pentru repudiați. Chiar și Kieran era înarmat, avea o sabie sclipitoare, cu lamă și mâner de aur și argint în loc de oțel.

Unul dintre Călărețiii a scos un muget când l-a văzut:

— Trădătorule!

Kieran a făcut o plecăciune grațioasă.

— Eochaid, a spus el, ca și cum l-ar fi salutat. Și Etarlam. I-a făcut cu ochiul celui de-al șaselea Călăreț, care a făcut o față acră. Bun întâlnis.

Eochaid s-a repezit la el. Kieran a flexat genunchii și a învârtit sabia cu o ușurință și îndemânare care au șocat-o pe Emma. Ciocnirea săbiilor a părut să fie semnalul marii bătălii. Julian și Mark îi siliseră pe Călărețiii de pe trepte să se retragă, surprinși de apariția lor neașteptată. Acum veneau ceilalți din urmă, agitându-și săbiile și învârtindu-le în aer. Mark, care avea o sabie dreaptă, cu două tăișuri, l-a atacat pe

Delan; gemenii s-au repezit la Airmed, iar Cristina, care părea mai mult decât furioasă, s-a îndreptat spre Etarlam.

Julian începuse să avanseze rapid prin iureșul bătăliei, lovind în dreapta și-n stânga, ca să-și croiască drum spre Emma. A făcut deodată ochii mari.

În spatele tău!

Ea s-a întors. Era Ethna, cu fața desfigurată de ură. Mișca săbiile ca pe o foarfecă — Emma a ridicat Cortana chiar la timp, și săbiile s-au închis pe lama ei cu o forță sălbatică.

Și s-au sfărâmat.

Femeia elf a scos un strigăt de uimire. În clipa următoare se dădea înapoi, cu mâinile fluturând în aer. Julian a schimbat direcția și a sărit după ea, dar acum apăruse în mâna ei o altă armă, cu o lamă curbată, ca un simsir persan.

Sabia lui Julian a izbit arma Ethnei. Emma a simțit coliziunea dintre armele lor. A trecut prin ea ca un fulger. Și dintr-odată, totul s-a întâmplat foarte repede: Julian s-a răsucit cu grație și s-a ferit, dar vârful lamei l-a atins sus, pe braț. Emma a simțit durerea, durerea *para-batai*-ului ei, la fel cum simțise și impactul dintre sabia lui și a Ethnei. S-a dus în fugă spre ei, dar Eochaid i-a răsărit în față, și Emma a văzut vârful sabiei lui repezit spre ea, ca o ceață argintie care taie aerul.

Sabia a nimerit pe lângă ea. Eochaid a scos un urlet sălbatic și furios, după care s-a răsucit, ca să lovească violent în silueta care apăruse în spatele lui și a cărui spadă îi străpunsese umărul. Armura lui de bronz s-a pătat de sânge.

Era Kieran. Părul lui era o masă de șuvițe negre și albe, stropite de sânge pe la tâmple. Hainele aveau pete roșii și buza lui era tăiată. S-a uitat la Emma, respirând cu greutate.

Eochaid a sărit la el și a început o luptă fioroasă. Lumea întreagă părea un vălmășag de săbii care zăngăne: Emma a auzit un țipăt și a văzut-o pe Cristina luptându-se să ajungă la Kit, care fusese pus la pământ de Delan. Călăreții se îngrămădiseră iar pe trepte, ca să blocheze intrarea în Institut. Julian o ținea pe loc pe Ethna; gemenii luptau spate în spate, încercând să-și facă loc spre scări, alături de Mark.

Emma a pornit orbește spre Kit, simțind o răceală în inimă. Călărețiii erau prea cumpliți, prea puternici. Nu oboseau deloc.

Delan stătea deasupra lui Kit, cu sabia în aer. Băiatul încerca să se ridice în coate. În fața Emmei a fulgerat o sabie; a dat-o la o parte cu Cortana și a auzit o înjurătură. Delan se uita atent la Kit, ca și cum chipul acestuia ascundea un mister.

— Cine ești tu, băiete? l-a întrebat el, cu sabia ridicată.

Kit și-a șters sângele de pe față. Lângă el, pe jos, era un pumnal, dar era prea departe ca să-l poată lua.

— Christopher Herondale, a răspuns, cu ochii sclipind arogant.

Chiar *era* un vânător de umbre, s-a gândit Emma, unul adevărat; niciodată nu s-ar ruga să fie lăsat în viață.

Delan s-a strâmbat.

— *Qui omnia nomini debes*, a spus el și și-a pregătit sabia să lovească, exact când Emma s-a lăsat pe spate, trecând pe sub ea, cu Cortana ridicată, și lovindu-l în încheietura mâinii.

Războinicul elf a început să urle, un fel de răget puternic de furie și durere. În aer era o ceață de sânge. Mâna lui Delan a căzut cu un bufnet surd pe pământ, cu tot cu sabie; în secunda următoare, Kit s-a ridicat și a înșfăcat de jos arma, cu ochii scăpărând. Emma era lângă el; împreună l-au făcut să se retragă, lăsând în urma lui dâre de sânge.

Dar Delan râdea.

— Înjunghie-mă dacă îți închipui că poți, a șuierat el. Dar uită-te în jurul tău. Deja ați pierdut.

Kit ținea sabia ridicată, cu vârful îndreptat spre gâtul lui.

— Uită-te tu, a spus el calm. Eu îl înjunghii.

Emma a întors capul repede. Airmed îi adusese pe Ty și pe Livvy cu spatele la zid. Ethna ținea iataganul la gâtul lui Julian. Cristina fusese pusă în genunchi de Etarlam. Mark se uita la ea cu groază, dar nu putea face nicio mișcare — Eochaid avea vârful sabiei în spatele lui, gata să-i reteze coloana.

Karn stătea în capul scărilor, cu sabia scoasă, cu un zâmbet lipit de fața lui crudă și frumoasă.

Emma a înghițit în sec. Kit a tras o înjurătură în surdină. Karn a vorbit, arătându-și dinții albi în zâmbetul lui.

— Dați-ne Cartea Neagră, a spus el. O să vă lăsăm să plecați.

Kieran rămăsese înlemnit și se uita când la Mark, când la Cristina.

— Nu-l ascultați! a strigat el. Călăreții sunt magie sălbatică, ei pot minți.

— Nu avem Cartea, a răspuns Julian pe un ton stăpânit. Nici nu am avut-o. Nu s-a schimbat nimic de atunci.

Părea calm, dar Emma putea să vadă ce era în spatele acestei aparențe, ce era în spatele ochilor lui. Auzea bubuitul de tunet al inimii lui. Se uita la ea, la Mark, la Ty și la Livvy, și era îngrozit de moarte.

— Ne cereți ceva ce nu vă putem da, a spus el. Dar poate facem o înțelegere. Putem să jurăm că vă vom da Cartea, atunci când o vom găsi...

— Jurămintele voastre nu înseamnă nimic, a mârâit Ethna. Haideți mai bine să-i omorâm și să-i transmitem astfel Reginei că nu-i tolerăm viclesugurile!

Kam a râs.

— Înțelepte vorbe, surioară, a spus el. Pregătiți-vă săbiile...

Mâna Emmei s-a strâns pe mânerul Cortanei. Mintea i se învârtea — nu putea să-i ucidă pe toți, nu putea să-i împiedice, dar, în numele Îngerului, măcar câțiva tot ar lua cu ea...

Porțile curții s-au deschis larg. Nu fuseseră încuiate, dar acum fuseseră trântite cu atâta forță, încât se izbiseră de zidul de piatră cu toată greutatea lor și zăngănind ca niște lanțuri tăiate. În spatele porții era ceață — o ceață densă și curioasă pentru o zi atât de însorită. Tabloul violent din curte a rămas nemișcat, paralizat de șoc, după care ceața s-a ridicat și în curte a pășit o femeie.

Era subțire și nu foarte înaltă, cu părul castaniu-închis, lung până la talie. Avea o haină ruptă și pe dedesubt o rochie prea mare pentru ea, iar în picioare niște ghete joase. Brațele și umerii ei dezgoliți arătau clar că este vânător de umbre, după cicatrice. Runa Vederii îi împodobea mâna dreaptă.

Nu avea nicio armă. În schimb, ținea strâns la piept o carte — un volum vechi, legat în piele neagră, uzat și ponosit. Din el se vedea ieșind o hârtie împăturită, pusă acolo ca un semn de carte. A ridicat

privirea și s-a uitat la scena din curte; nu părea deloc surprinsă, ca și cum nu s-ar fi așteptat la altceva.

Inima Emmei a început să bubuie. O mai văzuse pe această femeie, deși atunci, în Cornwall, era o noapte fără lună. O cunoștea.

— Sunt Annabel Blackthorn. Femeia vorbise pe un ton calm, cu voce clară și cu un ușor accent. Cartea Neagră e a mea.

Eochaid a înjurat. Avea o față cu osatură fină și o expresie crudă, ca un vultur.

— Ne-ați mințit, a mârâit el spre Emma și spre ceilalți. Ați spus că nu știți unde e Cartea.

— Nici că au știut, a rostit Annabel, cu aceeași expresie. Malcolm Fade a avut-o, iar eu am luat-o de pe trupul lui mort. Dar este a mea și a fost întotdeauna a mea. E o carte care aparține bibliotecii din casa în care m-am născut. Dintotdeauna s-a aflat în proprietatea familiei Blackthorn.

— Nu contează, a spus Ethna, deși se uita la Annabel cu un fel de respect suspicios.

Pentru că era un mort viu, bănuia Emma.

— O să ne-o dai, altfel vei avea de înfruntat mânia Regelui Întunericului.

— Regele Întunericului, a murmurat Annabel.

Fața ei era așa de senină, încât Emmei îi dădea fiori — nimeni nu poate să fie așa de senin într-o situație ca asta, decât dacă nu-i zdravăn la cap.

— Transmiteți-i salutări. Spuneți-i că îi știu numele.

Delan s-a albit.

— *Ce* știi?

Adevăratul nume al unui elf îi dă puterea asupra lui persoanei care îl cunoaște. Emma nu-și putea imagina ce ar fi însemnat pentru Rege să-i fie dezvăluit numele.

— Numele lui, a continuat Annabel. Malcolm a fost foarte apropiat de el, ani de zile. A aflat numele monarhului vostru. Îl știu și eu. Dacă nu plecați acum să-i duceți mesajul meu Regelui, îl voi spune celor din Consiliu. Îl voi spune tuturor repudiaților. Regele nu e iubit. Va descoperi că rezultatul este unul dintre cele mai neplăcute.

— Minte, a spus Airmed, cu ochii lui de șoim îngustați.

— Atunci puneți-vă Regele în pericol, a replicat ea. Să afle și el cine este responsabil de dezvăluirea numelui său.

— Mai simplu ar fi să te reducem pe *tine* la tăcere, a spus Etarlam.

Ananbel nu a făcut nicio mișcare când el s-a îndreptat spre ea, ridicând mâna liberă, ca și cum ar fi vrut s-o lovească peste față. A repezit mâna spre ea, și Annabel l-a prins de încheietură cu un gest delicat, ca o domnișoară care îi întinde mâna partenerului ce o invită la dans.

Și l-a aruncat. Etarlam a zburat prin toată curtea și s-a izbit de un zid în zăngănitul metalic al armurii. Emma și-a înăbușit un strigăt.

— Etar! a țipat Ethna.

A dat să se repeadă spre fratele ei, abandonându-l pe Julian — și a înghețat. Iataganul s-a ridicat din mâna ei în aer. A întins mâna să îl ia, dar el plutea deasupra capului ei. Au început să se audă țipete și de la ceilalți Călăreți — săbiile lor le fuseseră smulse din mâini și stăteau acum în aer, deasupra capetelor lor. Ethna i-a aruncat o privire furioasă lui Annabel.

— Nesăbuito!

— Nu ea a fost nesăbuită, s-a auzit din ușă o voce tărăgănată.

Era Magnus, care se rezema greoi de umărul lui Dru. Se părea că mai mult ea îl susține. Din cealaltă mână au ieșit flăcări albastre.

— Magnus Bane, Înaltul Magician al Brooklynului, la dispoziția voastră.

Călăreții s-au uitat unii la alții. Emma știau că puteau scoate cu ușurință alte arme, dar ce rost ar fi avut dacă Magnus le putea smulge din mâna lor? Ochii lor s-au îngustat, buzele li s-au strâmbat în rânjete.

— Asta nu se termină aici, a zis Kam și s-a uitat direct spre Emma, ca și cum ar fi spus: *Noi doi nu ne-am încheiat socotelile.*

Apoi a dispărut, iar ceilalți l-au urmat. Acum erau aici, și în clipa următoare nu mai erau, dispăruseră ca stelele căzătoare. Săbiile lor au căzut la pământ cu un zdrăngănit metalic.

— Hei, a mormăit Kit. Săbii gratis.

Magnus a scos un geamăt și s-a dat un pas înapoi; Dru l-a ținut mai bine, uitându-se la el cu ochii mari și îngrijorați.

— Intrați în casă, acum. Toți, a spus el.

S-au grăbit să intre, cei nevătămați ajutându-i pe cei răniți, cu toate că niciunul nu suferise răni prea grave. Emma l-a găsit pe Julian fără să îl caute — simțurile ei de *parabatai* încă vibrau, știa în interiorul ei că el fusese rănit și că trebuie vindecat. L-a prins de mijloc cât mai delicat și el s-a crispat. Privirile li s-au întâlnit, și Emma a știut că el simte și rana ei, tăietura de la umăr.

Ar fi vrut să-l ia în brațe, să șteargă sângele de pe fața lui, să-i sărute ochii închiși. Dar știa cum s-ar uita ceilalți. S-a reținut cu o stăpânire care durea mai mult decât rana.

Julian i-a strâns mâinile și s-a îndepărtat fără tragere de inimă.

— Trebuie să mă duc la Annabel, i-a spus el încet.

Emma a tresărit. Aproape că uitase de Annabel, dar ea era și acum acolo, în mijlocul curții, strângând la piept Cartea Neagră. Ceilalți rămăseseră în jurul ei, parcă nevenindu-le să creadă — după atâta timp în care o căutaseră, era clar că nu se gândise nimeni că va veni ea la ei.

Chiar și Julian s-a oprit o clipă înainte de a ajunge în fața ei, ezitant, ca și cum s-ar fi gândit ce să facă. În apropierea lui era Ty, care stătea între Livvy și Kit, și toți trei se holbau la Annabel ca și cum ar fi fost o vedenie, nu o persoană reală.

— Annabel.

Era Magnus. Coborâse scările șchiopătând; acum nu se mai ținea atât de tare de Dru, dar sub ochii lui erau cearcăne întunecate de oboseală. Părea trist, genul acela de tristețe profundă care venea dintr-un timp și dintr-o viață pe care Emma nici măcar nu și le putea imagina.

— O, Annabel. De ce ai venit aici?

Annabel a scos din Cartea Neagră hârtia împăturită.

— Am primit o scrisoare, a spus ea așa de încet, încât abia se auzea. De la Tiberius Blackthorn.

Numai Kit nu a părut surprins. I-a pus mâna pe braț lui Ty, în timp ce acesta rămăsese cu privirea ațintită în pământ.

— A fost ceva în scrisoarea aceasta... Crezusem că destinul s-a întors împotriva mea, dar după ce am citit această scrisoare, m-am gândit că poate nu e așa. Annabel a ridicat bărbia, cu gestul acela sfidător,

caracteristic familiei Blackthorn, care de fiecare dată îi frângea inima Emmei. Am venit să vorbesc cu Julian Blackthorn despre Cartea Neagră a Morților.

— În biblioteca noastră este un mort viu, a spus Livvy.

Stătea pe marginea unuia dintre paturile lungi care se găseau în infirmerie. Se adunaseră acolo cu toții — toți în afară de Magnus, care se închisese în bibliotecă cu Annabel. Erau în diverse stadii de desenare a runelor, de bandajare sau curățare. Pe masă, teancul de pansamente însângerate se făcea tot mai mare.

Ty stătea pe același pat, cu capul rezemat de tăblie. Ca întotdeauna după o luptă, observase Emma, se retrăgea puțin, ca și cum avea nevoie de timp de recuperare după zgomotele și șocurile bătăliei. Învârtea ceva printre degete, cu mișcări ritmice, regulate, dar Emma nu vedea ce.

— Nu e biblioteca noastră, a replicat el. E biblioteca lui Evelyn.

— Oricum e ciudat, a insistat Livvy.

Nici ea și nici Ty nu fuseseră răniți, Kit fusese — iar acum ea tocmai termina de făcut o *iratze* pe spatele lui.

— Gata, i-a spus ea, bătându-l ușor pe umăr, iar el și-a tras tricoul, strângând din ochi.

— Nu e un mort viu propriu-zis, a zis Julian.

Emma îi făcuse o *iratze*, o parte din ea deja se temea să mai deseneze rune pe el, așa că s-a oprit și s-a mulțumit să-l bandajeze. Avea o tăietură lungă, care mergea pe toată partea de sus a brațului; chiar și după ce și-a pus tricoul, bandajele tot se vedeau prin material.

— Nu e un zombi sau o fantomă.

Unul dintre paharele de pe noptieră a căzut și s-a spart.

— Lui Jessamine nu i-a plăcut asta, a remarcat Kit.

Cristina a început să râdă — nici ea nu fusese rănită, dar se juca nervoasă cu pandantivul de la gât, uitându-se cum îi îngrijește Mark rănile lui Kieran. Vânătorii se vindecă repede, Emma știa asta, dar se părea că se și învinețesc repede. Pe spatele și pe umerii lui Kieran era o adevărată hartă de vânătăi albastre-negre, iar unul dintre pometi se

învinețise și el. Mark îi ștergea ușor sângele de pe spate, cu un prosop pe care i-l udase Cristina.

Săgeata de elf lucea la gâtul lui Mark. Emma nu știa exact ce se întâmpla cu Mark, Kieran și Cristina — aceasta reușise foarte bine să evite subiectul —, dar știa că acum Kieran aflase adevărul despre relația lui cu Mark. Și totuși nu-și luase înapoi vârful de săgeată, iar asta însemna ceva.

Și-a dat seama cu o tresărire de uimire că spera ca relația lor să meargă. Spera și ca asta să nu însemne că o trădează pe Cristina. Dar nu mai era supărată pe Kieran — poate făcuse o greșeală, dar și-o răscumpărase de mai multe ori.

— Unde era Jessamine mai devreme? a întrebat Julian. N-ar trebui să protejeze Institutul?

Alt pahar spart.

— Spune că nu poate să părăsească Institutul. Nu poate să-l protejeze decât în interior. Kit a făcut o pauză. Nu știu dacă ar trebui să repet ce a mai spus, a adăugat, apoi, după încă o clipă, a zâmbit. Mulțumesc, Jessamine.

— Ce a spus? a întrebat Livvy, luându-și stela.

— Că sunt un adevărat Herondale, a răspuns el. S-a încruntat. Ce a spus metalicul ăla când i-am zis cum mă cheamă? Era ceva în limba elfilor?

— În mod ciudat, era în latină, a spus Julian. O insultă. Așa i-a spus la un moment dat Marc Antoniu lui Augustus Caesar — „tu, băiete, care datorezi totul unui nume" Voia să spună că nu ar fi ajuns într-o poziție importantă dacă nu îl chema Caesar.

Kit părea iritat.

— Sunt Herondale de vreo trei săptămâni. Și nu știu dacă am câștigat ceva din asta.

— Nu acorda prea multă importanță cuvintelor elfilor, l-a sfătuit Kieran. Vor încerca să-ți intre pe sub piele prin orice mijloace.

— Asta e valabil și pentru tine? l-a întrebat Cristina, zâmbind.

— Evident, a spus Kieran și a zâmbit și el puțin.

Probabil că asta era cea mai ciudată prietenie pe care o văzuse ea vreodată, s-a gândit Emma.

— Ne-am îndepărtat de subiect, a spus Livvy. *Annabel Blackthorn* e la noi în bibliotecă. E straniu, nu? Sunt sigura care crede că e straniu?

— De ce e mai straniu decât vampirii? a întrebat Ty, uimit. Sau decât vârcolacii?

— Păi, *ție* sigur nu ți se pare straniu, a spus Kit. Tu i-ai spus să vină aici.

— Da, apropo de asta, a început Julian. E vreun motiv pentru care nu ne-ai spus că...

Ty a fost salvat de mustrările fratelui său de ușa de la infirmerie, care se deschisese. Era Magnus. Emmei nu îi plăcea deloc cum arată — palid, aproape cenușiu, cu cearcăne sub ochi și cu niște mișcări țepene, de parcă fusese bătut. Gura lui avea o expresie gravă.

— Julian, a spus el. Vino, te rog, cu mine!

— De ce? a întrebat Emma.

— Am încercat să stau de vorbă cu Annabel, a spus el. Am crezut că ar putea vorbi mai deschis cu cineva care nu e vânător de umbre, dacă i se ivește ocazia, dar e foarte încăpățânată. A fost foarte politicoasă, dar a spus că nu vrea să vorbească decât cu Julian.

— Nu-și amintește de tine? a întrebat Julian, ridicându-se.

— Își amintește. Dar ca prieten al lui Malcolm. Și zilele astea nu e chiar fanul lui numărul unu.

Nerecunoscătoare, și-a amintit Emma că spusese Kieran. Dar acum nu spunea nimic, își încheia cămașa sfâșiată și se uita în jos cu ochii lui învinețiți.

— De ce nu vrea să vorbească cu Ty? a întrebat Livvy. Doar el i-a trimis mesajul.

Magnus a ridicat din umeri, cu sensul de *habar n-am*.

— Bine, mă întorc repede, a spus Julian. Plecăm la Idris cât mai curând posibil, așa că toată lumea să-și adune ce-i trebuie.

— Ședința Consiliului este după-amiază, le-a amintit Magnus. În câteva ore voi avea destulă putere să fac un Portal. În noaptea asta dormim în Alicante.

Părea ușurat la gândul acesta. A ieșit împreună cu Julian pe hol. Emma a vrut inițial să rămână acolo, dar n-a putut — a plecat după ei imediat cum s-a închis ușa.

— Julian, a spus ea.

El deja se îndepărtase, mergând alături de Magnus; când au auzit-o, s-au întors amândoi.

Nu putuse să spună asta cât erau în infirmerie, dar acum era doar Magnus de față, iar el știa. S-a dus la Julian și l-a luat în brațe.

— *Ai grijă*, l-a sfătuit ea. Ne-a mai trimis o dată în capcană, în biserica aia. Și asta s-ar putea să fie tot o capcană.

— Eu o să fiu acolo, în fața ușii, a spus Magnus încet. O să fiu pregătit să intervin. Dar, Julian, să nu încerci sub nicio formă să îi iei Cartea Neagră, chiar dacă nu o ține în mână. Este legată de ea printr-o magie foarte puternică.

Julian a dat din cap și Magnus a dispărut pe hol, lăsându-i singuri. S-au ținut în brațe clipe lungi, lăsând să se risipească neliniștile acelei zile: teama pentru celălalt, pe care o simțeau în orice luptă, frica pentru copii, neliniștea pentru ce va fi la Alicante. Julian era cald și solid în brațele ei, iar mâna lui îi mângâia ușor spatele, calmând-o. Mirosea a cuișoare, ca întotdeauna, dar și a antiseptic și bandaje. I-a simțit bărbia în păr, iar degetele lui au început să scrie delicat pe spatele ei.

N-U-Ț-I-F-A-C-E-G-R-I-J-I.

— Normal că-mi fac griji, a spus ea. Ai văzut ce i-a făcut lui Etarlam. Crezi că o poți convinge să-ți dea, pur și simplu, cartea?

— Nu știu, a răspuns Julian. O să știu când vorbesc cu ea.

— Annabel a fost mințită de multe ori, a spus Emma. Nu-i promite ceva ce nu putem face.

El a sărutat-o pe frunte. Buzele lui s-au mișcat pe pielea ei și a vorbit așa de încet, încât cineva care nu-l cunoștea atât de bine ca Emma n-ar fi putut să înțeleagă.

— Voi face tot ce trebuie să fac.

Ea știa că așa va fi. Nu mai era nimic de spus; s-a uitat după Julian cu o privire neliniștită, în timp ce el înainta pe coridor spre bibliotecă.

Kit era în camera lui, împachetându-și cele câteva lucruri pe care le avea, când Livvy a intrat la el. Se schimbase pentru călătoria la Idris și avea acum o fustă lungă, neagră și o cămașă albă, cu guler rotund. Părul era lăsat pe spate.

S-a uitat la Ty, care stătea pe patul lui Kit. Discutaseră până atunci despre Idris, și Ty îi povestise ce-și amintea.

— Nu seamănă cu niciun alt loc, îi spunea el lui Kit, dar când ajungi, ai senzația că ai mai fost acolo.

— Ty-Ty, a zis Livvy. Bridget mi-a spus că poți să iei din bibliotecă o carte cu Sherlock Holmes și s-o păstrezi.

Fața lui Ty s-a luminat.

— Care dintre ele?

— Care vrei tu. E alegerea ta. Dar grăbește-te, Magnus a spus că plecăm în curând.

Ty s-a repezit spre ușă, dar apoi a părut că își aduce aminte de Kit și s-a întors spre el.

— Putem vorbi mai târziu, a spus el și a fugit pe hol.

— Doar o carte! Una! a strigat Livvy după el, râzând. Au! A dus mâna la spate și a bâjbâit acolo cu degetele, iritată. Mi s-a încurcat lănțișorul în păr...

Kit s-a apropiat și a început să desfacă lănțișorul subțire. De el atârna un medalion care venea chiar în golul dintre oasele claviculei. De aproape, Kit simțea că miroase a flori de portocală.

Fețele lor erau foarte aproape, și curba palidă a gurii ei era chiar lângă a lui. Buzele ei erau trandafirii. Kit a fost cuprins de tulburare.

Dar Livvy a clătinat din cap.

— Nu trebuie, Kit. Nu ne mai sărutăm. Adică, oricum, nu ne-am sărutat decât o dată. Dar nu cred că trebuie s-o mai facem.

Lănțișorul se desfăcuse. Kit și-a retras mâinile repede, nedumerit.

— De ce? Am greșit cu ceva?

— Deloc.

S-a uitat o clipă la el cu ochii ei inteligenți și gânditori; Livvy avea un fel de bucurie în ea, și asta îl atrăgea pe Kit, dar nu la modul romantic. Avea dreptate, știa și Kit.

— Totul e foarte bine. Ty chiar a ajuns să creadă că ar trebui să fim *parabatai*, după ce se termină toată povestea asta.

Fața ei strălucea.

— Sper că vii și tu la ceremonie. Și o să fii întotdeauna prietenul meu, nu?

— Normal, a răspuns el, și abia mai târziu și-a dat seama că ea spusese *prietenul meu*, nu *prietenul nostru*, al ei și al lui Ty.

Dar în acea clipă era ușurat că nu se simțea deranjat sau jignit de decizia ei. Simțea doar un soi de entuziasm la gândul că după ce se termină cu ședința asta de Consiliu și se duc acasă — la Los Angeles —, o să înceapă antrenamentul, iar gemenii o să-l ajute la chestiile mai complicate.

— Mereu prieteni, a spus.

Julian a simțit o ușoară strângere de stomac din cauza neliniștii când a intrat în bibliotecă. Într-un fel, parcă se așteptase să descopere că Annabel dispăruse, sau că plutea printre teancurile de cărți ca o fantomă cu părul lung dintr-un film horror. Văzuse odată un film de genul acesta, cu o fată-fantomă care ieșea dintr-o fântână, cu fața ei palidă ascunsă de părul negru și ud. Imaginea aia îi dădea și acum frisoane.

Biblioteca era bine luminată de un șir de veioze verzi, așezate pe mese. La cea mai lungă dintre ele stătea Annabel, cu Cartea Neagră în fața ei și cu mâinile așezate în poală. Părul ei era lung și închis la culoare și îi ascundea fața pe jumătate, dar nu era ud și nu se vedea nimic dubios la ea. Părea... normală.

Julian s-a așezat pe un scaun în fața ei. Probabil că Magnus îi adusese ceva din debara, pentru că acum era îmbrăcată într-o rochie albastră, simplă, puțin cam scurtă la mâneci. Jules presupunea că avusese vreo nouăsprezece ani când a murit, poate douăzeci.

— Frumos ne-ai mai păcălit, a spus el, cu bilețelul din biserică. Și cu demonul.

— Nu mă așteptam să dați foc bisericii. Avea iar accentul acela ciudat, pronunțând cuvintele într-un fel cumva demodat. M-ați surprins.

— Și tu m-ai surprins, venind aici, a replicat Julian. Și când ai spus că nu vrei să vorbești decât cu mine. Nici nu mă placi, așa am crezut.

— Am venit datorită acestei scrisori.

A scos hârtia împăturită din carte și i-a întins-o. Degetele ei erau lungi, dar încheieturile aveau o poziție ciudată. Julian și-a dat seama că avea în față dovada faptului că degetele ei fuseseră rupte, și nu o dată,

iar oasele se sudaseră la întâmplare. Urmele vizibile ale torturii. S-a simțit puțin îngrețoșat, dar a luat scrisoarea și a deschis-o.

Către Annabel Blackthorn

Annabel,

Poate nu mă cunoști, dar suntem rude. Numele meu este Tiberius Blackthorn.

Familia mea și cu mine căutăm Cartea Neagră a Morților. Știm că e la tine, pentru că fratele meu, Julian Blackthorn, a văzut când ai luat-o de la Maleolm Fade.

Nu te condamn. Malcolm Fade nu este prietenul nostru. A vrut să facă rău familiei noastre, și ne-ar fi distrus dacă ar fi putut. Este un monstru. Chestia e că acum ne trebuie cartea. Avem nevoie de ea ca să ne salvăm familia. Suntem o familie bună. Ți-ar plăcea de noi dacă ne-ai cunoaște. Sunt eu — eu o să fiu detectiv. Apoi e Livvy, sora mea geamănă, care face scrimă, Drusilla, care e moartă după toate chestiile înspăimântătoare, și Tavvy, căruia îi place să-i citești cărți. Este Mark, pe jumătate elf. El e un bucătar excelent. Este Helen, care a fost exilată la graniță, dar nu pentru că ar fi greșit cu ceva. Și Emma, care nu face parte propriu-zis din familia Blackthorn, dar oricum pentru noi e ca o soră în plus.

Și pe urmă e Jules. Pe el cred că l-ai plăcea cel mai mult. El are grijă de noi toți. Datorită lui am rămas împreună și suntem OK. Nu cred că el știe că noi știm, dar știm. Poate uneori ne spune ce să facem, sau nu ne ascultă, dar ar face orice pentru noi. Lumea spune că e regretabil că nu avem părinți. Dar eu cred că e regretabil că ei nu au un frate ca al meu.

Julian a trebuit să se oprească. Presiunea din spatele ochilor lui începuse să se acumuleze și devenise zdrobitoare. Ar fi vrut să-și pună capul pe masă și să plângă în hohote, lipsit de demnitate și de bărbăție — pentru băiatul care a fost, plin de cicatrice și de frică la doisprezece ani, și care se uita la frații și la surorile lui și se gândea: *Acum sunt ai mei.*

Pentru ei, pentru încrederea pe care o aveau în el, pentru speranța lor că iubirea lui va fi necondiționată, pentru că ei credeau că nu e nevoie să-i spună că îl iubesc deoarece era evident că îl iubesc. Ty credea lucrurile astea despre el și probabil că i se păreau niște lucruri evidente. Dar el nu bănuise niciodată asta.

A făcut eforturi să nu scoată un sunet și să-și păstreze imobilitatea feței. A așezat scrisoarea pe masă, ca să nu se vadă că îi tremură mâinile. Mai rămăsese puțin.

Să nu crezi că îți cer o favoare fără să-ți ofer ceva în schimb. Julian te poate ajuta. El poate ajuta pe oricine. Nu cred că vrei să fugi și să te ascunzi mereu. Știu ce ți s-a întâmplat, ce ți-au făcut Conclavul și Consiliul. Acum lucrurile sunt altfel. Dă-ne voie să-ți explicăm. Dă-ne voie să-ți arătăm că nu trebuie să stai exilată sau singură. Nu trebuie să ne dai cartea pentru asta. Vrem doar să te ajutăm.

Noi suntem în Institutul din Londra. Când vrei să vii, ești bine-venită.

Al tău,
Tiberius Nero Blackthorn

— De unde știe ce mi s-a întâmplat? Annabel nu părea supărată, doar curioasă. De unde știe ce mi-au făcut Inchizitorul și ceilalți?

Julian s-a ridicat în picioare și s-a dus la caseta unde se afla cristalul *aletheia*. S-a întors cu el și i l-a întins.

— Ty a găsit asta la Blackthorn Hall, a spus el. Sunt aici niște amintiri de-ale tale... procesul din camera Consiliului.

Annabel a ridicat cristalul la nivelul ochilor. Julian nu mai văzuse niciodată expresia cuiva care privește într-un cristal *aletheia*. Ochii i se măriseră și pupilele se mișcau dintr-o parte în alta, ca și cum urmărea scena care se desfășura sub privirile ei. Obrajii i se aprinseseră și buzele au avut un spasm. Mâna a început să-i zvâcnească necontrolat, apoi a aruncat cristalul; acesta s-a izbit de masă, a ciobit lemnul, dar nu s-a spart.

— O, Doamne, oare nu există îndurare? a spus ea cu o voce goală. Nu va fi niciodată îndurare, niciodată uitare?

— Nu, atâta timp cât va mai exista nedreptate.

Inima lui Julian bătea cu putere, dar știa că agitația lui nu era vizibilă din afară.

— Va fi mereu dureros pentru tine dacă nu vei primi compensații pentru ce ți-au făcut.

Ea a ridicat ochii spre el.

— Ce vrei să spui?

— Vino cu mine la Idris, i-a cerut el. Depune mărturie în fața Consiliului. Iar eu voi avea grijă să se facă dreptate.

Ea a pălit și a părut că se clatină. Julian s-a ridicat pe jumătate din scaun. A întins mâna și s-a oprit; poate că nu vrea să fie atinsă.

Și pe urmă, într-un fel, nici el nu voia s-o atingă. O văzuse când era numai un schelet, ținut întreg doar de o plasă subțire de piele galbenă și tendoane. Acum părea reală, solidă și vie, dar nu-i ieșea din minte gândul că dacă ar vrea să o atingă, mâna lui ar trece prin piele și ar ajunge la oasele sfărâmicioase de sub ea.

Și-a retras mâna.

— Nu poți să-mi oferi dreptate, a spus ea. Nu poți să-mi oferi nimic din ce-mi doresc eu.

Julian a simțit că tot trupul i se răcește, dar nu putea să nege că nu simțea și un fel de surescitare. Brusc, a văzut limpede planul, chiar în fața lui, strategia — iar bucuria asta era mai mare decât fiorul pe care i-l dădea acest plan riscant.

— Nu am spus nimănui că ești în Cornwall. Nici după episodul cu biserica. Ți-am păstrat secretul. Poți să ai încredere în mine.

Ea s-a uitat la el cu ochii mari. De-asta o făcuse, s-a gândit Julian. Păstrase pentru el această informație ca pe un posibil atu, chiar dacă atunci nu știa dacă va avea vreodată ocazia să-l folosească. Cuvintele șoptite de Emma i-au răsunat în minte.

Julian, mă sperii puțin.

— Voiam să-ți arăt ceva, a spus Julian și a scos din buzunarul jachetei un sul de hârtie.

I l-a întins lui Annabel peste masă.

Era un desen pe care i-l făcuse Emmei, pe Chapel Cliff, cu valurile care se spărgeau la picioarele ei. Era foarte mulțumit că reușise să surprindă expresia ei melancolică, apele mării, groase ca o vopsea, și lumina slabă a soarelui, care îi făcea părul gri-auriu.

— Emma Carstairs. *Parabatai*-ul meu, a spus el.

Annabel a ridicat spre el ochii lipsiți de viață.

— Malcolm vorbea despre ea. Spunea că e încăpățânată. Despre voi toți vorbea. Lui Malcolm îi era frică de tine.

Julian era șocat.

— De ce?

— Spunea la fel ca și Tiberius. Spunea că ai face orice pentru familia ta.

Ai o inimă nemiloasă. Julian a împins în fundul minții cuvintele lui Kieran. Nu-și permitea să fie distras. Era mult prea important.

— Ce poți să mai spui din desenul acesta?

— Că o iubești, a spus Annabel. Cu tot sufletul.

Nu era nicio bănuială în privirea ei; *parabatai*-i trebuie să se iubească. Julian vedea deja premiul, soluția. Mărturia lui Kieran era doar o piesă din puzzle. Îi va ajuta. Dar Cohorta se va împotrivi oricărei alianțe cu elfii. Annabel era cheia pentru distrugerea Cohortei și pentru garantarea siguranței familiei lui. Julian deja vedea cu ochii minții familia lui, protejată, pe Aline și Helen revenite acasă, vedea imaginea asta ca imaginea strălucitoare a unui oraș de pe munte. S-a dus spre ea, fără să se mai gândească la altceva.

— Ți-am văzut schițele și picturile, a spus el. Pot să-mi dau seama din ele ce ai iubit.

— Pe Malcolm? a întrebat ea, cu sprâncenele ridicate. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

— Nu pe Malcolm. Conacul Blackthorn. Cel din Idris. Acolo unde ai stat când erai copil. Toate schițele în care apare sunt *vii*. Ca și cum cineva îl poate vedea în mintea ta. Ca și cum îl poate atinge cu mâna. Ca și cum ar fi în inima ta.

Ea a lăsat desenul pe masă. Nu a spus nimic.

— Ai putea să o iei înapoi, a spus el. Casa, cu tot ce e în ea. Știu de ce ai fugit. Te gândeai că dacă vei fi prinsă, Conclavul te va pedepsi din nou, te va chinui din nou. Dar pot să-ți promit că nu o vor face. Nu sunt perfecți, ba chiar sunt departe de a fi perfecți, dar este un nou Conclav, și un nou Consiliu. Acum în Consiliu sunt și repudiați.

Ea a făcut ochii mari.

— Magnus mi-a spus asta, dar nu l-am crezut.

— E adevărat. Acum căsătoriile dintre un vânător de umbre și un repudiat nu mai sunt interzise. Dacă te aducem în fața Conclavului, nu numai că nu te vor pedepsi, dar te vor repune în drepturi. Vei fi din nou vânător de umbre. Ai putea locui în conacul Blackthorn. Ți-l dăm ție.

— De ce? Annabel s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin cameră. De ce ați face asta pentru mine? Pentru carte? Cartea nu v-o dau.

— Pentru că vreau să apari în fața Consiliului și să spui că tu l-ai ucis pe Malcolm, i-a spus el.

Ea lăsase cartea pe masă, în fața lui. Se plimba și acum prin cameră, fără să se uite la el. Amintindu-și de avertismentul lui Magnus — *să nu încerci sub nicio formă să îi iei Cartea Neagră, chiar dacă nu o ține în mână* —, Julian a deschis-o încet și a văzut o pagină roasă, pe care erau cuvinte ilizibile. Îi venise o idee, care începea să se deschidă ca o floare timidă. Și-a scos telefonul.

— Că l-am ucis pe Malcolm?

S-a întors să se uite la el. El ținea telefonul în mână, dar presupunea că pentru ea nu însemna mare lucru — poate mai văzuse mundani umblând cu telefoane în mână, dar nu se gândise că ele ar putea fi și aparate de fotografiat. De fapt, probabil că nici un aparat de fotografiat nu i-ar spune nimic.

— Da, a spus el. Crede-mă, vei fi considerată un erou.

Ea a început din nou să se plimbe. Pe Julian începuseră să-l doară umerii. Poziția aceea, aplecat în față și cu ambele mâini ocupate, era incomodă. Dar dacă ar fi mers, merita durerea.

— Cineva minte, a spus el. Își arogă meritul că l-ar fi ucis pe Malcolm. Face asta ca să preia controlul asupra unui Institut. Al Institutului nostru. Julian a inspirat adânc. O cheamă Zara Dearborn.

Numele parcă a electrocutat-o, așa cum bănuise și el.

— Dearborn, a șoptit ea.

— Inchizitorul care te-a torturat, a spus Julian. Urmașii lui nu sunt mai buni ca el. Toți s-au adunat acolo acum, dezonorându-i pe

repudiați și pe cei care îndrăznesc să se împotrivească deciziilor luate de Conclav. Vor aduce asupra noastră un întuneric îngrozitor. Dar tu poți demonstra că sunt mincinoși. Îi poți discredita.

— Dar ai putea să le spui și tu adevărul...

— Nu aș putea să le spun fără să le dezvălui și cum am aflat. Am văzut cum l-ai ucis pe Malcolm în globul de sticlă al Reginii Luminii. Îți spun asta pentru că sunt disperat... dacă Malcolm ți-a spus ceva despre Pacea Rece, atunci probabil știi că este interzis să ai contact cu elfii. Ce am făcut eu ar putea fi considerat un act de trădare. Eu aș suporta pedeapsa, dar...

— Dar frații și surorile tale n-ar suporta, a încheiat ea.

S-a întors spre el chiar când Julian se îndepărta de carte. Oare ochii ei semănau mai mult cu ai lui Livvy sau cu ai lui Dru? Erau verzi-albaștri și lipsiți de adâncime.

— Văd că lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Legea e și acum dură, dar e tot Lege, a spus ea.

Julian a simțit ura din vocea ei și a știut că a câștigat.

— Dar Legea poate fi ocolită. El s-a aplecat peste masă. Putem să-i păcălim. Și să-i facem de râs. Să-i forțăm să se confrunte cu propriile minciuni. Familia Dearborn va plăti. Vor fi acolo toți: Consulul, Inchizitorul și toți ceilalți reprezentanți ai puterii de care s-a făcut abuz atunci când te-au pedepsit.

Ochii ei sclipeau.

— O să-i faci să recunoască ce au făcut?

— Da.

— Și în schimb...?

— Mărturia ta, a spus el. Atât.

— Dorești să vin cu tine la Idris. Și să apar în fața Conclavului și a Consiliului, așa cum am mai făcut?

Julian a dat din cap.

— Și dacă vor spune că sunt nebună, sau că mint, sau că aș fi influențată de Malcolm, tu mă vei susține? Vei insista că sunt zdravănă?

— Magnus va fi lângă tine tot timpul, a spus Julian. Poate sta cu tine pe podium. Poate să te apere. Este reprezentantul magicienilor în

Consiliu, și știi cât e de puternic. Poți să ai încredere în el, dacă nu ai încredere în mine.

Nu era de fapt un răspuns, dar ea așa l-a interpretat. Julian știa că așa va face.

— Dar am încredere în tine, a spus Annabel, mirată, apoi s-a apropiat, a luat Cartea Neagră și a strâns-o la piept. Datorită scrisorii de la fratele tău. A fost onest. Nu mi-am imaginat până acum că un Blackthorn poate fi onest. Dar am simțit adevărul în felul în care te iubește. Probabil meriți iubire și încredere, dacă ai inspirat o dragoste așa de sinceră.

Ochii ei s-au ațintit într-ai lui.

— Știu ce vrei... ce îți trebuie. Și totuși, nici acum, când am venit la tine, nu mi-ai cerut-o. Asta înseamnă ceva. Ai picat testul meu, dar înțeleg. Ai făcut-o pentru familia ta.

El a văzut-o că înghite în sec, a văzut cum i se mișcă mușchii pe gâtul subțire și plin de cicatrice.

— Juri că dacă vei primi Cartea Neagră, o vei ascunde de Stăpânul Umbrelor? Că o vei folosi doar ca să-ți ajuți familia?

— Jur pe Înger, a spus Julian.

Știa cât de puternic este jurământul pe Înger, și Annabel știa și ea. Dar, la urma urmei, spunea adevărul.

Inima lui avea bătăi repezi și puternice, ca de ciocan. Era orbit de lumina a ceea ce își imagina, de ce va face Regina când îi va da Cartea Neagră: *Helen, Helen poate veni acasă, și Aline, iar Pacea Rece s-ar sfârși.*

Iar Regina știe. Ea știe...

A făcut eforturi să revină la realitate. Auzea vocea Emmei, ca o șoaptă în mintea lui. Ca un avertisment. Dar Emma avea o inimă bună: era onestă, francă și nu se pricepea deloc să mintă. Nu înțelegea brutalitatea necesității. Absolutul a ceea ce ar face el pentru familie. Fără limite și nici măsură. Ar face totul.

— Prea bine, a spus Annabel.

Vocea ei era acum plină de forță: el auzea în ea stâncile neclintite din Cornwall.

— Voi veni cu tine în Orașul de Sticlă și voi vorbi în fața Consiliului. Iar dacă voi fi repusă în drepturi, Cartea Neagră va fi a ta.

29

ULTIMA, PALIDA THULE

SOARELE STRĂLUCEA ÎN ALICANTE.

Când Emma fusese prima oară la Idris, era iarnă și un frig de moarte, chiar era moarte peste tot în jur — părinții ei fuseseră uciși cu puțin timp în urmă, iar Războiul Întunecat făcuse ravagii în oraș. Nu apucaseră să îngroape așa de repede trupurile vânătorilor de umbre morți pe străzi, și cadavrele zăceau grămadă în Sală, ca niște jucării stricate de copii.

— Emma.

Julian se plimba pe coridorul lung din Citadelă, pe care era o mulțime de uși care dădeau spre birourile oficialilor. Între două uși era câte o fereastră prin care pătrundea lumina puternică de vară târzie, sau câte o tapiserie care ilustra momente semnificative din istoria vânătorilor de umbre. Deasupra lor era câte o mică pânză țesută, pe care era scris titlul scenei: BĂTĂLIA PENTRU BUND, ULTIMA REZISTENȚĂ A LUI VALENTINE, ANGAJAMENTUL DE LA PARIS, REVOLTA.

— Îți amintești...?

Ea își amintea. Acum cinci ani stătuse în același loc, ascultând cum discută Lucian Graymark și Jia Penhallow despre exilul lui Mark și Helen, până când Julian a năvălit pe ușă și a început să țipe la ei. A

fost una dintre puținele situații în care l-a văzut pe Julian pierzându-și controlul. Îi auzea și acum vocea în mintea ei. *Ați promis că niciodată, cât va trăi el, Conclavul nu-l va abandona pe Mark... ați promis!*

— Ca și cum aș putea uita! a răspuns ea. Aici i-am spus Consulului că vrem să fim *parabatai.*

Julian i-a atins mâna. A fost doar o atingere ușoară — amândoi erau conștienți că oricând poate apărea cineva pe coridor.

Ajunseseră greu la Alicante — Magnus reușise să creeze Portalul, dar părea că își folosise toată energia pentru el, și pe Emma o speria asta. Când începuseră să se formeze familiarele lumini rotitoare, el căzuse în genunchi și nu se putuse ridica decât ajutat de Mark și de Julian.

Dar apoi s-a ridicat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și i-a informat că trebuie să treacă rapid prin Portal. Idris era un oraș apărat de protecții magice și teleportarea acolo era o treabă complicată, pentru că trebuia să fie cineva de cealaltă parte ca să te primească. Acum era de două ori mai complicat, pentru că îl aveau cu ei și pe Kieran, și, cu toate că Jia ridicase temporar barierele de protecție anti-elfi pentru Citadelă, fereastra de timp pentru o călătorie sigură era foarte mică.

Pe urmă, Portalul a îngrozit-o pe Annabel.

Nu mai văzuse niciodată un Portal și, cu toate că trecuse prin multe, cu toate că văzuse multe dezastre create de magia lui Malcolm, când a văzut haosul acela rotitor ce se întrezărea pe ușa Portalului, a început să țipe. Până la urmă, după ce au trecut toți vânătorii de umbre, a trecut și ea împreună cu Magnus, cu Cartea Neagră strânsă la piept și cu capul ascuns în umărul magicianului.

Ca să fie de cealaltă parte întâmpinați de o mulțime de membri ai Consiliului și chiar de Consul. Când a văzut-o, Jia s-a albit la față și a întrebat, uluită:

— Chiar este ea?

Magnus a privit o clipă în ochii Consulului.

— Da, a spus el ferm. Da. *Ea* este.

A urmat un val de întrebări. Emma nu putea să-i condamne pe membrii Consiliului. Și Julian trebuise să facă față unui tir de întrebări după ce ieșise din bibliotecă și le spusese lui Magnus și Emmei să aștepte, pentru că venea și Annabel cu ei la Idris.

În timp ce el le explica planul său, Emma văzuse cu coada ochiului expresia așternută pe chipul lui Magnus. Magicianul se uita la Julian cu un amestec de uimire, respect și ceva care semăna puțin cu groaza.

Dar poate era doar surprins. Până la urmă, Magnus păruse destul de optimist, și îi trimisese imediat Jiei un mesaj de foc, ca să știe la ce să se aștepte.

Emma îl trăsese pe Julian deoparte, în timp ce din degetele lui Magnus începeau să se ridice flăcările albastre.

— Și cartea? șoptise ea. Ce facem cu Regina?

Ochii lui Julian străluciseră.

— Dacă iese bine, Annabel o să ne dea Cartea Neagră, răspunsese el în șoaptă, uitându-se la ușa bibliotecii, unde era Annabel, ca și cum acolo se găsea răspunsul la toate rugăciunile lor. Și dacă nu... mai am un plan.

Nu avusese timp să-l întrebe care era planul: Annabel ieșise din bibliotecă, având un aer timid și speriat. Acum părea și mai speriată în vacarmul care se crease în jurul ei; Kieran a mai preluat ceva din presiune când a ieșit în față și a anunțat că el este trimisul Reginei Luminii și a fost acreditat să vorbească în numele Curții Elfilor Luminii în fața Consiliului vânătorilor de umbre. Fusese așteptat, dar apariția lui tot a provocat o mulțime de discuții aprinse.

— Puneți barierele magice la loc, a spus Consulul și apoi a înclinat ușor capul spre Kieran.

Gestul era politicos, dar mesajul era clar: deși Kieran era acolo ca să-i ajute, în continuare elfii pur-sânge aveau să fie tratați cu multă suspiciune de către Conclav.

Mark și Cristina îl înconjuraseră protectori, iar Magnus vorbea încet cu Consulul. După o clipă, ea a dat din cap și a făcut un gest spre Julian și Emma.

— Dacă vreți să vorbiți cu Robert, duceți-vă, le-a spus ea. Dar fiți concișI, ședința începe în scurt timp.

Emma nu a fost surprinsă să vadă, pe când se îndrepta împreună cu Julian spre birourile din Citadelă, că Livvy, Ty, Kit și Dru o flancaseră pe Annabel, ca și cum ar fi vrut s-o apere. Mai ales Ty, care își ținea bărbia sus și pumnii încleștați. Emma se întreba dacă el se simțea

responsabil pentru Annabel deoarece scrisoarea lui o adusese la ei, sau avea un fel de simpatie fraternă pentru cineva care nu se încadra în standardele de „normalitate" impuse de Conclav.

S-a deschis o ușă.

— Puteți intra acum, le-a spus gardianul. Era Manuel Villalobos, îmbrăcat în uniforma lui de Centurion. Și-a ascuns repede tresărirea de uimire printr-un rânjet. Ce plăcere neașteptată! a exclamat.

— Nu am venit să te vedem pe tine, a replicat Julian. Dar e plăcut să aflăm că mai nou deschizi ușa pentru Inchizitor. E aici?

— Poftește-i înăuntru, Centurion, a strigat Robert, iar Emma nu avea nevoie de altă permisiune ca să-l îmbrâncească pe Manuel și să intre în anticameră.

Julian a urmat-o.

Micul hol ducea spre biroul Inchizitorului. Acesta stătea la masa lui de lucru, arătând cam la fel cum era când Emma îl văzuse ultima oară la Institutul din Los Angeles. Un bărbat solid, care abia începea să-și arate vârsta — umerii erau puțin încovoiați, iar părul lui negru încărunțise; Robert Lightwood era o prezență impunătoare la biroul lui masiv de mahon.

Încăperea era aproape nemobilată, nu se afla nimic în afară de birou și două scaune. Era acolo și un șemineu, în care focul nu fusese aprins, iar deasupra lui era atârnată o tapiserie din seria celor pe care le văzuseră pe coridor. Aceasta purta numele BĂTĂLIA DE LA BURREN. Niște siluete îmbrăcate în roșu se luptau cu niște siluete îmbrăcate în negru — vânătorii de umbre și întunericiții —, iar undeva, deasupra vălmășagului, pe o stâncă ascuțită, era un arcaș brunet, care se pregătea să-și lanseze săgeata. Pentru cine îl cunoștea, era limpede că acolo era reprezentat Alec Lightwood.

Emma se întreba ce gânduri îi trec prin cap lui Robert Lightwood când zilnic se așază la birou și se uită la portretul fiului său, erou într-o bătălie celebră. Mândrie, desigur, dar poate și uimire că a putut da naștere unui asemenea copil — de fapt, unor asemenea copii, pentru că nici Isabelle Lightwood nu stătea rău la capitolul eroism —, unor copii așa de bravi și de uimitori.

Într-o zi, și Julian se va simți mândru, s-a gândit ea, de Livvy și Ty, de Dru și de Tavvy. Dar părinții ei nu au avut șansa să simtă această

mândrie. Emma nu a avut șansa să-i facă să fie mândri de ea. A fost copleșită din nou de valul acela familiar de amărăciune și resentiment.

Robert le-a făcut semn să ia loc.

— Am auzit că vreți să vorbiți cu mine, a spus el. Sper să nu fie vorba de vreo încercare de deturnare a atenției.

— De la ce? a întrebat Emma, așezându-se pe scaunul incomod, cu spătar cu aripi.

— De la ce mai puneți voi la cale. Robert s-a lăsat pe spate. Deci despre ce e vorba?

Emma a simțit că-i sare inima. Era oare o idee bună, sau una groaznică? Avea impresia că toată ființa ei se blindase până atunci tocmai împotriva unui astfel de moment, împotriva ideii că ea și Julian vor trebui să-și expună sentimentele în fața Conclavului, ca să rămână la judecata lor.

S-a uitat la Julian, care s-a aplecat puțin în față și a început să vorbească. Părea absolut calm în vreme ce povestea despre prietenia veche dintre el și Emma, despre afecțiunea pe care și-o purtau, despre decizia lor de a deveni *parabatai*, insuflată de Războiul Întunecat și de moartea părinților ei. Julian sugera că fusese o decizie rezonabilă, pentru care nu era nimeni vinovat, cine putea să-i condamne pentru asta? Războiul Întunecat le adusese suferință tuturor. Nimeni nu putea fi învinuit atunci că scăpaseră din vedere niște detalii. Că se înșelaseră în privința sentimentelor lor.

Ochii lui Robert Lightwood începuseră să se facă mai mari. A ascultat în tăcere cum Julian îi povestea că sentimentele lor au devenit tot mai intense. Cum fiecare dintre ei, separat, și-a dat seama ce simte și cum s-au luptat în tăcere cu sentimentele lor, cum în final și le-au mărturisit unul altuia și atunci s-au decis să ceară ajutorul Inchizitorului și chiar aplicarea Legii.

— Știm că am încălcat Legea, a încheiat Julian, dar nu a fost cu intenție și nu a stat în puterea noastră să evităm acest lucru. Vrem doar să ne ajuți.

Robert Lightwood s-a ridicat în picioare. Emma vedea pe fereastră turnurile de sticlă care străluceau ca niște steaguri în flăcări. Parcă nu-i venea să creadă că în dimineața aceea se luptaseră cu Călăreții în curtea Institutului din Londra.

— Nimeni nu mi-a cerut voie până acum să fie exilat, a rostit el.

— Dar și tu ai fost exilat odată, a spus Julian.

— Da, a încuviințat Robert. Împreună cu soția mea, Maryse, și cu Alec, care era mic. Și am fost exilat pe bună dreptate. Exilul presupune multă singurătate. Iar pentru o persoană așa de tânără ca Emma... S-a uitat la ei. Mai știe cineva despre voi?

— Nu.

Vocea lui Julian era calmă și fermă. Emma știa că vrea să-i protejeze pe cei care ghiciseră sau cei cărora le spuseseră ei povestea lor — dar o enerva totuși că putea să pară așa, complet sincer, când mințea.

— Și sunteți siguri? Oare nu poate să fie doar o pasiune trecătoare, sau doar... sentimentele unor *parabatai* pot fi foarte intense. Robert părea puțin încurcat când și-a dus mâinile la spate. Ar fi ușor de confundat.

— Suntem absolut siguri, a răspuns Julian.

— Măsura obișnuită este separarea, nu exilul. Robert se uita când la unul, când la altul, ca și cum tot nu-i venea să creadă despre ce era vorba. Dar voi nu vreți asta. Am înțeles deja. Nu ați fi venit la mine dacă v-ați fi așteptat să iau măsurile standard: separarea și suprimarea Peceților.

— Nu vrem să riscăm încălcarea Legii și pedeapsa aferentă.

Vocea lui Julian era tot calmă, dar Emma vedea că i se albiseră încheieturile, strângând în mână brațele scaunului.

— Familia mea are nevoie de mine. Frații și surorile mele sunt încă mici și nu au părinți. Eu i-am crescut și nu pot să-i las. Nici nu se pune problema. Dar știu că nici eu, nici Emma, nu avem încredere că putem sta departe unul de altul.

— Deci vreți să fiți separați de Conclav, a spus Robert. Vreți exil, dar nu vreți să fiți prinși. Ați venit la mine ca să puteți alege voi cine și cât timp pleacă și ce pedeapsă va decide Conclavul, la propunerea mea.

— Da, a încuviințat Julian.

— Și, cu toate că nu o spuneți, vreți și altceva din ce presupune exilul, a adăugat Robert. Slăbirea relației dintre voi. Poate credeți că așa iubirea dintre voi se va sfârși mai ușor.

Nici Emma, și nici Julian nu au spus nimic. Se apropiase incomod de mult de adevăr. Fața lui Julian era lipsită de expresie; Emma se chinuia și ea să-și păstreze trăsăturile impasibile. Robert își lovea buricele degetelor unele de altele.

— Vrem doar să fim niște *parabatai* normali, a spus Julian într-un târziu, dar Emma putea auzi cuvintele mute care stăteau în spatele celor rostite: *nu vom renunța niciodată unul la celălalt, niciodată.*

— Aveți ceva curaj să cereți asta!

Emma a încercat să-și dea seama dacă în vocea Inchizitorului era furie, sau reproș, sau neîncredere, dar vocea lui suna neutră. Asta o speria.

— Ai avut și tu un *parabatai*, a spus ea, disperată. Nu?

— Michael Wayland.

Vocea lui Robert era de gheață.

— A murit.

— Îmi pare rău.

Emma știa că murise, dar compasiunea ei era sinceră. Nu-și imagina ceva mai groaznic decât moartea lui Julian.

— Sunt sigur că el ar fi vrut să ne ajuți, a spus Julian.

Emma nu avea idee dacă el știa ceva despre Michael Wayland sau dacă se baza pe intuiție, pe abilitatea sa de a citi în ochii oamenilor, în felul în care se încruntă, în felul în care zâmbesc.

— Michael ar fi vrut, da, a murmurat Robert. Ar fi vrut. Pentru numele Îngerului. Exilul va fi o povară grea pentru Emma. Aș putea încerca să limitez condițiile pedepsei, dar tot îți vei pierde o parte din puterile de nefilim. Vei avea nevoie de permisiune pentru a intra în Alicante. Vor fi anumite Peceți pe care nu le vei putea folosi. Pumnalele serafice nu se vor aprinde pentru tine.

— Eu am Cortana, a spus Emma. Nu-mi trebuie altceva.

Era tristețe în zâmbetul lui Robert.

— Dacă va fi război, nu vei putea lupta. Din acest motiv mi s-a anulat mie pedeapsa cu exilul, pentru că Valentine s-a întors și a început Războiul Mortal.

Chipul lui Julian era așa de încordat, încât pometii îi ieșiseră în afară ca niște lame de cuțit.

— Nu vom accepta exilul decât dacă Emma poate reține atâta putere de nefilim încât să fie în siguranță, a rostit el. Dacă e rănită din cauza exilului...

— Exilul a fost ideea ta, a spus Robert. Ești sigur că vei reuși să-ți înăbuși iubirea?

— Da, a mințit Julian. Oricum, separarea ar fi primul pas, nu? Noi cerem doar mai multă siguranță.

— Am auzit și eu niște lucruri, a spus Robert. Legea aplicată *parabatai*-lor care se îndrăgostesc are la bază o rațiune. Nu știu care este rațiunea aceea, dar presupun că e ceva important. Dacă aș bănui că voi știți despre ce e vorba... A clătinat din cap. Dar nu cred că e posibil. Aș putea să vorbesc cu Frații Tăcuți...

Nu, s-a gândit Emma. Deja riscaseră foarte mult, dar dacă Robert mai afla și de blestem, situația lor ar fi foarte periculoasă.

— Magnus ne-a spus că tu o să ne ajuți, a zis ea încet. A spus că putem avea încredere în tine, că tu vei înțelege și că vei păstra secretul.

Robert s-a uitat la tapiseria de deasupra șemineului. La Alec. Și-a atins inelul de familie — probabil un gest inconștient.

— Am încredere în Magnus, a spus el. Și îi datorez foarte mult.

Privirea lui era îndepărtată. Emma nu-și dădea seama dacă se gândea la trecut sau dacă reflecta la viitor; ea și Julian au rămas încordați, uitându-se la el. În cele din târziu, a spus:

— Bine. Dați-mi câteva zile — va trebui să rămâneți amândoi la Alicante cât timp stabilesc eu ceremonia de exilare, și veți sta în case diferite. Trebuie să mă conving că sunteți de bună-credință și faceți eforturi ca să vă evitați. E clar?

Emma a înghițit în sec. Ceremonia de exilare. Spera să poată veni și Jem: Frații Tăcuți oficiau aceste ceremonii, și, cu toate că el nu mai era unul dintre ei, la ceremonia lor de *parabatai* venise. Dacă ar fi venit și acum, s-ar fi simțit mai puțin singură.

Vedea bine expresia lui Julian: arăta cam la fel cum se simțea ea, ca și cum era copleșit de ușurare, dar și de groază.

— Mulțumesc, a spus el.

— Mulțumesc, Inchizitorule, a spus și ea ca un ecou, iar Robert a părut surprins.

Ea bănuia că nu îi mulțumise nimeni până atunci pentru o condamnare la exil.

Cristina nu mai fusese niciodată în Sala de Consiliu din Citadelă. Era o încăpere în formă de potcoavă, cu mai multe rânduri de bănci în

fața cărora se afla un podium nu prea înalt; exista și un balcon unde se găseau bănci și scaune. Deasupra podiumului era un uriaș orologiu de aur, având în jurul cadranului superbe motive florale și inscripția ULTIMA THULE, repetată de mai multe ori. În spatele podiumului era un perete incredibil de geamuri prin care se vedea Alicante, în vale. Cristina s-a ridicat puțin pe vârfuri, ca să se uite la străzile întortocheate, la apele albastre ale canalelor și la turnurile demonilor care se profilau pe cer ca niște ace transparente.

Sala începuse să se umple. Annabel și Kieran fuseseră duși într-o sală de așteptare, împreună cu Magnus. Ceilalți primiseră permisiunea de a intra în sală mai devreme și se instalaseră deja pe primele două rânduri de bănci din față. Ty, Kit și Livvy stăteau pe bancă și vorbeau. Dru era așezată ceva mai departe de ei și părea pierdută în gânduri. Cristina tocmai se pregătea să se ducă la ea, când a simțit o bătaie ușoară pe umăr.

Era Mark. Se îmbrăcase foarte îngrijit pentru această vizită la Consiliu, și ea a simțit o strângere de inimă când s-a uitat la el — arăta superb în hainele lui demodate, călcate perfect, ca într-o fotografie veche minunat colorată. Sacoul negru și vesta îi stăteau foarte bine, iar părul blond fusese astfel pieptănat încât să-i acopere vârful urechilor.

Ba chiar se bărbierise, și se tăiase puțin pe bărbie — era ridicol, pentru că Mark aproape nu avea păr pe față. Cristina avea impresia că se uită la un băiețel care vrea să facă impresie bună în prima zi de școală. I se rupea inima pentru el — îi păsa așa de mult de buna părere a unui grup de oameni care fuseseră de acord să-l abandoneze la Vânătoarea Sălbatică, în ciuda rugăminților familiei lui, numai pentru că era ce era.

— Kieran crezi că va fi bine? a întrebat Mark. Ar trebui să trateze cu mai mult respect un trimis de la Curte. Dar ei s-au repezit, practic, să pună imediat barierele de protecție la loc imediat după ce a venit.

— O să fie bine, l-a liniștit Cristina.

Și Kieran, și Mark erau mai puternici decât credeau ei unul despre celălalt, poate pentru că la Vânătoarea Sălbatică fuseseră așa de vulnerabili.

— Deși nu-mi închipui că Annabel e prea vorbăreață. Măcar e Magnus cu ei, a adăugat Cristina.

Mark a zâmbit nesigur, în timp ce sala începuse să murmure. Veniseră Centurionii, îmbrăcați în ținută de gală. Aveau uniforme roșii, gri și argintii, și insigne de argint puse la vedere. Toți aveau câte un baston solid de *adamas*. Cristina i-a recunoscut pe câțiva care fuseseră în Los Angeles — prietena Zarei, Samantha, cu fața ei îngustă și răutăcioasă, și pe Rayan, care se uita în sală cu o expresie preocupată.

În fruntea procesiunii era Zara, care mergea cu capul sus; buzele ei subțiri păreau o linie de un roșu aprins. Când a trecut pe lângă Mark și Cristina, buzele acelea s-au strâmbat cu dezgust. Dar de ce nu era și Diego cu ea? Nu venise și el? Ba da, venise, era printre ultimii și părea cenușiu la față și obosit, dar era clar prezent.

S-a oprit în fața lui Mark și a Cristinei, în timp ce ceilalți Centurioni treceau pe lângă ei.

— Am primit mesajul tău, *i*-a spus el Cristinei încet. Dacă tu vrei asta...

— Ce mesaj? a întrebat Mark. Despre ce e vorba?

Zara a apărut și ea lângă Diego.

— O reuniune, a spus ea. Ce drăguț! I-a zâmbit Cristinei. Sunt convinsă că veți cu toții încântați să aflați cât de bine au mers lucrurile la Los Angeles după ce ați plecat.

— Impresionant, să-l ucizi pe Malcolm, a remarcat Mark, cu o sclipire în ochi. Se pare că asta ți-a adus și o avansare bunicică. Binemeritată, sunt convins.

— Mulțumesc. Zara a râs zgomotos și l-a prins pe Diego de braț. O, a făcut ea cu un entuziasm artificial, ia priviți!

În sală intraseră mai mulți vânători de umbre. Erau de vârste diferite, și tineri, și bătrâni. Unii aveau uniforme de Centurion. Cei mai mulți erau în echipament sau purtau haine obișnuite. Neobișnuit era că aveau cu ei afișe și pancarte. ÎNREGISTRAȚI TOȚI MAGICIENII! REPUDIAȚII TREBUIE SĂ FIE CONTROLAȚI! TRĂIASCĂ PACEA RECE! APROBAȚI ÎNREGISTRAREA! Printre ei se afla și un bărbat cu un aer indiferent, cu părul castaniu și o față oarecum banală, genul acela de față pe care nu poți s-o reții. I-a făcut cu ochiul Zarei.

— Tatăl meu, a spus ea cu mândrie. Registrul a fost ideea lui.

— Ce pancarte *interesante*! a exclamat Mark.

— E minunat să vezi că oamenii își exprimă viziunile politice, a spus Zara. Desigur, Pacea Rece a creat o întreagă generație de revoluționari.

— E neobișnuit ca o revoluție să ceară mai puține drepturi pentru oameni, nu mai multe, a observat Cristina.

Pentru o secundă, masca Zarei a alunecat și Cristina a văzut ce se află în spatele politeții ei artificiale și a comportamentului de fetiță simpatică. Era ceva foarte rece, niciun pic de simpatie, niciun pic de afecțiune, niciun pic de căldură.

— Pentru oameni, a replicat ea. Care oameni?

Diego a apucat-o de braț.

— Zara, a spus el. Hai să ne așezăm!

Mark și Cristina s-au uitat după ei în tăcere.

— Sper că Julian are dreptate, a spus Livvy, cu ochii la podiumul gol.

— De obicei are, a răspuns Ty. Nu chiar în toate, dar în chestii de genul acesta.

Kit stătea între gemeni, iar asta însemna că ei vorbeau peste el. Nu-și dădea prea bine seama cum ajunsese în poziția asta. Nu că ar fi fost deranjat sau că măcar ar fi observat. Era amuțit de uimire — ceva ce nu se mai întâmplase —, uimit de locul în care se afla, în Alicante, în inima țării vânătorilor de umbre, uitându-se la legendarele turnuri ale demonilor.

Se îndrăgostise de Idris la prima vedere. Nu se așteptase deloc la asta.

Avea impresia că intrase într-o poveste. Și nu genul acela de povești pe care le auzise în copilărie în Piața Umbrelor, în care elfii erau tot un soi de monștri. Genul de povești pe care le văzuse la televizor când era mic, o lume cu castele magnifice și păduri luxuriante.

Livvy i-a făcut cu ochiul.

— Ai fața aia.

— Ce față?

— Ești impresionat de Idris. Recunoaște, domnule Nimic Nu Mă Impresionează Pe Mine.

Kit nu avea de gând să facă așa ceva.

— Îmi place ceasul, a spus el, arătând cu mâna.

— Există o legendă legată de el, a răspuns ea și a mișcat puțin din sprâncene. Timp de o secundă, când bate ora exactă, se deschid porțile

Raiului. Livvy a oftat; o rară expresie de melancolie i-a apărut pe față. Pentru mine, Raiul ar însemna ca Institutul să fie din nou al nostru. Și noi toți să ne ducem acasă.

Cuvintele ei l-au surprins pe Kit; el crezuse că excursia asta la Idris este finalul aventurii lor haotice. Că după aceea se vor întoarce la Los Angeles și el va începe să se antreneze. Dar Livvy avea dreptate: nu era nimic sigur. S-a uitat la Zara și la cei din jurul ei, care își agitau pancartele odioase.

— Mai e și Cartea Neagră, a spus Ty.

Era aranjat și cu părul frumos pieptănat, așa cum nu era de obicei. Kit se obișnuise să-l vadă cu hanorace și cu blugi, și în fața acestui Ty frumos și părând mai matur, parcă avea limba legată.

— Regina tot vrea cartea.

— Annabel i-o va da lui Jules. Eu sunt convinsă de abilitatea lui de a fermeca pe oricine, a replicat Livvy. Sau de a păcăli pe oricine. Dar, da, mi-aș fi dorit să nu se mai fi întâlnit și cu Regina. Nu-mi place personajul.

— Cred că există un proverb pentru asta, a spus Kit. Ceva cu podul pe care te gândești cum să-l traversezi când ajungi acolo.

Ty se încordase brusc, ca un ogar care văzuse o vulpe.

— *Livvy.*

Sora lui i-a urmărit privirea, la fel și Kit. Spre ei venea din mulțime Diana, zâmbitoare și cu peștele ei *koi* tatuat pe obraz.

Alături de ea erau două femei tinere de vreo douăzeci de ani. Una semăna foarte bine cu Jia Penhallow, avea același păr închis la culoare și aceeași bărbie fermă. Cealaltă semăna uimitor de bine cu Mark Blackthorn, avea același păr blond și ondulat și aceleași urechi ascuțite. Amândouă erau îmbrăcate gros, ca și cum ar fi venit dintr-o zonă cu climă rece.

Kit și-a dat seama cine erau cu o clipă înainte ca fața lui Livvy să se lumineze ca soarele.

— Helen! a țipat ea și s-a repezit în brațele surorii ei.

Ceasul din Sala de Consiliu a răsunat în Citadelă, anunțându-i pe nefilimi că trebuie să se adune pentru ședință.

Robert Lightwood insistase să-l conducă pe Julian în camera în care așteptau Magnus, Kieran și Annabel. Din păcate pentru Emma, asta însemna că ea trebuia să ajungă în Sala de Consiliu escortată de Manuel.

Emma și-ar fi dorit să poată rămâne câteva secunde singură cu Julian, dar nu era nicio șansă. Au schimbat între ei o privire îngrijorată, apoi fiecare a pornit pe drumul lui.

— Aștepți cu nerăbdare ședința? a întrebat-o Manuel.

Ținea mâinile în buzunare. Părul lui blond-murdar era coafat artistic. Emma era surprinsă că nu fluieră.

— Nimeni nu așteaptă cu nerăbdare o ședință, a răspuns ea. E doar un rău necesar.

— A, eu nu aș spune „nimeni". Zarei îi plac la nebunie ședințele.

— Se pare că îi plac toate formele de tortură, a mormăit Emma.

Manuel s-a răsucit și a început să meargă cu spatele pe coridor. Era unul din holurile mari, care fuseseră construite după ce Citadela arsese în timpul Războiului Întunecat.

— Te-ai gândit vreodată să devii Centurion? a întrebat-o el.

Emma a clătinat din cap.

— Dacă ești Centurion, nu ai voie să ai *parabatai*.

— Mereu m-am gândit că e o chestie cam tristă asta, tu și Julian Blackthorn, a spus el. Adică, uită-te la tine. Ești sexy, ești pricepută, ești o Carstairs. Julian... tot timpul cu copiii. La șaptesprezece ani e deja bătrân.

Emma se întreba ce s-ar întâmpla dacă l-ar arunca pe Manuel pe fereastră. Probabil că s-ar întârzia ședința.

— Spun și eu. Chiar dacă nu vrei să mergi la Școala de Solomonie, cei din Cohortă ar avea nevoie de cineva ca tine. Noi suntem viitorul. O să vezi.

Ochii lui străluceau. Pentru o singură clipă, nu a mai fost în ei nici amuzament, nici glumă. Era strălucirea fanatismului pur, și Emma a simțit un gol în stomac.

Ajunseseră la ușa Sălii de Consiliu. Nu se vedea nimeni în jur; Emma l-a lovit puternic peste picioare, secerându-l. A căzut instantaneu, cu un bufnet, dar s-a ridicat repede în coate, cu o față furioasă. Ea se îndoia că se lovise, poate doar acolo unde era localizată demnitatea lui — exact asta și intenționase.

— Apreciez oferta, a spus ea, dar dacă a fi în Cohortă înseamnă să stau toată viața pe coasta unui munte cu o gașcă de fasciști, cred că prefer să trăiesc în trecut.

L-a auzit șuierând ceva nu tocmai plăcut în spaniolă în timp ce trecea peste el ca să intre în Sală. Și-a propus să nu uite să-i ceară Cristinei să-i traducă ce a zis, cu prima ocazie.

— Nu e nevoie să fii aici, Julian, a spus Jia, ferm.

Erau într-o încăpere imensă, ale cărei ferestre largi dădeau spre Pădurea Brocelind. Era surprinzător de elegantă — Julian mereu își imaginase Citadela ca un spațiu întunecat, din piatră și lemn. Camera aceasta avea tapet din brocart și mobilă aurie, cu tapițerie de catifea. Annabel stătea într-un fotoliu cu aripi și părea să nu se simtă în largul ei. Magnus era rezemat de perete, cu un aer plictisit. Și el părea obosit — cearcănele de sub ochi erau aproape negre. Iar Kieran stătea în picioare lângă fereastră, uitându-se atent afară, la cer și la copaci.

— Mi-ar plăcea să stea cu mine, a spus Annabel. El este motivul pentru care am venit.

— Cu toții apreciem că ai venit, Annabel, a răspuns Jia. Și știm că experiențele tale trecute cu Conclavul nu au fost plăcute.

Părea calmă. Julian se întreba cât de calmă ar fi fost dacă ar fi văzut-o pe Annabel înviind din morți, plină de sânge, și înjunghiindu-l pe Malcolm în inimă.

Kieran s-a întors de la fereastră.

— Îl cunoaștem pe Julian Blackthorn, i-a spus el Jiei.

Lui Julian i se părea că vorbește mult mai uman acum decât prima oară când îl văzuse, ca și cum începea să-și piardă accentul acela de elf.

— Pe tine nu te cunoaștem, a adăugat el.

— Te referi la tine și la Annabel? a întrebat Jia.

Kieran a făcut un gest expresiv tipic, ce părea să arate spre toată camera.

— Sunt aici pentru că sunt mesagerul Reginei, a spus el. Annabel Blackthorn are propriile ei motive. Magnus e aici pentru că trebuie să vă suporte pe toți datorită lui Alec. Dar să nu îți închipui că e o idee bună să ne dai ordine.

— Annabel este vânător de umbre..., a început Robert.

— Iar eu sunt Prinț al Elfilor, a replicat Kieran. Fiu de Rege, Prinț al Curții Înghețate, Gardianul Drumului Rece, Vânător Sălbatic și Spadă a Legiunii. Nu mă supărați.

Magnus și-a dres glasul.

— Are dreptate.

— În legătură cu Alec? a întrebat Robert, ridicând o sprânceană.

— În general, a spus Magnus. Kieran este repudiat. Annabel a avut o soartă mai rea decât moartea în mâinile Conclavului, pentru că a iubit un repudiat. Dincolo, în Sala de Consiliu, se află Cohorta. Azi e lupta lor pentru putere. E mai important să-i împiedicați să preia puterea decât regulile referitoare la locul în care ar trebui sau nu să stea Julian.

Jia s-a uitat lung la Magnus.

— Dar tu? a întrebat ea, surprinzător de blând. Și tu ești un repudiat, Bane.

Magnus a ridicat încet din umeri, obosit.

— Ei, a făcut el. Eu? Eu sunt...

Paharul pe care îl avea în mână a alunecat pe podea. A căzut și s-a spart, iar în clipa următoare s-a prăbușit și Magnus. S-a îndoit ca o hârtie și capul i s-a izbit de podea cu un bufnet sinistru.

Julian a vrut să se repeadă la el, dar Robert l-a prins repede de braț.

— Du-te în Sala de Consiliu, i-a spus el.

Jia îngenunchease lângă Magnus, cu mâna pe umărul lui.

— Cheamă-l pe Alec.

I-a dat drumul la braț și Julian a luat-o la fugă.

Emma și-a făcut loc cu greu prin Sala de Consiliu, cumva amorțită de groază. Plăcerea pe care o avusese să-l vadă pe Manuel căzând în fund se evaporase. În sală era un haos de țipete și de pancarte fluturate pe sus: PURIFICAȚI CONCLAVUL! SOLUȚIA: LAGĂRE PENTRU VÂRCOLACI! MONITORIZAȚI-I PE REPUDIAȚI!

A trecut pe lângă un grup în mijlocul căruia se afla Zara și a auzit pe cineva spunând:

— Nu-mi vine să *cred* că l-ai ucis cu mâna ta pe monstrul acela de Malcolm Fade, când Conclavul n-a reușit!

A urmat un cor de voci aprobatoare.

— Asta ne arată ce înseamnă să-i lași pe magicieni să facă ce vor, a spus altcineva. Sunt mult prea puternici. N-are nicio rațiune practică.

Majoritatea fețelor îi erau necunoscute Emmei. Probabil ar fi trebuit să-i știe pe mai mulți, dar familia Blackthorn trăia oarecum izolată și rareori părăsea Institutul din Los Angeles.

În mulțimea aceea de oameni necunoscuți a văzut-o pe Diana, înaltă și regală ca întotdeauna. Înainta grăbită, alături de două figuri cunoscute. Aline și Helen, îmbujorate amândouă și înfofolite cu haine groase și șaluri. Probabil că abia ajunseseră de pe insula Wrangel.

Acum Emma îi vedea și pe ceilalți frați Blackthorn — Livvy, Ty și Dru săriseră de pe scaune și alergau la Helen, care s-a aplecat spre ei să-i cuprindă pe toți și să-i strângă tare în brațe.

Helen îi netezea părul lui Dru și îi îmbrățișa pe gemeni, cu lacrimile pe obraji. Mark era și el acolo, se apropia cu pași mari de sora lui, și Emma i-a privit zâmbind cum se cuprind în brațe. Cumva era dureros — ea nu va mai putea vreodată să-i îmbrățișeze pe părinții ei sau să le strângă mâinile —, dar era o durere plăcută. Mark a ridicat-o pe sus pe sora lui, în vreme ce Aline se uita la ei zâmbind.

— Manuel Villalobos șchiopătează, a spus Cristina. Venise din spatele Emmei și o prinsese de mijloc, sprijinindu-și bărbia de umărul ei. Tu ai făcut asta?

— S-ar putea, a murmurat Emma.

Cristina a râs.

— Încerca să mă convingă să intru în Cohortă. Emma s-a întors spre Cristina și i-a strâns mâna. O să-i desființăm. Nu vor câștiga. Nu-i așa? S-a uitat la pandantivul Cristinei. Spune-mi că Îngerul e de partea noastră.

Cristina a clătinat din cap.

— Sunt îngrijorată, a spus ea. Pentru Mark, pentru Helen... și pentru Kieran.

— Kieran este martorul Conclavului. Cohorta nu are cum să-l atingă.

— Este prinț al elfilor. Întruchiparea urii lor. Și până să venim aici, eu nici nu mi-am dat seama cât de *multă* ură e în ei. Nu vor vrea ca el să vorbească, și în mod sigur nu vor vrea să-l asculte cei din Consiliu.

— De-asta suntem aici, ca să-i facem să asculte, a început Emma, dar Cristina se uita undeva în spatele ei, cu un aer speriat.

Emma s-a întors și l-a văzut pe Diego, care în mod miraculos nu era cu Zara — îi făcea semne Cristinei, din mijlocul unui șir de scaune goale.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu el, a spus Cristina.

I-a strâns mâna Emma, părând dintr-odată plină de speranță. Emma i-a urat succes și Cristina s-a pierdut în mulțime, lăsând-o să-l caute pe Julian.

Parabatai-ul ei nu se vedea nicăieri. În schimb, a văzut un grup compact de vânători de umbre, în mijlocul cărora era Mark, și strălucirea bruscă a armelor. Samantha Larkspear scosese o sabie fioroasă. Emma s-a îndreptat spre grupul acela de unde se auzeau voci ridicate, cu mâna deja pe Cortana.

Mark își iubea la fel de mult toți frații și surorile. Dar Helen era specială. Era *ca el* — pe jumătate elf și atrasă de tentațiile elfilor. Helen afirma că și-o amintește pe mama lor, Nerissa, dar Mark nu și-o amintea.

A lăsat-o pe Helen jos și i-a ciufulit ușor părul blond. Chipul ei... Helen părea schimbată, mai matură. Nu că ar fi avut riduri sau pielea mai aspră, dar trăsăturile ei păreau altfel așezate. Se întreba dacă și ea botezase stelele cu numele fraților lor, așa cum făcuse el: *Julian, Tiberius, Livia, Drusilla, Octavian.* Ea ar fi trebuit să adauge un nume pe care el nu-l pusese niciodată: *Mark.*

— Vreau să-ți vorbesc, a spus el. Despre Nene, sora mamei noastre.

Când a răspuns, Mark a simțit în vocea ei ecoul limbajului elf.

— Diana mi-a spus că ați întâlnit-o pe Tărâmul Elfilor. Știam de ea, dar nu știam unde e. Trebuie să vorbim despre ea, ca și de alte lucruri importante. Helen s-a uitat în sus la el și a oftat, mângâindu-i obrazul. Cum ar fi: când te-ai făcut așa de mare.

— Cred că s-a întâmplat cât am fost la Vânătoarea Sălbatică. Ar trebui să-mi cer scuze?

— Deloc. Am fost îngrijorată... A făcut un pas în spate și s-a uitat la el cumva întrebător. Cred că îi datorez o mulțumire lui Kieran, Fiul Regelui, pentru că a avut grijă de tine.

— Așa cum îi datorez și eu lui Aline, că a avut grijă de tine.

Helen a zâmbit.

— E lumina zilelor mele. S-a uitat la ceasul de deasupra podiumului. Avem puțin timp acum, Mark. Dacă totul merge așa cum sperăm noi, vom avea tot timpul din lume să vorbim. Oricum, în seara asta eu și Aline rămânem la Alicante și, din ce mi-a spus Jia, am înțeles că și voi rămâneți aici. O să avem ocazia să stăm de vorbă.

— Asta depinde de ce se va întâmpla în seara asta, nu? i-a întrerupt o voce ascuțită.

Era Samantha Larkspear. Mark și-a amintit vag că avea un frate care semăna foarte bine cu ea.

Purta uniforma de Centurion și avea o pancartă pe care scria SINGURUL ELF BUN ESTE ELFUL MORT. Iar dedesubt era o pată neagră, ca o băltoacă.

— Foarte concis! a remarcat Mark.

Dar Helen se albise din cauza șocului și nu-și putea lua ochii de la cuvintele acelea.

— După votul din seara asta, aș fi foarte suprinsă dacă niște gunoaie ca voi o să mai aibă voie să stea în Alicante, a spus Samantha. Bucurați-vă cât mai puteți.

— Vorbești cu soția fiicei Consulului, i-a atras atenția Aline, cu nările fremătând. Ai grijă ce spui, Samantha Larkspear!

Samantha a scos un sunet ciudat, un fel de șuierat sau de plescăit, a dus mâna la centură și a scos de acolo un pumnal cu apărătoare de mână. Mark l-a văzut pe fratele ei, palid și cu părul negru, la fel ca ea, făcându-și loc prin mulțime. Helen avea mâna pe pumnalul serafic de la centură. Instinctiv, Mark a dus și el mâna la arma de la șold, încordat și pregătit de luptă.

Kit a ridicat capul când Julian i-a pus mâna pe umăr.

Se tolănise pe scaun, uitându-se la Alicante pe ferestrele mari din spatele podiumului de lemn, care semăna cu o scenă. În mod deliberat nu se uita la Livvy și la Ty, care se duseseră să-și întâmpine sora.

Relația asta strânsă a lor, toate îmbrățișările și exclamațiile acelea îi aminteau mai mult ca niciodată că nu făcea parte din familie.

— Sora ta e aici, i-a spus el lui Julian. A arătat spre ea. Helen.

Julian s-a uitat o clipă spre frații lui; Kit avea impresia că știa deja. Părea încordat, parcă ieșeau scântei din el ca dintr-un cablu electric tăiat.

— Vreau să faci ceva pentru mine, a zis el. Alec stă de pază la ușa de est a Sălii. Găsește-l și trimite-l la Magnus. Spune-i că Magnus este în camera de oaspeți a Consulului, știe el unde e.

Kit și-a dat jos picioarele de pe scaun.

— De ce?

— Ai încredere în mine. Julian s-a ridicat. Prefă-te că e ideea ta, că vrei să-i arăți ceva sau că vrei să te ajute să cauți pe cineva. Nu vreau să stârnim curiozitatea nimănui.

— Nu pot să *cred* că vrei să sari la bătaie chiar în Sala de Consiliu, a spus Emma. Adică, mă gândesc că ar fi ilegal, chestii de-astea. A scos un sunet dezaprobator, lovind cu limba în dinți. Nu e o idee bună, Samantha. Bagă pumnalul la loc.

Micul grup — Helen, Aline, Mark și Samantha — s-a întors spre ea cu ochii mari, ca și cum ar fi apărut dintr-un nor de fum. Fuseseră mult prea încordați ca să observe că se apropiase de ei.

Ceasul de aur a început să bată în ritm rapid. Mulțimea a pornit să se împrăștie, iar vânătorii de umbre s-au dus să-și ocupe locurile în fața podiumului. Dane Larkspear, care pornise spre sora lui, se oprise în mijlocul unui interval; Emma a văzut cu surprindere că Manuel îi blocase drumul.

Poate că nici Manuel nu considera că e o idee genială ca un Centurion să se ia la trântă în Sala de Consiliu. Zara se uita și ea spre ei, cu o expresie furioasă, care-i subția buzele.

— N-ai nicio autoritate asupra mea, Aline Penhallow, a spus Samantha, dar a pus înapoi pumnalul în teacă. Nu când te-ai căsătorit cu... cu *creatura* asta.

— Tu ai desenat asta? a întrerupt-o Emma, arătând la băltoaca neagră de pe pancartă. Acela ar trebui să fie un elf mort?

Era convinsă că asta vrea să reprezinte. Pata aia avea mâini și picioare și niște aripi de libelulă, sau cam așa ceva.

— Impresionant, a spus Emma. Ai talent, Samantha. Ai mare talent.

Samantha a părut surprinsă.

— Crezi?

— Dumnezeule, nu! Acum du-te și stai jos. Zara îți face cu mâna.

Samantha a ezitat, apoi s-a întors. Emma a luat-o pe Helen de mână. A pornit cu ea spre banca lungă unde se așezaseră frații Blackthorn. Inima îi bubuia. Nu că Samantha ar fi reprezentat vreun pericol, dar dacă s-ar fi stârnit ceva și ar fi sărit și ceilalți prieteni ai Zarei, ar fi ieșit o bătaie serioasă.

Aline și Mark înaintau odată cu ele, de o parte și de alta. Degetele lui Helen s-au strâns pe brațul Emmei.

— Îmi amintesc de asta, a spus ea încet.

A atins ușor cicatricea lăsată de Cortana cu mulți ani în urmă, când Emma strânsese sabia la piept, imediat după moartea părinților ei.

Helen fusese alături de ea când Emma se trezise într-o lume din care părinții ei plecaseră pentru totdeauna, deși Julian era cel care îi pusese sabia în brațe.

Acum, însă, Cortana era atârnată în spatele ei. Acum era șansa lor să îndrepte nedreptățile trecutului — nedreptățile făcute de Conclav lui Helen și lui Mark și celorlalți ca ei, nedreptatea făcută familiei Carstairs prin ignorarea morții părinților ei. Gândul că în curând va pleca în exil făcea ca totul să fie și mai dureros, gândul că ea nu va fi acolo să vadă familia Blackthorn reunită.

Au grăbit pasul spre ceilalți, și Emma l-a văzut pe Julian printre ei. Privirile lor s-au întâlnit. Emma a văzut chiar și de la distanța aceea că ochii lui erau acum aproape negri.

Știa și fără să întrebe: ceva era rău de tot.

Era greu să ții pasul cu Alec Lightwood. Era mai mare decât Kit și avea picioare mai lungi, iar în clipa în care Kit i-a spus că Magnus are nevoie de el, Alec a luat-o, efectiv, la fugă.

Kit nu era prea convins că povestea aia cu Alec, care îi prezintă Citadela, va fi crezută, în cazul în care cineva i-ar fi oprit din fugă. Dar nu i-a oprit nimeni; dăngănitul sonor al ceasului se auzea și acum și toată lumea se grăbea spre Sala de Consiliu.

Când au intrat în goană în apartamentul Consulului, cu tavanele alea înalte, l-au găsit pe Magnus întins pe o canapea. Kieran și Annabel erau fiecare în alt capăt al camerei, și se uitau ca niște pisici abia aduse într-un loc străin.

Jia și Robert stăteau lângă canapea; Alec a pornit spre Magnus, dar tatăl lui i-a pus mâna pe umăr.

Alec s-a oprit, cu tot corpul încordat.

— Lasă-mă! s-a răstit el.

— E bine, i-a spus Robert. Fratele Enoch a fost adineauri aici. Magia lui e epuizată și e slăbit, dar...

— Știu eu ce are, a spus Alec, smulgându-se de lângă Inchizitor.

Robert s-a uitat cum fiul lui îngenunchează lângă canapea. I-a dat la o parte lui Magnus părul de pe frunte, iar magicianul a părut că se trezește și a murmurat ceva.

— De ceva vreme nu se simte bine, a șoptit Alec, parcă pentru sine. Magia i se epuizează foarte repede. I-am spus să se ducă la Labirintul Spiralat, dar nu a avut timp.

Kit se uita la ei uimit. Auzise de Magnus încă dinainte de a-l întâlni, evident; Magnus era celebru în lumea repudiaților. Și când îl cunoscuse, magicianul fusese plin de energie cinetică, o tornadă amețitoare de umor sec și de flăcări albastre. Niciodată nu-i trecuse prin minte că s-ar putea îmbolnăvi sau că ar putea obosi.

— Nu există nicio modalitate prin care să-l faceți să-și revină? a întrebat Annabel.

Părea că vibrează de încordare, iar mâinile ei aveau mișcări agitate. Kit abia acum a observat că îi lipsește un deget de la mâna dreaptă. Nu se uitase niciodată prea atent la ea. Îi dădea fiori.

— Eu am... am nevoie de el.

Admirabil, Alec nu s-a enervat.

— Trebuie să se odihnească, a spus el. Am putea amâna ședința...

— Alec, nu se poate, a vorbit Jia cu blândețe. Este limpede că Magnus are nevoie de odihnă. Annabel, o să avem grijă de tine. Îți promit.

— Nu. Annabel s-a lipit de perete. Vreau să fie Magnus lângă mine. Sau Julian. Aduceți-l pe Julian.

— Ce se întâmplă?

Kit i-a recunoscut vocea înainte să se întoarcă și s-o vadă pe Zara în ușă. Rujul acela părea ca o tăietură plină de sânge pe fața ei palidă. Se uita la Magnus, zâmbind cu un colț al gurii.

— Doamnă Consul, a spus ea și a înclinat capul. Toată lumea e în sală. Să le spun că mai întârziem?

— Nu, domnișoară Dearborn, a spus Jia, netezindu-și roba brodată. Mulțumesc, dar nu e nevoie să te implici. Ședința se va desfășura așa cum am stabilit.

— Dearborn, a repetat Annabel ca un ecou.

Ochii ei se fixaseră asupra Zarei. Păreau morți și lucioși ca ochii de șarpe.

— Tu ești o Dearborn.

Zara a părut nedumerită, ca și cum s-ar fi întrebat cine e Annabel.

— Zara pledează cu înfocare pentru restrângerea drepturilor pe care le au repudiații, a rostit Jia pe un ton neutru.

— Ne interesează siguranța, a replicat Zara. Asta-i tot.

— Ar trebui să mergem, a spus Robert Lightwood. Se uita și acum la Alec, dar Alec nu îl privea; stătea lângă Magnus, cu mâna pe obrazul lui. Alec, dacă ai nevoie de mine, să mă chemi.

— Îl trimit pe Kit, a spus Alec, fără să întoarcă ochii.

— Voi veni să te iau, i-a spus Robert lui Kieran, care rămăsese tăcut lângă fereastră, părând doar o umbră în umbrele camerei.

Kieran a dat din cap.

Robert i-a strâns ușor umărul lui Alec. Jia i-a întins mâna lui Annabel, iar aceasta, după ce s-a mai uitat un moment la Zara, a ieșit din cameră după Consul și Inchizitor.

— E bolnav? a întrebat Zara, uitându-se la Magnus cu o curiozitate rece. Nu știam că și magicienii se îmbolnăvesc. N-ar fi caraghios dacă ar muri înaintea ta? Vreau să zic, dacă el e nemuritor, te-ai fi gândit că o să fie invers.

Alec a ridicat capul încet.

— *Poftim?*

— În fine, adică fiindcă Magnus e nemuritor și tu, știi, *nu ești*, a clarificat ea.

— E nemuritor?

Vocea lui Alec era mai rece decât o auzise Kit vreodată.

— Trebuia să-mi fi spus dinainte. Aș fi dat timpul înapoi și mi-aș fi căutat un soț muritor frumușel alături de care să îmbătrânesc.

— Păi, nu ar fi mai bine? a întrebat Zara. Așa ați îmbătrâni și ați muri în același timp.

— În același timp? a repetat Alec.

Nu se mișcase aproape deloc și nici nu ridicase vocea, dar furia lui părea că umple camera. Până și Zara începea să pară ușor stingherită.

— Și cum propui tu să facem asta? Să sărim împreună în prăpastie atunci când unul se îmbolnăvește?

— Poate. Părea enervată. Trebuie să recunoști că situația ta e tragică.

Alec s-a ridicat în picioare și în clipa aceea era faimosul Alec Lightwood de care auzise Kit, eroul bătăliilor trecute, băiatul-arcaș cu lovitura mortală.

— Asta vreau și asta am ales, a rostit el. Cum îndrăznești să-mi spui că sunt într-o situație tragică? Magnus nu m-a mințit niciodată, n-a încercat să-mi spună că va fi simplu, dar atunci când l-am ales a fost unul dintre cele mai simple lucruri pe care le-am făcut vreodată. Toți avem o viață, Zara, și nimeni nu știe cât de lungă sau de scurtă va fi. Sunt convins că până și tu știi asta. Mă așteptam să vrei să spui răutăți și mitocănii, dar mă îndoiesc că ai *vrut* să spui și imbecilități.

Zara a roșit.

— Dar dacă tu mori de bătrânețe și el trăiește veșnic...

— Atunci va fi acolo pentru Max, și asta ne va face pe amândoi fericiți, a spus Alec. Și voi fi o persoană incredibil de norocoasă, pentru că va exista întotdeauna cineva care își va aminti de mine. Care mă va iubi veșnic. Magnus nu va jeli veșnic, dar își va aminti de mine și mă va iubi până la sfârșitul timpului.

— Ce te face să fii așa de sigur? a întrebat Zara, dar în vocea ei apăruse o ușoară șovăială.

— Pentru că e de mii de ori mai uman decât vei fi tu vreodată, a spus Alec. Acum pleacă de aici, înainte să-i pun viața în pericol trezindu-l ca să te transforme într-un morman de gunoi în flăcări. Ceva pe măsura personalității tale.

— Vai! a făcut Zara. Ce cuvinte *oribile*!

Kit s-a gândit că nu sunt numai niște cuvinte oribile. S-a gândit că Alec vorbise serios. Într-un fel, chiar ar fi vrut ca Zara să mai rămână, ca să-și verifice teoria. Dar ea s-a îndreptat spre ușă, s-a oprit acolo și s-a uitat cu antipatie la ei.

— Hai, Alec, a spus ea. Adevărul e că vânătorii de umbre și repudiații nu sunt *făcuți* ca să fie împreună. Tu și Bane sunteți o rușine. Dar tu nu te mulțumești doar cu faptul că cei din Conclav ți-au permis să-ți întinezi descendența angelică. Nu, acum tu vrei să-l bagi cu forța și între noi.

— Adevărat? s-a auzit vocea lui Kieran, de care Kit și uitase că era în cameră. *Toți* vânătorii de umbre sunt obligați să se culce cu Magnus Bane? Ce viață interesantă!

— Gura, gunoi elf! s-a răstit Zara. O să vezi tu. Ai ales tabăra greșită, tu și toți frații Blackthorn și Jace Herondale și javra aia roșcată de Clary... Respira greu și se aprinsese la față. Ce-o să mă bucur când o să mă uit la voi cum picați, a spus ea și a ieșit din cameră.

— Chiar a spus „să-ți întinezi descendența angelică"? a făcut Alec, cu un aer stupefiat.

— Gunoi elf, a repetat Kieran, meditativ. Cum ar zice Mark, asta-i o chestie nouă.

— Incredibil!

Alec s-a așezat din nou lângă canapea, cu genunchii la piept.

— Nu m-a surprins nimic din ce a spus, a rostit Kieran. Așa sunt ei. Așa i-a făcut Pacea Rece. Le e teamă de tot ce e nou sau diferit și sunt plini de o ură de gheață. Poate părea ridicolă Zara Dearborn, dar nu face greșeala s-o subestimezi, pe ea sau Cohorta. Kieran s-a uitat din nou pe fereastră și a adăugat: Ura poate distruge lumea.

— Este o cerere foarte ciudată, a spus Diego.

— Tu ești cel care are o relație de fațadă, a spus ea. Sunt convinsă că ți s-au cerut lucruri și mai ciudate.

Diego a râs, dar fără prea multă veselie. Stăteau la un rând distanță de frații Blackthorn, în Sala de Consiliu. Bătăile ceasului, care anunțau începerea ședinței, încetaseră și sala se umpluse — pe podium însă nu era nimeni.

— Mă bucur că Jaime ți-a spus. În mod egoist. Aș putea suporta ideea că mă urăști, dar nu că mă disprețuiești.

Cristina a oftat.

— Nu cred că te-am disprețuit cu adevărat vreodată.

— Trebuia să-ți fi spus mai multe. Am vrut să te protejez — și m-am mințit pe mine, spunându-mi că planurile Cohortei nu sunt problema ta. Nu am aflat de planurile lor pentru Institutul din Los Angeles decât când era prea târziu. Și l-am judecat greșit pe Manuel, ca atâția alții. Am avut încredere în el.

— Știu, a spus Cristina. Nu te acuz chiar de orice. Eu... atâta timp am fost Cristina și Diego. Un cuplu. Și când s-a terminat, m-am simțit înjumătățită. Când te-ai întors, am crezut că o să fim la fel ca înainte, am încercat, dar...

— Nu mă mai iubești ca înainte, a încheiat el.

Ea a tăcut un moment.

— Nu, a spus ea. Nu te mai iubesc. Nu ca atunci. A fost ca și cum aș fi vrut să mă întorc într-o copilărie pe care mi-o aminteam perfectă. Dar niciodată nu mai e la fel, pentru că tu nu mai ești la fel.

Diego a înghițit în sec — mărul lui Adam s-a mișcat ușor.

— Nu pot să te învinovățesc. În clipa de față nici eu nu mă plac prea mult.

— Poate asta te-ar face să te placi ceva mai mult. Ar fi frumos din partea ta, Diego.

El a clătinat din cap.

— Cred că mă așteptam să-ți fie milă de un elf rătăcit.

— Nu e vorba de milă.

S-a uitat peste umăr; Zara ieșise mai devreme din sală și nu se întorsese nici acum. Samantha se uita urât la ea însă — probabil își imagina că vrea să-i fure Zarei logodnicul.

— Mă sperie. O să-l ucidă după ce depune mărturie.

— Cohorta este înspăimântătoare, a spus Diego. Dar Cohorta nu înseamnă Centurionii, și nici toți Centurionii nu sunt ca Zara. Rayan, Divya sau Gen sunt oameni buni. Ca și Conclavul, e o instituție care a dezvoltat un cancer în sânul ei. O parte din trup e bolnavă, o altă parte e sănătoasă. Misiunea noastră este să găsim modalitatea de a distruge partea bolnavă fără să distrugem tot trupul.

Ușile Sălii s-au deschis. Consulul, Jia Penhallow, a intrat cu roba ei neagră cu stropi argintii, care flutura pe lângă ea.

Din sala care până atunci fusese însuflețită de discuții, s-au auzit doar murmure înăbușite. Cristina s-a rezemat de spătar, în timp ce Consulul a început să urce scările spre podium.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit, nefilimi, cu toate că ați fost convocați în grabă.

Consulul stătea în fața unui podium scund de lemn, pe care era gravată pecetea celor patru „C"-uri. Emma nu și-o amintea așa, cu părul încărunțit și cu ridurile acelea de la coada ochiului. Nu putea fi ușor să fii Consul în vremea unui război surd.

— Cei mai mulți dintre voi au aflat ce s-a întâmplat cu Malcolm Fade. A fost unul dintre cei mai apropiați aliați ai noștri, sau cel puțin așa am crezut. Ne-a trădat cu câteva săptămâni în urmă, și mai descoperim și azi crimele sângeroase și oribile pe care le-a comis.

Murmurul care s-a ridicat din mulțime i se părea Emmei asemănător cu vuietul mareei. Ar fi vrut să fie Julian lângă ea, să-i atingă umărul cu umărul lui sau să-i strângă mâna, dar, ca să arate că respectă indicațiile Inchizitorului, după ce el îi spusese că Magnus a leșinat, se așezase fiecare la câte un capăt al băncii.

— I-am promis lui Annabel Blackthorn că Magnus va fi lângă ea, îi spusese el încet, ca să nu audă și frații mai mici și să intre în panică. I-am dat cuvântul meu.

— Nu aveai de unde să știi. Bietul Magnus. Nu aveai de unde să știi că e bolnav.

Dar și-a amintit propriile cuvinte: *Nu îi promite ce nu putem face.* Și a simțit că se răcește din tot trupul.

— Povestea trădării lui Fade este mai lungă, și poate unii dintre voi n-o știu, a spus Jia. În 1812, el s-a îndrăgostit de o fată vânător de umbre, Annabel Blackthorn. Familia ei nu agrea ideea că ea s-ar putea căsători cu un magician. În cele din urmă, a fost ucisă de alți nefilimi. Lui Malcolm i s-a spus că ea devenise Soră de Fier.

— De ce nu l-au ucis și pe el? s-a auzit o voce din mulțime.

— Era un magician puternic. Un bun prețios, a răspuns Jia. Până la urmă, s-a luat decizia să fie lăsat în pace. Dar când Malcolm a descoperit

ce s-a întâmplat în realitate cu Annabel, și-a pierdut mințile. Și-a petrecut ultimul secol căutând să se răzbune pe vânătorii de umbre.

— Doamna mea. Era Zara, care stătea în picioare, mândră și bătoasă; abia intrase în sală și acum era printre rânduri. Ne spui povestea asta ca și cum ar trebui să avem vreo simpatie pentru fată sau pentru magician. Dar Malcolm Fade a fost un monstru. Un criminal. Dragostea unei fetișcane nu scuză cu nimic ce a făcut.

— Eu cred că e o mare diferență între scuză și explicație, a spus Jia.

— Atunci, de ce ne mai trebuie această explicație? Magicianul e mort. Sper că nu încearcă cineva să stoarcă niște despăgubiri de la Consiliu. Nimeni care a avut de-a face cu monstrul acela nu merită vreo recompensă pentru moartea lui.

Privirea Jiei era ca lama unui cuțit.

— Am înțeles că în ultimul timp ai fost foarte activă în afacerile Consiliului, Zara. Asta nu înseamnă că poți să întrerupi un Consul. Du-te și ia loc.

După o clipă, Zara s-a așezat, părând furioasă. Aline a strâns pumnul.

— Bravo, mama! a șoptit ea.

Dar s-a ridicat altcineva în locul Zarei. Tatăl ei.

— Doamnă Consul, a rostit el. Nu suntem ignoranți; ni s-a spus că la această ședință vom asista la niște mărturii importante, care ar putea avea impact asupra Conclavului. N-ar fi timpul să scoateți martorii aceia, dacă există într-adevăr?

— O, dar există. E vorba despre Annabel. Annabel Blackthorn.

Acum, murmurul sălii semăna cu valurile care se sparg. În clipa următoare, a intrat Robert Lightwood, care avea o expresie sumbră. În spatele lui erau doi gardieni, iar între ei mergea Annabel.

Părea chiar micuță când a urcat pe podium lângă Inchizitor. Cartea Neagră era prinsă cu un șnur în spatele ei, și asta o făcea să pară și mai mică, precum un copil care se duce la școală.

Prin sală se auzeau șoapte. *Mort viu*, a auzit Emma. *Întinat*. Annabel s-a strâns mai tare lângă Robert.

— Este scandalos, a izbucnit tatăl Zarei. Nu am suferit destul, cu toții, din cauza murdăriei distrugătoare a întunericiților? Trebuia să aduceți aici această *creatură*?

Julian a sărit în picioare.

— Întunericiții nu erau morți vii, a spus el, întorcându-se cu fața spre sală. Ei erau Întorși de Pocalul Infernal. Annabel este exact cine a fost în viața ei. A fost torturată de Malcolm. A fost ținută ani de zile pe jumătate vie. Vrea să ne ajute.

— Julian Blackthorn, a mârâit Dearborn. Fiica mea mi-a povestit despre tine... unchiul tău era nebun, toți din familie sunteți nebuni, pentru că numai un nebun ar putea să creadă că asta ar fi o idee bună...

— Să nu îndrăznești să-i vorbești așa, a rostit Annabel, cu o voce limpede și puternică. Este sângele meu.

— Blackthorn, a spus Dearborn. Se pare că toți sunt nebuni, morți sau ambele!

Dacă se aștepta la râsete, nu s-a auzit niciunul. Sala amuțise.

— Stai jos, i-a spus Consulul cu răceală. Se pare că în familia voastră e o problemă legată de comportament. Dacă mă mai întrerupeți o dată, vă scot din sală.

Dearborn s-a așezat, dar ochii lui străluceau de furie. Nu era singurul. Emma a scanat sala și a văzut mai multe priviri dușmănoase îndreptate spre podium. A încercat să-și stăpânească nervii; Julian ieșise dintre bănci și se dusese în fața podiumului.

— Annabel, a spus el cu o voce joasă și încurajatoare. Povestește-le despre Rege.

— Regele Întunericului, a spus încet Annabel. Stăpânul Umbrelor. A fost colaboratorul lui Malcolm. E important ca toată lumea să știe, pentru că și acum plănuiește să îi distrugă pe toți nefilimii.

— Dar poporul elfilor e slab!

Un bărbat cu o *gandora* brodată se ridicase în picioare, cu ochii negri plini de îngrijorare. Cristina i-a spus Emmei la ureche că este conducătorul Institutului din Marrakech.

— Anii aceștia de Pace Rece i-au slăbit. Regele nu poate să spere că are forța să se ridice asupra noastră.

— Nu într-o ciocnire dintre două armate egale, a spus Annabel, cu vocea ei mică. Dar Regele s-a folosit de puterea Cărții Negre ca să afle cum să distrugă puterea nefilimilor. A învățat să anihileze runele, pumnalele serafice și lampa-vrăjitoarei. V-ați lupta cu forțele lui fără mai multă putere ca mundanii...

— Asta chiar nu poate fi adevărat! Era un bărbat subțirel, brunet, pe care Emma îl văzuse cu mult timp în urmă, când se dezbătuse Pacea Rece — Lazlo Balogh, conducătorul Institutului din Budapesta. Minte!

— N-are niciun motiv să mintă! Diana sărise și ea în picioare, cu umerii drepți, ca și cum intrase în poziție de luptă. Lazlo, tocmai tu...

— Domnișoară Wrayburn.

Chipul bărbatului din Ungaria a căpătat o expresie dură.

— Cred că știm cu toții că *tu* ar trebui să te retragi din discuție.

Diana a înghețat.

— Fraternizezi cu elfii, a continuat el, plescăind în timp ce vorbea. Ai fost *observată*.

— O, în numele Îngerului, Lazlo! a exclamat Consulul. Diana nu are nicio legătură aici, în afară de faptul că nu e de acord cu tine.

— Lazlo are dreptate, a spus Horace Dearborn. Frații Blackthorn sunt simpatizanții elfilor și trădătorii Legii...

— Dar nu suntem mincinoși, a replicat Julian.

Vocea lui părea din oțel rece.

Dearborn a înghițit momeala.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

— Nu fiica ta l-a ucis pe Malcolm Fade. Annabel l-a ucis.

Zara a sărit în picioare ca o marionetă trasă de sfoară.

— E o minciună! a țipat ea.

— Nu e o minciună, a spus Annabel. Malcolm m-a ridicat din morți. A folosit sângele lui Arthur Blackthorn ca să o facă. Iar pentru asta, și pentru că m-a torturat, și pentru că m-a abandonat, eu l-am ucis.

Acum camera a explodat de-a dreptul. Strigătele răsunau. Samantha și Dane Larkspear erau în picioare, agitându-și pumnii. Horace Dearborn urla că Annabel e o mincinoasă, că toți Blackthornii sunt mincinoși.

— Destul! a strigat Jia. Liniște!

— *La Spada Mortale.*

O femeie măruntă, cu pielea măslinie, s-a ridicat de undeva, din spate. Avea o rochie simplă, dar la gât purta un colier gros cu nestemate strălucitoare. Părul era cenușiu-închis și îi ajungea aproape până la șolduri, iar vocea ei era atât de puternică, încât să acopere gălăgia din sală.

— Ce ai spus, Chiara? a întrebat Jia.

Emma auzise de ea — Chiara Malatesta, conducătoarea Institutului din Roma, Italia.

— Sabia Mortală, a spus Chiara. Pentru că se pune întrebarea dacă această... persoană — dacă poate fi numită așa — spune adevărul, atunci s-o testăm cu Maellartach. Și atunci nu mai pierdem vremea cu discuții inutile.

— Nu. Annabel și-a rotit ochii prin sală, panicată. Nu Sabia...

— Vedeți, minte, a spus Dane Larkspear. Se teme că Sabia va dezvălui adevărul!

— Se teme de Sabie pentru că a fost torturată de Consiliu! a răspuns Julian.

A vrut să se ducă spre podium, dar doi gardieni l-au prins de brațe și l-au ținut pe loc. Emma a dat să se ridice, dar Helen a tras-o înapoi.

— Încă nu, i-a șoptit ea. Ar înrăutăți situația... trebuie măcar să încerce...

Dar inima Emmei bătea nebunește. Julian era și acum ținut să nu se apropie de podium. Toți nervii din corpul ei urlau când Robert Lightwood s-a îndepărtat și a venit înapoi cu ceva lung și ascuțit și argintiu. Ceva care lucea ca o apă întunecată. L-a văzut — *l-a simțit* — pe Julian cum trage aer în piept; el ținuse odată Sabia Mortală în mâini și știa ce durere provoacă.

— Nu face asta! a spus el, dar vocea lui a fost înecată în talazul celorlalte voci, în gălăgia provocată de vânătorii de umbre care se ridicaseră în picioare și își întindeau gâtul să vadă ce se întâmplă.

— Este o creatură mizerabilă, un mort viu! a țipat Zara. Ar trebui să i se curme existența nenorocită, nu să stea în fața Consiliului!

Annabel s-a albit. Emma simțea încordarea lui Julian și știa ce gândește: dacă Magnus ar fi fost aici, el ar fi putut explica: Annabel nu era strigoi. Doar fusese readusă la viață. Era un vânător de umbre viu. Magnus era un repudiat în care Conclavul avea încredere, unul dintre puținii în care avea încredere. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă el ar fi putut veni la ședință.

Magnus, s-a gândit Emma, *o, Magnus, sper că te simți bine. Aș fi vrut să fii aici cu noi.*

— Sabia ne va spune dacă mărturia lui Annabel e sinceră, a spus Jia cu o voce dură, care s-a auzit până în spatele Sălii. Asta e Legea. Stați jos și lăsați Sabia Mortală să lucreze.

Mulțimea a tăcut. Instrumentele Mortale erau cea mai înaltă putere cunoscută de vânătorii de umbre, în afară de Înger. Până și Zara a închis gura.

— Nu te grăbi, i-a spus Robert lui Annabel.

Compasiunea care se vedea pe fața lui a surprins-o pe Emma. Își amintea cum îi pusese cu forța lui Julian Sabia în mâini, iar Julian avea doar doisprezece ani. Mult timp după aceea a fost furioasă pe el, deși Julian nu părea să-i poarte pică.

Annabel gâfâia ca un iepure speriat. S-a uitat la Julian, care i-a făcut din cap un semn încurajator, și a întins încet mâinile.

Când a luat Sabia, s-a scuturat din tot trupul, ca și cum ar fi atins un gard electric. Fața i s-a crispat — dar a ținut Sabia fără să pățească nimic. Jia a respirat adânc, vizibil ușurată. Sabia o dovedise — Annabel era vânător de umbre. Sala a rămas mută și toți se uitau la ea.

Consulul și Inchizitorul s-au dat înapoi, ca să-i lase loc. Ea a rămas în mijlocul podiumului, o fată singură cu o rochie care nu era pe măsura ei.

— Care este numele tău? a întrebat-o Robert, cu o voce aparent blândă.

— Annabel Callisto Blackthorn.

Vorbea întretăiat, pentru că respira precipitat.

— Și cu cine ești pe acest podium?

Ochii ei albaștri-verzi au fugit speriați de la unul la altul.

— Nu știu, a șoptit ea. Sunteți Consulul și Inchizitorul... dar nu cei pe care îi știu eu. Tu ești limpede un Lightwood, dar... A clătinat din cap, dar apoi fața i s-a luminat. Robert, a zis ea. Julian ți-a spus Robert.

Samantha Larkspear a râs batjocoritor, și au început și alți purtători de pancarte să râdă.

— Nu mai are destul creier ca să facă o mărturie decentă.

— *Tăcere!* a tunat Jia. Domnișoară Blackthorn, l-ai cunoscut... ai fost iubita lui Malcolm Fade, Înaltul Magician din Los Angeles?

— Când l-am cunoscut eu, era un simplu magician, nu avea rang.

Vocea ei tremura.

— Vă rog. Întrebați-mă dacă l-am ucis. Nu mai rezist mult așa.

— Ce discutăm aici nu e decis de noi.

Jia nu părea supărată, dar Annabel a tresărit vizibil.

— E o greșeală, i-a șoptit Livvy Emmei. Trebuiau s-o întrebe doar de Malcolm și gata. Nu pot transforma asta într-un interogatoriu.

— O să fie bine, a spus Emma. O să fie bine.

Dar inima îi spărgea pieptul. Frații Blackthorn priveau, vizibil tensionați. În partea cealaltă, Helen se ținea strâns de brațele scaunului, iar Aline o mângâia pe umăr.

— Întreab-o, a spus Julian. Întreab-o, pur și simplu, Jia.

— Julian. Ajunge! a spus Jia, dar s-a întors la Annabel, care aștepta plină de speranță, cu ochii întunecați. Annabel Callisto Blackthorn. Tu l-ai ucis pe Malcolm Fade?

— Da.

Ura îi cristalizase vocea, i-o întărise.

— L-am tăiat. L-am privit cum sângerează și moare. Zara Dearborn nu a făcut nimic. V-a mințit pe toți.

Sala s-a umplut de exclamații înăbușite. Julian s-a relaxat o clipă și gardienii care îl țineau au slăbit strânsoarea. Zara, cu fața roșie, se uita cu gura căscată.

Slavă Îngerului, s-a gândit Emma. *Acum vor trebui s-o asculte.*

Annabel s-a întors cu fața spre sală, cu Sabia în mână, și în clipa aceea Emma a văzut de cine s-a îndrăgostit Malcolm. Era mândră, radioasă, frumoasă.

Ceva a zburat pe deasupra capului ei și s-a izbit de pupitru. O sticlă, a bănuit Emma, după cioburi. S-a auzit o exclamație, apoi un chicotit, după care alte obiecte au început să zboare prin aer — se părea că aruncau cu tot ce aveau la îndemână.

Nu toți, și-a dat seama Emma. Cohorta și suporterii ei. Nu erau foarte mulți, dar erau destui. Iar ura lor era mai mare decât Sala aceea.

Emma i-a întâlnit privirea lui Julian; a văzut disperare în ochii lui. Se așteptaseră la ceva mai bun. Chiar și după toate cele întâmplate, încă se așteptau la ceva mai bun.

Era adevărat că mulți dintre vânătorii de umbre se ridicaseră acum în picioare și le strigau celor din Cohortă să înceteze. Dar Annabel se prăbușise la pământ, cu capul în piept, ținând și acum în mâini Sabia. Nu ridicase mâinile să se ferească de obiectele care zburau spre ea — acestea se loveau de podea, de pupitru și de fereastră: sticle și pungi, monede și pietre, ba chiar și ceasuri sau brățări.

— Încetați! a strigat Julian, și furia rece din tonul lui a reușit să-i șocheze și să-i amuțească măcar pe câțiva. În numele Îngerului, acesta este *adevărul*. Ea spune adevărul! Despre Malcolm, despre Regele Întunericului...

— Cum am putea să știm asta? a șuierat Dearborn. Cine spune că Sabia Mortală funcționează și la o... *creatură* ca aia? Este întinată...

— E un monstru, a țipat Zara. Asta e o conspirație, vor să ne atragă într-un război împotriva Curții Elfilor Întunericului! Blackthornilor nu le pasă decât de minciunile lor și de frații lor elfi împuțiți!

— Julian, a gemut Annabel, care ținea atât de strâns Sabia Mortală în mâini, încât începuse să sângereze. Julian, ajută-mă... Magnus... unde e Magnus?

Julian s-a zbătut să scape din strânsoarea gardienilor. Robert s-a apropiat repede, întinzând spre ea mâinile lui mari.

— Ajunge, a spus el. Vino cu mine, Annabel...

— Lasă-mă-n pace!

Cu un strigăt răgușit, Annabel a sărit din fața lui și a ridicat Sabia. Emma și-a amintit brusc două lucruri care au făcut-o să înghețe:

Sabia Mortală nu era numai un instrument al justiției. Era o armă.

Iar Annabel era un vânător de umbre, cu o armă în mână.

Ca și cum nu i-ar fi venit să creadă, Robert a mai făcut un pas spre Annabel și a întins mâinile spre ea, s-a calmeze, s-o convingă. A deschis gura să spună ceva, iar ea a repezit Sabia în față.

A pătruns prin veșmintele lui Robert Lightwood și s-a înfipt în inima lui.

Kit se simțea ca și cum ar fi ajuns din greșeală într-un salon de spital al altei familii, de unde nu i se dădea voie să plece. Alec stătea lângă Magnus, și din când în când îi atingea umărul sau îi spunea ceva încet. Kieran se holba pe geam, de parcă ar fi vrut să se teleporteze afară.

— Vrei să... adică, ar trebui să le spună cineva și copiilor? Lui Max și lui Rafe? a întrebat Kit într-un târziu.

Alec s-a ridicat și s-a dus în cealaltă parte a camerei, unde, pe o masă de lângă perete, era o carafă cu apă.

— Nu chiar acum, a spus el. Sunt în siguranță, cu mama mea, în oraș. Ei nu trebuie să... Magnus nu trebuie să... Alec a băut o înghițitură de apă. Speram să se facă bine și să nu fie nevoie să le spunem ceva.

— Ai zis că știi ce are, a spus Kit. Este... periculos?

— Nu știu, a răspuns Alec. Dar știu un lucru. Nu numai el are asta. Mai sunt și alți magicieni. Tessa și Jem au căutat o cauză sau un tratament, dar acum și ea e bolnavă...

S-a întrerupt. Se auzea un fel de vuiet surd, ca niște valuri care se ridică, gata să se spargă. Alec s-a albit la față.

— Am mai auzit sunetul acesta. Se întâmplă ceva. În Sală.

Kieran a sărit de pe pervaz cu un salt agil.

— E moartea.

— Poate nu, a spus Kit, ciulindu-și urechile.

— Simt miros de sânge, a stăruit Kieran. Și aud țipete.

S-a urcat pe pervaz și a tras jos o draperie. A smuls bagheta, care avea vârful ascuțit, apoi a sărit pe podea, ținând-o ca pe o suliță. Ochii lui, argintiu și negru, sclipeau.

— Nu voi fi dezarmat când vor veni.

— Trebuie să stați aici. Amândoi. O să văd ce se întâmplă, a spus Alec. Tatăl meu...

Ușa s-a dat de perete. Kieran a aruncat bagheta. Diego, care intrase pe ușă, s-a aplecat iute și bagheta s-a înfipt în perete.

— *¿Qué chingados?* a făcut Diego, șocat. Ce dracu'?

— El crede că ai venit să ne ucizi, a spus Kit. E adevărat?

Diego și-a dat ochii peste cap.

— Lucrurile au luat o întorsătură urâtă în Sală, i-a anunțat.

— E cineva rănit? a întrebat Alec.

Diego a șovăit.

— Tatăl tău..., a început el.

Alec a pus paharul pe masă și s-a dus la Magnus. S-a aplecat și l-a sărutat pe frunte și pe obraz. Magnus nu s-a mișcat, dormea în continuare liniștit, cu ochii lui de pisică închiși.

Kit îl invidia.

— Rămâneți aici, le-a spus Alec lui Kieran și Kit.

Apoi s-a întors și a ieșit din cameră.

Diego s-a uitat după el întristat. Kit parcă simțea că i se face rău. Avea senzația că ce i se întâmplase tatălui lui Alec nu era deloc minor.

Kieran și-a scos bagheta din perete și a îndreptat-o spre Diego.

— Ți-ai transmis mesajul, i-a spus el. Acum du-te. Îi voi proteja eu pe copil și pe magician.

Diego a clătinat din cap.

— Eu am venit să te iau pe tine — a arătat spre Kieran — și să te duc la Școala de Solomonie.

— Nu vin cu tine nicăieri, a spus Kieran. Nu ai moralitate. I-ai adus dezonoare doamnei Cristina.

— Habar n-ai ce s-a întâmplat între mine și Cristina, a replicat Diego cu răceală.

Kit a observat că Diego cel Perfect nu mai arăta chiar așa de perfect. Cearcănele de sub ochi erau adânci și violete, iar pielea lui măslinie era acum pământie. Oasele feței erau mai vizibile de oboseală și încordare.

— Poți să spui orice despre elfi, dar noi nu disprețuim pe nimeni mai mult decât pe cei care trădează o inimă pe care au primit-o.

— Cristina mi-a spus să vin aici ca să te duc la Școala de Solomonie. Dacă refuzi, înseamnă că îi vei dezonora *tu* dorința.

Kieran s-a uitat furios la el.

— Minți!

— Nu mint, a spus Diego. Se teme că nu ești în siguranță. Ura Cohortei a atins culmea și în Sală este haos. Dacă vii cu mine, o să fii în siguranță, altfel nu-ți pot promite nimic.

— Cum aș putea fi în siguranță la Școala de Solomonie, cu Zara Dearborn și prietenii ei?

— Ea nu va fi acolo, a spus el. Ea și Samantha și Manuel vor să rămână aici, în Idris, în inima puterii. Asta și-au dorit dintotdeauna, putere. Școala de Solomonie este un loc liniștit, unde se studiază. Diego i-a întins mâna. Vino cu mine. Pentru Cristina.

Kit se uita la ei cu respirația oprită. Era un moment foarte ciudat. Aflase destule lucruri despre vânătorii de umbre și acum înțelegea că

dacă Diego era Centurion, însemna că încălca Legea ducându-l pe Kieran la Școala de Solomonie. Și aflase destule despre poporul elfilor și despre mândria lor, ca să știe că pentru Kieran a accepta însemna a se supune.

De afară s-a auzit un alt vuiet puternic.

— Dacă rămâi aici, a spus Kit, prudent, și te atacă Cohorta, Mark și Cristina vor veni să te apere. Și ar putea să fie răniți.

Kieran a pus bagheta metalică pe podea. S-a uitat la Kit.

— Spune-i lui Mark unde m-am dus. Și transmite-i Cristinei mulțumirile mele.

Kit a dat din cap. Diego a înclinat și el capul spre Kit, după care s-a apropiat de Kieran și l-a luat stângaci de braț. Cealaltă mână a pus-o pe insigna cu *Primi Ordines*, prinsă de uniformă.

Până să spună Kit ceva, au dispărut într-un vârtej de lumină strălucitoare.

Gardienii s-au repezit spre podium, în timp ce Jia a sărit să-l prindă pe Robert, care cădea inert. Cu fața ca o mască a ororii, Jia s-a lăsat în genunchi, și-a scos stela și a început să facă o *iratze* pe brațul lui Robert, care se clătina moale.

Sângele lui se împrăștiase în jurul amândurora, o baltă stacojie care se făcea tot mai mare.

— *Annabel.*

Vocea lui Julian nu era mai mult decât o șoaptă încărcată de șoc. Emma aproape că vedea prăpastia de autoacuzări și autoculpabilizări care se deschidea la picioarele lui. A început să se zbată cu disperare, încercând să se smulgă din strânsoarea gardienilor.

— Dați-mi drumul, dați-mi drumul...

— Înapoi! a țipat Jia. Toți înapoi!

Îngenunchease lângă Robert și încerca să deseneze din nou runa de vindecare, cu mâinile pline de sânge.

Alți doi gardieni s-au repezit pe scări, dar s-au oprit șovăitori la cuvintele ei. Annabel, în rochia sa albastră pătată de sânge, ținea Sabia în fața ei ca pe o barieră. Sângele lui Robert pătrundea deja în lamă, ca și cum ar fi fost o piatră poroasă ce înghițea lacomă apa.

Julian a reușit să se elibereze și a făcut un salt pe podiumul însângerat. Emma a sărit în picioare; Cristina a tras-o de jachetă, dar degeaba, ea deja se cățărase pe spătarul îngust al băncii.

Slavă Îngerului pentru orele alea pe care le petrecuse făcând echilibristică pe grinzile din sala de antrenament, s-a gândit ea și a luat-o la fugă, după care a sărit de pe bancă pe culoare. Auzea voci care strigă la ea, un vuiet ca valurile; le-a ignorat. Julian s-a ridicat încet în picioare, în fața lui Annabel.

— Nu te apropia! a țipat Annabel, agitând Sabia Mortală.

Lama părea să strălucească, să pulseze chiar în mâna ei, sau era doar imaginația Emmei?

— Nu vă apropiați de mine!

— Annabel, potolește-te.

Julian a vorbit calm și i-a arătat mâinile, să vadă că sunt goale — *goale?* s-a înfuriat Emma, unde era sabia lui, unde erau armele lui? Ochii lui erau mari și sinceri.

— Asta nu va face decât să înrăutățească situația, a spus el.

Annabel respira gâfâit.

— Mincinosule! Pleacă, pleacă de lângă mine!

— Nu te-am mințit niciodată...

— Mi-ai spus că îmi vor da conacul Blackthorn! Mi-ai spus că Magnus mă va proteja! Dar uite! A descris un arc mare de cerc cu mâna, arătând spre Sală. Eu sunt *întinată* pentru ei... sunt disprețuită, mă consideră o ucigașă...

— Încă mai poți reveni.

Vocea lui Julian era un miracol prin siguranța ei.

— Lasă Sabia jos.

O clipă, Annabel a părut că ezită. Emma era la picioarele scărilor care duceau spre podium; a văzut că Annabel slăbește strânsoarea...

Jia s-a ridicat în picioare. Roba ei era udă de sângele lui Robert și stela îi atârna fără viață în mână.

— E mort, a spus ea.

A fost ca și cum o cheie a descuiat lacătul unei cuști, eliberându-i pe ocupanți: gardienii s-au repezit pe scări după Annabel, cu săbiile întinse. Ea s-a răsucit cu o viteză inumană și le-a sfâșiat amândurora

pieptul, cu o singură lovitură. Ei s-au prăbușit la pământ urlând, Emma a urcat scările în fugă, și-a scos Cortana și a sărit în fața lui Julian.

De aici, putea vedea toată Sala de Consiliu. Era un haos. Unii ieșeau afară în fugă. Frații Blackthorn și Cristina erau în picioare și încercau să ajungă la podium, dar între timp apăruse un șir de gardieni care îi țineau pe loc. În timp ce Emma se uita la ei, Livvy s-a strecurat pe sub brațul unui gardian și a început să-și facă loc pentru a ajunge la ei. Avea în mână o sabie lungă și strălucitoare.

Emma a întors capul spre Annabel. De aproape, se vedea bine că ceva se întâmplase cu ea. Părea departe, cu ochii morți, goi. Privirea ei trecea peste Emma. Alec năvălise pe ușă — a ridicat capul spre podium, cu fața ca o mască de suferință și de șoc.

Emma și-a luat ochii de la el, pentru că Annabel a sărit la Julian ca o pisică, tăind aerul cu Sabia. Dar în loc să ridice Cortana ca să-i pareze lovitura, Emma s-a aruncat într-o parte și l-a trântit pe Julian pe podeaua lustruită a podiumului.

O clipă a fost lipit de ea; erau împreună, trup lângă trup, și ea a simțit forța de *parabatai* curgându-i prin vene. Sabia Mortală s-a repezit din nou spre ei, cu mai multă putere, și ei s-au separat; Sabia a tăiat lemnul podelei la picioarele lor.

Sala era plină de țipete. Emmei i s-a părut că-l aude pe Alec strigându-l pe Robert: *Tată, te rog, tată!* S-a gândit la tapiseria din biroul lui Robert. S-a gândit la Isabelle. A răsucit Cortana în mână și a izbit cu latul sabia Maellartach.

Amândouă au vibrat. Annabel și-a tras înapoi brațul în care ținea Sabia, cu o privire și mai sălbatică. Cineva îl striga pe Julian. Era Livvy, care se cățăra pe podium din lateral.

— Livvy! a țipat Julian. Livvy, pleacă de-aici...

Annabel s-a răsucit iar, Emma a ridicat Cortana, s-a apropiat și a lovit Sabia lui Annabel cu toată forța; s-a auzit un zăngănit asurzitor.

Și apoi Sabia Mortală s-a sfărâmat.

A început să crape în zigzag de-a lungul lamei, iar partea de sus s-a desprins. Annabel a țipat și s-a dat înapoi îngrozită, în timp ce din Sabia spartă a început să se scurgă un lichid negru, așa cum se scurge seva dintr-un copac tăiat.

Emma a căzut în genunchi. Avea impresia că mâna în care ținuse Cortana fusese lovită de fulger. Încheietura îi zvâcnea și parcă toate oasele țiuiau, făcând-o să tremure. A apucat mânerul Cortanei cu dreapta, panicată, disperată să n-o scape.

— *Emma!*

Și Julian avea brațul înțepenit, a văzut atunci Emma, ca și cum ar fi fost și el rănit.

Țiuitul începea să se atenueze. Emma a încercat să se ridice în picioare și s-a împleticit; și-a mușcat buzele de frustrare. Cum îndrăznește corpul ei s-o trădeze?

— N-am nimic... n-am nimic...

Livvy a rămas cu gura căscată când a văzut Sabia Mortală sfărâmată. Ajunsese pe podium; Julian a întins mâna spre ea și Livvy i-a aruncat sabia cu care venise. El a prins-o cu ușurință și s-a întors spre Annabel, care rămăsese cu ochii la Sabia sfărâmată din mâna ei. Văzuse și Consulul ce se întâmplase, și acum venea spre ei cu pași mari.

— S-a terminat, Annabel, a spus Julian. Nu părea deloc triumfător; părea obosit. Gata.

Annabel a scos un fel de răget din gât și a făcut un salt. Julian a ridicat sabia. Dar Annabel a sărit pe lângă el; părul ei negru părea un nor întunecat. Picioarele se desprinseseră de pământ și o clipă a fost cu adevărat superbă, un vânător de umbre în plină glorie, dar apoi a aterizat ușor pe podeaua de lemn, la marginea podiumului, și a înfipt jumătatea de lamă ciobită în inima lui Livvy.

Ochii lui Livvy s-au făcut mari. Gura ei a format litera „O", ca și cum ar fi descoperit ceva mărunt și surprinzător, cum ar fi un șoarece pe dulapul din bucătărie. O vază cu flori răsturnată, un ceas de mână cu cadranul spart. Nimic uriaș. Nimic teribil.

Annabel a făcut un pas înapoi, respirând greu. Nu mai era frumoasă. Rochia ei, brațul ei erau scăldate în roșu și negru.

Livvy a ridicat mâna și a pipăit mirată mânerul tăișului care îi ieșea din piept. Obrajii îi erau aprinși.

— Ty? a șoptit ea. Ty, eu...

Genunchii i-au cedat. S-a prăbușit pe spate cu un bufnet surd. Lama Sabiei era ca o insectă oribilă înfiptă în pieptul ei, ca un țânțar

uriaș care îi sugea sângele ce țâșnea din rană, roșu, și curgea pe podea amestecat cu lichidul negru din sabie.

Pe culoarul dintre scaune, în Sala de Consiliu, Ty a ridicat privirea și chipul lui a căpătat culoarea cenușii. Emma nu avea idee dacă putea să-i vadă prin mulțimea aceea de oameni, dacă putea s-o vadă pe sora lui, dacă putea să vadă ce se întâmplase, dar el și-a dus mâinile la piept, apăsându-le tare pe inimă. A căzut în genunchi, fără sunet, la fel cum căzuse Livvy, și apoi s-a prăbușit la pământ.

Julian a scos un sunet. Era un sunet pe care Emma n-ar fi putut să-l descrie, nu era un sunet omenesc, ci mai degrabă un urlet sau un țipăt animalic. Suna ca și cum măruntaiele i-ar fi fost smulse, ca și cum un pumnal hăcuia cu ferocitate înăuntrul pieptului lui. A aruncat sabia lungă pe care Livvy i-o adusese cu atâtea riscuri, a căzut în genunchi și s-a târât la ea și a tras-o pe picioarele lui.

— Livvy, Livvy, draga mea Livvy, șoptea el și o legăna, dându-i cu gesturi febrile părul ud de sânge de pe față.

Era *atât de mult* sânge. În câteva clipe era acoperit din cap până în picioare, trecuse prin hainele lui Livvy, până și ghetele ei erau înmuiate de sânge.

— *Livia.*

Mâna îi tremura; a bâjbâit după stelă, să o pună pe brațul ei.

Runa de vindecare a dispărut imediat cum a ridicat stela.

Emma se simțea de parcă primise un pumn în stomac. Erau răni mai presus de puterile pe care le avea o *iratze*. Runele de vindecare nu dispăreau de pe piele decât atunci când arma fusese otrăvită... sau când persoana era deja moartă.

— Livia.

Vocea lui Julian s-a auzit mai tare, spartă și prăbușită în ea însăși, ca un val care se rostogolește în larg.

— Livvy, puiul meu, te rog, iubire, deschide ochii, sunt Jules, sunt lângă tine, întotdeauna voi fi lângă tine, te rog, *te rog*...

În spatele ochilor Emmei a explodat întunericul. Durerea din braț dispăruse; nu mai simțea nimic în afară de furie. O furie care ștergea totul de pe fața pământului în afară de Annabel, Annabel, care se ghemuise lângă pupitru și se uita cum Julian leagănă trupul mort al surorii lui. Se uita la ce făcuse.

Emma s-a întors și a pornit spre ea cu pași mari. Nu avea unde să se ducă. Gardienii încercuiseră podiumul. Restul sălii era o masă haotică.

Emma spera ca Ty să-și fi pierdut cunoștința. Spera să nu vadă nimic din toate astea. Dar în cele din urmă își va reveni, și groaza la gândul că el își va reveni ca să afle asta a împins-o înainte.

Annabel s-a tras înapoi. A alunecat și a căzut pe podea. A ridicat capul când Emma a venit deasupra ei. Fața ei era o mască a fricii.

Emma a auzit în minte vocea lui Arthur. *Mila e mai bună decât răzbunarea.* Dar vocea aceea se auzea mai încet decât șoaptele lui Julian și hohotele de plâns ale lui Dru.

A coborât Cortana, lama ei a vâjâit prin aer... dar până să ajungă jos, despicând aerul, pe geamul din spatele lui Annabel a țâșnit un fum negru. A venit cu forța unei explozii, iar valul acela puternic a trântit-o pe Emma pe spate. În timp ce se chinuia să se ridice în genunchi, a văzut ceva mișcându-se în fumul acela — strălucirea aurie a simbolului zărit i-a ars creierul: o coroană ruptă în două.

Fumul a dispărut, iar odată cu el a dispărut și Annabel.

Emma a strâns Cortana la piept, s-a ghemuit în jurul ei, cu sufletul sfâșiat de disperare. Auzea de peste tot voci ridicate, țipete și urlete. Îl vedea pe Mark aplecat asupra lui Ty, care era prăbușit la podea. Umerii lui Mark se cutremurau. Helen se chinuia să treacă prin mulțime spre cei doi. Dru stătea pe jos și plângea cu fața în mâini. Alec era rezemat de ușile Sălii, uitându-se în gol, devastat.

Iar în fața ei era Julian, care nu vedea și nu auzea pe nimeni decât pe Livvy, trupul ei pe care îl strângea în brațe. Părea făcută din ceva fragil, precum cenușa sau zăpada, ceva trecător, care înflorise din întâmplare în brațele lui: petala unei flori de pe Tărâmul Elfilor, pana albă din aripa unui înger. Un vis cu o fetiță, o amintire a surorii care ridică mâinile spre el: *Julian, Julian, ia-mă în brațe!*

Dar sufletul, spiritul care o făcea să fie Livvy nu mai era acolo: era ceva care plecase într-un loc îndepărtat, de neatins, chiar și atunci când Julian o mângâia pe păr iar și iar și o implora să se trezească și să se mai uite la el măcar o dată.

Sus, deasupra Sălii de Consiliu, orologiul de aur a început să bată.

MULȚUMIRI

Am adunat suspecții obișnuiți: Holly Black, Maureen Johnson, Leigh Bardugo, Kelly Link, Robin Wasserman și Sarah Rees Brennan, care mi-au oferit sprijin emoțional și scriitoricesc. Mulțumiri deosebite lui Jon Skovron și Anyei DeNiro, pentru lumina lor călăuzitoare. Lui Erin, Alyssei, lui Katie, Manu, Rò & Virnei, Juliei, lui Mariane, Thiago, Raissei, lui Artur și Laurei, pentru că m-au făcut să zâmbesc. Lui Cathrin Langner, pentru că ține minte tot, și lui Viviane Hebel și Gloriei Altozano Saiz, pentru că m-au ajutat cu spaniola. Și mulțumiri lui Karen, cu ocazia aniversării noastre de zece ani, și lui Russ și Danny, agenți literari deosebiți. Dragoste și mulțumiri părinților mei și mai ales lui Jim Hill. Lui Emily Houk, pentru că s-a întrecut pe sine. Și lui Josh, ca întotdeauna, *Aimer, ce n'est pas se regarder l'un l'autre, c'est regarder ensemble dans la même direction.*

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012
Tel.: 021.310.15.30
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/70x100
Coli tipo: 41

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul pentru România
4 Colours Advertising, www.4colours.ro

Radin print 4 Colours Advertising